4022

ΑΡΕΤΑΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ,

ΠΕΡΙ

ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE

CAUSIS ET SIGNIS

ACUTORUM ET DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBRI QUATUOR.

DE CURATIONE

ACUTORUM ET DIUTURNORUM MORBORUM,

LIBRI QUATUOR.

Cum MSS. duobus, Harleyano, & Vaticano, contulit:
novamque Verſionem dedit,
JOHANNES WIGAN A.M. Ædis Chriſti Alumnus.

Accedit, Præfatio: Diſſertationes in ARETÆUM: Variæ Lectiones: Notæ, & Emendationes: Tractatus de Ionicâ ARETÆI Dialecto: quodque difficiliores hujus Authoris voces exponit, Lexicon.

OXONIÆ,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO, MDCCXXIII.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ
ΠΕΡΙ
ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ
ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.
ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΗΙΑΣ
ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.
ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ

VIRO CLARISSIMO

JOHANNI FREIND

M. D.

COLLEGII MEDICORUM

ET

R. S. SOCIO.

TUO hortatu inchoatam, Tua ope abſolutam, mitto Tibi, Vir Doctiſſime, novam hanc *Aretæi* Editionem. Quem cum haud modo in Scriptis Tuis eximie collaudes, ſed ad emaculandum limandumque hunc Authorem plurima mihi adjumenta comparaveris, non dubito quin pleriſque ſit futurus & acceptu non ingratus, & lectu non inutilis. Nam, præterquam quod, ingenio acri & multiplici Experientia fretus, omnibus etiam doctrinæ ſubſidiis inſtructus, tritis ſemper ac vulgaribus medendi viis minime inſiſtat: Obſervationes ſuas & curandi regulas, cum decora quadam authoritate propoſitas, graviſſimis rationum momentis confirmat, ſumma ſtyli elegantia illuſtrat. Propter hanc in Medicina exercenda peritiam, hanc in explicanda eloquentiam, vehementer Tibi placere video *Aretæum*; more ſcilicet magnorum virorum, qui ingenia optima ac ſuorum ſimilia, non modo in conſortiis vivorum, ſed etiam in mortuorum Libris, ſtudio & amore proſequuntur. Nam quid ego dicam de Eruditionis Tuæ varietate & copia? quantopere in diverſis *Medicinæ* partibus præcellas, quarum licet, ubi non apte omnes inter ſe connexæ reperiuntur, fructus in medendo ſit exiguus, tamen in ſingulis multum profeciſſe res eſt operæ non mediocris, id, inquam, Scripta

DEDICATIO.

Tua, Doctorum jamdiu laudibus prædicata, abunde teſtantur. Quid autem de proſpero eo loquar, quo Morbos depellis levaſque, ſucceſſu? illud quidem quotidie commonſtrant ad Optimates decumbentes itiones Tuæ aſſiduæ, & innumeris omni affectuum genere languentibus vita ſaluſque a Te reddita. Hæc itaque nemini obſcura; non æque fortaſſe cognitus ſingularis quidam *Profeſſionis* Tuæ amor, quo impulſus, omni ratione hanc ornare nunquam deſinis: & illos qui huic ſe addicere ſtatuerunt conſiliis Tuis informas, familiaritate honeſtas, authoritate commendas; quod quidem a me præcipue non tacendum eſt, qui haud alio nomine fuerim vel a Te primo cognitus, vel ab eo tempore uſque ad hunc diem maximis benevolentiæ indiciis exceptus. Neque vero a me prætermitti poteſt, quam ſtudioſe ſemper, una cum *Collegis* Tuis Clariſſimis, *Academiarum* honorem atque commodum promoveas; qui gnaviter contendiſtis, ut liberali noſtræ inſtitutioni pretium ſuum tribui debuerit: neque fieri jam permittitis, ut cum iis, qui *Gradibus Academicis* diſtinguuntur, æqua dignitate Medicinam in *Urbe* factitet, quiſquis vel a populo, vel a ſeipſo, *Medici* nomine conſalutetur. Hæc, ut a Te geri, ita ab aliis ſciri & celebrari par eſt. Siquid interim temporis atque otii Tibi ſupereſt a perpetuo illo quo urgeris negotiorum pondere, cum *Aretæi* Opera multo jam in hac, quam in ſuperioribus Editionibus, emendatiora prodeant, id Tibi ad eorum lectionem cum voluptate iterandam per ſe ſatis incitamenti fore confido.

Sum

Tibi devinctiſſimus

JOHANNES WIGAN.

PRÆFATIO,

Varias *Aretæi* Editiones, & quid in hac præſtitum ſit, recenſens.

ARETÆI *Scripta hæc, priuſquam* Græce *lucem vidiſſent,* Latine *prodierunt,* Junio Paulo Craſſo, Profeſſore Patavino, *Interprete*; Venetiis *impreſſa, A. D.* 1552, *in* 4to. *In Præfatione Interpretationi ſuæ annexa hæc habet* Craſſus, " *forte* " *Liber quidam* Græce *manu ſcriptus, veterrimus & carioſus, in* " *manus meas incidit. In fronte Libri nomen Autoris inſcriptum erat,* " Aretæi *videlicet* Cappadocis. *De Morbis agebat, qui ſingulatim* " *humani corporis membra corripiunt. Ipſum avide, ut mihi moris* " *eſt, & ter & quater perlegi. Perlectus Liber, cum gaudio, tum* " *mœrore, animum perfudit meum; quippe gaviſus ſum tam egregii* " *Autoris Librum, qui vetuſtatis injuria hominumq; ſocordia in tene-* " *bris tot ſæcula jacuiſſet, in lucem Dei beneficio fuiſſe vindicatum:* " *indolui vero non mediocriter, ipſum non ſanum, non integrum, ſed* " *multis mendis inquinatum, multis magniſque vulneribus conciſum &* " *laceratum, ad manus noſtras delatum eſſe. Cæterum hæc fragmenta* " *colligere, utque pluribus uſui forent, Latina facere ac publicare ſa-* " *tius eſſe judicavi, quam ea in totum carie, tineis, ſituque deleri* " *permittere.*" *Poſt* Aretæi *laudem hæc deinde adjicit,* " *Quam mul-* " *tos in eo transferendo labores tulerim, quantum temporis atque olei* " *abſumſerim, vix queam dicere; quum plurimis undiq; vulneribus* " *confoſſus eſſet.* Ex tribus *tamen* collatis Exemplaribus *multa, quæ* " *deficiebant, reſtitui: quæ erant depravata, caſtigavi: quæ confuſa* " *erant, in ordinem redegi: per conjecturas etiam certiſſimas ab Ar-* " *tis* Medicæ *peritia deſumtas non paucos locos Librariorum incuria* " *vitiatos antiquæ & ſanæ lectioni reſtitui. De quibus autem am-* " *bigebam, neque ſinceram veritatem eruere mihique penitus ſatisfacere* Craſſi Latina Verſio.

" *poteram,*

"poteram, eos Asteriſco *notavi, aliorumque judiciis penſitandos caſti-*
"gandoſque reliqui; *utq; in ſumma dicam, quantum huic Libro opis*
"*attulerim, qui candida mente & livore purgata ipſum curioſe lecti-*
"*tabunt, & cum Græcis Exemplaribus conferent, facile deprehendent.*" *In Margine Libri* variantes *paucula* Lectiones *inveniuntur, non Græce, ſed* Latine *tantum conſcriptæ. Cæterum in hac* Craſſi *Editione,* Libri de Diuturnorum Morborum Curatione Secundi *Capita* quinque, ſecundum *ſcilicet,* tertium, quintum, ſextum, *atque* ſeptimum *deſiderantur; quæ poſtea in aliis Editionibus, tam Græce, quam Latine, loco ſuo reſtituta ſunt.*

Quænam hujus operis partes in omnibus deſint Editionibus.

Utinam & aliæ hujus operis, quæ deſunt, partes e tenebris erui, & cum his quæ ſuperſunt in corpus unum atque perfectum reſarciri poſſent; cum manca hæc & miſeris modis lacera membra perito cuique arbitro tam exquiſita arte elaborata, tam vel in hac mutilatione pulchra videantur, ut ea nulli etiam integro Antiquitatis Monumento poſthabeant. Nam in Libris omnibus Manuſcriptis, quos vel ego vidi, vel Editores cæteri, non occurrunt de Cauſis & Signis Acutorum Morborum Libri Primi *Capita* prima quatuor, *neque principium* quinti; in Libro de Diuturnorum Curatione Primo, *deſunt prorſus Caput* ſextum, *atque* ſeptimum, *principium etiam & finis* octavi, *dehinc autem* nonum, decimum, undecimum, *ac* duodecimum, *item* decimi tertii *principium & finis,* decimi quarti *finis, penitus denique* decimum quintum, & decimum ſextum; *in* Libro Secundo de Diuturnorum Curatione, *deficit Caput* primum, quartum, ſeptimi *finis,* octavum, nonum, decimum, undecimum, *cum principio* duodecimi. *In variis autem totius Operis partibus videntur deficere non modo verba quædam, ſed & plurimæ quandoque Lineæ. Porro in* Libro de Acutorum Curatione Primo, *Caput* ſeptimum (*de* Angina *ſcilicet medenda*) *in fine mancum eſſe, in aliqua vero parte ſaucium Caput* ſecundum Libri Secundi de Diuturnorum Curatione (*ubi de* Diabete *agitur*) *quod ab aliis Editoribus haud annotatum eſt, probavi* [a] *ex* Aëtio, *qui* Aretæum, *nonniſi in duorum iſtorum Affectuum tractatione, nominat; & ex eodem quædam ſe depromere teſtatur, quæ in his jam reperiri nequeunt. Caput etiam* ſextum Libri de Curatione Diuturnorum Secundi, *uti conjicio, minime integrum eſt, ſed potius maxima ex parte mutilum.*

Græca Goupyli Editio.

Aretæum Græce *primum edidit* Jacobus Goupylus, *adjectis iis* Libri poſtremi *Capitibus* quinque, *quæ in* Craſſi *Verſione deſiderabantur. Græca e MS in* Galliarum Regis *Bibliotheca ſe expreſſiſſe teſtatur,* duorum *aliorum* Codicum *ope, quorum unum ſuis ſumptibus comparaverat, alterum e* Capelli *Muſæo depromſerat. Exemplar hoc* Pariſiis *nitidiſſime excuſum eſt, A. D.* 1554, *in* 8vo, *apud* Adrianum

[a] Vid. Notas ad calcem Verſionis horum Capitum.

Tur-

Turnebum, Typographum Regium. *Quin & maximam in hac Editione curam impendit* Goupylus, *utpote cum perpauca hic Typographorum Errata occurrant, & trium istorum* Codicum Collatione *sententiæ plurimæ depravatæ castigentur, & in fine Libri* Variantes *adjiciantur Manuscriptorum* Lectiones, *cum conjecturis aliquot non contemnendis.*

Latina Goupyli Editio.

Eodem anno, scilicet 1554, *post Græca tamen publici juris facta,* Crassi *Interpretatio* Parisiis *edita est, apud* Guilielmum Morelium, *&* Jacobum Puteanum, *in* 8vo. *Huic Annotationes locorum subjiciuntur, qui in* Aretæi *Codice Græco ab Interpretatione* Crassi *discrepant*; Autore, G. M. T. *quæ Notis nostris ad Varias Lectiones intermixtæ reperientur. Hic item Capita illa* quinque, *quæ* Crassus *non verterat, jam primum* Latine *traducta sunt.* Anonymum *hunc fuisse* Goupylum *vix dubitari potest.*

Latina Henrici Stephani Editio.

Juxta proxime memoratam Editionem, Latinam Aretæi *Versionem, inter Medicæ Artis Principes impressit* Henricus Stephanus, *Anno* 1567, *in fol. omissis tamen Notulis, quæ sub fine* Anonymus *iste Editor adjecerat.*

Secunda Crassi Versio Latina.

Crassi Versio *ab ipso recognita, traductis etiam ab eodem Capitibus* quinque, *quæ in priore ejus Editione deerant,* Basileæ, *apud* Petrum Pernam, *Anno* 1581, *in* 4to, *primum impressa est: licet a* Crasso, *ut ex Epistola ejus ad Lectores data patet, Anno* 1555 *absoluta fuerit. Verum hæc in publicum non prodiisse ante Annum* 1581, *mortuo jam* Paulo Crasso, *constat ex Typographi ad Lectorem Epistola, ubi hæc leguntur;* " *Ediderat jam ante* Junius Paulus Crassus Are-
" tæum *a se e Græco in Latinum versum,* Venetiis: *nunc vero, ab ipso*
" *ante obitum recognitum, & multis Capitibus ex Græco Exem-*
" *plari auctum, (ut in Præfatione scribit) filius ejus* Celsus *ad nos*
" *misit.*

Græco-Latina Henischii Editio.

Omnium postrema est Editio, quæ Græco-Latine *prodiit,* Augustæ Vindelicorum, *Anno* 1603, *in fol. In prima Libri pagina hæc* Aretæi *scripta prædicantur esse* Græce *&* Latine *conjunctim edita,* tribus MSS Codicibus, Veneto, Bavarico, Augustano, collatis; *cum Commentario, quo obscura doctrina de nominibus & parte affecta morborum singulorum cum suis signis perspicua Methodo illustratur, Autore* Georgio Henischio B. Medico Augustano. *In Præfatione sua dicit hæc* Henischius, " Tria *inspexi* Manuscripta, Venetum, Bavaricum, *&* Au-
" gustanum. *Idem est initium in* Augustano, *quod in* Lutetiano *Ex-*
" *emplari: deficiunt autem in illo* sex [a] *Capita, quæ desiderata in pri-*
" *ma Editione.* Venetum, *&* Bavaricum *contractius est, utrumque a*
" *sexto Capite* περὶ Τετάνου *demum incipiens, &* sex *illis Capitibus si-*
" *militer carens. Hæc vero Capita, quæ non alibi, quam in* Regio
" *Codice, reperiuntur, genuina esse non sine causa ambigo*; Aetius

[a] Error hic *Henischii* est; nam *quinque* tantum Capita in *Secunda* Editione adjecta sunt.

" *enim*

" *minus ſcripsere* [illegible]. *de* [illegible]
" Aretæus) *eſt in* [illegible]
" *caput extra* [illegible]
" *quum vero caput* [illegible]
" *quo* Aretæus [illegible]
" *legitimum eſſet. Idem de* [illegible]
eſt argumentandi modus? Annon in [illegible]
perinde de Capita integrâ, deſunt? annon [illegible]
prout ſupra monuimus, verba Aretæi [illegible], *quæ in hoc Libro nuſquam leguntur? Eodem itaque jure Caput illud de Angina, tanquam ſpurium, repudiare potuit. Verum in ipſis Capitibus ſcriptionis ſimilitudo, & medendi norma eadem, quæ in cæteris obtinet, patur hujus Libri partibus, minimum dubitandi locum relinquunt, quin eidem quoque Authori aſcribi debeant. Quid quod ea, ut in* Regio, *ita & in* Harleyano *Codice (de quo infra loquemur) inveniamus. De Editione ſua hæc amplius* Heniſchius, " *Addidi autem Con-*
" *verſionem* Junii Pauli Craſſi, Medici & Profeſſoris Patavini. *Pau-*
" *ca quædam inſerta Textui Latino, & diverſo charactere impreſſa*
" *ſunt, ex Notis* Anonymi Galli. *In Margine* Variæ *ſunt* Lectiones,
" *partim annotatæ a* Jacobo Goupylo, *partim ex Codice* Auguſtano."
Item " *ne imperfectus eſſet (inquit)* Aretæus, *& ad uſum minus*
" *accommodatus, colores illius obliteratos purpuriſſo* Galeni, & Alexandri
" Tralliani, *imprimis vero* Pauli Æginetæ, *reconcinnare, & mancum*
" *ſuis partibus abſolvere volui, nec temere; multa enim ſunt apud*
" Æginetam *locis aliis, quæ ex* Aretæo *deſumta eſſe conſtat.*" *Hoc negotii ſane & inaniter ſuſcepit, neque feliciter executus eſt: cum Authores ab eo memorati in manibus doctorum vulgo haberentur, neque* Aretæo *ullo modo eſſent, vel in medendi, vel in ſcribendi genere, ſimiles*; Paulum *vero, licet* Aretæi *mentionem faciat, vix quicquam ex eo hauſiſſe deprehendo; plurima certe, & ea magni momenti, tum in deſcribendis tum in curandis morbis, Dialecto tantum immutata, in Libros ſuos tranſcripſit* Aëtius; *quæ loca ad imum Latinæ noſtræ Verſionis paſſim annotavimus. Cæterum* Heniſchius *Opus hoc Typis quidem ſatis nitidis (etenim Græci his, quibus in hac Editione utimur, haud diſſimiles ſunt) excuſum publico dari curavit: verum in obeundo ſuo munere ita ſe geſſit, ut ſummæ poſſit, vel incuriæ, vel inſcitiæ, vel utriuſque, merito accuſari. Nam præterquam quod elegantiſſimo huic Authori Commentarios nonniſi jejunos admodum atque futiles attexuerit, Textum ipſum,* tribus *licet MSS inſtructus, vix uno, ni fallor, emendavit loco.* Tria *hæc* MSS *in fronte Libri ab eo* collata *dicuntur; ſed Editorem ea tantum, ut in Præfatione inquit,* inſpexiſſe *crediderim. Quod ad* Venetum & Bavaricum *attinet, nullæ annotatæ ſunt ex iis* Variæ Lectiones, *cum ſe eas, quæ in Margine ſunt, excerpſiſſe dicat, partim ex* Goupyli *Editione, partim ex Codice* Auguſtano.

In

In hoc quidem conferendo, non modo ingenti illum accuratione, ſed & fide & velut religione quadam uſum eſſe facile crederes, cum quæ Librariorum manifeſtiſſima ſunt errata, & vel Accentuum differentias, pro variis Lectionibus apponat. Verum hæ omnes non ita magno in numero ſunt, ut mihi, qui duos *Codices* MSS. *cum Libris Editis contulerim, & animadverterim quot quantæq; in his occurrant diſcrepantiæ, magnam is in hac re videatur adhibuiſſe diligentiam. Porro, neſcio qua animi perverſitate, verba quædam e Textu expulit, quæ & Authoris ſenſui optime congruunt, & intellectu ſunt facillima; in eorum vero locum quaſdam inanes literas ſubſtituit (nam voces quidem Græcæ, nedum legitimæ Lectiones, neutiquam vocandæ ſunt;) & quanquam in* Auguſtano *Codice* Lectiones *aliquot reperiantur haudquaquam rejiciendæ, quarum pars in Textum admitti poſſit, pars etiam debeat, tamen harum nullam, quaſi malo quodam fato, illuc inſeruit. Immo Textum adeo non illuſtravit, ut leviuſcula omnia, ſive in Literis, ſive in Accentibus, errata ex* Goupyli *Editione in ſuam fideliter transferri, & alia inſuper incredibili numero, per ſolitam Typographorum negligentiam, irrepere ſit paſſus.* Latinam *quidem* Verſionem *ſine minima emendatione reliquit.*

Petri Petiti, *Medici* Pariſienſis, *in* Aretæum *Obſervationes brevi prodituras, ſibique inſcriptas teſtatus eſt* Menagius *ad* Laërtium, 1692, *editum*, p. 253; *ſed necdum prodiiſſe illas intellexiſſe ſe dicit* Fabricius [a]. *De* Petiti *hujus hæredibus curavi ut quæreretur* Pariſiis, *eo conſilio ut aliquid de his Obſervationibus amplius cognoſcerem; ſed quinam fuerint illi, certior fieri non potui. Nuſquam vero, cum* Fabricio, *puto exſtare Editionem* Pariſienſem Aretæi *Græco-Latinam, in* 4to; *quam auctam* Petri Petiti *Annotationibus memorat* Merklini Lindenius *renovatus, A.* 1686 *editus.*

Quid in hac Editione præſtitum ſit.

Quod ad hanc Editionem attinet, id equidem oneris ſuſcepi impulſu ſolo Viri Clariſſimi Johannis Freind, *qui Authorem hunc, licet in doctorum manibus rariorem, inter* Græcos *tamen & ingenio & arte præſtantiſſimum, in Re Medica ipſe ſcriptis exornanda non minus eloquens & accuratus, quam in ea exercenda experiens atque felix, publicandum mihi emaculandumq; commendavit. Id profecto tres circiter abhinc annos aggreſſus ſum, & quid in hac re præſtiturus eſſem Literatis expoſui; multo autem maturius e Typographeo exiiſſet* Aretæus, *niſi propoſito meo obſtitiſſet valetudo perquam infirma. Nam in hujuſmodi negotiis labor haudquaquam tenuis eſt, utut tenuis ſit gloria.* Græcum Aretæi *Exemplar cum apud Bibliopolas ne quidem unum reperiri poſſet, & pauca ea, quæ in privatis Bibliothecis erant, a Viris doctis pariter & curioſis maximo in pretio haberentur,* Græca *hæc omnia mam mea exſcripta prælo commiſi. Ea ut priſtino ſuo nitori,*

[a] Bibliothec. Græc. L. 4. Pag. 102.

ſi ita fieri poſſet, quadantenus reſtituerentur, ſtudium curamq; haud mediocrem impendi. Etenim haud modo Libros duos editos inter ſe, ſed eos etiam cum Codicibus MSS duobus *contuli. Horum alterum mihi ſuppeditavit e ditiſſima ſua Bibliotheca* Dominus Dominus Harley, Comitis Oxonienſis *Filius unicus, qui, Literarum cultor fautorq; eximius, ut Libros quoſq; optimos rarioreſq; undiq; ſummo ſtudio colligit, ita eos in Literatorum uſum pervolutandos ſumma cum facilitate impertit. Alter ut, juxta Exemplar* MS *in* Vaticana Romæ Bibliotheca *aſſervatum, exſcriberetur procuravi: quod non ſine magna, ut videtur, accuratione præſtitit* Dominicus Regoletti, Græcus, *ut ipſe ait, in eadem Bibliotheca* Scriptor.

Codex Harleyanus. *Cæterum, in* Harleyano *Codice, deeſt pars illa Capitis de Cauſis & Signis Epilepſiæ, unde ordiuntur Libri Editi; alia tamen quæ in his leguntur, in eo itidem continentur omnia. Verum Capita illa* poſtremi *Libri* quinque, *quæ in prima* Craſſi Verſione *deerant, non in ſuo hic loco, ſed in primis* MS *paginis reperiuntur, aliquo inter iſta, & illud ubi de Cauſis Tetani agitur, vacuo relicto ſpatio. Capita etiam* mutila *in omnibus* tria, *de Curatione nempe Phthiſeos, Jecoris, & Lienis, extra ordinem in hoc* MS *poſita ſunt: utpote cum hoc de Liene illud de Phthiſi præcedat; quæ autem de Jecore ſcribuntur in fine totius Codicis adjecta ſint, poſt Curationem Elephantiaſis. Hoc ideo accidiſſe exiſtimo, quod non ex uno Exemplari aut eodem tempore omnia exſcripſerit Librarius; ſed, tranſpoſitis iſtis Capitibus poſt reliqui totius Libri exarationem in lucem unde unde protractis, ea illic deſcripſerit: cum in ſuis quidem locis aliquid intervalli relictum foret, ſed quod minus ad iſta recipienda eſſet amplum. Codex enim integer una & eadem manu ſcriptus eſt. Hic autem, licet trecentis annis parum antiquior eſſe videatur, plurimiſq; paſſim mendis laborans, eas tamen ex boni potius Exemplaris, quam Librarii, defectu contraxit. Nam alioquî ſcriptura, pro iſtis temporibus, ſatis nitida & accurata eſt; & graviſſima in hoc Errata aliis etiam* MSS *communia ſunt: & in eo monſtra iſta turpia verborum, quæ ubiq; occurrunt, punctulis, tanquam ſtigmate quodam, inuruntur. Porro ex eo plus adjumenti, in emendando* Aretæo, *habui, quam ſperare auſus ſum: cum omnes hujus Authoris* MSS, *de quibus ad me notitia pervenit, & parum veteres ſint, & maculis etiam fœdiſſimis inquinati; ſiquidem hujus ope non modo verbis* Ionicæ *ſuæ terminationes paſſim redditæ ſunt, ſed & proba ac ſana ſententiarum quarundam lectione nitido terſoq; huic Authori ſenſus proprius atq; elegans reſtitutus. Quare Codicem* Aretæi, Harleyano *emendatiorem, haud ullibi exſtare crediderim.*

Codex Vaticanus. *Codex* Vaticanus, *ut ex Amico intelligo, qui hunc rogatu meo inſpexit exſcribendumq; curavit, valde recens eſt. Ex eo vix quicquam ſuppetiarum hauſi, niſi quod* Dialectum *quandoque, hujus authoritate, ubi cæteri* MSS *in hac re deficerent, emendaverim. Hic, ut cæteri, perquam vitioſus eſt. Aliis item, ut credo, magis mutilus; nam licet*

iſta

iſta in principio, de Cauſis & Signis Epilepſiæ, contineat, omnia in eo deſunt, quæ poſt Stellulas in hac Editione Capiti de Curatione Melancholiæ interpoſitas habentur.

Haud inutiles etiam, licet numero paucæ, Variæ *fuerunt* Lectiones, *quas in ſuo utriuſque* Aretæo *Margini aſcriptas mecum communicarunt, Viri in Libris Græcis Latiniſq; verſatiſſimi, deque Re Literaria optime meriti,* Joannes Albertus Fabricius Hamburgenſis, & Michael Maittaire. *Lectiones has non fuiſſe docti cujuſpiam conjecturas, verum ex aliquo MS decerptas, ex hoc liquet, quod inter eas reperiantur aliquæ ſenſus plane expertes, quæque in iis quibus nos utimur* MSS *ſimiliter legantur.*

Latinam Verſionem *de novo dare libuit, quia* Craſſi Traductio, *licet haud prorſus aſpernanda, tamen ſæpiſſime, quoniam paucis vitioſiſq;* MSS *inſtructus id operis ſuſceperit, obſcura, ut fatetur ipſe, ac dubia ſit; mihi quidem inſuper duriuſcula ac parum elegans videtur, ita ut neque Græca legentibus multa planius explicet, & ipſa, ſine Græcorum auxilio, haud raro vix intelligi queat. Num in hac plus, quam in iſta, operæ adhibitum ſit, neſcio; noſtra non dubito quin Lectoribus futura ſit commodior: cum rerum, quibus ille deſtitutus eſt, ſupra dictarum ope, &* Aretæi *cum aliis* Medicis *antiquis, cum* Aëtio *præſertim, qui multa ex eo, nulla ejus facta mentione, evidentiſſime hauſit,* Aretæi *denique cum* Aretæo *ipſo comparatione, ſententias haud paucas, minime antea comprehenſu faciles, clare ſaltem hic expreſſas invenient. Ubicunque Græca ita corrupta ſunt, ut iis mederi prorſus deſperaverim, ea non ſine ſenſu aliquo, uti arbitror, probabili, Authoriſque de iis rebus tractationi haud incongruo, adumbrare tentavi. Hoc quicquid eſt, in* Verſione *licitum eſſe exiſtimavi: quoniam, re ſic inſtituta, Authori nulla fieri poteſt injuria; nam in* Textu Græco *nihil vel in melius, conjecturis tantum ac divinationibus meis, ſed omnia aliqua authoritate fretus, immutavi. Quoniam vero* Craſſum, *verbo verbum nimis fide reddentem, ſententias ipſas aliquando nec Latine ſatis nec dilucide efferre percepi, id potius mihi curæ fuit, ut integra orationis membra, quam ut voces quaſvis, plene & aperte, cum ea ſimul qua licuit brevitate, exponerem;* Celſique, *qui,* Tiberii *temporibus, non modo de* Medicina, *ſed & de* Rhetorica [a], *optime puriſſimeque ſcriptitavit, Phraſibus & loquendi formulis, quam ſæpiſſime potui, ſum uſus. Imis* Latinæ Verſionis *paginis* Notulas *quaſdam ſubjeci; ubi* Hippocratis *effata indicantur, quæ ſine ulla ſæpe mutatione ſcriptis ſuis immiſcuit* Aretæus, *ea ut plurimum ex germaniſſimis ejus Libris hauriens, uti ex* Aphoriſmis, Prognoſticis, & Libro de Victu Acutorum. *Ibidem locos etiam ſubnotavi, unde plurima clam in Commentarios ſuos in-*

Nova Verſio Latina.

[a] In *Quintiliano* reperiuntur aliqua *Celſi* de Rhetorica fragmenta.

truſiſſe

truſiſſe deprehendi Aetium : *eos item, qui aliis omnino ſimiles ſunt, quos* Aetius *ex* Archigene *ſeſe petere teſtatur; quod quidem, ſi quem unquam* Aretæi *ulterius emendandi cupido ceperit, ſtudiis ſuis haud incommodum reperiet. Quodque Morborum ſæpe, quorum Signa Cauſaſque explicaverat* Aretæus, *Curationes temporis injuria perierint, non abſurdum fore judicavi, ſi Lectores ad medendi rationem in iiſdem affectibus a Medicis ejuſdem Sectæ uſurpatam remitterem : præſertim cum ex his* Archigenes *&* Aretæus *vix quicquam de aliqua re ſcripſerint, quod non & in inſtituenda Medicina plane conveniat, & iiſdem fere verbis præcipiatur. Alia quoque, diverſæ Materiæ,* Notis *interpoſui, quorum præcipua ſunt quædam ad* Hiſtoriam Medicam *ſpectantia.*

Variæ Lectiones, & in has Notæ.

Variantium Lectionum *congeriem, e* Libris Editis *&* MSS *ante memoratis collectam, ad Editionis hujus Paginas Lineaſque accommodavi. Haud multa ex iis, ut opinor, quiſpiam eruet, quod faciliorem reddet* Aretæi *lectionem; nam quicquid ad eam rem facere videbatur,* Textui *ipſi haud dubitanter inſerui; inter* Varias Lectiones *iis, quæ ejecta ſunt, detruſis vocabulis : notato ſimul, quænam in unoquoque Libro voces ſint receptæ.* Dialecticas *vero vocularum formationes, quæ in* Editis *aliter ſe haberent, ſive has in* Harleyano *ſive in* Vaticano *Codice repererim, in* Textum *itidem admiſi; quibus in locis id factum ſit, aut utrius Codicis authoritate, declarare ſupervacaneum exiſtimans. Nimis multa, nimis gravia quoque & aperta Librariorum Errata metuo ne inter has* Lectiones *poſuerim; ſed vel ex his alia emendandi occaſionem aliquando arripui : & ex iis Lector intelliget, quam turpiter depravata ad nos pervenerint* Aretæi *ſcripta, quanta ideo in conjectando licentia indulgeri debeat, quamque nulla ſpes omnia corrigendi affulgeat. In* Notis *has* Lectiones *ſequentibus, cur quaſdam receperim, quaſdam rejecerim, rationem reddidi; aliæ ita manifeſte ſe tuentur, aliæq; ſeſe ipſas coarguunt, ut de iis nihil ultra dici poſſit. Quas feci in emendando,* Conjecturæ, *ut plurimum ſimilibus, vel* Hippocratis, *vel* Aëtii, *vel* Aretæi *ipſius loquendi modis ſtabiliuntur.*

De Aretæi Dialecto Tractatus.

Tractatum de Aretæi Dialecto *componere decreveram; quæ res ideo prorſus negligi non debuit, quoniam adeo parvo in numero ad nos pervenerunt Scriptores* Ionici. *Hoc quod longe accuratius doctiuſq; quam ego id exequi potuiſſem, immo quod conſummatiſſime præſtitum ſit, humanitati debetur Viri eruditiſſimi* Michaelis Maittaire, *qui cum Librum ſuum inſignem de* Dialectis Græcis *edidit, nondum in* Aretæi *ſcripta inciderat : verum ubi poſtea Authorem hunc evolviſſet, & quædam de ejus Dialecto collegiſſet, ea rogatu Viri Cl.* Johannis Freind *diligentiſſime recenſuit, & una cum* Aretæi *Libris imprimi benevole permiſit.*

Aretæus

Aretæus, *ubi menda non ſubſunt, Scriptor utcunque perſpicuus, tamen quia verbis* Antiquis, *&* Poeticis, *&* Ionicis, Hippocratis *ſcilicet &* Homeri *ſtylum imitatus, frequentiſſime utatur, iis qui in Authorum iſtorum lectione non ſint plurimum verſati, haud raro intellectu difficilis videbitur. Habet etiam ipſe verba quædam ſibi propria ac peculiaria; in vocibus quoque novo more componendis, Poetarum ritu, uber, facilis, peritus. Quare* Lexicon *huic Operi attexere neceſſarium duxi, quod quidem minus doctis difficiliora explanaret* Aretæi *verba,* Criticis *autem novarum vocularum meſſem, vetereſque novo ſenſu uſurpatas, uno quaſi intuitu oſtenderet. Igitur quaſdam, & per ſe ſatis cognitas, & licet cum aliis vocibus haud communi more connexas, tamen ex orationis ſerie haud difficulter comprehendendas; eas item quæ dubiæ eſſent, variiſque ſenſibus in hoc Authore adhibitæ,* Alphabetico *Ordine digeſſi: ita ut etiam* Indicis *loco, quoad verba notatu digniora, (nam Rerum memorabilium in Libri totius fine ſubjicietur* Index) *hoc eſſe poſſit* Lexicon. *Medicamenta frequenter adhiberi præcipit* Aretæus, *quorum Compoſitio in his ejus Libris haud explicata eſt; (horum præparationem eum deſcripſiſſe veriſimile eſt in iis quæ de* Re Pharmaceutica *ſe confeciſſe perhibet commentariis) quapropter in Lexico locos in Antiquorum ſcriptis ſubnotare, unde Medicamentorum iſtorum formulæ peti poſſent, non inutile futurum putavi.* De Lexico.

Præfationem hanc ſubſequentur Diſſertationes *aliquot de* Aretæi Ætate, Secta, Opinionibus, Scientia Anatomica, & Praxi Medica; *ubi quæ de his rebus memoratu digna reperire potui in unum redacta ordine exponentur.* Diſſertationes in Aretæum.

Cæterum ut hæc omnia, accurate emendata, nitideque impreſſa, in publicum prodirent, nec operæ nec ſumtibus parcere volui. Textus *præſertim* Græcus *unius tantum & alterius literulæ menda laborat,*[a] Typis Oxonienſibus *maximis atque optimis excuſus. Utinam & alii aliquando, qui in eadem lingua de his Rebus digne tractarunt, e magnifico noſtro* Typographeo *edantur. Nam cum, intra quinquaginta annos proxime elapſos, in celeberrima hac Academia plures, iiq; optimæ notæ, & omnis fere generis, Authores* Græci, *magis emaculate, magis ſumtuoſe, quam in ulla alia Europæ Urbe, impreſſi ſint, jure aliquo miremur, quod nihil quicquam* Medici *cujuſvis* Græci, *ne* Galeni, *ne* Hippocratis *quidem Opuſculum ullum* Prælo *fuerit unquam* Oxonienſi *ſubjectum. Primum itaque inde prodeuntem, inter Antiquos mole, non pretio exiguum, Lectores eruditi, benigne accipite* Aretæum; *& quicquid in hoc Opere peccatum ſit, ſtudiis his jam langueſcentibus faventes ignoſcite.*

---

[a] Pag. 9. lin. 28. pro ὀδμὼν, lege ὀδμὼ. Pag. 27. lin. 16. pro ἔχατον, lege ἕκατον. In Accentibus tria quatuorve leviuſcula ſunt Errata; ἔωσι aut ἐῶσι, prout ſors tulit, legetur, cum Vocem hanc utroque hoc modo notari apud diverſos ſcriptores obſervaverim.

DE ARETÆI ÆTATE.

QUONAM tempore floruerit *Aretæus*, haud ita facilè ſuſpicari licet, eò quòd nullius omnino Scriptoris, qui quidem ad nos pervenit, niſi *Homeri* & *Hippocratis* meminerit : neq; viciſſim ipſe, niſi a tribus Scriptoribus antiquis, Authore ſcilicet librorum quorundam qui ſub *Dioſcoridis* [a] nomine feruntur, *Aëtio* [b], & *Paulo* [c] denique, idq; ſtrictim & quaſi fortuitò, memoretur. Ex his *Aëtius quinto* ſaltem ſæculo non vetuſtior eſt, ſiquidem ex *Oribaſio*, *Juliani* Imperatoris Medico, qui ſub finem *quarti* inclaruit, multa paſſim ſe haurire teſtetur [d]. Immo ſi *Aëtium* ipſum conſulamus, invenietur adhuc recentior ; nam & *Cyrillum* [e], Archiepiſcopum *Alexandrinum*, qui A. C. 444 mortuus eſt ; & *Petrum Archiatrum* [f], *Theodorici* [g] ſcilicet *Gothi*, qui circa 500 imperavit, diſertè nominat. *Aëtio* ætate inferior eſt *Paulus* ; (ſi *Arabibus* [h] fides, ſæculo ineunte *Septimo* clarus :) quippe qui quædam ex *Alexandro Tralliano* deſumit [i] : *Alexander* autem, qui *Romæ* (teſte *Agathia*) circa *Juſtiniani* tempora floruit, nonnulla mutuatur ex *Aëtio* [k]. *Dioſcorides* verò *Anazarbæus* fine dubio Libros de Materiâ Medicâ compoſuit intra *Neronis Titique* imperia ; is enim τῦ Κρατίςυ *Licinii* (vel *Lecanii*) *Baſſi* [l], quaſi tum viventis, mentionem facit : *Lecanius* autem *Baſſus* Conſulatum geſſit anno *Neronis* XI [m] ; eodemque anno, quo *Plinius* Naturalem ſuam Hiſtoriam *Tito Veſpaſiano* (ſic enim cum *Cigalino* [n] arbitror) dicavit, e vitâ deceſſit.

---

[a] Dioſcorid. Euporiſt. pag. 112, Edit. 1598. [b] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 47. & Tet. 3, Serm. 3, Cap. 1. [c] L. 4. Cap. 1. [d] Tet. 1, Serm. 2, Cap. 197. [e] Tet. 3, Serm. 1, Cap. 24. [f] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 110. [g] Du Freſne Gloſs. in Voce Ἀρχίατρος. [h] Abul-Pharagii Hiſtor. [i] L. 3. Cap. 28. [k] L. 12. C. 8. [l] Præf. ad Mat. Medic. [m] Pigh. Annal. Rom. L. 18. [n] Præf. ad Plin. Nat. Hiſt.

Ab

Ab hâc itaque parte nihil contra *Voſſium* [o] dici poteſt, qui *Aretæum* diu ante *Cæſares* vixiſſe ſcribit, hoc innixus argumento, quòd linguâ uſus fuerit *Ionica*: quam quidem *Voſſius* aliquot ante hæc tempora ſæculis a nemine uſurpatam fuiſſe affirmat. Illud tamen a *Voſſio* perperam aſſeri probat *Menagius* [p], qui, ut alia omittam, *Arriani Indica*, *Adriano* Imperatori dicata, *Ionice* ſcripta eſſe monet. Cæterùm, quòd poſt initia *Cæſarum* exſtiterit *Aretæus*, ex hoc ipſius opere luculenter evinci poteſt: Etenim non modò *Antidoti* a Rege *Mithridate* confectæ, ſed etiam (uti animadvertit Vir Doctiſſimus, *Clericus* [q]) illius, quæ quoniam ei immiſcerentur carnes Viperinæ, ab *Aretæo* ἡ διὰ Ἐχιδνῶν [r], & ἡ διὰ Θηρίων [f], a cæteris verò *Græcis* Θηριακὴ vocata eſt, mentionem facit. Hujus autem Author fuit, *Neronis* Archiater, *Andromachus*: ejuſque componendi rationem Verſibus Elegiacis, qui apud *Galenum* [t] etiamnum exſtant, conſcriptam ad eundem Imperatorem miſit. Quin & Medicamentum διὰ Βησσᾶς, quod item, *Aëtio* teſte [u], ab *Andromacho* excogitatum eſt, adhiberi præcipit *Aretæus* [x]. Ita minimè dubium eſt, quin poſt initum a *Nerone* regnum Medica hæc ille Monumenta literis mandaverit.

Neque minùs certò affirmari poteſt, eundem *Dioſcoridi* fuiſſe ætate æqualem, ſi Libros de *Euporiſtis*, ubi occurrit *Aretæi* nomen, rectè illi aſcriptos eſſe judicemus. Hoc quidem negant nonnulli: audiamus autem, quid de hâc re ſentiat, *Dioſcoridis* Editor, *Sarracenus*. " Duos " hoſce libros, qui quidem omnium prope Morborum per Ευπόριςα re- " media, eaque Simplicia, aut certè ex paucioribus compoſita, comple- " ctuntur, plerique *Dioſcoridi Anazarbæo* aſcriptos falsò fuiſſe ſuſpi- " cantur: nec immeritò. Enimvero vix quiſquam reperietur, cui vel " primâ inſpectione non videantur partim ex illius libris de materiâ " medicâ, partim ex aliorum quorundam Autorum ſcriptis, non qui- " dem ipſius *Dioſcoridis*, ſed alîus potiùs cujuſpiam operâ, collecti & " quaſi conſarcinati: quippe cùm hîc ſimplicibus nonnullis prorſus " aliæ tribuantur appellationes, quàm quæ apud illum extant, ac ſo- " læciſmi etiam compluſculi, in quos vix alibi Autor ille impegiſſe " deprehenditur, paſſim occurrant. Attamen cum alioqui dicendi ge- " nus unum idemque conſtet eſſe, aut certè non ita ei diſſimile, quo " *Dioſcorides* noſter ἐν τοῖς Υλικοῖς uſus eſt, prætereaque ſæpenumero ab " *Aëtio* ad hunc eundem Autorem remedia varia referantur, quæ non " aliunde quàm ex his ipſis *Parabilium* ad *Andromachum* libris de- " prompta nemo non judicet: unà cum piæ memoriæ doctiſſimis viris " *Moibano* & *Geſnero* eò facilè adducor, ut credam & hoſce libros, æquè " ac priores illos, *Dioſcoridi Anazarbæo* attribui oportere. Neque ve-

---

[o] De Philoſophia C. 13. [p] Amœnitat. Juris. [q] Hiſt. de la Medecine Part. 2, Liv. 4, Sec. 2, Ch. 3. [r] Pag. 150, lin. 5. [f] Pag. 134, lin. 28; & 47, 15. [t] De Antidot. L. 1. [u] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 47. [x] Pag. 98, lin. 15.

" rò cum ſint, fuerintque ſemper, unius ejuſdemque ſtirpis diverſa Syn-
" onyma, quorum eſſent aliis alia ſignificantiora, cuiquam alienum
" videri debet, unum & eundem Scriptorem, prout ſuccurrit, modò
" hoc, modò illud nomen, ad arbitrium uſurpâſſe. Quin & pro diver-
" ſorum temporum ratione, quibus hæc ipſa ſcribi potuerunt, apud
" vulgum, *Quem penes arbitrium eſt & jus & norma loquendi*, diverſa quo-
" que nomina invaluiſſe mihi fit veriſimile. Quòd ad ſolæciſmos atti-
" net, minimè dubium eſt, quin plerique librariorum ſeu incuriâ ſeu
" etiam inſcitiâ obrepſerint. Sed & nonnullos interdum ipſi *Dioſcoridi*
" per imprudentiam excidiſſe haudquaquam negaverim, quum & ad res
" magis quam ad ipſa verba attenderet, & eſſet illi ſermo *Græcus* inſo-
" litus, ac inuſitatus, uti vel ipſe *Galenus*, lib. xi. Simplicium abundè
" teſtatus eſt. Nihilominus ut quæcunque *Dioſcoridis* nomine circum-
" ferebantur opera uno volumine comprehenderentur, hos etiam libros
" prioribus adjiciendos exiſtimavimus."

De eâdem hâc re quoque dubitatum eſt, ideo quòd nihil de hoc *Dioſcoridis* Opere dixerit *Galenus*. Atqui, præterquam quòd ſilentium nullâ in re teſtimonii loco haberi debeat, hi *Euporiſtôn* Libri, in quibus Remedia tantùm paratu facilia nudè ac ſimpliciter exponuntur, neque ita diligenter elaborati, neque adeò Medicinæ uſibus accommodati videntur, ut ab iis in medendi arte magnopere juvari potuerit, Vir in omnium Medicorum ſcriptis, & in Morborum curatione verſatiſſimus, *Galenus*. Etiam *Oribaſius*, qui omnia ſua Volumina ex aliorum ſcriptis contexuit, *Dioſcoridem*, licèt ex his ejus Libris plurima depromat, tamen haud quatenus ſatis ſit, de hâc re tractâſſe pronuntiat [y]. Quid? an non videmus *Galenum*, & *Plinii*, & *Erotiani*, ſemel [z] tantùm, idque leviter, feciſſe mentionem? licèt *Hiſtoriæ Naturalis* ab illo collectæ haud mediocris pars e Rebus *Medicis* conſtet; hic autem Vocum *Hippocraticarum* Interpretationem ita diligenter conſcripſerit, ut *Galenus*, idem ipſe agens, permulta ſit ex eo mutuatus. Adeò liquet minimè hos eum latuiſſe Authores, & tamen parum abfuiſſe, quin utrumque ſilentio prætermiſerit. Porrò *Galeni* ſcripta, in quibus ſolis idoneam is inveniſſet de hoc *Dioſcoridis* Opere loquendi occaſionem, ad manus noſtras minimè pervenerunt. Nam Libri de *Euporiſtis*, quos inter *Galeni* ſcripta reperimus, pro *Subditititis* vulgò habentur. Id profectò non injuriâ; cùm, quæ de hâc re compoſuit *Galenus*, ea ſuo tempore non ſuperfuiſſe tradat *Oribaſius* [a], qui *Collectiones Juliano* dicatas de omni Re Medicâ ex optimorum Authorum ſcriptis in unum redegit, ita ut nihil omiſerit eorum quæ *Galenus* dixerit [b]. Certè *Oribaſius*, qui *Dioſcoridis Euporiſta* diſertè nominat, his ipſis, de quibus agimus, Libris uſus eſt: cùm ex iis, utì cuivis utrumque Authorem conferenti

---

y Præf. ad Euporiſt. z Fabric. Biblioth. Tom. 4, in Indice Scriptorum a Galeno allegatorum. a Præf. ad Euporiſt. b Præf. ad Med. Collect.

ſtatim patebit, magnam partem *tertii quartique* ad *Eunapium* Libri planè exſcripſerit. Neque alios ab his vidit, *Oribaſii* ætate non ita multo inferior, *Aëtius:* quoniam ex *Dioſcoridis Euporiſtis* aliqua ſe haurire [c] profitetur, quæ & in his quoque expreſſa [d] invenimus. Itaque ſicui minùs placuerit hos *Dioſcoridi* Libros attribuere, (qui cur ei tribui non debeant, haudquaquam percipio,) quiſquis tamen eorum fuerit Author, hunc, adeòque *Aretæum*, *Oribaſio* vetuſtiorem eſſe omnino ſtatuendum eſt. Cæterùm, ut ante *Oribaſii* ætatem Libri iſti, niſi ad *Dioſcoridem* revera pertinuiſſent, aſcripto ejus nomine venditarentur (præterquam quòd id ita eveniſſe nulla a Vetere quoquam injecta ſit ſuſpicio) videtur factu fuiſſe difficillimum. Etenim haud unquam Medicæ magis viguere Literæ, quàm in ſæculis *Dioſcoridi Oribaſioque* interjectis: utì conſtat ex magnâ illa inſignium Medicorum copiâ, quos hæc tempora profudere, quorumque nomina, et etiam ſcripta quædam adhuc in *Galeno*, *Oribaſio*, & *Aëtio* reperiuntur.

Fuerunt quidem, præter *Dioſcoridem Anazarbæum*, alii *duo*, qui de Rebus ad Medicinam pertinentibus ſcripſerunt, eodem nomine appellati. Horum alter, cognomento *Phacas*, *Antonii* & *Cleopatræ* familiaritate clarus [e]: alterum, quem & *Alexandrinum* & *Juniorem* vocat, paulò ante ſua tempora vixiſſe tradit *Galenus* [f]. Is autem qui *Euporiſta* compoſuit, hæc *Andromacho* inſcribit: cujus nominis *duo* itidem exſtiterunt, *Neronis* Archiater, & Archiatri Filius. Horum ne *Senioris* quidem ad ætatem *Phacas* iſte pervenire potuit; *Andromachi*, ſaltem *Junioris*, temporibus (neque enim certi quid de alterutrius *Andromachorum* morte novimus) florere poterat *Junior* ille *Dioſcorides*. Sed cùm *Aëtius Pauluſque*, ſive quid ex Libris de *Materia Medica*, ſive ex *Euporiſtis* deſumant, nihil adjiciant, niſi ſe id ex *Dioſcoride* hauſiſſe: neque ſimul indicent, utro ex Opere, aut quo ex *Dioſcoride*, idem depromant, (quia in Medicamentorum explicatione *Anazarbæum* operam navâſſe erat omnibus notiſſimum) ambos hos eundem *Dioſcoridem* pro utriuſq; Operis Authore habuiſſe cenſendum eſt. Quòd ſi *Euporiſta Anazarbæo* demum adjudicemus, hæc ab illo, *Archiatro* potiùs, quàm ejus Filio, inſcripta fuiſſe probabile eſt. Nam *Erotianus* in Vocum *Hippocraticarum* Collectione, quam *Andromacho* dicat Archiatro, quædam ex *Dioſcoridis* Libris de Materiâ Medicâ profert: qui, cùm ab omnibus magnopere celebrentur, & *Euporiſtis* longè ſint accuratiùs perfectiúſque compoſiti, aliquo etiam poſt ea tempore conſcripti fuiſſe videntur. Itaque ſi hæc vera eſſe credamus, quæ certè ſunt maximè veriſimilia, *Aretæum*, non modò poſt ſuſceptum a *Nerone* Principatum, (de quo dubitandi non eſt locus) ſed & ante exactum *Titi* imperium, vixiſſe ſtatuendum eſt. Sin quis adhuc fieri poſſe affirmet, ut hæc de *Euporiſtis* Filio *Andromachi*

---

[c] Tet. 2, Serm. 4, Cap. 2. [d] Dioſcor. Eup. Pag. 13, lin. 14. [e] Suidas in Lexic. [f] Præf. in Exegeſin. Vid. Ἰατικὸν in Exegeſi.

chi fuerint dicata, vel etiam a *Dioſcoride* illo *Juniore* compoſita, ne tum quidem quicquam, niſi hoc, evinceret; ſcilicet id tantùm ex hoc Scriptore certò colligi poſſe, quòd ſaltem vel *Trajani* vel *Adriani* temporibus haud inferior fuerit *Aretæus*.

Sed & ad opinionem noſtram confirmandam id etiam facit, quòd, non niſi intra determinatum illud, a *Neronis* ad *Adriani* uſque imperium, annorum intervallum, *Aretæi* ſatis commodè collocari poſſit ætas. Neque enim diutiùs Secta viguit *Pneumatica*, quorum opinionibus hunc ſeſe addixiſſe mox docebimus. Nam ex his, Medicorum ſuæ ætatis Princeps, *Trajano* & etiam *Adriano* rerum potiente (uti ex *Juvenale* [g] conſtat) inclaruit *Archigenes*; cujus præceptor fuit *Agathinus*, *Agathini* verò, Sectæ iſtius Author, *Athenæus*. Quare omnino neceſſe eſt, ut non procul a *Neronis* imperio Secta hæc initium acceperit. Præter eos, de quibus ſumus jam locuti, non niſi alii tres a *Galeno* memorantur *Pneumatici*, *Herodotus*, *Magnus*, & *Leonides*; quorum *Herodotus*, *Agathino* etiam Magiſtro uſus, *Romæ* magnâ cum laude artem ſuam exercuit [h]. Ante hunc, uti e *Cœlio Aureliano* diſcimus, ſcriptis ſuis innotuit *Magnus* [i]: *Leonides* autem *Archigeni* ſaltem æqualis fuit, quippe cujus mentionem faciat idem *Cœlius* [k], qui *Sorani* ſcripta ſe in *Latinum* Sermonem convertiſſe agnoſcit [l]: *Soranus* autem iſte, *Trajano Adrianoque* imperantibus [m], Medicinam excoluit. Contra Sectam hanc, tanquam jam demortuam & in Virorum illorum Libris duntaxat ſuperſtitem diſputat, *Antonini* Imperatoris Medicus, *Galenus*. Itaque non alio tempore *Aretæum* exſtitiſſe credibile eſt, quàm eo, intra quod aliqui ſaltem ejuſdem Sectæ viguere Medici.

At hîc ſcrupulus quidam injici poteſt, *Galenum* ſcilicet, qui innumera Medicorum nomina & opiniones ſcriptis ſuis ubique immiſcuit, ſi *Aretæum* ſubſequutus eſſet, non fuiſſe commiſſurum quin aliquam ejus alicubi feciſſet mentionem. Profectò fatendum eſt, hujuſmodi argumento multò faciliùs quemvis eò adduci poſſe, ut *Aretæum Galeno* fuiſſe juniorem, quàm ut *Euporiſta* illa ad *Dioſcoridem* non pertinere, exiſtimet. Neque enim omnino veriſimile eſt, ut *Galenus Hippocraticæ*, ſi quis alius, Artis Eloquentiæque admirator, ſi in *Aretæi* ſcripta unquam incidiſſet, hunc, Medicinæ Parenti ita ſimilem ac pene æmulum, memoratu dignum non judicâſſet. Neque verò, cùm idem hic multa de morborum tam cauſis, quàm remediis, doceat minimè vulgaria, ejus ſcripta ſine aliquâ vel honoris, vel reprehenſionis notâ, prætermiſiſſet *Galenus*; præſertim cùm *Pneumaticorum* cæteros frequenter collaudet, frequenter etiam coarguat. Cauſam verò, cur a *Galeno* Author noſter parum eſſe cognitus poſſet, invenio perquam probabilem. *Archigenis* (circa cujus ætatem vixiſſe *Aretæum*, & quocum Sectam habuiſſe communem docuimus) fragmenta, ſparſim apud *Aëtium* reſtantia, *Aretæi* ſcriptis ita omnino ſimilia ſunt, ut non mo-

[g] Sat. 6, l. 235; quam Satyram his temporibus ſcripſit. [h] Galen. [i] Ac. Morb. L. 2, Cap. 10. [k] Ac. Morb. L. 2, Cap. 1. [l] Ibid. [m] Suidas.

dò

dò curandi rationem, quæ & ipſa ſæpe ſingularis & duobus hiſce Authoribus quaſi propria eſt, ſed & eaſdem Deſcriptiones, Obſervationeſque, iiſdem ſententiis, iiſdem ferè verbis expreſſas, apud utrumq; frequentiſſimè legamus. Quare minimè mirum videri debet, ſi *Archigenes*, qui, eadem, quæ in *Aretæi* ſcriptis leguntur, libris ſuis comprehendit, quique in Urbe *Roma*, terrarum orbis Imperatrice, Medicinam exercuit, hujus famam nominis ſui celebritate præſtinxerit. Quid quòd verbis *Hippocraticis* quidem, ſed obſoletis, ſæpiſſime utatur *Aretæus*; &, cùm his temporibus fuſum illud & *Aſiaticum* dicendi genus invaleſceret, in deſuetudinem jam abierant, quæ *Hippocratem* ſecutus eleganter hic uſurpat, tum *Dialectus Jonica*, tum ſubtilis quædam ac venuſta orationis brevitas. Contrà, *Archigenes*, licèt in eo eadem ſit alioqui forma & quaſi color ſermonis, minimè tamen (quod ex illius ſcriptis apud *Galenum* reſtantibus patet) aut verbis, quæ *Ionibus* propria ſunt, utitur, aut communes, eorundem more, voculas unquam immutat : ſed *Atticam*, id eſt, vulgarem, ſequitur loquendi normam. Atqui *Aretæi* quidem Libros, ſi ad ipſius manus unquam perveniſſent, magni æſtimâſſet *Galenus*, qui, in *Hippocratis* ſcriptis ipſe verſatiſſimus, ea jam tum vel a *Græcis* minùs intellecta amplis doctiſque illuſtravit Commentariis ; iidem verò *Aretæi* Libri a cæteris Medicis, utpote qui eadem, magis populari ſermone, docentem in manibus haberent *Archigenem*, negligi prorſus poterant, ideoque ne *Galeno* quidem ipſi innoteſcere.

Cæterùm, quod ad hos duos *Pneumaticos* attinet, hullo modo dubitari poteſt, quin alter alterius veſtigiis nimis preſſè inſtiterit. Faciliùs tamen adducor, ut credam *Archigenem* ex *Aretæo*, quàm hunc ſua ex illo ſumpſiſſe. Quippe *Aretæum Archigene*, uti jam monuimus, magis veriſimile eſt ætate aliquanto priorem, quàm eo vel poſteriorem, vel etiam ei æqualem fuiſſe. Porrò *Archigenes*, *Syria* licèt oriundus, *Romæ*, in luce atque conſpectu omnium, Artem ſuam profitebatur ; & ejuſdem libri in manibus atque ore hominum verſabantur, non modò *Galeni*, ſed & eorum, qui *Aretæi* meminerunt, *Aëtii* ſcilicet *Paulique* temporibus.

Cappadox noſter ubinam locorum vitam egerit, incertum ; proculdubio tamen in aliquâ regione hæc literis conſignavit, cui liberum cum *Roma* intercedebat commercium : quippe qui vina ægrotantibus *Italica* dari præcipiat, *Fundanum*, *Falernum*, *Signinum* [n] ; quod cùm ita fuerit, quânam ſpe, quonam conſilio notiſſimi illius Authoris lucubrationes pro ſuis venditare potuit *Aretæus ?* præſertim cùm nihil ferè in rebus, nihil in rerum explicatione immutârit, niſi quòd ſententias omnino ſimiles nitidâ quidem & eleganti, ſed antiquâ & inſuetâ, orationis formâ veſtierit. Certè de rebus tantùm, ab ipſo viſis

[n] Pag. 113, lin. 12.

atque

atque cognitis ſeſe loqui profitetur: opinionem ſuam de rebus dubiis ubique profert [o]: de reliquis duabus Medicinæ partibus, *Chirurgia* [p] ſcilicet & *Pharmacia* [q], ſeſe ſcripſiſſe teſtatur: & Medicamentum a ſe inventum prædicat [r]: propriâque Experientiâ [f] præcepta ſua confirmat ſingularis idem medendi artifex & Magiſter. An non longè faciliùs hominis obſcuri ſcripta, qui tamen cum eo Sectam haberet communem, & cujus neque patria ab illius gente, neque ætas ab illius ævo multùm erat remota, *Romæ* nondum inclaruiſſe comperiens, ſibi aſcribere potuit *Archigenes?*

Huic rei profectò ſimile quiddam admiſit *Aëtius*, qui *Aretæi* quidem in duorum affectuum tractatione mentionem fecit, multò tamen plura ex eodem, ſuppreſſo ejus nomine, paſſim traduxit: cùm iſte cæteroqui, tam in deſcriptionibus, quàm in curationibus morborum, vix quicquam, niſi alicujus authoritate, præcipiat. Præter *Aëtium* non niſi pauci admodum ſunt *Græci* Medici, *Galeno* juniores, quorum ſcripta ad hæc tempora pervenerunt, *Oribaſius*, *Alexander*, *Paulus*, *Actuarius*, *Theophilus*, &c. Hos *Aretæo* recentiores eſſe ſatis manifeſtum eſt. Ex his *Paulus* duntaxat *Aretæum* nominat: atqui nec ipſe *Paulus*, nec reliquorum aliquis quicquam ex eo, quantùm ex horum lectione comperio, hauſerunt. Hoc quidem eò magis mirum eſt, quòd, cùm Libros ſuos ex aliorum ſcriptis maximam partem confecerint, vix Medicamentum quodvis præcipiant, cujus uſum ii non Inventoris nomine inſigniant, nec ullam curandi rationem imperent, quam non alicujus authoritate commendent. Ita vel inter *Græcos Aretæi* nomen parum inclaruiſſe percipimus. Immo neque, poſtquam in *Occidentalibus* his plagis *Græcæ* excoli cœperunt Literæ, ita multos ejus ſcripta lectitâſſe animadvertimus; ex quibus etiam doctiſſimos, uti *Henricum Stephanum*, *Mercurialem*, & *Foëſium*, Criticæ hæc magis, quàm Medicæ Scientiæ gratiâ, evolviſſe manifeſtum eſt. Quare utcunque Author hic poſt initia quidem *Neronis*, nondum cœpto tamen (uti videtur) *Domitiani* imperio, Medicinam ſcriptis jam illuſtrâſſet, hunc tamen a *Galeno* haud memorari res neutiquam mira eſt; cùm ab omnibus retro ſæculis uſq; ad hunc diem ea ſemper fuerit illius fortuna, ut non niſi paucis admodum innoteſceret.

---

[o] Pag. 58, lin. 30. [p] Pag. 128, lin. 13. [q] Pag. 148, lin. 27. [r] Pag. 147, lin. 7. [f] Pag. 43. lin. 20. & Pag. 90. lin. 27.

DE ARETÆI SECTA.

DE *Aretæi* Sectâ altum eſt apud Authores ſilentium: primus & unicus, quod ſciam, ex ipſius *Aretæi* ſcriptis probat, Vir multæ reconditæq; eruditionis, Cl. *Clericus* [t], eam fuiſſe, quam vocant *Pneumaticam*. Hujus autem diſciplinæ princeps fuit *Athenæus*, patriâ *Cilix*, *Attaliæ* natus (unde *Cœlio* dictus *Tharſenſis* [u]) cum *Plinio* ferè ætate conjunctus. De cujus quidem in rebus medicis Philoſophandi ratione hæc ex *Galeno* accipimus [x]. "Secundum *Athenæi* Sententiam, Elementa non ſunt quatuor illa prima corpora, ſc. Ignis, Aer, Aqua, Terra, ſed eorum qualitates, *Calidum*, *frigidum*, *Humidum*, & *Siccum*; ex quibus duo cauſarum *efficientium* munere fungi, puta Calidum & Frigidum; duo *materialium*, Siccum & Humidum ſupponit. *Quintum* verò ex *Stoicorum* opinione introducit, *Spiritum* cuncta penetrantem, a quo omnia contineantur & gubernentur. —— Et paulò poſt—— *Athenæus* verò & *Archigenes Spiritu* ſolo ea penetrante, tum naturalia conſiſtere, tum morbos univerſos hoc priùs offenſo creari dixerunt. Unde & *Pneumatici*, veluti qui omnia *Spiritibus* attribuant, nuncupantur.

Sed quanquam nemo eorum, qui paulò antè floruerant, Medicorum, *Galeno* teſte [y], ita accuratè ut *Athenæus* univerſam rei Medicæ rationem literis mandaverit, ejus tamen opera, quæ fuerant plurima, penitus interciderunt, præter reliquias quaſdam, eaſq; perpaucas, quas ſparſim hodie apud *Oribaſium* invenimus. Sed neq; in his litera ulla occurrit, quæ vel illius opinionem uberiùs exponat, vel doceat quidnam per *Spiritum* iſtum deſignare voluerit, quonam modo *pati* aut *offendi* iſtum putaverit, aut quâ ratione deniq; *Spiritus* iſtius vis ad morbos vel creandos vel tollendos pertinere cenſenda ſit. Nam quod de *pulſu* ſcribit *Athenæus*, quòd ſcilicet ſit "motus [z] per diſtentionem naturalem & involuntariam *Spiritus*, qui in arteriis eſt & in corde, quique ex ſeipſo & in ſeipſum movetur, unáq; cor moveat & Arterias," id perperam Cl. *Clericus* vel intelligere vel interpretari videtur. Nam

[t] Hiſtoire de la Medecine Part. 2, Liv. 4, Sec. 2, Ch. 3. [u] Acut. Morb. L. 2, Cap. 1.
[x] De Sectis. [y] Element. 15. [z] Galen. de pulſ. differ. 4 14.

in

in hoc ipſo *Galeni* loco, non *Spiritus* legitur, ſed *Calidi*. Atqui *Spiritum* a *Calido* quid eſſe diſtinctum volunt *Pneumatici*.

Idem dicendum eſt de *Agathino*, *Magno*, *Herodoto*, atq; *Archigene*, qui *Athenæo*, & Sectâ, & ætate, ſucceſſerunt: quorum etſi ſatis multa *Galeni*, etiam & *Oribaſii* temporibus exſtiterint, perpauca tamen, eaq; momenti ſanè exigui, ad manus noſtras pervenerunt. Ita ut ſi quid de hâc medicorum Sectâ ſcire volumus, id nuſpiam niſi ab *Aretæo*, ex hâc itidem diſciplinâ profecto, petendum ſit.

Spiritum igitur *Aretæus* a Corde per pulmones trahi dicit [a], eumq; tertium quoddam, & ab [b] *Humoribus* & a *Solidis* partibus diverſum ponit, quorum omnium convenienti ordine & modo vitam hominis adminiſtrat *Natura*: in hoc *Hippocratem* haud dubiè ſecutus, qui corpus dividit [c] in *Solidas* partes, *Humores*, & ea quæ *impetum faciunt*. *Spiritus* adeò hic, cùm vim obtineat maximam, quaſi principium motûs eſt habitus; idemq; in humanâ fabricâ præſtat, quod in mundi membris *Virgilianus* iſte,

—— intus alit; totoſq; infuſa per artus
Mens agitat molem, & magno ſe corpore miſcet. [d]

Quæ quidem Philoſophia e *Stoicorum* Scholis manavit; qui animam mundi ubiq; diffuſam eſſe docuerunt, ita ut omnia, *Cicerone* interprete [e], uno divino & continuato *Spiritu* continerentur. Unde & *Galenus Chryſippum*, *Stoicorum* principem, *Pneumaticæ* etiam Sectæ *patrem* appellat.

Itaq; *Spiritus* hic, ſi rectam agendi normam ſine ullo impedimento ſequatur, univerſam machinam animat, alit, conſervat: eodem penitus compreſſo [f], homo non diu permanet, ſed repente moritur. Sin aliquo vitio laboret *Spiritus*, aut vi aliquâ labefactetur, quod idem eſt ac cùm eum *pati* & *offendi* dicunt *Pneumatici*, varia morborum genera oriuntur, pro cauſarum varietate diverſa.

Spiritum quippe multifariam affici poſſe docet *Aretæus*. Si enim in caſu *Epileptico* [g], intra pectus ferveat & incluſus omnia commoveat, facit ut ad reſpirationis exitus, os ſcilicet atq; nares, humorum inundatio prorumpat. Si intus naſcitur, frigidus ac iners, qui nec per ſuperiora nec inferiora facilè tranſmitti poteſt [h], ſed per inteſtinorum ſinus convolutus inhæret, *Ileon* parit. Refrigeratum & humiditate oppreſſum, conſequitur Aſthma [i]; cui igitur mulieres magis patent, quàm Viri, quia humidæ frigidæque ſunt: eodem in morbo, ex inflatione *Spiritus*, collum intumeſcit. Spiſſus, humidus, nebuloſus *Spiritus*, *Lienis Scirrhum* [k]; ſubtilis & reſolutus, tenuis & ſiccus, *Phrenitin* [l]; conge-

---

[a] Pag. 21. [b] 22. [c] Epidem. L. 6. Sect. 8. [d] Æn. L. 6. v. 726. [e] Natur. Deor. 2, 7. [f] 15. [g] 4. [h] 24. [i] 53. [k] 57. [l] 97, 99.

latus

latus *Apoplexiam* [m] creat. Idem in *Tympania* licèt locum non mutet, ſed maneat undiq; æqualis [n], tamen ſi in nebulam quandam & aquam immutetur, tum etiam locum mutat, & *Aſciten* adeſſe haud obſcurè prænuntiat. Quòd ſi in imbecillo corpore parum firmus ſit, cum orbe quovis facilè convolvitur; quare ſi quidvis in circulo rotatum, aut circumvolutum turbinem inſpiciat *Vertigini* [o] obnoxius, metus eſt ne *Spiritu* etiam circumvoluto in morbum recidat. Eſt, ubi torpentem *Spiritum* [p] excitari; eſt, ubi, cucurbitularum ope, ex oppreſſis pulmonibus [q] foras protrahi jubet *Aretæus*. Sed ſuam de *Spiritu* ſententiam nullibi ita clarè aperit, ac cum *Anginæ Synanches* dictæ naturam explicat. "Mihi autem, inquit [r], videtur ipſius tantùm *Spiritus* id eſſe vitium, "qui pravâ quadâm mutatione in calidiſſimum ſicciſſimumq; convertitur, "ſine ullâ membri cujuſvis inflammatione. Neque ſanè id ita fieri valde "mirum videri debet; ſiquidem, in *Charoneis* ſpecubus, homines non affectu quopiam corporis acutiſſimè ſtrangulantur, ſed vel unico *Spiritus* "hauſtu interimuntur, priuſquam corpus ullo modo ſit affectum; quinetiam, ſine morſu quovis, ſed a linguâ canis recepto tantùm *Spiritu*, "in rabiem homo agitur. Eadem itaque *Spiritus* mutatio intra hominem fieri poteſt: quoniam in homine aliæ res innumeræ cum exteri"oribus cauſis ſimilitudinem habent. Succi ſunt, qui extra atque intra "corpus mortem inferunt; morbi venenis ſimiles ſunt, & ab epoto medi"camento eadem, quæ in febribus, evomuntur. Quam ob cauſam factum "eſſe veriſimile eſt, ut in *Peſtilentia*, quæ *Athenas* afflixit, nonnulli *Pelo*"*ponneſios venena* in puteos, qui in *Piræo* erant, conjeciſſe cenſerent; "etenim peſtilenti morbo magnam eſſe cum *venenis* affinitatem homines "non intelligebant.

Hæc ferè de *Spiritu*, *quinto* Sectæ *Pneumaticæ* principio, habet *Aretæus*: an rectè, an ſecus, ſenſerit, judicent alii: quod verò ad reliqua *quatuor*, calidum ſcilicet atque frigidum, ſiccum ac humidum ſpectat, ea in ſingulis ferè paginis ad explicandas, tum morborum cauſas, tum curandi rationes, adhibet.

Hunc in quampluribus cum *Methodicis* convenire, mihi utiq; non liquet; eumq; qui illius ſcripta paulo diligentiùs expenderit, ad hanc opinor ſententiam acceſſurum. Sanè a *Methodicorum* charactere nihil ferè eo remotius, qui quidem nec *locum affectum*, nec *cauſam*, nec *ætatem*, nec *tempeſtatem*, nec *regionem*, nec *ægri vim* aut *naturam* aut *habitum* curant, a ſolo *affectu* indicationem ſumere ſatis habentes, deq; eo non ſpeciatim ſed communiter & univerſè ſtatuunt, *i. e.* Κοινότητας quaſdam, quæ particularia comprehendant, ſequuntur: hasq; dicunt eſſe duas, præter aliam mixtam, quibus nomina στάγνωσις & ῥύσις; omnemque morbum vel στεγνὸν, vel ῥοώδες, *viz.* aſtrictum, vel fluentem, vel ex utroq; compoſitum. Indicia verò curationis eſſe, in aſtrictis relaxationem, in fluentibus aſtrictionem; in mixto, ei quod urget reſiſtendum. [f]

[m] 106. [n] 65. [o] 151. [p] 99. [q] 120. [r] 7. [f] Gal. de Sectis 291.

Ad

Ad hunc modum perſpicuè & luculenter *Sectæ Methodicæ* de Re Medicâ opinionem aperit *Galenus*. Quid autem huic ſimile effert *Aretæus?* qui de hoc *aſtrictionis fluoriſque* commento ne verbum quidem prodidit: qui cùm de morbis tractaret, id ſibi tanquam perpetuam ſcribendi regulam præſcripſit, ut eorum *Cauſas* præcipuè *Sedeſque* erueret, ſignorum varietatem & implicationes omni quâ poſſet ſubtilitate explicaret: quiq; cætera ita minutè & exquiſitè perſecutus eſt, ut quod ad Aeris conſtitutionem, ad Cœli oras, ad Naturæ vires, ad Corporis temperiem, ad Ætatum denique rationes ſpectaret, ne minimum quidem prætermiſerit? Exemplum liceat proferre. In *Phthiſi* [t] deſcribendâ, quo judicio, quâ accuratione, formam morbi & lineamenta adumbrat? ita ad naturam exprimitur facies iſta *Hippocratica*, ut etiam in conſpectu noſtro quaſi ſpectrum aliquod verſari videatur. Multa ibi de mali ipſius vario genere, multa de Symptomatum gradibus, nonnulla de præſagii notis diſſerit; quæ demum ætas, qui habitus, quæ regio huic labi ſuſcipiendæ maximè idonea ſit, haud vulgari acumine recenſet. Horum ferè ſingula apud *Methodicos*, ut unum pro omnibus adducam *Cœlium Aurelianum* [u], fruſtra quæſiveris. Ita parum cum *Methodicis* congruere videmus *Aretæum*. Quòd ſi in curandi ratione cum iis ſæpe conveniat, idem de cæteris quibuſcunque *Sectis* ſtatuendum: nam quod ad *Remediorum* delectum attinet, etiam *Dogmatici* atq; *Empirici*, quorum, de morborum rationibus opiniones diſſitiſſimæ ſunt, ne dicam contrariæ, haud valde inter ſe diſſentiunt.

Sed de *Secta Aretæi* ſatis; ad alia properandum eſt. Hoc unicum ſubjicere liceat, nihil eſſe hoc Scriptore ad naturæ veritatem efformatius, nihil diſtinctius, nihil enucleatius, nihil pictius: cujus ſanè ingenium, ut *Phidiæ* ſignum, nequit ſimul non & aſpici & probari. Iis quippe coloribus, tanquam exquiſitus artifex, morborum imagines effingit, ut eos inter legendum oculis uſurpare videamur.

Varia *Maniacorum* [x] ſpecimina, eaq; ferè ab aliis intacta, tanquam in Tabulâ, depicta, contemplari libeat: ut, " quibuſcunq; cum hilaritate " *Inſania* eſt, noctes dieſque rideant, ludant, ſaltent, ut in libidinem pa- " lam ferantur: & tanquam ex certamine aliquo victoriam adepti, cum " coronis incedant: ſpecies hæc aſtantibus innoxia eſt. Alii verò, qui " cum iracundiâ furunt, etiam veſtes ſuas aliquando diſcindunt, & mi- " niſtros obtruncant, & ſibimet ipſis mortem conſciſcunt; & hæc qui- " dem ſpecies non ſine periculo eſt etiam eorum, qui interſunt. Spe- " cies autem ſunt innumeræ. Qui ingenioſi, & eruditi ſunt, *Aſtronomi-* " *am* ſine præceptore, *Philoſophiam* per ſe ipſos callent, *Poetices* tan- " quam ex afflatu Muſarum periti ſunt; ita vel in morbis aliquid emo- " lumenti habet liberalis inſtitutio. Rudes autem & indocti homines, " vel pondera circumferunt, aut lutum in fictilia efformant, aut fabri- " lem artem exercent, aut lapides dolant. Vanis etiam opinionibus

[t] Pag. 47, 48. [u] Morb. Chronic. Lib. 2, Cap. 14. [x] Pag. 42. lin. 30.

" addicti ſunt; etenim homo fuit, qui ne *ampullæ* quædam decíderent
" metuebat, quoniam ex iis unam ſe eſſe arbitraretur; & alius qui-
" dam *laterem* eſſe ſe exiſtimans, bibere prorſus noluit, ne humore dif-
" flueret.

" Hæc etiam Hiſtoria famâ divulgata eſt: Faber erat quidam, qui, cùm
" eſſet domi, prudens omnino fuit artifex, ligna peritè metiebatur,
" ſcindebat, complanabat, clavis connectebat, aptabatque, domum ſoler-
" ter exſtruebat: cum iis, qui opera locabant, colloqui, paciſci, juſtam-
" que poterat laboris mercedem exigere. Is adeò, intra locum, ubi ar-
" tem exercebat ſuam, mente planè conſtabat: at ſi vel ad forum, vel
" ad balneum, vel aliò, quâvis de causâ, eſſet egreſſurus, inſtrumenta
" deponens primò ingemiſcebat, deinde in ipſo exitu conſtringebat hu-
" meros; poſtquam autem e domeſticorum conſpectu, & ab opere ſuo,
" ejuſque limitibus proceſſiſſet, homo prorſus inſaniebat: & ſi rever-
" teretur illico, redibat etiam ad ſe; ita mens ejus & artis locus iiſ-
" dem erant circumſcripta terminis.

Epilepticum [y] verò, totis artubus contortum atq; convulſum; *Tetano* [z] laborantem, quaſi fidiculis diſtractum diſcerptumque; quis eſt qui, cùm ſemel perlegerit, non ſtatim ſe præſentem adeſſe & coràm intueri quodammodo ſentiat: ita ut a *malo victis* (cum *Aretæo* loquor) *nullam ultra medicinam adhibere conatus una cum iis dolere tantum* condiſcat. Quæ ſanè illius atque omnium, uti atbitror, judicio, *magna eſt Medici infelicitas.*

DE ARETÆI IN REBUS ANATOMICIS SCIENTIA.

ARETÆUS Rei *Anatomicæ* ſcientiam, tum ad morborum cauſas, tum ad medendi rationes inveſtigandas, ita neceſſariam eſſe judicavit, ut in ipſo ſingulorum ferè Capitum initio quædam de fabricâ partis affectæ perſtrinxerit. In quo quidem *Eraſiſtrati* atq; *Herophili* veſtigiis inſtitiſſe videtur, qui *Sectæ Dogmaticæ* Principes ha-

---

[y] Pag. 3, 4. [z] Pag. 5, 6.

biti,

biti, neminem, nisi in hâc arte versatum, Medici Munere, uti decebat, fungi posse voluerunt. Itaque, Scriptor utcunq; brevis atq; concisus, hunc locum fusiùs atque distinctiùs, quàm ii, qui inter Veteres de Morbis tractârunt, explicuit *Aretæus*. Quàm verò ille Rerum *Anatomicarum* notitiam habuerit, ipsius *Aretæi* interpres fidus, paucis persequar.

Cor igitur ex illius sententiâ, vitæ atque roboris principium [a] est; in eo anima, & natura [b] ejus locatur. Quod & *Hippocrates*, & *Chrysippus Stoicus* docuit. Quare *Syncope* [c], cum *Cordis* vitæq; morbus sit, humanæ constitutioni planè adversaria est, & vinculorum quædam dissolutio est, quibus facultas continetur vitalis. *Cor* [d] verò, viscus calidum, in medio *Pulmonum* jacet, quod respirationis vitæq; principium est: illud etiam frigidi aëris attrahendi desiderium *Pulmoni* injicit, siquidem eum incendit: *Cor* autem est id quod attrahit.

Pulmo [e] autem naturaliter doloris est expers, quoniam illius substantiæ raritas quædam ineſt, *lanæ* assimilis; *Arteriæ* verò per eum disseminantur, asperæ, cartilaginosæ, eæque etiam doloris immunes: musculos nusquam, nervos tantùm exiguos habet & tenues, qui motui ipsius inserviunt. Et hæc vera causa est, cur in *Peripneumonia*, quæ *Pulmonis inflammatio* est, dolorem *Pulmo* non percipiat, sed adsit pectoris quædam gravitas, quæ tamen dolore vacet. *Membranæ* [f] verò omnes, per quas *Pulmo Pectori* annectitur, sensu acutissimo præditæ sunt: quæ si cùm eo inflammentur, accedit etiam dolor: veluti cum *Pleuritis* comitem habeat *Peripneumoniam*.

Eadem etiam ratio est in *Sanguinis Rejectione*, quòd in eo tantùm casu [g], ubi sanguis ex *Pulmone* fertur, qui affectus omnium est gravissimus, ægri, etiam cùm ad ultima ventum est, de se non desperent, quia scilicet *Pulmo* dolorem non sentiat. Nam, vel in exiguo dolore, laborantes mortem horrescunt, & plerique magis exterrentur quàm læduntur: contrà, cùm in maximis affectibus dolor abest, nullus etiam mortis subest timor; & id mali magis pernicioſum est, quam terrificum.

Arteriarum pulsus sanguinem propellunt; quare si vulnerentur eæ, ob frequentem earum motum oræ vulneris non facilè committuntur [h]. *Arteria Crassa* [i], quæ secundùm dorsi spinam juxta *Venam Cavam* protenditur, *Aorta* scilicet (ab *Aretæo* post *Praxagoram* [k] Αρτηρία Παχεῖα dicta) unà cum *Vena Cava Inflammationem* patitur: quæ quidem *Inflammatio* a Veteribus *Causi* species vocata est. In eâ enim notæ similes iis, qui in *Causo*, oriuntur; Febris etiam, sicut in *Causis*, ad *Syncopen* tendit: etenim *Venæ* radix est *Jecur*, *Arteriæ* verò principium *Cor*. Haud abs re igitur existimes superiores horum viscerum partes præcipuè laborare; Cor enim *Arteriæ* calorem impertit, *Venæ* autem Jecur sangui-

---

[a] Pag. 21, lin. 26. [b] Pag. 22, lin. 2. [c] Pag. 21, lin. 17. [d] Pag. 15, lin. 11.
[e] Pag. 15, lin. 22. [f] Pag. 15, lin. 27. [g] Pag. 20, lin. 30. [h] Pag. 18, lin. 43.
[i] Pag. 135, lin. 6. [k] Ruffus Ephesius de Appellat. Corp. Human. Lib. 1, Cap. 34.

nem:

nem : & cùm utraque magna ſit, magnæ item ſunt quæ his innaſcuntur *Inflammationes*. Eadem verò [l] *Arteria* in *Venæ Cavæ Inflammationibus*, juxta ſpinam, palpitat ; quod a pulſu in alterâ præcordiorum parte ſignificatur. Nam *Arteria*, juxta *Venam* ad ſiniſtrum latus poſita, cum illâ conſentit, utpote quæ in omne corpus diducatur. De hoc *Arteriæ Venæque* hujus affectu vix ulla apud Antiquos, quorum ſcripta in manibus noſtris verſantur, reperiri poteſt mentio. Quicuuq; autem de eo tractaverint, *Praxagoræ* opinionem in hâc re ſecuti ſunt ; qui, utì e *Ruffo Epheſio* diſcimus, in eâ *Vena*, quæ a *Jecore* in *Renes* mittit propagines, *initium* eſſe *Febrium* affirmavit : ſolamque eam, Κοίλην, ipſe nominavit : quanquam alii illam itidem, quæ ſurſum in Cor per ſeptum tranſverſum evadit, ita [m] appellaverint. Ita quoque eandem vocat, ambaſque has ejuſdem *Venæ* continuationem eſſe docet *Aretæus*.

Venæ a *Jecore*, tanquam radice, oriuntur, ab eoque ſanguinem accipiunt. A *Portis Jecoris* [n], inter ejus extrema, *Vena* lata procedit, quæ, in tenues ac plures uſque diviſa, in totum denique *Jecur* per venas adeò minutas diſtribuitur, ut eæ viſum effugiant. Harum ſummis oſculis aliarum venarum extremitates committuntur, quæ ex tenuibus pluribuſque majores paucioreſque fiunt, & in medio tandem *Jecore* in *Venam* unicam atque grandem coaleſcunt. Inde per diviſionem duæ factæ ultra *Jecur* pertinent. Harum altera, primam *Jecoris* fibram ſurſum penetrans, in gibbâ ejus parte iterum emergit : & poſtea, *Septo tranſverſo* perforato, intra pectus protenſa, nulli rei adhæreſcens, ſed ibidem ſuſpenſa, *Cordi* inſeritur ; *Vena Cava* hæc vocatur. Altera, quintâ & inferiore *Jecoris* fibrâ uſq; ad gibbam ejus partem trajectâ, juxta ſpinam exit, eiq; uſq; ad coxas prætenditur ; hæc etiam *Vena Cava* eſt : idem enim nomen obtinet, quoniam una atq; eadem *Vena* eſt, initium ſumens a *Jecore*. Nam ſi quis velit, lamellam poſſit, a ſuperiore *Vena Cava*, quæ ad *Cor* pertingit, in eam, quæ juxta *Spinam* ſerpit, rurſuſq; a *Spina* per *Jecur* intra *Cor*, tranſmittere ; eadem enim via eſt.

In *Vena* hâc, præter *Inflammationem* ſupra memoratam, oriuntur Affectus, quæ vocantur Κίδματα [o] : in quo caſu *Sanguinis*, ex iſtius ruptione, *profuſio* citiſſimè interimit.

In *Cavam* autem [p] in *Cubito Venam* ex omnibus præcipuis viſceribus eſt Sanguinis via : hæc autem quæque hâc ſuperior *Vena* eſt, unius *Venæ* in brachio ſunt propagines, quo fit ut nihilo magis juvet, ſuperiorem, quàm hanc, incîdere : nam propaginum ignari ſunt, quotquot ſuperiorem *Stomacho* & *Jocinori* annectunt. At ſi a *Liene* fiat ſanguinis profuſio, Siniſtræ manus *Venam* illam, quæ inter minimum digitum atque annularem jacet, Medicorum nonnulli incîdere jubent, quoniam ad *Lienem* uſq; pertinere arbitrantur : ſed ipſa etiam inferioris *Venæ Cubiti* propago eſt : cur itaq; hanc prope digitos potiùs, & non in *Cubito* quis

[l] Pag. 28, lin. 36. [m] Lib. 1, Cap. 33. [n] Pag. 27, lin. 31. [o] Pag. 28, lin. 21. [p] Pag. 122, lin. 14.

inci-

incîderit? Etenim in *Cubito* major eſt, & ſanguinem faciliùs effluere permittit.

Opus *procreandi* [q] *Sanguinis* ad *Jecur*, quod eſt *Venarum radicatio*, pertinet; unde & illius maxima pars *ſanguinis* quædam *concretio* eſt. Etenim, ut alimento in *Jecur* [r] ſemper patet introitus, nec alia via eſt, per quam cibus in omne corpus a *Ventriculo* & *Inteſtinis* diducatur; ita & ex hoc viſcere in univerſum corpus ſanguinis emanatio eſt. Quæ & *Eraſiſtrati* fuit ſententia. *Portæ Jecoris* ex membranis, nerviſq;, tenuibus quidem illis, maximi tamen ad vitam momenti, atque ex Venis grandibus contexuntur. Itaque exiguæ inflammationes ſæpiſſime ibidem oriuntur. Præterea, ut *Philoſophi* quidam prodiderunt, huic loco *Animæ appetitus* inſidet. *Bilis* [s] autem in *Jecore* creatur, quæ per *Veſicam* in hoc viſcere ſitam ſecernitur, & per vias quaſdam in inteſtina defertur. Quæ viæ ſi vel *Inflammatione* vel *Scirrho* obſtruantur, & iſta exundet *Veſica*, *bilis* retro fluit; itaque ſanguini commiſcetur, qui per omne corpus dimanans, *bilem* quoque in omnia membra ſecum trahit; inde in *Ictero* corporis ſpecies *bile* tingitur. Stercus autem album eſt, argillæque ſimile, neq; *bilis* colore tinctum, quoniam humoris iſtius affluxu caret: unde alvus etiam ſicca eſt, quia *bile* neque madeſcit neque ſtimulatur.

[t] *Lienis* Alimentum nigrum eſt, iſque ſanguinem atrum quaſi deterget & elaborat. *Lien* eſt viſcus rarum, [u] & naturæ diſſolubilis: [x] itaque vitiis, *Vomicæ* puta aut *Abſceſſui*, facilè obnoxius.

[y] *Stomachus* Voluptatis ac moleſtiæ dux eſt; &, eò quod Cordi facultatum omnium principio, ſit vicinus (ſiquidem Cordis Pulmonumque medio [z] annectitur, & unà cum illis ſpinæ adhæreſcit,) ad robur animique ſive firmitatem, ſive demiſſionem, per conſenſum cum *Animâ* multum valet. Hæc *Stomachi* præcipua eſt facultas. Ex Voluptate naſcitur, bona concoctio, carnoſus corporis habitus, colorque vividus; ex moleſtiâ, his contraria, & interdum animi dejectio, *Stomacho* alimenti indigente. *Stomachi* verò affectus proprii ſunt [a] *Nauſea*, *Vomitus*, *Cibi faſtidium*, *Singultus*, *Eructatio*, & ea nonnunquam acida. Licèt verò *Stomachi* conſtitutio [b] in *Stomachicis* plerumq; ſiti vacet, in eo tamen *Sitis* [c] origo & fons eſt.

Colon etiam, pariter ac *Ventriculus*, [d] *Concoctioni* inſervit, [e] ab eoque ad *Jecur* deducitur alimentum. Neque verò alimentum omne per canales tantùm ſenſibus expoſitos, ſed vel multo majorem ejus partem univerſo corpori Natura per *Vapores* ſubminiſtrat, qui ab omni in omnem partem facile tranſeunt, a Naturâ, etiam per ſolida atque denſa, diducti. *Colon* autem inteſtinum eſt [f] prægrande, & undequâque fuſum atque

---

[q] Pag. 26. [r] Pag. 133, lin. 21. [s] Pag. 58, lin. 29. [t] Pag. 59, lin. 8. [u] Pag. 57, lin. 22. [x] Pag. 57, lin. 35. [y] Pag. 74, lin. 1. [z] Pag. 75, lin. 3. [a] Pag. 21, lin. 34, [b] Pag. 164, lin. 6. [c] Pag. 160, lin. 20. [d] Pag. 76, lin. 5. [e] Pag. 59, lin. 15. [f] Pag. 26, lin. 1.

ſinuatum: tenuibus inteſtinis & carnoſius, & craſſius, & noxæ tolerantius; itaque cum hîc inſederit dolor *Colicus*, levius eſt periculum. Affectis quippe *tenuibus inteſtinis*, g tenuis & acutus ſubeſt dolor; ubi verò *Colon* laborat, plurima eſt humoris abundantia, & gravitas ei inhæret. Porrò propter illius ſitum atque connexionem, dolor modò ad coſtas pertingit, ac *Pleuritidis* opinionem facit, ſiquidem in his etiam oritur febris; modò hîc aut illic ſub iis coſtis, quæ *Nothæ* vocantur, percipitur; ita ut *Jecur*, aut *Lienis* dolere videatur, rurſuſque ad Ilia deſcendit. Quibuſdam etiam ob eandem cauſam *Oſſi Sacro* infigitur, & femoribus, Muſculiſque teſticulorum qui *Cremaſteres* appellantur; cujus quidem rei rationem ipſe non ignorans Medicorum quorundam inſcientiam perſtringit, qui in hoc caſu *Cremaſteras* excîderant, quaſi propriam mali cauſam in ſe continuiſſent [h]. Quid *Recentiores Anatomici* afferunt ad veritatem propius adductum?

Inteſtinorum [i], uti *Ventriculi*, ſunt *Tunicæ duæ*, quarum altera alteri obliquè ſuperincumbit: quando igitur harum connexio diſſolvitur, uti nonnunquam fit in *Dyſenteria*, *interior Tunica ſecundum* longitudinem abſiſtens foras exit, multiſque veritatem ignorantibus excreti ipſius inteſtini metum injicit, & *exterior* tantum intus remanet, carnemque contrahit, & ad cicatricem perducitur, homoque ſaneſcit; id *inferius Inteſtinum* tantummodo patitur, quippe cujus *Tunicæ* carnoſæ ſint.

Renes naturâ glanduloſi ſunt, [k] ſed colore rubicundiores, *Jocinori* potius ſimiles quam *mammis teſticuliſque*; hi enim glandes ſunt, ſed albidiores. *Renes* autem teſticulorum figuram referunt, magis lati tamen & incurvi. His ſinus inſunt exigui, collo anguſtiori, percolandæ urinæ inſervientes: ex quibus nervoſi duo exeunt, fiſtularum inſtar, canaliculi, ſive *Ureteres*, qui *Veſicæ* humeris utrinque inſeruntur; & ab utroque *Rene* æqualis eſt ad *Veſicam* Urinæ via. Natura ſinus *Renum* oblongos, & *Ureteribus*, qui anguſtiores ſunt, æquales fabricavit [l].

Veſica [m] craſſitudinis eſt admodum exiguæ, *Nervuſque* naturâ exiſtit; quapropter neque carnem contrahit, neque ad cicatricem facile perducitur. In repletione diſtenditur, & cum inanis eſt, conſidit; itaque idem in *Ulcere*, quod *Articulus*, in extenſione & contractione, patitur: atqui in *Articulo* omnia difficulter ſaneſcunt *Ulcera*. Ad hæc urina biliosa & acris *Ulcus*, ſi *Veſicam* occupaverit, erodit.

Prope ſe invicem jacent *Anus* & *Veſica* [n]; quamobrem in *Recti* inflammatione, *Veſica* urinæ difficultate afficitur; & in *Veſicæ Affectibus*, *Sedes* nihil dejicit, quanquam haud ſit alvus ſicca.

Membranæ ſunt [o] ilibus affixæ, quæ *Uteri* ligamenta ſunt nervoſa: harum illæ, quæ *Uteri* fundo inſeruntur juxta lumbos, tenues ſunt: alteræ juxta cervicem ejus hinc atque hinc *Ilibus* adhæreſcentes, valde

---

g Pag. 25, lin. 37. h Pag. 77, lin. 30. i Pag. 79, lin. 37. k Pag. 69, lin. 5.
l Ibid, lin. 25. m Pag. 72, lin. 24. n Ibid, lin. 10. o Pag. 84, lin. 13.

nervoſæ

nervoſæ exiſtunt, latæque tanquam navigii vela. Itaque ſi omnes hæ *Membranæ* relaxentur, ſede ſuâ foras exit *Uterus*. Apparet aliquando ex *duabus Uterum* ſuccingentibus *Membranis interior*, & ab alterius continuitate divellitur: etenim *duæ* tantum Membranæ iſtius diviſuræ ſunt: quarum hæc ob humoris fluxionem abſcedit, ſicut etiam ex *abortu* & *partu* violento: tum verò *Chorio* adhæreſcit; nam ſi illud vi extrahitur, ſimul prodit *Uteri Tunica*: at ſi fœmina mortem evaſerit, in ſedem ſuam regreſſa, ei ad amuſſim connectitur, vel paululum extra propendet. *Uteri* aliquando *oſculum*, uſque ad *cervicem* duntaxat, prolabitur; ſed ultro ſe recipit, ſi ſuffimenta adhibeantur, vel obſtetricis manu ſenſim placideque reponatur.

Caput ſenſuum *Nervorumque* originis locus eſt, [p] ſanguinemque a corde potius attrahit quam aliis membris impertit. Itaque cùm morbi cauſa *Nervis* inſit, ſenſus noxâ haud vacant. Nervi licet [q] illinc undiquaque oriantur, tamen *Sinciput* [r] locus eſt omnium ſenſuum communis: ab eoque omnia adjumenta, omneſque noxæ derivantur. Quare in *fomentis* adhibendis, uſque ad *verticem* tantùm, neque ulteriùs procedere oportet. Neque ſolùm *Senſus* initium eſſe a *Nervis* [s], ſed membrorum actionem & *motum* omnem ab iis ortum habere, *Eraſiſtrati* ſequax, voluit *Aretæus*. Proinde ſi infra *Caput* " principium aliquod afficiatur, uti *Medullæ Spi-*
" *nalis Membrana*, partes, quæ eodem nomine vocantur, & etiam continuæ
" ſunt, reſolvuntur; *dextræ*, ſi *Nervi* dextri læſi fuerint; ſi ſiniſtri, lævæ.
" At ſi mali principium ſit in *Capite*, *Nervis* affectis dextris, ſiniſtræ re-
" ſolvuntur partes: lævis itidem patientibus, dextræ. Hujus rei cauſa eſt,
" quòd *Nervorum* ſitus juxta originem invertitur; etenim dextri non
" in directum ad dextras partes, uſque ad finem, pertingunt: ſed utri-
" que origini ſuæ inſerti, continuò ſe invicem tranſeunt in figuram li-
" teræ *Græcæ* X, ad oppoſitam partem tendentes. Utque in ſummâ di-
" cam, ſive totum ſimul corpus, ſive aliqua membra, vel ab alterutrâ,
" vel ab utrâque parte reſolvuntur; *Nervi* interdum, qui a *Capite* ori-
" untur, laborant, qui, ut paucis dicam, *ſenſu* facilè privantur, ſed per
" ſeipſos, *motum* haud ita facilè amittunt: iidem, ſi per conſenſum,
" ab his qui *motui* inſerviunt, aliquid vitii contraxerint, *motus* quoque
" paululum deperdunt; aliquid enim *motus*, quanquam haud ita mul-
" tum, naturaliter habent per ſe. Interdum verò læduntur *Nervi*, qui
" ex aliis muſculis exeuntes in aliis terminantur: & hi ſunt, qui præ-
" cipuam *motus* partem continent, eûmque *Capitis Nervis* impertiunt;
" ab iſtis enim plurimum *motus* hi derivant, licèt per ſe habeant paulu-
" lum; iſti igitur *motus* defectionem præcipuè patiuntur: rarò autem,
" aut, ut ego arbitror, nunquam, per ſe ſenſum amittunt. Et ſi fortè
" faſciculus quiſpiam *Nervorum*, qui ex oſſe quovis proficiſcentes in alio

---

[p] Pag. 95, lin. 30. [q] Pag. 102, lin. 22. [r] Pag. 109, lin. 12. [s] Pag. 45, lin. 30.

" finiuntur,

" finiunturfiunt, vel exſolutus fuerit, vel diſruptus, impotentes & tra-
" huntur partes, *ſenſu* tamen non privantur.

Nervis autem Morbus proprius eſt, juxta *Aretæum*, *Tetanus* [t]: ijſque præcipuam ineſſe *Melancholiæ* [u] cauſam docet: eos in *Phrenitide* [x] laborare, ac ſæpe contrahi: omnium autem *Nervorum* affectum eſſe *Arthritidem* [y].

Hæc ferè ad rem *Anatomicam* ſpectantia expoſuit *Aretæus*; non ut humani corporis fabricam quaſi diſſector doceret, ſed ut, quod Medici eſt, illius notitiam ad morborum rationes explicandas accommodaret: *Dogmaticorum* morem ſecutus, qui, *cum interioribus partibus & dolores & morborum varia genera naſcantur, neminem putant his adhibere poſſe remedia, quas ipſe ignorat* [z]. Itaque in nullius magiſtri verba juratus, licèt modo ad *Hippocratis*, modo ad *Eraſiſtrati*, modò ad *Herophili* ſententiam accedat, ſuam tamen interea opinionem liberè interponit.

DE
Curandi ratione, quam tenuit *Aretæus*.

UTI ex proprio, non ex alieno penu hæc de Medendi Arte Monumenta deprompſit *Aretæus*, ita in eâdem *Naturæ ductum* [a], & *Magiſtram*, quam ipſe vocat *optimam* [b], ſecutus eſt *Experientiam*; nec quidem ille magis in ſtylo efformando, quàm in remediis adhibendis, peritus artifex & concinnus. Eo ordine, eo judicio, ita diſtinctè plenèque traduntur curandi rationes, ut vix quicquam in hoc genere ex ſummi ſcriptoris manibus exierit abſolutius. Quæ ab Antiquioribus dicta, eorum alia, utpote optima, ſelegit, alia limavit & expolivit: quædam ipſe primus haud infeliciter tentavit. Sed hæc aliàs: nunc quod hujus loci eſt, varia medendi genera, quibus ille eſt uſus, perbreviter recolamus.

DE VOMITIONE. Vomitum cieri, tam in acutis, quàm diuturnis morbis, *Hippocratis* veſtigiis inſiſtens, præcipit *Aretæus*. Quippe ſi *Bilis* aut *pituita* exundet, ſi cibi corrupti [c], aut humorum, ſive *cruditas* [d] ſubſit, ſive *copia* [e], ſi accedat *nauſea* [f], ſi porrò *ſtimulo* quodam aut corporis *contentione* [g] uti oporteat, ſi denique *altas radices egerit* morbus [h], ita ut cætera incaſſum fuerint remedia, hæc curandi via optimo conſilio adhibetur. Vomitio autem interdum *Aqua tepida* [i], aut *oleo* [k],

---

[t] Pag. 21, lin. 16. [u] Pag. 153, lin. 26. [x] Pag. 94, lin. 28. [y] Pag. 85, lin. 10. [z] Celſus in Præfat. [a] Pag. 150, lin. 4. [b] Pag. 103, lin. 14. [c] In Ileo. Pag. 132, lin. 12. & in Epileptico Puerorum Paroxyſmo. Pag. 107, lin. 17. [d] Ibid. & in Cholera. Pag. 130. [e] In Cæliacis. Pag. 164, lin. 16. [f] In Apoplexia. Pag. 105, lin. 18. [g] Ibid. [h] In Elephantiaſi. Pag. 167, lin. 15. & Pag. 168, lin. 25. [i] In Cholera. Pag. 130, lin. 4. & Cæliaco Morbo. Pag. 164, lin. 16. [k] In Ileo. Pag. 132, lin. 14.

interdum

interdum *Mulſa* [l] aut *radiculis* [m], idque modò *jejuno* [n] ſtomacho, modò à *cœna* [o] & a *radicularum* eſu commodè effici poteſt, ſiquidem leniter agendum ſit: ſin efficacius quid requiratur, *Helleborum* utrumque commendat, ſed maximè *album*; ultimum valentiſſimumque omnium evacuantium auxilium [p]. Hoc autem dari jubet cum *Alica* aut *Lente* inciſum ad ʒij; vel imbecillioribus cum melle decoctum ad cochlearia duo vel tria [q]. Quod itidem factitavit, ejuſdem diſciplinæ ſequax, *Herodotus* [r]. Sed alias eaſque haud mediocres virtutes habet *Helleborus albus*; "Neque enim *Vomitum* modò provocat [s], ſed eſt medicamentorum "etiam omnium ad humores *purgandos* efficaciſſimum: non excreto- "rum varietate & copiâ, id enim *Cholera* morbus potentiùs facit; neque "verò intentionibus & violentiâ inter Vomendum; id enim Nauſea in "mari validiùs præſtat. Cæterùm neque vim neque qualitatem malam "habet; quo fit ut laborantibus ſalutem reddat, & per exiguam pur- "gationem, & cum intentione parvâ. Porrò vetuſtorum omnium "morborum, qui radices jam altas egerint, cùm reliqua auxilia nihil "quicquam opis præſtiterint, id unicum remedium eſt: ſiquidem *igni* "facultate par eſt *Helleborus albus*, & quicquid ignis uſtione facit, "illo plus *Helleborus* albus per interiora diſcurrens operatur: Spirati- "onem nempe facilem ex difficili, ex malo colore bonum, & ex macie "habitum corporis pinguem efficit." Et hanc fortaſſe medicinam libentius adhibuit *Aretæus*, *claro* ductus *Herophili præconio* [t], *qui Helleborum fortiſſimo duci ſimilitudine æquabat; concitatis enim intus omnibus, ipſum in primis exire.*

Id obiter notandum, ab *Aretæo* præcipi *Vomentia*, non modò ut *primæ viæ* expurgentur, aut quicquid crudi Ventriculo inhæſerit, ſurſum ejiciatur, quod quidem unicè Veteres attendiſſe videntur; ſed ut motu illo vehementi & contentione quâ inter vomendum Ventriculus cæteraque viſcera cientur [u], tum ſolidæ partes ſuccuti ac ſtimulari, tum humores aut reſolvi aut revelli poſſint. Itaque omnibus ferè in *Capitis* morbis *Vomitum* excitari jubet. Et recentior experientia nos abunde docuit, quam vim in morbis *Chronicis*, ubi altas radices egerint, excerceat hæc medendi via, præſertim in *Iſchiade*, in *Tumoribus Oedematoſis*, in *Ictero*.

De Purgatione. *Purgantia*, in morbis pleriſque *Chronicis*, vel ad educendos humores, vel ad revellendos, vel ubi quid ſtimulo cieri oporteat, paſſim adhibet *Aretæus*. Horum alia ex mediâ Materiâ, uti *Thymus Atticus*, *Coccus Cnidius*, *Aloe*, *Hiera*, quam quidem ad

---

[l] In Cœliaco Morbo, Pag. 164, lin. 16. [m] In Cœliaco Morbo, Pag. 164, lin. 16. & Elephantiaſi, Pag. 167, lin. 15. & Melancholia, Pag. 154, lin. 12. & Scotomate, Pag. 147, lin. 27. [n] In Cœliaco Morbo, Pag. 164, lin. 16. & Elephantiaſi, Pag. 167, lin. 15. & Melancholia, Pag. 154, lin. 12. [o] In Elephantiaſi, Pag. 167, lin. 16. & Scotomate, Pag. 147, lin. 27. [p] Pag. 146, lin. 41. [q] In Scotomate, Pag. 147, lin. 32. [r] Oribaſ. Med. Col. Lib. 8, Cap. 1, 2, 3, 7. [s] Pag. 168, lin. 26. [t] Plin. Hiſtor. Natur. 25, 5. [u] Pag. 105, lin. 19.

3ij dari præcipit: alia ex valentiore conſtant, ut *Cneorum* puta, *Elaterium*, *æs combuſtum*, & *Helleborus* niger. Efficaciſſimum verò omnium vel ſurſum vel deorſum purgantium, *Helleborus* albus. Et his quidem vel per ſe vel cum Ptiſanâ & Mulsâ uti convenit.

DE CLYSTERIBUS. Alvus itidem ducitur ope *Enematis*, idque commodè, ſiquid in inteſtinis emolliendum aut excernendum ſit, vel ſiquid a Viſceribus aut a Capite revellendum. Itaque in omnibus ferè morbis, quos comitatur *Inflammatio*, perpetui ſunt uſûs. *Enematum* materia pro varietate morbi multiplex eſt: *Sal*, *Nitrum*, *Hyſſopus*, *Ruta*, *Centaureum*, *Terebinthina*, *Caſtoreum*, ex *Oleo* vel *Aqua* decocta. Quòd ſi ſtimulo opus fuerit, injicienda ſunt acriora, quæ *pituitam* & *bilem* educant, veluti *Euphorbium* ac *Colocynthis*. x

DE SANGUINIS MISSIONE. Sanguinem in morbis quibuſcunque, ſive Diuturnis ſive acutis, utut in his frequentiùs, mitti jubet *Aretæus*. Etenim cùm acuti ſint, perſæpe ita in præcipiti ſtat vita, ut niſi hæc medendi via malum abegerit, illico moriendum ſit: igitur ille, cunctatione omni abjectâ, hoc auxilii genus præ cæteris eſſe tentandum judicat. Quare cum ſanguis incenſus fuerit, uti in peracutis morbis plerumque accidit, venam maturè atque fidenter aperit. In Renum inflammatione v. gr. expeditè & copiosè. In Anginâ Sanguinem educit, latiori inciſione, ut cum impetu & confertim exeat, quoniam ita fluens erit & ad calorem quam citiſſimè mitigandum, & ad ſtrangulationem ſolvendam, & ad reliqua omnia mala imminuenda efficax: in Pleuritide primo die & iterum eodem die extrahit: in Peripneumoniâ & Jecoris & Venæ Cavæ Inflammatione, *duarum* ſimul venarum ſectionem præcipit: in omni denique Hæmorrhagiâ, actutum, eo judice, ſecanda eſt Vena, & aſſiduè, poſtquam paululum ſanguinis detractum ſit, iterum detrahendum eſt, & eodem die, & poſtridie, & die perendino. Ita in Venæ Cavæ inflammatione idem opus ſæpius repetit. Sed ſanguinem mittere uti frequenter eſt res admodum delicata & nonnunquam periculi ſatis plena, ita acerrimo judicio utendum eſſe monet: quò fit, ut in Anginâ, Pleuritide, Peripneumoniâ, qui morbi ſunt maximè præcipites, utcunque quoad anima deficere incipiat, continuari debeat Sanguinis detractio, non tamen quoad omnino defecerit, eum fluere ſinendum ſit. Etiam in Apoplexiâ præſtat, inquit, debito minus mittendo delinquere: nam ſi largiori detractione opus eſſe videatur, & bonæ aliquæ appareant notæ, vena poteſt iterum incîdi. Ad eundem modum in Jecoris & Venæ Cavæ inflammatione, in Cephalæâ, in Melancholiâ, multus ſed non confertim, bis nempe ac ter, idque alio die, mittendus eſt Sanguis, ut vires interim confirmentur. Idem in omnibus diuturnis y morbis præſtare convenit.

Venas autem in diverſis corporis partibus, præcipue quidem in *Cubito*,

x Apoplex. Pag. 105, lin. 1. y Pag. 143, lin. 30.

& in *Talo*, quandoque autem ſub *Lingua*, in *Fronte*, in *Naribus*, in *Pube*, [z] incîdere jubet. Primus autem ex Scriptoribus, quorum Opera his diebus ſuperſunt, *venæ Sectionis* in *Manu*, mentionem facit *Aretæus*: in eo loco, ubi contra Medicos quoſdam diſputat, qui *Siniſtræ Manus* Venam illam, quæ inter minimum digitum atque annularem jacet, in Rejectione Sanguinis, [a] incîdi voluerunt: primus itidem menſuram Sanguinis, quæ aliquando emitti debeat, ad *Heminam* [b] ſcilicet, aut ad *Heminæ dimidium*, [c] præſcripſit: quod quidem accuratiſſimi Scriptoris, Cl. *Danielis Clerici*, diligentiam fugit, cum *Aretæum* de hâc re nihil prodidiſſe affirmet. [d]

Hæc de Venarum Sectione. Secuit etiam, nullo quod ſciam Authore inductus, in Cephalæâ, Vertigine atque Epilepſiâ, *Arterias*: eaſq; ad verticem, ad oculi angulos, juxta naſum, eas tum ante, tum pone aurem ſitas, earumque *Majores* quidem ramuſculos [e] aperiri commodè poſſe ſcribit: quanquam harum utiq; quæ *anterius* ad aurem jacent, nullam apud Scriptores mentionem fieri perperam affirmet *Severinus*. [f]

De Cucurbitulis. Cucurbitularum uſus apud *Aretæum* uti & apud *Hippocratem* frequentiſſimus, in omnibus ferè morbis, ubi ſanguinem mitti oporteat: idque tam in lentis quàm in ſubitis caſibus; in *Lethargo*, *Cephalæa*, *Melancholia*, *Epilepſia*, *Cœliaca* atque *Iliaca Paſſione*, ac etiam *Hyſterica*, perinde ut in *Apoplexia*, *Tetano*, *Phrenitide*, *Syncope*, *Peripneumonia*, *Cholera*, *Jecoris*, aliarumque partium, *Inflammationibus*. Et hoc quidem ille factitavit, pro morbi naturâ, diverſimodè, & in variis locis. In *Melancholicis*, Cucurbitas Jocinori & Ventriculo, aut hujus ori admovet; dorſo item aut inter ſcapulas, quâ parte adhæreſcit illi Stomachus. In *Phreniticis*, atque *Lethargicis*, *vertici* potius; in *Apoplecticis*, & *Tetano* correptis, *occipiti* imprimendas eſſe cenſet. Et in hoc ultimo quidem affectu eæ ab utroque ſpinæ latere applicandæ: ſed parum admodum flammæ adhibendum: nam arcta Cucurbitulæ labiorum impreſſio dolores convulſioneſque excitat: oportet ergo diu trahere, ac leniter potiùs, quàm brevi tempore feſtinanter id efficere. Contrà in *Pleuritide*, Cucurbitula debet eſſe magna, undequaque lata, & ad dolentem locum ambiendum capax: multaque ſub eâ flamma ſuccendenda eſt; non modo ut carnem attrahat, verùm etiam ut ante ignis extinctionem calefaciat. Extincto igne, ſi ſcarificando tantum ſanguinis detraxeris, quantum vires permiſerint, evidentiſſimum eſt in *Pleuriticis* auxilium.

Cucurbitulas etiam *Siccas*, ſine ferro, quas Κύφας vocant, adhibet, aut Coxis eaſque [g] dorſo aut inter [h] ſcapulas, aut abdomini infra umbilicum [i] affigi præcipit.

---

z Quando ſecetur quæpiam ex his Vena, v. Indicem in voce Phlebotomia. a Pag. 122. l. 18. b 140. c Pag. 145, lin. 12. d Hiſtoire de la Medecine, Part. 3. Liv. 3. Ch. 4. 144. e Chirurg. Effic. 40. g Phrenit. 98. Apoplex. 106. Ileos. 132. Choler. 131. Ibid.

De Sanguisugis. Reſtat & alia ſanguinis mittendi via, ab *Hippocrate* & veteris ævi medicis haud quaquam memorata: eam primus, Hirudinum ope, inſtituiſſe vel ſaltem ſcriptis mandaſſe, videtur *Themiſon*, [k] *Aſclepiadis* auditor, qui ætate paulò *Aretæum* præcurrit. Sed utcunque hoc fuerit *Themiſonis* inventum, nulla ejus apud *Celſum* nec etiam apud *Galenum* occurrit mentio. *Aretæus* autem Hirudines tribus in locis admoveri jubet: in Satyriaſi nempe ad ſanguinem ex intimis locis educendum; in Cœliaco affectu, eas poſt cucurbitulas apponit: in Jecoris denique inflammatione, nonnullis Hirudines magis quam ſcarificationem prodeſſe ſcribit: ſiquidem beſtiolæ morſus interiùs deſcendit, & majores eroſiones facit: unde ſanguinis profluvium, ab his concitatum, ægriùs ſupprimitur. Poſtquam autem animal ſaturatum exciderit, Cucurbitulam affigit, quæ ex intimis partibus ſanguinem jam attrahat.

De Medicamentis: Ut in ſignis Morborum explicandis, ea præcipuè quæ ad *Prognoſin* pertinent *Aretæus Hippocratis* authoritate ſtabilivit; (quem, *Celſo* [l] teſte, recentiores quoque Medici, quamvis quædam in *Curationibus* mutârint, tamen hæc optimè *præſagiſſe* faſſi ſunt) ita in Acutorum Curatione ejuſdem veſtigia preſsè ſecutus eſt, præſertim quoad Victûs inſtitutionem, ac miſſionem Sanguinis. Medicamenta, in peracutis affectibus, præter Vomitoria & Purgantia, per Os ſumenda, aliquando præcipit: ſed ea neque varia admodum, neque multiplicia. Horum quippe Ægrotantium optimam medelam, eodem duce, [m] ab *Alimento* peti judicavit; neque rarò ea, quæ ægrotantibus offert, Medicamenta eorum cibo, quaſi furtim, [n] immiſcet. Cibum verò cunctis Febricitantibus humidum eſſe aptiſſimum poſt Medicinæ parentem docet: [o] *Ptiſanæ* præſertim variás præparationes exhibens, ejuſq; virtutes Magiſtri ſui verbis prædicans: ita ut ad Febrilem æſtum temperandum Sorbitionibus potiſſimùm confidat. Itaque ſive Urinam [p] cieri, ſive humores attenuari, & incîdi, [q] ſive ſputa educi, [r] ſive alvum liquari [s] cupit, cum Ptiſanis atq; juſculis modò ſimplicibus, modo in quibus Medicamenta ad id idonea diſſolvuntur, id exequitur. Utcumq; autem victu tenui in Febribus utatur, in iis tamen ubi vires jam deficiunt, ſicut in Morbo *Cardiaco*, ſive is per ſe, ſive ex alio, uti *Phrenitide*, oriatur, a paulò largiori cibo, vinique præſertim potione, nullis adhibitis Medicamentis, ſubſidium unicum petit. Vinum enim, inquit, in ſubſtantiâ celeriter alit, uſq; ad extrema ubiq; permeat, robori robur adjicit, Spiritum torpentem excitat, frigus calore temperat, humorum redundantiam comprimit, extrorſum erumpentia atq; diffluentia coercet: Ad hæc odore ſuave ac Jucundum eſt, ad con-

---

k Cæl. Aurelian. in Cephalæâ. l Præf. ad. Lib. 2. m Hippocr. Lib. de Aliment. n Pag. 115, lin. 15. Pag. 124, lin. 38. o Pag. 96. p Letharg. Phrenit. q Pleur. Perip. r Ibid. s Ib.

firmandas

firmandas vires vitamq; reſtaurandam valens, & ad mentem in furore mitigandam efficaciſſimum. [t] Eo itaq; uti præcipuè *Cardiaco* utitur, ſed cum eâ cautione, ut neq; in Inflammationibus [u] propinetur (quoniam in his dolores auget, ſed ubi hæ abſunt, naturam inſtauret) neque ita meracum, ut hominem inebriet nervoſq; offendat [x]. Id ideo cum cibo aquâq; mixtum aliàs dari præcipit, eam mediocritatem interim ſecutus, ut neque æger inediâ conſumatur, neque cibi copia opprimatur [y]. Hâc præcipuè viâ in Curatione *Acutorum*, quibus Febres conjunguntur, nititur: vix niſi in *Pleuritide* quidem & *Peripneumoniâ* Medicamenta paulò largiùs adhibens, ea ſcilicet quæ humores extenuent & ad tranſpirandum idoneos reddant, quæque eoſdem lubricos fluxoſq; ita ut per ſuperiora educi poſſint, efficiant [z]. In his itidem duobus [a] Morbis Medicamenta *ſomnifera* devorari jubet, quæ ut Antiqui omnes perrarò præceperunt, ita ſub mortem, quanquam hanc ab iis acceleratam minimè ſenſiſſe videatur, Communi autem præjudicio deterritus, uſurpari vetat. Nam ſi, inquit, in ipſo Strangulatûs impetu & morbo appropinquante, id genus Medicamenti exhibeas, Te necis authorem vulgus eſſe arbitrabitur [b]. Siquidem & Anodynis in *Ileo* uti haud dubitat, [c] *Theriacâ* puta, *&c.* licet in eodem Morbo ſomnifera Medicamenta Medico vix adhibere licere dixiſſet, niſi [d] ita ut, cùm præſentia mala haud evitari poſſe manifeſtè prævideat, ægrum aliquando gravitate capitis torpidâ ſopiat. Ex omnibus autem, quotquot adhibet, tam ad Acutos quam Diuturnos morbos, medicamentis, præcipuè *Caſtoreo* utitur: utpote quod nervorum morbis mederi cenſeat, in Lethargo [e] ſcilicet, Apoplexiâ, Tetano, ſuffocatione Hyſtericâ, Satyriaſi, Epilepſiâ, Gonorrhæâ. Id itaq; cùm inter omnia concoctionem promoventia [f] excellat, modò potui dat, modò in inteſtina infrà injicit, modò in nares, utpote omnium ſternutamenta excitantium optimum, inſpirat: externis deniq; applicationibus, *Perfuſionibus* ſcilicet, *Illitionibus*, & *Cataplaſmatis* immiſcet. In curandis autem morbis diuturnis paulò frequentiùs medicamenta præcipit, quorum præcipua ſunt quæ ad concoctionem faciunt, uti *Abſinthij* ſuccus, *Theriaca*, *Mithridatium*, *Beſtini* Antidotus, *Caſtoreum*, [g] &c. præcipit etiam ea quæ *Urinam* movent, uti in Jecoris abſceſſu & Renum affectibus: aliquando & *ſudorem* moventia quæq; perſpirationis vias fluxiliores [h] efficiunt, præſcribit. Sed nuſpiam ita prolixus eſt in remedijs adhibendis, ac in morbo illo omnium contumaciſſimo, Elephantiaſi. Id quidem obiter notandum, quòd *Hippocratem* ſecutus uti quiete in Acutis multùm utitur, ita ad Diuturnos exercitia maximè commendat. Horum

---

[t] Phrenit. 99. [u] Syncop. 127, 1. [x] Choler. [y] Syncop. 127, & 128. [z] 120, 30. [a] Pleurit. 117, 35. [b] Peripneum. 121, 1. [c] 132, 30. [d] Ib. 9. [e] 102, 23. [f] 150, 43. [g] 151, [h] 136.

ille varia genera perſcribit: quæ non modò in Diuturnis morbis adhiberi vult, ſed etiam poſt Acutorum deceſſum, ubi ij in longos tranſiverint [i]. In ordinandâ victûs ratione valdè accuratus eſt: præſertim omnia quæ ad *Lactis*, Aſinini, Caprini, equini, ovilli, etiam muliebris uſum pertinent, multis in locis fuſiùs exponit.

Quod ad *externa* Remedia ſpectat, ea tam in acutis quam diuturnis morbis frequentiſſimè uſurpat. In hoc quidem cum *Methodicis* maximè congruens, uti etiam in evidentium ſignorum deſcriptione; cùm alioqui tam in cauſis ſubtilioribus enarrandis ex *Anatomiâ* ſcilicet petitis, quàm in magnorum remediorum indicationibus, ab ijs ut plurimum diſſentiat. Itaq; *Perfuſiones*, *Epithemata*, *Fomenta*, *Illitiones*, *Cataplaſmata*, *Suffimigia*, *Embregmata*, *Balnea*, &c. omnis ferè pagina deſcribit, ad refrigerandum & calefaciendum, ad humectandum & ſiccandum, ad relaxandum & aſtringendum, ad emolliendas partes & roborandas, ut humores per habitum digerantur, ut corpora fluxa & ad perſpirationem apta reddantur. Horum materia moduſq; quo adhiberi debeant ubiq; occurrit. De *Sinapiſmis* itidem & *Phœnigmis* frequens eſt mentio: in quo auxilij genere ſæpius cum *Archigene* convenit, qui, docente *Ætio*, de his multa ſcriptitavit.

Quædam deniq; ex *Chirurgiâ* petit; in Epilepſiâ *terebram* cranio adhibet; in capitis dolore, *uſtionem*; *ferramentum* igne Candens in abſceſſu Jecoris ſuadet; de Aſperâ arteriâ *ſecandâ* loquitur, quamvis ſectionem ipſam improbat. In *Calculoſis* Veſicam incidi jubet, locumq; inciſionis deſignat: ad Urinam eliciendam *Cathetere*, niſi inflammatio adſit, utitur. Hæc ferè habet Chirurgica: & ſane dolendum eſt periiſſe ea, non modò quæ de hoc [k] ipſo argumento ſcripſit, ſed quæ de omni [l] genere *febrium*, quæ de morbis [m] *mulierum*, quæ de *Pharmaciâ* ſeorſim expoſuit. Ingens ſanè hoc rei Medicæ diſpendium, quòd vel minima Scriptoris elegantiſſimi Monumenta interciderint.

---

[i] Syncop. Maraſm. [k] 128, 155. [l] 103. [m] 116.

F I N I S.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ,
ΠΕΡΙ
ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ
ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ,
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Φρενιτικῆς. * * * * * Κεφ. α'.

Περὶ Ληθαργικῆς. * * * * * * β'.

Περὶ Μαρασμοῦ. * * * * * * γ'.

Περὶ Αποπληξίης. * * * * * * δ'.

Περὶ Επιληψίης. * * * ε'.

Περὶ Τετάνου. ς'.

Περὶ Σπασμοῦ. ζ'.

Περὶ τῶν κατὰ τὴν Κυνίδα παθῶν. η'.

Περὶ τῶν κατὰ τὰ Παρίσθμια ἑλκῶν. θ'.

Περὶ Πλευρίτιδος. ι'.

* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *

ΠΕΡΙ ΕΠΙΛΗΨΙΗΣ.

Κεφ. ε΄.

* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * *

* * * ἀμβλύπτες, ἴλιγγοι, τενόντων βάρεα, φλεβῶν ἐν τῷ τραχήλῳ πληρώσιες & ἀπάσιες· ναυτία τὰ πολλὰ μὴν ὅτι σιτίοις, οὐχ ἥκιστα ὃ ἢ ἐπ' ἀσιτίῃσι καὶ βληχρή· καὶ φλέγμα ἐμεῖν συχνόν· ἀποσιτίη καὶ ἀπεψίη ὅτι σμικροῖσι ἐδέσμασι· φυσώδεες, ἐπηρμένοι ὑποχόνδρια. Τάδε μὲν οὖν διηνεκέα.

Ην δὲ πλησίον εἴδεος ἢ τοῦ παρεξυσμοῦ, κύκλῳ μαρμαρυγαὶ περὶ τῆς ὄψιος πορφυρέων, ἢ μελάνων, ἢ πάντων ὁμοῦ συμμεμιγμένων, ὡς δοκέειν τ' ἐν οὐρανῷ πετανύσθαι ἶριν· ἦχοι ὦτων· βαρυοδμίη· ὀργίλοι, πικρόχολοι περὶ τὰ λόγως. Κατέπεσον γοῦν τινὲς ὑπὸ περιφάσιος ἐξ ἀθυμίης. μετεξέτεροι δὲ ῥεύματι ποταμοῦ ἀτενέες ἐνιδόντες, ἢ πρηχῷ διαθυμήνῳ, ἢ βέμβικι ἑλισσομένῃ. ἄλλοτε δὲ ὄσφρησις βαρέων ὀσμέων κατέβαλε, ὥσπερ γαγάτου λίθου. Τοῖσδε μὲν ἓν ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ κακὸν ἐσηρίχθη τε, & ἐντεῦθεν πᾶν ἤρξε). μετεξετέροισι δὲ ἀπὸ τοῦ πρόσθεν τῆς κεφαλῆς νούσων, ὁκόσα ξυμπαθέα τῇ ἀρχῇ γίγνεται. Δάκτυλοι γοῦν μεγάλοι χειρῶν ἢ ποδῶν ξυνέλκουσι, καὶ πόνος

πόνος, καὶ ναῦσα, καὶ τεῦμος ἔπε), ἢ ἐς κεφαλὴν τυτέων ἡ ὁρμὴ ἦκεν. ἰὼ ἔρπον τὸ κακὸν εἰς τ' κεφαλὴν ἵκηται, πάσαγος τυτέοισι γίγνεται, ὡς ὑπὸ πληγῆς ἢ ξύλου, ἢ λίθου ἢ ἐξωσασάντες σκοδινεῦν), ὡς ὑπό του ἐξ ὑπερβολῆς παραχθέντες. ἡ ἢ μὲν τίη ἀπάτη γίγνεται, ὁκόσοισι τόδε προῶτον τὸ κακὸν ξυνέπεσε. Οἷς δὲ ξυύηδες τὸ πάθος, ἰὼ ἐπίημὶ ἡ νοῦσος, ἐς δάκτυλον ἢ ἤδη ἀφίκηται), ἢ ὑπό του ἄρξηται), ξυυήδεας ἀρωγοὺς καλέουσι τοὺς παρεόντας, προγνόντες μέλλοντος ὑπ' ἐμπειρίης. Ἀμφιφίγγειν τε καὶ ἀναπλάειν καὶ ξυυτείνειν δέον) τὰ κατάρχοντα μέρεα. Καὶ αὐτοὶ δὲ ἑωυτέοισιν ἔλκουσι τὰ μέρεα, ὅκως μὴ τιοὶ νοῦσον ἐξαιρεύμενοι. Καὶ σφέων ἡ τοιήδε ἐπικουρίη κοτὲ καὶ ἐς τιοὶ ἠμέρῃσι, σημασίην διώσαται. Πολλοῖσι δὲ φόβος ἐστὶ, ὡς ὑπόντος θηρίου, ἢ σκιῆς φαντασίη, καὶ ἔτω κατέπεσον.

Ἐν δὲ τῇ σημασίῃ ἀναιαθήτως μὲν κέεται ἄνθρωπος· χεῖρες δὲ ὁπασμῷ ξυυέρχονται· σκέλεα δὲ ἀμπεπλεγμένα μοῦνον, ἀλλὰ τῇδε κἀκεῖσε βαλλόμενα αὐτοῖς ὑπὸ τῶν τενόντων. Ἐσφαγμένοισι δὲ ὧδε ἰκέλη ἡ ξυμφορή. αὐχὴν ἀγκύλος· κεφαλὴ ποικίλως ἀμάρεφος. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐς τὸ πρηνὲς τοξοῦται, οὔτε ἐς τὸ στέρνον ἡ γνὺς ἐρείδει. ἄλλοτε δὲ ἐς τὸ μετάφρενον ἀνακλᾶται, ὅκως τοῖς ὑπὸ τῆς κόμης ἑλκομένοισι βίη, οὔτε ἔνθα ἢ ἔνθα ὑπὸ τοὺς ὤμους ἰζάνει. Χάσκουσι μέγα· στόμα ξηρόν· γλῶσσα πρόμηκης, ὡς κὴ κίνδυνον τρώματος μεγάλου γίγνεσθαι, ἢ ὑποτομῆς· κοτὲ σπασμῷ ξυυερείσουσιν οἱ ὀδόντες· ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι· βλέφαρα τὰ πολλὰ διέχοντα ξυὺ παλμῷ, ἰὼ δὲ ὑπνώσῃ κοτὲ ἐθέλοιεν, οὐ ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ὑπ' ὑποφάσιος. ὀφρύες ἄλλοτε μὲν ἐς τὸ μετόφρυον ἀνειμέναι, ὅκως τοῖς χαλεπαίνουσι· ἄλλοτε δὲ ἐς τοὺς κροτάφους ἀπηγμέναι πολλόν τι μᾶλλον, ὡς τὸ δέρμα περὶ τὸ μέτωπον σφόδρα περιτετάσθαι, καὶ τὰς μετοφρύου ῥυπίδας ἐξαληλίφθαι. μῆλα ἐρυθρὰ, παλλόμενα· χείλεα, κοτὲ μὲν ἄμφω ἐς ὀξὺ μεμυκότα, ἄλλοτε δὲ ἐς τὰ πλάγια ἀπηγμένα, οὔτε τοῖσι ὀδοῦσι περιτείνεται, τοῖσι μειδιῶσι ὁμοίως· ἐρύθημα μήλων.

Ἐν αὐχένι δὲ τοῦ κακοῦ, καὶ πελιδνότης τοῦ προσώπου προσγίνεται). ἀγγείων τῶν ἐν τῷ αὐχένι ἀμάτασις· ὡς ἐν πνιγμῷ, ἀφωνίη· ἀναιαθησίη, καὶ εἰ μέγα ἐμβοῇς· νυγμὸς δὲ, καὶ σπασμὸς ἡ φωνή· καὶ ἡ ἀναπνοὴ, καὶ ἡ πνῖξις ὡς ἀπαγχομένῳ. σφυγμοὶ σφοδροὶ, καὶ ταχέες, καὶ σμικροὶ ἐν τῇσι ἀρχῇσι· μεγάλοι δὲ, καὶ βραδέες, καὶ νωθροὶ ἐπὶ τῷ τέλει· ἄπακτοι δὲ ἐς τὸ ξυμβολον. αἰδοίων ξυύτασις. Τάδε μὲν οὖν ἐς τέλος τῆς σημασίης πάσχουσι.

Ἢν δὲ ἐς ἄφεσιν ἀφικνέωνται τοῦ κακοῦ, ἔρρει αὐτόματα, κοιλίης πρόπλυσις· μετεξετέροισι δὲ καὶ γονῆς ἀπόκρισις, τῇ θλίψι καὶ πέσι τῶν ἀγγείων, ἢ ἀφαλισμῷ τοῦ πόνου, καὶ ὑγρασίης προσβολῇσι· γίγνονται) γὰρ ἐν νούσοισι πόνοι καὶ τοῖσδε. σῶμα δύσχρων· φλέγμα πολλὸν, παχὺ, καὶ ψυχρὸν, καὶ

εἰ ἕλκοις αὐτὸ, ἐπὶ μᾶλλον ἂν πλῆθ῾ αὐτέ῾ μηρύσαιο. Ην δὲ χρόνῳ μακρῷ κ᾽ πόνῳ πολλῷ βραισθῇ μὲν τὰ ἔνδον τ῾ ῥώγμ῾, πνεῦμα ᾖ ἐγκατειρχθὲν τὰ πάντα σείσῃ, ασασμὸς δὲ καὶ τάραχος τῆ῾ αἰτίων ἔῃ, κλύδων δὲ ὑγρῶν ἀναπνέῃ ἐς τὰς ἀμπνοὰς, σόμα, ⁊ ῥῖνα, σὺν ὑγρῷ τὸ πνεῦμα, ἄνεσις δὴ τ῾ πρόσθεν πνίγ῾ ἁπάντων ἔοικε· ἀφρὸν δὲ ἀποπίπτουσι, ὥσπερ ἐπὶ τοῖσι μεγάλοισι πνεύμασι ἡ θάλασσα τ῾ ἄκλυ· οὔτε καὶ ἐξανύσαν᾽ δῆθεν, ὡς τελευτήσαντ῾ τ῾ κακοῦ. Επὶ ᾗ τῇ ἀποπαύσι, νωθροὶ τὰ μέλεα τὰ πρόσθια, καρηβαρικοὶ, ἀμελευμβρύοι, πάρετοι, ὠκρεοὶ, δύαθυμοι, κατηφέες, καμάτῳ κ᾽ αἰσχύνῃ τοῦ δεινοῦ.

ΠΕΡΙ

ΤΕΤΑΝΟΥ.

Κεφ. ε΄.

ΣΠΑΣΜΟΙ οἱ Τέτανοι, κάρτα μὲν ὀπίπονοι, ὀξύτατοι ᾗ κτεῖναι, ἀτὰρ οὐδὲ ῥηίδιοι λυθῆναι. Μυῶν τῆ῾ ἐν γνάθοισι, ⁊ τενόντων τάδε πάθεα. ξυνοδοῦ τε τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν· ἅπαντα γὰρ ξυμπαθέα τῆσι ἀρχῆσι γίγνεται. Ιδέαι ᾗ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς, ἐς ὀπὸ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τέμπροσθεν. Ες ὀπὸ μὲν ὁ Τέτανο῾, οὔτε ἀσφαδὴς ἄνθρωπο῾ καὶ ἀκαμπὴς ἐντέτα᾽. Αἱ ᾗ ἐς τὰπίσω, ἢ ἐς τέμπροσθεν ξυνολκαὶ ξυὸ τῇ τάσι κ᾽ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὸν ὄπισθεν. Τὸν μὲν γὰρ κατόπιν τὸ νοσέοντος ἀνάκλισιν Οπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νούρων. Εμπροσθότονον δὲ, ἢν ἐς τέμπροσθεν καμπύληται ἄνθρωπο῾ ὑπὸ τοῖσι πρόσθεν νούροισι. Τόνο῾ γὰρ νούρων κ᾽ ἐντάσιο῾ ὄνομα.

Προφάσιες ᾗ τῶνδε μυρίαι. κ᾽ γὰρ ὑπὸ τρώματα φλέβοι γίγνεαι, ὑμφίος, ἢ μυῶν, ἢ νούρων νυγμῶν, οὔτε τὰ πολλὰ θνήσκουσι· ὑπὸ τρώματι γὰρ Σπασμὸς θανάσιμον. Σπᾶται δὲ καὶ ὑπὸ ἀμβλώματι ἡ γυνή· ἀτὰρ καὶ ἤδε ὀ μάλα πρηγίγνε᾽. Καί τευ παταξαντ῾ μεγάλως ⟨illegible⟩ αὐχένα μετεξέτεροι ἀπῶνται. Καὶ ψύξις δὲ κάρτα ἰσχυρὴ γίγνε᾽ αἰτίη. Αφ᾽ τόδε χεῖμα μὲν μάλιστα πάντων πίπτ῾ τάδε τὰ πάθεα· θάτερον δὲ ἦρ, σὺν τῷ μετοπώρῳ· ἦρ῾ δὲ ἤκιστα, εἰ μὴ καταρξῇ τρῶμα, ἢ νόσων ἀλλοδαπῶν ἐπιδημίη. Γυναῖκες δὲ ἀνδρῶν ἀπῶνται μὲν μᾶλλον, ὅτι ψυχραί. ἀτὰρ αἵδε πρηγίγνονται μᾶλλον, ὅτι ὑγραί. Ηλικίαι δὲ, παῖδες μὲν ξυνεχέες, ἀλλ᾽ ὀ μᾶλλον θνήσκουσι, ὅτι ξύνηθες ⁊ οἰκεῖον πάθο῾. νέοι δὲ τετέων ἧσσον πάσχουσι, μᾶλλον δὲ θνήσκουσι. ἀκμάζοντες ἤκιστα. γέροντες δὲ πάντων μᾶλλον καὶ πάσχουσι, ⁊ θνήσκουσι· αἰτίη

αἰτία γὰ ψύξις καὶ ξηρότης γήρα, καὶ θνητὰ ἡ φύσις. Ην δὲ ἡ ψύξις ἔτι σὺν ὑγρῷ, ἀσινέστερόν τε καὶ ἀσφαλέστερον εἰς κίνδυνον οἱ Σπασμοί.

Ξυμπτώματα μὲν αὐτέοισι, ἀθρόον μὲν ἄπασι εἰρῆσθαι, πόνος καὶ ἔντασις τενόντων, καὶ ῥάχεος, καὶ μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι, καὶ σιάλου· ἐρείδεται γὰρ τὸ κάτω γένυν πρὸς τὸ ἄνω, ὡς μηδὲ μοχλοῖσιν ἢ σφύρῃ μετὰ ῥηϊδίως ἔτι διοίγεσθαι. Τὸ δὲ καὶ βίη μεγάλη τὰς ὀδόντας ἐνοίξῃ τις ὑγρόν, ἃ καταπίνεται, ἀλλ' ἐκχέεται, ἢ ἐν τῷ στόματι ἔχεται, ἢ ἐς τὰς ῥῖνας ἀναχόπτεται· ὅ, τε γὰρ ἰὼθμὸς συνερείδει, καὶ τὰ πρίσματα σκληρὰ καὶ ἐντεταμένα ἐόντα ἃ ξυμπίπτει εἰς τὸ ἔνδιον τῶν καταπινομένων. Πρόσωπα ἐρυθρὰ, πεποικιλμένα· ὀφθαλμοὶ μεγάλοι δοκεῖν ἀτενέες, μόλις προβαινούμενοι· πνεῦξις ἰσχυρή· ἀναπνοὴ κακή· χειρῶν καὶ σκελέων τάσις· μῦες παλλόμενοι· πρόσωπα ποικίλως μάσσοντα· μῆλα, καὶ χείλεα τρομώδεα· γένυς παλλομένη. ὀδόντων ἄρασις· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἂν τινὶ ἐς τὰ ὦτα, ἐγὼ οὐκ ἐνθυμέομαι, καὶ ἐθώυμαζον. Οὖρα ὑπόκαυμα μέχρι δυσεείης καρτερῆς, ἢ αὐτομάτως ἐκχέόμενα, θολεομένης τῆς κύστιος. Τάδε μὲν οὖν ξυνὰ πάσῃ ἰδέῃ Σπασμοῦ.

Ιδια δ' ἑκάστης, Τετάνου μὲν, ἡ ἐς αὖθις ὑπότασις ὅλου ἀσφαδὴς πάντη καὶ ἀκλινής· αὐθέα δ' καὶ σκέλεα, καὶ χεῖρες.

Ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλη ὁ ἄνθρωπος, ὡς τὸ κεφαλὸν ἀναχεχλασμένον μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων κέεται. Βέχος ὀξέχη· γένυς τὰ πολλὰ διΐσταται, ἀπύρετον δὲ, οὔτε ξυνερείδει τῇ ἄνω· ῥωχμὸς ἡ ἀναπνοή· ὀσφῦς ἐπὶ τοῖσι σέρνοισι πεπηγυῖα. χεῖρες σφυρηλατημένα· σκέλεα ἐντεταμένα. Πόνοι ἀπάντων καρτεροὶ, φωνὴ ἀπάντων κλαυθμώδης· σπαράζουσι δὲ μύζοντες βύθιον. Ην μὲν οὖν τοῦ γέλωτος καὶ τῆς ἀναπνοῆς λάβῃ τὸ κακὸν, ῥηϊδίως τὸν ζῆν ἀπήγαγε. ἀγαθὸν μὲν τῷ νοσέοντι, ἐς πόνων, καὶ μάσσοντα, καὶ αἰσχύνης ἀπαλλαγή· ἀλυπότερον δὲ καὶ τοῖσι φίλοισι, κἠν υἱὸς, ἢ πατὴρ ἔῃ. Ην δὲ ἐς τὸ ζῆν ἔτι μάσσηται τὴν ἀναπνοῆς, εἰ καὶ κακῆς, σωτηλουμένης δ' ἔν, ἐς τὸ πρόσθεν ἀνέξουσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦσιν, ὡς τὸν κεφαλὸν ἔτι τοῖσι γένασι ἔχειν, καὶ τὰ σκέλεα καὶ τὰ νῶτα ἐς τὸ πρόσθεν κεκλάσθαι, ὡς δοκέειν ἐς ἰγνύην τοῦ γόνυ τὸ ἄρθρον ἔξω. Ἐξάνθρωπος ἡ ξυμφορὴ, καὶ ἀτερπὴς μὲν ἡ ὄψις, ὀδυνηρὴ δὲ καὶ τῷ ἀρέοντι δεῖν· ἀνήκεστον δὲ τὸ δεινόν· ἀγνωσία δὲ ἐστὶ μάσσηται καὶ τοῖς φιλτάτοις ἀνθρώποις· ἀρχὴ δὲ τοῖσι πρεσβύτησι, ἡ πρόσθεν οὐκ οἰκία, νεῦρα ἀγαθὰ γίγνεται, ἀπελθέμεναι τοῦ βίου ὁ

κάμνοντα, ἐς ἀπαλλαγὴν, ξὺν τῷ ζῆν, ἢ τῷ πόνων, ἢ τ̃ ἀτερπέων κακ̃ν. Ἀτὰρ οὐδὲ ἰητρὸς, πρεῶν, ὀρέων, ὅτε ἐς ζωὴν, ὅτε ἐς δύσνοιαν, ἀτὰρ ὅτε ἐς μορφὴν ἔτι ἐπαρκέει. εἰ γὰρ καὶ ἐπευθῦναι ἐθέλοι τὰ μέλη, ζῶντα ἂν λατμήξαι καὶ κατάξαι τ̃ ἄνθρωπον. Τοῖσι ἓν κεφατημμένοισι ἐκέτι ἐγχειρέων ξυνάχθεται μ̃ῦνον. ὅδε ὅτι τ̃ ἰητροῦ μεγάλη συμφορή.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΧΗΣ.

Κεφ. ζ'.

Η ΣΥΝΑΓΧΗ κάτοξυ μὲν τὸ πάθος. ἀναπνοῆς γὰρ ἡ πίεσις. Δύο δὲ τὰ εἴδεα. Η γὰρ τῷ ὀργάνων τῷ τ̃ ἀναπνοῆς ὅτι φλεγμονή. ἢ μ̃ῦνον τ̃ πνεύματος πάθος, ἐφ' ὑυτέρ τὴν αἰτίην ἔχοντος.

Ὀργάνων δὲ, τραχ̃ίης, βρογχωτοῦ, φαρυγγέδρης, κίονος, ἄκρης ἀρτηρίης. ἢν δὲ ὑπνέμηται ἡ φλεγμονὴ, καὶ γλώττης, καὶ γνάθων τῷ εἴσω· εὖτε προβάλλεται τ̃ ὀδόντων τὴν γλῶτταν ὑπερβολῇ μεγέθους, πίμπλησι γὰρ τὴν χώρην τ̃ στόματος, ὃ τὸ πρόσθιον ἑωυτῆς ὑπὲρ τ̃ὰς ὀδόντας ἔκχεῖ). Συνάγχη, καὶ Κυνάγχη τόδε καλέεται, ἤτοι τῷ ξυνεχέϊ πάθεϊ τῶνδε τ̃ ζώων, ἢ τῷ ξυνήθεϊ τ̃ προβολῆς τ̃ης γλώττης καὶ ἐν ὑγείῃ.

Τῷ ἑτέρῳ δὲ εἴδεϊ τὰ ἐνδυλία ξύνεσι. ξύμπλωσις τ̃ ὀργάνων, καὶ ἰσχνότης ὑπὸ μᾶλλον τ̃ης ἑκάστου φύσιος· καὶ πνὶξ καρτερὴ, ὡς δοκέειν σφίσι αὐτέοισι ἐς θώρηκα ἐς τὸ ἀφανὲς ἐγκεκρύφθαι τὴν φλεγμονὴν ἀμφὶ καρδίην καὶ πνεύμονα. Συνάγχην τήνδε καλέομεν, οἷον συνεσταλ̃ῆχθαι ἔνδον, καὶ ἄγχεσθαι. Ἐμοὶ δὲ δοκέϊ αὐτέου τ̃ πνεύματος μένου τὸ κακὸν ἔμμεναι, τρηχὺν πονηρὴν ἐς τὸ θερμότατον καὶ ξηρότατον τρεπομένου, ἄνωθεν τ̃ σώματός τινος φλεγμονῆς. Εστι δὲ ὁ μέγα τὸ θωῦμα. καὶ γὰρ ἐν Χαρωνίοισιν αἱ πνίξιες ὁ σωμάτων πάθεϊ ὀξυτάτῳ γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μαλ̃ ἰασιμοῦ θνήσκουσι ἄνθρωποι, πρὶν τὸ σῶμα κακόν τι παθέειν. Ατὰρ καὶ ἀπὸ γλώττης κυνὸς ἰασαμένου μοῦνον ἐς τὴν ἀναπνοὴν, ὅτι μὴν ἐνδεκόντος, λυσαλ̃ὸ ὁ ἄνθρωπος. Τοιήνδε οὖν τ̃ ἀναπνοῆς τὴν τραχ̃ὴν οὐκ ἀδύνατον γίγνεσθαι ἔνδοθεν. ἐπεὶ καὶ ἄλλα μυρία τῷ ἐν ἀνθρώπῳ τ̃ αὐτὴν ἰδέην τοῖς ἔξωθεν αἰτίοις ἴσχει. Χυλοὶ φθείροντες, ἔσωθεν, καὶ ἔξωθεν. ἀτὰρ καὶ νοῦσοι φαρμάκοισι δηλητηρίοισι ἴκελαι, καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἐμέσαι, οἷα πυρετῷ εἵνεκα. Οθεν οὐδὲ ἀπεοικὸς ἐν τῷ λοιμῷ τῷ ἐν Αθήνῃσι μετεξετέροις δοκέειν ἐς τὰ φρέατα ἐν τ̃ῷ Πειραιῖ ὑπὸ Πελοποννησίων ἐμβεβλ̃ῆσθαι φάρμακα. ὁ γὰρ ξυνήισαν ἄνθρωποι τὸ ξυνὸν ὃ κακὸν τ̃ῦ λοιμώδεος πρὸς τὰ δηλητήρια.

Ξύνεσι

Ξύνεστι ὴ τοῖσι μὲ Κυναγχικοῖσι φλεγμονὴ περιωδυμίων, φαρυγγέδρης, παντὸς δ' σώματος. γλῶσσα σκληπτὴς ὑπὸ τὰς ὀδόντας κὴ τὰ χείλεα· σιελοχόοι· φλέγμα παχύτατον ἀποῤῥέον καὶ ψύχον· ἐρυθρὸν τὰ πρόσωπα, ὃ ἐπηρμένοι· ὀφθαλμοὶ ἐξέχοντες, ἀναπετέες, ξηροὶ· τὸ ποτὸν ἐς τὰς ῥῖνας ἀνακόπτει. Πόνοι καρτεροί, ἀλλὰ κὴ ὑπὸ τ' πυγὸς σπωδιωκόμενοι ἀμαυροῦνται· ῥῶξις, καὶ καρδίη φλέγει· ποθὴ ψυχροῦ πόρου, εἰ πονέοισι δὲ μικρὸν πίνει, ἔς τε καὶ ἀπεπνίχθη, ἐμφυσήσιος τ' ἐς τὸ στόμαχον ὁδός. Ενίοισι ὴ ἐς πυθύμενα ἡ ξύνδοσις ῥηϊδίως, οἱ ὴ μεθιστάσι θνήσκουσι. πυρετοὶ νωθροὶ, μαλακοὶ, ὐδὲν ὠφελέοντες. Εἰ δέ τῳ ἐς ἀγαθὸν τρέποιτο, Αποστάσιες γίγνοιτο ἔνθα καὶ ἔνθα πρὸ ὧς ἔξω, ἢ ἔνδον ἐς τὰ παρίσθμια. κὴν μὲν ξὺν πάχει μὴ κάρτα βραδέως, ὠφελιγίγνοιτο μέν, ξὺν πόνῳ δὲ κὴ κινδυνώδει. Ην ὴ τρεπομένων ἐς Απόστασιν ὄγκος μέζων ὑπογίγνηται, ἐς χορυφλὴν τῆς Αποστάσιος ἀνισταμένης, ἀθρόον πύον γίγνονται. Τάδε μὲν τὰ Κυνάγχης εἴδεα.

Ξυνάγχης ὴ, σύμπτωσις, ἰσχνότης, ὠχρότης σύνεστι· ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, εἴσω δεδυκότες· φάρυγξ καὶ λαρυγρεῶν ἀνεπιπλησμένοι· παρίσθμια μᾶλλον πρησίζοντα· ἀφωνίη. Πνὶξ ἡ τοῦδε τὲ εἴδεος τῆς πρόσθεν πολλόν τι κρατιοτέρη, ὲν θώρηκι ἐόντος δ' κακοῦ, ἔνθα ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναπνοῆς. Οἱ ὴ ὀξύτατοι θνήσκουσι αὐτῆμαρ· ἔστ' ὅπη κὴ πρὶν καλέσωσι ἰητρόν· οἱ ὴ καὶ ἐπικαλεσάμενοι σφδὲν ὤνηντο, ἀπέθανον μᾶλλον ἢ πρὶν ἰητρὸν ὑπὸ τέχνης κρήσωσι. Οκόσοις ὴ ἐς ἀγαθὸν τρέπεται, ὑπόφλεγμαίνει πάντα, ἄπρξ ἐς τὸ ἔξω ἡ φλεγμονὴ ἐξωκείλει, ὡς Κυνάγχην ἀπὸ Συνάγχης γίγνεσθαι. Αγαθὸν ὴ κὴ ὲν θώρηκι Οἴδημα καρτερὸν, ἢ Ερυσίπελας ἐμφυσέως. Καὶ ἰητρὸς δὲ ἀγαθὸς, ἢ σικύῃ ἐς τ' θώρηκα τὸ κακὸν ἀνήγαγε· ἢ σίνηπι ἐς τὰ σέρνα ὃ ἐς τὰ ὠμὰ γνάθου μέρεα ὑπθεὶς, εἵλκυσε ἔξω κὴ διέπνευσε. Μετεξετέροισι ὴ ἐς μὲ βραχὺ τὸ κακὸν ὑπὸ τειτέων ἀπετάθη ἔξω, ἀπολυθὲν ὴ ἀθρόως ἐπαλινδρόμησε ὃ ἔπνιξε.

Περφάσιες δὲ μυέαι· ψύξιες μᾶλλον, ἢπερ ἐκκαύσιες, πλῆγαι, ὀστέων ἰχθύων διαπάρσιες ἐς τὰ παρίσθμια, ψυχροποσίαι, μέθαι, πλησμοναὶ, ὃ τὰ ἀπὸ τῆς ἀναπνοῆς κακά.

ΠΕΡΙ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΚΙΟΝΙΔΑ
ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ν΄.

ΤΟ ἀπὸ τ' ὑστερώης ἐκφυσέες σῶμα στερρὸν μεσηγὺ τ' πρισθμίων, κίων, καὶ λαρυγρεῶν καλέει· Σταφυλὴ γὰρ πάθεός ὄνομα ἐστιν. Νεῦρον

δὲ ὅτι ἡ κιονὶς τὴν φύσιν, ἀλλ' ὑγρόν· ἐν γὰρ ὑγρῷ κεῖται χωρίῳ. Οὐδὲ αὖ ὁ φλεγμαρεὼν πλεῦνα πάσχει πάθεα. καὶ γὰρ ὅτι φλεγμονῇ παχύνεται, ἴσον ἀπὸ τῆς βάσιος ἄχρι τοῦ πέρατος ἄκρου ἐπιμήκης γινόμενος, καὶ ἐρύθημα ἴσχει· κίων δὲ τῶνδε τῶν πάθεων ἡ ἐπίκλησις. Εἰ κατὰ πέρας μοῦνον σφογγύλεται, καὶ μεγέθει πελιδνὸς γίγνεται, καὶ ὑπομελανίζει, σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος· πάντα γὰρ ἴκελα αὐτέῃ, καὶ σχῆμα, καὶ χροιὴ, καὶ μέγεθος. Τρίτον πάθος ὅτι ὑμμάτων, ἔνθα καὶ ἔνθα, οἷόν τι λαίφεα πλατέα, ἢ νυκτερίδων πτέρυγες, ἐκφαίνονται· Ιμάτιον τόδε καλέεται. ἱμᾶσι γὰρ ἴκελαι αἱ τῶν ὑμμάτων εἰς πλάτος ἐξαπλώσιες. Ην δὲ ἐς λεπτὸν καὶ ὀμμάκη ὑμένα τελευτᾷ κιονὶς, οἷόν τι ἀραχνὸν κατὰ πέρας ἴσχουσα, κεφαλεδὸν τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει. Γίγνεται δὲ τόδε καὶ αὐτομάτως μὴ ἐκ ῥάματος, ὅκως τῆς καὶ ἕτερα· ἀτὰρ καὶ ἀπὸ τομῆς ὀπιθαρσίης, ἐγκαταλιπόντος τοῦ ἰητροῦ ὑμένα κατὰ μίαν πλευρήν. Ην δὲ διφόα ὑμέσι διαστοίσι ἐκκρεμέσι ἔνθα καὶ ἔνθα γίγνηται, ὄνομα μὲν οὐκ ἴσχει, τὸ δὲ πάθος ἔκδηλον. ἅπαντα δὲ ῥηΐδιον θεσσάμβων γινώσκειν.

Πνιξ δὲ ἐπ' αὐτέοισι πᾶσι, καὶ ἧκισα ῥηϊδίως καταπίνουσι· βηξ ὅτι πᾶσι μὲν, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῖσι Ιμαντίοισι, καὶ ὅτι τοῖσι κεφαλέδοισι. φλεγματισμὸς γὰρ τῆς ἀρτηρίης ἀπὸ τῆς ὑμμάτων γίγνεται· ἔστ' ὅπη δὲ καὶ ἐνστάζει τι τοῦ ὑγροῦ λάθρη ἐς τὴν ἀρτηρίην, ὅθεν ἀναβήσσουσι. Επὶ δὲ τῇ σταφυλῇ, καὶ τῷ κίονι, δύσπνοια ἐπὶ μᾶλλον, καὶ χάρτα πονηρὴ κατάποσις· καὶ γὰρ ἐς τὰς ῥῖνας ἐπὶ τῶνδε τὸ ὑγρὸν ἀναθλίβεται, συμπαθείῃ τῆς περιωμίων. Γεραιοῖσι ὁ κίων σωφρονεστέροισι, σταφυλὴ δὲ νέοισι, καὶ ἀκμάζουσι· πολύαιμοι γὰρ, καὶ ἐπιφλεγμαίνει μᾶλλον. ἠβάσκουσι δὲ, καὶ παισὶ, τὰ ὑμμώδεα. Τάμνειν δὲ πάντα μὲν ἀσινέα. ἐπὶ δὲ τῇ σταφυλῇ ἔπ ἐρυθεμῶσι, αἱμορραγίη, καὶ πόνοι, καὶ φλεγμονῆς ἐπίδοσις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΡΙΣΘΜΙΑ ΕΛΚΩΝ.

Κεφ. γ'.

ΕΛΚΕΑ ἐν τοῖσι περιωμίοισι γίγνεται, τὰ μὲν ξυνήθεα, εὐήθεα, καὶ ἀσινέα. τὰ δὲ ξένεα, λοιμώδεα, καὶ κτείνοντα. Εὐήθεα μὲν, ὁκοῖα καθαρά ἐστι, καὶ σμικρὰ, καὶ ἀβαθῆ, οὐδὲ ἐπιφλεγμαίνει, καὶ ἀνώδυνα. Λοιμώδεα δὲ, ὁκόσα πλατέα, κοῖλα, ῥυπῶδες, ὑπόπαγα λευκῷ, ἢ πελιδνῷ, ἢ μέλανι συνεχόμενα· Αφθαι τὄνομα τοῖσι ἕλκεσι. Ην δὲ καὶ ὁ ἔπιπαγος ἴσχῃ βάθος, ἐξαίρει τὸ πά-

θος

θ@ ϰ̀ ἔϛι, ϰ̀ καλέεται. ἐν κύκλῳ ᾗ τῆς ἐχάρης ἐρύθημα γίγνεται καρτερὸν, ⸌ φλεγμονὴ, ϰ̀ πόν@ φλεβῶν, ὡς ἐπ' ἄνθρακ@, ϰ̀ μικρὰ διεξοδυθήματα, ἀραιὰ γιγνόμενα, ἔπειτα πεφυσεπιγνόμενα συνήφθη τε ἂν, ⸌ πλατὺ Ελκ@ ἐγίνετο. Κὴν μὲν ἔξω ἐς τὸ σῶμα νέμηται, ἐπὶ πλεῖ ϰιονίδα ἦκέ τε μὴν, ϰαὶ πλεῖ ἀπέταμε, ⸌ ἐς πλεῖ γλῶσταν ἐσκεδάσθη, ϰ̀ ἐς ὄλα, ϰαὶ ἐς χαλινούς· ϰ̀ ὀδόντες ⸌κινήθησ ϰ̀ ἐμελάνθησαν, ϰαὶ ἐς ⓦ τεῖχλον ἡ φλεγμονὴ ἐξώκειλε. ⸌ οἵδε μὲ ὁ πολυήμερος ἐνήσκησι, φλεγμονῇ ϰαὶ πυρετοῖσι, ϰακοδίῃ ϰαὶ ἀποσιτίῃ. Ην ᾗ ἐς ⓦ ἐώρηκα νέμηται ἀφ' ἧς ἀρτηρίης, ϰαὶ αὐτῆμαρ ἀπέπνιξε. πνεύμων γὰρ ϰ̀ ϰαρδίη ὅτε ὀδμῆς τοιῆσδε, ὅτε ἑλκέων, ὅτε ἰχώρων ἀνέχονται, ἀλλὰ βῆχες ⸌ δυσπνοιαι γίγνονται.

Αἰτίη μὲν οὖν τῶ ἔργω τῆσ παιεσμίων, ϰαπάποσις ψυχρῶν, τηχέων, θερμῆσ, ὀξέων, συφόντων. τάδε γὰρ τὰ μέρεα ϰ̀ ἐώρηκι ἐς φωνλὴν ϰ̀ ἀναπνολὴν, ϰ̀ κοιλίῃ ἐς ⓒοφῆς ἀφομπλὴν, ϰ̀ σομάχῳ ἐς ϰαπάποσιν ἀφικονέεται. Εἰ ᾗ ϰαὶ τοῖσι ἔνδον τι συμβαίη πάθ@, κοιλίῃ, ⸌ σομάχῳ, ϰ̀ ἐώρηκι, ἐς τ' ἰσθμὸν, ϰαὶ τὰ πρίσθμια, ϰ̀ τὰ τῆδε χωρία, τῶ ϰακοῦ ἡ ἀναφορὴ ϰ̀ ἀπερρύξιες. Διὰ τόδε παιδία μάλισα πάσχ ἄχεις ἥβης· μάλισα γὰρ παιδία ϰ̀ μέγα ϰ̀ ψυχρὸν ἀναπνέει· πλεῖσον γὰρ τὸ θερμὸν ἐν τετέοισι· ἀκρατέα ᾗ ϰαὶ ἐδωδῆς, ϰ̀ ποικίλων ἐπιθυμία, ϰ̀ ψυχροποσίη· ϰ̀ βοῶσι μέγα, ⸌ ἐν ὀργῇ, ϰαὶ ἐν παιδιῇ. Καὶ κούρησι δὲ, μέχει ϰαθάρσιος ὑπομηνίων, τάδε ξυμπίπτει. Χώρη δὲ τίκτ, ἡ Αἴγυπ@ μάλισα· ϰ̀ γὰρ ἐς ἀναπνολὴν ἔῃ ξηρὴ, ⸌ ἐς ἐδωδλὴν ποικίλη. ῥίζαι γὰρ, ϰαὶ βοτάναι, ϰαὶ λάχανα πολλὰ, ϰαὶ σπέρματα δεμέα. ϰαὶ ποτὸν παχὺ, ὕδωρ μὲν, ὁ Νεῖλ@· θρισμὸν δὲ τὸ ἀπὸ τῆσ ϰριθέων, ϰαὶ τὸ τῆσ βρυτέων πόμα. Τίκτ δὲ ϰαὶ ἡ Συρίη, μάλισα ϰοίλη· ὅθεν Αἰγύπλια, ϰαὶ Συριαϰὰ Ελκεα τάδε ϰικλήσκουσι.

Τρόπ@ δὲ θνυάτω οἶκλυσ@. πόν@ μὲν δεινὸς, ϰαὶ θερμὸς, ὡς ἐπ' ἄνθρακ@· ἀναπνοὴ ϰακὴ, ἀναπνέουσι γὰρ ὀδωδὸς σπεδόνα ϰαρτερὴν, τὸ αὐτὸ ᾗ πάλιν σωτόνως ⓦ θώρηϰα ἐμπνέουσι· ἀσπερὶ, ὡς μηδὲ ἑωυτέων πλεῖ ὀδμὴν ἀνέχεαι· ὠχερὶ, ἢ πελιδνοὶ τὰ πρόσωπα. πυρετοὶ ὀξέες· δίψος ὡς ἐϰ πυρὸς, τὸ δὲ ποτὸν ὑ προσίενται δ' ἐεῖ τῆσ ἐμπόνων· ἄασονται γὰρ, λὴν τοῖσι πρισθμίοισι ἐνθλίβωσι, ἢ ἐς τὰς ῥῖνας ἀνατρέχῃ. Καὶ, λὴν μὲν ϰαταϰέωνται, ἀνακαθίζουσι, ἀνακεϰλίαι οὐϰ ἀνέχόμενοι· λὴν δὲ ἀνακαθίσωσι, ὑπὸ ἀπορίης αὖθις ἀνακλίνονται. τὰ πολλὰ δὲ ὀρθοστάδλη πρεῖασι· ἀκρασίῃ γὰρ ἡσυχίης τ' ἠρεμίην φεύγουσι, πόνῳ πόνον λύσαι θέλοντες. Αναπνοὴ εἴσω μεγάλη, ψυχρὸν γὰρ ἤέρα ποθέουσι ἐς ἔμψυξιν· ἔξω ᾗ σμικρὴ, πυρίϰαυτα γὰρ ἐόντα τὰ Ελκεα προσεμπίπρηται ὑπὸ θερμῆς τῆς ἀναπνοῆς. Βεβάγχος, ἀφωνίη. ϰαὶ τάδε ἐπὶ τὸ χεῖριον ἐπείγει, ὅτε ἀθρόον ϰαταπεσόντες εἰς πλεῖ γλὴν, ἐξέλιπον.

ΠΕΡΙ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. ί.

ΥΠΟ τῆσι πλευρῆσι, ϗ τῇ ῥάχι, καὶ ᾧ ἔνδον θώρηκι, ἄχει κλειδῶν, ὑμλὼ λεπίδος κρατιὸς ὑπόστρωται, τοῖσι ὀστέοισι προσπεφυκὼς, ὑπεζωκὼς τἔνομα. Ωδε ἐπλὴ φλεγμονὴ γένηται, πῦς ξυὼ βηχὶ, ϗ πλευάλοισι ποικίλοισι· Πλευρῖτις τὸ πάθος καλέεται. Χρὴ δ᾽ ταῦτα ἀλλήλοισι ξυνωδέα ϗὴ ξύμπνοα ἔμμεναι ἀπὸ μιῆς αἰτίης ξύμπαντα. ὁκόσα γὰρ τετέων ἀποφάδλω ἄλλο ὑπ᾽ ἄλλης αἰτίης γίγνεται, κὴν τὰ πάντα ἅμα ὑπιφοιτήσῃ, ὀ καλέεται Πλευρῖτις. Ξυνέσει δὲ πόνος ὀξὺς ἄχει κλιδέων· πῦς δ᾽ ἐμμύ. καπάκλισις, ὅτὰ μὲν τὴν φλεγμαίνουσ᾽ πλευρλὼ, σφορος· ἐν ἕδρῃ γὰρ ἵζει τῇ ἑωυτέω ὁ ὑμλύ. ἐς τὸ ἐπέκεινα δὲ, ἐπώδυνος. ὑπὸ γὰ τἔ ἄχθος, ϗὴ τῆς φλεγμονῆς, ϗ τῆς ἐξαρτήσιος, ἀποτέταται ἡ ὀδλυίη ἄχει τῆς ἀπάσης ξυναφίης τἔ ὑμλύος, ἐς ὦμους ϗὴ κλιδας. μετεξετέρθισι δὲ ϗὴ ἐς νῶτα, ϗ ἐς ὠμοπλάτλω, τλὼ νωτιαίλω τλὼ Πλευρῖτιν ϲκάλεον οἱ σοφόθεν. Παρέπεται δὲ δύσπνοια, ἀγρυπνίη, ἀποσιτίη, μήλων ἐρύθημα φαιδρὸν, βὴξ ξηρὴ, πλύελα μόλις ἀναγόμενα· φλέγμα ἢ χολῶδες, ἢ δίαιμον ϗαπαχορέος, ἢ ὑποξανθὸν. ϗ τάδε τάξιν οὐκ ἴσχοντα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα ὑπιφοιτέοντα, ϗ ἀποχνόμμα. ϗάκιον δὲ ἀπάντων, λὼ τὸ δίαιμον ϲκλείπῃ. Γίγνονται δὲ σφάλληρι· ἔστι δὲ ὅτε ϗ χωματώδεες, ϗ ἐν τῇ ϗαταφορῇ σφάφορι.

Ην μὲν οὖν ἐς ϗακὸν τρέπηται ἡ νοῦσος, πάντων ὅτὰ τὸ ϗάκιον ὑποδιδόντων, ἐντὸς ἑβδόμης οἵδε θνήσκουσι, ἐς Συγκοπλὼ ἐμπεσόντες. Ην δὲ ἀπὸ τῆς δλυτέρης ἑβδομάδος ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναγωγῆς τῶν πλυέλων γίγνηται, ϗὴ τ᾽ ξυντεινόντων ϗακῶν, ἐς τλὼ τεσσαρεσϗαιδεϗάτην θνήσκουσι. Εὖ ὅπη ὁ μεσηγὺ τετέω τοῦ χρόνου ἐς πυθύμονα πάντων ξυνόδοσις γίγνεται. ἕλϗει γὰ πυθύμων ἐς ἑωυτὸν, ϗ μανὸς, ϗ θερμὸς ἐὼν, ϗ ἐς ὀλκλω τ᾽ πέλας κινδύμβος· οὔτε ἀθρόον ἀπεπέγη ὠνθρωπος μετασάσι τοῦ πάθεος. Ην δὲ ταύτλω ὑποφέλθῃ ὁ νοσέων, ϗὴ ἐντὸς εἰκοσῆς μὴ ἀποθνήσϗῃ, Εμπυος γίγνεται. Τάδε μὲν οὖν, λὼ ἐς ϗακὸν ὑποδύω.

Ην δὲ ὅτὶ τὸ ἀγαθὸν τρέπῃ, αἱμορραγίη ἀφ᾽ ῥινῶν λάβρεως, οὔτε ἀθρόον λύεται ἡ νοῦσος. ἐπειδὴ ϗ ὕπνος, ϗὴ ἀναγωγὴ φλεγμάτων, ἔπειτα δὲ χολωδέων λεπτῶν, ὑπὸ δὲ μᾶλλον λεπτοτέρων, αὖθις δὲ διαίμων, παχέων, σαρκοειδέων. ϗὴν ὅτὶ τῶν ἀφαίμων παλινδρομέῃ μὲν ἡ χολὴ, ἐπ᾽ αὐτῇ ὁ φλέγμα,

ἀσφαλὴς

ἀσφαλὴς ἡ ἀποκατάστασις. Καὶ τάδε, ἢν ἀπὸ τρίτης ἡμέρης ἄρχηται, καὶ ῥηϊδίως ἀναβήσεται, λεῖα, ὁμαλά, ὑγρά, στρογγύλα. ἐς ἑβδόμην γὰρ καθίσανται, οὔτε κῆ χοιλίης ἐκταραχθείσης χολωδέων, ἀναπνοῆς κατάστασις, γνώμη ὑσταλὴς, πυρετοὶ ἐνδιδόντες, ὀύσιτοι. Ην δ' ἀπὸ τῆ δευτέρης ἑβδομάδος τάδε ἄρξηται, ἐς τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην καθίσθη.

Ην δὲ μὴ, εἰς Εμπύημα τρέπει. οὔτε ῥίγεα ἐνδέκνυ, πόνοι πυγματώδεες· ἀναπαύσεις θέλουσι· ἀναπνοὴ καχίων. Δέος τότε μᾶλλον, μὴ πνεύμων, ἀθρόον τὸ πῦον ἐλκύσας, ἀποπίξῃ ἄνθρωπον τὰ πρῶτα καὶ τὰ μέζω ἁμαφυγόντα κακά. Ην δὲ ἐς τὸ μεσηγὺ τῶν πλευρέων ῥέψῃ, καὶ ἁμαρτήσῃ τάσδε, κῆ χορυφὴν ἐς τὸ ἔξω πρόβαλη, ἢ ἐς ἔντερον ἐνέγκῃ, τὰ πολλὰ περιγίνεται ἄνθρωπος.

Φέρει δὲ τὸ νοῦσον, ὥρη μὲν, χειμὼν μάλιστα πάντων· δεύτερον, φθινόπωρον· ἧς δὲ ἧσσον, μὴ μήποτε ψυχὴν γίγνοιτο· θέρος δὲ, ἥκιστα. Ηλικίη, πρῶτον τῶν ἄλλων πάσχουσι γέροντες, οἳ δὲ μᾶλλον ἑτέρων τὸ πάθος ἁμαρτάνουσι. ὅτε μὲν γὰρ μεγάλη ἂν γίγνοιτο φλεγμονὴ ἐν ξηρῷ τῷ σκήνεϊ, ὅτε ἐς πνεύμονα ἡ μετάστασις· ψυχρότερος γάρ, ἢ ὅτι ἄλλης ἡλικίης, καὶ ἀναπνοὴ σμικρὴ, κῆ ἡ ὁλκὴ ἀπάντων ὀλίγη. Νέοι δὲ, καὶ ὅτι ἀκμῆς, ἃ μάλα μὲν πάσχουσι, ἀπὸ σφέων δὲ μάλα περιγίνονται. ἃ γὰρ ἂν πάθοιεν ὅτι σμικρῆς αἰτίης, σφέων δὲ σμικρὴ φλεγμονή. ὅτι δὲ τοῖσι μεγάλοισι, μέζων ὁ κίνδυνος. Παῖδες ἥκιστα νοσέουσι πλευρῖτιν, ἀτὰρ καὶ ἧσσον θνήσκουσι. τά τε γὰρ σώματα μανὰ, κῆ τὰ ὑγρὰ σάρκα, ἐς πολλὴ ἡ ἁμαρτὴ καὶ ἀποφορή· ὅθεν σφέων μεγάλη ξυνίσαται φλεγμονή. ἥδε τε ἡλικίης εὐτυχίη ἐν τῷδε τῷ πάθεϊ.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ,
ΠΕΡΙ
ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ
ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ,
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τάδε ἔνεστι ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.

Περὶ Πνευμονίης. Κεφ. α'.

Περὶ Αἵματος Ἀναγωγῆς. β'.

Περὶ Συγκοπῆς. γ'.

Περὶ Καύσων. δ'.

Περὶ Χολέρης. ε'.

Περὶ Εἵλεου. ς'.

Περὶ τῶν κατὰ τὸ Ἧπαρ ὀξέων παθῶν. ζ'.

Περὶ τῆς κατὰ τὴν Κοίλιην Φλέβα ὀξείης νούσου. η'.

Περὶ τῶν κατὰ τοὺς Νεφροὺς ὀξέων παθῶν. θ'.

Περὶ τῶν κατὰ τὴν Κύστιν ὀξέων παθῶν. ι'.

Περὶ Ὑστερικῆς Πνιγός. ια'.

Περὶ Σατυριήσεως. ιβ'.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ
ΠΝΕΥΜΟΝΙΗΣ.

Κεφ. α'.

ΔΥΟΙΣΙ τοῖσι ἀνθρώποισι, τροφῇ, καὶ πνεύματι, τὰ ζῶα ζῇ. τρεῖων δὲ πολλὸν ἐπικαιροτέρη ἡ ἀναπνοή· ἢν γὰρ ἐπίσχῃ τις ὠυτὴν, οὐκ εἰς μακρὸν ἀφικνέεται, ἀλλ' αὐτίκα θνήσκει ὥνθρωπος. Ὄργανα δ' μυρία. ἀρχὴ μὲν, ῥῖνες· ὁδὸς, ἀρτηρίη· χώρη δ', πνεύμων· θώρηξ δὲ, πλεύμονος ἔρυμα καὶ δοχή. Ἀλλὰ τἆλλα μὲν, ὅκως ὄργανα μοῦνον; ἀμοιρέεται δ' ζώου. πνεύμων δὲ καὶ τοῦ αὐτέου ἴσχει τὸ ὁλκῆς· ἐνίζει γὰρ αὐτέου μέσον, ἀσπλάγχνον θερμὸν, ἡ καρδίη, ζωῆς καὶ ἀναπνοῆς ἀρχή. ἥδε καὶ τῷ πλεύμονι τῆς ὁλκῆς τοῦ ψυχροῦ μέρος τὸ πολὺ ἐνδίδοῖ, ἐκφλέγει γὰρ αὐτόν· ἕλκει δὲ καρδίη. Πρῶτον τοιγαροῦν, ἢν μὲν ἡ καρδίη πάθῃ, οὐκ εἰς μακρὸν τοῦ θανάτου ἡ ἀμβολή.

Ην δὲ πνεύμων, ὅτι μὲν σμικρῇ τῇ αἰτίῃ, δύσπνοια· ζώει κακῶς, θανάτου μήκιστος, ἢν μή τις ἀκέηται. Ἐπὶ δὲ μεγάλῳ πάθεϊ, ὀκοῖον ἡ φλεγμονὴ, πυγμὸς, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος αὐτίκα. Ηδε ἔξιν, ἢν καλέομεν Περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, ξυὺ ὀξέϊ πυρετῷ. οὔτε ξυνίεσιν αὐτέοισι βάρος τοῦ θώρηκος· πόνος, ἢν μοῦνος φλεγμήνῃ πνεύμων. Πόνος γὰρ ἡ φύσις αὐτέου· μανὸς μὲν γὰρ τοῦ ὑσίου, εἰρίοισιν ἴκελος. ἀρτηρίαι δὲ διελήλυθαι τρηχεῖαι, χονδρώδεες, καὶ αἵδε πόνοι. μοῦες δὲ ὀδαμοῦ· σμικραὶ δὲ νοῦσοι, λεπταὶ, ἐς κίνησιν ὀπίσω. ἥδε τῆς πόνου αὐτὴ ἡ αἰτίη. Ην δὲ καί τις τῶν ἀμφ' αὐτὸν ὑμένων ὑπερφλεγμήνῃ, οἷσι πρὸς τὸν θώρηκα προσέρχεται, ξυνίεσι καὶ πόνος. Αναπνοὴ κακὴ, θερμή· ἀναπαύεσθαι θέλουσι χεῖρα ὀρθὸν ἐς ἀναπνοήν, τόδε γὰρ ῥηϊστον τῶν σημάτων· ἐρυθροὶ τὰ πρόσωπα, ἐπὶ δὲ μᾶλλον τὰ μῆλα· τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν λαμπρώτατα, καὶ πόνος· ῥὶς ἄκρη σμή· φλέβες ἐν κροτάφοισιν, ἢν τις τρηχήλῳ, διερμῶσαι· ἀποσιτίη. Σφυγμοὶ τὰ πρῶτα μεγάλοι, κενοὶ, πυκνότατοι, ὀκοῖόν περ σφενδονητάμνοι. Θερμασίη, ἡ μὲν ἐς τὸ ἔξω, ἀμυδρὴ, ὑγροτέρη· ἡ δὲ ἐς τὸ ἔνδον, ξηρὴ, θερμοτάτη, ἐφ' ᾗ ἀναπνοὴ θερμὴ, δίψος, γλώσσης ξηρότης, ὑπόθυμίη ψυχροῦ πέρος· γνώμης ἀπορίη. Βὴξ ξηρὴ τὰ πολλά· ἢν δέ περ ἀνάγῃ, φλέγμα ἀφρῶδες, ἢ ὑπόχολον καθαιρεῖς, ἢ δίαιμον ἀνθηρὸν σφόδρα. τόδε δὲ ἧσσον τοῦ δίαιμον τῶν ἄλλων κάκιον.

Ην δὲ ἐπὶ τὸ θανατῶδες ὑποδιδοῖ, ἀγρυπνίη· ὕπνοι σμικροὶ, νωθροὶ, κωματώδεες· φαντασίαι ἀξύνετοι· προσάληροι τὴν γνώμην, ἐκστατικοὶ ἀπὸ μάλα.

Αγνωσίη τῶν πρεόντων κακῶν. ἢν γοῦν ἐπανείρῃ τοὺς νέους, τόδ' ὁμολογέουσι δεινόν. Ανφεα ψυχρά· ὄνυχες πελιδνοί, γρυποί. Σφυγμοὶ μικροὶ, πυκνότατοι, ἐκλείποντες· οὔτε ἀγχοῦ τετέων ὄλεθρος. ἑβδομαῖοι γὰρ τὸ πλέον θνήσκουσι.

Ην δέ κοτε ἐπαναφέρῃ ἡ νοῦσος, καί τι ἐς ἀγαθὸν τρέπῃ, αἱμορραγίης λάβρως ἐκ ῥινῶν· κοιλίης ἐκτάραξις πολλῶν χολωδέων, ἐπάφρων, οἷα δοκέειν ἀπὸ πνεύμονος εἰς τὴν νεαίρην γαστέρα ἵξεσθαι, ἢν ἀγάγῃ πολλὸν ὑγρότερον ῥηϊδίως. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐς ἕδρα ἐτράπετο. Οκόσοισι δὲ πάντα ὁμοῦ ξυμπίπτει, οἵδε ὀξύτατοι ῥήζουσι.

Μετεξετέρωσι δὲ πύος πολλὸν γίγνεται ἐν πνεύμονι, ἡ μετάστασις ἀπὸ τοῦ πλευρέος, ἢν μέζον τὸ ἀγαθὸν ὑπογίγνηται. Κἢν μὲν ἐς ἔντερον, ἢ κύστιν, τὸ ἀπὸ τοῦ πλευρῆς προωχετεύθη πύον, ἐς μὲν τὸ πρωτίστα ἐρήϊξ ἀπὸ τοῦ Περιπνευμονίης· Ελκος δὲ μακροχρόνιον ἴσχουσιν ἐν πλευρῇ, ἀλλὰ φερίγνεται. Ην δὲ ἐς τὸν πνεύμονα ὁρμήσῃ τὸ πύον, εἰσὶν οἳ ἀπεπνίγησαν, ὡς ἀθρόῃ ἐκχύσει, καὶ ἀναγωγῆς ἀπορίῃ. Οκόσοι δὲ διαδιδράσκουσι τὴν ἐκ τῆς ἀποῤῥήξιος πνίγα, Ελκος οἵδε πολλὸν ἴσχουσι ἐν πνεύμονι, καὶ ἐς Φθόην μεθίστανται. Καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ Αποστάσιος, καὶ τοῦ Φθόης, χέρνητες ἀπάνευ τοι φερίγνονται· ἀπὸ δὲ τοῦ Περιπνευμονίης, νέοι, καὶ ἀκμάζοντες.

ΠΕΡΙ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΣ.

Κεφ. β'.

ΑΙΜΑΤΟΣ φορῆς, τοῦ μὲν σώματος, ἰδέαι δύο. Η μὲν ἀπὸ σώματος, καὶ κεφαλῆς, καὶ τῶν τῇδε ἀγγείων. ὁδὸς δὲ, ὑπωρώη, φαρύγγεθρον, ἔνθα καὶ ἀρχὴ στομάχου, καὶ ἀρτηρίης. ἀναχρέμψισι δὲ, καὶ βηχὶ σμικρῇ καὶ ῥηχειοτέρῃ, ἐς τὸ στόμα ἀπερεύγονται τὸ αἷμα, ὡς τῆνδε ἀπὸ στόματος τῆσδε ἀνάχρεμψις προμαρτῇ, Εμπύσιος ἥδε καλέεται. Επὶ δὲ μᾶλλον ἢν βεβαχείῃ τὸ αἵματος, καὶ στάγδην, καὶ ἀθρόον, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἔῃ, ὅ κοτε Αναγωγὴ καλέεται, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτὸ, ἢ Πτύσις, ἢ Αἱμορραγίη.

Ην δὲ νέρθεν ἀνίῃ ἀπὸ θώρηκος, καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, πνεύμονος, τραχείης ἀρτηρίης, τῶν μέσων τινὰ ῥάχιν, ἡ ἀπὸ τετέων φορὴ ἡ Πτύσις, ἀλλ' Αναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος τὴν ὁδὸν τόνομα ἔχουσα.

Ση-

Σημεῖα δ' ἀμφοῖν, τὰ μὲν ξυνὰ, σμικρὰ, καὶ παῦρα, ὁκόσα κ' τὸ χωρίον, ἔνθα κ' Αναγωγῆς κ' Πτύσιος ἡ ξυναγωγή. τὰ δ' ἐκάτερα ἴδια, μεγάλα, καὶ πολλὰ, καὶ ἄπαυρα, οἷσιν ἑκατέρην ῥηΐδιον διαγνῶναι. Ην μὲν οὖν ἀπὸ κεφαλῆς ἔῃ, ὅτι μὲν πολλῷ φ αἵματι, μέζω καὶ πλέω τὰ πρεόντα. σμικρὰ δὲ, ἐν ὀλίγῃ κ' σμικρῇ τῇ Πτύσι. Βάρος αὐτέοισι, πόνος, ὧτων ἦχοι, ἐρύθημα προσώπου, φλεβῶν διατάσιες, σκοτόδινοι. Καὶ προ τούτων δ', ἡ αὐτίη εὔσημος, πληγὴ, ψύξιες, ἐγκαύσιες, οἰνοφλυγίη· ἥδε γὰρ ἀθρόον πίμπλησι τ κεφαλὴν, ἀθρόον δ' καὶ σκήπτει σκοταῖος ἀγγέως. ἐπὶ δὲ σμικρῇ μέθῃ, Πτύσιες ἐξ ἀραιώσιος. Ιχεταί ποτε καὶ ῥινῶν Αἱμορραγίη ξυνήθης, ἐς ὑποφώνην δὲ προπομπὴ Αναγωγῆς φλυταισίην πρέχει. Ην μὲν οὖν ἀπὸ κεφαλῆς ἔῃ, ῥαγαλισμὸς ὑποφώνης, ἀνάκρεμψις πυκνὴ, καὶ ἐπὶ τῇδε ἡ Πτύσις βύζεται. θυμὸς ἐγγίνε), καὶ ὀ μάλα βήσσουσι. Ην δ' ἐς τὴν ἀρτηρίην ἀπὸ τῆς ὑποφώνης σκευὴ, τότε βήσσοντες ἀνάγουσι. κ' ἥδε δὴ ἡ ἀπάτη τοῖσι ἡγεμόνεσι ἀπὸ στομάχων τῶν κάτωθεν ἀνάγειν. Εσρέει δ' καὶ ἐς τὸν στόμαχον ἀπὸ τ κεφαλῆς, αὖτε ξυὺ ναυτίῃ ἐμέουσι. ἔστι δὲ καὶ ἥδε ἀπάτη, ὡς ἀπὸ στομάχου φέρειν δοκέειν. Ην δ' τὸ ἀπὸ τ Πτύσιος αἷμα, παχὺ μὲν ὀ κάρτα, χροιῇ δὲ μέλαν, λεῖον, ὁμαλὸν, ἀμιγὲς ἑτέρης ὕσιης. χρεμπτομένοισι γὰρ οὐδὲν ὅτι τιὼ γλώσσην ἔρχεται σφογγύλον, ῥηϊδίως ἀπολυόμενον. ἰὼ δ' καὶ τιὼ ὑποφώνην καθορέης, δασυτέρην τ ἑλκώδεα ὄψεαι, τ τὰ πολλὰ ὑφαιμον. Ιητέη δ' ἀρχέστι ἁπλῆ, σμικρή· σύμματα μὲν ἐς τ ὑποφώνην, κ' τάδε ψυχρά. ὅτι γὰρ τοῖσι θερμαίνουσι, κ' τοῖσι ἀραιοῦσι, κ' ῥυπτοῦσι, ἡ φορὴ μέζων. Καὶ τόδε τὸ τέκμαρ τ ἀπὸ τ κεφαλῆς Πτύσιος. Ες δὲ τιὼ κεφαλὴν, κενώσιες, ἢ διὰ φλεβῶν, ἢ διὰ ῥινέων, ἢ δι' ἑτέρης διαπνοῆς· κ' τάδε χρὴ ταχέως ῥηΐην. ἰὼ γὰρ τὸ αἷμα ὅτι χρόνον πολλὸν ἴῃ, μελέτη μὲν ἐγγίνε) τῇ φορῇ, ἔθος δ' τοῖσι τῇδε χωρίοισι ἐς ὑποδέξιν τὸ αἵματος. ἑλκοῦται δὲ ὡς ἀρτηρίη, καὶ βήσσουσι ἀντὶ τ κρέμψιος. τεύτεῦθεν δ' φθορῆς γίνε) ἡ ἀρχή.

Η δ' ἀπὸ θώρηκος κ' τ νέρθεν στομάχων αἵματος φορὴ, Αναγωγὴ καλέε). Εστι δὲ κάρτα μὲν ὀλεθρίη, ἰὼ ἀπό τε τ ὀπαιέων σκεδαστῶν ἔῃ, ἢ Κοίλης Φλεβὸς τῆς ἐν καρδίῃ ἀπὸ τοῦ ἥπατος διακονθυμένης τὸ αἷμα, ἢ τῆς τῇ ῥάχι ὑποτεταμένης Παχείης Αρτηρίης· Αἱμορραγίη γὰρ, ὅκως κε ἐν σφαγῇ, κ' δυσπνοῇ, ὦκις ὄλεθρος. Οἷσι δὲ ἀπὸ Πνεύμονος, ἢ Πλευρέων, ἢ Αρτηρίης τῆς Τραχείης, ἧσσον μὲν ὀξέως θνήσκουσι, οὐχ ἧκιστα δὲ Εμπυοι, κ' Φθίσιες γίγνον). τουτέων δ' ἀσθενεστέρη ἡ ἀπὸ τῆς Τραχείης Αρτηρίης. Ην δὲ ἀπὸ Στομάχου, ἢ Κοιλίης ἐμέηται, ὅτε κάρτα ὀλεθρίως ἴσχουσι, κἢν πάνυ πολλὴ Αἱμορραγίη ἔῃ, ὅτε ἡ ἄλωσις μακρὴ κ' ποικίλη. Ην δὲ ἀπὸ Ηπατος, ἢ Σπληνὸς, ὀ ῥηϊδίη μὲν, οὐδὲ ξυνεχής· ἐς γὰρ τιὼ κοιλίην καὶ ἕντερα τουτέων ἡ ἀπόκρισις ἑτοιμοτέρη. ὀ μὲν ὠδὲ ἡ ἄνωθεν ἀπὸ πνεύμονος

καὶ ἀρτηρίης, ἀδυώτου, ἢ ἄπιος· ἢ γὰρ ἐν πυρετοῖς, ἀπὸ Σπληνὸς καὶ Ἥπατος μᾶλλον ῥινῶν αἱμορραγέουσι, κατ' ἴξιν δ' ἀναγχυσ δ' μυκτῆος ῥέοντος. Τόποι μὲν οὖν, ἀφ' ὧνπερ ἡ Ἀναγωγὴ, οἵδε. καὶ ἡ ἐς κίνδυνον ἢ ὄλεθρον διαφορή.

Οἱ δὲ τρόποι τρεῖς ἔασι. ἢ γὰρ ἀπὸ ῥήξιος ἀγγείου, ἢ διαβρώσιος, ἢ ἀραιώσιος ἀνάγει. Ῥήγνυ μὲν ἔν ἐξαπιναίως, ἢ πληγῇ, ἢ ἐντάσι ἄχθεος, ἢ ἀναθέσι, ἢ ἀπὸ ὕψους ἅλματι, ἢ ἐκ βοῆ, καὶ ὀργῇ μεγάλῃ, ἤ τευ ἄλλῃ ὁμοίῃ αἰτίῃ· ὅτε αὐτίκα ἐπὶ τῇ ἀρτηρίῃ λάβρως τὸ αἷμα ἐκχέει. Ἦν δὲ ἀπὸ διαβρώσιος, χρὴ ἐπανερωτᾶν, εἴ ποτε πρόσθεν ἔβηξε ἄνθρωπος, ἢ δύσπνους γέγονε, ἢ ναυτίη, ἢ ἔμετος ἦγε πάρος. ἐκ γὰρ τοιῶνδε πολυχρονίων διεδίεται τὰ ἀγγεῖα ῥεύμασι ξυνεχέϊ, ἐκ πολλῷ, καὶ δριμέϊ. ἐπὴν οὖν πολλὸν ξυνταχέντα ἐκ λεπτυνθέντα ἐς τέλος ἀπσφαλωθῇ τὰ ἀμπέχοντα ὑμφία, τὸ αἷμα ἐκχέει. Ἡ δ' ἐξ ἀραιώσιος, ἀῤῥαγὴς μέν. ἀφ' ὁδὲ, ἔστε πολλὴ, ἔστε ἀθρόη, ἔστε παχέος αἵματος, ἀραιώσι δ' τ' ἀγγείων, τὸ λεπτὸν ἀποτιθέει. ἢν δ' πολλὸν αὐλισθὲν ἐν κοίλῃ χώρῃ αὖθις ἀνάγηται, παχύτερον μὲν ἑωυτοῦ γίγνεται, ἀ μὴν παχὺ κάρτα, οὐδὲ μέλαν ὁκοῖον αἱμάλωψ· πλεῖον δ' ᾧ πλήθεϊ, ὡς ἀπὸ ἀθρόισι. Οἷσι δ' αὖθις ἀναφέρηται τόδε τὸ εἶδος τ Ἀναγωγῆς, γυναιξὶ ὡς ὅπαν ἀ καθαιρομένῃσι τὰ ὑπομήνια γίγνεται, ἐκ ἐν τῇσι αὐτῇσι φλεβοδοσι τῆς καθάρσιος ἐπιφαίνει, καὶ ἐπὶ τῇσι προθεσμίῃσι τ ἀποπαύσιος ἴσχει. κἢν μὴ ἰηθῇ ἡ γυνὴ, ἐς πολλὰς φλεβοδοσις ἀντιφέρησι ἡ Ἀναγωγή. μετεξετέρησι δὲ καὶ ἀπερράγη τὰ ἀγγεῖα.

Τῷ πλήθεϊ δ' ἡ διαφορὴ τῆς Ἀναγωγῆς, καὶ εἰ ἐξ Ἀρτηρίης, ἢ Φλεβὸς ἀνάγοιτο. Μέλαν μὲν γὰρ, καὶ παχὺ, ἐκ ῥηϊδίως πηγνύμενον, ἢν ἀπὸ Φλεβὸς, καὶ ἧσσον ἐς κίνδυνον ῥέπει, ἐκ ἐπίσχει θᾶσσον. Ἦν δὲ ἀπὸ Ἀρτηρίης, ξανθὸν, καὶ λεπτὸν, ἐκ ἀ μάλα πήγνυ, καὶ ὁ κίνδυνος ὠκύτερος, ἐκ ἡ ἐπίσχεσις ἀ μάλα ῥηϊδίη. αἱ γὰρ διασφύξιες τῆς Ἀρτηρίης Αἱμορραγίης φλέβισιν ποιέον, καὶ τὸ τρῶμα ἀ συμφύει τῇ πολυκινησίῃ.

Ἀληθέξις δ', ἢν μὲν ἀπὸ διαβρώσιος, μακρὴ, καὶ ἀ ῥηϊδίη, καὶ σφαλερή. ἰσὸ γὰρ ἐλλείψεως ἐς σύμφυσιν τὸ Ἕλκος οὐκ ἀφικνέει· Ἕλκος γάρ, ἀ τρῶμα γίγνει. Ἐπὶ δ' τῇσι ῥήξισι ἡ σύμφυσις ἑτοιμοτέρη· ψαύει γὰρ ἀλλήλων τὰ τρώματος τὰ χείλεα. ἔστι δὲ ὧν ἡ διαφορὴ ὀδυτέρη ἐς κίνδυνον. Ἀσινεστάτη δὲ ἡ ἐπὶ τῇσι ἀραιώσισι. ἴσχει γὰρ αὐτομάτως, ἐκ ἰητείης σύψις καὶ ἔμψυξις ἱκανή.

Σημαντέοι δὲ ἐκ ἁ τόποι, ἀφ' ὧνπερ ἀνάγει. ξυνὰ γὰρ πολλὰ σημεῖα, καὶ ἡ ἀπάτη ῥηϊδίη, καὶ ἰητείη ἑτέρη. Ἀπὸ Στομάχου μὲν οὖν, ὅτε λίθου ἐξ ἀραιώσιος ἀνάγει. ἡ γὰρ τῶν βρωμάτων τε καὶ τῶν πομάτων ψύξις τε καὶ σύψις ἐς πύκνωσιν ἄγει τὰ μέρεα. Ἀπὸ δὲ διαβρώσιες ξυνεχέες εἰσὶ, καὶ

μᾶλλον

μᾶλλον τῆς ωεστέρης. τὰ γὰρ ἀναδάκνοντα τῶν ῥευμάτων ὲ ωεφύκεται χεῦνον πολλὸν, ἀλλ' ἢ ἀνεπίῤῥωθη, ἢ διηλάθη κάτω. Συνηθεσέρη ὧ Στομάχῳ ὅδ' ἡ ῥῆξις. εἰ ἓν ἀποῤῥαγῆ κοτε, Αἱμοῤῥαγίαι ὲ κάρτα μεγάλαι, ὁκοῖαι ἀπὸ θώρηκος· ἰσχνὰ γὼ τῆδε τὰ φλεβία, σμικραὶ δὲ κ' ἀρτηρίαι. Ιδέη δὲ τὸ αἷμα ὲ κάρτα μέλαν, ὑπόξανθον ὲ καταχορέως, λεῖον, ἢ σιάλοισι μεμιγμῦον, ξυὺ ναυτίῃ ☾ ἐμέτῳ ἀναφερόμμον. Βὴξ μικρὴ, ἄλλοτε μὼ ξυύ τῳ, ἄλλοτε ὧ μένη ἀνθ' ὧν Αναγωγῆς· ξυνταλαιπωρέει γὼ ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ ωεπεταμμύη κ' ξυνημμένη. Δῆξις ἡ σύψις τοῦ ἕλκεος ὅτι τοῖσι καταπινομμύοισι, πολλὸν δὲ μᾶλλον, ἢν ψυχραὶ κάρτα, ἢ θερμὰ, ἢ στυφνὰ ἔῃ. Εγγίγνε) δὲ καὶ πόνος τῷ στομάχῳ, μετεξετέροισι δὲ κ' μέσφι μεταφρένου· ἔμεσοι φλεγματώδεες. ἐπιναφέρουσι δέ κοτε, ἢν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ὄπιτα θῇ, ☾ μέζων ἔῃ τοτέων ἀποσιτίη, πλῆθος πολύ. πυρετοὶ οὐ μάλα ξυνεχέες, ἀλλὰ ῥεμβώδεες.

Απὸ δὲ Κοιλίης ἀνάγοιτο μέλαν, κ' πηγνύμμον, κ' ἀπὸ ἀρτηρίης ἧ· ἢν δὲ ἀπὸ φλεβὸς, πολλόν τι μελάντερον, πολλὸν ὧ καὶ παγετώτερον. ναυτίη πολλὴ, καὶ ἔμετος φλεγμάτων, καὶ χολωδέων. τοῖσι σιτίοισι συμμιγνύμμον τὸ αἷμα, κ' ωεφθορώκη ἄνθρωπος· ἐν γὰρ τῇ αὐτῇ χώρῃ ἄμφω ἅμα ἁλίζεται, καὶ ἡ τροφὴ, κ' τὸ αἷμα. Ξηροβύξιες πολλαὶ, βρομώδεες. Κ' μὲν πολὺ ξυλλεγῇ, ἀπορίη, σκοτόδινος· ἢν δὲ ἐμεθῇ τάδε, ῥιγέζουσι. ἕλκυτοι, καυσώδεες τὸ σύμπαν· πόνος ξυνεχὴς τῆς κοιλίης.

Απὸ δὲ τ' Τραχείης Αρτηρίης, μικρὸν, ☾ σφόδρα ξανθὸν τὸ αἷμα, κ' ξυὺ βηχὶ ἀνάγουσι. κ' μὴ ἀνάγωσι δὲ, διαυγέος βήσσουσι. αἴσθησις δὲ ☾ πόνου ἔνθα ὁ βόγχος, μικρόν τι νέρθεν, ἢ ὕπερθεν. φωνὴ βραγχώδεες, ἀσαφέες.

Ην δὲ ἀπὸ Πνεύμονος ἧ, ἀθρόως ἡ Αναγωγὴ, ἐπὶ δὲ μᾶλλον εἰ ὅκ λαμβρέωσι. ξυὺ βηχὶ πολλῇ ξανθὸν καταχορέως, ἀφρῶδες, στρογγύλον, ὡς ἄλλου ἄλλης Αναγωγὴ διαχερίζ· ἀλλὰ ☾ ἡ ὅν ξυνῷ ἀγγείῳ φθορὴ τ' ☧ θώρηκος ἀναγομένων ἄλλη. διαιρήσας ἂν τὰ ξυμμεμιγμένα ὡς ἐκ ωαθέσιος, ὡσ' ὄντα μέρεα θώρηκος· τὴν ὧ ἰδέαν σαρκοειδέα δοκοίης ἂν πνεύμονος ἔμμεναι μέρεα. θώρηκος βάρος, ἀπονίη, ἐρύθημα ωροσώπου πολλόν τι μᾶλλον τοτέοισι.

Ην ὧ ἀπὸ Θώρηκος καταπίνῃ, ἐς τὸ ωρόσθεν κ' τὸ στέρνον πόνος λαμμμάνῃ τοῦ ἐρρωγότος μέρεος. βὴξ σιώτου, καὶ μόλις ἀνάγουσα. τὸ δὲ αἷμα ξανθὸν ὲ κάρτα, μέσως παχὺ, ἀναφρόν· ἢν δὲ καὶ πνεύμων ὅκ τῆς παρόδου ξυμπαθήσῃ, ωροσδιδοῖ τ' ἀφρώδεος· ὁδὸς γὼ θώρηκος ἐς ἀρτηρίην, πλεύμων.

Ην δὲ ἀπὸ Πλευρῆς, ξυὺ βηχὶ ῳ, μέλαν ὧ, κ' λεῖον, κάκοδμον, βρομῶδες, ὁκοῖον τῆς σπεδόνος. πόνος τῆς πλευρῆς ὀξύς· πολλοὶ γοῦν θνήσκουσι Πλευριτικὸν τρόπον ξυὺ πυρετῷ.

Ωρη δὲ φέρει ὑγρὴ καὶ θερμή· τοιόνδε τὸ ὑγρὸν ἢ θερμὸν ἔαρ. δεύτερον, τὸ θέρος. μετόπωρον, ἦπαρ· χειμὼν δὲ, ἦκμα. Θνήσκουσι δὲ θέρεος μᾶλλα μάλιστα Αἱμορραγίῃ, φλεγμοναὶ γὰρ ἐν καίρια μεγάλαι γίγνονται τότε· ἔαρος δεύτερον, φλεγμονῇ ἐς πυρετοῖσι καυσώδεσι· φθινοπώρῳ δ' ἐς, ὡς ἔπαπαν ῥηϊδίως φθόαι γίγνονται.

Αθρόον δὲ εἰρῆσθαι, ὅτι πάσῃ Αἵματος Ἀναγωγῇ, κἢν σμικρὴ ἔῃ, κἢν ἤδη μεμύκῃ τὰ ῥαγέντα, ἔπεται δυσθυμίη, δυσελπισίη, ἀπογνώσει τοῦ βίου. τίς γὰρ ἔτως βύσανος, ὡς ὀρῇν μὲν ἑωυτὸν σφαγῇ ἴκελον πεποιῆσθαι, μὴ ὀρρωδέῃ δὲ ἀμφὶ θανάτῳ; καὶ γὰρ ἐς τὰ μέζω τῶν ζώων ἐς τὰ ἀλκιμώτερα, οἷον ἀνὴρ ταῦρος, Αἱμορραγίῃ θνήσκουσι ὤκιστα. Αλλὰ τόδε μὲν μέγα τὸ θωῦμα. θωῦμα δὲ μέγα τόδε· ὅτι γὰρ τῇ ἀπὸ πνεύμονος φορῇ, μύνῃ χαλεπωτάτῃ ἐούσῃ, οὐκ ἀπογιγνώσκουσι ἑωυτοῖσι ἄνθρωποι, κἢν ἐν τῷ ἐρκάτῳ ἔωσι. Δοκέω δὲ ἔγωγε τὸ πνεύμονος ἀπονέμειν αἰτίην ἔμμεναι· πόνος γὰρ, κἢν σμικρὸς ἔῃ, θάνατον ὀρρωδέει, καὶ ἔστι ἐν τοῖσι πλείοσι φοβερώτερος ἢ κακίων. ἀπονίη δὲ, καὶ ἐν τοῖσι μεγάλοισι κακοῖσι, ἀφοβίη θανάτου, καὶ ἔστι κακίων ἢ φοβερωτέρη.

ΠΕΡΙ
ΣΥΓΚΟΠΗΣ.

Κεφ. γ'.

ΕΥΓΕ ὅλως ὁ ἰητρὸς, οὐδὲ ὁ δημότης, οὔτε ὄπιλήσιος τοῦδε τοῦ πάθεος· ὠκωφόνον κακὸν ἐστὶ ἄνομα. Τί μὲν γὰρ μέζον, ἢ ὠκύτερον Συγκοπῆς δυνάμιος; τί δ' ἄνομα ἕτερον εἰς ὄπιλησιν τοῦδε τοῦ πρήγματος μᾶλλον οὔσιμον; τί δὲ καρδίης ἄλλο καιριώτερον ἐς ζωὴν, ἢ ἐς θάνατον; Οὐδὲ τὸ Συγκοπικὸν ἄπιστον τῆς καρδίης νοῦσον ἔμμεναι, ἢ αὐτικὰ σίνος τῆς ἐν αὐτέῃ τοῦ ζῆν δυνάμιος. τόσον τε τάχος τοῦ ὀλέθρου, τοιόνδε καὶ ἰδέη. Εστι γὰρ τὸ πάθος λύσις τῶν δεσμῶν τῆς ἐς ζωὴν δυνάμιος, ἀντίξοον τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἐόν. τῆσδε γὰρ ἀπείρως λαβόμενον ὑπὸ μεθύσει, ἀλλ' ἐς ἀφάλυσιν τρέπει. Καὶ οὐ μέγα τὸ θωῦμα. καὶ γὰρ καὶ ἕτερα πάθεα ἴδια καὶ ἐπήμερά τινων μερέων ἐστὶ, οἷσί περ ἐμφύνεται, καὶ τουτέων ἐξάπλετα. Βυβῶνες μὲν οἱ λοιμώδεες ἥπατος, καὶ σφόδρα κακοήθεες, ἐξ ἄλλου γίγνονται σθένος· νούσων, Τέτανος· Επιληψίη, κεφαλῆς. ὧδε οὖν καὶ ἡ Συγκοπὴ καρδίης ἐστὶ καὶ ζωῆς νοῦσος. Οκόσοι δὲ στόμαχον ἡγέονται τὸ πάθος ἔμμεναι, ἕνεκα σιτίοισί τε καὶ οἴνῳ, μετεξετέροισι δὲ καὶ ψυχρῷ ἡ δύναμις ἐτάθη, καὶ τὸ κακὸν ἐξελάθη, οἵδε μοι δοκέουσι καὶ

καὶ τὴν Φρενῖτιν τειχῶν τ' κεφαλῆς κ) τ' δέρματος νῆσον ἡγέαλε, οὕνεκεν κυρῆ ⟨ τέγξι αὐτέων ῥηΐζυσι οἱ Φρενιτικοί. Αλλὰ γὰ τῆς καρδίης γειτόνημα καίειόν ϐζι ὁ σόμαχος, ὀξ ὅπε ἕλκε ἡ καρδίη οἰκεῖον, ἢ ἀξύμφορον. κ) γὰ ⟨ διὰ πνεύμονο ἕλκε πνεῦμα εἰς ἀναπνολὴ ἡ καρδίη, ἀλλ' ἐκ πνεύμων ὀξ ἴσης ἀρχῆς ἀναπνέει· ἐ γὰ ἐν τοῖσι ὀργάνοισι αἱ δυνάμες, ἀλλ' ἔνθα ἡ ἀρχὴ ζωῆς ⟨ῆ κ) ἰσχύος. σόμαχο δὲ ὅτε ἀρχὴ, ὅτε χωρίον ζωῆς. Βλαϐήσε) δέ τις διὰ ἀτονίην· καὶ γὰ κ) τὰ καρδιοϐόλα βρώματα ἐ ⟨ σόμαχον σίνεται, ἀλλὰ δι' αὐτέε τὴν καρδίην· ἐπεὶ κ) ⟨ ὀπὶ τοῖσδε θνήσκοντες σημεῖα ἴσχυσι καρδίης πάϑε, σφυγμὲς μικρὲς, ἀδρανέας, πάταγον τῆς καρδίης ὀπὶ πηδήσι καρτερῆ· σκοτόδινο, λειποθυμίη, νάρκη, κ) πρόσιες μελέων, ἰδρὼς ἄχετος πυκνὸς, ψύξις ὅλε, ἀναισθησίη, ἀφωνίη. Πῶ δὴ τ' σόμαχον πάσχειν τάδε; ἄτλα γὰρ αὐτέε ἴδια, ναυτίη, ἔμεϑος, ἀποσιτίη, λύγξ, ἐρεύξιες, ὀξυρεγμίη. Επὶ ϑ τοῖσι καρδιώσυσι, ⟨ αἰσθήσι ὀξύτεροι, ὡς ἰδεῖν κ) ἀκοῦσαι μᾶλλον ἢ πρόσθεν· κ) γνώμη ὑσταλέσεροι, καὶ ψυχῇ καθαρώτεροι· καὶ τάδε οὐκ ἐς τὰ πρόσθεν μόνον, καὶ ἐς τὰ μέλλοντα μάντιες ἀτρεκέες. Μὴ ϑῶμ κ) αἵδε σομάχε αἱ δυνάμες, ἀλλὰ καρδίης, ἔνθα κ) ἡ ψυχὴ, καὶ ἡ φύσις αὐτέης, ἐς ὃ καὶ τὸ πάϑος ἧ τῆδε δυνάμεων.

Εσι δ' ἧς τ' νόσε ἥδε ἡ ἔκλυσις ϑ τόνε τ' φύσο, ἐπ' αἰτίῃ ψύξι καὶ ὑγρότητι. καὶ γὰρ ἄδερμοι καὶ τὰ ἔσω, κ) τὰ ἔξω, κ) ἄδιψοι· καὶ ψυχρὸν ἀναπνέσι, κἢν ἐκ μεγάλων καὶ καυσωδέων ϐζὶ πυρετῶν, ὀξ ὧνπερ ὀξάπτεται ἡ Συγκοπή. Εὖτε μὲν γὰ ⟨ ἐρρώσαι ἡ φύσις, κ) ἔστιν εὔκρατος, πάντων μὲ κρατέει, πᾶσι δὲ σημαίνει, ⟨ ὑγρῷ, καὶ πνεύμασι, καὶ στερεοῖσι, καὶ τῇ τούτων εὐταξίῃ καὶ ξυμμετρίῃ ἐς ζωὴν διέπει ⟨ ἄνθρωπον. Ην δὲ τῆς φύσο ὁ δεσμὸς, τετέσι ὁ τόνο, λυθῇ, τότε γίγνεται τὸ πάϑος. Καπέρχει ϑ αὐτέε Καῦσος, ὅς ϐζι τοιόσδε.

ΠΕΡΙ
ΚΑΥΣΩΝ.

Κεφ. λ'.

ΠΥΡ μὲν πάντη, καὶ δεινὸν, καὶ λεπτὸν, μάλισα ϑ τὰ ἔσω· ἀναπνοὴ θερμὴ, ὡς ἐκ πυρός· ἠέρος ὅλκη μεγάλη· ψυχρῷ ὀπιθυμίη· γλώσσης ξηρότης· αὐασμὸς χειλέων, καὶ δέρμαο· ἄκρεα ψυχρά· ἕδρη χολόϐαφα καταχρεέως· ἀγρυπνίη· σφυγμοὶ πυκνοὶ, σμικροὶ, ἕκλυτοι· ὀφθαλμοὶ διαγέες, λαμπροὶ, ὑπερυθροὶ· προσώπου διαχοΐη.

Ην δὲ θᾶττον μᾶλλον αὔξῃ τὸ πάθος, μέζω τὰ πάντα καὶ χαλεπώτερα. σφυγμοὶ σμικρότατοι, καὶ πυκνότατοι· πῦρ ἐνεόντων, καὶ δριμύτατον· γνώμη παράφορος, πάντων ἀγνωσίη· δίψαι ἄπληστοι· ψαῦσαι ψυχροῦ ἐπιθυμίη, ὁίκῳ, ἐδωδῆς, ἐδάφεος, ὑγροῦ. χεῖρες ψυχραὶ, θέρεος θερμότατα· ὄνυχες πελιδνοί· ἀναπνοὴ πυκνή· νοτὶς ἀμφὶ μέτωπα, καὶ κληῖδας.

Ην δὲ ἐς ἄκρον ξηρότης καὶ θερμασίης ἵκῃ ἡ φύσις, τὸ μὲν θερμὸν ἐς ψυχρὸν, ὁ δὲ αὐχμὸς ἐς ἐπομβρίην τρέπει. αἱ γὰρ τῶν πρηγμάτων ἐς τὸ ἔσχατον ἐπιτάσιες ἐς τὴν ἐναντίην μεταβάλλουσι ἰδέην. Επὴν οὖν λυθῇ τοῦ φύσιος τὰ δεσμὰ, τόδε ἔστι ἡ Συγκοπὴ, τότε ἄκρος ἱδρὼς πάντη τοῦ σώματος· ἀναπνοὴ ψυχρή· ἀτμὸς ἀνὰ ῥῖνας πολύς· ἄδιψοι, ξηρέων γὰρ τἄλλα· ἀταὶ καὶ τὰ ἄλλα διψαλέα ὄργανα, στόμα, στόμαχος· ἔρεα λεπτὰ, ὑδατώδεα· κοιλίη τὰ πολλὰ μὲν ξηρὴ, ἔστι δὲ οἷσι ὑποφέρει βραχέα, χολώδεα· πολὺς πλάδος· διαῤῥέει δὲ καὶ τὰ ὀστέα λυόμενα, καὶ ἀπὸ πάντων, ὡς ἐν ποταμῷ, ἐς τὰ ἔξω ἡ φορή. Ψυχῆς κατάστασις· αἴσθησις σύμπασα καθαρή· διάνοια λεπτὴ, γνώμη μανικὴ. προγιγνώσκουσι μὲν οὖν προφῆσαι μὲν οὐτέοισι τῷ βίῳ τὴν μεταλλαγὴν, ἔπειτα τοῖσι πρέσβεσι προλέγουσι τὰ αὖθις ἐσόμενα. ἔστι δὲ αὐτέοις μὲν ἔσθ' ὅτε καὶ ἀλλοφάσεα δοκέουσι, τῇ ἀποδόσι δὲ τῶν εἰρημένων θωυμάζουσι ἄνθρωποι. Μετεξέτεροι δὲ καὶ προσλαλέουσι τῶν καταιχμένων τισὶ, τάχα μὲν πρεόντας ὁρόωντες αὐτοὶ μοῦνοι ὑπὸ λεπτῆς καὶ καθαρῆς αἰσθήσιος, τάχα δ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς προγιγνωσκούσης καὶ διηγευμένης τὰς ἄνδρας οἷσι ξυνέσονται. Πρόσθεν μὲν γὰρ ἐν ἰλύϊ τοῖσιν ὑγροῖσιν ἔην καὶ ζόφῳ· ἐπεὶ δὲ τάδε ἐξιώτλησε ἡ νοῦσος, καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἀχλυὼ ἔλεν, ἐρέουσι τά τε ἐν τῷ ἠέρι, καὶ γυμνῇ τῇ ψυχῇ γίγνονται μάντιες ἀτρεκέες. ἔστι δὲ ἐς τοσόνδε λεπτότητος ὑγρῶν καὶ τῆς γνώμης ἀφιγμένοι ὡς μάλα τοι προγίγνονται, ἐξηερωμένης ἤδη τῆς ζωτικῆς δυνάμιος.

ΠΕΡΙ
ΧΟΛΕΡΗΣ.

Κεφ. ε'.

Η ΧΟΛΕΡΗ παλίνορσός ἐστι φορὴ τῆς ὕλης τῆς ἐν τῷ παντὶ ἐς τὸν στόμαχον, καὶ τὴν κοιλίην, καὶ τὰ ἔντερα· ὀξύταται χολαί. Διεξέρχεται δὲ ὕπερθεν μὲν ἐς ἔμετον τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἁλιζόμενα. ἀφὶ δὲ τῆς κάτω διεξόδου τὰ ἐν τῇ κοιλίῃ καὶ τοῖς ἐντέροις ὑγρά. Ιδέην δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ὑδατώδεα τὰ δι' ἐμέτου· τὰ δὲ δι' ἕδρης, κόπρανα ὑγρὰ, δυσώδεα. ἀπεψίαι γὰρ ξυνεχέες

αἱ

αἱ τῆσδε φθοράσιες. ἢν δ' ταύτε ἀποκλυσθῇ, φλεγματώδεα, ἔπειτα χολώδεα. Τὰ φθοῖτα μέρη, ῥηϊδίως ἄπονθε· ἔπειτα δ', ξυὴ ἐντάσεσι ᾧ ὁ σόμαχος, χαιρὴρ δ' μὴ σφόφων.

Ην δ' ἐς τὸ χάκιον ἵσταται ὧδε, ἡ σφόφοι μέζονες, λειποθυμίη, ἕλκυσις μελέων, ἀπορίη, ἀποσιτίη· λιὴ δ' καί τι φθοσπέφυκωνται, πολλῷ ῥοίζῳ ξὺν ναυτίῃ ἐς ἔμετον διεκθέει χολὴ ξανθὴ καταιχρόων, καὶ τὰ ἀφιχωρήματα ὅμοια. σπασμοὶ, ξυνολκαὶ μυῶν τῶν ἐν τῇ κνήμῃ, ἅ βραχιόνων· δάκτυλοι καμπύλοι· σκοτόδινοι· λύγξ· ὄνυχες πελιδνοί· καταψυξις, ἄκρεα ψυχρὰ, καὶ τὸ ὅλον ῥιγώδεες.

Ην δ' ἐς τελευτὴν ἵκῃ τὸ κακὸν, αὐτὰρ ἰδρῶι ὤνθρωπος· χολὴ μέλαινα ἄνω καὶ κάτω· ἔρα φθέντα κύσει ὑπὸ σπασμῶ· ἀλλ' οὐδὲ ἔρεν ἀλίζεται ὑπὸ τ ἐς τὸ ἔντερον τῶν ὑγρῶν μετοχετεύσεως· ἀφωνίη· σφυγμοὶ σμικρότατοι, καὶ πυκνότατοι, ὁκόσοι ἐπὶ ξυγκοπῇ· ἐντάσιες ἐμέτε ξυνεχέες, κενεαί· φθυμίαι τεινεσμώδεες, ξηραὶ, ἄχυλοι. Θάνατος ἐπώδυνος, ἅ οἰκλισος, σπασμῷ, ἅ πνιγὶ, ἅ ἐμέτῳ κενῷ.

Φέρει μὲν τὸ πάθος, ὥρη μὶ, θέρεος· δεύτερον δὲ, φθινόπωρον· ἦρ, ἦσον· χειμὼν, ἧκιστα. Ηλικίαι δ', αἱ τ νέων, καὶ ἀκμαζόντων· γήρεος, ἧκιστα· παιδία δ', τετέων μᾶλλον, ἀλλ' ὀλιγατόδεα.

ΠΕΡΙ ΕΙΛΕΟΥ.

Κεφ. ε'.

ΕΝΤΕΡΟΙΣΙ γίγνεται μὶ φλεγμονὴ, ὀδυνὴν ὀλεθείην ἐμποιέουσα. θνήσκουσι γὰ μυρίοι σφόφοισι καιρτεροῖσι. Εγγίγνε δ' καὶ πνεῦμα ψυχρὸν, ἀργὸν, ἔτε κάτω πεξῆσαι ῥηϊδιον, ἔτε ἄνω ἀνελθέμεναι· μίμνει δὲ ὅπολὺ ἑλιασόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι. τεύνεκε ἅ τὸ πάθος ἵσταται ἔχε Εἰλεόν. Κὴν σφὸς τοῖς σφόφοις δὲ, καὶ πίεσις καὶ μάλθαξις τῶν ἐντέρων ἔῃ, καὶ πολὺ τὸ ὑπογάστριον ὑποδέχῃ, Χόρδαψος τὸ τοιοῦτόν ὅτι, ἔνομα. ἔψησις μὲν γὰρ ἡ μάλθαξις, Χορδὴ δ' ἐντέρων ἐπώνυμον· καὶ γὰ καὶ Επιχορδίδα τὸ Μεσεντέριον ἐκίκλησκον οἱ σφόθεν, τὰ μεσηγὺ νεῦρα, καὶ τὰ ἀγγεῖα, καὶ τὰς ὑμένας τὰς ἀνοχὰς τῶν ἐντέρων.

Αἰτίη τῦ Εἰλεῦ, σωεχὴς μὶ ἀμφθορὴ σιτίων πολλῶν τε καὶ ποικίλων ἅ ἀξυνθέων, καὶ ἄλλη ἐπ' ἄλλῃ ἀπεψίη, μάλιστα δ' ὅπὶ τοῖσι εἰλεώδεσι, ὁκοῖόν τι μέλανι σπίνης. Οὐκ ἀδόκητος δ' οὐδὲ πλανὴ, ἡ ψύξις, ἡ ψυχρησίη ἐφ'

ἱδρῶτι ἀδ᾽ ἅλευ ἢ χανδόν. Καὶ οἵσι ᾗ ἔντερον ἐς ⟨ὦ⟩ ὄχεον ξυὺ κόπῳ καὶ τέβη, καὶ σὰκ ἀνώδη ἐς τ᾽ κοιλίλιν, ἀλλ᾽ ἀνελήφθη βίῃ, τετέοισι ἔθ⟨ι⟩ ὑπφλεγμαίνειν τὰ κάτω ἔντερα. Ξυύηδες ᾗ τὸ πάθος παιδίοισι, οἵσίπερ ἂν καὶ ἀπεψίη ᾖ· ⟨ἐ⟩ τὸ βλάβ⟨ο⟩ ἀμαθιδρήσκεσι, μᾶλλον δὲ διά τε τὸ ἔθος, καὶ τ᾽ ὑγρότητα τ῅ς ἐντέρων, ὀλισθηρὸν γὰρ. χέρητες δὲ οὐ μάλα μὴν πάσχεσι, ⟨ἀ⟩σηγίγνονται δ᾽ ἐς ἥκιστα. Ὧρη θέρε⟨ο⟩ τίκτει μᾶλλον ἤρος, φθινόπωρον ᾗ χειμῶν⟨ο⟩, ἀμφοῖν δὲ ὑπὸ μᾶλλον θέρ⟨ο⟩.

Πολλοὶ μὲν οὖν ὑπὸ τούτοισι σφάλοισι θνήσκουσι αὐτίκα. μετεξετέρωσι δὲ καὶ πύ⟨ο⟩ ἐγγίγνε⟩, καὶ αὖθις μελαν⟨θ⟩ὲν τότε τὸ ἔντερον ⟨ἐ⟩ διασαπὲν ἐξέπεσε, ⟨ἐ⟩ ὕστως ἐξέλιπον. Ξυύεσι ᾗ αὐτέοισι, ἰὼ ⟨ὦ⟩ πειχὴς Εἰλεὸς εἴη, πόνος ἑλιστόμυος, σομάχυ πλάδος, ἔκλυσις, μαλακίη, ἐρεύξιες κεναί, καὶ ὐδὲν ὠφελῦσαι· κοιλίη ὑποβοεβοείζουσα φύσησι· ὀδοιπορέη μέσφι ἕδρης, διέξοδοι δὲ ἀτελέες.

Ην δὲ ὑπὸ πᾶσιν ἴσχη ὁ Εἰλεὸς, πάντων ἄνω ἡ φορὴ, πνευμάτων, φλέγματ⟨ο⟩, χολῆς· ἐμῦσι γῦν τάδε. ἔξωχροι· ψυχροὶ τὸ πᾶν σκῆν⟨ο⟩· πόνος πυλύς· ἀναπνοὴ κακή· διψαλέοι.

Ην δὲ καὶ θνήσκειν μέλλωσι, ἱδρὼς ψυχρός· δυσουρίη· ἕδρη ὑπολελειμμένη, ὡς μηδὲ ἰχνὸν ἔλασμα διελάσαι· κόπρων ἔμετοι· ὠνθρωποι ἄφωνοι· σφυγμοὶ πρόσθεν μὲν ἀραιοὶ, σμικροὶ, πρὸ θανάτου δὲ σμικρότατοι, καὶ πυκνότατοι, καὶ ἐκλείποντες. Τάδε μὲν οὖν τοῖσι λεπτοῖσι ἐντέροισι ξυνεμπίπτει.

Ατὰρ καὶ Κώλῳ τὰ αὐτὰ πάθεα γίγνεται, καὶ τὰ ξυνόντα ὅμοια, καὶ ἡ αὐτὴ ξυμμορφή. Τετέων δὲ μετεξέτερα ἀμαθιδρήσκει κοτε, ἰὼ πύ⟨ο⟩ ἐγκύπτει ⟨ἐ⟩ Κώλῳ. αἰτίη ᾗ τὸ βάθος τὸ σαρκοειδὲς ⟨ἐ⟩ ἐντέρου. Πόνος ᾗ ἰσχνὸς μὲν ἠδὲ ὀξὺς ὑπὸ τοῖσι λεπτοῖσι ἐντέροισι. πλάδος δὲ καὶ βάρ⟨ο⟩ ἴσχον ὑπὸ ⟨ἐ⟩ Κώλῳ· ἀμέλει δὲ ὁ πόνος ἄλλοτε μὲν ὑπὸ τῇσι πλευρῇσι, οὔτε φλεγμασίη ἐγγίγνε⟩ Πλευρίτιδος, καὶ γὰ καὶ πυρεταίνουσι οἵδε. ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τῇσι νωθῇσι ἔνθα καὶ ἔνθα, ὡς δοκέειν τ᾽ ὀδυνίῃ ἥπατος ἢ σπληνὸς ἔμμεναι. αὖθις κοτε ἐν τοῖσι κενεῶσι, πολλὸν γὰ τὸ Κῶλον καὶ παντὶ ἕλικας ποιοῦμενον. μετεξετέρωσι δὲ καὶ ἐς τὸ ἱερὸν ὀστέον ἐρείδ⟨ε⟩, καὶ ἐς μηρὺς, καὶ διδύμων κρεμαστῆρας. Επὶ δὲ τοῖσι Κωλικοῖσι, ἔμετοι πολῦνες κενοί· τὰ δὲ ἐμοῦμενα λεπτὰ, χολώδεα, ἐλαιοειδέα. Εστι ᾗ ὁ ἐντεῦθεν κίνδυν⟨ο⟩ τοσόνδε ἀσινέστερ⟨ο⟩, ὁκόσον καὶ τὸ Κῶλον τ῅ς λεπτῶν ἐντέρων σαρκοειδέστερον, καὶ παχύτερον, καὶ ἀνεξικακώτερον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΠΑΡ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ζ'.

ΤΩΝ ἀπὸ καρδίης, οἱ ἀπὸ Ηπατος, οὐκ ὠκύτερον μὲν, ὀπονώτερον δὲ θνήσκουσι. ἔστι γὰρ αἷμα τὸς πάγος τὸ πλεῖστον Ηπαρ. Ην δὲ ἐν τῇσι Πύλῃσι αὐτέων ξυμπέσῃ τις θανάτου αἰτίη, ὑ μέιον ὀξέως, ἢ οἱ ἀπὸ καρδίης θνήσκουσι. Υμέσι γὰ, ἐς τόνοισι ὀπικαίροισι κὴ λεπτοῖσι, κὴ φλεψὶ μεγάλῃσι ἐξύφανται τάδε τὰ μέρεα. ὡς ἢ ἐς τ' Σοφῶν ἀφηγέονταί τινες, ἐς ψυχῆς ὀπιθυμίη τῇδε ἐγκάθηται. Αἱμορραγίη μὲν γὰρ ὑποῤῥίχει πάντα πολλόν· ῥίζωσις γὰ φλεβέων Ηπαρ γίγνεται, ὧν ἐν αὐτέῳ μεγάλη μὲν φλεγμονὴ ὑ κάρτα ξυνεχέως, οὐδὲ ἔν τισιν ἐς τὰ ὀπίσω χωρία· φθάνει γὰρ ἐξελθὼν τὸ ζῆν ἄνθρωπος. σμικροτέρη ἢ θαμινά. τὤνεκεν ἀφαιρήσκουσι μὲν τ' ὄλεθρον, μακρότερα ἢ νοσέουσι. ἔργα γὰρ αὐτέων τὸ κὴ τὸ ἐξαιμάτωσιν οὐκ ἔστιν ἀνάπαυλα, οὐδὲ ἀμβολή.

Επὶ ἢ τ' καρδίῃ ἐς τὰ κέρδεα τὸ ἀφεδέγματος, (ἐντοῦθεν γὰρ τὸ αἵματος ἀφέσιες) ἰὼ ὀπὶ μέζονι αἰτίῃ, πληγῇ, ἢ ἀφαιρεθρῇσι ξυνεχέσι πολλῶν ἐς κακῶν στιγῶν, κὴ οἰνοφλυγίῃ, ἢ ψύξι καρτερῇ, κὴ ἐν τῇσι Πύλῃσι γίγνηται φλεγμονὴ, ὥκιστ' ὄλεθρος. Πῦς μὲν γὰρ ὑποθρύχιον, ἀλαμπὲς, δεμνύ. σφυγμοὶ νωθροί. πόνος ἰδέη ποικίλη κὴ πολυτοίη. ἄλλοτε μὲν ἡ ὀδυνὴ ὀπὶ τὰ δεξιὰ διεληλαμένη, ὡς δοκέειν ὀξὺ βέλος ἐγκέεσθ· ἄλλοτε ἢ, τρόφῳ ἰκέλη· αὖθις δέ κοτε, πόνος βαρὺς, βαρύπαλος· μεσηγὺ ἢ τ' ὀδυνέων, ἀτονίη, κὴ ἀφωνίη. Διάφραγμα κὴ Υπεζωκὸς ἕλκονται, ἀπὸ τῶνδε γὰρ ἄρχθος τὸ ἧπαρ ἤρτηται· ἀφ' τόδε ἐς τὸ κατ' ἶξιν κληῖδα ὀδυνὴ καρτερή. βὴξ ἢ ἀτελής, ὠθυμίη ἢ μᾶλλον· κὴν ἐς τέλος κοτὲ ἀφίκηται, ξηρή. ἀναπνοὴ καχή, ὑ γὰρ ξυμπιμπρᾶσι τῷ πνεύμονι τὸ διάφραγμα ξυνομαρτέον ἐς ξυναγωγὴν κὴ διάτασιν. πνεῦμα σμικρὸν ἕλκουσι, ἐκπνέουσι μέζον. Χροιὴν μελάγχλωροι, μολιβδοειδέες. ἀπόστιβοι, ἰὼ δέ τι ὠθισθενέγκωνται, φυσώδεες τῷ ὑποχονδρίῳ· ἐρεύξιες χολώδεες, ὀξίζουσαι, βρομώδεες· ναυτίη, διάτασις κενεή. γαστὴρ ἀπολελυμένη τὰ πολλὰ, χολώδεα, γλίχρα, βραχέα. Αἰὲι δὲ ἐπαυξέα γίγνεται τὰ πάθεα. γνώμη ὑ κάρτα ὠδάφορος, νωθρὴ, μετέωρος, τετυφωμένη· ὄκνος πυλῶν· ψύξις ἀκρέων· ῥῖγος· ῥίγεα· λύγξ κενεὴ, σπασμώδης. ἴκτερος, χολὴ ἄκρητος, χολόβαφοι τὸ πᾶν. Ην ἢ ἐς ὠθισθὲν ἑβδόμης φανῇ, κὴ ἄλλως ἔκτεινε συχνούς.

Οκόσοι δὲ, ἢ Αἱμορραγίη, ἢ κοιλίης παρέχῳ πολλοῖσι χολώδεσι, ἢ ὕδρησι ἀκρήτοισι συχνοῖσι, ἢ ὅλεθρον διήλλαγε, τετέοισι δὲ μὴ τρεῖς ἑβδομάδας ἐς Ἀπόστασιν πόδ᾽ ἦκε τρέπεται. Ην ᾖ ἔτι πολλὸν ὑπερβάλλῃ χρόνον ἄνθρ Αποστάσιος, ἐς ὑδρωπα ἄφυκτον τελευτᾷ. διψαλέοι, βραχυπόται· ξηρὸν τὸ σκῆνος, ἁλιπέες· ὀξέων ὀπιθυμίη, ἄποτος ἡ γεῦσις.

Τίκτει ᾖ τόδε τὸ πάθος φθινόπωρον, σὺν πλήθεϊ ὠμέων, καὶ ποικίλων ἀπεψίη. Ηλικίη ᾖ, παιδέων μᾶλλον ἀκμή.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗΝ ΦΛΕΒΑ ΟΞΕΙΗΣ ΝΟΥΣΟΥ.

Κεφ. ιʹ.

Ἀπὸ τῆς Πυλέων τοῦ Ηπατος οὐρέει φλὲψ μεγίστη μέσον τὸν τῶνδε πρηγάτων. ἀεὶ γὰρ ἐς λεπτὰ καὶ πλοῦνα ριζοῦται, ἔστι τέλος ἐς ἀφανέα τῆσι ὄψισι πάντη τοῦ Ηπατος σκίδναται. Τοῖσι ᾖ τετέων πέρασι ἄλλων φλεβῶν πρηατώσιες καὶ τὸ σῶμα ξυγκέονται, ἄμφι, ὅκα λεπτῶν τε πλούνων, μέζονες τε ἐλάσσονες γίγνονται, ὁππελέως ᾖ ὅκα μέσῳ τῷ Ηπατι ἐς μίαν φλέβα μεγάλην συναγείρονται. Ἐντεῦθεν ᾖ, δοκὴ ἐξ ἀποχίσιος γινόμενα, πέρην τοῦ Ηπατος ἀφικνέονται. Η μὲν γὰρ ἄνω, τὸν πρῶτον λοβὸν διαπερήσασα, ἐς τὰ κατὰ αὐτὸν ἐξεφαάνθη· ἔπειτα, πρήνασα τὸ διάφραγμα, ἐμφύει τῇ καρδίῃ· Κοίλη Φλὲψ ἥδε καλέεται. Η δὲ ἑτέρη, τὸν κάτω λοβὸν τὸν πέμπτον διαπερήνασα μέχρι τοῦ κυστίδος, ἔστι τοῦ ῥάχιν ἔξισι, καὶ τῆδε πρατέεται μέχρι τοῦ ἰσχίου. αὐτὰρ καὶ ἥδε Κοίλη· ἴσομα γὰρ τὸ αὐτὸ, ἕνεκεν μία τε αὐτή ἐστιν ἡ Φλὲψ, τοῦ ἀρχοῦ ἀπὸ τοῦ Ηπατος ἴσασα. Εἰ γάρ τις ἐθέλοι, διελάσας ἂν ἔλασμα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν τοῦ ἔστι τοῦ καρδίου Κοίλης Φλεβὸς ἐς τὸν πρὸ τοῦ ῥάχιν, καὶ ἀπὸ τοῦ ῥάχιος διὰ τοῦ Ηπατος ἔστι τὸν καρδίου. ἄνοδος γὰρ ἡ αὐτή.

Ηδε οὖν ἡ Φλὲψ, ὡς ἐγὼ δοκέω, ἡ ξύμπασι νοσέει ὀξέσι πάθεσι, καρτερῇσι. μία γάρ ἐστι πᾶσι. Μετεξετέρῃσι ᾖ ἰητρῇσι μούνη δοκέει πρὸ τὸν ῥάχιν νοσέειν, ἕνεκα τοῦ ἐς τὸν καρδίου τὰ σημεῖα ἀ προφανέα· ἐντὸς γὰρ τοῦ χώρηκος διατέταται, προὸς οὐδὲν προσιχνεῖται, ἀλλ᾽ ἐναιωρεῖται τῷ χώρηκι, ἕως, τ᾽ ἂν ἀπὸ τοῦ διαφράγματος ἐμφύῃ τῇ καρδίῃ. ἐὰν οὖν τι μεγάλων κακῶν ἴσχῃ τόνδε τὸν φλέβα, ξυνέκφυσε ἀμπέχων ὁ χώρηξ.

Γίγνε-

Γίγνεται δ' ἔν ἀμφὶ τῇδε τῇ Φλέβα ϗ Κέδματα, ὅτε ῥηγνυμένη Αἱμορραγίη ὦχισα κτείνει· ὕπεθεν μὲ γὰρ πλούμονος ϗ ἀρτηρίης ἐκχεομένου, ἐν τῷ θώρηκι ραγῇ. ἐν δὲ τῇδε τῇ ἀρχῇ, ἐς τὴν κάτω κοιλίην τοῖσι ἐντέροισι πρόσκειται, ὡς ἐμπλείειν τὰ ἔντερα, ὅτε πρόσθεν κατθεν ἐκφυσῆναι τὸ αἷμα, θνήσκουσι οἵδε· ἐν δὲ ἡ κοιλίη πληθομένη αἵματος.

Γίγνεται δὲ ϗ φλεγμονὴ ἀμφὶ τῇ Φλέβα· ἀπὸ ϗ ἥδε ὀξέως κτείνει, ἐν μεγάλη ἐὴ. Πῦς μὲν γὰρ δειμῇ, διακνώδες, ἐν τῇσι κοιλίῃσι ἀμφοῖν ἐγκαθειργμένον, βεβαχὺ δὲ μοιῶν ὑπερέχον, ὡς δοκέειν ἀπομένῳ λεπτὴν ἔμμεναι ἧέρμην· ὁ δὲ ἄνθρωπος καίεσθαι δοκέει. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνότατοι, οἱονεὶ πεπιεσμένοι, ϗ διεδιωγμένοι· ψύξις ἀκρέων· δίψος καρτερόν· στόματος ξηρότης· πρόσωπα ἐρύθημα, ξυὺ ἀχροΐῃ· ὑπέρυθροι δὲ τὸ ξύμπαν σῶμα. ὑποχόνδρια σκληρὰ, ἀνεσπασμένα· ὀδυνὴ δὲ ἐπὶ δεξιὰ μᾶλλον. καὶ παλμὸς τῆσδε πρόσμηκης μέχρι τοῦ λαγόνος, μετεξετέροισι δὲ ϗ ἀρτηρίης τοῦ πρὸς τὴν ῥάχιν, ἣν ὁ σφυγμὸς ἐς τὸ ἕτερον ὑποχόνδριον διασημαίνει· ξυμπαθὴς γὰρ καὶ ἥδε γίγνεται πρὸς αὐτέλειν ἐπ' ἀριστερὰ κειμένην, ὡς τῆς ἐπὶ τῷ παντὶ πρόσθεν ἐπικαφιζούσης, ἀλλ' ὀπίσθιον τὸ δέρμα μαλθαζούσης· ξηρὸν δὲ τόδε, ϗ ῥυσὸν, ϗ τρηχὺ, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἐν τοῖσι ἐξίσχουσι ὀστῶδεσι, οἷον ὀλεκράνῳ, γονάτοισι, ἢ κονδύλοισι. Ὕπνοι παραχώδεες· κοιλίη τοῖς μὲν πρόσθεν σκληρὴ, τοῖς δὲ σμικρὸν, δειμῇ, χολῶδες· ἔρια ξανθὰ, διακνώδεα. τὴν γνώμην ὑπαφόρους μὲν, νωθροὶ δὲ, ϗ παραφρονώδεες. Εὖτε ὀκόσοι τήνδε τὴν καπάσασιν εἶδον, Καῦσον ἐκάλεον· ϗ γὰρ καὶ ἐξ ἡλίου ἐξ Καύσου τὰ πρόσωπα, ϗ ἐν φθινοπώρῳ γίγνεται, ἐπεὶ τὸ θηριώδες ϗ ἀκμάζουσι ἐς νέους, οἷσι ἰσχνὴ ὑπὸ ἀφίτης πονηρῆς ϗ ταλαιπωρίης ἡ ἕξις. Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι οἵδε τὰ πολλὰ θνήσκουσι. οἷσι δ' ἂν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἀφίκηται, ἐν διπλασίοισι ὄλλυνται. Ὀκόσοι δὲ, ἢ σμικρῷ ἀρχῆθεν ἴσχουσι τῇ φλεγμονῇ, ἢ τοῦ μεγάλης ϗ βεβαχὺ διαλυομένης, διαδιδρήσκουσι μὲν ὦν ὄλεθρον, ἐκδέκω δὲ ἀφίεται τοῦ κακοῦ. Οἵδε μακρὸν μὲν ὦν χρόνον τὸν Καῦσον νοσέουσι· ἀποπαύεται δὲ τὰ κανδυωώδεα, αἱ ὀδυναι, ϗ ξυντάσιες τῶν ὑποχονδρίων, ϗ ἡ κακοσφυξίη, ϗ τὸ γνώμης τὸ νωθές. ἔτι δὲ ἔμπης ἔασιν ἀποστώδεες, ἀλύοντες, ξυὺ ἀπορίῃ· ξυνέσει δὲ ὅ, τε Καῦσος, ϗ τὸ δίψος, ϗ τῆς γλώσσης ϗ τοῦ στόματος ἡ ξηρότης· ἀναπνέουσι πολλὸν, μακρὸν ἕλκοντες ϗ ἀθρόον, ὅλον ὦν ἠέρα ἐς ἔμψυξιν ὁπαπτόμενοι. Ἀπὸ εἴτε πίνουσι ψυχρὸν χυδὸν πολὺ πλεῖσον, ϗ ἐς τὴν βεβαχὺ ἀνεκουφίσθη· εἶτ' αὐτοῖσι ἐξάπτεται τὸ δίψος, αὖθις ἄδδην πίνουσι, ϗ ἥδε ἡ ἀναδοχὴ τοῦ κακοῦ. Καὶ ἰητρὸς δὲ ἀγαθὸς ψυχρὸν ἂν δῴη πολλὸν ἀσινέως, ὅκως ἐν τοῖσι ἄλλοισι Καύσοισι, ἀσφαλέστερον δὲ τοῖσι ἀπὸ τῆς Κοίλης Φλεβὸς νοσέουσι τὸν Καῦσον. Κὴν μὲν ἡ γαστὴρ, ἢ ἡ χύσις τὸ ποτὸν ὑποφέρῃ, ἄδδην ἐμέτου δεῖ· εἰ δὲ μὴ, ἐπὶ πολλῷ τὸ πολλὸν ψυχρῷ ἐμέσαι χρή. ἐνφαγεῖν γὰρ ἂν ἄνθρωπος, εἰ, τοσόνδε πίνων, μηδὲν ἀναχωρέοι, ἢ ἱδρῶσι, ἢ ἤρωσι, ἢ κοιλίῃ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΦΡΟΥΣ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ϑ'.

ΝΕΦΡΟΙ, τ μ τ σώματος ἰδέιν, ὐ χάρτα ὀπίκαμροι ἐς κάνδιννον, ἰὼ καί τι πάθνσι ὀξέως· ἀδενώδεες γ τὴν φύσιν. ἐς ὃ ὄλεθρον ἀνήγεες· ὀπίκαμρον ὃ αὐτέων τὸ ἔργον, ὅτε ἀφάκελσις τ οὔρων ἀπὸ τ αἵματ, καὶ ἡ ἀπόκελσις.

Επέχν ὃ τνύδε, ἡ Λίθος, ἡ ἐγγιγνομνὴ Φλεγμονὴ, ἡ Αἱμάλωψ, ἤ τι τοιόνδε. ὅτε ξυμπαθὴς μν, τ ἀφ' τν ἰδέιν τ σώματος, κακὸν γίγνεται ὐδέν· ἡ ὃ ὀπόκρισις τ ὕρων πάντα τὰ δεινὰ πρήσν. Πῦρ μὲν γὰρ ὁρμᾷ, ἀσπῶδες. ὀδυνὴ κατ' ὀσφὺν ὀπὶ ῥάχι βαρεῖα· διάτασις τ μερῶν, μᾶλλον ὃ τ ἀμφὶ τὰ ἰσοχόνδεια· ὕρα ὀπόκρισις, ὐκ ἐς τὸ πάμπαν, ἀλλὰ σάγδιν μν οὐρέουσι, ὀπιθυμίη ὃ πολλὸν ἐκκέαι· πλημμύρης γ αἴσθησις. Ην ὃ τὸ ὕρον δριμὺ κ 15 δακνῶδες ἐγκύπται, ψύξιες, πόμοι, σπασμοὶ, διατάσιες καὶ πληρώσιες τ ἰσοχονδρίων. Ικέλη ἡ ξυμφορὴ ἥδε ☾ ξυναίσθησις γίγνεται τοῖσι ἀπὸ πλήθ σιτίων ☾ διαφθορῆς ἐμφυσηθεῖσι τὴν κοιλίην. Σφυγμοὶ, τὰ πρῶτα μ, ὠκαιοὶ, νωθροί· ἰὼ ὃ ὅτι μᾶλλον τὸ κακὸν πίζ, σμικροὶ, πυκνοὶ, παρακῶδες, ἄπακτοι. Υπνοι λεπτοὶ, ὀδυνώδεες, ὐ διηνεκέες· καὶ ὀξαπίνης ἐκθορνύμνοι ὡς ἐπὶ νύξι, εἶτα ἐπιφέρονται ἐς κῶμα, ὡς ἐπὶ καμάτου. τ γνώμην ὐ κάρτα διάφοροι, ληρώδεες· πελιδνοὶ τὰ πρόσωπα. Ην ὃ ἴκτη αὖθις κοτε τ ὑρήσι ἡ πρόθυμίη, ὅτι σπασμοῖσι καὶ μεγάλησι ὀδυνῆσι βρακὺ ἂν καὶ σάγδιν ὀξέκεινε· ὅτε σμικρὸν ἐπανῆκε τ πόνων, εἶτα ἐς τὰ αὐτὰ παλινδρομέες. Οξύτατα ὃ θνήσκνσι τῶνδε, οἷσι ὐδὲν ἐκκρίνει, ὁκόσοι δὴ θνήσκνσι. οἱ πλοῦνες γ πρηγίγνονται, ἢ τ Λίθν ἐς τ κύστιν διὰ τ ὕρων ἐκπεσόντ, ἢ τῆς Φλεγμονῆς ἐς πύον τρεπομένης, ἢ κ βρακὺ διαπνεομένης. ἰὼ γὰρ καὶ ὅτι σμικρὸν ἐνδεῶς διεξίῃ ῥηϊδίως τὸ ὑρον, ἀναδιδρήσκνσι ὃ ὄλεθρον· χρόνῳ ὃ μακρῷ φθίννσι τ ἕξιν. Οσθῶς τάδε ἰ νοσέοντες πάσχνσι, καὶ καταγίγνονται ἐς σνύντξιν ἐπιφερόμνοι. Ωραι ὃ, καὶ χῶραι, ☾ ἡλικίαι φέρνσι, αἵπερ καὶ τὰ κ τὰς Κοίλας Φλέβας.

Εξερράγη κοτὲ αἷμα ἀπὸ τ Νεφρῶν πολλὸν ἀθρόον, καὶ πολλῆσι ἡμέρησι ξυνεχὲς ἔρρεεν. Ἀλλ' ὕπνες Αἱμορραγίῃ θνήσκνσι, Ἀλλ' ἡ Φλεγμονὴ τῇ ξνὼ

Αἱ-

Αἱμορραγίη γινομένη, ἢν ἐπιχεθῇ τὸ αἷμα· τὰ πολλὰ δὲ ἐξ ἐπιχέσιος ὑπὸ μεγάλῃ φλεγμονῇ γίνονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΣΤΙΝ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ί.

ΚΥΣΤΙΣ χαλεπὴ μὲν ἐν νέοισι ὀξείῃσι πονῆσαι, κὴν ἄλλοισι ξυμπέπονθε· χαλεπωτέρη δὲ, ἢν δυνατωδεστέρη, ἢν ἀφ' ἑωυτῆς ἄρξηται. καὶ γὰρ κὴ δυνατωτάτη πάντα ξυμπαθέα ποιῆσαι, καὶ νοῦσε, καὶ γνώμην. Νοῦσον μὲν ἡ Κύστις ψυχρὸν, κὴ λευκόν· ἀταρ κὴ ῥηϊδιωτάτω μὲν τῷ οἰκείῳ θάλπεϊ, ἐγγυτάτω δὲ τῆς ἔξω φύσιος. ἐν γὰρ τῇ νειαίρῃ γαστρὶ κατωτάτω ἵζει, ἐπισωτάτω δὲ θώρηκος. Ἀλλὰ ἢν ἔργον αὐτέης ὑπάρχωμεν, ἡ τῆς ὕρων ἔξοδος.

Κὴν οὖν μεῖζον ἤδη ὑπάρξῃ, λίθοισι, ἢ θρόμβοισι, ἢ τῳ ἄλλῃ ἰδίῃ, ἢ ἀλλοτρίῃ ξυμφορῇ, δυνατώδες. Ἐπὶ γυναικῶν μὲν γὰρ αὐτέων καὶ ὑστερέων φλεγμονὰς ἀναπίζει· ἐπ' ἀνδρῶν δὲ, τὸ ἔχατον, τὸ οὐδὺ, τὸ μυόμηκες ἔντερον. Ἐν πολλοῖσι δὲ, ἐν χαρτερίῃς ἀσκήσιν ἐπ' αἰδοῖς, ἐν ξυλλόγοισι ἢ ξυνδείπνοισι, πληθυμύης λαμπέταται, ἀθροώνη τε φλεγμονῆς ὀκέπι μεθίησι. Ἐπὴν οὖν ὑπάρχῃ τὰ ἕδεα, πληρώσιες, καὶ τῆς ὑπερθεν μερέων, νεφρῶν, ὑρητήρων, διατάσιες· λαγόνων ὀδύνη βαρεῖη· ἀσασμὸς, τόμος, ῥίγεα· γνώμιον διάφοροι. Ἢν δὲ μὴ τοῖσι καὶ Ἕλκος πεπόνθῃ, ἢ Φλεγμονίῃ, πολλὰ μὲν τὰ κακά. ὄλεθρος δὲ πολλόν τι Ἑλκέων ὤκιστος. Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν Ἕλκεος, καὶ Ἀποστάσιος, κὴ Πυώδεος, κὴ τῆς ὁκόσα μὴ ὀξύπαται ἦ, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται. Ὁκόσα δὲ κατόξεα, καὶ ἐν δέκα ἡμέρῃσιν, ἢ ὀλίγῳ θᾶσσον ἢ βραδίον κτείνει, ὁκοῖον Φλεγμονὴ, ἢ Θρόμβοι, ἢ Λίθος ἐς τὸν τράχηλον ἐμπεσὼν, ἢ τῶνδε νεῦρον ἑρέων. Ἢν οὖν τι τετέων ξυμβῇ, ὕρων ὑπάρξιες, ὄγκος ἐν τῷ ὑπογαστρίῳ, ὀδύνη ὀξείη πάντη τ' κοιλίης, ἀπόπασις τῆς κύστιος. ὠχρὸς ἰδρὼς τῇ δεκάτῃ· ἔμετοι Φλεγματώδεες, ἔπειτα χολώδεες· ψύξις ὅλου, ποδῶν δὲ μᾶλλον. Ἢν δὲ ὑπὸ μέζον τὸ κακὸν ἕρπῃ, πυρετοὶ λυγγώδεες· σφυγμοὶ ἀτάξιοι, πυκνοὶ, κὴ σμικροί· ἐρύθημα τοῦ προσώπου· διψώδεες· ἀπορίη· γνώμιον διάφορον· ἀσασμοί. Ἐπὶ δὲ φαρμάκοισι διλητηρίοισι, κὴ Καυθαρίσι, ἢ Βυπτήσει, ἐμπίπτεται ἡ Κύστις, καὶ ἡ ξύμπασα κοιλίη βιαιοτέρη, ἢ πάντα κακίων, καὶ οὐκ ἐς μακρὸν ἡ τοῦ θανάτου ἀμβολή.

Αἱμορραγέει κοτὲ ἡ Κύστις. ξανθόν τε ϛ λεπτὸν τῆδε τὸ αἷμα. ἀλλ' ὠδέν πι λὰ τήνδε θνήσκουσι, κἂν μὴ ῥηϊδίη ἡ ἐπίχεσις. Αλλ' ἐπὶ τοῖσι Θρόμβοισι, καὶ τῇ Φλεγμονῇ ὁ κίνδυν@. ψύξις γὰρ, ϛ νέκρωσις, καὶ γαγγραινώσιες, καὶ τὰ ἐπὶ τῆδε κακὰ ῥηϊδίως κτείνει.

Φέρει ᾗ τὰς νόσους, χεῖμα, κ᾽ μετόπωρον. Ηλικίη ᾗ, ἀκμή· ἔτι ᾗ μᾶλλον, γῆρας. Αἱ δὲ ἄλλαι ὧραι, κ᾽ αἱ ἡλικίαι, ἧττε ξυνεχέως, καὶ ἧκιστα κτείνουσι. ἀσινέστατα ᾗ πάντων, τὰ παιδία.

ΠΕΡΙ
ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΠΝΙΓΟΣ.

Κεφ. ια'.

ΕΝ τῇσι λαγόσι τῇσι γυναικῶν μέσῃσι ἐγκέεται ἡ Μήτρη, ασλάγχνου γυναικήϊον, ἄγχιστα ζωῶδες. κινέε᾽ γὰρ ἑξ ἑωυτέης ἔνθα καὶ ἔνθα ἐπὶ τὰς λαγόνας· ἀταὶρ ϛ ἐς τὰ ἄνω, κατ' ἴξιν μὲν, ὑπὸ τ' ἦτορ τῇ φρήνι@· ἐς τὰ πλάγια ᾗ, ἐπὶ δεξιὰ, ἢ ἐς ἀριστερὰ, ἢ ἐς ἧπαρ, ἢ ασλάγχνα. γίγνεται δὲ καὶ περιπετέσερη ἐς τὰ κάτω· καὶ, ξυλλήβδην εἰπωμεν, πάντη ϐῆσι πλανώδης. Καὶ εὐώδεσι ὀσμήσεσι τέρπε᾽, κ᾽ ἐπ' αὐτὰ ἴεται· ἄχθε᾽ δὲ τοῖσι κακόδμοισι, κ᾽ αὐτὰ φεύγει. κ᾽ τὸ ξύμπαν, ἐν τῇ ἀνθρώπῳ ϐῆσι ἡ Υστέρη, ὁκοῖόν τι ζῶον ἐν ζώῳ.

Ηδε οὖν, ὑπὸ ξηρίνης ἀνωΐστος γένηται, κ᾽ ἐπὶ πολὺ ἄνω μείνῃ, καὶ ἐνδιάσπ᾽ τὰ ασλάγχνα, ἀπεπνίχθη κοτὲ ἡ ἄνθρωπος τρόπον τ' Επιληπτικὸν, ἄνοθεν Σπασμῶν. Ἐπιέζετο γὰρ ὠχέως στενοχωρίῃ ἧπαρ, ϗ φρέγμα, πνεύμων, καρδίη. τἄνεκεν ἀπνοίη ξυνεῖναι δοκέει, ϛ ἀτονίη. ἀταὶρ κ᾽ αἱ Καρωτίδες ξυμπαθίῃ τῆς καρδίης πιέζονται· ϗ τόδε καρηβαρίαι τε καὶ ἀναισθησία ξυνέστι καινῷ κάρῳ.

Γίγνε᾽ δὲ καὶ ἄλλο πάθ@ αὐτέῃσι ἴκελον τῇδε ξυμμορφῇ, ξυὺ πνιγὶ ϛ ἀφωνίῃ, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ Υστέρης. ϛ γὰρ τόδε κ᾽ ἀνδράσι γίγνεται Κατοχώδεα τρόπον. Αλλὰ τῇσι μὲ ἀπὸ Υστέρης κακώδεες ἐπαείρουσι ὀδμαὶ, κ᾽ εὐωδέων ποὸς τὰ γυναικήια ἰσοδέσιες· τῇσι ᾗ ἑτέρῃσι τάδε οὐδὲν ἐπαίρει. κ᾽ τὰ μέλεα κινέονται ἀπὸ Υστέρης· ἀπὸ δὲ ϐ ἑτέρου πάθε@, ἧκιστα. Επι ᾗ τρόμοι αὐτόματοι, ϛ οὐκ αὐτόματοι, ἀλλ' ἐξ ἰσοδέσι@ ἀμβλωθριαίου. ψύξιες καρτεραὶ τ' Υστέρης, Αἱμορραγίης ἀθρόης ἐπίχεσις, κ᾽ ὁκόσα τοιάδε.

Ην ϐ' ἂν ἄρξηται πάσχειν, κινδυμώδης ἄνω τῆς Υστέρης, ὄκν@ ἔργων πρήξι@, ἔκλυσις, ἀτονίη, γουνάτων ἀκρασίη, σκοτόδιν@· καὶ τὰ γῦα λύονται· κε-

φαλῆς

φαλῆς πόνῳ, καρηβαρίη· τὰς φλέβας τὰς ἐκατέρωθεν τῆς ῥινὸς ἀλγέει ἡ γνώη.

Ην δὲ καταπέσωσι, καρδιώσεσι· ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι λαγόνες κεναὶ, ἔνθα ἡ ἕδρη τῆς Υστέρης· σφυγμοὶ μαλείποντες, ἄτακτοι, ἐκλείποντες· πνὶξ καρτερὴ, ἀφωνίη, ἀναισθησίη· ἡ ἀναπνοὴ ἄσημος, ἀσαφής. Ωχισος καὶ ἄπισος ὁ θάνατος, οὐδὲν γὰ ἴσχυσι νεκρώδες· ἐς χροιὴ ζωώδεες, ἐρυθρότεραι μᾶλλον, μέχει πολλοῦ τοῦ θανάτου. ὀφθαλμοὶ μικρόν τι ἐξέχοντες, λαμπροὶ, ἐκ κάρτα μὴ ἀτενέες, ἀτὰρ οὐδὲ κάρτα κεκαμμένοι.

Ην δ᾽ μετακινέηται κοτε ἐς ἕδρην ἡ Υστέρη πρὸς τέλος ἰέναι τὸ πάθος, διαδιδρήσκουσι τὴν πνίγα· εὖτε κοιλίη ὑποβορβορύζει, ὑγρότητι τῆς γυναικηΐων τόπων, ἀναπνοὴ δασυτέρη καὶ σαφεστέρη. Ωχίζει δὲ τοῦ πάθεος ἡ ἔγερσις, ὅκως ἐς ὁ θάνατος ὤκισος. καὶ γὰρ ῥηϊδίως τοῖσι ἄνω προσχωρέει, ἀτὰρ οὐδὲ ῥηϊδίως ἀφίσαται. Ακρόπλοός τε γὰρ ἡ Υστέρη, ὑγροὶ δὲ ἐς τὰ ὑμέναι οἱ ἀνοχῆες αὐτῆς, ὑγρὸν δὲ καὶ τὸ χωρίον ἔνθα κέεται ἡ Υστέρη. προὸς δὲ, φυγῇ τε ἐς ὁρμῇ χρέεται ἡδέων τε καὶ ἀηδέων. ῥηϊδίως οὖν νοῦσι, ὅκως πρέμνον, ἔνθα καὶ ἔνθα, ἄνω τε καὶ κάτω πλώσι. Διὰ τόδε νεήνισι τὸ πάθος γίγνεται, γεραιτέρῃσι δὲ ἧκιστα. ἧσι γὰρ ἡλικίη τε, καὶ βιοτὴ, καὶ γνώμη πλανωδεστέρη, τῇσι καὶ Υστέρη ἐστὶ ῥεμβώδης· πολιωτέρῃσι δὲ εὐσταθέα, καὶ ἡλικίη, ἐς βίος, καὶ γνώμη, ἐς Υστέρη. Ηδε μὲν οὖν ἡ ἀπὸ Υστέρης πνὶξ μάλιστα γυναιξὶ παθηματική.

Γίγνεται δὲ καὶ ξυνὰ πρὸς ἄνδρας πάθεα τῇ Υστέρῃ, Φλεγμονὴ, Αἱμορραγίη. ξυνὰ δὲ καὶ τὰ πρόσθια σημεῖα, πυρετοὶ, ἀσφυξίη, ψύξις, ἀφωνίη. ὅτι δὲ τῇ Αἱμορραγίῃ καὶ ὀξύτεροι οἱ θάνατοι, οἰκοῖόν τι ἐν ζώῳ σφαγή.

ΠΕΡΙ
ΣΑΤΥΡΙΑΣΕΩΣ.

Κεφ. ιϛ΄.

Οἱ Σάτυροι, τοῦ Διονύσου ἱεροὶ, ἐν τῇσι γραφῇσι καὶ τοῖσι ἀγάλμασι, ὄρθια ἴσχουσι τὰ αἰδοῖα, ξύμβολον τοῦ θείου πρήγματος. Εστι δὲ καὶ πάθος ἰδέη ἀνίσχοντος ὄρθια τοῦ πάσχοντος τὰ αἰδοῖα. ὄπλησις Σατυρίσις, ἐς ὁμοιότητα τοῦ θείου χήματος.

Ορμὴ δέ ὅτι ἄσχετος ἐς ὁμιλίην· ἀτὰρ οὐδὲ ἐν τῇσι προσόδοισι οὐδὲν ὠφελέουσι, οὐδὲ ὅτι πολλῇσι καὶ συνεχέεσι ὁμιλίῃσι πρηὔνουσι τὸ ὄρθιον. Σπασμοὶ δὲ ἀπάντων τῶν νούσων, καὶ ἔντασις τενόντων, καὶ βυβώνων, καὶ πληγάδος· φλεγμονὴ τῶν αἰδοίων, καὶ πόνος· ἐρύθημα προσώπου, ἐς ἰκμὰς νοτίδι ἰκέλη.

Περιτελλόμενοι, ἡσυχῇ ἐπίλυποι, καπηφέες, ὥσπερ ἀχθόμενοι τῇ ξυμμορφῇ. Ην δὲ ὑπερίσχῃ καὶ τὸ αἰδῶ τῦ ἀνθρώπυ τὸ πάθος, ἀκρατέες μὲν γλώσσης ἐς τὸ ἄκοσμον, ἀκρατέες δ' καὶ ἐς τὸ ἀμφαδὸν ἐς τῆς τοῦ ἔργυ πρήξιος· φόβοι τε γνώμην ἐς τὸ ἄφρον, καὶ τέχνη δὲ ἡ δυώδυ). Διψώδεες· φλέγμα πολλὸν ἐμέουσι· ἐπειδὴ τοῖσι χείλεσι ἀφορὴς ἐφιζάνει, ὅκωσπερ τοῖσι ὀργῶσι τε τράγων, ἀτὰρ ἡδὲ ὀσμὴ ὁμοίη. Οὖρον δ' ὑπόχεσιος πολλῆς, ἀλλ' ἐς λευκὸν, παχὺ, γονοειδὲς. κοιλίη ὑπολελυμένη· ἀλγηδονισμοὶ αὐτόματοι πλευρέων καὶ μασχαλῶν· ἀπασμώδεες· ὑπόσιτοι, εἰ δ' ἐθέλοι τις φέρειν, ἁρπάγδην παραχώδεες.

Ην δ' ἐς ὄλεθρον ἴκῃ τὸ κακὸν, φυσώδεες, κοιλίην ἐπηρμένοι· τενόντων καὶ μυῶν τῶν πάντων ξυντάσιες· δυσκινησίη· ξυγκοπὴ μελέων· σφυγμοὶ σμικροὶ, ἀδενέες, ἄπακτοι.

Ελυσέ κοτε τάδε πάντα κοιλίη ἐκταραχθεῖσα πολλοῖσι φλεγματώδεσι, χολώδεσι· ἔμετος ὁμοίως. Οὐκ ἄνυθεν κινδυνώδης ἴησις, ὕπνος βαθὺς καὶ μάκιστος. ψύξις γὰρ, καὶ πάρεσις, καὶ νάρκη νεύρων, ὕπνος πυλύς. νάρκη δ', καὶ ψύξις Σατυρίσιν ἴδιαι.

Γίνεται δὲ τὸ πάθος, ἦρος μάλιστα, καὶ θέρεος. ἡλικίῃσι δὲ, μειρακίοισι, καὶ νέοισι, μάλιστα δὲ, ὁκόσοισι ἡ φύσις ἐς ξυνουσίην ἑτοίμη. Οξύπατον, ἡδὲ ἀτερπὲς, ἡδὲ ἄκοσμον κακόν. τὰ πολλὰ γὰρ ἐν ἑβδόμῃ ἐνίσκυσι. Λόγος δ', ὅτι καὶ γυναῖκες πάσχουσι τοῦτο τὸ πάθος, καὶ ἥτε ἐς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴ ὁμοίη, καὶ τὰ λοιπὰ ξύμπαντα τὰ αὐτά. Εγὼ δὲ μαχλοσύνῃ μὲν γυναῖξὶ ὑγρῇσι πείθομαι γίνεσθαι, ἐς ἔκχυσιν τοῦ πλήθεος τούτων· Σατυρίσιν δ' ἧκιστα. ὅτε γὰρ ἡ φύσις αὐτέων ἑτοίμη, ψυχρὴ γάρ· ἀλλ' οὐδὲ μόρια ἐς ὀρθήσιν, ὅκωσπερ Σάτυρος, ἴδιά ἡ γυνὴ, ὥσπερ τὸ πάθος ἐπώνυμον. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πώγωνα τοῦ ὑπὸ γενέης νοσέοντι ἄνδρες, ἕνεκεν οὐκ ἴδιά γενέην ἀνήρ.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ,
ΠΕΡΙ
ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ
ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ,
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Χρονίων Παθῶν. Κεφ. α΄. p. 142. Latinè.

Περὶ Κεφαλαίης. β΄.

Περὶ Σκοτωματικῆς. γ΄.

Περὶ Επιληψίης. δ΄.

Περὶ Μελαγχολίης. ε΄.

Περὶ Μανίης. ς΄.

Περὶ Παραλύσιος. ζ΄.

Περὶ Φθίσιος. η΄.

Περὶ Εμπυικῶν. θ΄.

Περὶ τῆς κατὰ φύσιν Πνεύμονα Αποστάσεων. ι΄.

Περὶ Αθματος. ια΄.

Περὶ Πνευμωδῶν. ιβ΄.

Περὶ Ηπατος. ιγ΄.

Περὶ Σπληνός. ιδ΄.

Περὶ Ικτέρου. ιε΄.

Περὶ Καχεξίης. ις΄.

ΠΕΡΙ
ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. α΄.

ΧΡΟΝΙΩΝ Νόσων πόνος μὲν πουλὺς, χρόνος δ' ὁ μακρὸς στυγήξιος, καὶ ἀβέβαιος ἡ ἄλγεξις. Η γὰρ ὀδ' ἐξηλάθησαν ἐς τὸ πάμπαν, ἢ ἐπὶ σμικρῇ ἁμαρτωλῇ παλινδρομέουσι αἱ νοῦσοι. Οὔτε γὰρ ἀτρεμέειν ⟨ϕ⟩ νοσέοντες τολμέουσι ἐς τέλος, ἀτὰρ ἠδὲ ἁμαρτάνουσι ἐν τῇσι μακρῇσι διαίτῃσι, καὶ ἀτρεμέωσι. Ην δ' καὶ πόνος ἔῃ ὕπτιόν τι ἰήσιος, δίψης, λιμοῦ, φαρμάκων πικρῶν, καὶ ὀδυνέων ἢ τομῆς, ἢ καύσιος, ὥσπερ ὅτι ἐν τῇσι δολιχῇσι νόσοισι χρέος, ὡς ἐκδιδρήσκουσι οἱ κάμνοντες, θανάτου δῆθεν αὐτέου ὀρεγόμενοι. Ενθα δὴ ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρὸς ἰητροῦ, καὶ μακροθυμίης, καὶ ποικιλίης, καὶ χαρίεντος ἀβλαβοῦς τῶν ἡδέων, καὶ παραφάσιος. Ατὰρ καὶ ⟨ϕ⟩ νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι, καὶ ξυνίσασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τὰ νοσήματος. Οὐ γὰρ τὸ σώματος μοῦνον ἀπρεὶξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμύχει τε καὶ διάπλει, ἀλλ' ἐς πολλὰ καὶ τὴν αἰσθησίην ἐκτρέπει, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἐκμαίνει ἀκρασίῃ τοῦ σώματος. Τοιήνδε τὴν Μανίην, καὶ τὴν Μελαγχολίην ἴσμεν, περὶ ὧν αὖθις ἐρέω. τὰ νεῦ δ' ἀμφὶ Κεφαλαίης φράσω.

ΠΕΡΙ
ΚΕΦΑΛΑΙΗΣ.

Κεφ. β΄.

ΗΝ ἀλγέῃ κεφαλὴ σφοδρῶς ὑπὸ περιπαρῷ αἰτίῃ, καὶ ὑπὸ πλοῦνος, Κεφαλαλγίη καλέεται. Ην δ' διεξίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ περιόδοισι μακρῇσι καὶ πολλῇσι, καὶ περιπίγνηται μέζω τε καὶ πλοῦνον δυσαλθῆ, Κεφαλαίην κικλήσκομεν.

Ιδέαι δ' μυρίαι. Τισὶ μὲν γὰρ αἰδιος ὁ πόνος, καὶ σμικρὸς, ἀλλ' ὀ λαλείπων. Τισὶ δ' ἐς περίοδον περιπλῇ, ὅκως τοῖσι πυρεταίνουσι ἀμφημερινὸν περ ἡμέρην. Αλλοισι δ' ἀπὸ δύσιος ἐς μεσημβρίην, καὶ τῆδε τέλεον ἀποπαύεται· ἢ ἀπὸ μεσημβρίης ἐς ἑσπέρην· ἢ ὑπερθεν ἐς νύκτα. ἠδὲ ἡ περίοδος ὀ χρόνος δηθυνέει. Καὶ τοῖσι μὲν ἡ κεφαλὴ ἀλγέει πᾶσα. καὶ ἤδε, ἄλλοτε μὲν ὑπὸ δεξιὰ, ἄλλοτε δ' ἐπ' ἀριστερά· ἢ μέτωπον, ἢ βρέγμα· καὶ ταῦτα ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ ῥεμβώδεα τρόπον.

Τοῖσι

Τοῖσι ᾗ, τὰ δεξιὰ μᾶνον, ἢ τὰ λαιὰ μᾶνον, ἐς ὅσον ὅρων κρόταφος, ἢ ὦς, ἢ ⸌ ὀφρὺς μία, ἢ ὀφθαλμὸς ἓις μέσφι μέσου, ἢ ῥὶς ἐς ἶσα τέμνῃ μᾶνον, ἐπέκεινα ᾗ τὸ ἄλγημα ὐ πᾷῃ, ἐν ἡμίσεϊ μέμνῃ τῷ τ᾽ κεφαλῆς χωρίῳ. Ετεροκρανίη τόδε μᾶνον καλέεται· οὐκ εὔηθες κακὸν, κἢν ἀβαλείπῃ, κἢν σμικρὸν ἔμμεναι δοκέῃ. Ην γὰρ ἐμπέσῃ κοτὲ ὀξέως, αἰχρὸν καὶ δεινὰ πρήσσει. ἀπασμὸς κῆ διασρεφὴ τῦ πρόσωπυ γίγνεται· ὀφθαλμοὶ, ἢ ἀτενέες κέρασι ἴκελοι πεπήγασι, ἢ τῇδε κἀκεῖσε ἀπασμώδεες ἔνδον εἰλῶνται σκοτοδίνως· ὀφθαλμῷ ἰσοβρύχῳ πόνος ἄχει μπίγων· ἰδρὼς ἄκρητος τενόντων ἐξαπίνης ἄλογος, ὡπερεί τινος πατάξαντος ξύλῳ· ναυπίη, ἔμετος χολωδέων· κατάπλωσις τ᾽ ἀνθρώπυ. Ἰὼ ᾗ ὑπτείνῃ κοτὲ τὸ πάθος, ὤνθρωπος ἐτελεύτησε. Ην δὲ σμικρότερον ᾖ, κῆ ἐς ὄλεθρον ἀσινὲς, χρονίζει. ὄκνος πυλὺς, καρηβαρίη, ἀπορίη, ζωὴ δύσφορος. κῆ γάρ πως φεύγυσι τὴν αὐγὴν, σκότος ᾗ πρηῦνῃ τετέοισι τ᾽ νόσον· οὐδὲ ἐσιδεῖν τι, ἢ ἀκῦσαι τερπνὸν, εὔφορον· κἀκοδμοι τὴν ὄσφρησιν, κῆ ὐτέ τι εὐῶδες αὐτέοις τέρπῃ, ἐκτρέπονται ᾗ κῆ τὰ κακώδεα· ἄχθος ᾗ τῷ βίῳ, θανατῶσι ὤνθρωποι.

Αἰτίη ᾗ τετέων, ξυὼ ξηρότητι φύξις. Ην ᾗ δηθύνῃ κῆ ἐς μέζον ἔρπῃ, ἐπὶ τοῖσι πόνοισι τὸ πάθος Σκότωμα γίγνεται.

ΠΕΡΙ
ΣΚΟΤΩΜΑΤΙΚΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΗΝ ζόφος τὰς ὄψιας ᾖῃ, κῆ δῖνος ἀμφὶ τ᾽ κεφαλὴν ἑλίσσηται, καὶ ὥτα βομβέῃ ὅκως ῥεόντων καναχηδὸν ποταμῷ, ἢ οἷον ἄνεμος ἰσχυροῖσι ἐγκυβερνέῃ, ἢ αὐλῶν, ἢ κῆ συρίγγων ὀνοπὴ, ἢ τερισμοῦ ἀμάξης ἰαχὴ, ὀνομάζομεν Σκότωμα τὸ πάθος. Κακὸν μὲν, κἢν σύμπτωμα κεφαλῆς· κακὸν ᾗ, κἢν ἐν διαδέξιος Κεφαλαίης, ἢ ἐξ ἑωυτέης χρονίσῃ νούσου φύῃ. Ην γὰρ τάδε μὲν μὴ ἀπογίγνηται, μίμνῃ ᾗ ἡ σκοτοδίνη, ἢ χρόνῳ μακρῷ τελεωθῇ τοῖσι ἰδίοισι συμπτώμασι, ὕπνος ἀκεομένου, πάθος τὸ Σκότωμα γίγνεται. ἐπ᾽ αἰτίῃ ὑγρῇ τε ⸌ ψυχρῇ. Αλλὰ ⸌ ἀρχὴ παθέων ἄλλων, ἰὼ ἐς ἀνήκεστον τραπῇ, Μανίης, Μελαγχολίης, Επιληψίης, προσεπιγιγνομένων ἑκάστῃ τῶν ἰδίων ξυμπτωμάτων. Σκοτώματος ᾗ ἡ ἰδέη, βάρος τ᾽ κεφαλῆς, ὀφθαλμῶν μαρμαρυγαὶ ὑπὸ πολλῷ τῷ σκοτώδεϊ, ἀγνωσίη ἑωυτέων τε κῆ τῶν πέλας. Κἢν ἐπ᾽ αὐξήσι ἡ νόσος γίγνηται, τότε γῦα λύονται, καὶ ἔρπονται χαμαί· ναυπίη, καὶ ἔμετος φλέγματος, ἢ χολωδέων, ξανθῶν, ἢ μελάνων. Εὖτε, ὑπὸ μὲν ξανθῆς χολῆς,

Μανίαν γίγνοι᾽. ἐπὶ ὃ τοῖσι μέλασι, Μελαγχολίη· ἐπὶ ὃ φ᾽ φλέγμασι, ἡ Επιληψίη. πασῶν γὰρ ἥδε νούσων τερπή.

ΠΕΡΙ
ΕΠΙΛΗΨΙΗΣ.

Κεφ. ο΄.

ΠΟΙΚΙΛΟΝ ἠδὲ ἀλλόκοτον κακὸν, ἡ Επιληψίη· σημειώδες μὲν ἐν παροξυσμοῖσι, καὶ κάτοξυ, κὴ ὀλέθριον. ἔκτεινε γάρ κοτε παροξυσμὸς εἷς. Ην ὃ μελέτῃσι φέρῃ ἄνθρωπος, ζῇ μὲν αἰσχεα & ἀνείδεα κὴ ἄλγεα φέρων. ῥηϊδίως ὃ οὐκ ἄπεισι ἡ νοῦσος, ἀλλὰ ἐν ἡλικίῃσί τέ τισι κρείσσοσι ἐνοικέει, & ὥρῃ τῇ ὡραίῃ, ξυνδιαπάταί τε παισὶ κὴ μειρακίοισι. Εξηλάθη δέ κοτε ὑπ᾽ εὐτυχίης δι᾽ ἄλλης ἡλικίης μέζονος, εἴτε τῷ κάλλεϊ συνέξεισι τ᾽ ὥρης. ἀλλὰ καὶ τότε μετεξετέρους αἰσχροὺς ἀποδείξασα, ἀπόλλυσι τὰς παῖδας φθόνῳ τ᾽ κάλλεος, ἢ χειρὸς ἀκεσίῃ, ἢ προσώπου ἀσεμφῇ, ἢ πηρώσεί τινος αἰσθήσιος. Ην ὃ φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζας, ὅτε ἰητρῷ ὅτε ἡλικίης μεταβολαῖς ἔξοδον πείθεται, ἀλλὰ ξυμβιοῖ μέσφι θανάτου. Ποτὲ, κὴ ὕπνους ἡ νοῦσος, ἀσασμοῖσι κὴ ἀσεμφῆσι μελέων τε καὶ ὄψιος. ἔτρεψε δέ κοτε καὶ γνώμην ἐς Μανίην· Ατερπὴς μὲν ἡ τ᾽ παροξυσμοῦ θέη· αἰσχὴ ὃ καὶ ἡ ἀπόλειψις αὐτέου, ἐπὶ ἀφόδῳ, κὴ ὄρθρῳ, κὴ αὐτομάτῳ κοιλίῃ.

Αλλὰ καὶ ἄδοξος ἡ ξυμμορφή. δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν Σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος. τοὔνεκεν Ιερὴν κικλήσκουσι τ᾽ πάθος. ἀπὰς καὶ δι᾽ ἄλλας ἀσεφάσιας· ἢ μέγεθος τοῦ κακοῦ, Ιερὸν γὰρ τὸ μέγα· ἢ ἰήσιος οὐκ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ θείης· ἢ δαίμονος δόξης ἐς τ᾽ ἄνθρωπον εἰσόδου· ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκίκλησκον Ιερήν.

Οκόσα μὲν οὖν, ὡς ἐπὶ ὀξείῃ γίγνεται τῇ νόσῳ, ἀσάθεν μοι λέλεκται. Ην ὃ ἐν χρόνῳ μίμνῃ, ὑδὲ ἐπὶ τοῖσι ἀλείμμασι ἀσινέες· νωθροὶ, ἄθυμοι, κατηφέες, ἐξάνθρωποι, ἄμικτοι, οὐδὲ ἡλικίῃσι μειλίχιοι· ἄγρυπνοι, δυσόνειροι πολλοῖσι ἀλλοκότοισι· ἀπόστοτοι, πέψαι κακοί· ἄχροοι, μολιβδώδεες· δυσμαθέες, νωθεὶς γνώμης τε, κὴ αἰσθήσιος· βαρυήκοοι, ἦχοι, βόμβοι ἀνὰ τ᾽ Κεφαλήν· γλῶσσα ἀσαφὴς, καὶ ἀδιάφορος, ἢ ὑπὸ τ᾽ ἀλγέσιος τ᾽ νόσου, ἢ ὑπὸ τραυμάτων ἐν τῇσι κατακλήσεσι· ἀσασμώδεες· γλῶσσα μὲν σεσφᾶται ἐν τῷ στόματι ποικίλως. Υποτείνει δέ κοτε & τ᾽ ἀφόνοιαν ἡ νοῦσος, ὡς τὰ πάντα μωραίνειν. Απὰς καὶ τοῖσδε αἰτίη, ξυὺ ὑγρότητι ψύξις.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΗΣ.

Κεφ. ε΄.

ΜΕΛΑΙΝΑ χολὴ, ἐν μὲν ὀξέσι ἄνωθεν φανεῖσα, κάρτα ὀλέθριον· κάτω ὴ ὀξιῶσα, ὲ κάρτα ἀνώλεθρον. Εν δὲ τοῖσι χρονίοισι, ἰὼ ῆ ὑπίη κάτω, ἐς Δυσεντερίλιν ἕ ἤπαλος πόνον τελευτᾷ. γυναιξὶ δὲ, κάθαρσις ἀντὶ τῆς ὑπομηνίων, ἢν τὰ ἄλλα ἀνώλεθρα ἐῶσι. Ην ὴ ἄνω ῥέπῃ ἐς στόμαχον ἢ ἐς φρένας, Μελαγχολίλιν τεύχει. Φύσιν τε γὰ ἐμποιέει, κὴ ἐρυγὰς καχώδεας, ἰχθυώδεας· σιτιῆπι ὴ ἕ τ᾽ γνώμιν. Διὰ τόδε, ἕ Μελαγχολικὸς, ἕ Φυσώδεας, τόσδε ἐκίκλησκον ⓐ πρῶτον. Μετεξετέροισι δὲ ὧδὲ φύσα, ὅτε μέλαινα χολὴ ἐγγίνεται, ὀργὴ ὴ ἄκριτος, κὴ λύπη, κὴ καταφεὶς δεινή. καὶ τόσδε ἤδη Μελαγχολικὸς καλέομεν, Χολῆς μὲν τ᾽ Ορεγῆς συμφορζομένης, Μελαίνης ὴ, πολλῆς κὴ παχείης. Τέκμαρ δὲ Ομηρος, ἔνθα φησὶ,

τοῖσι δ᾽ ἀνέστη
Ηρως Ατρείδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων,
Αχνύμενος· μένεϊ ὴ μέγα φρένες ἀμφὶ μέλαιναι
Πίμπλαντ᾽, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Τοιοίδε γίγνον᾽ ⓐ Μελαγχολώδεες, εὖτ᾽ ἂν ὑπὸ τ᾽ καλοῦ κτεινέωνται. Εστι ὴ ἀθυμίη, ὅτι μὴ φαντασίη, ἄνθρ τε πυρετῷ. Δοκέει τε δέ μοι Μοιρίης τε ἔμμεναι ἀρχὴ κὴ μέρος ἡ Μελαγχολίη. Τοῖσι μὲν γὰ μαινομένοισι, ἄλλοτε μὲν ἐς ὀργὴν, ἄλλοτε δὲ ἐς θυμηδίην, ἡ γνώμη τρέπεται. τοῖσι ὴ Μελαγχολῶσι, ἐς λύπην κὴ θυμηδίην μᾶλλον. Απὰρ ἕ μαίνονται μὲν, ἐς τὰ πλεῖστα τ᾽ βίν ἀφρονέοντες, καὶ δεινὰ κὴ αἰσχρὰ πρήσσοντες· Μελαγχολῶσι δὲ οὐκ ὅτι ἑνὶ εἴδει ἕκαστοι, ἀλλ᾽ ἡ πρὸς φαρμακίην ὕποπτοι, ἡ ἐς ἐρημίην φεύγουσι μισανθρωπίη, ἡ ἐς δεισιδαιμονίην πρέπουσαι, ἡ μῖσός ἐστι τ᾽ ζῆν τετέοισι. Ην ὴ ἐξ ἀθυμίης ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἀθάρσιος γένηται, ἡδονὴ προσγίγνεται ἐπὶ τοῖσι πλείοσι· ⓐ ὴ μαίνονται.

Οκως δὲ, καὶ ἀπὸ κοίων χωρίων, τὰ πολλὰ γίγνον᾽), φράσω. Ην μὲν ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι μίμνῃ ἡ αἰτίη, ἀμφὶ τὰς φρένας εἰλέεται, καὶ διεξίει χολὴ ἄνωθεν ἢ κάτωθεν Μελαγχολῆσιν. Ην ὴ καὶ κεφαλὴν ἐς ξυμπάθειαν ἄγῃ, κὴ ἀμείβεται τὸ πρόσλογον τ᾽ ὀξυθυμίης ἐς γέλωτα καὶ ἡδονὴν ἐς τὰ πολλὰ τ᾽ βίν· ⓐ ὴ μαίνονται, αὔξῃ τ᾽ νόσον μᾶλλον, ἡ ἄλγεϊ πάθεϊ.

Επ' ἀμφοῖν δὲ, ξηρότης αἰτία. Ανδρες μὲν οὖν μαίνονται ἡ μελαγχολῶσι, ἢ ἐξ ἀνδρῶν ἐλάσσους. κάκιον γὰρ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες ἐκμαίνονται. Ηλικία, πρὸς ἀκμὴν, ἡ οἱ ἀκμάζοντες. Ωρη, θέρος μὲν, ἡ φθινόπωρον, τίκτει. ἔαρ δὲ κρίνει.

Τεκμηρίων μὲν οὖν οὐκ ἄσημα. ἢ γὰρ ἥσυχοι, ἢ συγνοὶ, κατηφέες, νωθρὸι ἔασι ἀλόγως, ὅτινι ἐπ' αἰτίῃ, Μελαγχολίης ἀρχή· ἔτι δὲ καὶ ὀργίλοι πρόσγίγνονται, δύσθυμοι, ἄγρυπνοι, ἐκ τῆς ὕπνων ἐκθορυβέμενοι.

Εχει γὰρ αὐτέοις ἡ τάρβος ἔκπαγλον, ἢν ἐς αὔξησιν τὸ νόσημα φοιτῇ, εὖτε καὶ ὄνειροι ἀληθέες, δειματώδεες, ἐναργώδεες. ὁκόσα γὰρ ὑποδρηστέρηται ὕπω ἡ κακοῦ, τόδε ἐνύπνιον ὀρέουσι ὥρμησε. πρὸς τὸ ῥηΐδιον μεταγνῶναι εὐκόλοι· αἰχμηροὶ, σμικρολόγοι, ἄδωροι· ἐς μετ' ὀ πολὺ, ἁπλοῖ, ἄσωτοι, πολύδωροι, ὐκ ἀρετῇ ψυχῆς, ἀλλὰ ποικιλίῃ νοσήματος. Ην δὲ ὑπὶ μᾶλλον τὸ κακὸν πέζῃ, μῖσος, φυγανθρωπίη· ὀλοφύρσιες ἐς κενεά· ζωῆς κακήμορες, ἔρχανται δὲ θανάτου. Πολλοῖσι γὰρ ἐς ἀναισθησίαν ἐς μώρωσιν ἡ γνώμη ῥέπει, ὥκως ἀγνῶτες ἁπάντων, ἢ ὑπλήσμονες ἑωυτέων, βίου ζώωσι ζώωδεα. Ξυντρέπεται γὰρ καὶ τὸ σκήνος ἐς πονηρὸν ἡ ἕξις· χροιὴ μελάγχλωρος, ἢν μὴ διεξίῃ κάτω ἡ χολὴ, ἀλλ' ἀναχέηται ξὺν τῷ αἵματι ἐς τὸ πᾶν. Βορὸι μὲν, ἰσχνοὶ δέ· ὕπνος γὰρ αὐτέοισι ὅτε πόσει ὅτε βρωτῷ συγκεκαυμένα τὰ μέλεα, ἀγρυπνίη γὰρ σκίδνησι ἐς τὸν ἔξω φορμόν. τοιγαροῦν κοιλίη ξηρὴ, ὀδὲν διεῖσα· ἢν δέ κοτε ἐκδιδῷ, ξηρὴ, σποδώδεα, ξυνὴ περιῤῥέῳ μέλανι, χολώδεα. ὄρεα σμικρὰ, δειμέα, χολόεντα· φυσώδεες καὶ ὑποχόνδριον· ἐρυγαὶ καπνώδεες, βρομώδεες, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυγμίη. ἀνέπλεω κοτὲ καὶ ὑγρὴν δρίμυν, ξυνὴ χολῇ. σφυγμοὶ ὡς ὀπίσω σμικροὶ, νωθροὶ, ἀδρανέες, πυκνοὶ, ἴκελοι τῇ ψύχει.

Λόγος, ὅτι τοιῶνδε τις ἀνηκέστως ἔχων κάρης ἤρξατο, καὶ τοῦ ἰητροῦ ὀδὲν ὠφελόντων, ὁ ἔρως μιν ἰήσατο. Δοκέω γὰρ ἔγωγε, ἐρᾷν μὲν αὐτὸν ἀρχῆθεν, κατηφέα γὰρ καὶ δύσθυμον ἡ ὑπ' ἀτυχίης τοῦ κάρης ἔμενεν, καὶ Μελαγχολικὸν δοκέειν τοῖσι δημότῃσι. Οὗτος ὅτε μὲν οὖν ἐρῶτα ἐγίγνωσκεν. ἐπεὶ δὲ τὸν ἔρωτα ξυνῆψε τῇ κάρῃ, παύει τοῦ κατηφέος, καὶ θρασκίδνησι ὀργήν τε ἐς λύπην, χάρμη γὰρ ἐξένηψε τοῦ δυσθυμίης· καθίστη γὰρ τὸν γνώμην ἔρωτι ἰητρός.

ΠΕΡΙ
ΜΑΝΙΗΣ.

Κεφ. ε'.

ΜΑΝΙΗΣ τρόποι εἴδεσι μὲν μυρίοι, χρόῃ δὲ μάνῃ εἷς. Εκστασις γάρ ἐστι τὸ σύμπαν χρόνιος, ἄνθρωπε πυρετῷ. Εἰ γάρ κοτε ἐς πυρετὸς ὑπο-

βπλάβοι, ϑὐκ ἀπὸ Μθυίης ἂν ἰδιϑ γίγνοιτο, ἀλλ' ἐκ συντυχίης ἄλλης. Ἐκφλέγϥ δὲ καὶ οἶνϑ ἐς διαφορὴν ἐν μέθῃ· ἐκμαίνϥ ϑ καὶ τὴν ἐδεστῶν μετεξέτερα, ἢ μανδραγόρη, ἢ ὑοσκύαμϑ. Ἀλλ' ὅτι πω Μθυίη τάδε κικλήσκεται· ὅτι γὰς χολὴ γινόμθα, καθίσαται ϑᾶττον. τὸ δὲ ἔμπεδον ἡ Μανίη ἴσχϥ. Τῇδε τῇ Μανίῃ ϑὐδέν τι ἴκελον ἡ λήρησις, γήραϑ ἡ ξυμφορή· αἰσθήσιος γάρ ϐϛι νάρκη, καὶ γνώμης νάρκωσις ἠδὲ ϑ νῶ ὑπὸ ψύξιϑ· Μανίη ϑ ϑερμόν τι ἢ ξηρὸν τῇ αἰτίῃ, καὶ ταραχώδες τῆσι πρήξεσι. ἡ μ γὰρ λήρησις, ἀρχομθίη ἀπὸ γήραος, ὅτε καταλείπϥ, ἢ ξυναποθνήσκϥ· Μανίη ϑ ἢ καταλείπϥ, ἢ μελεδώνι ἐς τέλος ἀποπαύεται. Διάλειψις ϑ ἀτελὴς, ἢν τῷ τῆς Μθυίης λόγῳ γίγνηται, ϑὐκ εἰκότως ἀκεομθίῃ τῷ καλῷ ἰητείῃ, ἢ τ ὥρης εὐκρασίῃ. Μετεξετέρης γὰρ δοκέοντας ἀσινέας ἔμμεναι, ἢ ὥρη τὸ ἔαρ, ἢ ἀμαρτωλὴ διαίτης, ἢ ὀργὴ ἐκ συντυχίης, ἐς ἀνάκλησιν ἤγαγε.

Καὶ γὰρ δὴ νοσέουσι οἱ φύσι ὀργίλοι, ὀξύθυμοι, ῥέκται, εὐμαρέες, ἰλαροὶ, παιδιώδεες· ἀτὰρ καὶ οἷσι ἐς ἐναντίλιον ἰδέην ἡ φύσις ῥέπϥ, ὁκόσοι νωθροὶ, ϐπλυποι, βραδεῖς μ ἐκμαθεῖν, ϐπάμονοι ϑ πρὸς τὸ καμεῖν, ποτὶ καὶ μαθόντες ἀμνήμονες. οἵδε καὶ μελαγχολῆσαι ἑτοιμότεροι· ϴ δὲ καὶ πρόσθεν ἐκμαίνονται. Ατὰρ καὶ ἡλικίης οἷσι τὸ ϑερμὸν καὶ αἷμα πολὺ, οἵδε μαίνονται, τοῖσι ἀμφὶ ἥβλιν, καὶ νέοισι, καὶ οἷσι πάντων ἡ ἀκμή. ὁκόσοισι ϑ τὸ ϑερμὸν ἐκ μελαίνης χολῆς ἐξάπτεται, τό, τε εἶδος ἐς ξηρὸν τρέπει, τουτέοισι μελαγχολῆσαι ῥᾴϊστον. Δίαιται ϑ ἄγϥ, πολυφαγίη, πλησμονὴ ἄμετρος, μέθη, λαγνείη, ἔρωτες ἀφροδισίων. Ἐμάνη δέ κοτε ϹΣ γυναῖκες ὑπὸ ἀκαθαρσίης τῆ σκιύϑ, εὖτε αὐτέῃσι ἀπεπλύθησαν αἱ μῆτραι. ἄλλαι δὲ οὐ μᾶλλον ῥᾳδίως ἐκμαίνονται, μάλα δὲ χαλεπῶς ἐκμαίνον). Αἵδε αἱ πρόφασιες. καὶ γὰρ ἄνδρα ἐξάπτουσι, ἢν ξυνήθη αἵματος ἔκκεισιν, ἢ χολῆς, ἢ ἱδρῶτος, ϐπάχῃ τις αἰτίη.

Καὶ οἷσι μὲν ἡδονὴ ἦ ἡ Μθυίη, γελῶσι, παίζουσι, ὀρχῶνται νυκτὸς καὶ ἡμέρης, καὶ ἐς ὀργὴν ἀμφαδὸν, καὶ ἐσεμμένοι κοτὲ, ὅκως ἐξ ἀγωνίκης νικηφόροι, ἔασιν. ἄλυπος τοῖσι πέλας ἡ ἰδέη. Μετεξέτερα δὲ ὑπὸ ὀργῆς ἐκμαίνονται. ἔϑ' ὅτε ἐαθητὰς τε ἐῤῥήξαντο, Ϲ ϑεράποντας ἀπέκτειναν, καὶ ἑωυτέοισι χεῖρας ἐπήνεγκαν. ἥδε καὶ τοῖς πέλας ϑὐκ ἀκίνδυνος ἡ ξυμφορή. Ἰδέαι ϑ μυρίαι. Τοῖσι μέν γε εὐφυέσι τε καὶ εὐμαθέσι, ἀσεβνομίη ἀδίδακτος, φιλοσοφίη αὐτομάτη, ποίησις δῆθεν ἀπὸ Μουσέων. ἴσχϥ γάρ τι καὶ ἐν νόσοισι εὔχρηστον ἡ εὐπαιδευσίη. Τοῖσι δὲ ἀπαιδεύτοισι, ἀχθοφορίη, πλωτηρίη· τέκτονες, ἢ λιθοξόοι. Γίγνονται δὲ Ϲ ἀλλόκοτοι φθυσιάσιαι. ἐδεδίϥ γὸ τὸν ληκύθων ἔκπωσιν· καὶ ἄλλϑ ϑὐκ ἔπινε, δοκέων ἑωυτὸν πλίνθον ἔμμμαι, ὡς μὴ τῷ ὑγρῷ λυθείη.

Μυθολογέεται ϑ Ϲ τόδε· Τέκτων ἤδη ϐπὶ οἴκϙ μὲν σαόφρων ἐργάτης ἦν, μετρῆσαι ξύλον, κόψαι, ξύσαι, ξυγγομφῶσαι, ἁρμόσαι, ξυντελέσαι δόμον νηφαλέως, τοῖσι ἐργοδότῃσι ὁμιλῆσαι, ξυμβῆναι, ἀμείψαι τὰ ἔργα μισθῷ δικαίῳ.

καίε. Οδε, ὅτι μὲν ᾧ χαρίε ᾧ ἔργε, ὧδε εἶχε γνώμης. ἢν ᾗ ἀξίη κοτὲ ἐς ἀγορὴν, ἐπὶ λυτρὸν, ἢ τινα ἑτέρην ἀνάγκην, τιθεὶς τὰ ὅπλα, ἀφῆκτον ἔσενεν, εἶτα ἐπῆγεν ὥμω ἐξιών· ἐπὶν ᾗ ἀπῆλθε τ τε τῆδ οἰκετῆδ ἥης, & τῆς ᾧ ἔργε πρήξιος καὶ τᾶ χωρίε, πάμπαν ἐξεμαίνετο· κἢν παλινδρομήσῃ ταχὺ, αὖθις ἐσωφρόνεε. κ ἤδε ᾧ χωρίε καὶ τ γνώμης ἡ ἀμβολή.

Ἰσχυσι δὲ τὴν αἰτίην τᾶ νοσήματος κεφαλὴ καὶ ὑποχόνδρια· ἄλλοτε μὲν ἅμα ἄμφω ἀρξάμενα, ἄλλοτε δὲ ἀλλήλοισι ξυμπιμπρᾶντα. Τὸ δὲ κῆρος ἐν τοῖσι ἀσταράγχνοισί ἐστιν ἐπὶ Μανίῃ κ Μελαγχολίῃ, ὅκωσπερ ἐν τῇ κεφαλῇ κ τῆσι αἰσθήσεσι τὰ πολλὰ τοῖσι Φρενιτικοῖσι. Οἵδε μὲν γὰρ παραιθάνονται, κ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δῆθεν ὡς παρεόντα, & τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἐνδάλλε). οἱ δὲ Μαινόμενοι ὁρέουσι μόνως, ὡς χρὴ ὁρῆν, ὃ γιγνώσκουσι ᾗ περὶ αὐτέων, ὡς χρὴ γιγνώσκειν.

Ην οὖν μέγα ᾖ τὸ κακὸν, εὐκρίνητοι, ὀξέες τὴν αἴσθησιν, ὕποπτοι, ὀργίλοι, οὐκ ἐπ' αἰτίῃ τινί· δύσθυμοι δὲ ἀλόγως, οἷσι ἐς σκυθρωπὸν ἡ Μανίη τρέπε). οἷσι ᾗ ἐς ἐυμενίην, εὔθυμοι. ἄλλοι ᾗ περιαλόγως ἀγρυπνοι. ἄμφω ἀλλοιώδεες τὰς ὄψιας· κεφαλαλγέες, ἢ πάντως γε βαρὺ τῆς κεφαλῆς ξυμέσει· εὐήκοοι δὲ, ἀλλὰ βεβάρεσι τὴν γνώμην. ἐπ' ἐνίοισι γὰρ ἔασι ἰδίῃ ἦχοι ὥτων καὶ βόμβοι μέχρι δήτε σαλπίγγων τε καὶ αὐλῶν. Ην ἐς αὔξησιν ἡ νοῦσος γίγνηται, φυσώδεες, ἀσώδεες, βορβόρῳ κ λάβροι ἐν τῇ ἐδωδῇ. ἀγρυπνέουσι γὰρ, ἀγρυπνίη δὲ βορβόρ. ἀταρ καὶ οὗτοι ἰσχνοὶ ὡς νοσέοντες, (Μελαγχολώντων μᾶλλον εὐσαρκίη,) καὶ ὕποχροι. Ην δέ τι τ ἀσταράγχνων ἐν φλεγμασίῃ ᾖ γενόμενος, τὴν ὄρεξιν ἢ τ τρέψιν ἀμβλυοῖ. Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, ὑ σκαρδαμύσσοντες. περὶ τ ὀφθαλμῶν ἐνδάλματα κυάνεα, ἢ μέλανα, οἷσιν ἐς Μελαγχολίην ἡ τροπή· ἐρυθρότερα δὲ ἐς Μανίην, καὶ φοινίκεα φαντάσματα, πολλοῖσι μὲν ὡς ἀπαστράπτοντος πυρὸς, κ τάρβος αὐτέοις, ὡς ἀπὸ σκηπτᾶ, λαμβάνει. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἐνέρυθροι καὶ ὕφαιμοι ὀφθαλμοί.

Ἐπὶ κορυφῆς δὲ ᾧ κακοῦ, ὀνειρώσσουσι· ἀφροδισίων ᾗ ἄχετο ὑπεθυμίη· ἀταὰρ καὶ ἐς τὸ ἀμφαδὸν αἰδοῦς ἢ ὄκνο ὁμιλίης· νωθείῃ δὲ καὶ ὑπολήξι ἐς ὀργὴν ἐκπεπαιδέντες, ἐς τὸ πάμπαν ἐκμαίνονται). Τὰντεῦθεν ἄλλο ἄλλῃ μαίνεται. οἱ μὲν θέουσι ἀχέτως, ἔστε ὅπως εἰδότες ἐς ταυτὰ παλινδρομέουσι. οἱ ᾗ ἐς δηρὸν τοῖσι πέλας ἀφικνέονται). ἄλλοι δ' αὖ βοῶσι, ὀλοφυρόμενοι ἁρπαγὴν ἢ βίλν. οἱ δὲ φυγανθρωπεύουσι ἐς ἐρημίλν, σφίσι αὐτέοισι ὁμιλέοντες.

Ην δὲ ἐπ' ἄνεσιν ἴσοισιν τοῦ κακοῦ, νωθροὶ, ἥσυχοι, ὑπάλυποι. ἐς ὑπαστίην χαρ τ νόσε ἀφικνεόμενοι, ἄχθον) τῇ ξυμφορῇ.

ΜΑΝΙΗΣ ΕΙΔΟΣ ΕΤΕΡΟΝ. Τέμνον) τινὲς τὰ μέλεα, Θεοῖς ἰδίοις, ὡς ἀπαρτῶσι, χαριζόμενοι, εὐσεβεῖ φαντασίῃ. Καὶ ἔστι τ ὑπολήψιο ἡ Μανίη μᾶλλον, τὰ ᾗ ἄλλα σωφρονέουσι. Εγείρονται δὲ αὐλῷ, ἢ ἐυμενίῃ, ἢ μέθῃ,

τ

τ̃ παρεόντων ϖεφυσοπῆ. Ενθεος ἥδε ἡ Μανία. Κὴν ὀπομθύωσι, εὔθυμοι, ἀκηδέες, ὡς τελεσθέντες τῷ Θεῷ· ἄλγεοι ὄ, ϗ ἰχνοὶ, καὶ ἐς μακρὸν ἀθενέες πόνοις τ̃ϐ τρωμάτων.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΛΥΣΕΩΣ.

Κεφ. ζ΄.

ΑΠΟΠΛΗΞΙΗ, Παραπληγία, Πάρεσις, Παρέλυσις, ἅπαντα ϕ̃ γλύεϊ τωυτά. Η γλρ̀ κινήσι☉, ἡ ἀφῆς, ἡ ἀμφοῖν ϐ̃ι ἔκλειψις· κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τ̃ ἄλλης αἰσθήσι☉. Αλλ' Αποπληξίη μ̃ ὅλω ϐ̃ σκιεύε☉, ϗ τ̃ αἰσθησιός τε, ϗ γνώμης, ϗ κινήσιός ϐ̃ι ϖδάλυσις. τοιγλρ̃ν Αποπληξίην λῦσαι ἰχυρλὺ μ̃, ἀδυνατον, ἀσθενῆ ὄ, ὐ ῥηίδιον. Παρσπληγίη δὲ, πάρεσις μ̃ ἀφῆς καὶ κινήσι☉, ἀλλὰ μέρε☉, ἡ χειρὸς, ἡ σκέλε☉. Παρέλυσις ὄ, ὡς ϐ̃πᾶαν, κινήσι☉ μ̃νον ἐνεργείης τε πάρεσις. Ην δὲ ἀφὴ ἐκλείπῃ μένη κοτὲ, (ἅπανιον δὲ τὸ τοιόνδε,) Αναισθησίη μᾶλλον ἡ Πάρεσις κικλήσκεται. Ην ὄ Αποπληκ☉ν ὁ Ιπποκράτης εἶπῃ σκέλος τὸ κατ' ἴξιν, ὡς νεκρώδες, τὸ ἀλγεῖον, καὶ τὸ ἀναλθὲς θέλϛ φράσαι. ὃ γὸ ἐπὶ τῷ ξύμπαντι Αποπληξίη ϐ̃ι ἰχυρὴ, τόδε ἐν τῷ σκέλεϊ Παρσπληγίῃ φράζει. Κύστος δὲ, ὕρων χέσι☉, ἡ ἀκρασίης, Πάρεσις τὸ κύριον. Βλεφάρων δὲ, καὶ μήλων, καὶ μυῶν τ̃ϐ ἐν γνάθοις, ϗ γλύυ☉ ϐ̃τὶ ϑατερα ϖδαγωγὴ, ἣν ϐ̃τὶ ασασμῷ ἀλασρέφη), Κωνικὸς Σπασμὸς ἡ κλῆσις. Εκλυσιν ὄ γυνάτων, καὶ αἰσθήσι☉ ϖρόσκαιρον νάρκην, ϵ̃ ἀψυχίην, ϗ καταπάτωσιν, Λειποθυμίην καλέομϑ.

Παρείσται ὧν, ἄλλοτε μὲν μέρεα καθ' ἕν, ὀφρὺς μένη, ἡ δάκτυλ☉· ἡ ἔτι μέζω, χεὶρ, σκέλος. ἄλλοτε ὄ, ὁμῦ πλθύνα. Καί ποτε δεξιὰ μ̃νον, ἡ ἀριστερά· ἡ ἰδίη ϵ̃ ἰδίη ξύμπαντα· ἐπ' ἀκριβὲς, ἡ ἧσσον. ὐ τὰ διεστῶτα μ̃νον ϵ̃ ὁμώνυμα καὶ ὁμόζυγα, ὀφθαλμοὶ, χεῖρες, σκέλος· ἀλλὰ ϗ τὰ ξυμφυέα, ῥὶς ἐς τὸ ἴσον, ϵ̃ γλῶσται μέσφι τ̃ ὀρίων τ̃ μέσου, καὶ παρίσθμιον ἓν, ϵ̃ ἰσθμὸς, ϗ κατάπωσις ἐς ἥμυσυ. Δοκέω δὲ ἐγὼ κοτε ϗ σόμαχον, καὶ τὰ ἔντερα, καὶ κύστιν, ϵ̃ τὸ ϖδάμπικες ἔντερον ἄχρι τ̃ ἀρχῆς, τωυτὸ πεπονθέναι. ἀλλὰ τὰ μὲν μέλεα τὰ ἐντὸς ἑλκέων νόϛ κρυπτὰ ϗ ἀφανέα. Ημιτελέες δὲ ϗ αἱ ἐνέργειαι. τ̃ηδέ μοι δοκέϛ ϗ ἡμιπαθέα ἔμμθναι τὰ μέρεα, διχῇ ἰσὸ τ̃ νόσω τετιμημθύα. Τόδε μέντοι τὸ πρ̃ῆγμα δίδαγμα διαφορῆς δυνάμιός τε ϵ̃ κείσι☉ ϖρὸς ἀριστερὰ δεξιοῖς. ἴση μὲν γὸ ἡ ϖροίζουσα αἰτίη, ξυναὶ ὄ ἀμφοῖν ϐ̃ πάθε☉ αἱ ϖροφάσιες, ἤντε ψύξις, ἤντε ἀπεψίη· ἀλλὰ ἄμφω πα-

θεῖν οὐκ ἴσα ἄν. ἰσόῤῥοπος ᾗ ἡ φύσις, ὡς ἐν ἰσορρόπῳ· τουτὸν δὲ ἐν ἀνίσοις, ἀδυνατον. Ην μὲν οὖν τῆς κεφαλῆς κάτω πάθη τις ἀρχή, οἱοῖόν τι τῇ νωτιαίᾳ μυελοῦ ἡ μῆνιγξ, τὰ ὁμώνυμα καὶ ξυναφέα σφαλύεται, δεξιὰ ὑπὸ δεξιοῖσι, καὶ ἐπ' ἀριστεροῖσι λαιά. Ην δὲ καπάρχῃ κεφαλὴ, ὑπὸ μὲν τοῖσι δεξιοῖσι τὰ λαιὰ σφαλύεται, δεξιὰ ᾗ ἐπ' ἀριστεροῖσι. αἰτίη δὲ, τῶν ἀρχέων τῶν νεύρων ἡ ἐπαλλαγή· ἃ γὰρ κατ' ἶξιν τὰ δεξιὰ ὑπὸ δεξιὰ ὁδοιπορέει μέσφι περάτωνδε, ἀλλ' ἔμφυτα τῇ ἀρχῇ εὐθὺς ἐπ' ἐκεῖνα φοιτῇ, ἀλλήλοισι ἐπαλλαξάμενα εἰς Χιασμὸν σήματος. Αθρόον δὲ εἰρῆαι, εἴτε ξύμπαντα ὁμοῦ, εἴτε μέρεα πρείεται, ἢ ξυναμφοτέρων, νοῦσα δὲ ἄλλοτε μὲν τὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πάσχει. τάδε μέντοι ἐς ἀναισθησίην τρέπονται, ὡς ἔπος εἰπεῖν· ἃ κάρτα ῥηϊδίως ἐς ἀκινησίην ἐξ ὠυτέων ῥέπει τάδε. κὴν μὲν τοῖσι κινουμένοισι ξυμπαθήσῃ, πάσχει καὶ τάδε μικρὴν ἀκινησίην· ἴσχει γὰρ καὶ τὴν κίνησιν ἐξ ὠυτέων, εἰ καὶ ὑπὸ ἧσσον φύσει. Αλλοτε δὲ τὰ ἀπὸ μυῶν ἐς μῦας πεφυκόμενα· τόδε τὸ κῶρος τῆς κινήσιος ἴσχει, ἐς τοῖσι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σφαλλοῖ. καὶ γὰρ αὐτὰ ἀπ' ἐκείνων τὸ πλεῖστον τῆς κινήσιος ἴσχει, ἴσχει δὲ καὶ ἐξ ἑωυτέων κοὐκ ἔλαττον· τάδε μέντοι ἀκινησίην πάσχει μᾶλλον· ἀπίνιον γὰρ, εἴ κοτε ἐξ ἑωυτέων ἐς ἀναισθησίην τρέπονται, δοκεῖ καὶ μὴ ἐς τὸ πάμπαν. Ην δὲ ξυνδεσμός τις νεύρων λυθῇ τῶν ἐξ ὀσέων πεφυκότων τινὸς, καὶ κραιαίντων ἐς ὀστέα, ἢ ῥαγλίως, ἀκρατέα τὰ μέρεα καὶ ὑπερώμενα, οὐκ ἀναίσθητα, γίνεται.

Εἴδεα δὲ Παραπληκτικὰ τάδε. Αλλοτε μὲν ἐς ἔκστασιν λέλυται μέλεα, οὐδὲ παλινδρομέει ἐς κάμψιν, εὖτε μήκιστα κῶλα φαίνεται. ἄλλοτε δὲ κοῖλα γίνεται, οὐδὲ ἐς μῆκος ἐκτείνεται· εἰ δὲ ἐκτανύσαι βιᾶται, ὅκως ξύλα ἰκμαλέα καταξέων, τὰ μέλεα βραχύτερα ἑωυτέων γίνεται. Τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἴδεα κὴν ἡ ἐν τοῖσι ὀφθαλμοῖσι Παρθένος. καὶ γὰρ ἐκχέεται πολλὸν ἐς μέγεθος, εὖτε Πλατυκορίην ὀνομάζομεν· ἀτὰρ ἠδὲ ξυνάγει ἐς μικρὸν ἡ Κόρη, εὖτε Φθίσιν ἣν ἠδὲ Μυδρίησιν ἐγὼ κικλήσκω. Αλλὰ καὶ Κύσις πρείει ὑπὸ τοῖσι ἰδίοισι ἔργοισι. ἢ γὰρ ἐς ἔκτασιν λύεται, ἢ ἀκρατὶ τὰ ὄμματα ἐκχέει, ἢ ξυνειλέεται ἐς ἑωυτέην, εὖτε, ὅταν πληθῇ ὄγκου, ἀδίηται.

Αἰτίαι δὲ Παρέσιος μὲν ἔξ. ἄρχονται δὲ, τρώματι, πληγῇ, ψύξι, ἀπεψίῃ, λαγνείῃ, οἰνοφλυγίῃ. ἀτὰρ καὶ ψυχῆς ἀκρατέα πάθεα, ἐκπλήξιες, φόβοι, δυσθυμίαι· ἀτὰρ κὴν παιδίοισι δείματα. πρέλυσέ κοτε καὶ χάρμα ἀδόκητον καὶ μέγα, κὴ γέλως ἄσβεστος μέχρι θανάτου. Αλλὰ τάδε μὲν ἀρχὴ σφέτη· ὑστάτη δὲ κὴ καμείη, ψύξις ἐμφύτου θερμοῦ. ὑπὸ ὑγρότητι, ἢ ξηρότητι, πάσχει ἥδε, καὶ δυσαλθὴς τῆς ἑτέρης πάσχει μᾶλλον. Ατὰρ καὶ ὑπὸ τρώματι, κὴ λιποψυχίῃ νεύρου, ἀναλθής. Ηλικίη, γέροντες, καὶ οἵδε δυσαλθέες· παιδίοισι δὲ εὐθυάκλητοι. Ωρη, χειμών. ἔαρ, δεύτερον· ἔπειτα, μετόπωρον· θέρος, ἤκιστα. Εξεις, οἱ παχέες τὴν φύσιν, ὑγροὶ, ἀργοὶ, ζωώδεες.

Τε-

Τελεαθέντα μὲν οὖν τὰ πάθεα ἔκθλα ἀκαπσίῃ, & ἀναιαθησίῃ θερμῷ τε καὶ ψυχρῷ, ἀτὰς καὶ πλημμῦρ, καὶ κνησμῶν, & ψαύσιων. Σπάνιον, εὖτε τοῖσι τὰ πέρατα ἀλγέῃ, ἀλλὰ ἐς ἀνάκλησιν ὁ κακίων ἡ ὀπονίη. Γίγνεται μὲν οὖν ὀξαπίνης· λιὼ δέ κοτε καὶ ἀρχὰς ἴσχῃ ὑπαμπέκεας, βάρος, δυσκινησίη, νάρκη· ψύξις αἴαθησις, ἄλλοτε θάλπεος ὑποβολή. ὕπνοι σμικροὶ, φαντασίαι μέζονες, εὖτε ἀθρόον πρελύθησ.

Επὶ δὲ Κυνικῷ Σπασμῷ, ἅπαντα μὲν τὰ ἔσω πρόσωπα μέρεα σπᾶται ὁ κάρτα ξυνίησες. ὑπὸ δεξιὰ δὲ τὰ ἀριστερὰ, καὶ ἐς ἀριστερὰ τὰ δεξιὰ φοιτῇ· εὖτε καὶ τὸ γλῦτος ἔνθα ἢ ἔνθα ὑπὸ πολλὸν ἡ πρόσαγωγὴ, ὅκως ἐξ ἕδρης κινεμμένης τὸ γνάθος. καὶ γὰρ & τοῖσί κοτε ἐξέβη τὸ ἄρθρον, εὖτε μέγα χανόντων ὑπὸ τὸ ἕτερον ἡ γένυς πρήχθη. Ιλωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ σπαρέος μήλου, ξυὺ τῇ ὑποκοιλίδι παλμός. πάλλεται δὲ καὶ τὸ ἄνω βλέφαρον, ἄλλοτε μὲν ξυὺ τῷ ὀφθαλμῷ, ἄλλοτε δὲ μοῦνον. Ξυντείνεται δὲ καὶ τὰ χείλεα ἰδίῃ ἑκάτερον, ἄλλοτε δὲ ἄμφω ξυμπεσόντα παφλάζει· ἔστι δ' οἷς μέμικε κάρτα, ἀθρόον δ' ἵσαται, & τ' ξυνίησεα πυσμὸν ψοφέῃ. Σπᾶται καὶ γλῶσσα, καὶ γὰρ ἥδε μοῦς ἔστι καὶ νοῦσα· εὖτε πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐς πλάτος ὅλη ἡ ξύμφυσις ἀθρόον ἀφίλατο, καὶ κλόνος πάταγον ἐποίησε. Σπᾶται δὲ & κίων· καὶ εἰ μὲν τὸ σῶμα ξυνάγῃ τἄνδοθεν, ἀδόκητος ὁ πάταγος· λιὼ δὲ λάσηται τὸ σῶμα, ὄψεαι τ' κινίδα, ἄλλοτε μὲν προσφυομένην ἐς πλάτος τῷ οὐρανῷ, ἄλλοτε δὲ ἀποπαλλομένην βίῃ ὠκέως, σωλῆνι ὁμοίως, εὖτε καὶ ἥδε παταγῇ. Απάτη δέ τοι ξυνίεσι τοῖσι Κυνικοῖσι Σπασμοῖσι· δοκέει γὰρ τοῖσι θεωμένοισι τὰ ἀπαθέα τοῦ νοῦσον ἴσχειν. τῇ γὰρ προσπάσι, καὶ τῇ χροιῇ, καὶ τῷ τε ὀφθαλμοῦ μέζονι, ὑγιέα τὰ σπαρὰ φαίνεται· ἐλέγχεται δὲ, καὶ ἐν γέλωτι, & λαλιῇ, & καπαμοῖσι. Τὰ μέν γε σπαρὰ σπᾶται πάντα πατάγῳ· χεῖλος ἀμειδὲς, ἀκίνητον, λιὼ λαλῇ· βλέφαρον οὐκ ὑπέρεχον· ὀφθαλμὸς ἀτενής· ἀναίαθητος ἡ ἁφή. τὰ δὲ ὑγιέα λαλᾷ, καπαμύῃ, αἰαθάνεται, γελᾷ.

ΠΕΡΙ
ΦΘΙΣΙΟΣ.

Κεφ. ή'.

ΗΝ ἐντὸς ἐξ Αποστάσιος ἐν τῷ πυθμένι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσῃ πύον, Πύη, & Φθίσις, κικλήσκεται. Ην δὲ ῥήξῃ ἢ πλευρὴν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ ἀπὸ τοῦ πυθμένος, Εμπύη ἥδε τέτρωται. Ην δὲ ὑπὸ τοῖσι καὶ ὁ πυθμὴν Ελκος ἴσχῃ, ἀναβρωθεὶς

ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πύου, τέτμημα οὐκέτι Εμπύη, ἀλλὰ Φθόῃ μεταλαμβάνει.

Ξυύεσι δὲ καὶ πῦρ ξυυεχές, ὡς μὴ δοκέειν, λῆγον μὲν ἔκοτε, λῆθον δὲ ἡμέρης ἰδρῶτι καὶ ψύξι καὶ σκιύεος. καὶ γὰρ κὴ τὰ ἴδια Φθόης ἔξι, ἰῶ ἡ θέρμη ζωπυρῇ καὶ ἐς νύκτα ἐκλάμπῃ, ἡμέρῃσι δὲ αὖθις ἐν τοῖσι ἀσπλάγχνοισι φωλεύῃ· δήλη δὲ ἡ δυσφορίη, κὴ ἡ ἀδυναμίη, κὴ αἱ ξυυπήξιες. ἰῶ γὰ ἀπεδίδρησκε καὶ σκιύεος δι' ἡμέρης τὸ πῦρ, πῶς ἂκ ἂν ἐσαερκῆτο τότε, κὴ ἠδυνάτο, καὶ εὐφόρως εἶχεν ὥνθρωπος. Εὖτε γὰ ἀνάγκη, ἔπὶ μᾶλλον τὰ δεινὰ αὔξεται. σφυγμοὶ σμικροὶ, κὴ ἀμυδροί· ἀγρυπνίη, ἄχροια, κὴ τἆλλα πάντα ὁκόσα οἱ πυρεταίνοντες. Ιδέαι δὲ ὑγρῶν μυείαι, πελιδνῶν, μελάνων καπνοειδέων, ἢ ὠχροχλωρέων, ἢ λευκοχλωρέων· πλατέων, στρογγύλων· σκληρῶν δυσλύτων, ἢ μανῶν λυομένων· ἢ ἀνόσμων, ἢ καπνωδέων. ἅπαντα δὲ τάδε πύα ἔασι ἰδέαι. Οκόσοι γὰ, ἢ πυελὶ, ἢ ὕδατι, τὰ ὑγρὰ τεκμαίρονται, ἀ κάρτα μοι δοκέουσι Φθόην οἵδε γινώσκειν· πιστοτέρη γὰ ἡ ὄψις ἁπάσης ἄλλης αἰσθήσιος, ἀ τ' ἀναγομένων μᾶλλον, ἀλλὰ καὶ τ' εἴδεος τ' νοσεόντος. ἰῶ γὰρ καὶ δημότης ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον ὠχρὸν, ἀδρανῆ, ἀναβήσοντα, ξυντετηκότα, ἀτρεκέα μαντεύεται Φθόην. Ἀπὰρ ἠδὲ ὁκόσοισι μὴ Ελκος μὴ ἂκ ἔστι ἐν πλεύμονι, ξυντετήκασι δὲ πυρετοῖσι χρονίοισι, πυκναὶ δὲ καὶ σκληραὶ κὴ ἀτελέα βήσσουσι, κὴ ἀνάγουσι ὀλίγον, καὶ τάσδε Φθισικὰς κικλήσκουσι, ἀ πάνυ ἀσήμως. Ξυύεσι δὲ τ' χώρηκος βάρος, πλεύμων γὰρ ἄτονος· ἄσθμα, δυσφορίη, ἀποστιπή· ἐπαύρη φεύψυξις, καὶ θέρμη ἐς πλεῖον ἕωθεν ἰδρὼς ἄχρι χώρηκος τῆς θέρμης δυσφορώτερος· βηχὸς ἀναγωγαὶ ποικίλαι, ὁκοίας ἔλεξα.

Φωνὴ βεβαγχώδης· αὐχμὼ ὑποκόλιος, ῥαδιὸς, ἂκ εὐφθόγγος, οἱοῖόν π ξυντεταμμένος· δάκτυλοι ἰσχνοὶ, τὰ δὲ ἄρθρα παχέα· ὀστέων μέντοι ἡ ἰδέη, σμύχονται γὰρ αἱ σάρκες· ὄνυχες γρυποὶ δακτύλων· αἱ κοιλίαι ῥηγμώδεες κὴ πλατέες, ὑπὸ ἀσαρκίης γὰρ ἔτε πλεῖστον φαίνονται, ἔτε τὸ στρογγύλον ἴσχουσι. Ἀφὶ τόδε καὶ ὄνυχες γρυποί· ἤδε γὰρ ἡ ἀνακωχὴ, καὶ ἡ ὑπόστασις αὐτέων, ἥτις ἐν τῆσι κορυφῆσι πεπλασμένη· εἵνεκεν αὐτῆς ἔστι καὶ ὁ πόνος, ὥσπερ καὶ τὰ στρεβά. Ρὶς ὀξείη, ἰσχνή· μῆλα ὑπερίσχοντα, καὶ ἐρυθρά· ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, στιλπνοὶ, γανόωντες· οἰδαλέοι, καὶ ὠχροὶ, ἢ πελιδνοὶ τὰ πρόσωπα· γνάθων τὰ λεπτὰ ποιῇ ὀδοῦσι προσιζάνειν, μειδιῶσι ἴκελοι· τὰ πάντα νεκρώδεες. Ωδε κὴ τὰ πάντα ἴσχει· ἰσχνοὶ, ἄσαρκοι· βραχιόνων μῦες ἄδηλοι· μαζῶν οὐδὲ ἴχνη, ἐκφανέες δὲ μῦναι ὀλαί· πλευρὰς δὲ καταλέξαι μᾶλλον εὔσημον, ἀλλὰ καὶ ὅπη κρεμάνται ἐσιδεῖν ῥηΐδιον· οὐδὲ γὰρ αἱ πρὸς τὰς ὠμοπλάτας στοιχηθρώσιες εὐξύγκριτοι, ὀλίγαι δὲ κὴ αἱ ἐς τὸ στέρνον ὑποκολαί. τὰ μέσα τῆς πλευρέων κοῖλα, ῥομβοειδέα, ὡς ἐς πλεῖον τῆς ὀστέων φειλογλύφου· ὑπογόνδρια λαγαρὰ, ἀνεστομένα· ὑπαίσιον τῇ ῥάχι προσφυὲς, κὴ λαγόν· ἄρθρα ἐναργῆ· ἔξαρθρα,

θρα, ἀσαρκώδεα, καὶ ἡ κνήμη, ἰσχίον τε, καὶ βραχίων· ὑπαρίσχει γὰρ ἡ ἀκανθα τῶν ἀπονδύλων, ἡ ὄπισθεν κοίλη, τῶν ἑκατέρων ἐκτετηκότων μυῶν· ὠμοπλάται ἐκφυέες ὄλαι, ὅκως πέρυγες ὀρνίθων. Τετέοισι ἢν ἡ κοιλίη ἐκλαραχθῇ, ἀνέλπιτος. λυὴ δὲ ἐς ὑγείλιν τρέπηται, τὰ ἐναντία τοῖσι ὀλεθρίοισι ἐπιφοιτῇ.

Γηραιοὶ μὲν οὖν ξυνεχέες πάσχειν, ἀμαθισθήσεσθαι ἧκιστα. νέοι δὲ μέχρι ἀκμῆς ἀπὸ αἵματος ἀναγωγῆς φθινώδεες γίγνονται, καὶ ὑγιάζονται μή, ῥηιδίως δέ. παιδία ξυνεχῶς τῇ βηχὶ μέχρι φθόης κοτὲ ῥηϊδίως ὑγιάζεται. Ἐξιες δὲ, ῥαδινοὶ, σανιδώδεες, ἐξεχέες γγχοι, λευκοὶ, ἀραιότεροι τὴν φώρηκα. Χῶραι δὲ ψυχραὶ, καὶ ὑγραὶ, ὁκόσαι τῇ εἴδεϊ τῷ πάθεϊ ἀδελφαί.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΥΙΚΩΝ.

Κεφ. Θ'.

ΟΙΣΙ ἐν τῆσι κοιλίῃσι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἴξιν τοῦ φώρηκος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ ἀμφέρεγμα, πύου Ἀποστάσιες γίγνονται, ἢν μὴ ἀνάγωσι, Ἐμπυοι οἴδε καλέονται· λυὴ δὲ τὸ πύον διεξίῃ κάτω, Ἀποσημασίαι καλήσκονται. Καὶ ἐν μὲν φώρηκι, ἐν τοῖσι ἔλκεσι, ἤτοι ἐν πλεύμονι, λυὴ ἐκδέχεται φθόην, ἢ ὑπεζωκότι ἐν πλευρῇ, ἢ στέρνῳ, ἢ κάτω πη πρὸς τῇ ξυμφύσι τοῦ πνεύμονος κατὰ ῥάχιν, ἤ πη τοῦ φώρηκος ἄλλῃ, ξυμπάντων δὲ ἐς ἀναγωγὴν ὁδὸς τῷ πύῳ, πνεύμων. Ὑπὸ δὲ τὸ ἀμφέρεγμα, ἐν τοῖσι ἀσκλάγχνοισι, ἤπατι, σπλῆνι, νεφροῖσι, κύστις. Ὑπὸ γυναικῶν δὲ καὶ ὑστέρη. Ἑταμον δὲ καὶ ἐγὼ ἐν Κώλῳ τινί κοτε Ἀπόστασιν ὑπὸ δεξιὰ πρὸς ἧπαρ, καὶ πολλόν τι ἐντεῦθεν ἔξω πύον, πολλὸν δὲ καὶ ἀμὰ νεφρῶν καὶ κύστεος ἐς ἡμέρας πλείονας ἐρρύη, καὶ ἀπεφθείρετο ἄνθρωπος.

Αἰτίαι δὲ ξυναὶ μὲν ἁπάντων, πληγὴ, ἀπεψίη, ψύξις, ἠδὲ ὁκοῖα τοιάδε. Τοῖσι δὲ ἐν φώρηκι, βὴξ χρονίη, καὶ Πλευρῖτις, καὶ Περιπνευμονίη, καὶ Ῥεῦμα χρόνιον, ἀταὶρ ἠδὲ ὀξείας νόσοι ἐς ἕν τι τετέων ἀπόσκηψις.

Τὸ δὲ ὑγρὸν, ἄλλοτε μὲν ἄεργον, ἀθρανὲς, ἐγκέεται τῷ ἄλλῳ· ἄλλοτε δὲ θρομὼ διάπλως, καὶ σπεδόνας ἐμποιέον μέσφι θανάτου. καὶ γὰρ καὶ ἰδέαι μυρίαι, ὁκόσας αὖθις φράσω. Θῶυμα δὲ, ὅκως ἐξ ὑμφύου λεπτοῦ τε καὶ ἰσχνοῦ, βάθος οὐκ ἴσχοντος, τοῦ Ὑπεζωκότος, τοσόνδε ῥέει πύον· πολλὸν γὰρ πολλοῖσι ξυνελέγη. αἰτίη δὲ, φλεγμασίη ἀπὸ σπλεισίης αἵματος, ἐφ' ᾗ παχύνεται ὁ ὑμὴν, ἀταὶρ ἠδὲ καὶ πολλοῦ αἵματος πολλὸν γίγνεται ἐν μέσῳ πύον. Κἢν μὲν εἴσω ῥέπῃ, αἱ πλευραὶ τὰ ὀστέα κατὰ χώραν τῶν σφῶν αὐτέων Φύσιν ἔλεξαν πρόσθεν ἑτέρην ἔμμεναι συμβεβῶσαν καὶ Φύσιν. Ἢν δὲ ἔξω ῥέπῃ, διίσταται τὰ ὀστέα· ἐς

γὰρ ἔν τι τῷ μέσων πλευρῶν τ' Ἀποστάσιος ἡ κορυφὴ ἐγείρεται, εἴτε ἔνθα κὴ ἔνθα ἡ πλευρὰ πρωθύει).

Σημήια ᾖ, τὰ μὲν ἁπάντων ξυνά· τὰ δὲ ἑκάστου ἴδια. βάρος, ἢ πόνος γε, ξυνόν· πνεύμων γὰρ ἄπονος· πυρετοὶ ἀμυδροὶ, ῥίγεα ποῖς ἐπιέρλω, ἱδρῶτες ἐπ' ἀνέσι, ἀγρυπνίη· οἰδήματα ἐν ἄκροισι ποσὶ κὴ χειρῶν δακτύλοισι, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε καθεσάμενα καὶ ἐπαειρόμενα· δυσφορίη, ἀποσιτίη, ἰχνότης ὅλου. Ην ᾖ ὁ μῆκος ἴσχη ἡ μεταβολὴ, ἕξις φθινώδης. ὁ γὰρ ἔτι φύσις ἔργου ἔχει), ὁ γὰρ πέψις οἰκείη ποιέεται, σὺν εὐσαρκίη· χροιὴ ζοφώδης. Αναπνοὴ, πᾶσι μὲν κακὴ, κακίων ᾖ, οἷσι ἐς τ' ἄνω κοιλίην. ἀπὸ καὶ βὴξ τὰ ποῶτα, μέσφι ἂν ᾖ φλεγμασίη, ἢ πίεζει· εἴτε κὴ πόνοι μέζονες, ὁ ῥίγεα, κὴ θέρμη, κὴ ἀγρυπνίη, ὁ δύσνοια ἔτι μᾶλλον. σφυγμοὶ σμικροὶ, νωθροὶ, ἀδρανέες· τ' γνώμην ποιέεσθαι· διάτασις δ' ἰσχνὸς.

Ην δὲ ἅδε ἐς γλύνησιν ἵκῃ πύου, πάντα μέγιστα. ἀναγωγὴ δὲ σμικρὴ ἐπὶ βηχὶ μέζονι· ὁ ἐξ ὑποπάσιος βιαίης, τὰ ποῶτα φλέγμα τῷ χολοειδέων ὅτι τὸ μελάντερον, ὅκως ἐξ αἰθάλης· ἔτι ᾖ διαίμων, ὁ παχέων. ἰὼ ᾖ κὴ ῥαγήσεται μέλλῃ, κὴ σαρκοειδέων βαθέων. καὶ ἰὼ ῥαγῇ, κίνδυνος μὲν πνίξιος, ἰὼ πολλὸν κὴ ἀθρόον ἐκχυθῇ πύον· ἰὼ δ' οὖν ἐκρέῃ χέδλιον, ἀτρεκέες. Πύον ἰὼ κάτω πεσῆσαν θέλῃ, τὰ μὲ ἄνω μέρεα, ἔνθα ἡ Απόστασις, ὀξὺς πόνος· κοιλίη ὑγρὴ, τὰ ποῶτα ὑδατώδεα ξυὼ φλεγματώδεσι, ἔπεπα ποιέῤῥοια αἱματωδέων, καὶ αὖθις σαρκοειδέων, ἰὼ ἤδη ῥαγῇ. ἔπεται ᾖ τετέοισι πύον, ἢ καὶ κοιλίης, ἢ ἔρεων. ἀγαθαὶ δὲ πάντων μᾶλλον αἱ ἐς νεφροὺς καὶ κύστιας μεταλήψιες.

Φέρει ᾖ, ἤντε ἄνω, ἤντε κάτω, χρόος πύου ποικίλον, ὠχρὸν, ἢ λευκὸν, ἢ τεφρίζον, ἢ πελιδνὸν, ἢ μέλαν· ὁ κακώδες, ἢ ἄνοσμον· ὁ παχύπαπον, ἢ μέσως ἴσχον· ἢ λεῖον, ὁμαλόν· ἢ τηχὺ, ἢ ἀνώμαλον· κὴ σαρκοειδέα τὰ ἐμπλόεντα, σφογγύλα, ἢ πλατέα, ῥηϊδίως ἀποπλυνόμενα, ἢ ἰξώδεα. Αθρόον ᾖ ποὶ πύου εἰρῆσι, ὁκόσα μὲ λευκὰ, πέπονα, ἄνοσμα, λεῖα, σφογγύλα, κὴ ἀναβήσεται θᾶσσον, ἢ ἀποφέρεται, ποιεῖ πλείστα. ὁκόσα ᾖ ἔξωχρα, χολώδεα, ἀνώμαλα, μοχθηρά· πολλὸν ᾖ τετέων κακίω, τὰ πελιδνὰ, κὴ μέλανα· σπεδόνα γὰρ, καὶ ἀνεθιόμενα σημαίνουσι τὰ ἕλκεα.

Προσξυνιέναι ᾖ τετέοισι κὴ τ' ἕξιν, κὴ τὰ ξυνομαρτέοντα τῇ νόσῳ. ἰὼ μὲν ἐπὶ τῇ ἐκκρίσι εὐφόρως φέρῃ, ἄπυος γίγνεται, εἴτε πέψει, εὔχροις, εὔσιτος· ἰὼ ἀναβήσῃ εὐμαρῶς, εὔσφυκτος, εὔτονος γίγνεται, ἀνώλεθρος ὁ νοσέων. ἰὼ ᾖ ἐπιγενομένη, ὁ πάντα ἐς κακὸν τρέπει), ἀνέλπιστος. Προσξυνιέναι ᾖ ὁ τὰ χωρία, ἔνθα αἱ Αποστάσιες. Οκόσοισι μὲν ἐν τῷ Στέρνῳ τὸ Εμπύημα γίγνεται, βεβαίως ἀφίσαται. ψυχὰ γὰρ, κὴ ἀσθενέα, ὁ χονδρώδεα τὰ μέρεα· τὰ ᾖ τοιάδε ὁ ῥηϊδίως δέχεται φλεγμονῆς προσπίπτα ᾖ μίμνει πολὺν

χρό-

χεῖνον, ψυχρὸν γὰρ οἱ χόνδροι· ἀλλὰ τῶνδε ἀσινέες μὲν αἱ φλεγμοναί. (τῆς ἕξεως δὲ κακαὶ συστάξιες.) σμικρὸν γὰρ ἀμπυΐσκει χρόνον. Σπλεὺ, καὶ Ηπαρ, καὶ Πνεύμων, καὶ Διάφραγμα, ὀξύτερα μὲν ἐς ἐμπύησιν, ἐπικίνδυνα δὲ, καὶ θανατώδεα.

ΠΕΡΙ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ
ΠΝΕΥΜΟΝΑ
ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ.

Κεφ. ί.

ΕΥΤΕ ὀκόσοισι Περιπνευμονικοῖσι, λευκὸν φλέγμα ἔῃ, ἢ μὴ μαχέηται, φερήγονται. ᾧ δὲ μαχόμενοι τὸ κάτοχον τοῦ πάθεος, Εμπυοι γίγνονται. Τὰ μὲν οὖν μελλόσης, ἢ τετελεσμένης Αποστάσιος, σημεῖα ἐν τοῖσι Εμπύοισι ἔλεξα. Ην δὲ τελεωθῇ, ὁ βὴξ καὶ πόνων ἐς ἀπόῤῥηξιν καὶ ἀναγωγὴν χρέος, ὅκωσπερ ἐν τοῖσι σώμασι· ἀλλὰ γὰρ ῥηϊδίως ἀναφέρεται, μᾶσσον τοῦ ἀραιώσιον γινομένης, ἢ πρὸς ἕξιος σωμάτων. μανὸς γὰρ καὶ πολύτρητος ὁ πνεύμων, ἀπογλὴ ἴκελος, ὁ χαλεπαίνων τῷ ὑγρῷ, ἄλλῃ ἀπ' ἄλλης εὐρυχωρείῃ ἀμείβων τὴν μέσφι τῆς περιχεῖνης ἀρτηρίης ἥκειν. πρόσοδοι δὲ τῷ ὑγρῷ ῥηϊδίαι, εὐκαμπὲς γὰρ ἠδὲ ὀλισθηρὸν τὸ πύον· ἀτὰρ καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἄνω τὸ πνεῦμα φυσᾷ. Περιγίγνονται δὲ τὰ πολλὰ, εἰ μή κοτέ τις ἀναπνιγῇ ἀθρόῃ ἑλκώσι τοῦ ὑγροῦ, τῆς ἀρτηρίης οὐ δεχομένης ἢ ἠέρα πλήθεϊ τοῦ πύου. Θανάσιμοι δὲ μετεξέτεροι χεῖνοι, τ' Φθινώδεα, καὶ τ' Εμπυιχῆν τρόπον. Τὰ δὲ πύα, λευκὰ, ἔπαφρα, σάλῳ μεμιγμένα· ἄλλοτε δ' αὖ, τεφρειδέα, ἢ ὑπομελανίζοντα. Καὶ βεγγίζον κοτὲ ἀνεπίληπτον ὑπὸ ποικίλῳ Ελκεϊ, ἢν βάθος ἔχῃ ἡ Απόστασις· εὖτε καὶ ἀπόῤῥωγες ἀναφέρονται ἐς ἀπλάγχνου. Βραγχώδεες, βεγχίπνοοι, βαρύφωνοι· τὰ δὲ ἡδέα σφιν εὑρέα γίγνεται, καὶ εὐρυτέρων τῆς ὑγρασίης δέονται. ὀφθαλμῷ τὰ μέλανα, σιλπνὰ, τὰ δὲ λευκὰ, λευκότατα καὶ πίονα. μῆλα ἐρυθρὴ· φλέβες ἐν ᾧ τοιούτῳ κυρταί. Θωῦμα δὲ ὑπὸ τετέων· τὸν μὲν γὰρ εὐσαρκίης μείζων, εὐψυχίη δὲ τόνου δυνατωτέρη.

ΠΕΡΙ ΑΣΘΜΑΤΟΣ.

Κεφ. ια'.

ΕΙ ἀπὸ δρόμου, ϛ γυμνασίων, ϗ παντὸς ἔργου, δυσπνοὴ ἡ ἀναπνοὴ, Ἆσθμα καλέεται. Καὶ ἡ νοῦσος ἡ Ορθόπνοια, καὶ ἥδε κικλήσκεται Ἆσθμα. ἐν γὰρ τοῖσι προξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι ϛ οἵδε. Ορθόπνοιαν ἡ σκάλεον, ἔχεναι ὀρθίῳ σχήματι μοῦνον ἀναπνέουσι εὐφόρως, πνιγὴ γὰρ ἐν κατακλίσι· εἵνεκεν τοῦ τόνου τοῦ κατὰ τῷ πνεύματι, Ορθόπνοια τοὔνομα. ὄρθιος γὰρ ἀνατέταται ἐς ἀναπνοὴν, κὴν ὕπτιος κατακλιν θῇ ἄνθρωπος, κίνδυνος πνιγῆναι.

Πάχος ἡ, πλεύμονι· ξυμπαθέει ἡ ϗ τὰ ξυντελοῦντα ἐς ἀναπνοὴν, ἀφαίρεσιν, χώρης. ἰσχὺς ἡ καρδίης πάθη, ἔχοτε ἐς πολλὸν ἀφαιρέσεις· τῆδε γὰρ ἡ τοῦ ἀναπνοῆς ϗ τοῦ ζωῆς ἀρχή.

Αἰτίη ἡ, ψύξις ϗ ὑγρότης τοῦ πνεύματος· ὕλη ἡ, ὑγραὶ, παχέαι, κολλώδεαι. Εὐπαθέες ἡ γυναῖκες ἀνδρῶν μᾶλλον, ὅτι σφι ὑγραί τε ϗ ψυχραί. οἱ ἡ παῖδες τούτων σφεῖς γίνονται ῥηΐτερον, ἡ γὰρ φύσις ἐν αὐξήσι θερμήν δυνατωτάτη. ἄνδρες ἡ, εἰ ϗ μὴ ῥηΐδιοι παθεῖν, ἀλλὰ θνήσκουσι ἧσσον. Αμβολὴ δὲ θανάτου, ὅσοισι ἐν ἔργου πρήξει ἢ ἐν εἰείοισι πλεύμων θάλπει ϗ διάγει, οἱονεὶ τι τοῖσι τοῦ πτάνου ἐργάτῃσι, ἢ χαλκεῦσι, ἢ σιδηρεῦσι, ἢ λυτρῶν πυρσευτῆρι.

Μελλησμοῦ ἡ σημήϊα, βάρος τοῦ ἤρεμα· ὄκνος ἐς τὸ ξυνήθες ἔργον, ἀταὶρ ἠδὲ ἐς ἅπαν πρῆξιν· δύσπνοια ἐν δρόμῳ, ἢ πρὸς ὁδὸν ὀρθιεύ. Βραγχώδεες, ϗ βηχώδεες· φύσα ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι, ϗ ἐρυγαὶ πολέλογοι· ἀγρυπνίη· θερμασίη νύκτωρ σμικρὴ, ἀσαφὴς· ῥὶς ὀξείη, ἐς ἀναπνοὴν ἑτοίμη.

Ην ἡ ὅτι μέζον τὸ κακὸν ἕρπῃ, μᾶλλα ἐρυθρά· ὀφθαλμοὶ προπετέες, ὡς ἐπ' ἀγχόνῃ· ῥωχμὸς ἐν ἐγρηγόρσι, πολλὸν δὲ μέζον τὸ κακὸν ἐν ὕπνῳ. ὑγρὴ ϛ ἄηχος ἡ φωνή· πολλῷ ϗ ψυχροῦ ἠέρος ἐπιθυμίη· ἐς τὸ ὕπαιθρον ἴενται, πᾶς γὰρ αὐτέοισι οἶκος ἐς ἀναπνοὴν οὐ μάρκης. ἀναπνέουσι ὄρθιοι, ὅκως ἄπαντα ἀπῆσαι τὸν ἐλκόμενον ἠέρα ποθέοντες· ὑπὸ βαρείης δὲ τοῦ ἠέρος, ϛ διοίγουσι τὸ στόμα, ὡς τῷδε μέζονι χρεόμενοι. Ωχεῖ τὰ πρόσωπα, πλεῖν τῶν μήλων, τάδε γὰρ ἐρυθρῆ· ἱδρὼς πρεὶ μέτωπον, ϗ κληῖδας· βὴξ ξυνεχὴς, βιαίη· ἀναγωγὴ σμικρὴ, λεπτὴ, ψυχρὴ, ἰκέλη οἱονεί τι ϗ ἀφροῦ ἐπάνθισμα· τρόχηλος οἰδέει, πνεύματος πλήσι· ὑποχόνδρια ἀνεπασμένα. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνοὶ, πιεζόμενοι· ἰχνὰ σκέλεα. Κὴν ὑφαιθῇ τάδε, ἀπέπνιξέ κοτε Επιληπτικὸν τρόπον.

Ην

Ην ἢ ἐς ἀγαθὸν τελευτῇ, βηξ μικροτέρη, καὶ ἀραιοτέρη· ἀναγωγὴ πλούτων τε τῶν ὑγροτέρων· κοιλίης τάραχος πολλῶν ὑδατωδέων· ὄρων ἔκκρισις πολλὴ, κἢν ἐς ὑστέρησιν μηδεκὼ ἴκῃ· φωνὴ γεγωνοτέρη· ὕπνοι αὐταρκέες· ὑποχονδρίων ἄνεσις. ἦκέ κοτε πόνος ἐς μετάφρενον ἐπ' ἀνέστ. ἄθμα ἀραιὸν, λεῖον, κερχνῶδες. Ὧδε μὲν δὴ ἀμαθὶ ξήσκουσι ὄλεθρον. ἐν ἢ τῇσι ἐπανέσεσι, κἢν πεύσῃ ὀρθοστάδην, τὸ πάθος φέρουσι ξύμβολα.

ΠΕΡΙ
ΠΝΕΥΜΩΔΩΝ.

Κεφ. ιϛ'.

ΑΣΘΜΑΤΟΣ ἰδέη τὸ Πνευμῶδες· καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος, ὅκως ἐπ' Ασθματι. Ξυνὰ γὰρ τὰ πρόσθια· σμικρὸν ἢ καὶ τὸ διάφορον. δύσπνοια μὲν γὰρ, καὶ βηξ, καὶ ἀγρυπνίη, καὶ θέρμη, ξυνὰ, καὶ ἀποσιτίη, καὶ ἰσχνότης ὅλου. Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ὂν τὸ κακὸν ἀποτείνει, πλεῦν ἢ ἑξαετέρω ἑνὸς ἔτεος. ἤντε γὰρ τὸ μετόπωρον ἄρξῃ, εἰς τὸ ἔαρ, ἢ τὸ θέρος ἀποζώγνυσι· ἤντε χειμὼν, ἐς τὸ μετόπωρον τελευτῶσι τὸ βίου. Κοτὲ καὶ γέροντες ἀλῶσαι ῥηΐδιοι, καὶ ἀποφευκτοὶ ἁλόντες ὅσον βραχείης ῥοπῆς, ἐς εὐκλεὲς θανάτου χέρος. Αγχιστα ἢ ἅπαντες ἄπνοοι· σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνοὶ, ἀμυδροί. ἀλλὰ τάδε μὲν ξυνὰ πρὸς τὸ Ασθμα. ἰδίᾳ ἢ ἀναβήσεσι, ὡς ἀνάξοντες, ματαιοπονέουσι ἢ, οὐδὲν γὰρ ἀνάγουσι· ἢν δέ τι τοῦ πνεύμονος ἀποῤῥαγείη βίῃ, σμικρὸν, λευκὸν, στρογγύλον, χαλαζῶδες. Θώρηξ εὐρύτερος μὲν, ἀδιάστροφος δὲ, ἠδὲ ἀνέλκωτος. Ην δὲ ἀνεκπύητος ὁ πνεύμων ᾖ, ὑγρῶν ἢ οἱονεί τι πεπηγότων ἔμπλεως, ἀμαλείψιες τ' προξυσμῶν τοῦδε μέζονες. Οἱ μὲν οὖν ἀπεπνίγησ' θᾶσσον, πεύσῃ τι κάκιον ἐς τὸ πᾶν ἀποσκῆψαι. μετεξετέροισι δὲ ἐς ὑδερον ἢ λαγόνα, ἢ ἀνὰ σάρκα, τὸ πάθος τελευτᾷ.

ΠΕΡΙ
ΗΠΑΤΟΣ.

Κεφ. ιγ'.

ΗΠΑΡ Σπλανὶ, ἐς γλύσιν μὲν, ἰσόῤῥοπον· δεξιὰ γὰρ, ἠδὲ ἐπ' ἀριστερὰ τὰ ἀσλάγχνα ἰσάριθμα τῇ φύσι. ἄνισοι δὲ ἐς δυνάμιν, καὶ ἐν

ὑγείῃ, ϗ ἐν νόσοισι· ἐν ὑγείῃ μὲν, ὅτι πξ τὸ κράτος τῆς τροφῆς τὸ Ηπρ ἴσχ· ῥίζωσις γὰρ φλεβῶν Ηπρ. ἀτὰρ ϗ ἐν νόσοισι ϗ ἐς ὑγείλιν πολλόν τι ἰσχυροτέρλιν ἔχ ϑ θανάτ τλὺ αἰτίλιν. Οκόσον οὖν Ηπρ ἐς ὑγείλιν κρέσσον, τοσόνδε κάκιον ἐν νόσοισι. ϗ γὰρ ὑπφλεγμαίν ϑ θᾶσσόν τε, ϛ βιαιότερον· ϛ ἀφίσα) ξυνεχέστερόν τε, ϗ ὀλεθριώτερον. ὑπὶ Σκίρρῳ ϑ, ὠκύτερον Σπληνὸς ϗ τλειαλγέστερον κτείν. Τὰ μὲν οὖν τ φλεγμασίης ἐν τοῖσι ὀξέσι ἔλεξα.

Ην δὲ ἐς πύον τρέπηται, ὀδυνὴν ὀξεῖα ἴσχ μέσφι κλειδὸς, ἢ ἄκρα ὦμα. ἰσὸ γὰρ ϑ ἄχθος ἕλκ τὸ ἀμάφαγμα, ἀξ ὃ τὸ Ηπρ ἦρται· τὸ δὲ ἀμάφαγμα, τ ἰσὸ τῆσι πλευρῆσι ὑμμία βείλ, ξυνέπεται γὰρ αὐτέῳ· ὁ δὲ ὑπὶ τλὺ κλησίδα, ἠδ᾽ ἄκρῳ τῷ ὤμων ἀποτέπται, καὶ τάδε ξυνεφέλκεται κάτω. Πῦρ δ᾽ ριμὺ, ξιὺ ῥίγεσι, ὑπὶ τῇ Αποστάσι βὴξ ξηρὴ, οὐ μάλα πυκνή· χροὴ χλοήκαφον· ἢν δὲ καπνορέως ἔωσιν ἰκτερώδεες, ϑ λευκοχρόν εἴδε. ὕπνοι καθαροὶ φαντασίῃ ὀ μάλα· νηφαλέοι μὲν ἐς πάντα, ἐς ἓν δέ τι τῷ ϖροσκαίρων ἐξαπίνης ϖλάκοπαι, καὶ κατεστάθησαν εὐθέως. Ογκο ἰσὸ πτυθῆσι, ἢ πλευρῆσι· ἀπάτη ϑ πολλοῖσι, ὅκως ϖειτοναίν, γίγνεται. Ἀλλ᾽ λιὺ μὲν ἢ ἰσὸ τὰς νόθας ὄγκο, ὀδυνὴ πιεζόμμον τὸ Ηπρ οἰδέει, ἔμπλεον γλρ ὑγρασίης. Ην δὲ μὴ ἰσὸ τὸ ὀστέον μίμνωσι οἰδέ ϑ ὑμμὸ τὸ σημεῖον. ϛ ϑ μὲν ϖειγεφὴ ϛ τὰ ὅεια δῆλα· μ ϑ γὰρ τλὺ ϖειαγωγλὺ τ λοβῶν ἐς λαγαρὴν τὸ ὑπγάσειον πιέζουσα χεὶς ἰζάν. ϖειτοναίν ϑ ἀόρισος ἡ σκληρίη, ϗ ϑ πέρατο ἡ ἀπόφυσις ἀφανής. Ην μὲν εἴσω ἡ Απόστασις ῥέπῃ, πολλόν τι κρέσσον ἡ φύσις ἰητρός. ἢ γὰ ἐς ἔντερα, ἢ ὑπὶ κύστιν, τρέψ τὸ πύον. ἀσινεστέρη δὲ πολλὸν ἡ ἐς κύστιν ὁδός. Ην ϑ ἔξω ῥέπῃ, κακὸν μ μὴ τάμνειν. λιὺτε γὰρ ἔτως ἔῃ, ἀνεωΐεται ἰσὸ ϑ πύ τὸ Ηπρ, καὶ οὐκ ἐς ἀμβολλιὺ ὁ θάνατο. Ην ϑ θέλῃς τάμνειν, αἱμορραγῆσαι κίνδυνο, καὶ αὐτίκα ἂν ἄνθρωπον ἀποθανεῖν· ἄχελος γὰρ Αἱμορραγίη ἐφ᾽ Ηπατι. Ην οὖν ἐς ἀνάγκην τομῆς καταίνῃσι, καυτῆρα ἔμπυρον ϖαφανέα πυρώσας, ϛ διῶσαι μέσφι ϑ πύ τ. τουτὸ γάρ σοι τέμνει τε καὶ καίν. Κὴν ϖειγίγνηται, πύον ἐκρύσ λευκὸν, πέπον, λεῖον, κακῶδες, ὅτι παχύ. τοῖσδε ϛ πυρετοὶ, καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῖ, ῥηϊδίως τε ἀθέλξεται πάντα. Ην δὲ ἐς ἔντερον τὸ πύον ἐγχέηται, ἡ γαστὴρ ϖεφύσηται μὲν ὑδατώδεα ϖαῤῥέει, ἔπειτα κρεῶν πλύμασι ἴκελα, αὖθις αὖ δυσεντεριώδεα, ὁκοῖα ἐφ᾽ ἕλκεσι· ἀτὰρ ϛ αἱμάλωψ κοτὲ, ϗ ῥόμβο ἐνέχθη· φέρεται ϛ χολὴ ξανθὴ καπνορὴς, ἢ ϖεφυσοειδὴς, καὶ ὑστάτη ἐς ὄλεθρον, μέλαινα.

Ην δὲ ἀνεκπύητον τὸ Ελκο γίγνη), ϗ κακώδεα ἡ γαστὴρ, ὁκοῖόν τι σπεδόνα, ἰσάγ, τερφὴ ἄπεπο διεχθέ ἰσ᾽ ἀκρασίης κοιλίης τε καὶ ἐντέρων· ὃ πέπει γὰρ αὖθις εὖ ἔχον τὸ Ηπρ. Πῦρ τε ϑπὶ τοῖσδε ῥιμὺ, ϗ πάντων ἐς κακὸν ἡ τερπή· σαρκῶν ξυντήξιες· σφυγμοὶ σμικροί· δύσπνοοι. εὖτε οὐκ ἐς μακρὸν ἐτελεύτησαν τ βίον. Μετεξετέροισι ϑ ἡ Δυσεντερίη μὲν, ϛ τὸ Ελκο

ἰήθη,

ἰήθη, ἐς ὑδρωπα ᾗ κατέςρεψεν ἡ νῦσος. Ην δὲ ἅπαντα ξυνδιδῷ, πύον λευκὸν, λεῖον, ὁμαλὸν, ἄνοσμον γὰρ ἐκρέει ἡ χαςὴρ, πέπλει δὲ τὰ σιτία, εὔελπις ἄνθρωπος. Λειςὸν δὲ δι' ὕρεων κεκείαξ· ἀσφαλεςέρη δὲ ἢ ἀσινεςέρη ἡ τῆδε τοῦ πύου ὁδός.

Ην ᾖ ἀπὸ τ φλεγμονῆς ἀνεκπύητον ᾖ τὸ Ηπαρ, ἄπορον μὲν ὰ γίγνεται τ ὄγκον τε τ σκληρὸν ἵζον ἐς Σκίῤῥον ἱδρύειαξ. εὖτε πόνῳ μὲν ὰ ξυνεχὴς, νωθὴς ᾖ, κὴν πρῆϊ· ἀραιὴ δὲ κ θέρμη· ἀποσιτίη· πικρῶν γευμάτων ἡδονὴ, γλυκέων ἀηδίη· ῥιγώδεες, ὑπόλευκοι, χλωροὶ, οἰδαλέοι ὀσφὺν κ πόδας· ωεθσωπα ῥυσά· χαςὴρ ξηρὴ, μαχωρήσιες πυκναί· κορυφὴ γὰ τ κακῶν ὑδρωψ.

Επὶ ᾧ ὑδρωπι, ἢν μ ὕρεα πολλὰ, παχέα, ὑπόδοσιν ἔχοντα πολλὴν ἰλυώδεα, καταῤῥαγῇ, ἐλπὶς ἐκρυῆναι τ ὑδερον. λὴ δὲ λεπτὰ, κ ἀνυπόςατα, καὶ ὀλίγα, τῷ ὑδρωπι πιμωρέει. Ην δὲ μεταβάλλῃ ἐς τὸ ἀρχαῖον ἡ φύσις, κ καταῤῥαγῇ κοτε ἐς κοιλίλιν, ἐπὶ πολλοῖσι, παχέσι, ὑδατώδεσι, καὶ τ ὑδρωπα ἴησατο. Σφαλερὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἐπίκρισις· ὅτι γὰ τῆσι ἀθρόησι κενώσεσι, ἠδὲ τῆσι ἐκάτησι ξυμπλώσεσι, ἐξέθανόν κοτε ὑπ' ἀδυναμίης ἁλόντες, ὅκως ἐξ Αἰμορῥαγίης. Ασινέςερον δὲ λύει ἱδρὼς, λὴ πυλὺς ἐκρυῆ· ὰ πάνυ γὰρ ἰκμαλέοι οἱ ὑδρωπιώδεες. Ηδε τ ἐν Ηπατι παθέων ἡ τελευτὴ γίγνεται.

Ην δὲ ἐμπύη τὸ Ηπ * * * * μείραχες, καὶ οἱ μέσφι ἀκμῆς· ἦσον γυναῖκες. Προφάσιες δὲ, ἀκρασίη, καὶ νῦσος μακρὴ, μάλιςα ἐπὶ Δυσεντερίῃ καὶ Ξυντήξεσι· ἁ γὰ δὴ κ τόσδε ἐκίκλησκον Ξιωτηκλικὸς, τὸς ἐπὶ Ελλεσι Ηπατος ἰσχνὸς ἀποθνήσκοντας.

ΠΕΡΙ
ΣΠΛΗΝΟΣ.

Κεφ. ιθ΄.

ΣΠΛΗΝΙ ξυμβήσεται χρόνιον νόσημα, Σκίῤῥος· ἔμπυος δὲ οὐ ῥηϊδίως. Γίγνεται δ' οὖν, εὖτε πόνος μὲν ὰ τοιηχὺς, ὄγκος ᾖ πυλὺς τῆς ὑποπνοίης μέζων. ἐπὶ δεξιὰ γὰ ὤφθη μέσφι τ Ηπατος ὅλῃ τῇ κοινωνίῃ ἐποιδέων. Τ οὕνεκεν πολλοῖσι ἀπάτη γίγνεται, ὡς τοιῦδε ὐκ ἐόντος Σπληνὸς, ἀλλὰ τ ὑμβρώδεος πάθεος· τὸ γὰρ Περιτόναιον φλεγμαῖνον σφίσι δοκέει. Απτηνὴς δὲ, κ ἀτέρμονος, ὅκως λίθος. τοιόσδε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίῤῥῳ γίγνεται Σπλὴν· εὖτε κ ἀπορίη ξυμβαίνει παντελής.

Ην ᾖ κ ἐμπυΐσκῃ, εὐαφὴς μὲν, εἴκων ὑπὸ τῇ θίξει κ τ κορυφλὴ, ἔνθα ἡ τ πύου γλύνα· ὅπη ᾖ ἀνεκπύητος, ὐκ εἴκει. Αλλοτε ᾖ τῇ κοιλίῃ ἅπας ἐπαγώ-

ρηται, τῆδε καὶεῖσε ωρὸς τὰς ἀπώσιας φερόμβος, ἔς τ' ἂν σμικρότερος ἐὼν χώρην ἐς τὸ ἐμπλώειν ἴσχῃ. Ναυτίη, ἀπορίη, μάλισα ωρὸς τῆσι ῥήξεσι.

Επὶ ᾧ τάσιος σημήϊα, πυρετοὶ, πόνοι, ἢ ῥίγεα· τὰ πολλὰ γὼ ἔασι. ἄριγοι ᾗ ὅτι βραχείη θέρμη, ⸫ ἀνώδυνοι· τῆδε ⸫ λέληθέ κοτε ἐς Σπλεῦα Απόστασις, μανὸν γὰρ ἢ ἐπαναίσθητον ἢ ἐν ὑγίῃ τὸ ασπλάγχνον. Οἰδαλέοι, ὑδερώδεες, μελάγχλωροι, ξυὼ δυσφορίη· ἡ δύασνοια, ὡς ἀπὸ βάρεος τοῦ ϑώρηκος. Ὑπόθλιον γὰρ τὸ κακόν. Αχρι τοῦ ἄνω, χαλεπὴ πίμπλαται ὑπὸ πνεύματος παχέος, ὁμιχλώδεος, ὑγρὸν ὡς δοκέειν, ὀκέτ' ἐόντος ὑγροῦ. βὴξ, πολλὸν ϑυμὸς ἐγγίγνεται, καὶ βραχέα, ξηρὰ, βήσσεσι. Κοιλίη λυὼ τι κάτω φέρῃ, ὑδατώδεα, τὸ ωρῶτον σμικρὸν ὑπυφίζουσα· εἰ ᾗ ὅτι μᾶλλον ἐκδιδῷ, ξυωτικὴ μὲν τὸν ἄνθρωπον, ὠφελέει ᾗ οὐδὲν ἧσσον.

Ην ᾗ καὶ ἐκφαγῇ, πύον μὲν καθαρὸν, πέπον, ἔκοτε ἐσύθη, ὑπόλευκον ᾗ, ἢ τεφροειδὲς, ἄλλοτε δὲ τυγώδες, ἢ πελιδνόν. Ην δὲ καὶ βαθυτέρη ἡ Απόστασις γένῃ, καὶ μέλαν τὸ ὑγρόν· εὖτε ⸫ τοῦ χυμοῦ τι τοῦ Σπλεηὸς ἔξεισι ξυνταχέντος· μετεξετέρῃσι δὲ ἢ ὅλα μέλεα τοῦ Σπληνὸς ἐνέχθη· εὔλυτος γὰρ καὶ φύσει Σπλεύ. Ην ᾗ καὶ μὴ καθίσηται τῷ Ελκεϊ, μίμνῃ δὲ ἐς πολλὸν χρόνον, ἀπόσιτοι, καχέκται, οἰδαλέοι, ἰδεῖν ἀπεπέες, πολυελκέες πάντη, μάλισα ᾗ ἐς κνήμας· σφογγύλα, πελιδνὰ, κοῖλα, ῥυπῶδα, δυσαλθέα τὰ ἕλκεα· τῆσι ὑπεξυνταχέντες ὤλοντο.

Επὶ ᾧ σμικρῷ ὄγκῳ, μὴ σκληρίης, ἀνυπυρίης, ἀπονίη· μὰ τόδε, πολλὸν χρόνον ζῶσι οἵδε. Ην δὲ τοῦ πάθεος ἤπιοτο, χρεὼν ὑδρωψ, ἢ Φθίσις, καὶ τοῦ σκιρρώδεος τηκεδὼν ὑπαίγνεται· ἀπὰς ἠδὲ ὅτος ὁ τρόπος τοῦ ὀλέθρου σφέας τοῦ ζῆν ἐξάγει.

Παιδία μὲν οὖν ἢ νέοι παθεῖν τε ῥηΐτεροι, ⸫ ἀπαλλαγῆναι ῥηΐτεροι. γέροντες ᾗ, οὐκ εὐπαθέες μὲν, ἀπαθρῆναι δὲ ἀδυνατοι. ἀπὰς καὶ πρεσβύται ἔλαθόν τινες ὑπὸ Σπληνὸς ἀφθαρέντες· ἢ γὰρ ἢ ὑπὸ σμικρῷ ὄγκῳ, τοῦ ὀλέθρου σφίσιν ἡ ῥοπή. Φέρει δὲ ἢ νοῦσος μαχρὴ, φθινώδης· ⸫ νέοισι, ἀργίη μάλισα, ὁκόσοισι ἀπ' ἀγωνίης, ἢ γυμνασίων πολλῶν, ἄπονον τὸ σῶμα. Χωρία ἑλώδεα. ὕδατα πλατέα, ἀλμυρὰ, βρομώδεα. Ωρῶν, τὸ ϑερινῶδες μετόπωρον.

ΠΕΡΙ

ΙΚΤΕΡΟΥ.

Κεφ. ιε'.

ΗΝ χολῆς ξανθῆς, λεχιθώδεος, ἢ κροκοειδέος, ἢ τοῦ μελαγχλώρου, ἐς τὸ παντελὲς ἀνάχυσις ἀπὸ τοῦ ασπλάγχνου γένῃται, τὸ πάθος Ικτερος κικλήσκεται.

χλήσκε). Χαλεπὸν μὲν ὂν ὀξέσι. ὁ γὰρ μόνον πρὸ ἑβδόμης κτείνει φθυεν, ἀλλὰ ⸌ μὴ ἑβδόμη ἔκτεινε μυρίως· ἀσθενίως δὲ, εὖτε ἔκεινε πυρετὸν ἐς τέλος τὸ πάθος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ῥηϊδίως λύεται.

Ξυνίσταται ᾗ, οὐκ ἐπ' αἰτίῃ μᾶνον Ηπατος, ὅκως τισὶ τῷ ἰντεῶν δοκέει, ἀλλὰ Κοιλίῃ, καὶ Σπληνὶ, καὶ Νεφροῖσι, καὶ Κώλῳ. Καὶ ἐφ' Ηπατι μὲν ὧδε· ἰὼ φλεγμάνῃ ἡμῖν ἡ Σκίῤῥον ἴσχῃ τὸ Ηπαρ, ἄτρεπτον ᾗ τὸ ἐς ἐργασίλω ἔῃ, πίκτῃ μὲν ἐν τῷ Ηπατι χολιὼ, καὶ διακρίνει τόνδε ἡ ἐν Ηπατι ὅσα κύσις. Αλλ' ἰὼ αἱ φέρουσαι ἐς τὸ ἔντερον τιὼ χολιὼ ὁδοὶ ὑπὸ τ᾽ φλεγμασίης ἢ τῦ Σκίῤῥυ φραχθῶσι, πλημμυρῇ δὲ ἡ κύσις, παλίουτος ἡ χολὴ· τῷ αἵματι ὦν μίσγεται, τὸ δ' αἷμα ἐς πᾶν τὸ σκῆνος φοιτέον ἄγει τ᾽ χολιὼ παντὶ τῷ σώματι. γίγνεται δ' ἡ ἰδέη χολῆς. Λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλώδεα τὰ σκύβαλα· ὁ γὰρ γίγνε) χολόβαφα, ὅτι πὲρ οὐκ ἴσχει τῦδε ᾧ χυμῦ τὴν ἐπιῤῥοιὴν· τόνδε καὶ γαστὴς ἐπίξηος, ὅτε γὰρ ὑγραίνεται, ὅτε διάκνεται χολῇ. χροιὴ δὲ τῦ λευκοχρόου εἴδεος.

Επὶ Σπληνὶ ᾗ ἰὼ Ικτερος φθυῇ, μελάγχλωρος· μέλαινα γὸ αὐτέυ ἡ τροφὴ, ὅτι πὲρ ἐκμαγεῖόν ἐστιν αἵματος μέλανος, ᾧ τιὼ ἀχαθαρσίλω ἐοῦσαν ὁ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ Σπλεύ. ἡ δὲ ξυὼ τῷ αἵματι πάντι φοιτῇ· ἀφ' τόδε μελάγχλωροι ὑπὸ Σπληνὸς Ικτέρυ. Απὰρ καὶ ὅτι τοῖσι σκυβάλοισι τοῖσι ξυνίστασι, ἔτι ⸌ μελαντέρη χροιή· τ᾽ γὰρ Σπληνὸς τροφῆς τὸ περιττὸν ἐς ἔξοδον πρόπτωμα γίγνεται.

Καὶ ὅτι Κώλῳ, καὶ Γαστρὶ, Ικτερος, ὅτι πὲρ εἰς πέψιν ἡ Γαστὴς ⸌ τ᾽ Κῶλον κακωθῇ. καὶ γὸ καὶ ἐν τῷ Κώλῳ πέψις, καὶ ὑπὸ τῦδε ἡ ἐς τὸ Ηπαρ ἀναγωγὴ τροφῆς. Ην ὦν ὠμότερον τὸ Ηπαρ τ᾽ ἄλλην τροφιὼ λάβῃ, τιὼ μὲν ἰδίλω ἐργασίην πονέει, τ᾽ ᾗ ὀφνείλω ἐᾷ. τὸ γὰρ ἐν τῇ ἀναδόσι αἷμα, τιὼ ἀργίλω τὴν ᾧ Κώλυ ἐπέχον, διαπαύει παντὶ χρόμφον. ἀπεψίη ᾗ ἡ ἐν Κώλῳ χολῆς ὅτι ἐργασίη.

Ωδε ⸌ ὅτι παντὶ γίγνεται ἀσλάγχνῳ δυνατὸν Ικτερον, ὁ μόνον τῷ ἐς τὸ Ηπαρ πεμπόντων τροφιὼ, ἀλλὰ κὴν ὑπὸ Ηπατος λαμβάνῃ. Οὐ γὰρ ὀχετοῖσι αἰθητοῖσι μᾶνον ἡ φύσις παντὶ ἀφαπέμπει τιὼ τροφιὼ, ἀλλὰ πολλῷ πλέον ἀτμοῖσι, οἵπερ ἀπὸ παντὸς ἐς πᾶν ἐνεχθῆναι ῥηϊδιοι, τ᾽ φύσι· αὐτὰς ⸌ ἀφ' ὑγρεῶν καὶ πυκνῶν ἀγάσης. γίγνον) οὖν οἱ ἀτμοὶ χολόβαφοι, καὶ χρώζυσι, ἢ ἂν ἴζωσι ᾧ σώματος. Οὐ μὴν ὅτι Κῶλον ἡ τ᾽ χοιλίης ἔκκρισις λευκή· ἀσινὲς γὰρ τὸ Ηπαρ ἐς γλύσιν, καὶ σκεδὴν ἴσχει ὅτι ἔντερα χολῆς.

Δυνατωτάτη ᾗ καὶ ἡ ὅτι τῷ παντὶ ἕξις Ικτερον τεκεῖν· ἴσχει γὸ ⸌ ἐν ὅλῳ τ᾽ αἰτίην. Εστι δὲ τοιόνδε. παντὶ μὲν τὸ θερμὸν ἐς πέψιν. παντὶ ᾗ ὑγρῶν γλύνα ⸌ ἀφάνεισις, ἄλλῳ μὲν ἄλλη, ἑκάστῳ δὲ οἰκείη· ἐν σαρκὶ μὲν, ἱδρώς· ἐν ὀφθαλμοῖσι ᾗ, δάκρυον· ἐν ἄρθροισι δὲ, καὶ ῥινὶ, μύξη· ἐν ὠσὶ, κυψελίς. Ην

ἢν ἐς ἕκασον ἔργον τὸ θερμὸν ἐγκάμῃ, αὐτὸ μὲ ἐς ὁμιμὴ κ᾽ πυρῶδες ἐτεάπη, τὰ δ᾽ ὑγρὰ πάντα γίγνεται χολή· πυρὸς γὸ ἔργα, πικρὰ κ᾽ χολόδαφα. Ην δ᾽ καὶ ἐν αἵματι ἀπεψίη ξυμβῇ, γίγνεται τὸ αἷμα χολοειδὲς, σκίδναται δ᾽ παντὶ τρέφον· ἀφ᾽ τόδε παντὶ φαίνεται χολή. Δεινὸν μὲν γὸ τὸ πάθος· φοβερὴ δ᾽ ἡ χροὴ εἴδεϊ, κ᾽ χρυσοειδέες ἔασι τὴν χροιιὴν· ὐ γὰρ ἀνθρώπῳ εὐπρεπὲς, ὅ γε ἐν λίθῳ καλὸν ἔη. Περιπὸν δέ μοι φράζειν κ᾽ πόθεν τὄνομα, πολλὰ ὀκόσον τῷ χρυσαίων Ικλίδων τ᾽ τετραπόδων θηείων, τοιοῖσι δὲ ἔασι οἱ ὧπες οἵδε.

Εἴδεα τῷ πάθεϊ διαί. ἡ γὰρ ἐς τὸ ξανθὸν, καὶ τὸ ἡροκῶδες ἐτεάπη, τῷ λευκοχλώρῳ εἴδεϊ· ἡ ἐς τ᾽ πελιδνὸν, ⸌ μέλαν. Τῶνδε μέντοι ἡ αἰτίη· εἴδη δ᾽ κ᾽ χολῶν ὅτι αἰτίη. ⸌ γὰρ τῆσδε ἡ μὲν ξανθὴ, λεπτὴ, διειδὴς, λεπτοτέρῳ εἴδεος, ἡ ἐς τ᾽ πελιδνὸν· ⸌ μέλαν· ἡ δ᾽ καταχορὴς, ὡς κρόκον, ἡ λέκιθον φάναι, τῷ αὐτῷ εἴδεος. διυτέρη δ᾽ μελανυτέρης χροιῆς, περιπίζουσα, ἰσατώδης, μέλαινα. μυέλαι δὲ ἐν μέσῳ τ᾽ χροιῶν ᾠδαλλαγαί· ᾠδὰ δ᾽ τὸ θερμὸν, τετέων, καὶ τὰ ὑγρὰ, ἡ τροπή. Αλλὰ ⸌ τὰ σπλάγχνα τῶδέ ἐστι αἴτια. λιὼ ἧ ξανθὸν, ὡς τὸ Ηπ· ἡ πελιδνὸν, ὡς ὁ Σπληί. Ην μὲν ὅτι σπλάγχνῳ τινὶ Ικτερῷ γλύπται, ὅτι Ηπατι μὲ, τὰ Ηπατος ᾠφανέα· ἐπὶ δ᾽ Σπληνὶ, τὰ Σπληνός· ἔκασα δ᾽ τὰ τῷ ἄλλων, ἐκάστῳ. ἢν δ᾽ μηδενὸς φαίνηται, τ᾽ ὅλης ἕξιός ὅστιν ἡ πάθη. Διαφανῆ δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖσι λευκοτάτοισι ὀφθαλμοῖσι· μετώπῳ δ᾽ ᾠδὲς κροτάφοισι, μᾶλλον τοῖσι λευκοῖσι φύσει, κ᾽ ὅτι σμικρῷ Ικτέρῳ ἡ χροιὴ μέζων ἐπιθήει.

Οκόσοισι μὲ ἔν μέλας ὁ Ικτερῶδης, χροιῇ μελάγχλωρῳ, ῥιγώδεες, ἀθραυέες, ὄκνῳ εἰκοντες, ἄθυμοι· βραδυμώδεες δὲ τιὼ ὁμιλιὼ, πικροὶ δ᾽ τιὼ γεῦσιν· τ᾽ ἀναπνοιὼ ὀκ εὔκολοι· γαστρὶ διακνώδεες· ἀφ᾽ χωρήματα ᾠχροειδέα, ὑπομέλανα, ξηρὰ, μόλις ἀφ᾽ χωρέυμενα· ἕρσι καταχορέα, ὅτι τὸ μελάντερον. ἄπεπτοι, ἀπόσιτοι, ἄγρυπνοι, ἄθυμοι, μελαγχολώδεες.

Επὶ δ᾽ τὸ λευκότερον, χροιῇ μὲ λευκόχλωρῳ, γνώμῃ δ᾽ φαυλρότεροι· σιτίων ἄρξαθαι μὲν ὀκνηροὶ, ἐμφαγεῖν δὲ ὀκ ἀλγυνεῖς· πέψαι ῥηΐδιοι τῷ ᾠόδεν μᾶλλον. ἀφ᾽ χωρέουσι λευκὰ, ξηρὰ, ἀργιλώδεα· ἀρέουσι ξανθὰ, ὠχρὰ, κροκοειδέα.

Αμφοῖν δὲ τ᾽ ξύμπαν σῶμα κνησμώδες· θέρμη ἀνὰ ῥῖνας σμικρὴ μὲν, διακνώδης δέ. ἀμύσσον τὸ χολῶδες. Γεῦσις μὲν πικρῶν ὐ πικρὴ, τ᾽ θῦμα, ὐ μὴν γλυκέων· γλυκέων δὲ, πικρή. ἡ γὸ ἐν τῷ σώματι χολὴ, ἐνίζουσα τῇ γλώσσῃ, ὅπιᾠδεν τῷ ἐδεστῶν ἐντυγχάνουσα, τιὼ αἴσθησιν σοφίζεται τήνδε. ἡ γὸ γλῶσσα, ἀναπιοῦσα τ᾽ χολῆς τῆσδε, ὀκ ἐκείνων αἰσθάνεται. κ᾽ τ᾽ μὲν ᾠόδεν τ᾽ τῆς ὀποσιτίης χρόνον ἀτρεμέει ἡ χολὴ, ἀταρ ᾠδὲ ἡ γλῶσσα τῷ ἤδεϊ ἄχθεται. λιὼ δ᾽ ἀναζέσῃ θυμοῖσι, ὅπιᾠδεν τ᾽ ἐδεστῶν τ᾽ γλῶσσαν

σαν οἶδε κινέειν. ἤντε οὖν πικρὸν ἔῃ σιτίον, πικρῶν αἴσθησις· ἤντε γλυκὺ, χολώδεος· φθάνει γὰρ ἡ αἴσθησις τῆς χολῆς. Απάτη δὲ ξυμέεσι τοῖσιν ἡγεμόνοισι τὰ πικρὰ γλυκέα φαίνεσθαι· ὁ γὰρ ἔτως ἔχει. Ἀλλ' ὅτι μὴ ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι πικρῷ πικράζεται, μόνον ἀφ' ὁ ξυνίησες τὸ νόσε, φθυτασίη γλυκάζοντος γίγνεται. ἡ αὐτὴ δὲ κατάστασις, καὶ ἐν γλυκέσι, καὶ ἐν πικροῖσι γεύμασι. ἀπατηλὸν ἄρα γευμάτων προκάλυμμα ἡ χολή.

Ην μὲν ἓν μὴ ξυὺ τινος ἀπλάγχνε θερμασίῃ φθυῇ, ἀσινὲς μὲν ὡς ἐπὶπαν, μακρότερον δέ. Ην δὲ καὶ ἐγχρονίσῃ, καὶ ὑπαφλεγμαίνῃ ἀπλάγχνον, ἐς ὑδρωπα τὰ πολλὰ καὶ καχέξίλν τελευτᾷ. πολλοὶ δὲ δὴ ὑδρωπος ἑκπαλέντες ὤλοντο. Ξυνίησες δὲ μεμραικίοισι, νέοισι, καὶ τοῖσι δὲ ἀσινέστερον· παιδίοισι δὲ οὐκ ἄηδες πάγχυ, ὁ πάντη δὲ ἀσφαλές.

ΠΕΡΙ
ΚΑΧΕΞΙΗΣ.

Κεφ. ιε'.

ΠΥΜΠΑΝΤΩΝ ὁμῶς παθέων Καχέξίη τροπή· ἅπασαι γὰρ αἱ νόσοι τῆσδε ἀπότοκοι. Αται δὲ ἥδε μέγη ἄνθρωπον τῶν ἄλλων, φαρμάκων ἐπίδοσιν ἔχουσα πολλὴν ἰλυώδεα, καὶ προφῆσα γίγνεται πάθος. Καὶ ἕξις μὲν κακὴ σχέδον ξυὴ πάντων, καὶ ξυμπτώματα πολλὰ, δὲ ὄνομα τόδε ξύμβολον· ἰχνότης δὲ, ἡ ὦχρος, ἡ οἶδος, καὶ εἴ τι ἕτερον προσκαιρον ἀνὰ τὸ σῶμα. Καχέξίη δὲ ἑνὸς μεγάλου πάθεος ἰδέη, καὶ τῶδε τὤνομα. Η γὰρ ἀνθρώπου ἐς τὰ πάντα εὐεξίη, δὲ ἡ ἐς πέψιν, ἡ ἐς ἀνάδοσιν, αἵματος γένεσιν, ἥδε πᾶν ἔργον φύσιος, ἐφ' οἷσι εὔπνοια, εὐτονίη, εὐχροίη, τὸ προπάθεν ὑγείη. Ην δὲ ἐς ἀσθενίην κακοχυμίης ἡ φύσις τροπῇ, τόδε ἔστιν ἡ Καχέξίη.

Η νόσος ἥδε δυσαλγὴς, ἥδε μίκιστον κακόν. καὶ γὰρ τίκτει χρόνῳ μακρῷ, καὶ σὺδὲ ἐπὶ μῇ τῷ σώματος κακίῃ, καὶ σὺδὲ ἐπὶ σπλάγχνῳ ἑνί· ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ἁπάντων τροπῇ ἐς πονηρόν. Τοιγαροῦν τὰ ἀπότοκα τῶδε νοσήματα ἄφυκτα γίγνεται, Υδρωπες, ἡ Φθίσιες, ἡ Ξυντήξιες. καὶ γάρ τοι καὶ τῆς Καχέξίης προφάσιες ἀδελφαὶ τῆς ξυντήξιος ἔασι. Η δὲ νόσος μικρὴ δυσεντερίη ξυνεχής· νόσων ὑποστροφαὶ ἐνίοισι. Εὐστιτίη μὲν γὰρ, καί τοι καὶ προσφέρονται πολλά· ὠμῶν δὲ καὶ ἀτρέπτων ἡ ἀνάδοσις. ἐργασίη γὰρ τροφῆς, ἡ ἐς πέψιν, ἄπορος. Αἰτίη δὲ, δὲ Αἱμορροίδων ῥόος ἐπίσχεσις, ἡ ἐμέτων ξυνήθων ἀπαλλαγὴ, γυμνασίων λῆξις, αὐασμὸς ἱδρώτων, καὶ μεγάλων πόνων ῥαθυμίη.

Εὖτε τ' ἀρεόντων ἔκλυον, ὡς τὸ μηδὲν ὑπερέφειν. βάρος δ' σκήνεος· ὦχρος ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· γαστὴρ φυσώδης· ὀφθαλμοὶ κοῖλοι· ὕπνοι βαρέες, νωθροί. Ἀλλὰ τάδε, ῥεμβώδεα μὲν γινόμενα, νέοσι ἀπιστίην ἔχει. ἢν δὲ ῥιζώσαντα μίμνῃ, μηδὲ ἀπίεναι ἐθέλῃ, μεγάλου κακοῦ δεῖ ξύμβολα. Ἑστῶτες μὲν, οἰδαλέοι πόδας τε καὶ κνήμας· κατακλινόμενοι δ', τὰ κεκλιμένα μόρια. κἢν ἐναλλάξῃ τεὼ κατάκλισιν, τὸ οἴδημα ἐπ' ἐκεῖνα φοιτᾷ. Ὑγρῷ τε, ἢ ψυχρῷ, ἐς τὸ βάρος ἐοίκασε. ἢν γὰρ ἡ θέρμη τὸ ὑγρὸν ἐξατμίζῃ, τῷδε οὐκ ἀναχεομένῳ, εἶτα καταῤῥέει. Εὐσίτοι μὲν πολλῶν σιτίων, ἀδηφάγοι κάρτα. ἀνάδοσις ταχυτέρη πέψιος, ὠμοτέρων μᾶλλον ἢ ἀπέπτων. ἐξανυέργασον δ' ἡ τρέψις. ἀλλὰ τόδε οὐκ ἐν τῷ ὅλῳ πέφυκεν ὑπὸ τῆς φύσιος· ἡ γὰρ ἐν τῇ κοιλίῃ τῷ θερμῷ ἀτονίη, καὶ ἐν τῷ σκήνεϊ, ὁμοίη. τοιγαροῦν οὐδὲ χρηστὸν, οὐδὲ εὔχρων αἷμα γίγνεται.

Καὶ ἐπὴν ὠμῷ ὅλον τὸ σῶμα πλησθῇ, καὶ ἡ ἐς τὰ σιτία ὄρεξις οἴχηται, τῆς δὲ Καχεξίης ὧδε μέσφι σοφάχρα νεμομένης, καὶ τῷ πάθεος κορυφοῦ ἐόντος ἤδη, οἰδαλέοι μὲν, ἀδρανέες δ', καὶ ἐς πᾶσαν πρῆξιν ἄθυμοι· κοιλίη δ' ξηροτέρη· ἄχολα τὰ πολλὰ, καὶ λευκὰ, τρηχέα, ὡς ὠμὰ διαχωρέουσι. Τὸ σκῆνος αὖοι, ἀνίδρωτες, καπνωδέες· ὕπνος ἑδραῖος μὲν ἀδαμῆ, κεκλιμένῳ δὲ νυσταγμός. βραδύπνοοι. σφυγμοὶ ἀμαυροὶ, ἀθενέες, πυκνοὶ, πυκνότατοι δ' ἐπὶ πάσῃ καὶ σμικρῇ πρήξει. ἄθυμα δ' ὅτι τοῖσδε ἡ ἀναπνοή. Φλέβες ἐπὶ τοῖσι κατάφοισι ἐπημέλμασι, ἀσαρκίῃ τοῦ πέλας· αἱ δὲ καὶ ἐπὶ τοῖσι καρποῖσι, πολὺ μέζονες διοιδέουσι· μελάγχλωρον τὸ αἷμα. Ἐπὶ τοῖσδε, Φθίσις, ἢ Ξύντηξις. ἀναπνοὴ ἀνὰ σάρκα. Ὑδρωπα, ἤ τινα Ἀσκίτεα, ἤγαγε, καὶ τῶνδε ἄφυκτος ἡ γλήνη.

Φέρεσι δὲ ἡλικίαι, γῆρας, καὶ οὐκ ἀποδιδρήσκουσι· παῖδες, ταχὺ παθεῖν τε εὔκολοι, καὶ ἀπαλλαγῆναι ῥᾴτεροι· ἀκμάζοντες, ὁ μὲν πάγχυ παθεῖν ἕτοιμοι, ὁ δὲ πάμπαν δ' ἀπαλλαγῆναι εὔκολοι. Ὧρη δ' ὁ μὲν φέρει τόδε, ὁδὲ ἐς μέσον τελευτᾷ. Ἀλλὰ φθινόπωρον μὲν κάρτα, χειμὼν τοῦδε, ἔαρ δ' ἐς κορυφοῦ τελεσφορεῖ, θέρος δ' κτείνει.

ΑΡΕ-

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ,
ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΣΗΜΕΙΩΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Ὑδρωπος.	Κεφ. α΄.	p. 159.
Περὶ Διαβήτου.	β΄.	
Περὶ τῆς κατὰ τοὺς Νεφροὺς πάθης.	γ΄.	
Περὶ τῆς ἐν Κύστει.	δ΄.	
Περὶ Γονορροίης.	ε΄.	
Περὶ Στομαχικῆς.	ς΄.	
Περὶ Κοιλίης διαθέσιος.	ζ΄.	
Περὶ Κωλικῆς.	η΄.	
Περὶ Δυσεντερίης.	θ΄.	
Περὶ Λειεντερίης.	ι΄.	
Περὶ Ὑστερικῶν.	ια΄.	
Περὶ Ἀρθρίτιδος, καὶ Ἰσχιάδος.	ιβ΄.	
Περὶ Ἐλεφαντιάσιος.	ιγ΄.	

ΠΕΡΙ ΥΔΡΩΠΟΣ.

Κεφ. α'.

ΥΔΡΩΨ, ἀτερπὲς μὲν ἐσιδεῖν πάθος, χαλεπὸν ὴ καὶ παθεῖν. ἀμαθιδρήσκουσι γὰρ τόδε πάγχυ παῦροι ὑπ' εὐτυχίης, καὶ θεῶν μᾶλλον, ἢ τέχνης· τὰ γὰρ μέζονα πάντα ἰῶνται μοῦνοι Θεοί. Η γὰρ ἐν ἀπλάγχνῳ κωμεῖῳ νόσημα φωλεύσαν ἔτρεψε ἐς Καχεξίην τὸ πᾶν, ἢ τὸ ξύμπαν σκῆνος λοιμοῦ καταξήνωτος ἐς κακοχυμίην ἤμειψε τὰ ἀπλάγχνα. εἶτε ἄλλοισι ἄμφω ἐς τὸ κακὸν ξυντιμωρέει· ἀσινὲς δὲ τόδεν, οὐδ' ὅπερ καὶ σμικρὴ τῇ φύσει γίγνοιτο ἂν ὄπισθεν. Εστι δὲ ἐς ἐπομβρίην ῥεῦμα ψυχρὸν, παχὺ, οἱονεὶ ἡ ὀμίχλη τῷ παντί· ἢ τροπὴ ὑγρῆς καὶ ψυχρῆς αἰτίης, ἐς τοιόνδε ἕξιν ἑτεροιώσης τ' ἄνθρωπον. Οὐ γὰρ τὸ ἐν τῇ κοιλίῃ τῇ κάτω ἀλλόμενον ὑγρὸν, Υδρωπα καλέομεν, ἐπεὶ τόδε τὸ πάθος τῇδέ ἐστι. ἀλλ' ὅτε ξυμπερομαρτέει τῇ νέσῳ ὁ ὄγκος, τὸ οἴδος, ἡ χροιὴ, ἥδε ἐς τὸ ὕδωρ ξυντήκουσα ἕξις, Υδρωψ τέ ἐστι, καὶ καλέεται. κὴν γὰρ ἐκφαγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐκχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔασι ⓐ Υδρωπιώδεες. Η μὲν οὖν πρόφασις αἰτίη, Καχεξίη.

Ιδέαι δὲ πλέονες, ἧς ἑκάστη οὔνομα ἕτερον καὶ ἕτερον. Ην μὲν γὰρ ἡ πρόγχυσις ἔνυγρος ἐν τῇσι λαγόνεσι ἐμπλώῃ, καὶ ὑπὸ τοῦ πρήσιος ἐν τοῖσι παπύροισι δοκέῃ πως τυμπάνῳ, Τυμπανίης κικλήσκει. Ην δὲ ὕδωρ ἄλλοθι ἐς τὸ περιτόναιον ἐμπεσέχηται, ἐμπλώῃ δὲ τῷ ὑγρῷ τὰ ἔντερα, καλέομεν Ἀσκίτεα. Ην δὲ αἱ λαγόνες μὲν μηδὲν τετέων ἴσχωσι, τὸ πᾶν δὲ προιδύνῃ σκῆνος, ἢν μὲν ἐπὶ λευκῷ φλέγματι, καὶ παχεῖ, καὶ ψυχρῷ, Φλεγματίης καλέεται. Ην δὲ ἐς χυμὸν αἱματώδεα, ὑδατώδεα, λεπτὸν, ξυνακῶσι αἱ σάρκες, ἀνὰ σάρκα γίγνεται Υδρωψ. Κακὴ μὲν ἡ ἑκάστου ξύστασις· ἧσσον κακίων δὲ πολλόν τι, ἡ τῶνδε ξυμμιξίη. τῶνδε γὰρ ἀμφὶ τὰς λαγόνας εἷς ἑνὶ τ' ἀνὰ τὸ πᾶν ξυμβῇ γέ κοτε. Χαλεπώτατος δὲ, ἢν ὁ Τυμπανίας τῷ ἀνὰ σάρκα μιχθῇ. καὶ γὰρ ἰδίῃ, τὸν μὲν ἀμφὶ τὰς λαγόνας, Ασκίτεα Τυμπανίας χερείων· τῷ δὲ ὅλου τοῦ σκήνεος, ὁ Λευκοφλεγματίας τοῦ ἀνὰ σάρκα μείων. Επιεικὴς μὲν ὢν ἐν ἀνελπίστοισι, ἢν ὁ μείων ξυσῇ τῷ μείονι. κακίων δὲ, εἴ τις τῶν μειόνων ἑνὶ τῶν μεζόνων ἐς ταυτὸ ξυμβῇ. ἢν δὲ ἐς ἄκρας ἡ μίξις ἅμα ἵκηται δυοῖν μεγάλοιν, μέζον κακὸν τὸ ἔγγονον.

Ση-

Σημεῖα δὲ μέγιστα, ϗ ῥᾴιστα ἰδεῖν, ϗ θηρεύειν, ϲ ἐσακοῦσαι. Ἐπὶ μὲν τῷ Ασκίτῃ, ἰδέειν ὄγκον ἐν τῇσι λαγόσι, οἷόν ῳ ἀμφὶ τὼ πόδε· πρόσωπα δὲ, καὶ βραγχίονες, ϲ τὰ ἄλλα, ἰσχνά· οἰδέασι ὀρχέες τε ϲ πόδη, ϗ ὁ ξύμπας καυλὸς σκολιὸς ὀξ ἀνίσου τοῦ οἴδεος. Θίγειν, ἡδὲ ἐρείσαντά πη τιὼ χεῖρα, κῦ λόγον εἰσωθεῖν· τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑπὸ τὰ ἄλλα μέρεα μεταῤῥέει, ἀταρ καὶ ἐν τῇσι ϒ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ὑπεροφῇσι, ἐς τὰς μεταχλίσιας τὸ ὑγρὸν ὄγκον τε καὶ κλύδωνα ποιέει, ἐσακούειν τε καὶ τοῦ κλύδωνος. Ἀλλὰ κήν πη ⟨ν⟩ δάκτυλον ἐρείσῃς, ὁ χῶρος γίγνεται κοῖλος, ἐς χρόνον τε πολὺν μένει κοῖλος. Τάδε μὲν οὖν τὰ Ασκίτου.

Τυμπανίης δὲ, πρὸς τῇ ϒ ὄγκου θέη, ϲ ἀκοῦσαί ϐϛι δονέων. ἢν γὰρ παράξῃς τῇ χειρὶ, τὸ ὑπογάστριον δονέει, οὐδὲ μεταχωρέει τὸ πνεῦμα ἐν τῇσι ὑπεροφῇσι· πνεῦμα γὰρ, κήν μεταχλιθῇ τὸ ἀμπέχον ἄνω τε καὶ κάτω, ἴσον πάντη μένει. ἢν δὲ ἐς ὁμίχλιον ϲ ὕδωρ τρέπηται τὸ πνεῦμα, (καὶ γὰρ Ασκίτης ὑπὸ Τυμπανίου,) ἀμείβεται μὲν, ἰοῦ μὴ ἐς τέλος τραπῇ κοτε, ἡμιτελὴς μεταῤῥέων.

Ο δὲ ἀνὰ σάρκα, ἡδὲ ϒ λευκοῦ φλέγματος, τὰς μὲν λαγόνας ἴσχει κενεάς· οἰδαλέοι ἔασι, καὶ πρόσωπα, ϲ βραγχίονας· ἀταὶ ἡδὲ ὁκόσα τοῖσι ἄλλοισι κενεὰ, τοῖσδε γίγνεται πλήρεα. Φλέγμα μὲν γὰρ λευκὸν ὑπὸ τῇ Λευκοφλεγματίῃ σωίσται), ψυχρόν τε, καὶ παχύ· τοῦδε ἐμπίπλαται) τὸ πᾶν. οἰδάνει δὲ τὸ πρόσωπον, αὐχμώ τε, καὶ βραγχίονες· παχὺ ϑ τὸ ὑπογάστριον ὑπὸ ϒ οἴδεος· μαζοὶ ϑ ἐς ὄγκον αἴρεται), ὁκόσοι νέοι ἀκμαιοὶ ὄντες ἐν εὐτυχίῃ τ ἡλικίης. Ἐπὶ ϑ τῷ ἀνὰ σάρκα, πιεζεόντων τ σαρκὸς ἐς χυμὸν σαρκοειδέα· ἰχὼρ τε αἱμάλωπος, ὁκοῖος ῥέει ὑπὸ ἑντέρων ἕλκεσι, τοιόσδε ϗ ὑπὸ θλάσμασι ἀπὸ βάρεος ἐμπεσόντος, ἢν τάμῃς τι ὑποπολῆς, ὁ χυμὸς ἐκῥέει. Η ϑ τοῖν δυοῖν ὑπαμείψιν ἀμφοῖν ἴσχει τὰ σημήια.

Ξύμπασι ϑ ὁμοῦ ξυνέσι, ὦχρος, δύσπνοια, βηξ ἄλλοτε ϗ ἄλλοτε· νωθέες, ὀκνος πολύς· ἀπόσιτοι, ἢν δέ τι προσαίρωνται, κήν βραχὺ ϗ ἄφυσον, φυσώδεες, ἀταίσιες ὡς ἀπὸ πλησμονῆς· ἄνικμοι, διὸ δὲ ὑπὸ λεπτοῖσι ἰκμαλέοι· λευκοὶ, γυναικώδεες. Οἱ δὲ ἀνὰ σάρκα, μελάγχλωροι, μελανόφλεβες· Ασκίτῃσι μὲν, ϗ Τυμπανίῃσι, ὑπόφλυες, ϗ εὐπρόσωποι, καὶ καρποῖσι, ϗ ὑπογαστρίῳ. ὑπὸ ϑ τοῖσι ἀνὰ σάρκα, ϲ τῷ Φλεγματίῃ, οἴδεϊ ἅπαντα κρύπτεται. Υπνοι βαρέες, νωθροὶ, σμικροί· ἀψυχίη, σμικρολογίη, φιλοζωίη. καρτερίη, οὐκ ἀπ' εὐθυμίης ϲ εὐελπιστίης, ὅκως τοῖσι ἐν εὐτυχίῃ, ἀλλ' ὀξ αὐτέου ϒ πάθεος· Οὔτι φατὸν τιὼ αὐτίην θωυμάσαι· τὸ ϑ μέγα, ἐπὶ μέν γε ἄλλοισι ϑ πάμπαν ὀλεθρίοισι ⟨ἢ⟩ νοσέοντες ἄθυμοι, καταφέες, ἐρᾴται ϒ θανάτου· ἐπὶ ϑ τοῖσι, εὐέλπιδες ϗ φιλόζωοι γίγνονται). ἄμφω ϑ τὰ ἐναντία πίπτουσι αἱ νοῦσοι.

Γίγνεται ὑδρωψ ἢ ἐξαπίνης κοτὲ ἐπ' ἀθεφῆ ψυχροποσίῃ, ἢν ἐπὶ δίψεος χανδὸν πολὺ ψυχρὸν ἐγχέῃ ὕδωρ, εἶτα τὸ ὑγρὸν ἐς τὸ ὠφελιτώτατον ἀνέχθη, δι' ἄδε τῆσι κοιλίῃσι τὸ ἔμφυτον θερμὸν καταψύχθη, ἔπειτα ἐς τὰς κενεῶνας σταγόνες ἐκρέουσι, αἳ πρόσθεν εἰς ἀμπολιὴν ἐξηνέμωντο διεφορέοντο. Τόδε οἶν εἰ γίγνεται, ῥηϊτέρη ἡ τῶνδε ἴησις, πρόσω τι τῆς ἀσθάγχνων, ἢ ὅλον τ' ἄνθρωπον παθεῖν. Ἀτὰρ ἠδὲ ἕδεσμα φυσώδες, καὶ ἀπεψίη, καὶ βάρησις, ἔτεκον ὑδρωπας.

Ἐστι δὲ ξυνὸν πάντων τὸ καλὸν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἡλικίης πάσης. ὁκόσον ἄλλοι ἐς ἄλλο εἶδος ἔασι ὠφελοι· ἀνὰ σάρκα παῖδες, ἠδὲ τῦ λευκῦ φλέγματος. νέοι τε, μέχρι ἀκμῆς, οἱ κατὰ λαγόνας πλήσμιοι. γέροντες μὲν πάντα παθέειν ἕτοιμοι, ἀπόθερμοι, ψυχρὸν γὰρ τὸ γῆρας· ἀλλ' ἐς ὑγρὸν πλῆθος ἔασι ἀναίτιοι. τοῖσδε οὖν Τυμπανίης ξυνήθης.

Απαντα μὲν οὖν πονηρὰ τὰ εἴδεα τετέσι, ὑδρωψ γὰρ πάντων τ' νοσημάτων κακόν. Αλλὰ τετέων Λευκοφλεγματίης μὲν εὐηθέστερος· πολλὴ γὰρ ἡ ποικίλη ὀπὶ τῦδε ἡ εὐτυχίη, ἰδρῶτος, ἢ οὖρον, ἢ κοιλίης κοτὲ ἐπ' αὐτέοις καταῤῥάγη, λυομένης ἤδη τῆς τ' ὑδρωπος ἕξιος. Χαλεπὸν δὲ Τυμπανίης, καὶ τῦδε ὁ ἀνὰ σάρκα μᾶλλον. τὸν γ' ἰητρὸν ἐν τῷδε τῷ παθεῖ ὅλον χρὴ τ' ἄνθρωπον λελάξαι, τόδε μέντοι σφὶν δὲ Θεοῖσι ῥηϊτέρην.

Ὑδρειὴ δὲ ἡ ἐν σπλάγχνῳ κοτε ἄνθρωπος, ἢ Κεφαλῇ ἐπὶ ὑδροκεφάλῳ· ἢ Πνεύμονα μέγνον· ἢ Ηπαρ· ἢ Σπλεῖνα· ἢ ἐπὶ γυναικῶν Ὑστέρῃ, καὶ τ' ἄλλων ἥδε εὐαλθεστέρη. λεῖ γὰρ τὸ σῶμον ἀνὴ ἐκ τῆς πρόσθεν μύσιος, ὑγρὸν μὲν, εἰ ἔχοι, ἐκχέει ἔξω· ἢν δ' πνεῦμα, ἐξεφυσήθη τόδε· ἢν δέ τι ἀνὰ σάρκα ἡ Ὑστέρη πάθῃ, ὡς ἐπίπαν ὅλη ἡ ἄνθρωπος ὑδρειᾷ.

Ιδέη τις ἑτέρη Ὑδρωπος ἥδε γιγνώσκεται· κύστιες σμικραὶ, συχναὶ, πλήρεες ὑγροῦ, ἐγκέονται τῷ χοείῳ, ἔνθα ὁ Ασκίτης ξυνίσταται. ἀτὰρ ἐμπλέωσι δὲ πολλῷ ὑγρῷ, τέκμαρ δέ· ἢν γὰρ τετρήνας τὸ ὑπαγάρσιον ἐκχέῃς, ἐπὶ βραχείῃ φορῇ τῦ ὑγροῦ ἔνδοθεν ἂν ἐπέφραξεν ἡ κύστις· κἢν τὸ ὄργανον διώσῃ, αὖθις ἐκρέει. Τόδε μέντοι τὸ εἶδος οὐκ εὔηθες· πόθεν γὰρ ἂν ἐκπέσωσι αἱ κύστιες, ὁδὸς οὐκ εὔπορος. Λόγος δὲ μετεξετέροισι, ὅτι ἦκόν κοτε δι' ἐντέρων τοιάδε κύστιες· ἐγὼ δὲ οὐκ ὤπωπα, πρὸς τόδε νεῦ οὐδὲν γράφω. Οὐδὲ γὰρ περὶ αὐτέων ὅ, τι λέξω· εἴτε γὰρ ἐκ τοῦ κώλου, ἢ τῆς γαστρὸς, ἡ φορὴ, τίς ὁ τρόπος τῆς ξυστάσιος; ὁδὸς γὰρ ἐς ἔξοδον ἁπάντων δι' ἕδρης εὐρύης. ἠδὲ αὐτῦ τῦ ὑγροῦ τ' ἐν λαγόνι ξυλλογῆς ἄπιστος ἡ τ' ἐντέρων ῥαγή· οὐ γὰρ ἀσινὲς οὐδὲ ἀνώλεθρον, πρωθὲν ἔντερον.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΒΗΤΕΩ.

Κεφ. β΄.

ΘΥΜΑ τὸ Διαβήτεω πάθος, ὐ χάρτα ξυνήθες ἀνθρώποισι, σαρκῶν ϗ μελέων ἐς ὄεθν ἡ ξυύτηξις. Υγρὴ, Ϲ ψυχρὴ, ὅκως ἐν ὑδρωψι, αἰτίη. Οδὸς ϑ ἡ ξυνήθης, νεφρεύ τε, καὶ κύστις. Οὐ γὰρ ἀμελείπεσι ὀρέοντες, ἀλλὰ, ὅκως πξ ὀξέ ἀφέξι ὀχετῶν, ἄπαυστος ἡ φορή. Χρονίη μὲν ἡ τ νόσω φυὴ μακρῷ κυίσκεται χρόνῳ. Βραχύβι ϑ ἄνθρωπος, ὢν ἡ κατάστασις τελεθῇ· ὀξείη γὰ ἡ τηκεδών, ταχὺς ϑ ὁ θάνατός ποτε, καὶ βίο ἀίχρὸς ϗ ὀπίσω. Δίψος ἀκρατὲς, πολυποσίη ἀνισόμετο ὄεθισι πολλοῖσι, πλεῖον γὰ ἐκρὲ τὸ ὄεθν. ϗ οὐκ ἂν ὀπίχοι τις αὐτέως, ὅτε πίνοντας, ὅτε ὀρέοντας. Ην ϑ ἐπ' ἀκρὲς ἀνλίχωσιν, ὢν μ ὅ πεῖν, ἄνικμοι μ τὸ σόμα, αὐαλέοι ϑ τὸ σκῆνος, τὰ ϑ αὐλάγχνα καίεαϛ δοκέουσι· ἀσώδεες, ἄποροι, οὐκ ἐς μακρὸν θνήσκουσι· πυελφλεγέες δίψαι. Απυρέειν ϑ τίς ἂν ὀπίχοι τρόπο, ἢ τίς αἰχμὴν πόνω κρέοσων; ἀλλὰ κὴν ἐς μικρὸν ἐγκρατέες γλώων), προιδέσι σοφιὴ, ὄργιας, Ϲ ἰσχία· κὴν ἀνῶσι, ὀκχέουσι μὲν τὸ ὄεθν ἀλέα, τὰ δ' ἐποιδέοντα ἀξαείρε). Ξυνδίδοται γὰ ἐς κύστιν ἡ πλημμύρα.

Κὴν μὲν τελεθῇ τὸ κακὸν, εὔσημον. ἐπὴν ϑ μέλλῃ, ἄνικμοι τὸ σόμα· σίαλος λιγυὸς, ἀφρώδης, ὅκως ἀπὸ δίψεος, ϗ ὀδίκω δίψος· ὑπογονδρίων βάρο. Αἴσθησις ἀπὸ τ γαστρὸς ἐς κύστιν θέρμης ἡ ψύξι, ὅκως πρόσοδος πορέοντος ὅ νοσήματος· ἀτὰρ ἠδὲ ὀρέουσι ὅ ξυνήθε μικρόν τι μᾶλλον· δίψος τε, ἀλλ' ὑδέκω μέγα.

Ην ϑ ὀπὶ μᾶλλον αὔξηται, θέρμανσις μικρὴ μὲν, δακνώδης ϑ, ἐνίζουσα τοῖσι αὐλάγχνοισι· ὑπαγάσριον ῥυσοὶ, ὑπόφλεβοι, ἰχνοὶ ϑ τ ὅλην ἕξιν· εὖτε καὶ ἡ ὄρησις Ϲ τὸ δίψο ἐπαυξέα γίγνε) ἤδη κοτέ· κὴν ἐς ἄκρον τ καυλὸν ἡ ξυναίσθησις φθυῇ, εὐθὺς ὀρέουσι. Τῇδέ μοι δοκέει καλέεαϛ Διαβήτης ὀπίκλησιν, οἱονεῖόν τι ϗβήτης ἐὼν, ὄνεκεν ἐν τῷ σκιμύει τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνῃ, ἀλλὰ ὅκως ϗβάθρῃ τῷ ἀνθρώπῳ ἐς ἔξοδον χρέε). Διαρκέουσι ϑ ἐς χρόνον τινὰ, εἰ καὶ μὴ κάρτα πολλὸν, ὅπ πονέοντες ὀρέουσι, τηκεδὼν δὲ γίγνεται δεινή. ὅτε γάρ τι ἐκ τῆς πόσιο μέγα ἐς τὸ σκιμῶο ἔρχε), καὶ ξυναπέρχε) τ σαρκῶν ἐς τὰ ὄεθρα μυεία.

Αἰτίη δὲ, ὀξεῶν νόσων τις ἀπέσκηψεν ἐς τόδε, καὶ ἐν κείσι κρύβδην τὸ κακόηθες ἐγκατέλιπον αἱ νόσοι. Οὐκ ἀδόκητον καὶ δηλητήριόν κοτε πόδε τ

αἰτίην ἴσχειν, τῆ ὀκόσα κύστι ἐς νεφρῖσι ἐνσκήπτει. Ἀτὰρ εἰ ἐδάκη τις ὑπὸ τοῦ Διψάδος, τοιήδε οἱ ἔλκεος ἡ πάθη. Διψὰς ἢ τὸ ἑρπετὸν θηρίον, ἢν δάκῃ τινά, ἄχετον δίψου ἐξάπτει. πίνουσί τε ἀδδηὴν οὐκ ἐς δίψεος ἄκος, ἀλλ' ἐς τὴν τῆς κοιλίης πλησμύρεαν, ἀκοσίῃ ποτοῦ. Ην ἢ ἀλγέῃ τις φρενίτιδι τῆς κοιλίης, καὶ ἀχθέῃ, καὶ ἐπίσχῃ τὸ ὑγρὸν ἐς μικρὸν, αὖθις ἀδδηὴν πίνουσι διψῶντες, καὶ ἥδε τῶν κακῶν ἡ ἀμοιβή· συμπαρέει γὰρ ἀλλήλοισι δίψος καὶ φρενίτις. Αλλοι δὲ οὐκ ἀρέουσι, ἀδέ τις ἄλλη τοῦ πονηροῦ ἀπαλλαγή. τοιγαροῦν ἀκοσίῃ μὲν τοῦ ποτοῦ, πλησμύρῃ δὲ τοῦ ὑγροῦ, φρενίτιδι δὲ τῆς κοιλίης, ἐξερράγησαν ἀθρόως.

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΝΕΦΡΟΥΣ

ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. γ'.

ΝΕΦΡΟΙ, τοῖσι φυὴν μὲν, ἀδενώδεες· χροιὴν δὲ ἐρυθρότεροι, ὁκοῖόν περ μᾶλλον, ἢ μαζοί, καὶ ὄρχιες. (καὶ γὰρ καὶ οἵδε ἀδένες· ἀλλὰ λευκότεροι.) χῆμα δὲ διδύμοισι ἴκελοι, πλατέες μᾶλλον ἐοῦσι ἅμα, καὶ καμπύλοι. Κοιλίαν δὲ σμικρὴν, ἰσθμοειδέες, ἐς τὴν τῶν ὕρων διάθησιν. ἐκπεφύκασι δὲ ὀχετοὶ νευρώδεες, ὁκοῖόν τι αὐλοὶ, ἀφ' ἑκατέρου· ἐμπεφύκασι δὲ οἵδε τοῖσι ὤμοισι τῆς κύστιος ἑκάτερθεν. ἴσον δὲ τὸν ὕρεον ἀπὸ Νεφρῶν ἡ ὁδὸς ἐς κύστιν.

Αμφὶ δὲ τοῖσδε τοὺς Νεφροὺς, καὶ τὰς πόρους τοῖσδε, πολλὰ καὶ ποικίλα γίγνεται πάθεα. τὰ μὲν ὀξέα, ἐν αἱμορραγίῃ, καὶ πυρετοῖσι, καὶ φλεγμονῇσι κτείνοντα, ὁκόσα μοι λέλεκται. τὰ δὲ χρόνια, τηκεδόνι λύοντα ἄνθρωπον, ἀνώλεθρα μὲν, ἀναλθέα δὲ, καὶ ξυναποθνήσκοντα. Χρόνια δ' ἐστὶν, Αποστάσιες, Ελκεα, Λίθων γλύνα, Αἱμορροΐδες. Ελκεα μὲν δὴ Αποστάσιος, μήκιστα καὶ δυσαλθέα πάντα τοῦ ἀνθρώπου.

Τῶν Λίθων δὲ χρονίη μὲν ἡ γλύνα, ὀδυνώδεες σφηνώσιες, ἃς δὴ ῥηΐσῃ ἡ διέξοδος· χαλεπὴ δέ οἱ καὶ ἡ τοῦ ὕρεος ἐπίσχεσις. Αλλ' εἰ εἰσὶ πολλοὶ σμικροὶ, ἀλληλοχίῃ μίμνουσι, ἢ εἰς μέγας ἐμφερηχθῇ, καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τοῖν Νεφροῖν ξυμβῇ τάδε, ἐς ὕρεος χέσιν, καὶ ἀπόστασιν, ὀλιγήμεροι θνήσκουσι. Εὖτε μέντοι ἡ φύσις ὀπιμήκεα καὶ ἰσομεγέθεα τοῖσι ἀρητῆρσι τὴν κοιλίην τῶν Νεφρῶν τεύξασα, σμικροῖς ἄρρα μέζονα, ὅκως ἂν, ἐὰν ἄνω συσῇ Λίθος, ῥηΐσην ὁδὸν τὴν ἐς κύστιν ἴσχῃ. Διὰ τόδε καὶ ὀπιμήκεες οἱ Λίθοι γίγνονται,

ται, πρὸς γὰρ τοῖσι Οὐρηπῆσι τὰ πολλὰ πήγνυνται. καὶ ὁκόσοι τῇδε ἐς πάχος ἄνισοι, λεπτοὶ μὲν ἔασι τὰ πρόσω, ἀπὸ τὰς Οὐρηπῆας στενοτέρας ἐόντας· παχέες δ', ἀπὸ τὸ τὰς Νεφρὰς κάτω ῥεῖν. Εγγίγνονται δὲ τοῖσι Νεφρῖσι μᾶλλον, ἀλλὰ τοῖσι ἀποπύρησι. ὧδε ἔδρηκε γὰρ ἐν τοῖσι Οὐρητῆρσι οὐκ ἴσχουσι λίθοι, ἀλλὰ τὰ ψαμμία σπὼ τοῖσι Οὐρητῆρσι κάτω ἀποπλέει, τάπες σπερμάτια καὶ ὕλη τῷ πάθεϊ γίγνεται. Ην δὲ ἐμφραχθῇ ποτε τῇ κοιλίῃ μέζων τελεθεὶς, πόνοι τ' ὀσφύϊ ἀμφὶ τὰς ψόας μέσφι τῶν μέσων πλευρέων. πολλοῖσι γὰρ ἀπάτη πόνου, ὡς ἀπὸ Πλευρίτιδος. βάρος ἰσχίου· κατὰ ῥάχιν δυσκαμπέες, ξυννεῦσαι χαλεπῶς· ἐπώδυνοι στέφοι, βαρέες, ἀνέκλισοι, τὸ δὲ ἑλικοειδὲς ἔντερον. Ην δὲ πλημμυρῇ τὸ ὕδρον, καὶ ἀπατάσιες· προθυμίη ἀποκρίσιος, ὄκωσπερ ὠδίνων· φυσώδεες, ἀδιέξοδοι δὲ αἱ φύσαι· πυρετοὶ δακνώδεες, ὑπέξεσι· αὐαλέη μὲν γλῶσσα, ξηρὴ δὲ ἡ κοιλίη· ἰσχνοί· ἀπόσιτοι, ἢν δέ τι προσφέρωνται, ὕστε πέψαι, ὕστε ἀναλαβεῖν ῥηϊδιοι. Ην δὲ ἐς τὴν Οὐρητῆρα ὁ Λίθος ἐμπέσῃ, βασανισμὸς ὡς ἀπὸ ῥίγεος, αἴθησις τοῦ Λίθου ὁδοιπορέοντος ξυνῳ ὁμοδιαίτῳ. Κὴν ἐς τὴν Κύστιν ἐμπέσῃ, ὕρεων ἄλις ὑδατωδέων ἔκχυσις, κοιλίης ἔξοδοι, φύσαι, φυσώδεες, στομάχου κατάσασις, ἐρεύξιες, ἀνάπαυσις τῆς πρόσθεν κακῶν. προσεχύθη ποτὲ καὶ πρὸς τῆς ὕρων αἷμα, ἀναδορὴ δ' πόρου. Αγωνίη δ' ὀδυτέρη, ὅ Λίθου ἡ ἀπὸ τοῦ Καυλοῦ διέξοδος. ἰὼ δὲ μέζων τ' Οὐρήθρης ἔῃ, ἐνίσχεται πολλὸν χρόνον, καὶ πλημμυρεῖ ἡ κύστις, καὶ ἰσχυείη νοῦ ἐπαλγεστέρη· ξυὼ γὰρ τῇδε καὶ Οὐρητῆρες πιμπρέανται. Χαλεπωτάτη δ' ἡ τῶν σκολιῶν διέξοδος· καὶ γὰρ καὶ ἀγκυροειδέας ὤπωπα, καὶ ὑπὸ τοῖς πόροις ὑπωρώσιας. Ὑπομίκτεες δὲ τὰ πολλὰ ἀπαλαστόμβοι ὑπὸ τῆς τοῦ πόρου ἴξιος. Χροιὴ δὲ, ἄλλοι μὲν λευκοὶ, ἀργιλώδεες, τὰ πολλὰ παιδίοισι. ἄλλοι δὲ ξανθοὶ, κροκοειδέες, γέρουσι δὲ, οἷσί περ καὶ ἐν Νεφροῖσι οἱ Λίθοι ξυνήθεες· ἐν Κύστι γὰρ παιδίοισι μᾶλλον. Διπλαὶ δὲ αἱ αἰτίαι τῆς πήξιος· γέρουσι μὲν, τὸ σῶμα ψυχρὸν, παχὺ τὸ αἷμα. ψυχρὸν δὲ τὰ παχέα θᾶσσον πήγνυσι· τέκμαρ δὲ, τοῦ ὑδάτων τοῦ θερμοῦ φύσει αἱ πηγαὶ, ἀποψυχθέντα γὰρ ἐς παχυειδέα Λίθον πήγνυται. παιδίοισι δὲ, πολλὸν ὑπὸ τοῦ αἵματος τὸ ἰλυῶδες ἐφθὲν χωρέσιος, ὅκως πυρὸς τὸ ἔδρην ἴσχει. Λίθων μὲν οὖν ἀμφὶ χωρέσιος, τοιάδε πάθη.

Μετεξετέροισι δὲ πρὸς ἡδόνῃσι ὀρέουσι αἷμα, τοῖσι ἀπὸ Αἱμορροΐδων ἰκέλη ἥδε ἡ ξυμφορὴ, ὁμοίη δὲ καὶ ἡ τοῦ σκληρέος κατάσασις· ἔξωχροι, νωθροὶ, ἄπνοοι, ἀπόσιοι, ἄπεπτοι. Κὴν μὲν σκιρρωθῇ, ἔκλυσις, πάρεσις τὰ μέλεα, κεφαλαὶ δὲ κοῦφοι, καὶ ἐλαφρότεροι. Ην δὲ ἐς τὴν πρόσθον μηδὲν σκιρρωθῇ, κεφαλαλγέες, ἀμαυρὴ τὰς ὄψιας, σκοτώδεες, ἀμφιδινούμβοι. ἐντεῦθεν Επιλήπτοι μυελοῖοι· ἄλλοι οἰδαλέοι, ἀπαχλυούμβοι, ὑδρωπιώδεες· ἄλλοι δὲ Μελαγχολώδεες, ἢ Παράλυτοι. ὑπάρχει γὰρ Αἱμορροΐδος ξυνήθεος ἀποτοκὰ τάδε. Ην μὲν οὖν ἀπὸ Νεφρῶν ἐκφέρῃ τὸ αἷμα, καθαρὸν, ἀμιγὲς ὕρεσι, τὰ

πολλὰ ἐκρέει ἀπὸ Κύστ͞ις τ͞ῦ ὕρων τὸ αἷμα. Φέρεταί κοτε κ᾽ ἀπὸ ῥήξι͞ος τ͞ῦ Νεφρῶν πολὺ ἀθρόον, ἀτὰρ ἠδὲ πάγον ἴσχει, καὶ γίγνονται θρόμβοι. ὡς ἔξω χυθὲν, ἐπάγη κοτὲ κ᾽ ἐν κύστ͞ι, εἴτε ἰσχυρὴ γίγνετ᾽ δεσή.

Ἐπὶ δ᾽ τῇ ῥαγῇ, Ἕλκεα συμβαίνει χρόνια, ⁊ δυσαλθέα. τέκμαρ δ᾽, ἐφελκὶς, ἢ ὑμθύιον, εἴτε λεπάχνιον, ἐρυθρὸν ἐκκειθέν· ἢ πύον λευκὸν ἐρηθὲν, ἄλλοτε μ᾽ καθαρὸν, ἀμυγὲς, ἄλλοτε δ᾽ ὕροισι ξυμμεμιγμθύον. Τοῖσδε χρὴ ⁊ Ἀποστάσιος ἀναγινώσκειν, ἣν ποσθιθύων᾽. πυρετοὶ ἐς ἑσπέρην, κ᾽ ῥίγεα· πόνοι ἀμφὶ τὸν ὀσφυν, κνησμοί. Ην δ᾽ κ᾽ ἐκραγῇ, θρόμβοι πυώδεες, σαρκοειδέες, ἀτὰρ ἠδὲ λευκῷ πύῳ Ἀπόστασις. Τὰ δ᾽ Ἕλκεα δακνώδεα, ἄλλοτε μὲν καθαιρόμθυα, ἄλλοτε δ᾽ ῥυπῶδὰ ὄντα. δηλοῖ δ᾽ τὸ πύον, ἀτὰρ ἠδὲ ὕρεα κάκοδμα, ἢ ἄνοδμα.

Εαρ μὲν ὖν Αἱμορραγίας πίπτ͞ι, κ᾽ Ἀποστάσιος. χειμὼν δ᾽, κ᾽ φθινόπωρον, Λίθυς. Ην δὲ ἐπὶ Λίθοισι Ἕλκεα γρήται, ἀναλθέες μὲν αἱ νοῦσοι, ταχέη τὴκεδὼν ⁊ θάνατος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΣΤΙ.

Κεφ. δ΄.

ΤΩΝ ἐν τῇ Κύστ͞ι νόσων θδὲν εὔηθες. τὰ μθὺ ὀξέα, φλεγμασίῃ, κ᾽ πεώμασι, σπασμῷ, ⁊ πυρετοῖσι ὀξέσι, κτείνουσι· Ἑλκ͞ος δ᾽, καὶ Ἀποστάσιες, ἢ Παρέλυσις, ἢ Λίθ͞ος μέγας μθύ, ἀναλθὴς δέ. Οὔτε γὰ θρύπτεται ἢ πόσι, ἢ φαρμάκῳ ἀμφιθρύπτῳ, ὅτε ἀσινέως τέμνεται· χρὴ γὰρ καὶ τὰ λεπτὰ τῆς Κύστ͞ος ξυντάμνειν, τὸ δ᾽ αὐτῆμαρ ἔκτεινε, ἢ ὀλίγαις ἡμέρῃσι σπασμοῖσι καὶ πυρετοῖσι θνήσκουσι. Ην δὲ μὴ ταμῇ, ἐς ὕρων χέσιν, ⁊ πόνοισι, κ᾽ πυρετοῖσι, ἢ τὴκεδόσι, σμύχεται ἄνθρωπος. Ην δὲ μὴ κάρτα μέγας ὁ Λίθος ἔῃ, χέσιες μὲν ὕρων ξυνεχέσεραι· ἐς γὰ τ᾽ αὐχένα ῥηϊδίως ἐμπίπτων, ἀποφράσσει ὕρων ἔξοδον. τάμνειν δὲ εἰ ⁊ τ͞ μεζόνων ἀσφαλέστεροι, ἀλλὰ τέμνεται Κύστις. Κἢν τις ⓦ τὸ θανάτου κίνδυνον ἐκφύγῃ, Ροιάδος γίγνεται ④ πάθος· κἢν ἀκίνδυνον ἔῃ, ἀλλ᾽ ὁ φορητὸν ἐλευθέρῃσι ἀένναον ἐκρέειν ὕρον, κἢν βαδίζῃ, κἢν εὕδῃ, ἀτρεπὲς δὲ ἢν βαδίζηται. Οἱ δὲ κάρτα σμικροὶ τὰ πολλὰ τάμνουσ᾽ ἀσινέως. Ην δὲ ξυμπεφύκῃ τῇ Κύστ͞ι Λίθος, ἀφάθλος μθὺ τῆσι μελεδώνεσι, ἀτὰρ ὠδὲ ἀσινεῖς πόνοισι, καὶ βάρεϊ, κἢν ἂν ἢ δυσερίης ἄτερ· λὼ δ᾽ μὴ, καὶ δυσερέει. Ξύμπαντας δὲ τὰς Λίθους ἀφανοίης ἂν, τῆσι τῶν ψαμμίων ἐν τοῖσι ὕρησι ὑποστάσεσι. ἀτὰρ ἠδὲ πεφύκοτοι τὰ αὐτοῖα γίγνονται,

εἴτε

εὖτε γὰρ ἀτυρέουσι, κὴν ὕπεστι ἡ ὁ Λίθος, ὀδυνέονται, ἢ ἀμφαφόωσι ἢ ἕλκωσι τὰ αἰδοῖα, ὅκως ἢ Λίθον ξυὼ τῇ Κύστι ἐξαιρούμθοι. Ξυμπαθὴς ᾖ ἡ ἡ Εθρη, κυησμώδης γιγνομθὴ· ὡσπερὴς ᾖ καὶ Αρχὸς βίη ἡ ἐντάσεσι, φαντασίῃ ἐκκείσι δὲ ὡς δῆθεν ἓ Λίθε· ἄμφω γὰρ ξυγκέεν ἄλλήλοισι, Εθρη τε, ἡ Κύστις, ὧν ἑκατέρε * * * * ἀφὶ τόδε ἡ ὅτι φλεγμασίῃ Αρχῇ ἰκνεέει Κύστις, ὃ ὅτι τῆσι ἑ Κύστιος ἀκίσι ἐ δίδησι Εθρη, κὴν μὴ ἐπίξηρο ἡ γαστὴς ἔῃ. Τοῖα μὲν τὰ ἄλγεα τῆ Λίθων.

Αἱμορραγίη δὲ, κὴν μὴ κάρτα ὀξέως κτείνῃ, χρόνῳ ᾖ ἐξείλυσε μυείης. Οἱ δὲ ἀπ' αὐτέης θρόμβοι, ἰκνεῖν, ὀξέες ὀλεθροι, ὅκωσπερ ④ Λίθοι. καὶ γὰρ, ἢν τὸ αἷμα λεπτόν τε, ὃ ξδωθὸν, ἡ μὴ πάγχυ ἢ εὐπαγὲς, ἀλλ' ἡ Κύστις ἐς πολλὸν ἁλίζει χρόνον, ἡ ἥδε θερμαίνουσα ὃ ἐψῦσα πηγνύει, ἡ ὧδε γίγνε ᾖ θρόμβο. Ἰκνεῖν μὲν δὴ δυνατωτάτη κτεῖναι· ὡσεπιγίγνεται ᾖ τετέοισι ἄλγο ὀξὺ, πῦε δριμὺ, γλῶσσα ξηρὴ, ἡ ὅτι τοῖσδε ὡξάφορε θνήσκουσι.

Ην ᾖ ὅτι Τρώματι ἄλγος φανῇ, Τρῶμα μὲν ὀλέθριον. Τὸ ᾖ Ελκος, κὴν μὴ δεχῇθεν κτείνῃ, πυρετοῖσι, ἢ φλεγμονῇ, ἀνήκεσον γίγνε ᾖ. Λεπτὴ μὲν τὸ πάχος Κύστις, νοῦερον δὲ τὴ φυλύ· τάπε ὀδὲ σαρκῦ ᾖ, ὅτε ῥηϊδίως ἐπωτείλητα. ποτὶ ἡ τὸ ἕρεν χολῶδες, δριμὺ, δακνῶδες ἓ Ελκεος. Η ξυὼ δίαυτα· ἥδε ἐν μὲν τῇσι πληρώσεσι ἀτέτηται, ἰὼ ᾖ κενωθῇ, ξυνίζει. πάχο ἓν ἄρθρε πάθεϊ, ἐν ἐντάσι τε, ἡ κάμψι· ἄρθρῳ δὲ ὐκ εὐαλὲς Ελκος ὐδέν.

Καὶ Εμπυο δὲ ἐξ Αποστάσιο γίγνεται. Κύσιο σημῖα, τάπε ἐπ' ἄλλοισι μέν· ὅτι φλεγμασίῃ γὼ, ὃ ὅτι πυρετοῖσι, ὃ ῥίγεσι, ἡ Απόστασις, κίνδυνοι δὲ ④ ὠυτοί. Πύον δὲ, ἀλλ' ἐς παχὺ, λευκὸν, ἐ κάκοδμον, ἐκδιδοῖ. εὐήθεα τὰ ἀπὸ τῶνδε Ελκεα. Ην δὲ ὑπένεμται, τευγώδεα, μυξοποιὰ, κάκοδμα ἐρέυσι. τῇ τοιῶνδε οὐ βεβαιοῖ θάνατο. δακνώδεα μὲν τὰ ἕρεα, ὀδυνηρὰ ᾖ ἡ πρόεσις αὐτῶν, διαΐσσε ᾖ ἡ ὀδυὴ μέσφι ἄκρων ἓ καυλῦ. Βλάπτει ᾖ αὐτέυς πάντα ἡ ταναυλία· ἡ πληρονὴ, ὃ κένωσις· ἡ ἀρχίη, ὃ κίνησις· ὃ λειτρὰ, ἡ ἀλυσίη· ἡ τροφὴ, ἡ ἀτροφίη· ἡ γλυκέα, ἡ ὀξέα. ἄλλων ἄλλα μὲν ὠφελοῦντων, ἄλλα δὲ βλαπτόντων, εἰς ἓν ξυμβεῦαι μὴ δυναμθέων.

ΠΕΡΙ
ΓΟΝΟΡΡΟΙΗΣ.

Κεφ. ε'.

ΑΝΩΛΕΘΡΟΝ μὲν ἡ Γονόῤῥοια, ἀτερπὲς δὲ ἡ ἀνδὲς μέσφι ἀκοῆς. Ην γὰρ ἀκεσίη καὶ πάρεσις τὰ ὑγρὰ ἴσχῃ, ὃ γόνιμα μέρεα, ὅκως

ἀφ' ψυχρῶν ῥέει ἡ θορὴ, ὐδὲ θπίχειν αὐτέλεω δύν, ὐδ' ἐν ὕπνοισι· ἀλλὰ γδ, ἤντε εὕδῃ, ἤντε ἐγρηγορέῃ, ἀνεπίχετος ἡ φορὴ, ἀναίθηθος δὲ ἡ ῥοὴ τ γένε γίγνεται. Νοσέυσι δ' ἢ γυναῖκες τήνδε τὴν νῦσον, ἀλλ' θπὶ κνησμοῖσι τ μορίων ἢ ἡδονῇ ωεχέεται τῆσι ἡ θορὴ, ἀτὰρ ἐ ωρὸς ἄνδρας ὁμιλίῃ ἀναιρεύτω. ἄνδρες δὲ ὐδ' ὅλως ὀδάξον). Τὸ δ' ῥέον, ὑγρὸν, λεπτὸν, ψυχρὸν, ἄχρων, ἄγονον. πῶς γδ ζωογόνον ἐκπέμψαι σπέρμα, ψυχρὴ ἔσα, ἡ φύσις; Ην δ' ἢ καὶ νέοι πάχωσι, γεραλέης χρὴ ῥυέης πάντας τ ἔξιν, νωθρώδεας, ἐκλύτους, ἀψύχους, ὀκνέοντας, κωφοὺς, ἀδενέας, ῥικνοὺς, ἀπρήκτους, ἐπώχρους, λευκοὺς, γυναικώδεας, ἀποσίτους, ψυχρούς· μελέων βάρεα, ἐ νάρκας σκελέων· ἀκρατέας, ἐ ἐς πάντα παρέτους. Ηδε ἡ νῦσος ὁδὸς ἐς Παραλυσιν πολλοῖσι γίγνε). πῶς γὰρ ὐκ ἂν τ νεύρων ἥδε ἡ δυύαμις πάθοι, τῆς ἐς ζωῆς ῥύσιν φύσιος ἀπεψυγμένης; Καὶ ἡμέας ἄνδρας ποιέει ζωῦσα ἡ θορὴ, θερμοὺς, ἐυάρθρους, λασίους, εὐφώνους, εὐθύμους, κραταιοὺς νοῆσαί τε, καὶ ῥέξαι. δηλοῦσι οἱ Ανδρες. Οἷσι δ' ὐκ ἔνεσι ζωῦσα ἡ θορὴ, ῥικνοὶ, ἀδενέες, ὀξύφωνοι, ἄτειχες, ἀγένειοι, γυναικώδεες. δηλοῦσι οἱ Εὐνοῦχοι. Ην δέ τις ἀνὴρ ἐγκρατὴς ἔῃ τ θορῆς, κραταιὸς, εὔτολμος, ἀλκήεις μέσφι θηρίων. τέκμαρ δὲ, Αθλητῶν οἱ σαόφρονες. Καὶ γὰρ ἐ οἱ φύσι τινῶν κρέασσονες, ὑπ' ἀκρασίης πολλὸν τ χειρόνων γίγνονται χρείονες· πολλὸν δὲ οἱ φύσι χρείους, ὑπ' ἐγκρατίης γίγνον) κρεασσόνων κρέασσονες. Ατὰρ ὐδὲ ζῶον ἐξ ἄλλε τε γίγνεται κραταιὸν, ἢ θορῆς. Μέγα οὖν καὶ ἐς ὑγίην, ἐ ἐς ἀλκὴν, καὶ ἐς εὐψυχίην, καὶ ἐς ῥύσιν, ζωῦσα ἡ θορή. Απὸ Σατυριήσεως, ἐς Γονορροίης ἀπόσκηψιν ἡ κατάσασις.

ΠΕΡΙ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΩΝ.

Κεφ. ε'.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ ἡδονῆς ἐ ἀηδίης ἡγεμών. καρδίης καίριον γειτόνημα ἐς τόνον, καὶ θυμὸν, ἢ ἀθυμίην, τ ψυχῆς συμπαθείη. ἥδε Στομάχε ωεφύκασι δυύαμις. τάδε μὲ οὖν μοι ἄλλη λέλεκ). Αποτοκοι ἡδονῆς μὲ, εὐπεψίη, εὐσαρκίη, εὐχροίη τ σώματος· ἀηδίης δ', τετέων τἀνηυτία, κοτὲ καὶ ἀθυμίη μὴ ἔχων τεφθεύ· μελαγχολώδεσι δὲ, κἀποσιτίη. Ην οὖν ὅδε νοσέῃ, μῦσός ἐ ἀποσεφὴ τ γαυμάτων, ὐκ ἰὼ ωεωσάρεων) μόνον, ἀλλὰ κἢν ἀθέπα μὲν ᾖ τὰ σιτία. ἀναπεμπάζονται δ' ναυτίῃ, ἢ ἀποείῃ, ἢ πλάδῳ, ἢ καρδιαλγίῃ· ἐ σιαλοχόοι δ', καὶ ἔμετοι ἐνίοις. Κἢν ὅμως τὸ σῶμα τείρῃ, κἢν γαστὴς μείνῃ κενὴ τῶνδε, ὃν πόνον ῥηΐτερον φέρει τ ωεωσάρεος. ἰὼ δ'

κὴ

ζ ὑπ' ἀνάγκης κοτὲ ἐς τὴν ἐδωδὴν ἴῃ, πολλὸν κάκιον ὅδε πόνῳ τῷ λιμῷ· ἐν τῷ στόματι λειῶναι ἄλγος, καταπιεῖν μέζων ὀδυνή. Ἀπὰρ κὴ ἀκὶ πρὸς μὲ τὰ οἰκεῖα τοιῶσδε, ἐς ἃ τὰ ἀλλόκοτα χρηστῶς· ἀλλαγὴ τῇ κὶ φύσιν ἐς τὸ ἔμπαλιν· ἀχθηδὼν ἐς πάντα· καὶ φυγὴ, κὴ μῖσος σιτίων. Ἐπὶ ἃ τοῖσι μεσ-
5 σηγὺ τῇ ὠμοπλατέων χαλεποῖσιν ἄλγῳ, πικρὸν ἃ κὴ μέζον, ἰὼ προσφέρωνται καὶ καταπίνωσι. ἄση, ἀπορίη· ὄψιες ἀμαυραί· ὤτων ἦχοι· βάρεα κεφαλῆς· ναύρκη μελέων· κὴ τὰ γῦα λύονται· παλμὸς ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι· φόβοισι δ' ῥάχιος ἐς τὼ σκέλεε κινδυμῴης. ἄλλοτε ἄλλῃ τῇδε καὶ κεῖσε φέρεαι δοκέουσι, κὴν ἐρίπωσι, κὴν καταχέωνται, ὅκως ὑπὸ αὔρης ἀνέμων κάλα-
10 μοι, ἢ δένδρεα. Φλέγμα ψυχρὸν, ὑδαρὲς, ἀποβλύζουσι· ἐπὴν δὲ καὶ χολὴ ᾖ πικροχόλοισι, σκοτώδεες· ἀδιψοι, κὴν ἐπ' ἐδέσμασι διψῆν δοκέωσι. ἄγρυπνοι, νωθροὶ, νυσταλέοι, ὐκ ὕπνῳ ἀτρεκέϊ, κωματώδεες, ὁμοιοπαθέες, ἰχνοὶ, ἔξωχροι, ἀσθενέες, ἔκλυτοι, λειποδρανέες, ἄψυχοι, δειλοὶ, ἡσύχοι, ὀξυπόνοι ἃ ὀργίλοι· κάρτα μελαγχολώδεες, καὶ γὰ ἐξώκειλάν κοτε ἐς Μελαγχολίῃ ④ τοιόιδε.
15 Τάδε μέντοι τ' ψυχῆς τῷ Στομάχῳ ἐνδιδόντῳ, εἰ δὲ τιὼ πάθην. ④ ἃ δὴ ἄνθρωποι ὐκ εἰδότες τὰ ξυμπαθέα μέρεα, ἐφ' οἷσι τὰ δεινότατα γίγνεται, τὸν Στόμαχον αἴτιον ἡγοῦνται. Μέγα δὲ ἐς πίστιν ὧν λέγω, ἡ ξυνάφεια τ' καρδίης, ἔνθα πάντων ἡ ἀρχή. μέσον γὰ ἐνίζει τῷ πνεύμονι ἡ καρδίη, ἡ δὲ τούτων μεσότης Ⓦ Στόμαχον σφαλέει, ἄμφω ἃ προσπεφύκασι τῇ ῥάχι.
20 Ἀφ' τόδε πρὸς τ' καρδίῃ γειτόνημα, κὴ καρδιαλγίη, ἔκλυσις, τὰ μελαγχολώδεα.

Αἰτίαι δὲ τ' νόσε, κὴ ἄλλαι ἢ μυρίαι· καμείη δὲ, πρὸν συχνὸν ἀπὸ κοιλίης ἀφ' Στομάχῳ χρῆν. Ξυνήθεες δὲ κὴ τοῖς ὑπό τε ἀνάγκαις ἐνδεδιημμένοις λεπτῇ καὶ σκληροτέρῃ διαίτῃ. ἀταρ κὴ τοῖσι ἐς παιδίῃ πονεῦσι, καὶ
25 ἐς τόνδε τλήμοσι· οἷσι θείης μὲν μαθήσιος ποθὴ, ὀλιγοστίη δὲ, κὴ ἀγρυπνίη, κὴ μελεδώνη λόγων τε κὴ πραγμάτων σοφῶν. οἷσι ὑποφυὴ μὲν διαίτης αὐτρῆς ἔ ποικίλης, λιμὸς δὲ ἡ τροφὴ, κὴ ὕδωρ ποτὸν, κὴ ἐν ὕπνῳ αὐτῷ πνίη. οἷσι μαλθακὴ μὲν εὐνὴ ἄστρωτος χαμαὶ, ἀμφίβλημα δὲ εὐτελὲς, ἀμπεχόνη ἀραιὴ, τὸ δὲ τῦδε κρύνῳ ὁ χοινὸς ἦρ. πλῆτος δὲ ἐννοίης θείης θρέ-
30 ψάσης τε χρῆσις. τάδε γὰρ αὐτέοισι ἀγαθὰ γίγνεται, ἔρωτι παιδείης. Καὶ εἰ προσαύρην, εὐτελὲς μὲν σιτίον, οὐδὲ ἐς κόρον ἐδωδῆς, ἀλλ' ἐς ζωιὴν μῦνον. ὐκ ἐπ' οἴνῳ χώρησις, ἀ θυμηδίη· ἀ ῥέμβῳ, καὶ πρόσοδοι· οὐ σωμάτων ἄσκησις, ἀδὲ σαρκῶν προβολή. τίνος γὰ ἂν ἀπάγοι παιδείης ἕρως; πατρίδῳ, τοκήων, γνησιγνήτων, ἑωυτῶν, μέσφι θανάτῳ. Τοῖσδε οὖν τηκε-
35 δὼν μὲν τῷ σκήνεῳ· ἄχροοι, καὶ ἐν νεότητι γηραλέοι, ἐπ' ἐννοίης κοῦφοι, ψυχὴν δὲ ἀμεινέες, ἀμείλιχοι· Στομάχῳ ἃ κακοσιτίη· ταχὺς ὁ κόρῳ τ' ξυνήθεῳ, εὐτελέῳ, καὶ ἑτοίμῳ τροφῆς· ἀνθίη δὲ ποικίλης ἐδωδῆς, ὄκνῳ

δὲ πάντων γθυμάτων· ἰὼ δὲ καὶ λάβωσί τι τ̃ ξένων, βλάβη, ἀπόσεφοι εὐθὺς ἐς πάντα. Ηδέ ϐξι Στομάχε χρονίη νῦσος· Φλεγμοναὶ δὲ, Ϲ Ρϐύματα, καὶ Καρδιωγμὸς, ἢ πόνϴ, Στομαχικὸν ἀ κακλήσκεται πάθϴ.

Θέρϴ ἄγε τήνδε νῦσον, ἔνθα κ̓ πέψιϴ, Ϲ ὀρέξις, κ̓ πάντων ἀδυναμίη. Ηλικίη δ̓ἐ, γῆρας· οἵσι καὶ δίχα πάθεϴ, ἀλλὰ τὸ ϐ̃ βίε τέλϴ, κ̓ ἡ ὄρεξις ἐς τέρμα ἥκει.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΛΙΗΣ ΔΙΑΘΕΣΙΟΣ.

Κεφ. ζ'.

ΚΟΙΛΙΗ, ασλάγχνον πεπῆεον, χάμνει τ̃ πέψιν, ὁκότε Διάῤῥοια τὸν ἄνθρωπον ἴσχῃ. Καὶ ἔστιν ὑγρῆς τροφῆς, ἀπέπῃε, ἡ Διάῤῥοια· ἀλλ̓ ἰὼ μὴ ἅπ̓ χρόνε τ̃ αἰτίης γίγνοιϴ τόδε ἐς μέν ἡ ϐδυτέρην ἡμέρην μένην, πρὸς δ̓ἐ κ̓ ὅλϴ ὁ ἄνθρωπος ἀδενέει ἀτροφίῃ τ̃ σκιώεϴ, χρονίη νῦσϴ ἡ Κοιλιακὴ γίγνεται, ἀτονίῃ τ̃ πέασνος θερμ̃, κ̓ ψύξι τ̃ κοιλίης. Εὖτε λύεται μὲν ἐς θερμὸν ἡ τροφὴ, ἀλλ̓ οὐκ ἐκπέασι θερμὸν, οὐδὲ ἐς χυμὸν οἰκεῖον τρέπι, ἡμιτελέα ϔ̃ λείπι ἀϐρανίῃ ϐ̃ τέλεϴ· ἡ ϔ̃ ἀφεθεῖσα τῆς ἐργασίης, ἐς κακὸν ἀλλοιῦται, κ̓ χροιῇ, Ϲ ὀδμῇ, κ̓ συσάσι. λϐυκὴ μὲν γὰρ κ̓ ἄχολϴ ἡ χροιὴ, κάκοδμα ϔ̃ Ϲ βορϐορώδεα, ὑγρὴ ϔ̃ Ϲ ἀσύσατϴ ἀποσχίη, μᾶνον δὲ ἀρετλὺ ἴσχουσι τ̃ πέψιϴ τλὺ ἀρχλύ.

Διὰ τόδε φυσώδεες ἐς τλὺ γασέρα· ἐρυγαὶ ξυνεχέες, κακώδεες, ἰὼ ϔ̃ κ̓ κάτω πρήσωσι, πρύζει μὲν τὰ ἔντερα, φύσαι ϔ̃ διεξίασι δασεῖαι, ὑγραὶ, ἀρχιλώδεες· φθυτασίαι δὲ ἐπ̓ αὐτέοισι, ὡς διεκθέοντος ὑγρ̃. πόνϴ τ̃ κοιλίης βαρὺς, οἰκοῖον νύγμα, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. Ισχνὸς δὲ καὶ ἄϐροϕϴ ἄνθρωπϴ, ὠχρὸς, ἀϐρανὴς, οὐδέν τι πρῆξαι τ̃ σωμήτων εὔτονος· ἀλλὰ κ̓ ἢν βαδίζῃ, λύεται τὰ μέλεα· φλέϐες κροτάφων ἐπημμύαι, ἀτροφίῃ γὰ κοιλοκρόταφοι· ὑπόφλεϐοι ϔ̃ Ϲ παντὶ τ̣ῷ σώματι. Οὐ γὰρ ὁ πέασι μᾶνον ἡ νῦσος, ἀλλ̓ οὐδὲ τλὺ ἀρχλὺ ἐς τ̃ ὄγκον ἀναδιδοῖ. δοκέει γάρ μοι ὁ τ̃ πέψιϴ μᾶνον, ἀλλὰ καὶ τ̃ ἀναφορῆς, τὸ πάθϴ ἔμμεναι.

Ην ϔ̃ κ̓ ἐπ̓ αὐξήσι ἡ νῦσος γίγνηται, ἄγε Ϲ τὰ ἀπὸ τ̃ παντὸς ἐς τ̃ κοιλίλιν πάλιν. εὖτε ἤδη ἡ τηκεδὼν ϐ̃ σκιώεϴ· αὐαλέοι ϔ̃ τὸ σῶμα, ἄνικμοι ϔ̃ τὴν ἅπτολιν, ἀνίδρωτες· Κοιλίη, ἄλλοτε πυελφλεγὴς, ὡς ἀπ̓ ἄνθρακος· ἄλλοτε δὲ, ὡς ἀπὸ κρυστάλλε, ψυχροστάγδης. ὁκότε δὲ καὶ αἷμα τοῖσι ἐρά-

τοισι

τοισι ἐν σκυβάλοισι ὑπερρέει, ξανθὸν, ἄκειτον, ἀμυγὲς, ὡς δοκέειν φλεβὸς σῶμον ἀνεῴχθαι· ἀνεῴθει γὰρ τὸ θρομὼ τὰς φλέβας. Μήκιστον, καὶ δυσαλθὲς κακόν. ἢ γὰρ ἐὼ δοκέῃ πεπαῦσθαι ἄνθρ φανερῆς ἀναφάσιος, παλινδρομέῃ ἐσαῦθις, ἐὼ ἤδη ἢ ὑπὸ σμικρῆ ἁμαρτωλῆ παλίνορσος ἦκῃ. ἐς ἀρχαῖον γῆν ἥδε φοιτῇ.

Γέρουσι ξυμφορώτατον, καὶ γυναιξὶ μᾶλλον, ἢ ἀνδράσι. παιδίοισι δὲ διάῤῥοια μὲν ξυνεχὴς ἐφημέρῳ ἀκρασίῃ τροφῆς, ἀλλ' οὐ κοιλίης κύτεϊ ἡ νοῦσος. Τίκτει δ' ἄρρενα τῶν ἄλλων ὡρέων μᾶλλον· μετόπωρον, δεύτερον· χειμὼν δὲ ὁ ψυχρότατος, ἐὼ ἀγχοῦ σβέσι τὸ θερμὸν ἦκῃ. Ἐπὶ χρονίῃ δὲ νούσῳ καὶ ἥδε, καὶ Δυσεντερίη, καὶ Λειεντερίη πίπτεται. ἀλλὰ καὶ χρηστὸν ψυχροποσίη κοτὲ ξυνέσχε τὴν νοῦσον.

ΠΕΡΙ
ΚΩΛΙΚΩΝ.

Κεφ. ιε΄.

ΚΩΛΙΚΟΙ δὴ κτείνονται εἰλεῷ καὶ στρόφῳ ὀξέως. Πάνυ μὲν οὖν αἴτια μυρία ἴσχει τὰ παθέσιον. Σημήια, βάρος μὲν ὑπὸ αἰσιτίῃ, ἔνθα δὴ τὸ πάθος μάλιστα ἔνεστι. ὄχνος πυλοῦς, νωθέες· ἀπόσιοι, ἰχνοὶ, ἄγρυπνοι, οἰδαλέοι περόσωπα. Κῆν μὲν περὶς τὸ Σπλεινὶ νοσέῃ Κῶλον, μελάγχλωροι· λευκόχλωροι δὲ, ὁκόσοι περὶς Ἦπαρ, ξυμπαθίῃ τοῦ ἄγχιστα ἀπλάγχνων. Ἢν δ' περιμένωνται τροφὴν, καὶ ὑπὸ σμικρῆ καὶ ἀφύσῳ κάρτα φυσώδεες· ἢ περιθυμίη μὲν ἐς ἀφροδίσια, ἀδιέξοδοι δ' φύσαι· ἐρυγαί τε ἄνω βιάμφαι, ἀταὰρ καὶ αἴδε ἀτελέες· ἐὼ δέ πη πρήσῃ βίῃ, φύσαι βρομώδεες μὲν αἱ ἄνω, καὶ ὀξυεγμώδεες. Νεφροὶ, καὶ κύστις, ξυμπαθέα πόνῳ, καὶ ἰσχυρίῃ· τετέοισι ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Θωῦμα δ' τετέων μέζον· ἐς ὄρχιας καὶ κρεμαστῆρας ἀδόκητον ἄλγος ὑπὸ φοιτῇ. πολλὰς τ' ἰητρῶν ἥδε ἡ ξυμπαθείη λήθει, καὶ γὰρ καὶ ἐξέταμόν κοτε τοὺς κρεμαστῆρας, ὡς ἰδίων ἐχόντας αἰτίων· ἀλλὰ γὰρ καὶ τετέοισι ἀντ' ἄλλων ἄλλα.

Γίγνονται δ' καὶ ἀπόστοκοι τῇδε νοῦσοι, Ἀποστάσιες μὲν, καὶ Ἕλκεα ὀχ εὐήθεα· Ὑδέρσι δ', καὶ Φθίσιες, ἀναλθέα. Ἐπὶ γὰρ ψύξι, καὶ χυμοῖσι παχέσι, καὶ φλέγμασι πολλῷ κολλώδεσι, ξυνίσταται ἡ νοῦσος. Ἀπὸ καὶ ἡλικίῃ, καὶ ὥρῃ ψυχρῇ ὑπὸ φοιτῇ, χώρῃ, καὶ χείματι καρτερῷ.

ΠΕΡΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΗΣ.

Κεφ. ϑ'.

ΕΝΤΕΡΩΝ, τὰ μὲ ἄνω, λεπτὰ, ϗ χολώδεα, μέσφι δ' Τυφλῦ, Χολάδες ἐπίκλησιν. Ἀπὸ δ' τετέων, τὰ κάτω, παχέα, ϗ σαρκώδεα, μέσφι τ' λέχης δ' Εὐθέος ἐντέρυ.

Εγγίγνε) δ' ὧν ἐν ἅπασι Ελκεα· Δυσεντερίη δ' τῶνδε τ' Ελκέων αἱ ἰδέαι· λαὶ τόδε ποικίλαι ἔασι αἱ νοῦσοι. Τὰ μὲν γὰς ὑπολῆς ξέει ἔντερα, ἀναδορὶ μόνιν ποιούμενα, καὶ ἔστιν ἀσινέα· ἀτὰς καὶ ἀσινέστερα πολλὸν, ἰὼ κάτω ἢ τὰ πάνθ. ἀλλ' ἰὼ δὲ σμικρῷ μὲν ἔτι βαθύτερα τὰ Ελκεα, οὐκ εὐήθεα δ' καὶ τάδε. Αλλα βαθέα, κ' οὐκ ἰσάμενα, ἀλλ' ἐοικότα, ἀλλ' ἐνώδεα, ἕρποντα, κ' ὑποφακελίζοντα, θανατώδεα. ἀτὰρ κ' φλεβία ἐπὶ τῆσι νομῆσι γίγνεται φλέβεωτα, ἔν τε τοῖσι Ελκεσι καὶ σάξιες αἱμορραγίης τὸ μέζον. Αλλο εἶδ' Ελκέων· ὀχθώδεα, τρηχέα, ἀνώμαλα, τυλαίνια, ὡς ἂν ξύλῳ ὄζους ἔτομεν. δυσαλγέα τάδε, ὅτε γὰρ ὠτειλὴν ῥηϊδίως ἴσχει, ῥηΐτερόν τε λύονται.

Αἰτίαι δ' Δυσεντερίης μυρίαι, ὑπάκουσι δ', ἀπεψίαι, ψύξιες συνεχέες, ὁρισμένων πρόσαρσις, μωπωτῦ, κρομμύου αὐτοῦ, καὶ σκορόδου, κρεῶν παλαιῶν ὁρισμένων ἐδωδὴ, ἐφ' οἷσι ἀπεψίη· ὑγρὸν ἄπλες, κυκεὼν, ἢ βρυτέων πόμα, ἢ οἷα κῆ χώρην ἐκάστην ἀντὶ οἴνου γίγνεται δίψεος ἄκεα· ἀτὰς κ' πλησμὴ, κ' ψύξις, κ' ψυχροποσίη πίκτουσι Ελκεα·

Αἱ δ' ἐκκρίσιες, κ' τὰ ξυνεόντα τοῖσι Ελκεσι, ἕτερα κ' ἕτερα ἐπ' ἄλλοισι κ' ἄλλοισι. Ην μὲ γὰ ὑπολῆς ἔῃ, ἄνωθεν μὲν, λεπτὰ, χολώδεα, ἄνοσμα, πλαὶ ὀχόσον ἀπ' ἐντέρων. Τὰ δ' ἀπὸ τ' Νήστος, καπνοειδέα μᾶλλον, κρηνοειδέα, καπνώδεα· τάδε καὶ ξυὶ τῇ τροφῇ, λευκμένῃ μαὶ, ἄλλα τρηχέα. ἄλλοτε καθοδμόν ἐστι, τὰ δ' Ελκεα σπεδών· ἄλλοτε δὲ ἴσχει, ὡς ἀπὸ σκυβάλων μύνον, πλαὶ ὀσμαί. Απὸ δὲ τῆ κάτω, ἐπὶ τοῖσι Ελκεσι, ὑδατώδεα, λεπτὰ, ἄνοσμα· ἢν δ' ἐπὶ μᾶλλον βαθέα, ἰχωρηειδέα, ὑπέρυθρα, οἰνώδεα, ἢ ὅκως κρεῶν πλύμα· ἄλλοτε μὲ ἰδίῃ τάδε, ἄλλοτε δ' ξὺν τοῖσι κοπρίοισι· ϗ τάδε ὑγρὰ, λευκμένα τῇ ῥηϊδίῃ, ἄχολα, ἄνοσμα, ἢ ξυνεστῶτα, ξηρὰ, ἐξίασι, ὀλιγηρὰ τῇ ῥηϊδίῃ. Ην δ' μέζω, καὶ λειότερα ἢ τὰ Ελκεα, ἐπὶ μὲ τοῖσι ἄνω, χολώδεα, κ' ἀφ' ὧν, κ' δι' ὧν ἔρχε). κ' γὰ τ' ἕδρην δάκνει, δριμεῖα γὰ ἡ χολὴ, κ' ὑπὶ μᾶλλον, ἰὼ ἀφ' Ελκεος. ϗ ἡ χολὴ δ' πίων, ὅκως

λίπας.

λίπας. Επὶ δὲ τοῖσι βαθυτέροις τοῖσι κάτω, αἱμάλωψ παχὺς σὺν φλέγματι, σαρκοειδέα, ὐ κάρτα πόνα, ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων ἐΐ). ἀτὰρ καὶ ὅλα συμπέμικ) μέλεα. Φέρεται ἢ λιπαὰ, παχέα, μυξώδεα, σέαπι ξυγκοπέντι ἴκελα, ξυὺ τῷ πεφρόῳ· τάδε μέντοι ἀπὸ τ̃ Εὐθέος τ̃ πλατέος ἐντέρυ. ἄλλοτε δὲ μυξώδεα μᾶνον, ὀδαξώδεα, σμικρὰ, στρογγύλα, δακνώδεα, ἐξαναστάσιας πυκνὰς, καὶ πεφυμένην ξυὺ ἡδονῇ ποιούμενα, ἐκκρίσιας ἢ κάρτα σμικράς· Τεινεσμὸς τέδε ἡ ἐπίκλησις. Απὸ ἢ τ̃ Κωφοῦ φέρει) καὶ σάρκες ἐξέυθροι, καὶ μεγάλαι, πειραφὴν πολλὸν μέζονα ἔχουσι. βαθέα γίγνεται τὰ Ελκεα, καὶ αἷμα παχὺ, πυογῶδες· τάδε κάκοδμα τῆ πρόσθεν μᾶλλον. Επὴν ἢ ἕρπῃ, καὶ ἑστὶῃ τὰ Ελκεα, καὶ ἴσχηται μηδαμᾶ ἐπὶ μηδενὶ, ἄνωθεν ῥ̃, πρὸς τοῖσι χολώδεσι τοῖσι καταχορέσι, κρηκώδεα, καὶ ἔπαφρα, πυγίζοντα, καὶ μέλανα, ἰσατώδεα, πεφυσειδέα, παχίτερα τῆ πρόσθεν, κακώδεα ὅκως σπεδὼν, μᾶλλον χωρέει· προφὴ νεῶ ἀπεπτοτέρη, ὡς ὑπὸ ὀδόντων λάβρων τετευμένη μᾶνον. Ην ἢ τὰ κάτω ἀνεστάσηται, αἱμάλωπες μέλανες, παχέα, σαρκοειδέα, ἐξέυθρα, θρομβώδεα, ἄλλοτε μὲν μέλανα, παντοίως ποικίλα, κάκοδμα, ὐ φορητά· ἀφέσιες τῆ ὑγρῶν ἀξύλητοι. Απελύθη κοτὲ ς̃ εὔμηκες, ἄκεστον κ̃ πλατύνα, ὅκως ὑγιὲς τὸ ἔντερον, ς̃ δέος πάρεσχεν ἀμφὶ ἐντέρυ τοῖσι ἀγνοῦσι τ̃ πρήγματος. Τόδε ἐστὶ τοιόνδε. τ̃ ἐντέρων, ὅκως τ̃ κοιλίης, κιτῶνες ἔασι δύοι, ἀτὰρ καὶ ἀλλήλοισι ὑποβάλλουσι οἵδε λοξοί. ἰὼ οὖν ἡ διπλόη λυθῇ, ὁ μ̃ ἐντὸς κιτὼν ἀποστὰς ἐς μῆκ̃ ἔξω χωρέει· ὁ δὲ ἐντὸς μίμνει μᾶν̃, καὶ σαρκῶται, καὶ ἐπωτειλῶται, καὶ ἀλλήξονται, ς̃ ζώωσι ἀσινέες. πάχος ἢ τὸ κάτω μᾶνον, αἰτίη ἢ, τ̃ κιτώνων τὸ σαρκοειδές. Ην ἢ αἷμα ἀπό τευ ἀγγείυ φέρηται, ξύλου, ἢ μέλαν, καθαρὸν ῥέει, ἀμυγὲς πρόφης, ἢ σκυβάλων ἄτερ. εἰ δὲ ὑπάγ̃ ὑπετάννυτο πλατέσι ἀραχνίοισι ἴκελ̃, πεφυκῶται γὰ ἰὼ ψυχθῇ· οὐδὲ γὰρ ἡ πίσις αἵματ̃ ἔκκεισις, τῷ ἢ ῥοίζῳ πολλῷ ξυὺ πνεύματι μέζων τ̃ πεφυσίσιος ἡ φαντασίη τ̃ς ἐκκρίσι̃. Γίγνεταί κοτε ς̃ ἐν Κώλῳ πύυ Απόστασις, οὐδέν τι τῆ ἄλλων τῆ ἐντὸς Ελκέων ξενοπρεπεστέρη· καὶ γὰρ τὰ σημήϊα, καὶ τὸ πύον, ς̃ ἡ ἄληξις τῆ Ελκέων ἡ αὐτή. ἰὼ ἢ ἐκκρίσιες σκληραὶ τῆ σαρκοειδέων ἐῶσι, τετευμένῃσι, πεπχέσι σώμασι ἴκελαι, ἡ Απόστασις ὐ τ̃ εὐήθεος τρόπυ. Ρέει κοτὲ πολλὸν ἀπὸ τ̃ Κώλυ ὕδωρ, Δυσεντεριώδεα πρόπον· Υδρωπ̃ τόδε μυρίοις ἐρρύσατο. Τὰ μὲν Ελκεα, ὡς ἔπ̃ εἰπεῖν, τὰ ἐν τοῖσι ἐντέρυσι, τοιάδε. ἀτὰρ ἠδὲ καὶ ἡ τῶνδε ἰδέη, καὶ αἱ ἀπὸ τῶνδε ἐκκρίσιες, ὁκοίας ἔλεξα.

Φράσω ἢ κ̃ τὰ ξυνεόντα ἑκάστοισι τῆ νοσούντων, ἤντε εὐήθεα, ἤντε σιναρὰ ἢ τὰ Ελκεα. Αθρόον μᾶλλον οὖν εἰρήσθω, ἰὼ ὑπολῆς ἀναδοχὴ, ἤντε ἄνω, ἤντε κάτω ἔῃ, ἄπυροι, ἄπονοι, ὀρθοτάτῃσι ὑγιαζόμᾶσι σμικρῆσι τῆσι διαίτῃσι

ἑτερόιως. Ην δὲ Ελκ@ ἐγγλύπται, ὅπὶ μὲν τοῖσι ἄνω, σερόφος δακνώδης, θριμὺς ὡς ὑπὸ χολῆς θερμῆς σμικρῆς· ἔμπυοι ἄλλοτε ἢ ἄλλοτε, τὸ ᾗ πλέον ἔμπυοι· ἢ πέψιες ἡμιτελέες· οὐκ ὀπόσιτοι. Ην ᾗ τοῖσι κάτω Ελκεα γλύπ῎, πολλόν τι ἀσινέστερα τῆ ἄνω. ἢ γὰρ καὶ τὰ ἔντερα πολλόν τι μᾶλλον τ῎ ἄλλων σαρκοειδέα. Ην ᾗ κοῖλα ἢ ἀνεαλίοντα ἐς τὰ ἄνω γλύπται, πυρετοὶ ὀξέες, ἀλαμπέες, ἐν τοῖσι ασλάγχνοισι ὑσοδρύχοι· ῥῖψυξις· ὀποσιτίη· ἀγρυπνίη· ἐρυγαὶ κακώδεες, ναυτίη, χολὴ, ἔμετοι· σκοτοδίνη. Ην ᾗ πολλὴ μὴ ἡ φορὴ, χολωδεστέρων ᾗ γίγνηται, ὅπόμονοι σερόφοι, ⸫ ἄλλοι πόνοι μᾶλλον· ποτὶ καὶ σκλύσιες δυνάμ@, ὑσολύσιες γοωνάτων· καυσώδεες, διψαλέοι, ἀσώδεες· ναυτίη μελάνων· γλῶσσα ξηρή· σφυγμοὶ σμικροὶ, ἄτονοι. τετέων ἀδελφὰ, ὁκόσα ὅπὶ τοῖσι κακοειδέσι Ελκεσι ἔλεξα τὰ θανατώδεα. καρδιώσσουσι μέσφι λειποθυμίης, μετεξέτεροι ᾗ οὐδὲ ἐς ἀνάκτησιν ἐπαλινδρόμησ⸫, ἀλλ᾽ ὕτως ἐξέθανον. Τάδε τὰ δεινὰ ξυνὰ κὴ τῆσι ἀπὸ τῆ κάτω ἐντέρων ἀμφιβρώσεσι, λεὼ νέμηται μὲν τὰ Ελκεα, ἄχετος ᾗ ἡ φορὴ, πολὺ ὁκόσον οἱ σερόφοι κὴ οἱ πόνοι ὑσὸ τ῎ ὀμφαλὸν κάτω, ἔνθα τὰ Ελκεα. ἰδέαι δὲ αἵδε τῆ ἐκκείσεων, ὁκοίας ἔλεξα. Ην δὲ ὅπὶ τοῖσι σερφτοισι μικρὸ ᾖ, ἀναχωχὴ ᾗ ἐς μακρὸν ᾖ νομῆς, ἄλλα ἐπ᾽ ἄλλοισι Ελκεα γίγνεται, τῆ μὴ πεπϋομμένων, ἄλλων δὲ κορυφουμμένων, ὅκως ἐν θαλάσσῃ κύματα· τοιόνδε τὸ τῆ Ελκέων χῦμα. Ην ᾗ καί κοτε ἐπαρκέσῃ μὴ ἡ φύσις, σωμασκήσῃ δὲ καὶ ὁ ἰητρὸς, πέπαυται μ῎ ἡ νομὴ, καὶ θάνατον οὐκ ὀρρωδέει· σκληρὸ δὲ καὶ ὀχθώδεα μίμνει τὰ ἔντερα, καὶ τῶνδε ἐς μακρὸν ἡ ἄλθεξις.

Αἱμορραγίη ᾗ ἀπ᾽ ἐντέρων, λεὼ μὲν μεγάλης φλεβὸς, ἢ ἀρτηρίης ἔῃ, ὠκὺς ὁ θάνατ@. οὐδὲ γὰ οὐδὲ τ῎ χεῖρα δυνατὸν ἔσω ἐσμάσσαλθ, καὶ τ῎ ἄλγεος θίγειν, ἢ φάρμακον ἀμφὶ τῆ Ελκεϊ προσβάλλειν. Καί τοι ⸫ εἰ ὅπίσω ἡ Αἱμορραγίη φαρμάκῳ, οὐκ ἀτρεκὴς τ῎ θανάτ@ ἡ φυγή. μετεξετέροισι γὰρ μεγάλης ἐκάρης ἔκπλωσις τῆς φλεβὸς τὸ στόμιον ἐς μέζον εὑρύνει· εὖτε καὶ θρόμβοι ἔνδον ἐγγίγνονται, καὶ μίμνουσι ἔσω, ἄφυκτ@ ἡ νοῦσ@. Χρὴ οὖν δεχομμένοισι Αἱμορραγίῃσι ἀρήγειν. Δήλη δὲ ὡς ὅπίσω γίγνεται μέλλουσα, εἰ κὴ μὴ πάμπαν εὔσημος. ἄσπ ξυνίεσι, ἀσθενὴς, βάρος τ῎ τόπ@, ἔνθα ῥήσσ῎· ἐρύθημα τῆ προσώπ@, ἢν μηδέκω ῥαγῇ. Κὴν μὲν ἡ φλὲψ νεορραγὴς ἔῃ, ὡς ὅπίσω μαλθάσσεται πάμπαν· λεὼ ᾗ προσω ᾖ χρόν@, χαλεπώτερον ⸫ βεβαιότερον. Τοιάδε μὲν τὰ ἐντέρων Ελκεα.

Γίγνεται ᾗ, θέρε@ ὥρῃ· δαύτερον, φθινοπώρ@· ἧσσον, ἦρ@· ἥκιστα, χειμῶνος. Καὶ Διάῤῥοιαι μὲν, παιδίοισι, κὴ μειρακίοισι· Δυσεντερίη ᾗ, ἀκμάζουσι, καὶ νέοισι. γῆρας ᾗ δυσαλθὲς, καὶ ἐς ὠτειλεὼ χρόνιον· τὰ ᾗ ἀνεθιόμμενα γέρουσι ἀίθεα· ἀτὰρ κὴ Αἱμορραγίη ξύμφων@ γήρᾳ.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ
ΛΕΙΕΝΤΕΡΙΗΣ.

Κεφ. ί΄.

ΗΝ δὲ Δυσεντερίῃσι, καὶ Ἕλκεσι πλατέσι ἐς κάρτα βαθέσι τὸ ἄνω ἐντέρων, ὠτειλαὶ ἐγγίγνονται πυκναὶ, παχεῖαι, στερέμνιοι, τὰ σπία ἐκ τῶνδε ἐς τὰ κάτω διεκθέει, ὑγρὰ, ἀδιάκριτα δὲ τρηφίμου· τὸ γὰρ τῶν ἐντέρων δέρμα, διὰ ὅπερ ἐς τὸ ἄνω φορλὴ ἡ τροφὴ ἀναΐσσει, ἀπέκλεισεν ἡ ὠτειλή. ἀτροφίη οὖν τὸ ἀνθρωπον ἴσχει, καὶ ἀχροίη, καὶ ἀτονίη. Ἐπίκλην τὸ πάθος Λειεντερίη ἴσχει, τὸ δὴ τῇ ὑλῇ λέγω τῶν ἐντέρων τὸ νόμα. καὶ νεῦ μὲν δὴ Ἑλκέων δεῖ ἡ πάθη· ἄλλοτε δ' ἔντερα μὲν ὠτειλὴν οὐκ ἴσχει, ἔθος δ' ἡ μελέτη διαῤῥυεῖσα ἐκδιδάσκει τὰ ἔντερα· τὸ γὰρ ἐν τετέοισι θερμὸν, λεῖον καταψυχθέν κοτε, μήτε καταπέσῃ, μήτε ἐς τὴν ἀναφορλὴν ἀναΐσσῃ, ἄκρητον δ' ὑπ' ἀδενίης ἔῃ, διαδιδρήσκει πᾶν ἔργον ἡ τροφή. Αλλ' ἢν ἐπιχέηται καὶ μὴ ἐθραίη γλίνηται ἡ κάθαρσις, ἀλλὰ φαύλη, ἁπλῶς ἔμετος ὑπὸ σπίων ἔλυσε τὸ νοῦσον. ἢν δ' ὑποστρεφείλῃ χρόνῳ, καὶ ἐν ἕδρῃ ἴζῃ ἡ αἰτίη τετέων, οὐδὲν ὠφελέει.

Τίκτει δ' καὶ χρονίη νοῦσος, καὶ ὀρθοστάδιον Καχεξίη. ἀτὰρ καὶ Ὑδρωπές κοτε ἐς τόδε ἀπέσκηψαν εὐτυχῶς, ἐς καλὸν μὲν ἐκ καλοῦ, ἀλλὰ κρέοντων ἡ διαδοχή.

ΠΕΡΙ
ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ.

Κεφ. ια΄.

ΤΗΣΙ γυναιξὶ, Υστέρη ἀγαθὴ μὲ ἐς κάθαρσιν καὶ τόκον, ξυμφορὴ δ' νόσων μυρίων τε καὶ καλῶν. Οὐ γὰρ Ἑλκέων, ἢ Φλεγμασίης, ἢ Ῥόος μοῦνον· ἀλλὰ, κἢν ἐξαπίνης ὅλη ἄνω κινέηται, ὠχέως κτείνει. Γεγράφαται μὲν οὖν ἐν ἄλλοισι, ὁκοῖα τὰ ἀπ' αὐτέων ἦν ὀλέθρια ὀξέα. Τὰ δ' χρόνια, Ῥόος διπλόος· Σκληρίη· Ελκεα, τὰ μὲ ἀσπέα, τὰ δ' καλοήθεα· Περίπλωσις ὅλης, ἢ μέρεος.

Ῥόος μὲν ἔν, ἐρυθρὸς, ἢ λευκόχροος· ἰδέαι δηλοῖ. Ερυθρὸς μὲν, λεῖον αἷμα ξανθὸν, καὶ αἱ τοῦδε ἰδέαι, ἢ πελιδνὸν, ἢ μέλαν· καὶ λεπτὸν, ἢ παχὺ κοὐ πεπηγὸς οἷον θρόμβοι, ἢ λευκὸς ὡς ὕδωρ, ἢ ὠχρόξανθος ὡς χολή· παχὺς δ' ὅκως ὑπο-

λεπὸς, ἢ λεπὸς ἰχὼρ ⸌ κάκοδμος. Λευκὸς δὲ, ὡς πύον· ὁ δὲ ἀτρεκὴς, ὡς λευκὸς ὄρρος. ἀτὰρ ϗ αἱμάλωψ κοτὲ τῷ πύῳ σπωπρέει. Μυρίαι δὲ ἄλλαι, ᾧδαί τὸ μᾶλλον τετέων ϗ ἧπλον, ἰδέαι. Περίοδος δ᾽ ἐ, ἄλλοτε μὲ ἡ ὅπ̀ μῆνα κάθαρσις, ἀλλ᾽ ὐκ ἐς τὴν ἀρχαίην ξυνίσα᾽) σωθεσμίην. ὐ πολλὸν μὲν τὸ αἷμα, ἐν ἡμέρῃσι δ᾽ ἐ πολλῇσι ἐκρέει· ὀλιγήμερος δ᾽ ἐ ἡ διάλειψις, ἀλλὰ καθαρή. Αλλος σφισὸ δ᾽ ὐ τρόπος, ἐς σωθεσμίην δ᾽ ἐ, ϗ ὐκ ἐς πλῆθος σφὶ πλεῖσον ἡ σωφ̀τη κάθαρσις, ὁἷς ᾗ ϗ τεὶς καθαίρε᾽) ἀνὰ πάντα ⸌ μῆνα. Αλλη ἰδέη, ἄχετος μὲν ἡ ῥοὴ καὶ σμικρὴ ἐφ᾽ ἡμέρης ἑκάστης, ἀλλὰ ἐς ⸌ ὅλον μῆνα ὐ πάγχυ βαιή. ὡδὲ γὼ ἡ Υστέρη μύει τὸ στόμα, ἀλλὰ οἴγνυ᾽), πάρεσιν ἐς ῥύσιν ὑγρότητος πάσχουσα. Εἰ δὲ μήτε διαλείπ, μήτε σμικρὸν ἐκρέει, Αἱμορραγίη γνήσιος. Σημήια ᾗ, σφὶς τῆσι χροιῆσι ⸌ ῥόος, ἡ χροιὴ ⸌ ἀνθρώπου. ἄχρυπνοι, ἀπόσιτοι, ἀστώδεες, ἔκλυτοι, ὅπ̀ τὸ ἐρυθρὸν μᾶλλον, ϗ ὀδυνώδεες. ⸌ κάκοδμον ἐπ᾽ ἀμφοῖν τὸ ῥεῦμα, ἀλλὰ μᾶλλον ⸌ ἧσσον ἄλλοτε ϗ ἄλλοτε. ὁ μὲν γὼ λευκὸς κακίων, ἢν μέζων πε ἡ σπεδὼν ἔῃ· ἄλλοτε ᾗ ὁ ἐρυθρὸς, ἢν ἀγριαίνῃ ἡ διάβρωσις. Αθρόον ᾗ εἰρήσθω, μέλας μὲν ἁπάντων κακίων, πελιδνὸς δεύτερον· ὠχρὸς ᾗ, ϗ λευκὸς, ϗ πυώδης, μακρότεροι μὲν, ἧσσον ᾗ κινδυνώδεες. τετέων δὲ αὐτέων, ὁ ὠχρὸς κακίων μὲν, πολλὸν δὲ κρέσσων ὁ τῷ σπωπῇϊ μεμιγμένῳ· ξυνήθης ᾗ ἐρυθρὸς μὲν, καὶ τὰ τῇδε εἴδεα. Ατὰρ καὶ ἀσινέστερον ταύτῃσι ⸌ ξυνήθεες. τὸ δὲ ἀληθὲς, γεραιτέρῃσι κακίονες οἱ ἐρυθροί· ἥκιστα ᾗ νεήνισι οἱ λευκοί. Αλλος Ρόος λευκὸς, ἡ ὅπ̀μήνιος κάθαρσις, λευκὴ, ῥιμέα, ϗ ὀδαξώδης ἐς ἡδονήν· ἐπὶ δὲ τοῖσι, ⸌ ὑγρῷ λευκῷ, παχέος, γονοειδέος, σωθέλησις. τόδε τὸ εἶδος Γονόῤῥοιαν Γυναικείαν ἐλέξαμεν. Εσι δὲ ⸌ Υστέρης ψύξις, ἕνεκεν ἀφατῆς ⸌ ὑγρῶν γίγνεται. ἀτὰρ ϗ τὸ αἷμα ἐς χροιὴν λευκὴν ἀμείβει, ⸌ γὼ πυρὸς ὐκ ἴσχε τὸ φοινίσσον. Τήνδε ⸌ πάθην ϗ Στόμαχος νοσέε, ⸌ ἐμέε φλέγμα. ἀτὰρ ϗ ἕντερα ὁμοίην πάσχε, εὖτε ⸌ Διάῤῥοιαν νοσέει.

Γίγνε᾽) Ελκεα ⸌ ἐν Υστέρῃ, τὰ μὲν πλατέα, κνησμώδεα, ἄπρῃξ ἅλια, ὅκως ἀναδορή τις ὄπολῆς· πύον παχὺ, ἄνοσμον, ὀλίγον. εὐήθεα τάδε τὰ Ελκεα. Αλλα τετέων βαθύτερα, ϗ κακίονα, οἷσι πόνοι σμικροὶ, πύον ὀλίγῳ πλέον, μᾶλλον κάκοδμα. ἀλλ᾽ ἔμπης εὐήθεα καὶ τάδε. Ην ᾗ ὅπ̀ μᾶλλον βαθέα γίγνη᾽), ϗ τὰ χείλεα ⸌ Ελκέων ἀπηνέα, ἢ τρηχέα, ἰχὼρ τις κακώδης, ϗ πόνος ⸌ σφόδρα μέζων. ἀνεσίει ᾗ ⸌ Υστέρην τὸ Ελκος· ἐξήκε δέ κοτε ⸌ ὀπολυθέν τι σαρκίον· μὴ ἐς ὠτειλεὼ ἰὸν μήκιστον κτάνει τόδε, χρόνιον γίγνεται κάρτα. τόδε ⸌ Φαγέδαινα κικλήσκεται. Ολέθρια δὲ τὰ Ελκεα, ἢν σφὶς τοῖσι ἄλγος ὀξυὴν, καὶ ἡ ἄνθρωπος ἀπορῇ. σπεδὼν δὲ ἀπὸ ⸌ Ελκεος ῥέει, ὅτε αὐτέῃσι φορητή· ἀγριαίνει ψαύσεσί τε καὶ φαρμάκοισι, καὶ χαλεπαίνει πως ϗ ἰητείῃ. Φλέβες ᾗ ἐν Υστέρῃ ἐς ὄγκον ἄρθνται, ξυὼ σφισὶσεσι ⸌ πέλας. Εσι δὲ πεπυμφύοισι ὐκ ἄσημον τῇ ἁφῇ, ὐ γὼ ἄλλως δῆλον. πῦρ ᾗ, ⸌

ς ἄση θ παντὸς, ς σκληείη ξυύεστιν, ἥπξ τοῖσι θηειώδεσι, θανατώδεα ὄντα Ελκεα, ἀτὰς ϗ θπίκλησιν ἴχνι Καρκίνων. Αλλος Καρκῖν@· Ελκος μὲν ὐδαμῆ, ὄγκ@ δὲ σκληρὸς, ἀτέραμν@· ξυντιταίνει δὲ τιὺ Υσέρην ὅλιω. ἀτὰρ ϗ ἄλγεα, ϗ τὰ ἄλλα, ὅσα ἐφ' ἕλκει. Τὰ ὠυτὰ ϑ ἄμφω τὰ χαρ-
5 κινώδεα, καὶ χρόνια, ϗ ὀλέθρια. πολλὸν ϑ τὸ Ελκος τῦ ἀνελκώτε χάκιον, ς ὀσμῇ, ς πόνοισι, ς ζωῇ, ς θανάτῳ.

Εξίσταταί κοτε τ ἕδρης ἡ Υσέρη ὅλη, ϗ θπὶ τοῖσι μηεθῖσι τ γυναικὸς ἰζάνει. Αιτιος ἡ ξυμφορή· ἀλλ' οὐκ αἰθέντ@ ἡ Υσέρη, οὐδὲ ἀιθύντος ἡ αἰτίη. Ξυνδίδουσι γὼ οἱ ὑμθύες οἱ πρὸς τὺς λαγόνας, ὀχῆες τ Υσέρης ἐόντες νθυρώ-
10 δεες· οἱ μὲν ϗ τ πυθμθύα πρὸς τὴν ὀσφυὺ λεπτοὶ, ④ ϑ κατ' αὐχένα ἕνθα καὶ ἔνθα πρὸς τὺς λαγόνας· ④ ϑ μάλιστα νθυρώδεες, πλατέες, ὄκως νεὼς λαίφεα. πάντες ἦν ξυνδίδυσι οἵδε, ἰὼ ἔξω ἡ Υσέρη αἴωση. Κτείνει μθὺ ἦν τὰ πολλὰ ἔκπωσις ἥδε· γίγνε) γὼ θπὶ ἀμβλωσμῷ, ϗ σεισμοῖσι μεγάλοισι, ς βιαίῳ τόκῳ. ἰὼ ϑ μὴ κτάνῃ, ἐς μακρὸν αἶδε ζώυσιν, ὀρέυσαι τὰ μὴ θεντὰ,
15 καὶ τιθηῦσαι ἔξω καὶ καυκαλῶσαι τιὺ Υσέρην. Δοκέει δέ κοτε τῆς Διπλόης τ Υσέρης ὁ ἔνδον ὑπεζωκὼς χιτὼν, εὖτε ὑποπάτα θ ξυναφέος. δοιαὶ γὰρ αἶχιες μῦναι ἀπηλλαγμθύαι χιτῶν@. ὅδε οὖν ἀφίσταται μὲν ς ῥθύματι, ἅτε ϗ σκιεωσμῷ, ϗ βιαίῳ τόκῳ, εὖτε θπὶ τῷ χρείῳ πεφαπέφυκεν αὐτέη. ἢν γὼ τόδε ἕλκηται βίῃ, συνεκπερᾴσας ὁ τ Υσέρης χιτὼν * * * * ἀλλὰ ἢν
20 μὴ σκθάνῃ ἡ γυνὴ, παλίνορσος ἐς τὸ αὐτὸ συυήφθη κοτὲ τάθμῃ, ἢ σμικρὸν ἔξω φαίνεται· σκέπει γὰρ τοῖσι μορίοισι ἡ γυνή. Πεφασίπλει κοτὲ τὸ τόμιον τ Υσέρης μῦνον, μέσφι θ αὐχένος, ἀλλ' αὖθις εἴσω δύεται, ἰὼ ὀσφραίνηται ἡ Υσέρη θυμίῃσι καπνώδεσι· ἕλκει δὲ αὐτέην ϗ ἡ γυνὴ, ἢν ὀσφραίνη) θυμιητῶν εὐωδέων. ἀτὰρ ϗ χερσὶ μαίης ἀτρέμας εἴσω θέει ἠσυχῇ πιεζθυμθύη, ϗ χειο-
25 μθύη πρόθεν τοῖσι Υσέρης μειλίγμασι.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΙΣΧΙΑΔΟΣ.

Κεφ. ιϛ΄.

ΠΥΝΟΣ μ̂ ἁπάντων τ ἄρθρων πόνος, ἡ Αρθεῖτις· ϗλλὰ ποδῶν μὲν, Ποδάγρην καλέομθύ· Ιχιάδα δὲ, ἰχίων· Χειράγρην δὲ, χειρῶν. ἤν γε μιὺ χρόν@ ἦ θπί τι τ πρωπαίρων αἰτίων ὁ πόν@, ἢ κρύσθλιω δὲ με-

λέτησι πολλὸν χρόνον ἡ νοῦσος· εἴτε διὰ ἀσθφάσιν σμικρὴν ὁ πόνος καὶ ἡ νοῦσος ἐξήφθη. Ἐστι δὲ ἀπάντων μὲν ξυλλήβδην τῶν νούσων ἡ πάθη, διὰ αὐξηθὲν τὸ καιρὸν ἅπασι ἐπιφοιτῆ. Ἀρχὴ δὲ, νούσου, τὰ δεσμὰ τῶν ἄρθρων, καὶ ὁκόσα ἐξ ὀστέων πέφυκε, καὶ ἐν ὀστέοισι ἐμφύνει. Θωῦμα δὲ τετέων μέγα· ὑπὸ πονέει μηδὲν δριξ, ὑδὲ ἀν τέμνη τις, ἢ θλίβῃ. ἢν δὲ ἐξ ἀυτέων πονῆ, οὐδὲν ἕτερον ἀλγέει τῶνδε δυνατώτερον, ὑ σιδηρὸς, σφίγγονται ὑ δεσμὰ, ὑ τετρῶσκον ξίφος, ὑ καῖον πῦρ. καὶ γὰρ καὶ ταῦτα ἐπαναιρεῖ, ὡς μειζόνων πόνων ἄρχεα. Καὶ ἢν τάμῃ τις αὐτὰ πονέοντα, ἀμαυροῦται ὁ τῆς τομῆς πόνος, σμικρὸν ὑπὸ τοῦ μείζονος· ἢν δὲ ὄδε κρατέῃ, ἡδονὴ σφέας λάζυται ἐπιλήθουσα τοῦ πάρος. Πάσχουσι δὲ τοῦτο, ὀδόντες, καὶ ὀστέα.

Αἰτίην δὲ ἀτρεκέα μὲν ἴσασι μοῦνοι Θεοὶ, ἐοικέναι δὲ καὶ ἀνθρώποι. Ἐστι δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοιόνδε. τὸ μὲν κρέατα πυκνὸν ἀναίσθητον ψαῦσις καὶ τρῶσις, τῇδε καὶ ἄπονον ψαύσι καὶ τρώσι· ἄλγος γὰρ τρηχέα ἐν αἰσθήσι. τὸ δὲ πυκνὸν ἀτρήχυντον, ἁβρὸν τόδε καὶ ἄπονον. Τὸ δὲ λεπτὸν εὐαίσθητον, καὶ τρηχύνει τρώματα. Ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τὰ πυκνὰ ζῇ ἐμφύτῳ θέρμῃ, καὶ αἴσθοιτο τῇδε τῇ θέρμῃ. Εἰ μὲν ὑσιώδης ἡ θρῶσα αἰτίη ἔοι, οἷον ἡ μάχαιρα, ἢ λίθος, τὸ ὑσιῶδες τοῦ πάσχοντος οὐκ ἀλγέει· πυκνὸν γὰρ τὸ φυλεύ. Ἢν δὲ τῆς ἐμφύτου θέρμης δυσκρασίη λάβηται, αἰσθήσιος γίγνεται τροπή. τετέων δὲ ἑωυτέης πονέει ἡ θέρμη, ὑκ τῆς κατ' αἴσθησιν ἔσωθεν ἐγείρεται ὦσις. Φύσις δὲ τὸ ἐς μέζω, ἡ δυσκρασίης, τὰ ἄλγεα.

Ἐγχείμπλεται δὲ ἡ Ἀρθρῖτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἄρθρα· τοῖσι μὲν ἐς ἰσχία, καὶ τὰ πολλὰ τῇδε ἐπιμένει γοῦν, ὅσα τε μέλεά κοτε μικρὸν ἤγειρε εὖτε καὶ δὴ τὰ σμικρὰ φοιτῇ, πόδας τε καὶ χεῖρας. Ἢν γὰρ μειζόνων λαβηται μελέων, χωρῆσαι πρὸ νοῦσον δυναμένων, ὑκ ἐπαρκέουσι τὰ ὄργανα. Ἢν δὲ ἀπὸ τοῦ σμικροῦ ἄρξηται, ἔστι εὐήθης καὶ ἀδόκητος ἡ εἰσβολή· Ἰσχιάδος μὲν, ἀπὸ μηροῦ κατόπιν, ἢ ἰγνύος, ἢ κνήμης, ἡ ἀρχή· ἄλλοτε ἢ ἐπὶ τῇ κοτύλῃ τὸ ἄλγημα φαίνεται, αὖθις ἐς γλουτὸν, ἢ ὀσφυὸν ὀκέλλει, καὶ πάντα μᾶλλόν ἐστιν ἢ δόκησις ἰσχίου. Ἀτὰρ καὶ τὰ ἄρθρα ὧδέ πως ἄρχεται. Τοῦ ποδὸς τὸ μέγαν δάκτυλον ἀλγέει, αὖθις πρὸς ἕτερον πέρνην, ἢ ποτε σφυρόν, ἔπειτα ἐς τὸ κοῖλον ἦκε, τὸ δὲ σφυρὸν ἐξώδησε ὕστατον. Προφάσιν ἢ αἰτιῶν ἀναί-
πιον, ὁ μὲν κρηπὶς καμνοῦς τείνον, ὁ δὲ μαχαιρὶς ὀξείοδον, ἄλλος δὲ πληγὴν, ἢ πάτημα· οὐδεὶς δὲ φράζει πρὸ οἴκοθεν ὅσαν, ἀτὰρ καὶ ἀκούσασι τοῖσι πάσχουσι τὸ ἀτρεκὲς ἔδοξε ἄπιστον. Διὰ τόδε ἐς ἀνήκεστον ἐτράπη, ὅτεῳ τῆσι ἀρχῆσι, ὁκότε ἀθενεστάτη ἐστὶν ἡ νοῦσος, ὁ ἰητρὸς οὐκ ἐνίσταται. ἢν δὲ χρόνῳ κρατιωθῇ, ἀνόητος ἡ μελέτη. Τισὶ μὲν οὖν ἐς ποδῶν ἄρθρα μένει μέσῳ θανάτῳ· τισὶ δὲ νέμεται ἐς τὸ τοῦ παντὸς σκήνεος ὀξύοδον· τὰ πολλὰ ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν ἐς χεῖρας ἵκετο, ὑ γὰρ μεγάλα τὰ ὅλα τῇ νόσῳ χει-

ρῶν

ρῶν τε καὶ ποδῶν, ὅτι ἄμφω ὁμοφυέα, ἰσχνὰ, καὶ ἄσαρκα, καὶ ἐγγυτάτω τῆ ἔξω ψύχεος, ἀπωτάτω δὲ τοῦ ἔσω θάλπεος· αὖθις ἀγκὼν, καὶ γόνυ· ὅπη δὲ τοῖσι κοτύλαις, τοὐναντίον ἥδε μετάβασις ἐς νώτην μῦας καὶ θώρηκος. Ἄπεσον, ἐς ὅσον ἕρπει τὸ κακόν. ἀπόνδυλοι ἀλγέουσι ῥάχεός τε καὶ αὐχένος, καὶ ἐς ἄκρον ἐρείδει τῆ ἱερῆ ὀστέῳ, καὶ ξυμπάντων τε ὁ βιὸς, ὀίνος, καὶ ἡ ἰδίη ἑκάστου ὀδυνή. αἰταὶ ἥδε τένοντες, ἀδένες, μῦες, ξυνὼ σπάσι ἀλγέουσι· γνάθων, καὶ κροτάφων μῦες· νεφρεῶν, καὶ κύστις, ἡ ἀμαδοχή. ὧν δὲ θώματος, ὅτι πᾶσι, πάσχουσι ῥῖνας; καὶ ὦτα, καὶ χείλεα· πάντα γὰρ νοῦσα, καὶ μῦες. Τῆς κεφαλῆς ἤλγεε τὰς ῥαφὰς, οὐκ εἰδὼς μὲν ὅ τι πονέει, ἐδείκνυε τὰ ῥαφῶν τὰ εἴδεα, λοξιὴν, εὐθείην, θηκάρσιον, ὀπίσω τε, καὶ προσω· ἰσχνὴ δὲ τὴ ὀδυνίη, καὶ τοῖσι ὀστέοισι ἐμπεπλημμένη. πᾶσαν γὰρ ὀστέων ξυμβολὴν νέμεται ἡ νοῦσος, ὅκως ποδὸς ἢ χειρὸς ἄρθρον. Γίγνονται δὲ τὰ ἄρθρων καὶ θηπωρώσιες. τὰ μὲν προσθεν ὁκοῖον Ἀποστάσιες ἴσχουσι, θηὶ ἢ μᾶλλον πυκνοῦνται, καὶ πεπυκνωμένῃ δὲ ὑγρῷ ἀπηνέες αἱ ἀφέσιες· τέλος δὲ, πῶρος σκληροὶ, λευκοὶ, ξυνίστανται· ἐς δὲ πᾶν, ὄγκοι σμικροὶ, ὁκοῖον Ἰονθοι, καὶ μέζονες· ὑγρὸν ἢ παχὺ, λευκὸν, χαλαζῶδες· καὶ γὰρ τοῦ παντὸς ἡ νοῦσος ψυχρὴ, ὅκως χάλαζα. Δοκέει ἢ θέρμης, ἢ ψύξιος, ἴσχειν διαφορήν· καὶ γὰρ οἷσι τὰ εὖ βδελυκτέων ἡδονή. ἐμοὶ ἢ ἀνδάνει, μίλλω μὲν αἰτίην τὰ ἔμφυτον ψύξιν ἔμμεναι, μίλλω ἢ καὶ πάθην. Αλλ' ἰὼ μὲν εὐθέως θηδώῃ, καὶ θέρμη φανῇ, ἐμψύξιος χρέος, καὶ τοῖσι τέρπεται. ὀνομάζουσι δὲ θερμὴν τήνδε. Ην δὲ ὁ πόνος ἐν τοῖσι νοῦσι ἔισω μένῃ, ξυμπεπλωκὴ ἢ τὸ ἄρθρον ἄθερμον, μηδὲ ἐποιδέῃ, ψυχρὴν τήνδε φαίλην ἔμμεναι· ἐφ' ἧς θερμὰ φαρμάκων, ἐς ἀνάκλησιν θέρμης, χρέος· χρὴ ἢ τάδε πολλὰ τὰ κάρτα θερμέων, θερμασίη γὰρ τά τε ξυμπεπλωκότα μέρεα εἰς ὄγκον ἤγειρε, καὶ τὰ ἔσω θέρμην ἐς ἀνάκλησιν ἤγαγε. εὖτε τῆ ψυχρῶν χρέος. Πίσις. τοῖσι γὰρ αὐτέοισι καὶ τὰ αὐτὰ ξυμφέρει· καὶ γὰρ ὅ κοτε ξυνήνεγκε, τοῦτ' ἔβλαψε ἄλλοτε. ὡς δὲ ἔπος εἰπεῖν, θέρμης θηὶ τῆ ἀρχῆ, ψύξιος δὲ θηὶ τῆ τέλει, χρέος. Ξυνεχὴς μὴ οὖν Ποδάγρη ἡ ῥηϊδίως γίγνεται· ἀμαλείπει ἢ, ἔθ' ὅπη χρόνον μακρὸν, λεπτὴ γάρ. Καὶ Ολυμπάσι νίκησε Ποδαγρὸς, ἐπ' ἀνέστη, δρόμον.

Αλλ' ἄνδρες μὲν παθέων ῥηΐτεροι, γυναικὸς ἢ ἐλαφρότεροι. γυναῖκες δὲ, ἀραιότερον μὲν ἀνδρῶν, χαλεπώτερον δέ· τὸ γὰρ μὴ ἐν ἕθει, μηδὲ οἰκεῖον, ἰσοῖ ἰσοὶ ἀνάγκης κρέσσον γίνηται, βιαστὴν μέζονα πίπτει τὰ ξυμφορήν. Ηλικίη, τὰ πολλὰ μὲν ἀπὸ ἐτέων πέντε καὶ τεσσήκοντα· χεῖρον ἢ καὶ βραδίον, ἐκ τῆς ἑκάστου φύσιος, καὶ διαίτης. Δεινοὶ μὲν οὖν οἱ πόνοι, καὶ τὰ παρεόντα πόνων μέζονα. λειποθυμίη θηὶ τῆσι ψαύσεσι, ἀκανθίη, ἀποσκίη, δίψος, ἀγρυπνίη. Ην ἢ ἐπανέλθωσι, τοῦτο μὲν, ὅκως ἐκ θανάτου πεφυγότες, ἄνετοι βίον, ἀκρατέες, ἁπλοῖ, εὔθυμοι, ἀμεριμνόκοι, καὶ ἐς τὴν διαιταν ἀβρηί-

τῦτο δὲ, ὡς ἐκ θανάτε αὖθις ἐσόμθοι, ἄδθλω χρέονται τῇ προύσῃ ζωῇ. Απέσκηψε πολλοῖσι ἐς Υδρωπα ὁ Ποδάγρη, ἄλλοτε ἢ ἐς Αθμα· καὶ τῶνδε ἄφυκτος ἡ ἁθροδχή.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΟΣ.

Κεφ. ιγ΄.

ΕΛΕΦΑΝΤΙ τῷ πάθεϊ, καὶ τῷ θηρίῳ τῷ Ελέφαντι, ξυνὰ μυρία, καὶ ἰδέῃ, καὶ χροιῇ, καὶ μεγέθεϊ, καὶ βιοτῇ. ἀταρ θόδὲ ἄλλῳ τῷ ἴκελα, ὅτε τὸ πάθος πάθεϊ, ὅτε τὸ ζῶον ζώῳ. Ελέφας μέν γε τὸ θηρίον καὶ χάρτα ἀμφέρθω. τετράπηχυ μέν γε, μέγιστον, καὶ πάχιστον· μεγέθεϊ μὲν, ὁκόσον ἂν ζῶον ἐπ' ἄλλῳ ζώῳ πυργηδὸν ἀναθείης μέγα· πάχιστον δὲ, ἐς πλοῦνα ζῶα πάχισα, εἰ τριπλάσια ξυνθείης. Ατὰρ θόδὲ ἰδέϊ χάρτα τῷ ἴκελον. χροιὴ μὲν, μέλαινες καταχορέως ἅπαντες, καὶ δι' ὅλε τε σκήνεος. Ιππος μέν γε, ἄλλος μὲν λευκότατος, ὅκως ὁ Θρῄικες Ρήσε. ἄλλοι δὲ πόδαργοι, ὅκως Μενέλεω Πόδαργος. οἱ δὲ ξανθοὶ, ὅκως

ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

ἄλλοι δὲ κυάνεοι,

Ιππῳ εἰσάμβος προελέξατο κυδιοχαίτη.

Ωδε δὲ βόες, ὧδε δὲ κύνες, ἠδὲ ὁκόσα ἀνὰ τὴν γῆν ἕρπετὰ καὶ ζῶα φέρβεται. Ελέφαντες δὲ μῦνοι, μέλαινες, ζοφοειδέες τὴν χροιήν· νυκτὶ δὲ, καὶ θανάτῳ ἴκελοι. Ιδέην δὲ, χάρηνα μὲν μελάνπατα κατέχων, καὶ τρόσωπα ἄσημα, αἰδηλα τὴν μορφὴν, ἐπ' αὐχένι σμικρῷ, ὡς δοκέειν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῖσι ὤμοισι ἰζάνειν, δὲ ὧδε οὐκ ἔκθηλον. ὦτα γὰρ μεγάλα, πλατέα, περιγώδεα, μέσφι κληίδων τε καὶ στέρνων. ὃς ἔκρυψε ΓΝ αὐχένα τοῖσι ὠσὶ, ὅκως νῆες λαίφεσι. Κέρκα δὲ θῶυμα μάλθυκα ὁ Ελέφας ὑπὸ μελθυπάτῳ. μετεξέτερθι τάδε ὀδόντας κυκλήσκυσι. τάδε μῦνα λευκότατα, ὅκως θόδενὸς ἄλλυ τε θόδὲν ὐδὲ λευκοῦ ζώυ. Καὶ τάδε ὐχ ὑπὲρ μέτωπα καὶ κροτάφοις, ὅκως τοῖσι κερασφόρθισι ἡ φυὴ, ἀλλὰ κατὰ σῦμα καὶ τὴν ἄνω γνάθον ὄρθια μένει, ἐς τὸ πρόσθεν ὐ χάρτα, ἀλλὰ ἄνω σμικρόν τι καμπύλα, ὅκως διατύπεσθαι ἐκ τῦ ὀρθίυ ἐνείη, καὶ ἄρασθαι ἄχθος ἐν τοῖσι ὀδῦσι σιμοῖς. Μεγάλα δὲ τὰ κέρκα, μῆκος μὲν, ὁκόσον ὀργυὴν, ΔΔ μέσοι· ἄλλοι δὲ πολλόν τι τυτέων μέζοις, μέσφι διπλῶν. Περιβολὴν δὲ ἴσχει ἡ ἄνω γνάθος ὑπὸ τῦ χείλεος, μακρὴν, ἀνό-

ἀνόσεον, σκολιεὺ, ἐρπετώδεα. Δοιαὶ ᾗ ἐπὶ τὸ ἄκρον τ̃ προβολῆς ἔασι ἐκτρήσιες, ἡ τάδε λαμπερὲς μέσφι τ̃ κυβίμου ἐτέτρηνεν ἡ φύσις, ὅκως αὐλὸν διφυέα. Χρέεται ᾗ τὸ ζῶον ἐς ἀναπνοὴν, ὅκως ῥινὶ, τῇδε τῇ σύριγγι· ἀταὶρ ἡ χερσὶ τῇδε, καὶ κωφωνίλεω τε γὰρ λάζοιτο, ὁκότε θέλει, τῇ προβολῇ, ἀμφιλαμβάνῃ τε, καὶ ἴσχῃ κρατεραιῶς, καὶ ὄκ ἄν τις ἀφέλοιτο αὐτέω βίῃ, εὖ μὴ κρέοσιν ἄλλο Ελέφας. Ατὰρ ἡ ποίην ἐς νομὴν τῇδε μασσύει, οὐδὲ τῷ σώματι καὶ τοῖσι σμικροῖσι ὀδοῦσι ἔωθεν σάρκας ζῇ. πόδες γὰρ εὐμήκεες, ὕπερθεν τ̃ γ̃ς πολλὸν τὸ ζῶον ἀνέχοντες· ἀταὶρ καὶ σμικρὸς αὐχένα, ὅκως ἔλεξα. ἔχουσι δυώδεκα τῷ σώματι εἰς τὴν γῆν νέμεσθαι· ποτὲ καὶ ἡ τ̃ κεράτων προβολὴ τ̃ σώματος ἔκφυσις ἔοικε τ̃ ποίης ἅπτεσθαι τὸ σῶμα. τοιγαροῦν ἀνιμᾶται τῇ προβολῇ φόρτον μέγαν, ἔπειτα ὁκόσα τῇ ῥινὶ * * * * μᾶλλον ᾗ τηρεῖ τῇδε ξυνοδῆσαι τῷ σώματι, ἐντίθησι πολλὸν τῇ κοιλίῃ. εἶτε ⑃ προβοσκίδα τήνδε καλέουσι, ἀπὸ προβάδην γὰρ τ̃ ζώου τῇδε βόσκεται. Ατὰρ οὐδὲ πῆν ἀπὸ λίμνης ἢ ποταμοῦ τ̃ σώματι θέμις, ἡ αὐτὴ γὰρ αἰτίη. ἀλλὰ εὖ διψῇ, ἐντίθεται μὲν τῷ ὕδατι τ̃ προβοσκίδ ἄκρην τὴν ῥῖνα· ἔπειτα, ὅκως ἀναπνέων, ἀντὶ τ̃ ἠέρ, τ̃ ὕδατ ἕλκει πολλόν· ἐπὴν ᾗ πλήσῃ, ὅκως κωφωνα, τὴν ῥῖνα, τῷ σώματι ποταμηδὸν ἐκχέει· εἶτ' αὖθις ἕλκει, καὶ αὖθις ἐκχέει, ἕς τ' ἂν πλήσῃ ὅκως φορτίδ νηὸς τὴν γαστέρα. Ρινὸν τρηχὺν, καὶ πάχιστον, ὀχθώδεας ῥωγμὰς ἴσχοντα, αὐλῶνας ὀπυκνεας, ἑτέρας ἐντομὰς κοίλας, ὀπιθαρσίους, ἄλλας δὲ λοξὰς, βαθείας χάρτα, ἴκελον τὸ ξύμπαν τεπορνίῳ. Τείχες δὲ ἄλλοισι μὲν ζώοισι φύσι, τοιάδε αἰ χαῖ)· Ελέφαντι ᾗ, τόδε ἐστὶ ὁ χνοῦς. Μυείαι δὲ καὶ ἄλλαι θαλλαγαὶ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. καὶ γὰρ ὀπίσω κοτὲ κατὰ γόνυ κάμπει, ὅκως ἄνθρωπ· καὶ μαζὸν πρὸς τῇσι μασχάλῃσι ἴσχει, ὅκως γυναῖκες. Αλλ' οὔτί μοι χρέω τὰ νεῦ ἀμφὶ τῷ ζώῳ γράφειν, πλεῦ ὁκόσον ἐξ ἄλλων τε καὶ ἡ νῆσ ὁ Ελέφας, καὶ ὁκόσα ἴκελα ἡ ἰδέη τ̃ νοσοῦντ ἴσχει τῇ τ̃ ζώου φυῇ. Εκίκλησκον ᾗ καὶ Λέοντα τὸ πάθ, τ̃ ὀπισθίου τῆς ὁμοιότητ ἕνεκεν, εὖ ὕστερον φράσω. ἠδὲ Σατυρίσκον, τῷ τε μίλων τ̃ ἐρυθήματ, καὶ τῆς ἐκ στομάτων ὀρμῆς ἀχέτου τε καὶ ἀναιχμύτου. ἀταὶρ καὶ Ηράκλειον, ὅτι τῆδε μέζον οὐδὲν, οὐδὲ ἀλκιμώτερον.

Μέγα μὲν οὖν τὸ πάθος ἐς δύναμιν, κτεῖναι γὰρ πάντων μᾶλλον δυνατώτατον. ἀταὶρ καὶ ἰδέᾳ αἰσχρὸν, καὶ δειματῶδες τὰ πάντα, ὡς Ελέφας τὸ θηρίον. Αλλ' ἄφυκτ ἡ νοῦσ, πίπτεται γὰρ θανάτῳ ἐπ' αἰτίῃ· ψύξις ἔστι τ̃ ἐμφύτου θερμοῦ ὑ μικρά τε, ἢ καὶ πάγος, ὡς ἔν τι μέγα χεῖμα, εὖτε τὸ ὕδωρ πέπτε) ἐς χιόνα, ἢ ἐς χάλαζαν, ἢ κρύσταλλον, ἢ πάγον. ἥδε ἔστι ἡ ξυμὴ θανάτου, καὶ τ̃ πάθεος αἰτίη. Ατὰρ οὐδὲ ἴσχει τέκμαρ οὐδὲν ἡ λή-

χὴ τῆς νούσε μέγα, ὀδὲ τι ξενοπρεπὲς καχὸν ⟨ω⟩ ἄνθρωπον ἐπιφοιτῆ. ὐδὲ ἐπὶ τῆσι ἐπιπολῆσι τῦ σκήνε⟨ο⟩ φλυτάζεται, ὡς ἰδ᾽ εἶν τε εὐθὺς, καὶ ἀρχομήν ἀρῆξαι· ἀλλὰ τοῖσι ἀσλάγχνοισι ἐμφωλεῦσ᾽, ὅκως ἀίδηλον πῦρ, ἤδη τύφεται, καὶ τ᾽ ἔισω κρατῆσαν αὖθις κοτε ἐπιπολαίως ἐξάπτεται, τὰ πολλὰ μὴ, ὅκως ἀπὸ σκοπῆς τῦ πρόσωπε, ἀρχόμηον τηλεφανὲς πῦρ καχόν· μετεξετέρησι δὲ ἀπὸ τῦ ἄκρου ἀγκῶνο⟨ς⟩, γόνατο⟨ς⟩, κονδύλων χειρέων τε καὶ ποδῶν. Τῆδε καὶ ἀνέλπιστοι οἱ ἄνθρωποι, ὅτιπερ ὁ ἰητρὸς ὐ πρὸς τὰς ἀρχὰς τὰς ἀδενεστάσας τῦ πάθε⟨ο⟩ τῇ τέχνῃ χρέεται, ῥαθυμίῃ καὶ ἀγνοίῃ τῆ καμνόντων τῆς ξυμφορῆς. Νωθέες μὲν γὰρ, ὡς ἀπὸ χρόνε πρόφασιος, ὑπναλέοι, ἡσύχοι, τ᾽ κοιλίην ἐπέχεσι. τάδε κὴ τοῖσι ὑγιαίνεσι χάρτα ὐκ ἀπήρεα. Ἐπὶ ᾧ τῆσι αὐξήσεσι τ᾽ πάθεος, ἀναπνοὴ βραδυώδης, ὐκ τ᾽ ἔνδον ἀναφορῆς τ᾽ πνεύματο⟨ς⟩. τοιάδε ὁ ἀὴρ, ἤ τι τῆ ἔξωθεν, αἰτίλλειν ἴσχειν δοκέει. Οὖρα παχέα, λευκὰ, θολερὰ, οἷον ὑποζυγίου. Ἀφροδισίων, ὠμῆ τε καὶ ἀπέπτων ἡ ἀνάδοσις. καὶ ὅτε τετέων ὀξὶ αἴσθησίς τε καὶ μελέτη. ὁμοίη ἀπεψίη καὶ πέψι⟨ο⟩ ἥδε· εἰς χρηστὸν μὲν ἢ οἰκεῖον ὁ ξυμπᾶς αὐτέοισι ἡ πέψις, ἀνάδοσις δὲ ῥηϊδίη, ὅκως ἐς τ᾽ ἑωυτέων τροφὴν ἁρπάζειν ἕλκοντος τῦ πάθε⟨ο⟩. μὴ τόδε ἐπέχεσι τὴν κάτω κοιλίαν. Ὀχθοι ἐπανισάμηοι ἄλλοι ἀπ᾽ ἄλλους, ξυνεχέες μὲν ὀδέκω, παχέες δὲ, καὶ τρηχέες. καὶ τὸ μεσηγὺ τῆ ὀχθων ἐρρέετο, ὅκως ⟨ω⟩ ῥινὸν Ελέφας. Εὐρεῖαι δὲ καὶ φλέβες, ὁ πλημμύρη τῦ αἵματο⟨ς⟩, ἀλλὰ τῇ τῦ δέρματο⟨ς⟩ πάχεϊ. Οὐκ ἐς πολλὸν δὲ καὶ ἕδρα δηλοῖ, τῦ παντὸς ἐς ἶσον ὄχθον ἐγειρομένε. Τείχες ἐν μὲ τῷ παντὶ σώματι ἐπιπεφύκασι, χερσὶ, μηροῖσι, κνήμῃσι· αὖθις, ἤβῃ, γλουτοῖσι, ἰσχίοις, ψοφναὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῇ κεφαλῇ κόμαι. τὸ ᾧ μᾶλλον, πρόωρον πολιοὶ, καὶ φαλακρώσις ἀθρόη. ὐκ ἐς μακρὴν δὲ, ἤβη καὶ γλουτὸν ψιλά· εἰ ᾧ καὶ ὑπομένουσιν παῦραι τείχες, ἀπερεπέσεραι τῆ ἀποιχομένων. Δέρμα τῆς κεφαλῆς καταῤῥωγὸς εἰς βάθ⟨ο⟩. ῥύπει ᾧ συχναὶ, βαθεῖαι, τρηχεῖαι. Ὀχθοι ἐς τὸ πρόσωπον, σκληρὸι, ὀξέες· ἄλλοτε μὲν ἐς κορυφὴν λευκοὶ, ποιωδέστεροι δὲ τὴν βάσιν. Σφυγμοὶ σμικροὶ, βαρέες, νωθροὶ, ὅκως διὰ ἰλύ⟨ο⟩ μόλις κινεύμηοι. Φλέβες κροτάφων ἐπημμέναι, καὶ ὑπὸ τῆς γλώτης. κοιλίαι χολώδεες. γλῶσσα χαλαζώδεσι ἰόνθοισι τρηχεῖα· ὐκ ἀδόκητον καὶ τὸ ξύμπαν σκῆν⟨ο⟩ ἔμπλεων τοιῶνδε ἐμμήμηαι, καὶ γὰρ καὶ τοῖσι καχεκτικοῖσι ἱεροῖσι τὰ κρέα χαλάζης ὀξὶ ἔμπλεα. Ην ᾧ πολλὸν αἴρῃ τι ἀπὸ τῆ ἔνδοθεν ἡ πάθη, καὶ ὑπὸ τοῖσι ἄκροισι φλυῆται, Λειχλῆες ὑπὸ τοῖσι ἄκροισι δακτύλοισι· γούνασι κνησμοὶ, ⟨ς⟩ τῆ κνησμῆ ἅπτονται μετ᾽ ἡδονῆς. ἀμπέχει δὲ ὁ Λειχλὼ καὶ γλυκὺν κοτε ἐν κύκλῳ. ἐρυθρὴ ᾧ καὶ μῆλα, ξυὺ ὄγκῳ ὁ κάρτα μεγάλῳ. Ὀπίσες ἀχλυώδεες, χαλκώδεες· ὀφρύες προβλῆτες, παχεῖαι, ψιλαὶ, βεβῆσαι κάτω, μεσοφρύων ξυνηγμένων, ὀχθώδεες. χρῶμα πελιδνὸν, ἢ μέλαν. ὑποκυάνεον ὁ μέγα

μέγα ἕλκεται καλύπτοι ὅατε, ὅκως τοῖσι θυμουμβύοις, ἢ Λέγσι· ἀφ' τόδε καὶ Λεόντιον κικλήσκεται. τοιγάρτοι οὐ Λέγσι, ὃδὲ Ελέφαντι μοῦνον, ἀλλὰ καὶ

Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντω ἰδώπια.

Ρὶς ξυὺ ὄγκοισι μέλασι, ὀκταεδέες· χειλέων περβολὴ παχέη, τὸ ἢ κάτω πελιδνόν· ἔκτανες· ὀδόντες οὐ λευκοὶ μάν, δοκέοντες δὲ ὑπομέλανες. ὦτα ἐρυθρὰ, μελανόεντα, κεκλεισμύα, ἐλεφαντώδεα, ὡς δοκέειν μέγεθος ἴσχειν μέζον τῆ ξυνήθεος· ἕλκεα ἐπὶ τῆσι βάσεσι τῶν ὠτων, ἰχῶρος ῥύσις, κνησμώδεα. Ρυσοὶ τὸ πᾶν σκῆνος ῥυτίσι τεηχέῃσι· ἀτὰρ ἢ ἐντομὴ βαθεῖα, ὁκοῖον αὐλακες μέλανες, τῆ ῥινῶν. ἀφ' τοῦτο καὶ ὁ Ελέφας τῆ πάθεος τἄνομα. ἰχνέων δ' πτερνέων, μέσφι τῆ μέσων τῶν δακτύλων, ῥήξιες. Ην δ' ὅτι μᾶλλον αὔξῃ τὸ κακὸν, ἑλκώδεες τοὺς ὄχθους· μήλων, γλουτοῦ, δακτύλων, γονάτων, κάκοδμα καὶ ἀναλθέα τὰ ἕλκεα. ἄλλα γὰρ ἐπ' ἄλλοισι ἐξανίσαται, καὶ ἐπ' ἄλλοισι ἄλλα πεπύνεται. Ηδη ποτὲ καὶ τῆ μελέων περαπο-
15 θνήσκει τῆ ἀνθρώπου ἄχρι σκληρώσιος, ῥὶς, δάκτυλοι, πόδες, αἰδοῖα, δ' ὅλαι χεῖρες. ὃδὲ γὰρ θνητοῖ τὸ κακὸν εἰς ἀπαλλαγὴν βίου αἰῶνος, καὶ ἀλγέων δεινῶν περάδεν, ἢ ἐς μέλεα ἀφανισθῆναι τὸν ἄνθρωπον. ἀλλα μακρόβιόν ἐστι, ὅκως Ελέφας τὸ ζῶον. Ην δὲ καὶ ἄλλος λοιπὸς ἐν τῆ μελέων, πολλόν τι ὑπολείπει βαρύτερον, ἄλλη δ' ἄλλη πλαδυμβύων σιτίων ὄρεξις ἰσχ
20 ἀγχυνής· ἄποιος ἡ γόυσις, ὃδὲ τερπνὸν ἡ ἐδωδὴ καὶ ἡ πόσις· ἀπάντων δὲ, ὑπ' ἀχθηδόνος, μῖσος· ἀζοφίη· ὑπθυμίη λυσιτώδης. Κόποι αὐτόματοι· μελέων ἑκάστου ἰδέη βαρεῖα, ἢ ὃν ἄνθρωπον ἀχθέει καὶ τὰ σμικρὰ μέλεα. Ατὰρ ἢ τὸ σῶμα περὸς ἅπαντα ἄχθεται· ὁ λιτρηῖσι πεῖρεται, ὐκ ἀλεσίη· ὁ τροφῆ, ὐκ αἰσιμίη· ὁ κινήσι, ὐκ ῥεμβίη. πᾶσι γὰρ ἐφέρπει ἡ νοῦσος·
25 Υπος λεπὶς, ἀγρυπνίη κακίων, ἐν φαντασίῃ· δύσνοια καρτερή· πῖγες, ὡς ἀπ' ἀγχόνης. ὧδε γὰν τινὲς κατέστρεψαν τ' βίον, νήστεον ὕπνον ἐς θάνατον εὕδοντες.

Τοιόσδε οὖν ἐόντας, τίς ἂν οὐ φύγοι, ἢ τίς ὐκ ἂν ἐκτραπείη, κἢν υἱὸς, ἢ πατὴρ ἔῃ, κἢν κασίγνητος τύχῃ; δεῖ καὶ ἀμφὶ μεταδόσιος τῆ κακοῦ. Πολλοὶ γὰν ἐπ' ἐρημίης καὶ ἐς ὄρεα τοὺς φιλτάτους ἄξεσαν, ἃ μὲν ἐς χρόνον ἐπαρήγοντες τῆ λιμῷ, ἃ δὲ ὡς ἤκιστα, σφέας ἐθέλοντες ἐκθρέπειν. Λόγος δὲ, ὡς τῆ ἐπ' ἐρημίης ἀφιγμένων τὶς ἐξερπύσαντα ἐκ τῆς γῆς ἔχιν ἰδὼν, ὑπ' ἀνάγκης τῆ λιμοῦ, ἢ τῆ πάθεϊ ἀχθεσθεὶς, ὡς ἀμείψαιτ τὸ κακὸν κακῷ, ζῶντος ἐνέφαγε τῆ ἔχιος, καὶ οὐ περόσθεν ἐτελεύτησε, πρὶν ἢ
35 πάντα ὠπῆ ἁμασαπῆναι καὶ ἀποσῆναι τὰ μέλεα. Αλλον δὲ ἰδεῖν ἔχω ἐς πίθον γλαύκεος ἐρπύσαντα, πόντα τε τῆ γλαύκεος ἐς χόρτον, ἀποβλύσαι, πολ-

λὸν δὲ κὴ τῦ ἰῦ σευεκχεῶν τῇ γλυκεῖ. ἐπεὶ δὲ ἀπεπήγη τὸ θηρίον ὲν τῇ γλυκεῖ, χρυσὸν κὴ πολλὸν ἔ γλυκέος πιεῖν ⓦ ἄνθρωπον, ἀπαλλαγὴ τῦ βίυ καὶ τῦ πάθεος ἀζήμιον. Ως δὲ ἐς χόρδν ἦκε καὶ μέθλω, ἔκειτο μὲν χαμαὶ τὰ ϖερῶτα, ὅκως ἀποθνήσκων. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῦ κάρυ καὶ τῆς μέθης ἀζήγρετο, ϖερέῤῥήσαν μὲν τὰ ϖερῶτα αἱ κόμαι, ἔπι ᾧ δακτυλοί τε ⓒ ὀνυχες, ἐξῆς ᾧ ϖερεπέχεισαν πάντα. Επεὶ δὲ ἔτι ἐν ασέρματι ἡ δυνάμις ἦν, ἐκπροπλάσεεν αἶδις, ὅκως ἐκ γλυεῖς, ⓦ ἄνθρωπον ἡ φύσις· ἀξέθρεψε μὴ ἄλλας κόμας, καὶ ὄνυχας νέους, καὶ σάρκα καθαιρεῖν· καὶ ἀξέδυ μὲν ⓦ παλαιὸν ῥινὸν, ὡς χῆρας ἑρπετοῖ· ἐπδυνεκλήθη ᾧ ἐς φῶμα ζωῆς, ὅκως ἄλλῳ ἀνθρωπῳ. Ωδε μὲν ᾧν ὁ μῦθος, ὁ κάρτα μὲν ἀρχαῖος, ὁ πάγχυ ᾧ ἄπιστος. κακὸν γὸ κακῷ βλαφθῆναι, πιθόν· τὴν δὲ φύσιν δὲ ὅτι τῇ ἐόντι ζωπύρῳ ἀνανεῶσαι τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἄπιστον ἐς τέρατος ἰδέαν.

APE-

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ
ΟΞΕΩΝ ΝΟΥΣΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περοίμιον.

Θεραπεία Φρενιτικῶν. Κεφ. α'.

Θεραπεία Ληθαργικῆς. β'.

Θεραπεία Μαρασμοῦ. γ'.

Θεραπεία Αποπληξίης. δ'.

Θεραπεία Προξυσμοῦ Επιληπτικῆς. ε'.

Θεραπεία Τετάνου. ς'.

Θεραπεία Σπασμοῦ. ζ'.

Θεραπεία τῆς κατὰ τὴν Κυνίδα παθῶν. η'.

Θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Φάρυγγα λοιμικῆς παθῶν. θ'.

Θεραπεία Πλευρίτιδος. ι'.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΟΞΕΩΝ Νόσων ἄκεα ξυναφέα τῆσι ἀμφὶ σημείων ἰδέῃσι, ὧν τοῖς ξυγγράμμασι ἄοσά μοι πρόθεν γεγράφαται. Οκόσα μὲν ὧν ἐν Πυρετῶν θεραπίῃ γίγνεται, καπά τε τὴν τάτων διαφορὴν, καὶ κατὰ τὴν τῶν νοσημάτων ἰδέην, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ποικιλίην, τετέων τὰ πλείω ἐν τοῖσι ἀμφὶς Πυρετῶν λόγοισι λελέξεται. Οκόσα δὲ ξυὴ Πυρετοῖσι ὀξέα γίγνεται πάθεα, ὁκοῖον ἡ Φρενῖτις· ἢ ἄνθρε Πυρετῶν, ὁκοῖον Αποπληξίη· ἀμφὶ τῶνδε μέζονα τὰ ἄκεα φρόνιμον, ὡς μὴ διαμαρτάνειν, μηδὲ μακρηγορέειν, ἕτερα ἐν ἑτέροισι γράφοντα. Αρχὴ δὲ ἡ αὐτὴ, ἥ κε ἀμφὶ τὰ πάθεων, κὴ τελευτὴ ἡ αὐτή.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΦΡΕΝΙΤΙΚΩΝ. 10

Κεφ. α'.

ΚΑΤΑΚΕΚΛΙΣΘΑΙ χρὴ τὸν νοσέοντα ἐν οἴκῳ εὐμέτρῳ, εὐκρήτῳ. χειμῶνος μὲν, ἐν αὐλῇ· θέρεος δὲ, ἐν ψυχρῇ νοτέρῳ· ἔαρος δὲ, καὶ φθινοπώρου, πρὸς τὰς ὥρας τεκμαίρεσθαι. Επειτα ἡσυχίην ἄγειν κελεύειν, καὶ αὐτὸν τὸν νοσέοντα, καὶ τοὺς ἀμφὶ τὴν οἰκίην ἅπαντας· ὀξυήκοοι γὰρ, καὶ ψόφου καταπτόμενοι Φρενιτικοὶ, ἀτὰρ ὑπὸ τῶνδε μαίνονται. Τοῖχοι λεῖοι, ὁμαλοὶ, μηδ' ὑπερέχοντες, μηδὲ ἄχναι, μηδὲ γραφῇσι εὔκοσμοι. ἐρεθιστικὸν γὰρ τοιχογραφίη. καὶ γὰρ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφαιρέουσί τινα ψευδέα ἐνδιάλιμπα, καὶ τὰ μὲν ἐξέχοντα ἀμφαφόωσι ὡς ὑπερέχοντα, καὶ πᾶσα πρόφασις ἀναιτίη πρόχλησις χειρῶν φορῆς. Κλίνης μῆκος, καὶ πλάτος, σύμμετρον· ὡς μήτε βλησείζεσθαι ἐν τῇ πλατείῃ, μήτε ὑπὸ τοῦ στενοῦ σκιπτάζειν κοίτης. Εν ψιλοῖσι τοῖσι στρώμασι, ὡς μὴ κρημνοδίζειν ὑπόμνησις ἔοι· ἀτὰρ ἠδὲ ἐν μαλθακοῖσι, ἀσεργὴς γὰρ τοῖσι νεύρεσι ἡ σκληρὴ κοίτη. ἐχ ἥκιστα δὲ τῶν ἄλλων τοῖσι Φρενιτικοῖσι τὰ νεῦρα πονέει, μάλα γάρ τοι πάσχονται Φρενιτικοί. Εἴσοδοι τῶν φιλτάτων· μῦθοι, ὁ λαλιὴ, μὴ θυμοδακέες. πάντα γὰρ εὐθυμέεσθαι χρὴ, μάλιστα τοῖσι ἐς ὀργὴν ἡ διαφορή. Κατάκλισις, ἢ ἐν ζόφῳ, ἢ ἐν φωτὶ, πρὸς τὸ νόσημα τεκμαρτέη. ἢν γὰρ πρὸς τὴν αὐγὴν ἀγειαίνωσι, καὶ ὁρέωσι τὰ μὴ ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὑπεόντα φαντάζωνται, ἢ ἀνὰ ἑτέρων ἕτερα

ἕτερα γιγνώσκωσι, ἢ ξένα ἐνδάλματα προβάλλωνται, καὶ τὸ ξυνόλον, τὴν αὐγὴν, ἢ τὰ ἐν αὐγῇ δεδίπωνται, ζόφον αἱρέεσθαι χρή· ἢν δὲ μὴ, τἐναντίον. Ἀγαθὸν δὲ, πρὸς αὐγὴν σωφρονέειν τε καὶ πεπύνεσθαι τὴν διαφορήν. Ἀσιτίη μὴ μακρή. σιτία δὲ ὑγρότερα, καὶ βραχύτερα, καὶ συνεχῆ· μελίγματα γὰρ θυμῷ σιτία. Ἐυκοιλίη δὲ, ἐν τῇσι ἐπανέσεσι ἀμφοῖν, καὶ πυρετῷ, καὶ διαφορῇς. Ἢν δὲ ὑπ' ἀσιτίης ἐκμαίνωνται, καὶ ἢν μὴ διήκῃ ὁ πυρετὸς, διδόναι μὴ μεγάλα ἔτι πυρετῷ βλάπτοντα. Ἀγαθὸν δὲ ξυμφωνέειν καὶ πυρετὸν καὶ τὴν διαφορὴν, ἔς τε τὰς προξυσμοὺς, καὶ τὰς ἐπωδύνιας.

Ἢν ὦν ἴκῃ ὁ κάματος ἐς φρένα, σκοπέειν χρὴ, εἰ χρὴ ἀφαιρέειν αἷμα. Ἢν μὲν οὖν ἡ διαφορὴ ξὺν πυρετῷ ἀρχῇθεν εἰσβάλλῃ, τῆς κρίσιος, ἢ δευτέρης ἡμέρης, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι, μάλιστα τὴν μέσην. Ἀτὰρ καὶ ἐς τρίτην, ἢ τετάρτην ἡμέρην, ἡ διαφορὴ ἴκῃ, μέσφι τῆς κρίσιος τῶν Κεισίμων δρόμου, τάμνειν. Εἰ δὲ κρησσωτέρω τοῦ δέοντος χρόνου, ἑκταίῳ ἑβδόμῳ, ἢ ἑβδομαίῳ ἐόν, πολλὸν πρὸ τῆς Κρίσιων ἐν τοῖσι ὀξέσι κενοῦν χρὴ, ἢ φαρμακεύειν, ἢ τοῖσι ἄλλοισι ἐρεθισμοῖσι χρέεσθαι. Ἀτὰρ καὶ φλέβα τάμνων μὴ πολλὸν ἀφαιρέειν, κἢν ἐν ἀρχῇ τάμνῃς· φρενῖτις γὰρ εὐτρεπέστατον ἐς Συγκοπὴν κακόν. Ἢν δὲ πολυπλανὴς ὁ νοσέων ἔῃ, καὶ νεηνίης, καὶ ἐξ ἀδιψαγίης, καὶ οἰνοφλυγίης, οἵδε οὐ τῆς Φρενίτιδος ἔασι οἱ λογισμοὶ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ διαφορῆς πολλὸν τευτέων ἀφαιρέειν αἷμα. πολλὸν δὲ μεῖον ἀφαιρέειν, ἢν οἵδε ἐῶσι οἱ Φρενιτικοί. Τάμνειν δὲ φλέβα τευτέων εὐτολμότερον, ἢν ἐξ ὑποχονδρίων, καὶ μὴ ἀπὸ κεφαλῆς, ἢ νέσσου ἦ. Ἐνθάδε γὰρ τῆς ζωῆς ἐστι ἡ ἀρχή· κεφαλὴ δὲ χωρὸν μὲν αἰσθήσιον, καὶ νεύρων ἀφέσιον, αἷμα δὲ οὐκ καρδίης ἧσσον, ἢ ἄλλοισι δίδοι. Ἢν ὧν πεπόνθῃ ἥδε, ἡ χρὴ τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τάμνειν φλέβα. τάδε γὰρ πάθεα, κενεαγγέειν ἐφ' οἷσι ἡ βλάβη ἡ σμικρή. Κἢν μὲν ἡ δυνάμις ἀντέχῃ εἰς τὸ ἰσχυρὸν τῆς κενώσιος, ἄπαξ ἀφαιρέειν, ὄφρα μὴ ἐν τῇ ἀμαυρώσει τῆς ἐπαφαιρέσιος διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκοιλίη. Ξυνεχέες γὰρ τοῖσι Φρενιτικοῖσι οἱ πυρετοὶ, καὶ οὐδὲ ἐπανέσιας μακρὰς, ἀλλὰ βραχείας, καὶ ἀσήμους κυφισμοὺς ποιεύμενοι. Ἢν δὲ περὶ τὴν ξυμμετρείης ἀπαυδήσῃ ὁ νοσέων, ἐς δευτέρην ἐπάνεσιν ὑποβάλλεσθαι, ἢν μὴ ἐς μακρὸν ἐκπίπτῃ· εἰ δὲ μὴ, ἀναλαμβανόμενον ὀσμήσεσι, καὶ ψαύσεσι προσώπου, καὶ πίεσι ποδῶν, αὐτίκα ἀφαιρέειν. Γνῶμα δὲ τῆς αὐταρκίης, ἡ δυνάμις.

Τροφὴ ὑγρὴ, πᾶσι μὲν τοῖσι πυρεταίνουσι, οὐκ ἤκιστα δὲ Φρενιτικοῖσι· ὀξυηρότερον γὰρ πυρετοῦ μέλλον. Οὐδὲ μελίκρητον, ἢν μὴ χολώδεες ἐῶσι· εὔπεπτον γὰρ τοῖσι πικροχόλοισι. Χόνδροι πλυτοὶ, ξὺν ὕδατι, ἢ μελικρήτῳ. ἀγαθὸν δὲ καὶ ἐκ τῶνδε ῥοφήματα διδόναι ἁπλᾶ, οἷα ζύμβρης, ἢ σελίνου, ἢ ἀνήθου ἐνεψημμένων. εὔπνοα γὰρ τάδε, καὶ διουρητικά. σύμφορον δὲ Φρενιτικοῖσι ὄρνεις. Λαχάνων πάντων μὲν, μάλιστα δὲ μαλάχης· ἀγαθὸν γὰρ τὸ

γλίχρασμα, καὶ ἐς λειότητα γλώσσης καὶ ἀρτιείης, καὶ ἐς τὴν τῆς κοπρίων διέξοδον. ἄριστον δὲ καὶ τοῦτον, καὶ βλίτον, καὶ χορωνόπους, καὶ κολοκυνθίδα καθ' ὥρην, καὶ ὅ τι ἂν ἐφ' ἑκάστης ὥρης ἄριστον ᾖ. Πτισάνης δὲ χυλὸς, ὑγρότατος μὲν ἐν πυρετοῖσι, ὡς ἀζυφώτερος ἔοι· ἔπι δὲ μᾶλλον παχύτερος, ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος πυρήκοι χρόνον. Ὑποστέλλειν δὲ ἐν τῇσι Κρίσεσι, καὶ μικρόν τι πρὸς τὴν Κρίσιον. Ην δὲ ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ, μὴ ἀφαιρέειν τὰ πυρετώδεα διδόναι, ὡς ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων· εἴτε καὶ κρεῶν ἀκρέων, καὶ πετεινῶν κρέος, τὰ πολλὰ τοῖσι χυλοῖσι ἐκπεπομμένων, χάρτα γὰρ κρὴ τάδε ἐν τῇ ἑψήσει λύειν. Ιχθύων οἱ πετραῖοι τῶν ἄλλων ἐς κρέαιον ἔστων. Ὄπταν δὲ, τὰς ἐν τῇ χώρᾳ ἀρίστας αἱρετέον· ἄλλη γὰρ ἄλλας φέρειν ἰχθύων ἰδέας πεπίστευται χώρη. Οπώρης οἰνώδεος ὑποστέλλειν, κεφαλῆς γὰρ καὶ φρενῶν ἄψιν ποιέει. Ἢν δὲ ἀνάγκη ἔῃ, τῷ δυνάμενος ἢ τῷ στομάχῳ βιαζομένων, ἑφθὰ ἐν μελικρήτῳ, ἢ ὀπτὰ ἐν σέσι, ὁκοῖον μῆλα, δοτέον· τῶν ἄλλων, θερμῷ ὕδατι ἕκαστον σκεύειν, ἢν ἐς μύκλον τι τῷ στομάχῳ πεφορτίον διδῶς. Ἢν δὲ κὴ ἐς δύναμιν δέῃ, μὴ χάρτα τὸ οἰνώδες ἐκλύειν. Τροφὴ μὲν οὖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοιήδε.

Τέγγειν δὲ τὴν κεφαλὴν, ἐς ἔμψυξιν, λίπαϊ ἐλαίης ὀμφακος τετεμμένης· ἀλεαίνειν γὰρ ἡ κεφαλὴ ὑ φιλέει Φερνιτικοῖσι. Ην δὲ καὶ ἀγρυπνίη καὶ φρενιτικοῖσι ἐῶσι, ῥοδίνῳ μίσγειν ἴσον ἴσῳ τὰ πρῶτα· ἔπι δὲ μᾶλλον τὸ ῥόδινον ἔστω πλέον, ἐς ςύψιν καὶ ἔμψυξιν τῆς κεφαλῆς. Ην δὲ κὴ τὴν γνώμην παρακινέωνται, καὶ τὴν φθέγξιν ἐξαλλάσσωνται, ἐρπύλλου κόμης ἐνεψετέον ἐν τοῖσι ἐλαίοισι, ἢ νιτρώδει χυλῷ, ἢ πολυγόνῳ παρακτέον. Ην δὲ ὅτι μᾶλλον ἡ παραφορὴ ἐξάπτῃ, ἐς πευκέδανον καὶ ἀπανθύλιον τοῖσι ἐλαίοισι ἐνεψεῖν, καὶ ὄξυς πρόσχειν· ἀτμῶν γὰρ τάδε καὶ θέρμης ἀφαντικά, ἐς παχέων χυμῶν διαλυτικά, τὰ τε πρὸς παραφορῆς ξυναίτια. Πεφυλάχθαι δὲ χρὴ τάδε, ὡς μὴ ἐς τὴν αὐχένα ἐς τὰς τένοντας ἡ Τέγξις ἵκῃ. πολεμίη γὰρ τένουσι ἐς νεύρῳσι. Καιρὸς δὲ πᾶς Τέγξιος, πλὴν τῆς ἐσχολῆς τῆς πρόσθεν. Θερμοτέρη δὲ ἐν τῇ ἀναβάσει, πάντων δὲ μάλιστα ἐν ἀκμῇ. ἧσσον δ' ἐν ἐκμαίνων, τῆδε μάλιστα τέγγειν ψυχρῷ· ἐς ψυχρμῷ ὅτι μᾶλλον, θέρεος ὥρῃ· χειμῶνος δὲ, χλιαρῷ. Εἰς δὲ τὸ πεπύνειν τὴν πρόσθεν, ὀξυκράτῳ, ἢ κονύζης ἑψήματι, καὶ ἀπογλῇ, τὰ πρόσωπα πυρεῖν· ἔπειτα χρίειν οἰνανθίνῳ, ἢ κροκίνῳ λίπαϊ. καὶ τὰς ῥῖνας, ἐς τὰ ὦτα τοῖσι βαρυηκόοις.

Τάδε μέντοι καὶ ὕπνου ἀγωγά. ἢν γὰρ πάννυχοι μὲν ἐγρήσσωσι, μηδὲ δι' ἡμέρης εὕδωσι, ἀτενέες δὲ τὸ ξύμπαν ἐῶσι, ὀφθαλμοὶ δὲ ὁκοῖόν τι κέρας ἐσήκωσι, βλησσίζωνται δὲ, καὶ ἐξανιστῶνται, ὕπνον αὐτέοισι καὶ ἠρεμίην μηχανέεσθαι· πρόσθεν μὲν, μὰ τὴν τῆς κεφαλῆς Τέγξιον, ῥοδίνῳ ἀκρήτῳ, ἢ ἀμαρακίνῳ, ξυὺ χυλῷ κισσοῦ, ἢ ἐρπύλλῳ, ἢ καὶ μελιλώτῳ ἐναφεψήματι. Επὶ μᾶλλον δὲ ὑπνωτικὸν, μήκωνα ἀφεψηθεῖσαν ἐν λίπαϊ, ἔς τε τὸ τῆς κε-

φαλῆς

φαλῆς ἔμβρεγμα, ἢ ὕδατι ἐς τὸ πρόσωπον ξὺν ἀσογγίῃ. Ὑποπθένειν δ' χρὴ κ' αὐτὰς ὅλας, εἰ εἶεν νεοθρεπεῖς, χλωρὰς τοῖσι ὑσσοκεφαλαίοισι. παχύνει γὰρ καὶ ὑγραίνει τὸ πνεῦμα, ξηρόν τε καὶ λεπτὸν ἐὸν, καὶ ὁμίχλιον τῇσι αἰσθήσεσι παρέχον· βαρὺ δ' κ' νωθὲς ὁμίχλη, ἥπερ ὕπνου δέχεται. Ην δὲ μειζόνων δέωνται; κ' αὐτὸ τὸ μηκώνιον ἐς τὰ μέτωπα ξυὼ ὕδατι χρίειν, ἠδὲ ὑπαλείφειν τὰς ῥῖνας, καὶ ἐς τὰ ὦτα ἐγχέειν. Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφὴς, ξυὼ λίπαϊ· ψαῦσις τ' κεφαλῆς. ἀνυτικὸν δ' κ' κνῆσις, μάλιστα κροτάφων τε κ' ὤτων· κ' γὰρ καὶ τὰ σπλάγχνα ἐς ἀνάπαυλαν ὀργῆς τε & θυμοῦ, κνῆσι ὤτων τε καὶ κροτάφων, δαίμονος. Ὑπνου δ' ἀγωγὰ ἐκάστου κ' τὰ ξυνήθεα. ναυτίλῳ μὲν, ἡ ἐν ἀκαίτῳ καταύλισις, & ἐν θαλάσσῃ φορῇ, & αἰγιαλῶν ἦχος, κ' κυμάτων κτύπος, ἀνέμων τε βόμβος, κ' θαλάσσης & νηὸς ὁδμή. μουσικῷ δὲ ἔτι, ἐθισμὸς αὐλῶν ἐφ' ἡσυχίῃ, ψαλμὸς λύρης, ἢ πηκτίδος, ἢ μελέτη παίδων σιὼ ᾠδῇ. διδασκάλων δ', νηπάχων μύθων προσομιλίη. ἄλλοισι δ' ἄλλα ὕπνου θελκτήρια.

Τοῖσι δ' ὑσσοχονδρίοισι, & τῇ κοιλίῃ, Ἐμβρέγματα, & Ἐπιπλάσματα, ἢν φλεγμονὴ κ' σκληρίη ἐπαίρῃ. ἔλαιον δρυπετὲς ἐλαίης, μὴ ὠμῆς, ἐμβάλλειν· παχὺ γὰρ, κ' γλίχρον, & ἀλεαῖνον· τόδε ὧν χρέος ἐν φλεγμασίῃ. ἐνέσθω δὲ ἐν αὐτῇ ἄνηθον, κόνυζα· ἀγαθὸν δὲ ὁμοῦ τὰ πάντα. Ην δὲ καὶ φύσα ἐνῇ, κυμίνου, κ' σελίνου τοῦ κατ' ἠπείρου, ἠδὲ ὀκόσα ὕδρεων & φυτέων ἀγωγά, κ' νίτρον ἐνσπάσαντα ἐμπάσσειν. Ην δὲ τὸ Ηπαρ πλεῦ πέσσειν καὶ πλεῦ ὀδυνίλιον ἔχῃ, ἔρια μὲν ἔστω οἰσύπῳ πιναρὰ ἀπὸ τ' οἰός· ἔλαιον δὲ, τὸ ἀπὸ τ' ὀμφακος, ἢ ῥόδινον· μίσγειν δὲ χρὴ σίραιον Ελληνικὸν, ἢ Κρῆτα, καὶ ἐνεψεῖν μελίλωτον, μίξαντά τε ἐς ἕνα χυλὸν τὰ πάντα, κατανοεῖν τὸ Ηπαρ. Σπληνὶ δὲ, τὸ ἔλαιον συὸς ὄξει ἔστω· ἢ εἰ μέζον ἢ πρὶν δονέει, ὀξύκρητον, & ἀντὶ ἐρίων σπογγιὰ ἁπαλή. μάλα γὰρ τοῖσδε ὁ Σπλὴν χαίρει τε & πρηΰνεται. Ην δὲ τὰ ὑσσοχόνδρια εἴσω ᾖ, ἠδὲ ἄνω εἰρύῃ, & τὸ δέρμα προτείνῃ, ἄριστον μὲν ἀντὶ τοῦ λίπαος, ἢ ξυὼ αὐτέῳ, παχὺ πιτύρινον ἶσον. κόνυζα δ' ἔστω, κ' λιβανωτὶς, τὰ ἐνεψήματα· κ' ἄνηθον ὀχὶ ἀτερπές.

Ην δὲ ἐπιπλάσειν εὐκαιρίη ἔῃ, τοῖσι μὲν ἐλαίοισι τοῖσι αὐτέοισι χρέεσθαι ἐπὶ τοῖσι ὁμοίοισι· ὕλη δ', λίνου σπέρμα, κ' πῆλις, κ' ἄλητον κριθῆς λεπτόν. ἀγαθὸν δ' κ' κύαμος, & ὄροβος, ἢν ἐξοιδαίνῃ ἡ γαστήρ. Κέγχρος δ' φωχθεῖσα ἐν μαρσύποισι, Πυρίημα κοῖφον κ' μαλθακόν· ἀλπλεσμένη δ', κ' Υδρεώδεσι, ξὺν μέλιτι, κ' ἐλαίῳ, κ' λίνου σπέρματι, Ἐπίπλασμα ἀγαθόν. Ανθη δ', & βοτάνας, κ' σπέρματα, ἅσσά μοι ἐν τοῖσι Ἐμβρέγμασι λέλεκται, καὶ ἐν τοῖσι Ἐπιπλάσμασι ἔστω τὰ ἐωυτά. Μέλι δ', & σιὼ αὐτέοισι μὲν, ἀγαθὸν ἐς σύστασιν τ' ξηρῶν, & ἐς μίξιν τ' αὐχμηρῶν, & ὡς ἡ θέρμη ἐς πολλὸν διαρκέῃ. ἀγαθὸν δὲ & αὐτὸ μοῦνον· & Ἐπίπλασμα, ἡμίεφθον· κ' Ἐμβρεγμα, ξὺν πινι τ'

ὑγρῶν λυθέν· μαλθάξαι, ἀλεῆναι, φυσέων τε ἔρωσ ἀγωγόν, πεπῦναι πρήσιας. Τάδε γὰρ καὶ μελίκρητον ποιέει ποθέν, καὶ τυτέων πλέονα καὶ κρέοσσονα, εἴσω πρελθὸν, ἀρτηείη, καὶ πνεύμονι, τε φώρηκι, καὶ κοιλίῃ.

Ξυνεχέως δὲ τῇ κοιλίῃσι ἐρεθίζειν, βαλάνοισι, ἢ μαλακέισοισι, (ὑπερραίνονται γὰρ πολλαὶ,) ἔς τε τὴν ὀλκὴν τῆς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, αἰτὰς ἠδὲ ἐς διαπνοιὴν τῆς ἐν τῷ φώρηκι ἀτμῆς, καὶ ἔκκεισιν τῶν ἐν τῇ κοιλίῃ. Ην δὲ καὶ πολλῶν ἡμερέων ἡ γαστὴρ ὑπάρχῃ, κλύζειν χρὴ μελικρήτῳ, τε ἐλαίῳ, τε νίτρῳ.

Ην δὲ μὴ ἀξίως ὑποκαθαιρῶσι αἱ τῶν φλεγμονῆς πρηδόνες, Σικύιον φέντα ἐντάμνειν, ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κράνῃ καὶ μέζων ἔῃ. μάλιστα δὲ, ἢ δευτέρην, ὄκως ἂν τά τε φλεγμαίνοντα σημαίνῃ, τε ἡ δυνάμις κελεύῃ. αἰτὰς τε τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος τοῖσι δὲ τεκμαρτέον, ἀμετρίη γὰρ Συγκοπῆς αἰτίη. Ες μὲν οὖν ἡμέρην μίην, ἢ δευτέρην, Τέγξις ἡ ἑωυτή. ἐς δὲ τρίτην, κηρωτὴ ξυύ τινι λίπαϊ τῆς Εμβρεγμάτων. Επειτα Επιθήματα ἐν φλεγμασίῃ μὲν, ἢν ἐπεῶσι, ὑοστώδεα, τῆλις ἐφθὴ ἐν μελικρήτῳ, τερμίνθου δὲ φυτοῦ ῥητίνη, κηρός. τὰ δὲ ἔλαια ὑπὸ τοῖσι αὐτέοισι τὰ ἑωυτά. Ην δὲ μὴ τυτέοισι ἐπανίῃ μηδὲν ἡ διαφορὴ, κυρὴ τῆς κεφαλῆς χρέος· λεῦ μὲν μήκισαι εἶεν αἱ κόμαι, τὰ περιττὰ ἐς ἦμυσυ· εἰ δὲ βραχύτεραι, ἐν χρῷ. Επειτα, μεσηγὺ ἀναλαβόντα τὴν δυύαμιν, Συκίνεω κατὰ τῆς κορυφῆς περιβάλλειν, ἠδὲ ἀφαιρέειν αἷμα. κύφη δὲ περιτέρη ἐς τὰ μετάφρενα κεχολλήσθω.

Επεὶ δὲ καὶ φώρηκα ἐν πάσῃσι τῇσι ὀξείῃσι νούσοισι ἀκέεσθαι χρὴ, πάντα τὸν κάμνοντα, ξὺν καρδίῃ, καὶ πνεύμονι, περιττὰ μὲν ὑπὸ ἀνάγκης τῆς ἀναπνοῆς, ἄλλοτε μὲν θερμῆς, ἄλλοτε δὲ ψυχρῆς· ἔτι δὲ ὑπὸ πυρετοῦ καυσώδεος, καὶ βηχὸς, καὶ ὑγρῶν πονηρίης, καὶ νούσων κοινωνίης, τε συμπάσης συμφορῆς, ὑπεζωκότος τε καὶ διαφράγματος κακίης. (καρδίη γὰρ λεῦ πάσῃ μέζόν τι δεινὸν, οὔποτε ἀκέεται.) ὑπὸ δὲ τοῖσι Φρενιτικοῖσι, καὶ μάλα χρὴ τάδε μελετᾶσθαι. Παραφορὴ μὲν γὰρ μετεξετέροισι ἔκ τινος τῶν ἐν τῷ φώρηκι. ἀναπνοὴ, θερμή τε, καὶ ξηρή· δίψος δριμύ· οὐκ εὔφορον πῦρ, τῷ πάντα ἐς φώρηκα ξυρρέειν. καὶ κακίη μὲν, ἀπὸ τοῦ οἰκείου θάλπεος τεταραγμένου. μέζων τε καὶ δυσφορωτέρη ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐς φώρηκα ξυύδοσις. ἄκρεα γὰρ ψυχρὰ, κεφαλὴ, πόδες τε, καὶ χεῖρες· ὕπεθεν δὲ τῶνδε ὁ φώρηξ. Καὶ δέεται ὧν λέγειν, ὑγρασίῃ, καὶ ψύξει. Τέγξις μὲν ὧν, ἔλαιον ξὺν χαμαιμήλῃ ἑφθὲν, ἢ ναρδῷ. θέρεος δὲ, τε σίραιος Ελληνικός. Ην δὲ καὶ Επιθέτοισι δέῃ χρέεσθαι, φοίνικες ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ δεδεμένοι, ἔπειτα λεῖοι ἐς μάζαν τετριμμένοι, ξυὺ ναρδῷ, ἀλφίτοισι, οἰνάνθῃ, περσπνὲς φώρηκι Επίπλασμα. ψυχρὸν δὲ, καὶ μῆλα θλασθέντα ξυὺ μαστίχῃ, τε μελιλώτῳ· πάντα δὲ κηρῷ, καὶ ναρδῷ, ἀναλαμβάνειν. Ην δὲ καὶ τὸ Στόμαχον ἔχῃ ναύσκη καὶ ἀποσιτίη, ἀψινθίου χυλὸν, ἢ κόμιν, τοῖσι δὲ ξυλλεαίνειν. καὶ τῷδε ἑφθέντι ξὺν λίπαϊ καταιονεῖν τὸ ὑποχόνδριον. πιπίσκειν δὲ καὶ

τὸ

τὸ ἀπόβρεγμα, ἢ χυλὸν αὐτέῳ, ϖερὶ τ τροφῆς, ὀκόσον κυάθους δύο ℥ ἀποβρέγματος, ἢ κύαθον πικρῦ ℥ χυλῦ ξὺν ὕδατος κυάθοις δύο. Ην δὲ ℭ Καῦσος ἔχῃ τ Στόμαχον, ὀκ ἀπὸ τ καταστάσιϙ τ νόσε, ἀλλ' αὐτ μόνε, ἀπὸ χυμῶν δριμέων καὶ ἁλμυρῶν, ἢ ὑπὸ χολῆς, δακνομένε, κ δίψει αὐαινομένε, ὑδρομελὲς γάλα δοτέον ἐν τροφῇ, ὅσον ἡμικοτύλιον ℥ γάλακτος ἐν ὕδατος κυάθῳ ἑνί. ῥυμφάνειν ℨ αὐτέῳ τὸ πλεῖσον, βραχὺ δέ τι κ σὺν ἄρτῳ ἀναλίσκειν.

Ην ℨ καὶ Καῦσος ἔχῃ τ ἄνθρωπον, καὶ δίψος, κ ἀπορίη, καὶ μανίη, καὶ ϑυμὸν ψυχρῦ ὕδατος, διδόναι, μεῖον μὲν, ἢ ὀκόσον ἐν Καύσει νόσῳ, ἄνθυ Φρενίτιδος· τῶνδε γὰρ ἀμφὶ τ νούσων ὀρρωδέειν χρή. διδόναι ὧν, ὀκόσον ἐς σομάχε ἄκϙ· ὀλίγον δὲ ἀπρκέει, βραχυπόται γὰρ οἱ Φρενιτικοί.

Ην δὲ κ ἐς Συγκοπὴν τράπωνται, γίγνεται γὰρ ℭ τόδε, τ μὲν γὰρ δυνάμιϙ λυομένε, ἱδρῶτι δὲ χρομένε τῦ ἀνθρώπε, πάντων δὲ ἐς τὸ ἐντὸς τὴν φορὴν ποιεμένων τ ὑγρῶν, κ ℥ τόνε λυομένε, ℭ ℥ πνεύματος· ἔς τε ἀκινδύνε μὲν τ προφορῆς, δέϙ δὲ εἰς ἀτμὸν λυθεῖσαι ℭ ὑγρασίλε τ ἀνθρωπον. ἄλλαϙ μᾶλλόν ἐστιν οἶνϙ, θρέψαι μὲν ὠκέως κατ' ὐσίην, ℭ πάντα μέχρι περάτων μολεῖν, τόνῳ ℨ ϖροσθεῖναι τόνον, κ πνεῦμα νεαρκωμένον ἐγεῖραι, ψύξιν ἀλεεῖναι, σύψαι πλάδον, φερομένων ἔξω ℭ ῥεόντων κρατῆσαι, ἡδὺς μὲν ὀσφραίνεσθ ἐς ἡδονὴν, κρατιὸς δὲ σπείσαι δυνάμιν ἐς ζωὴν, ἄριστος δὲ μειλίξαι ϑυμὸν ἐν τ προφορῇ. τάδε μέντοι ποθὲν ἅμα πάντα πρήσσει· ϑυμόν τε γὰρ πρηΰνοντα μαλθάξει φρενῶν, ℭ ἐξ ἑωυτέων ἐς δύναμιν τρέφον ℨ, ἀταρ ἡδὲ ἑωυτέοισι ἐμπνέοσι ἐς ἡδονήν.

Πρόσω μὲν ἤδη πολλὸν ἦκῃ χρόνε, ὅ τε πυρετὸς νωθὴς ἔῃ, ἀταρ ἡδὲ ἡ προφορὴ ἐς μῶρωσιν τρέπηται, τὸ δὲ ὑποχόνδριον μὴ πολλόν τι ϖροσβλάπτηται, ἢ ὄγκῳ, φύσῃσι, σκληρίῃ, κεφαλὴ δὲ τὸ πλέον ἔχῃ τῆς αἰτίης, χρὴ τολμέοντα λύειν, ἡδὲ καταιονεῖν πολλόν τι τὴν κεφαλήν. ἤτε γὰρ ἕξις ὑγιανθήσεται, κ ἡ κεφαλὴ ξαπνωθήσεται, ℭ τὸ ξύμπαν σκῆνος διητμίωθη. Ωδε γὰρ τὸ μὲν ξηρὸν ἀμβλυύεται, καὶ καθαρθὲν ℨ τῆς ὁμίχλης ἡ αἴσθησις, ἡ ℨ γνώμη εὐσταθὴς ἡδὲ ἔμπεδος μένῃ. Τάδε μέντοι τ λύσιος τ νόσε γνώματα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΛΗΘΑΡΓΙΚΩΝ.

Κεφ. β΄.

ΛΗΘΑΡΓΙΚΟΙΣΙ καταύλισις, ἐν φωτὶ, καὶ ϖρὸς αὐγήν· ζόφϙ γὰρ ἡ νῦσος. ἡδὲ ἐν ἀλέῃ μᾶλλον· ψύξις γὰρ ἔμφυτος, ἡ αἰτίη. Κοί-

τη εὐαφής· χρώματα, τοιχογραφίη, ποικίλα πάντα, ὁκόσα περ ἐρεθιστικὰ ὄψιϑ. Λαλιή· ψιλαφίη, ξυὺ πέσι ποδῶν· πλμοί· κτυπμοί. Ην βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, ἐμβόησις· νυϑεσίη ὀργίλη· δεῖμα, ἐφ' οἵσι δειμαίνει· προσαγγελίη τῇ ὁκόσα ἐπόϑεε κὴ προσεδόκεε. πάντα ἐς ἐγρήγορσιν, ἐνδυτίως τοῖσι Φρενιτικοῖσι. 5

Αμφὶ δὲ καὶ κενώσιος Ληθαργικῶν τάδε χρὴ γινώσκειν. Ην μὲν ὀξὺ ἑτέρης νόσου, ὁκοῖόν τι Φρενίτιδϑ, προσδέξηται ἡ λήϑη, φλέβα μὴν μὴ τάμνειν, μηδὲ ἀϑρόον ποδὸν κενῶν αἷμα. Υποκλύζειν δὲ τὴν κοιλίην, μὴ δὲ κολοφώδεϑ εἶνεκε μᾶλλον, ἀλλ' ὅκως τι καὶ ἄνωϑεν ἀνιπποϑῇ, καὶ ἀπὸ τ κεφαλῆς ὀχετευϑῇ. πλέον ὧν ἔστω ἀλῶν τι, ἢ νίτρου. ἄριστον δὲ, τῷ κλύσματι εἰ κατόριον ἐμπάσοις· ψυχρὸν γὰρ τὸ κάτω ἔντερον Ληθαργικοῖσι, κὴ προὸς ἔκκρισιν νεκρῶδες. Ην δὲ μὴ ὑπ προσδέξιϑ νόσου, ἀλλ' ἑωυτέου ἄρχηται ὁ Λήθαργος, κὴ δοκέῃ πεπλῆσϑαι ὁ νοσέων· ἢν μὲν αἵματος, φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τάμνειν. Ην δὲ φλέγματος ὑδατώδεϑ, εἴτε ἄλλων χυμῶν, καϑαίρειν χρὴ κνεώρῳ σὺν τῇ πισάνῃ, ἢ ἐλλεβόρῳ μέλανι ξυὺ μελικράτῳ, προὸς τῆσι ἀρχῆσι, ἰὺ μετρίως βάλῃ· ἰὺ δὲ μετζόνως, τὴ φαρμάκου, τ Ιερῆς καλουμβρίης, νήστ διδόναι ὀλκῆς < β', ξυὺ μελικράτου κυάϑοις τρισὶ, καὶ προσμείνασα καϑήρασϑ. τότε διδόναι σιτία, ἰὺ καιρὸς ᾖ· ἢν δὲ μὴ, εἰς τρὶς ὕστερον ἡμέρῃσι ἡ τροφή. Εὐκαιρίη δέ κοτε κὴ ἐν ἑσπέρῃ γίγνεται τῆς Ιερῆς ὀλκῆς < α', ὕδατι ἢ μελικράτῳ λυομβρίης, κυάϑοις δύο. 10 20

Ατροφίη κακὸν, κακὸν δὲ κὴ πολυτροφίη· χρὴ ὧν ὀλιγοσιτίῃ χρέεσϑαι ἐς ἑκάστην ἡμέρην. ἀϑρόον δὲ μὴ ἀσιτεῖν· ἰσομοίρησίός τε γὰρ ἡδὶ ἀλέης τῷ σωμάτῳ χρέϑ· ἀνὰ πᾶσαν τρὶς ἡμέρην. Ατὰρ κὴ ἡ τροφὴ ἔστω λεπίνοσα, κὴ προσχωρητικὴ, ἐν ζωμοῖσι μᾶλλον, ἢ ὀπτρίοισι, ἀλεκτορίδων, κεγχρίδων· λινοζώστ δὲ ξυνεψέσϑω, κὴ ὄξϑ προσχέσϑω. Καὶ τοῖσι δὲ χυλοῖσι ἐμβάλλειν, εἴ τοι δέοι χυλῷ χρέεσϑαι πισάνης, εὔπνοον, ἡδὲ ὕδρων ἀγωγὸν, μάραϑρον, ἡδὲ σέλινον, τὰ λάχανα, ἢ τευτέων τὰς καρπούς. ἀγαϑὸν ᾗ καὶ προσφέρειν τῇ ϑριμύττι, κὴ κεφάλῃ ξυὺ ἐλαίῳ κὴ γάρῳ. ἄριστον δὲ ἁ κύμινον γλυκὺ, ξυὺ κεφάλῃ, φυτέων ἡδὲ ὕδρων. ἐρεθιστικὸν γὰ ἡ κύστις, ἡδὲ γαστὴρ, ἐν πάσῃ τῇ νούσῳ. 25 30

Τέγξιες τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ καὶ τοῖσι Φρενιτικοῖσι. ἀμφοῖν γὰρ αἱ ἀϑρόησιες πλέαι γίγνονϑ ἀτμῶν, ἃς ἀπελαύνειν χρὴ ψύξει κὴ σύψι, ῥοδίνῳ, ἁ κατὰ χυλῷ, ἢ ὀξατμίζειν ἐς ἀμπολὺ τοῖσι λεπίνοσι, οἷον ἐρπύλλῳ, ὄξει σὺν τῷ ῥοδίνῳ. Ην ᾗ κὴ νούσων πόνος ἔῃ, ἁ ψύξις ὅλα, πολλὸν ᾗ μᾶλλον ἀκρέων, τῷ καταρίῳ ξυὺ ἀνηϑίνῳ λιπαίνειν ἡδὲ τέγγειν τὴν κεφαλὴν κὴ ⛤ αὐχένα, κὴ τ ῥάχιν χρίειν τῷ αὐτῷ, ξὺν λίπαϊ σκιωνίῳ, ἢ γλαυκίνῳ, ἢ παλαιῷ· ξυγχρίειν ᾗ καὶ τὼ χεῖρε ὑπὸ τῆς ὠμου, καὶ τὼ πόδε ὑπὸ τῆς βουβώνων. Τοῖσι 35

δὲ

δὲ μέντοι καὶ τὴν κύστιν καταιονεῖν, καὶ ὡς νοῦσον παύσασαν, καὶ ὡς ὕδρωα ὀδὸν κάμνουσαν, ἀπὰρ καὶ τῇ δριμύτητι τῶν χυμῶν ἀχθομένην· χολώδεα γὰρ τὰ ὕδρωα. Ἢν δὲ μέζων ὁ τέρμων ἔῃ, καὶ κίνδυνον παρεῖναι, καὶ σπασμὸν ἐς τὴν κεφαλὴν ὑπ' ἀνάγκης χρέεσθαι. ὀλίγη γὰρ ἔτι ἡ χρῖσις. Ἢν δὲ καὶ φλεγμασίαι τῶν ὑποχονδρίων ἐῶσι, καὶ πρήσιες, καὶ φῦσαι, καὶ ἀποπάσιες τοῦ δέρματος, ἢ κοίλον γίγνηται, εἶσω εἰρυομένου τοῦ ὑποχονδρίου, Ἐμβρέγματα, καὶ Ἐπιπλάσματα, ὁκόσα μοι ἐν Φρενιτικοῖσι λέλεκται.

Συκίη ἥκιστα χρέεσθαι, ἢν ἀπὸ Φρενίτιδος ἐῶσι. εὐτολμότερον δὲ, ἢν ἀρχῇθεν ἡ νοῦσος εἰσβάλλῃ. Ἢν δὲ γλῶσσα μελαίνηται, καὶ ὄγκος ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι σημαίνῃ, ὑπ' ἀνάγκης τῇ Συκίῃ χρέεσθαι. Ἐπιὼν δὲ ἀπὸ τοῦ μήκεϊ τοῦ χρόνου κενωθήσηται τῇσι αἰσθήσεσι, τἄλλα δ' εὐπετέστερον φέρῃ, τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς ἀποσβάλλειν. ἄλυπον γὰρ τῇ δυνάμει τὸ ἐντεῦθεν κενεῦν.

Ἄγειν τε φύσας, ἄνω τε, καὶ κάτω· φυσέων γὰρ σπαγγικὸν λήθαργος, ἐν τῇσι κοιλίῃσι, καὶ ἐν τῷ ὅλῳ σκήνεϊ, ἀργίη, καὶ νωθείη, καὶ ἀψυχίη· ἀφανθυστικὸν δὲ κίνησις, ἠδὲ ἐγρήγορσις. Διαχρέειν δεῖ, πήγανον χλωρὸν τρίβοντα ξὺν μέλιτι ἐν νίτρῳ. ἀγωγὸν τέ ἐστι μᾶλλον φυσέων ξὺν τοῖσι καὶ τερμίνθου ῥητίνης μέρος ἕν. Καὶ Πυρίη προσκλητικὴ φυσέων, ἢ πναροῖσι θερμοῖσι ἐρίοις, τηγέσι παλαιοῖσι ῥάκεσι, ἢ σπογγιῇ ξὺν ὕδατι, ἔνθ' ὕσσωπον, ἢ ὀρίγανον, ἢ γλήχων, ἢ ῥυτὴ ἕψηται. Ἀγοὶ δ' ἂν φύσας ἠδὲ ὁκόσα προὸς τῶν στιτίων πίνεται, τάπης καὶ φλέγμα καὶ χολὴ ἐν τοῖσι ἐντέρῃσι καὶ στομάχῳ ἄγαν· ὕσσωπον ἐν μελικρήτῳ ἑψηθὲν, δίκταμον τὸ Κρητικὸν, ὀρίγανον. δριμέα μὲν, ἀγωγὰ δὲ, ἀδίδυτον, ἄγρωστις· τάδε μέντοι καὶ φυσέων, καὶ ὕδρωων καταῤῥηκτικά.

Ἢν δὲ τέρμος χειρῶν καὶ κεφαλῆς ἔῃ, κατόρθιον πιπίσκειν δραχμῆς ὀλκῆς ἥμισυ, ξὺν μελικρήτῳ κυάθοις τρισὶ, ἐς ἡμέρας πλεῦνας. Ἢν δὲ μὴ πίνῃ τόδε, ἔκτυξιν ξυμφορῆς ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη, κυάθοις τρισί. Τὸ δὲ διπλόον ἐς τὸ κάτω ἔντερον ἐγχέειν, καὶ τόδε ἐς πλεῦνας ἡμέρας. Μετὰ δὲ τὸ ἐκ τουτέου ξύμφορον, (φύσας γὰρ ἄγαν ἄνω τε καὶ κάτω, μετεξετέρωσι δὲ καὶ ὕρεα καὶ κόπρους,) λοὺς δὴ ποθὲν ἐς τὸ πᾶν ἀφαιρέον ἦκεν, ἄτρομα ἠδὲ κατωτὰ τὰ νοῦσα γίγνεται, καὶ τὰς ἕξιας ἐς τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν ἀλλοιοῖ, καὶ τὰς καταστάσιας τῶν νόσων τρέπει. Ἄριστον δὲ καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐμφυσῆν, καὶ γὰρ καὶ τῇδε πνευμάτων καταῤῥηκτικὸν φάρμακοῖσι· καὶ οἱονεί τι κύστις ἀγωγὸν ὕδρωος, καὶ ῥὶν μύξης. πρήσσει δὲ θέρμῃ προσηνέϊ τάδε, καὶ τῶν ἄλλων τῶν φαρμακῶν κρέσσον, πεπέρεος, ἑλλεβόρου, στρυχνίου, εὐφορβίου· τάδε γὰρ ἐς τὸν προσπίτνοντα δὲ πνεύμονα δίξιν ἀπηνέα, ἐκ ταραχικὰ τῆς κεφαλῆς τε καὶ αἰσθήσιος. ἐκ προσαγωγῆς δὲ τὸ κατόρθιον ἀλεαίνει, κεφαλῆσι δὲ καὶ ἄλλως ξύμφορον, ὅπως τὰ νοῦσα πάντη ἐνθένδε προσφύεται· νόσων δὲ νούσων

κρεόφειον ἰητήριον. Αλλὰ ξυμμίσγειν τόδε τῷδε γεγραμμένον τινὶ, ἢ πῖσι, οὐκ ἄχρειον. ἢν γὰρ μεγῇ, μὴ αὐτίκα μὲν κεφαλικὸν ξυμπίπτωσι παρέξῃ, ἐς μακρὸν δὲ τινὰ θέρμην ἀξάψῃ, ὑγρήσῃ τινὰ ῥῖνα προσκλύσῃ. Οσμαὶ, ὀρμεῦσαι μὲν ἐς αἴσθησιν, ἐς δύναμιν ὦ θερμαί· οἷόν αὐτὸ τὸ κρεόφειον, ἢ θύμβρα, ἢ γλήχων, ἢ θύμος, χλωραὶ, ἢ ξηραὶ δοθεῖσαι ὄξει.

Δερμάτων φαρμάκων χρίσις κατὰ τῶν ποδῶν καὶ γονάτων. ὕλη δὲ ἔστω ἀλεαίνουσα, καὶ δάκνουσα ἐκ προσαγωγῆς· ἀμφοῖν γὰρ χρέος λιθαργυρικοῖσι, ἐς θάλψιν, καὶ ἐγρήγορσιν. Τὰ προῶτα μὲν ὧν καὶ κνίδῃ μασίζειν τὰ σκέλεα· προσίζουσι γὰρ ἡ ἄχνη οὐκ ἐς πολλὸν μὲν ἀφορκέει, ἄλυπον δὲ ὀδαξισμὸν καὶ πόνον ἐνιδοῖ, μετεώρως ἂ ἐρεθίζει τε, καὶ προσιόντι, καὶ θερμασίην προκαλέεται. Ην ἢ ἐπὶ μᾶλλον ἐθελήσῃς τάδε τοι γόγγεαξ, λιμνήστιδος ἠδ' εὐφορβίης ἴσα ξὺν λίπαϊ γλαυκίνῳ χρίειν ἄεσον, καὶ σκίλλης ὠμῆς λεπτοῖσι ἐκτρέβειν. χρὴ δ' ἀπομάξαντα τὰ μελέων τὸ ἐλαιῶδες· ἄσηκτον γὰρ πᾶν ὀρμὴ ξὺν λίπαϊ, ἢν μὴ φαρμακώδες, ἢ πυπρίνῳ, ἢ γλαυκίνῳ, ἢ σικυωνίῳ. Ην δ' ἐπὶ τετρόσιον ἔτι βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, σίκυον χρὴ τ' ἄγριον ξὺν ὄξει τρίψαντα, σινήπιος ἴσῃ μάζῃ ξυμμίξαντα, τιθέναι. ὀρμὴ δὲ τὸ Επίπλασμα, καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντύξον, ὠκέως δὲ οἰδαλεηθήμψας. εἰ κίνδυνος δ' φλυκταινώσιος τρωμάτων, ξυνεχέως ἐπαίρειν τὸ Επίπλασμα, καθορέοντα μή τι τετρόσιον ξυμβῇ. Τάδε μὲν ὧν, ἐς τὸ νωθρὸς καὶ νεκρώδες αὐτέων καὶ ἐς πάντα καμόν, πλὴν τῆσι ἐσβολῆσι τ' προξυσμῶν.

Ην δ' ἀναφέρῃ μὲν ἤδη τ' αἴσθησιν, βάρος μέν τι ὑπὸ τ' κεφαλῆς, ἠχος, ἢ βόμβος ἔῃ, καὶ ἁλὸς ὕ τ' στόματος ἄγειν φλέγμα· μασίχην τὰ προῶτα ἐς μάσησιν διδόντα, ὡς ξυνεχὲς ἀποπτύοι· ἔπειτα δ' αὖθις, ἀσαφίδος ἀγρίης, κόκκα ὕ τ' κνίδης· πάντων δὲ μάλιστα, σινήπιος, ὅτι τε ξυνήθες, ἀταρ ἠδὲ ὅτι τ' ἄλλων μᾶλλον τόδε φλεγμάτων ἀγωγόν. Κὴν μὲ καταπίῃ τις ἐκὼν, ἱκανὸν μὲ τὰ ἐν τῷ στομάχῳ λῦσαι, δυνατὸν δ' καὶ ὑγρῆναι γαστέρα, καὶ φῦσας ἀγαγεῖν. καὶ γάρ μοί ποτε ἐκ ξυντυχίης τάδε ξυνέβη, καταπόντος ὕ ἀνθρώπου κῦ γνώμην τ' ἐμὴν. Αγαθὴ δ' διδάσκαλος ἡ πεῖρη· χρὴ δ' καὶ αὐτὸν πειρῆν· εὐλαβίη γὰρ ἀπειρίη.

Χρὴ δ' καὶ τὴν κεφαλὴν, μῦ τὴν κορὴν τὴν ἐν χρῷ, λὴν μὴ μέγα ἤδη ἀνύῃ, ξυρεῖν ἐς ἀραπνολύ. Ατὰρ ἠδὲ ἐς φαρμάκων ὀρμέων χρίσιν, ὕ ἀπὸ τ' λημνίστου, ἢ ὑδατὸς, ἢ θαψίλου, ἢ σίνηπι ὑγρὸν ἐξ ὕδατος ξὺν ἄρτῳ διπλῷ ἐς πύχιον ἐγχρίσαντα, ἐμπλάσσειν τὴν κεφαλήν. φυλάξαντα δὲ ἐς ὥρην μίην, εὐκαμπὴ σπόγγοισι θερμοῖσι πυκνῶν.

Οὐκ ἀνωφελὲς δ' καὶ λύειν, ἤδη πάντων μὲν ἢ τ' γε πλείστων καὶ καμόντων τ' ἐς τ' νῦσον λελυμένων, τῆς δ' νωθρίης μενούσης· εὖτε καὶ αἰώρης χρέος, καὶ τρίψιος, καὶ πάσης προσπνοῆς κινήσιος.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΑΡΑΣΜΟΥ.

Κεφ. γ'.

ΤΟΙΣΙ ᾗ μέντοι, κὴν Μαρασμὸς ἔῃ, λῴγειν θᾶσσον, ἰόντα θὴ λυτρεῖ, καὶ κινήσιας. Μαρασμοῦ μέντοι ⸋ γάλα ἰητήριον, καὶ ὄρέψαι, καὶ ἀλείφαν, ⸋ ὑγρίφαν γαστέρα, κὴ κύστιν πεπῦναι. Ἀταὶρ ἰσθὲ Κατόχοις πάντα ξυμφέροντα. ὁμοίη γὸ κὴ ἡ ἑαυτὴ τῶνδε τ̃ νόσων ἡ ἰδέη. Κατόρθιον ᾗ τετέοισι κοιλιώτερόν τε κὴ εὐμβυέστερον, πεῖν τε, καὶ χρίεσθαι, ⸋ ἐς τὸ ἔμπροσθεν ἐνεῖναι. Τῆσι δὲ γυναιξὶ ὁκοῖα τετέοισι ἴχελα πάθεα ἀπὸ Ὑστέρης γίγνεται, ἐν τοῖσι Γυναικείοισι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΑΠΟΠΛΗΞΙΗΣ.

Κεφ. δ'.

* * * * Ἀποπληξίη ἰσχυρὴ μὲν ἔῃ, ἅπαντα γὰρ ἔασι νεηρώδεες. Ἰσὸ καὶ ὁ νοσέων γηραιὸς ᾖ, τοῖσιπερ ξύνηθες τὸ πάθος· ὐ γὰρ ἀφικνέονται, τῷ τε μεγέθεϊ τ̃ κακ̃, κὴ τῇ τ̃ ἡλικίης ξυμφορῇ. Ὁκως ᾗ τεκμαρτέα τὰ μεγέθεα, τοσόνδέν μοι λέλεκται. Ἢν ᾗ νεηνίης, ἀσθενὴς Ἀποπληξίη πέλει, ἰῆσις μὲ ὐ ῥηϊδιον, πειρᾶσθαι δὲ ὧν. Ἰσόῤῥοπον μὲ οὖν ἰητήριον, ὡς μεγάλῳ πάθεϊ μέγα βοήθημα, Φλεβοτομίη, Ἰσὸ μή τις ἐς ἁμαρτωλιὰ ἔσῃ τ̃ πλήθεος. Δυσέκμαρτον δὲ τὸ μέτρον. ἤντε γὸ σμικρῷ πλέον ἀφέλῃς, τοσοῦτον ἐπένιξας τ̃ ἄνθρωπον· ἐς γὸ τὸ ζῆν τετέοισι καὶ τὸ σμικρὸν αἷμα δυνατώτατον, καὶ ἡ ἀλέη τ̃ ζωῆς τ̃ σκήνεος, κὴ τ̃ τροφῆς, ἐόν. ἤντε μεῖον τ̃ αἰτίης, ὀδὲν μέγα ὤνησας λῇ μεγάλῳ ἄχεος· ἔτι γὰρ ἡ αἰτίη μένει. Κρέσσον ᾗ, ἐς τὸ ἔλασσον ἁμαρτάνειν. Ἰσὸ γὸ καὶ δοκέῃ μᾶλλον ὠνδέειν, χρησαὶ δέ τινες ὑποφάσιες γίγνοιντο, αὖθις ἐπαναπάμενον φλέβα. Τάμνειν δὲ τὴν ἐν τῷ κοίλῳ τ̃ ἀγκῶνος· εὔρος γὰρ ἤδε ἐν τῷ λαιῷ. Ξυντεκμαίρεσθαι ᾗ, ἐν τῇ σμικρῇ Ἀποπληξίῃ, καὶ τὰ Πάρεσια μέρεα, εἰ ἐπ' ἀριστερὰ, ἢ δεξιὰ, ἡ Πάρεσις· ἀπὸ γὸ τ̃ ὑγιηρῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὴν ἀφαίρεσιν χρὴ ποιέεσθαι· τῇδε γὰρ τὸ αἷμα εὔρεον, τῇδε καὶ ἡ προχέτευσις ἀπὸ τ̃ σπλάγχνων. Ἢν μὲ ὧν ἄνευ φανερῆς τοσούτου Ἀπό-

πληκτοι γίγνων), ὧδε χρὴ συλλογίζεσθαι ἀμφὶ τῆς ἀφαιρέσιος. Ην δὲ ἀπὸ πληγῆς, ἢ καταφορῆς, ἢ πίεσιος ξυμβῇ, χρὴ ἀναβάλλεσθαι. μετεξετέρωσι γὰρ τόδε μέγιστον ἐς ἄκεσιν ἠδὲ ζωὴν ἤρκεσεν.

Ην δὲ μὴ δοκέῃ τάμνειν φλέβα, ψύξις πολλῆς, καὶ νάρκης, καὶ ἀναισθησιος ἀμφιχύσης τὸν ἄνθρωπον, ἰσοκλύζειν ἐς κένωσιν τοῦ πλήθεος τοῦ ἐν τοῖσι ἐντέρεσι, (τὰ πολλὰ γὰρ ὑπ' ἀδηφαγίης καὶ οἰνοφλυγίης Παρεμπλῆγες γίγνονται,) καὶ ἐς τὴν ἀντίσπασιν τοῦ τὸ κεφαλέος ἀμφεχόντων χυμῶν. Εστω δὲ τὸ κλύσμα δριμὺ, καὶ φλεγμάτων καὶ χολῆς ἀγωγὸν, ὡς μὴ νίτρον ἔχειν μέγιστον, ἀλλὰ καὶ εὐφόρβιον, ὅσον ὀλκῆς τριόβολον, ἐς τόδε ξυίνης πλῆθος τοῦ κλύσματος, καὶ χολοκυνθίδος τὸ ἐντὸς, ἢ κενταυρίου τὸ χόμης ἀφεψήματος εἰς ἔλαιον ἢ ὕδωρ. Αριστον δὲ κλύσμα, καὶ τὸ τοιόνδε. μέλι τὸ ξύνηθες, καὶ πήγανον ξυὺ τοῦ λίπαι ἐψηθὲν, καὶ τερμίνθου τοῦ δένδρεος τὸ ῥητίνης, καὶ ἁλῶν ἀντὶ νίτρου, καὶ ὑσσώπου ἐψήματος.

Καὶ διὰ τῶνδε μικρὸν ἀνέγρηται ὁ ἄνθρωπος, ἢ κινέομαι τοῖσι πυρετοῖσι, ἢ αἰσθανόμενος ἀπὸ τὸ ἀναισθησίης, ἢ εὐσφυξίη γίνοιτο, ἢ ὅκως τὸ πρόσωπον εὔσημον ᾖ, εὔελπιν χρὴ ἔμμεναι, ἢδὴ λέγειν εὐτολμότερον. Κρατύνασθαι ὧν μεσηγὺ τοῦ δυνάμιος, τῆς Ιερῆς τοῦ καθαρτηρίου διδόναι νήσει, μάλιστα μὲν τὸ πᾶν τὸ πόσιος· εἰ δὲ κώλυμα ἡ δύναμις ἔοι, ἐς τὸ ἥμισυ, σὺν μελικρήτῳ. Καὶ κινέειν αὐτὸν, ἐν δίφρῳ ἐνθέντα ἀνάκλιτον, ἀτρέμα μὲν αἰωρέοντων τοῦ φερόντων· διαναπαύονται δὲ ξυνεχὲς, διὰ τὸ ἄκοπον. Κὴν μὲν ἡ γαστὴρ εὐρόως ὑποφέρῃ, δέχεσθαι· ἢν δὲ μὴ, ὕδατος ἢ μελίκρητον πίπισκειν, ὅσον κυάθοις δύο. Ην δὲ καὶ ναυτίη μὲν ἔλῃ ὑπὸ τῆσι καθάρσεσι, μὴ ἀποτρέπειν. ἤτε ἔνπασις ἐς ἐγκέφαλον ἔχοί τι ζώπυρον, καὶ ὁ τῶν φλεγμάτων ἔμετος τὴν αἰτίην τοῦ νόσου ἄγοι. Αἰσθήσιος δὲ, καὶ κεφαλῆς, καὶ νεύρων καθαρτήριον, ἡ Ιερὴ τὸ φάρμακον. Αμφὶ μὲν οὖν κενώσιος παντοίης, τὸν ἐν ἀρχῇσι, ἄλις.

Ολον δὲ χρὴ τὸν ἄνθρωπον, ἐρίοισι εἰλίξαντα, καταινεῖν λίπαι σικυωνίῳ, ἢ γλαυκίνῳ παλαιῷ, ἢ ἐΐδεϊ ἐκάστῳ, ἢ ξυμπάντεσι ξυμμεμιγμένοισι. ἄριστον δὲ κρεοῦ μικρὸν ἐντίκειν, ἐς πάχος τοῦ ἀλεισφάτων. ποιέειν δὲ χρὴ δυνατωτέρην τήνδε, ἐμπάσσειν δὲ καὶ νίτρου καὶ πεπέρεος· ἔστω δὲ λεπτὰ, σποδέντα κρησέρῃ. Μέγα δὲ ἐς δύναμιν τοῦ Παρέτων καὶ τὸ καθόλου· καὶ ἄλειμμα, ξυὺ πίνι λίπαι τῶν εἰρημένων· πολλὸν δὲ δυνατώτερον, καὶ πιπίσκειν ξυὺ μελικρήτῳ. τὸ δὲ πλῆθος, ὁκόσον ὑπὸ Ληθαργικῶν ἴσμεν. Ξυντεχναίρεσθαι δὲ καὶ τὴν ἡλικίην, καὶ τὴν γνώμην τοῦ νοσέοντος, εἰ πιεῖν ἐς πλοῦνας ἡμέρας ἕτοιμος. Εστι δὲ καὶ Χείσματα κρέοσσονα τὸν Τέγξιος, εὐφορέστερά τε, καὶ δυνατώτερα· ὅτε γὰρ ῥεῖν ἐς τὸ τῶν στρωμάτων αἶσχος. ἄμεινον γὰρ τοῖσι κάμνουσι τὸ τοιόνδε, εἰ προσίζεται τῷ σκήνει, ἔς τε τὰ ξυνταινόμενα, ὑπό τε τῆς ἀλέης ἀνεπόδη. ἀλλὰ καὶ τὸ αἰδοῖον αὐτέων ὀνήσιον, ῥεῖ γὰρ ὑπὸ Τέγξις. Υλη δὲ ἀλειφάτων

μὲν

μὲν, ὁκόσα μοι λέλεκται. ξὺν αὐτέοισι ᾗ, κατόμενον, ῥητίνῃ τερμίνθῳ ᾧ δένδρεῳ· εὐφορβίῃ, λιμνήσιδος, πυρέθρῳ, ἴσα· πεπέρεῳ, χαλβάνης, ἐς ἥμισυ· ξὺν νίτρῳ Αἰγυπτίῳ, τεμπλάσιον· κηρῷ, ὁκόσον ἐς σύστασιν ὑγρήν. Πολλὸν ᾗ τουτέων φαρμακίη ποικιλωτέρη, καὶ πλέον, καὶ ἰδίη λέλεκται. Ἐπιπλάσματα, τῇσι σκληρήσι, καὶ τῇσι ἐντάσεσι τῶν μερέων, ἐπιθετέον. ὕλη ᾗ, λίνου σπέρμα, τῆλις, ἄλητον κεγχρῖνον, μέλι· ἔλαιον, ἔνθα πήγανον ἢ ἄνηθον ἐζέσθη· ἀλθαίης ῥίζα κοπεῖσα, καὶ ἐν μελικρήτῳ ἑψηθεῖσα, ὥστε κηρωδὴς γλοιός. ἔστω ᾗ εὐαφέα καὶ σποδιήρεα τῇ ξυστάσι. Ἢν μὲν ὦν ἄπυρα ἐῶσι ἔτι, ἢ σμικρὸν ὑπυρεταίνωσι, τάδε χρὴ ποιέειν, ὄχ ἁλεγίζοντα τὸ θέρμης.

Ἢν ᾗ πυρετοὶ ὀξέες ἐῶσι, καὶ ἡ ἄλλη νοῦσος σμικροτέρη τῶνδε φαίνηται, καὶ ἐς τὸ κίνδυνον οἵδε ξυνεπείγωσι, ποιέειν τάσδε χρὴ τὰ διαίτας καὶ τὰ ἄλλην θεραπείην ἁρμόζειν. Τροφῇσί τε οὖν, τελέως λεπτῇσι, εὐπέπτοισι, χρέεσθαι· καὶ τῇ εὐκαιρίῃ ποτισκτέον νεῶ μᾶλλον· καὶ τὰς παροξυσμὰς ὑποσέλλεσθαι ἐς πᾶσαν ἰητρίην· ὃ τὸ ξύμπαν τοῖσι πυρετοῖσι ποιεύμενον χρή.

Ἢν ᾗ ποτόν πεφίκῃ χρόνῳ, καὶ τὰ κεφαλὴν ἐν αἰτίῃ ἴσχῃ, Σικύου χρὴ ἐς τὸ ἰνίον προσβάλλοντα, αἱμάσσειν ἀφειδέως. ὃ γὰ Φλεβοτομίης ὀνίνησι μᾶλλον, καὶ τὰς δυνάμιας ὄχ ἀφαιρέει. Προτέρη ᾗ, μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, κύφη, πλέεσθω, ἐς ἀντίσασιν τὸ ἐν τῷ ἰνίῳ.

Παρελύθη κοτὲ καὶ Κατάπόσις, ἥπερ μέντοι Ἀποπλήκτοισι ἄλλαις ὅσι σωτηρίης, εἴς τε τὰ τροφῆς καπάποσιν, ὃ ἐς τὰ τῶν φαρμάκων πάροδον. Οὐ γὰρ ἀτροφίης ὃ λιμῷ κίνδυνος μέζων, ἀλλὰ ὃ βηχὸς, καὶ δυσπνοίης, ὃ πνίξιος. καὶν γὰρ ἐγχέῃ τις ἐς τὸ στόμα ὑγρὸν ποτὸν, ἐς τὰ ἀρτηρίαν ὑποῤῥέει, ἔστε τῶν παραπλησίων ξυμπιπτόντων ἐς τὰ ὠμὸν τῶν ποτῶν, ἔστε τὸ ἐπιγλωττίδος ἐνιζάνοντος ἐς τὸν ἑωυτῆς ἔδρην, ἥπερ ἐπίθημα τῆς ἀρτηρίης πέφυκε. Χρὴ ὧν, μελίκρητον ἢ χυλὸν ἐγχέαντα, μυσιλῇ μακρῇ, ὑποφαίροντα ὑπὲρ τῆς ἀρτηρίης, ἐς τὸ στόμαχον ἐγχέειν· τόδε γὰ ἔτι ἐς καπάποσιν ὑπουργέει. Εἰ ᾗ ὁ νοσέων ἐς ὄλεθρον εἶη ὕστατον, ὁ ᾗ αὐχὴν σὺν τῇ ἀναπνοῇ πήγνυται, τόνδε αὐχένα καὶ τὰ ἀνθερεῶνα θερμάσμασι χρίειν τε, καὶ πυρίην. Ματαιόπονοι ᾗ, καὶ ἀίδριες, ὁκόσοι Συκίνην ἐς τὰ ἀνθερεῶνα προσβάλλουσι, ἐς εὐρύτητα τοῦ στομάχου· ὁ γὰ ἀγασσίου χρέος ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, ἀλλὰ ξυμπτώσιος ἐς καπάποσιν. Προσδιαστέλλει ᾗ Σικύη· καὶν καταπίνειν θέλῃ, ὅτῳ τῇ ἀποσάσι τε ὃ ἀνθολκῇ· ἐπαινέσαι ᾗ χρὴ, ἐς τὰ προστολὴν τῆς καταπόσιος. τοῖς δὲ τετέοισι, τὰ ἀρτηρίαν πλησίον, ἐς κίνδυνον ἀποπνίξιος. Αλλ' οὐδ', εἰ ἔνθα καὶ ἔνθα τοῦ βράγχου θείης, ἀρήγει· μῦες γὰ, καὶ νεῦρα, καὶ τένοντες, ὃ φλέβες, ἔμπροσθεν ἔασι αὐτέου.

Κύσις δὲ, ὃ τὸ χαλαρὸν ἀγγεῖον, ἄλλοτε μὲν ἐς ἔκκρισιν πρῆσις, ὃ ἔστι τὰ πρηστῶν ἀεὶ ἐόντα πλήρεα· κύσις ᾗ καὶ ἐς ὄγκον μέγιστον ἀείρεται. ἄλλοτε ᾗ, ἐς κάθεξιν αὐτέων· ἁμαρτάνει γὰρ τὰ πρηστὰ, ὡς δι' ἀψύχων. Ἐνθα ὧν ἐς μὲν τὸν

τὴν Κύστιν τῇ Καθετῆρι ὀργάνῳ οὐκ εὔτολμον χρέεσθαι· κίνδυνος γὰρ σφαλερὸν τὴν Κύστιν, ἢ δὲ Σπασμὸν διδόναι τῷ ἀνθρώπῳ. Ὑποκλύζειν δ', μὴ πολλῷ πλήθει ἢ χυλῷ, κρέσσον. κἢν ἐκκοπροφορῇ τὸ ἔντερον, περσενίνου ξὺν ἐλαίῳ κατόριον. Ἐλπὶς δ' μένει, κ' πάντων ὁμῶς τ' Παρέτων, κ' ἰδίῃ τ' μερέων, ἢ εἰς ἕλκιον ἐνίζησις. ὁ δ' τρόπος αὐτὸς ἐν τοῖσι Χρονίοισι εἰρήσεται. ς

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΥ ΕΠΙΛΗΠΤΙΚΩΝ.

Κεφ. ε'.

ΤΗΣ Ἐπιληψίης ὁλεθρίη μὲν ἡ πρώτιστη καταπίπωσις, ἢν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσος. ἔκτεινε γάρ κοτε κ' ἡμέρῃ μιῇ. Κινδυνώδεες δὲ κ' οἱ ἐν τῇσι πρώτοισι προξυσμοί. μᾶλλον τάδε μὲν ὧν, κ' ἐν τοῖσι Ὀξέσι καταγέγραπται ἡ Ἐπιληψίη. Ἢν δὲ ἐς μελέτην μὲν ἵκῃ τοῦ χρονίου ἀνθρώπου, ἡ δ' νοῦσος ἀπειλὴ ἐμφύσα ἔχῃ, οὐ χρονίη μοῦνον γίγνεται, ἀλλὰ μετεξετέροισι αἰωνίη. ἢν γὰρ ἐσβάλλῃ τὴν ἀκμὴν τ' ἡλικίης, ξυγγηρᾷ τε κ' ξυναποθνήσκει. ιζ

Ὁκόσα μὲν ὧν, ὡς Χρονίη, ἐστὶν ἰητήια, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξεται. Ὁκόσα δ' ἐς τὸ τάχος τοῦ ὀλέθρου πεπτέα, τῶνδε τὰ πλοῦνα μᾶλλον ἐπὶ τοῖσι Ἀποπληκτικοῖσι λέλεκται· Φλεβοτομίη, Κλύσματα, Χρίσιες, Συκίη. τάδε γὰρ ἐς ἀνέγερσιν δυνατώτατα. Ὁκόσα δ' ἴδια καταπλώσιος ἄκεα, τάδε νεῦ φράσω. Παιδίοισι μὲν ὧν, οἷσι ἐκ ἀφθορῆς, ἢ ἐκ ψύξιος ἰσχυρῆς, ἀξυνήθης τὸ πάθος, ἔμετος ἢ σιτίων, ἢ φλέγματος, ἢ ἄλλου χυμοῦ τινος, ὀνητέον. πίλα δ' ἰρίνῳ μύρῳ δδυθέντα ναυτίλῳ ἐρεθίζει. ἀτὰρ καὶ τὸ ἴενον οὐκ ἄχρηστον εἰς τὸν τῷ πριαπισμῶν χρόνον. Ξυμπέζειν δὲ τὸν λαγόνα πρηέως, ὅτι μάλιστα ἐκκρεμὲς προβάλλοντα τὸ παιδίον· τόδε γὰρ τὸ χρῆμα προὸς ἔμετον ῥηΐτερον. Ἢν δὲ καὶ ἀπάτας ἢ ἀναστρέφῃ τ' κάτω γνάθου, ἢ τὼ χεῖρε καὶ τὰ σκέλεα ῥίπτηται, κ' ξύμπας πταίνηται ὁ ὦψ, ψηλαφίῃ ξὺν λίπαϊ μαλθάσσειν ἀποδύνειν τε τ' ὄψιος τὰ ἀστέοφα· πρηέως δὲ ἀναχαλᾶν, ὡς μὴ ἀναστρέφῃ τὰ ἤθεα. Τὰ ψυχρὰ πνεῖν ἐείοισι παλαιοῖς, πναιθῖσι πεύκεσι. Διαχρίειν τε τὴν ἕδρην μέλιτι, ξυὺ πηγανίνῳ ἐλαίῳ, ἢ ξὺν νίτρῳ, ἢ ῥητίνῃ ὑγρῇ ξὺν τοῖσδε, κ' διωθεῖν πρηέως ἔσω τ' ἕδρης. τάδε γὰρ φυσέων ἀγωγά· φύσας δὲ διεξίησι τῆσδε τ' νόσου παῖδες. Ἢν δὲ καταπίνειν δυνῶνται, διδόναι τῶνδε ἓν φαρμάκου· καρδαμώμου μέρος ἓν, χαλκοῦ κεκαυμένου μέρος. τάδε ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν· ἢ γὰρ ἐξήμεξ ξυὺ τοῖσι ἐν τῷ στομάχῳ πιέζουσι, ἢ ὑποτελάθη

λάθη ὑ γαςήρ. Αειτον ᾗ ἔκλειγμα καὶ τόδε· ᾧ καεδαμώμε, ☾ σινήπι☉, ☾ ὑοτώπε τ̃ κόμης, ἴσα· ἴειδος τ̃ ῥίζης, μέρος α΄· ξὺν νίτρῳ διπλασίῳ· πεπέρε☉, ἐς τεῖτον· μέλιτι φυρήσαντα ὁμῶ τὰ πάντα, λᾳςήσαντα τὴν ᾀύην, ἐς τὸ σόμα ἐγχέειν, ἀτὰρ ϰ̀ ἔτι ωεῤῥωτέρω τ̃ πριωμίων, ὅκως ϰαθαπίοιεν. Τάδε μὲν ὧν παῤῥίοισι. Τοῖσι δὲ νεηνίηϲι ϰ̀ τάδε μὲν ξύμφορα. ἀτὰρ ϰὴ φάρμακα δυνατώτερα ἐς ἔμετον αἰρέεϑαι· ναρκίϲϑ βολβῶ, σινήπι☉, ϰὴ ὑοτώπε, ἴσα· ϰ̀ χαλκῶ, ϰ̀ πεπέρε☉, μοίρης τ̃ ωεῤῥτέρων ἐς ἥμισυ· ξὺν μέλιτι φυρήσαντα, διδόναι. Τάδε μὲν ὧν ἐς ἀνέγερσιν τ̃ προξυσμῶ. τὰ ᾗ ἐς λύσιν ᾧ νοσήματ☉, ἐν τοῖσι Χρονίοισι λελέξε᾽).

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΤΕΤΑΝΟΥ.

Κεφ. ε΄.

ΝΥΝ μάλα χρὴ κοίτῃ μαλακὴν, εὐαφέα, λείην, προσηνέα, θερμὴν ἔμμεναι. Απηνέα γὰρ, ϰ̀ σκληρὴ, ϰ̀ πταινόμενα τὰ νοῦσα, ὑπὸ τ̃ νόσε γίγνε᾽). ἀτὰρ ☾ τὸ δέρμα πᾶν, ϰαρφαλέον, ϰ̀ τεηχὺ, ωεπέτα᾽). τὰ προσβλέφαρα βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ὕπεμύει· ὀφθαλμοὶ ᾗ, ἀτενέες, ἐνδεδινημένοι. ἀτὰρ ϰὴ τὰ ἄρθρα ξυνδέδεται, ὑ ϰινδύνευμα τῇ τάσι. Εϲτω δὲ ϰ̀ ὁ οἶν☉ ἀλεεινὸς, ϰὴν θέρε☉ ᾖ· μὴ μέχρι ἱδρώτων, ἢ ἐϰλύσιος. ἐς Συγϰοπὴν γὰ ἡ νῦϲ☉ ῥέπει. Χρὴ δὲ μηδὲ ἐς τὰ ἄλλα τὰ μεγάλα ἄϰεα μέλλειν. ὑ γὰρ ϰαιρὸς ἀμβολῆς. Εἴτε ὧν ᾀὰ ψύξιν, ἄνθ φλογερῆς προφάσιος, γίνε☉ Τέτανος, εἴτε ὑπὸ τρώματι, εἴτε ἐπ᾽ ἀμβλώματι γυναικὸς, φλέβα τ̃ ἐπ᾽ ἀγκῶνι τάμνειν. προμηθούμενον ☾ τ̃ πίεσιν τ̃ βραχίον☉ ἐν τῇ ὑπαδέσι, ὡς ἐς ἄνεσιν ἔχοι· ϰ̀ τὴν τομὴν, ὡς εὐαφέως ϰ̀ ῥηϊδίως γίνε☉. τάδε γὰ Σπασμῶν ωροκλήσιες. ϰ̀ ἐσάπαξ ἀφαιρέειν, εὐμέτρεως, μὴ μέχρι λειποθυμίης ϰ̀ ωεῤῥυξίος. Μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀσιτίης ἔῃ· ψυχρὸν ϰ̀ ξηρὸν, λιμός. διδόναι ὧν μελικρήτε παχέος ἀκρητεστέρε, ϰ̀ πλισάνης χυλῶ ξὺν μέλιτι. τάδε γὰ ϰ̀ πριωμίοισι ἐς ἔνθλιψιν ἀπονώτατα, ϰ̀ σομάχῳ ἐς ϰατάποσιν λεῖα ϰ̀ ῥηΐσα, ☾ ἐς μάλθαξιν ϰοιλίης μαλθαϰώτατα, ϰ̀ ἐς δύναμιν δυνατώτατα. Τὸ ᾗ ξύμπαν σιτίων ἐρίοισι ϰατειλίχθω, δεδευμένοισι ἐλαίῳ γλαυϰίνῳ, ἢ ϰροϰίνῳ, ἐν οἷς ἢ λιβανωτὶς, ἢ ϰόνυζα, ἢ ἀρτεμισίη, ἐνέψη᾽). ϰ̀ τὰ πάντα θερμὰ, ἐς δύναμιν, ☾ ἐς ϑίξιν, ἔϲω. Χρίειν ᾗ ᾧ ᾀὰ τ̃ λιμνήσιδος, ϰ̀ εὐφορβίῃ, ϰ̀ νίτρῳ, ☾ πυρέθρε ἀλείμματι. ωεῤῥοβάλλειν ᾗ τοῖσδε ᾧ ϰαυσίῃ συχνόν. Εὖ ᾗ ϰ̀ τὰς τένοντας ξυλλαμβάνειν τοῖσι ἐρίοισι· ϰ̀ χρίειν, ☾ τὰ πᾀὰ ϑῶς, ☾ ἀνθρεῶνα. τάδε γὰ μά-

λισα πάχη τε δεινὰ, ϗ τείνη. Πυελῆι ὴ κύφοις θερμάσμασι τένοντας, ϗ κύστιν μαιόπιος ἔχουσι κέγχρου πεφωγμένου· ἢ κύστεσι βοῶν ἐλαίῳ θερμῷ ἠμπλήρεσι, ὡς εἰς πλάτος θηκέην τ πυελωμένων χοείων. Εὐήσατό κοτε ἀνάγκη πυελῆσαι κεφαλίω, σὺκ ἀσφαλὲς μὲν αἰαθήσεσι, νοῦσοι δὲ ἀγαθόν. τάδε μὲν γὰρ ὀμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν, πίμπλησι δὲ τὰ νοῦσα. Χρὴ ὧν τῷ τρήπῳ τε τ Πυελίης ὡς ἀσφαλεστάτῳ χρέεσθαι· ϗ ὕλη μὴ σφόδρα βαρυόδμῳ, μηδ. Ἀλλὰ ὕλη μὲν ἔστω, ἔλαιον τὸ ἐν κύστεσι ἄκνιοσον, ὃν διπλῷ ἀγγείῳ ἑψηθέν· ἢ ἄλες λεπτοὶ, ὃν τῷ μαιοπίῳ. κέγχρος γὰρ, ϗ λίνου σπέρμα, εὐαφέα μὲν, ἀτμώδεα δ ϗ βαρύοδμα. Τρήπος δὲ Πυελίης· ὑποτεταγ δ ξ τοῖς τένουσι ὑπτίοισι τὰ πυελάματα, ἄχρι τ κορυφῆς. σφοσωτέρω δ ἐπὶ τὸ βρέγμα μὴ προεαίνειν· τόδε γὰρ τὸ χωρίον ἁπάσης μὲν τῆς αἰαθήσιός ἐστι κοινὸν, ϗ ἀπὸ τῦδε πᾶσαι αἱ ἀφέσιες ὠφελίης τε ϗ βλάψιός. Ην δὲ ϗ ἐπιπλάσειν δέῃ τὺς τένοντας, ὄρθιον ἔστω τὸ ἰνίον· ἀνωτέρω γὰρ εἰ θείης, πλὴν κεφαλιὴ πλήσεις ἀτμῶν τῦ λίνου σπέρματος ϗ τῆς τήλεως. Ἐπὶ δὲ τοῖσι Ἐπιπλάσμασι, ἀγαθὸν ἡ Συκίη ἐς τὸ ἰνίον, τῆς ῥάχιος ἑκατέρωθεν. ἔστω δὲ φειδὼ πολλὴ τ φλογὸς, ὀδυνηρὸν γὰρ ϗ σπασμώδες τ χειλέων τ Συκίης ἡ ἀμφίθλασις. Χρὴ ὧν ἐς δηρὸν ἔλκειν, ϗ μαλθακῶς μᾶλλον, ἢ ἀθρόον ὀλίγῳ χρόνῳ· ὧδε γὰρ ἄν σοι κυρτωθείη τὸ χωρίον ἀπόνως, ὅπῃ ἐπιτάμνειν χρή. Τέκμαρ δέ σοι τ αἰμάξιος τῆς συμμετρίης, ἡ δύναμις γιγνέσθω. Τάδε μὲν ὧν τ ἄνθ Ελκέων Τετάνων τὰ ἄκεα.

Ην δὲ ὅπῃ τρώματι Σπασμὸς γένηται, ὀλέθριον μὲν ϗ δυσέλπιστον. Ἀρήγειν δ χρή. μετεξέτερόί τε γὰρ ϗ ἐκ τοιῶνδε ἐσώθησαν. Χρὴ ὧν, τρὸς τῇ ἄλλῃ ἰητρείῃ, ϗ τὰ Ελκεα ἰῆσθ· Τέγξι θερμαινόντων ἄσταί μοι λέλεκται, ϗ Πυελίῃ, ϗ Ἐπιπλάσμασι, φαρμάκοισί τε ὁκόσα ῥηϊδίως θερμαίνει τε ϗ πολλὸν τέγξει πύον. ξηρὸν γὰρ ὅπῃ Τετάνῳ τὰ Ελκεα. Ἐστω ὧν λιβανωτῦ τ μάννης, ϗ πολίου τ κόμης, ϗ ῥητίνης ἀπὸ τερμίνθου ϗ πίτυος τ δενδρέων, ϗ ἀλθαίης ῥίζης, ϗ πηγάνου, ϗ κονύζης τ βοτάνης. τάδε χρὴ ξυμμίσγειν τοῖς Ἐπιπλάσμασι, τὰ μὲν πίχοντα, τὰ δὲ ἐμπάσσοντα, τὰ δὲ ξυὺ ἐλαίῳ τρολεαίνοντα, ἐν μελικρήτῳ δὲ τὴν ἀλθαίην κεκομμένην τρεφεψεῖν. Ἐπιπάσσειν δ τῷ Ελκεϊ ϗ τῦ καυτηρίου· ὀ σμικρὴ δ ἡ ἔνθεν ἀλέη ὅλῳ τῷ σκήνεϊ· ὅτι ϗ τὰ ῥίγεα τὰ ἀπὸ τ Ελκέων καχοήθεα. ἐγχρίειν δὲ ϗ τὰς ῥῖνας ὑ καυτηρίου, ξυὺ κεγχρίνῳ λίπαϊ. Ἀλλὰ ϗ πιπίσκειν τῦδε ξυσεχέως, ὁκόσον ὀλκῆς τριόβολον. Ην δ πρὸς τόδε ἀπαυδήσῃ ὁ στόμαχος, μεσηγὺ σιλφίου ῥίζης διδόναι τῆς ὀλκῆς τὸ ἴσον τῷ καυτηρίῳ· ἢ σμύρνης, ὑ σιλφίου ἥμισυ. ἅπαντα δ ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν. Εἰ δ εὐπορίη ὁπῦ ὑ σιλφίου ὑ ἀπὸ τῆς Κυρήνης γένοιτο, τόνδε χρὴ, μέλιτι ἐφθῷ ἐναλίξαντα, ὁκόσον ὀρόβου μέγεθος, καταπιεῖν διδόναι. ἄριστον γὰρ ὧδε, ὡς τ ὑδρώπην λάθοι τραλλάξας· δριμὺς γὰρ, ϗ τ ἐρυσιμὺ ἀπηνὴς, ϗ κάκοδμος

κοδμος ἐών. Ην ὴ μὴ δωύηται ὧδε καταπιεῖν, μελικρήτῳ λύσαντα διδόναι. ἀπάντων γὰρ τῶν καταποτῶν δυνατώτερον, ὁκόσα πέφυκε ἀλεαίνειν τε, καὶ ὑγραίνειν, καὶ ἀνιέναι τῆς τάσιος, καὶ μαλθάσσειν νοῦσον. Ην ὴ μηδὲν καταπίνωσι, ἐς τὸν ἕδρην ἐγχέειν, ξὺν ἐλαίῳ, ἢ καταρίη. τῷδε δὲ χρέεσθαι τῇ ἕδρῃ, ξὺν λίπαϊ, ἢ μέλιτι. τῷδε καὶ τὸν κύστιν τέγγειν τε καὶ χρίειν, ἐς πάχος ξὺν κηρῷ τήξαντα. Ην δὲ καὶ φύσας δέκοπτον ἄγειν καιρὸς ἦ, τῆς Ιερῆς ἢ καθαρτηρίη ὁλκῆς < δύο, ξὺν μελικρήτῳ καὶ ἐλαίῳ, ἐνίεναι. ξὺν γὰρ τῷ ἄγειν τάδε, ἔτι καὶ τὸ ἔντερον καὶ τὸν κάτω κοιλίην ἐκπυείῃ· ποικίλον γὰρ καὶ θερμὸν φάρμακον, ἡ Ιερή.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ.

Κεφ. ζ΄.

ΔΟΙΑΙ Συνάγχης ἔασι ἰδέαι. Η μὲν, σὺν θερμασίῃ, καὶ μεγάλῃ πρήσει τῶν περιωμίων, καὶ ἐξογκώσι ἔξω· αἱ δὲ γλῶσσα, καὶ ὁ λάρυγξ ἐντός, καὶ πάντα τὰ τῇδε μέρεα, ἐς ὄγκον αἴρεται. Η δὲ ἑτέρη, ξύμπτωσις ὅτι τετέων, ἢδὲ ἐς τὸ ἔσω πίεσις, ξὺν ἀγχόνῃ μέζονι, ὡς δοκέειν τὸν φλεγμασίῃσιν εἴσω μέσφι τῆς καρδίης ἐρηρεῖσθαι. Τῇδε χρὴ μάλιστα ὠκέως λαμβάνειν. τῇδε γὰρ καὶ ὠκέως θνήσκουσι.

Ην μὲν οὖν ἀπὸ καυσάλης, καὶ οἰνοφλυγίης ἐῶσι, ὑποκλύζειν αὐτῆσιν. ἀλλὰ καὶ διατοῖς κλύσμασι· τῷ μὲν ξυνήθει, ὡς ἄγειν κοιλοφόδεα. τῷ δὲ, ὡς ἀποπᾶσάί τι τῶν χυμῶν ἀπὸ τῶν περιωμίων τε καὶ θώρηκος· ἔσαν οὖν, ἀλλὰ μήτε ἀκρητέρη, * * * * καὶ κενταυρίου, καὶ ὑσσώπου ἐψήματα· τάδε γὰρ καὶ φλεγμάτων ἀγωγά. Κὴν δὲ ἀπὸ λεπτῆς διαίτης ἐῶσι, τάμνειν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι. μέζονα δὲ τοῦ τομέως χάζειν, ὅκως ῥοιζηδὸν ἡδὲ ἀθρόον ῥέῃ τὸ αἷμα· ὅδε γὰρ ὁ ῥόος ἱκανὸς μὲν ὡς ἥκιστα θερμασίῃσι πρῆναι, δυνατὸς δὲ ἀγχόνην λῦσαι, καὶ πάντα μειῶσαι. Οὐκ ἀχθυὲς δὲ καὶ μέσφι λειποθυμίης ἄγειν, μὴ μέντοι λειποθυμέειν· μετεξέτεροι γὰρ ξὺν τῇ πληγῇ ἐξέθανον ὑπὸ τῆς λειποψυχίης. Η δεσμοῖσι σφυρῶν σφίγγοντες, ὑστέρη σφυρὰ καὶ γόνατα· ἄμεινον δὲ καὶ ὑστέρης καρπὸς ἐς πήχεας, καὶ ὑστέρη πήχεας ἐς βραχίονας. Ην δὲ καταπίνειν ῥηΐσσον ᾖ, ἐλατήριον διδόναι ξὺν μελικρήτῳ καὶ ὀρρῷ γάλακτος, ὁκόσον ἂν καθῆραι ἱκανὸν ᾖ τὸν ἄνθρωπον· ἐλατήριον δὲ τοῖσδε τῶν ἄλλων καθαρτηρίων κρέσσον. Ξύμφορον δὲ, καὶ κνέωρον, καὶ νάπυ· τόδε γὰρ ἄμφω τὰς κοιλίας καθαίρει. Ἐπὶ δὲ τοῖσι λυὸν μὴ ἐνδίδωσι αἱ πρήσιες, ποιεῖν χρὴ ὑδρανὸν ἀναπλάσαντα

σανθα τὰ γλῶσσαν, τάμνειν τὰς ἐν αὐτῇ φλέβας. κὴν εὐθέως καὶ πολλὸν ῥυῇ τὸ αἷμα, τῷ ἄλλων μᾶλλον ἂν ὄνησε. Τέγξιες, ὅτι τοῖσι φλεγμαίνουσι τὰ στόματα μὲν ξύφουσιν, ὅκως ἐς παλίρροιαν ἔασιν αἱ ὕλαι. ἔριά τε ὂν παρὰ ξὺν οἰσύπῳ, δδωθέντα οἴνῳ καὶ ἀλείφαπ ᾧ ὑπὸ τ ἐλαίης τ ὄμφακος. Ατὰς ἐ τὰ Επιπλάσματα ἴκελα τῇ Τέγξι· φοίνικες ἐν οἴνῳ δεδδυμμένοι, λεῖοι, ξὺν ῥόδοισι τοῖσι πεπάλοισι. ὡς δὲ γλίχρόν τε καὶ μαλακὸν ἔῃ τὸ Επίπλασμα, κὴ ἄλητον ἔστω, ἢ λίνα σπέρμα, ἐ μέλι, ἐ ἔλαιον ἐς τ αἰπάντων μίξαν. Ην δὲ ἐς Πύησιν τρέπηται, τοῖσι θερμοῖσι χρέεσθαι, οἷσπερ καὶ ὅτι τ ἑτέρης Συναγχης. τῆλις ὧν ἔστω τὸ ἄλητον, κὴ μάννα, κὴ ῥητίνη, τὰ πικτά· κὴ πολίῳ κόμμι ἐμπαστέαθω. Καὶ Πυείη θερμὴ σπόγγοισι, διάφυης τῦ καρπῦ καὶ ὑοσκύαμ ἐψήμαπ. Ες δὲ Εμπύησιν δυνατώτατον, πελιάδων ἢ κυνῶν κόπρων σποδ ἐπιπάσσειν, λεπτὴν ὑπὸ κρησέρης. Διακλύσματα δὲ, μελίκρητον, ξὺν φακῆς ἢ ὑοσκύαμ ἐψήμαπ, ἢ ῥόδων, ἢ φοινίκων, ἢ ὁμῦ πάντων. Εγχρίειν δ τὸ σῶμα πᾶν μέσφι τῆς ἔσω φάρυγγ· ἁπλοῖσι μὲν, χυλῷ μύρων, ἢ ῥοιῶν ὕδαπ λεανθέντων, ἢ φοινίκων ἐψήμαπ. Φαρμάκοισι δὲ, τῇ ἀφὶ τ μύρων, ἢ ἐ τῇ βησασᾷ, καὶ χυλῷ ῥοδ, κὴ τῇ ἀφὶ τ χελιδόνων. Ην δ Ελκεα ἐκάρων ἐῶσι, ἀφικλύσματα τάδε, καὶ ἀνακογχυλισμοὶ, ὑοσκύπου ἀφεψήμαπ ἐν μελικρήτῳ, ἢ σύκων τῷ πόνων ἐν ὕδαπ· κὴ ὅτι τοῖσδε ἄμυλ· δισθεὶς ἐν μελικρήτῳ, ἢ πισάνης χυλῷ, ἢ τραγ.

Επὶ δὲ τῆς μετὰ ξυμπλώσι· Συναγχης, ἔσωθεν ἔξω ἄγειν πάντα, καὶ ὑγρὰ, καὶ θερμὰ, καὶ σάρκα πᾶσαν, ὡς ἐξογκέῃ ἔξω τὸ στᾶν. Εστωσαν ὧν θερμαὶ αἱ Τέγξιες, ξὺν πηγάνῳ, καὶ ἀνήθῳ, ἐμπασσομένῳ νίτρου· καὶ Επιπλάσματα ξὺν τετέοισι τὰ σταθεν. Αγαθὸν δὲ κηρωτὴ, ξὺν νίτρῳ, καὶ σινήπι, τιθέναι ἐς θερμασίην. θερμασίη δὲ ἡ ἐς τὰ ἔξω τὰ τοιάδε ἴσπαι, ἀτὰρ ἠδὲ ἐξογκέει ἐς ἀ αὐχένα. ὄγκ· δὲ Περιπνευμονίης ῥέπαι, ἐπισπασθέντ· ἔξω· εἴσω δὲ, τοῖσι Συναγχικοῖσι ὀλέθριον κακόν. Οκόσοι δὲ, ὑπ εὐλαβίης τῆς ὅτι τῆς Συναγχης πνιγὸς, τὴν Αρτηρίην ἔταμον ἐς ἀναπνοὴν, ἔ μοι δοκέουσι πείρῃ τὸ πρῆγμα πιστώσασθαι. Η τε γὰρ θερμασίη τῆς φλεγμασίης μέζων ἐν τῷ στόματ· γίγνεται, καὶ στομώρεϊ τῇ πνιγὶ ἐ βήσσουσι. Ην δὲ καὶ ἄλλως ἐκφύγωσι τόνδε τὸν κίνδυνον, οὐ ξυνάγεται τοῦ στόματ· τὰ χείλεα· ἄμφω γὰρ χονδρώδεα, καὶ ἀξύμφυτα. * * * * * * *

* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΙΟΝΙΔΑ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ιδ'.

ΤΩΝ παθέων ὁκόσοι ἀμφὶ τὴν Κιονίδα γίγνοντ᾽, τὰ μὲν ὑποτάμνειν χρή. Ἀλλ᾽ ὁ τῶ Φρύγιος λόγος ἡ τῶνδε χειρουργίη. Τὰ δὲ, ὡς ὀξέα, ἴσως ῥηϊδίως γὰρ πίπτει, καὶ ὀλιγοπόνη τινὰ τιτέων κτείνει. Τοιάδε μέντοι ἐστὶ, ἰὼ καλέομεν Σταφυλιήν τε, καὶ Κίονα. ἄμφω γὰρ ξυὼ φλεγμασίη, καὶ πάχεϊ, καὶ μήκεϊ ξυμίσαντας, ὡς ἐς τὴν ἀρτηρίην ἀκριβέα γίγνεσθαι. Ἰσω μὲν πάχεϊ, ἀπὸ τ᾽ βάσιος μέσφι ἄκρης τ᾽ ὑβρινῦς, ὁ Κίων. αἰνίσω δὲ, ἡ Σταφυλή· τῆσδε γὰρ ἰσχὺν μὲν ἡ ἀπὸ τ᾽ ὑβρινῦς βάσις, ἐς δὲ τὸ ἄκρον ἐρεγμίη, καὶ παχέη, ξυὼ ἐρυθήματι, ἢ πελιδνώσι· τῆδε καὶ Σταφυλιὴν ὀνόμηνεν ἔσχηκε τὸ πάθος. Τοῖσι ὧν χρὴ ὡκέως ἀρήγειν· ὦκιστος γὰρ ὁ ἀπὸ πνιγὸς ὄλεθρος.

Ην μὲν ὧν νεηνίαι ἢ πεπονθότες ἐῶσι, τάμνειν τὴν ἐπ᾽ ἀγκῶνι φλέβα, ἠδ᾽ ἀθρόον χεῖν μέζονι τῇ τομῇ, ὡς γὰρ ἀπ᾽ ἀγχόνης, ἀπέλυσε τῆς πνιγὸς ἡ τοιήδε ἀφαίρεσις. Δεῖ δὲ ὑποκλύζειν Κλυσμῷ πρηέϊ, ἔπειτα δὲ ὁμιλέϊ, ἄλλοτε ἐς ἄλλοτε, ἔς τ᾽ ἂν ἐλκώσῃ τι ἄνωθεν ἐς μετάστασιν. Περιχεέσθω δὲ ἐς δεσμοὶ σφίγγοντες ἄκρησι τοῖσι σκέλεσι ὑπὲρ σφυρὰ ἐς γόνατα, καὶ ὕπερθεν χαρπῶν καὶ πήχεων ἐς βραχίονας. Εἰ δέ τι ἡ πνιξ ὑπαστέρχοι, Συκίνη ἐς τὸ ἰνίον, ἠδὲ ἐς Ⓥ ὑώρηκα, περιβάλλειν· καὶ τιτέων ὑτάμνειν τινά. Πρήσσειν τε ἅπαντα, ὁκόσα μοι ἐν τῇ Συναγωγῇ λέλεκται. ὠυτὸς γὰρ ἀμφοῖν ὀλέθρου τρόπος. Αλλὰ ἐς τοῖσι ἐς τὸ σῶμα φαρμάκοισι τοῖσι αὐτέοισι χρέεσθαι, καὶ σύψεσι, καὶ μαλθακτηρίοις, καὶ Πυρίῃ τῇ ἔξωθεν, καὶ Επιπλάσμασι, καὶ ἐς τὸ σῶμα Εγχρίσμασι. Περὶ δὲ Ⓥ Κίονα, ἢ τὴν Σταφυλιὴν, ἔστω σύμμα, ῥοὸς χυλὸς, μέλιτι ἢ ὕδατι λυθεῖσι ἀκακίη, ὑποκυστὶς, γῆ Σαμίη, ἢ Λημνίη, ἢ Σινωπὶς, ἠδὲ ὀμφάκιον. Ην δ᾽ ἐλκώδης ἔῃ, κόμμι καὶ ἄμυλον δδυθέντα ῥόδων ἢ φοινίκων ἀφεψήματι· καὶ πισάνης, ἢ τραγέος χυλός. Επὶ δ᾽ Κίονος, ἔστω πλέον τι τῆς εὐτονωτέρων, ἀφὸς σμύρνης τε, καὶ κόσου, καὶ κυπέρου. ἀνέχει γὰρ τῶνδε τ᾽ ὀριμέων ὁ κίων. Ην δ᾽ Εμπυος ὅδε ὁ χώρος γένηται, μετεξετέροισι ἠδὲ τὰ τ᾽ ὑπερώνης ὀστέα ἐφθάρη, καὶ ἐς μακρὸν φθίνοντες Ⓥ βίου ἐτελεύτησε. Τῶνδε μέντοι τὰ ἄκεα ἑτέρωθι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΦΑΡΥΓΓΑ ΛΟΙΜΙΚΩΝ ΠΑΘΩΝ

Κεφ. ϛ'.

Η μὲν ξυνὴ ϗ τῶνδε πρὸς τἄλλα πάθεα τὰ ἐν τοῖσι Παειωμίοισι ἰητρείη, πῇ δὲ ἰδίη. Ἐπὶ φλεγμασίῃ ϗ ἀγχόνῃ, Κλυσμοὶ, Φλεβοτομίη, Τέγξιες, Ἐπιπλάσιες, Πυρίη, Διάδεσμοι, Συκίη, πάντα τωυτά. Χρίσιες δὲ φαρμάκων δυνατωτέρων· ὐ γὰρ ἀπερμέει τὰ Ελκεα, οὐδὲ ἐγχάραγ γίγνονταγ ἄπολῆς. Ἀλλὰ χὴν ἰχὼρ ἀπὸ τετέων εἴσω στάξῃ, ὤκιστα μὲν ἑλκῶδ τὰ μέρη· χὴν ἀσινέα ᾖ, ὤκιστα ᾖ εἰς τὸ εἴσω νέμεταγ καὶ κτείνει. Πυρὶ μὲ ὧν καίειν τὸ πάθος ἀρωγὸν, ἀλλ' ἀξυέτον, ἀλλ' ἴωμόν. Φαρμάκοισι δ' πυρὶ ἰκέλοισι χρέεσθ, ἔς τε τὴν ὄπωρσιν τ νεμήσιος, ἀταὶρ ὐδὲ ἐς τὴν τῆ ἐγχαράων ἔκπλωσιν. Εστι δ', συπηείη ξὺν μέλιτι, κηκὶς, βαλαύστιον, ξηρὰ, ξὺν μελικρήτῳ. τοῖσι δ' αὐτοῖς καὶ ἐμφυσῆν καλάμῳ, ἢ πίλῳ, ἢ καυλῷ παχέι ϗ ὄπωρέι, ὡς τῆ Ελκέων ἀγγαίνειν τὰ φάρμακα. ἄριστον δὲ ϗ χαλκῖτις ὀπὴ, ξυὺ κηδμίῃ λείῃ ξυὺ ὄξεϊ. ἔστω δ' μοίρης διπλάσιον τ κηδμίης, καὶ ῥήϗ ἡ ῥίζα, ξυύ τινι ὑγρῷ. Φυλάσσεσθαγ δὲ χρὴ τῶνδε τὰς ὑπολίψιας· ὑγραίνει γὰρ τὰ Ελκεα, ϗ ὅτι μᾶλλον νέμεταγ. Χρὴ ὧν πέρῳ τὰ ξηρὰ καταπάσειν· τὰ δὲ ὑγρὰ, ὑγρόταται ποιέοντα, ἐς ᾧ λήθαργεῶνα ἐγχέειν· Ην δὲ αἱ ἐχάραγ ἤδη τε ἀπολύωνταγ, τὰ δὲ Ελκεα ἐρυθρὰ γίγνηταγ, κίνδυνῳ τότε μάλιστα Σπασμῶ. ὑπεξηραίνεταγ γὰρ ὡς ὅτιστα τὰ Ελκεα, ϗ τοῖσι δὲ τὰ νοῦσα ξυντείνεταγ. Χρὴ ὧν γάλακτι, ξυὺ ἀμύλῳ, ϗ χυλῷ πτισάνης, ἢ τραγάγ, ἢ λίνῳ σπέρματος, ἢ πτίλοις, μαλθάσσειν ϗ ὑγραίνειν. Μετεξετέρωσι δὲ καὶ ἡ Κιονὶς διερρώγη μέχρις ὀστέου τῷ τῆς ὑστερώνης, καὶ τὰ πρόσθια ἄχει βάσιν καὶ ὀπίσθιν· ϗ ὅτι τῇ ὠτειλῇ καταπίνειν, ὅτε ξηρὸν, ὅτε ὑγρὸν, ἠδυύαντο· ἀλλὰ ϗ τὸ ποτὸν ἀναχοπόμμυον ἀπέπνιγέ κοτε τ ἄνθρωπον λιμῷ.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. ί'.

ΟΥΚ ἀμβολῆς χρεὼς ἐν Πλευριτικοῖσι, οὐδὲ ὑποθέσιος ἢ μεγάλης ἰητρείης. ὅ τε γὰρ πυρετὸς, κάτοξυς ἐὼν, ἐς ὄλεθρον ὁρμᾷ· ἥτε ὀδυνὴ ὑπεζωκότος ξυνεπέχει πρὸς τὸ κάκιον· ἀτὰρ καὶ βῆχες, κλονέουσαι τὰ ῥήγνυσθαι καὶ τὴν κεφαλὴν, ὑπολύουσι τὰς δυνάμιας. Μάλιστα μὲν οὖν, αὐτῆμαρ φλέβα τάμνειν. Ην δὲ ἀπὸ πλήσιος σίτων καὶ ποτῶν ἔῃ, ἐπ' ἀσιτίης μίλλων ἡμέρην φυλάξαντα, ἀφαιρέειν ὑπ' ἀγκῶνος τῆς ἐν τῷ κοίλῳ φλεβὸς, καὶ μὴ κατ' ἴξιν τῇσι ἑτέρῃσι πλευρῇσι· κρέσσον γὰρ ἀπωτάτω ἄγειν. Τὸ δὲ πλῆθος, μὴ μέχρι λειποθυμίης. Περιπνευμονίην μὲν γὰρ διαφοιτῶσα κίνδυνος, ἢν τὸ σῶμα ἐπιψυχθὲν τὴν ψυχὴν ἐκλείπῃ. εἴσω γὰρ τὰ ὑγρὰ ξυῤῥέει, καὶ ἐκτὸς ἀφαιρεθέντα θέρμης τε καὶ τάσιος. πνεύμων δὲ, μανός τε, καὶ θερμὸς, καὶ ἐς ὀλκὴν δυνατώτατος· πλευρέων δὲ γειτόνημα, πνεύμων, καὶ κοινωνὸς ἀλγέων. ἀτὰρ καὶ αἱ τῶνδε ἁφαδέξιες μάλα ῥεπίγνονται· ῥεπεσηκυῖα δὲ πλευρῖτις ἀπὸ Περιπνευμονίης, εὐηθέστερον γάρ. Χρὴ οὖν, ἐπὶ ξυμμέτρῳ τῇ ῥοῇ καὶ αἵματος, μεσηγὺ τοῦ ἀνθρώπου ξυλλέξασθαι, οὕτως ἀφαιρέειν. εἰ μὲν εὖ ἔχοι, αὐτῆμαρ, τὸ ἐπανέσιος μαχρῆς γιγνομένης· ἰοῦ δὲ μή, τὸ ὑστέρης. Ην δὲ μηδὲ ὁ πυρετὸς ἐνδιδῷ, (τὰ πολλὰ γὰρ μέχρι ἡμέρην ὁ πυρετὸς ἴσχει τε καὶ αὔξει,) τῇ τρίτῃ, ἐν τῇ δευτέρῃ ἐπανέσει, ἀφαιρέειν. Τῆσδε δὲ τὰ προσαίρεματα δοτέον, λιπαρέως μὲν χρίσαντα ὅλον τὸν ἄνθρωπον· ἐπὶ δὲ τῇ πλευρῇ καὶ ἔλαιον θέντα μαλθακὸν, ξὺν ἀλείφατι θερμῷ παγάνου ἢ ἀνήθου ἀφεψήματος· καταιονεῖν δὲ τὸ πλευρὸν εὖ μάλα προσηνέως. Μετεξετέροισι δὲ καὶ τὸ ἄλγημα, ὡς ἡ φλεγμασίη ἐξώκειλε, ὡς δοκέειν τῷ τῇδε τὸ πάθος εἶναι). τὸ δὲ δεῖν τῷ ἔνδον αὔξησις.

Τροφῆς δὲ νυῦ, ὡς ἀμφὶ πάσης ἰητρείης, ἔστω λόγος, ὡς μηδὲν ἐς ἁμαρτωλιὴ εἴη. Εν τροφῇ γὰρ κείσεται φάρμακα· ἀτὰρ καὶ τὰ φάρμακα ἐν τροφῇ. Γένει μὲν οὖν, θερμὴ, καὶ ὑγρὴ, ἠδὲ λείη, καὶ ὁμαλὴ, συμπεπτώδης, ἁφαλυτικὴ, λῦσαι, λεπτῦναι φλέγμα δυναμένη. Σιτίων μὲν οὖν ἁπάντων πτισάνη προκεκείσθω· ἐν ἀρχῇ μὲν ἐς χυλὸν διηθημένη, ὡς τὸ στερεὸν αὐτέης ἀφαιρεφίαξ, ξυὺ μέλιτι πεποιημένη μέθυον· πτισάνης δὲ τὰ ξυμπίπτεα ἐς ἡδονὴν καὶ ποικιλίην φάρμακα ἀπέστω, νυῦ μὲν γὰρ ἀρκεῖ ὁ χυλὸς μόνος. Ισχνὴ μὲν ὑγρῆναι, καὶ θερμῆναι· δυνατὴ δὲ λῦσαι φλέγμα, καὶ σμῆξαι· ἄνω δὲ ἀνάγειν μὲν ἀπόνως, ὁκόσα ἀνάγεσθαι χρή· ὑπάγειν δὲ ῥηϊδίως τὴν κοιλίην. προσηνὲς δὲ τὸ λεῖον αὐτῆς, καὶ ἐς κατάποσιν εὔκολον· ἀτὰρ καὶ τὸ γλίσχρασμα θερμασίας

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΦΑΡΥΓΓΑ ΛΟΙΜΙΚΩΝ ΠΑΘΩΝ

Κεφ. ϑ'.

ΠΗ μὲν ξυνὴ ϰῆ τῶνδε ϖρὸς τἆλλα πάθεα τὰ ἐν τοῖσι Παειλμίοισι ἰητρείη, ϖῆ δὲ ἰδίη. Επὶ φλεγμαίνῃ ϰῆ ἀγχόνῃ, Κλυσμοὶ, Φλεβοτομίη, Τέγξιες, Επιπλάσιες, Πυρίη, Διάδεσμοι, Συκίη, πάντα τωυτά. Χρίσιες δὲ φαρμάκων δυνατωτέρων· ὐ γὰρ ἀτρεμέει τὰ Ελκεα, ϖόδὲ ἐρᾴσαν γίγνονται ὑπὸ πολῆς. Ἀλλὰ χῆν ἰχὼρ ὑπὸ τυτέων εἴσω ϖάξῃ, ὥκιστα μὲν ἑλκῶ τὰ μέρη· χῆν ἀσινέα ᾖ, ὥκιστα δ' εἰς τὸ εἴσω νέμεται ϰαὶ ϰτείνει. Πυρὶ μὲ ὧν ϰαίειν τὸ πάθος ἀρωγὸν, ἀλλ' αὖξμύετον, ϰαὶ τ' ἰωτμόν. Φαρμάκοισι δ' πυρὶ ἰκέλοισι χρέεσθ, ἔς τε τὴν ὑπόχεσιν τ' νεμήσιος, ἀτὰρ ἠδὲ ἐς τὴν τῆβ ἐρᾳρέων ἔκπλωσιν. Εστι δ', συπηείη ξὺν μέλιτι, ϰηκὶς, βαλαύσιον, ξηρὸν, ξὺν μελικρήτῳ. τοῖσι δ' αὐτοῖς ϰαὶ ἐμφυσῆν ϰαλάμῳ, ἢ πίλῳ, ἢ ϰαυλῷ παχέϊ ϰῆ ὑπομήκεϊ, ὡς τὴβ Ελκέων διηγαίνειν τὰ φάρμακα. ἄριστον δὲ ϰῆ χαλκῦπις ὀπὴ, ξυὼ ϰαλάμη λείη ξυὼ ὄξεϊ. ἔστω δ' μοίρης διπλάσιον τ' ϰαλάμης, ϰαὶ ῥήϗ ἡ ῥίζα, ξυύ πνι ὑγρῷ. Φυλάσσεσθαι δ' χρὴ τῶνδε τὰς ὑπαλίψιας· ὑγραίνει γὰ τὰ Ελκεα, ϰῆ ὑπὶ μᾶλλον νέμεται. Χρὴ ὧν πρῶτα τὰ ξηρὰ ϰαταπάσειν· τὰ δὲ ὑγρὰ, ὑγρότατα ποιέοντα, ἐς ϖ λαγαρεῶνα ἐγχέειν· Ην δὲ αἱ ἐρᾴραν ἤδη τε ἀπολύωνται, τὰ δὲ Ελκεα ἐρυθρὰ γίγνηται, κίνδυνῳ τότε μάλιστα Σπασμῶ. ὑπέρχεται γὰ ὡς ὑπᾶπαν τὰ Ελκεα, ϰῆ τοῖσι δὲ τὰ νεῦρα ξυντείνεται. Χρὴ ὧν γάλακτι, ξυὼ ἀμύλῳ, ϵ χυλῷ πτισάνης, ἢ τερέγν, ἢ λίνν ϖσπέρματος, ἢ πτίλιος, μαλθάσσειν ϰῆ ὑγραίνειν. Μετεξετέρωσι δὲ ϰαὶ ἡ Κιονὶς διερρώδη μέχρις ὀστέου τῦ τῆς ὑπερώης, ϰαὶ τὸ πρόσθμα ἄχει βάσιν ϰαὶ ὑπγλωττίδ· ϰῆ ὑπὶ τῇ ὠτειλῇ ϰαταπίνειν, ὅτε στερεὸν, ὅτε ὑγρὸν, ἠδυνάντο· ἀλλὰ ϰῆ τὸ ποτὸν ἀναϰοπτόμενον ἀπέπνιγέ ϰοτε τ' ἄνθρωπον λιμῷ.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ.

Κεφ. ί'.

ΟΥΚ ἀμβολῆς καιρὸς ἐν Πλευριτικοῖσι, οὐδὲ ὑποθέσιος ἢ μεγάλης ἰητρείης. ὅ τε γὰρ πυρετὸς, κάτοξυς ἐὼν, ἐς ὄλεθρον ὁρμᾷ· ἥτε ὀδυνὴ ἅμα ἐπεζωκότος ξυνεπέηκε ὑπὸ τὸ καῖριον· ἀταὶρ καὶ βῆχες, κλονέουσαι τὰ ῥήγηκα καὶ τὴν κεφαλὴν, ὑπολύουσι τὰς δυνάμιας. Μάλιστα μὲν οὖν, αὐτῆμαρ φλέβα τάμνειν. Ην δὲ ἀπὸ πλήσιος σίτων καὶ ποτῶν ἔῃ, ἐπ' ἀσιτίης μίλλων ἡμέρην φυλάξαντα, ἀφαιρέειν ὑπ' ἀγκῶνος τῆς ἐν τῷ κοίλῳ φλεβὸς, καὶ μὴ κατ' ἴξιν τῆσι ἑτέρῃσι πλευρῇσι· κρέσσον γὰρ ἀπωτάτω ἄγειν. Τὸ δὲ πλῆθος, μὴ μέχρι λειποθυμίης· Περιπνευμονίην γὰρ ἐπιφοιτῆσαι κίνδυνος, ἢν τὸ σῶμα ἐπιψυχθὲν τὴν ψυχὴν ἐκλείπῃ. εἴσω γὰρ τὰ ὑγρὰ ξυρρέει, τὸ ἐκτὸς ἀφαιρεθέντα θέρμης τε καὶ τάσιος. πνεύμων δὲ, μανός τε, καὶ θερμὸς, καὶ ἐς ὀλκὴν δυνατώτατος· πλευρέων δὲ γειτόνημα, πνεύμων, καὶ κοινωνὸς ἀλγέων. ἀταὶρ καὶ αἱ τῶνδε μαθέξιες ἐπὶ μάλα πρηγίγνονται· πρόσπτωσις δὲ Πλευρῖτις ἀπὸ Περιπνευμονίης, εὐπαθέστερον γάρ. Χρὴ οὖν, ἐπὶ ξυμμέτρῳ τῇ ῥοῇ τοῦ αἵματος, μέσην τὴν ἄνθρωπον ξυλλέξαντα, αὖθις ἀφαιρέειν. εἰ μὲν εὖ ἔχοι, αὐτῆμαρ, τὴν ἐπανέσιος μακρῆς γιγνομένης· εἰ δὲ μὴ, τὴν ὑστέρης. Ην δὲ μηδὲ ὁ πυρετὸς ἐνδιδῷ, (τὰ πολλὰ γὰρ μέχρι ἡμέρην ὁ πυρετὸς ἴσχει τε καὶ αὔξει,) τῇ τρίτῃ, ἐν τῇ δευτέρῃ ἐπανέσι, ἀφαιρέειν. Τῆσδε δὲ τὰ προσαίρεματα δοτέον, λιπαρέως μὲν χρίσαντα ὅλον τὸν ἄνθρωπον· ἐπὶ δὲ τῇ πλευρῇ καὶ ἔλαιον θέντα μαλθακὸν, ξὺν ἀλείφατι θερμῷ πυγάνου ἢ ἀνήθου ἀφεψήματος· καταιονεῖν δὲ τὸ πλευρὸν εὖ μάλα προσηνέως. Μετεξετέροισι δὲ καὶ τὸ ἄλγημα, καὶ ἡ φλεγμασίη ἐξώκειλε, ὡς δοκέειν τοῦ τῆδε τὸ πάθος εἶναι. τὸ δέ ὅτι τοῦ ἔνδον αὔξησις.

Τροφῆς δὲ νεῦ, ὡς ἀμφὶ πάσης ἰητρείης, ἔστω λόγος, ὡς μηδὲν ἐς ἁμαρτωλιὴ εἴη. Εν τροφῇ γὰρ κείσεται φάρμακα· ἀταὶρ καὶ τὰ φάρμακα ἐν τροφῇ. Γένει μὲν οὖν, θερμὴ, καὶ ὑγρὴ, ἠδὲ λείη, καὶ ὁμαλὴ, σπογγιατώδης, χαλαστικὴ, λῦσαι, λεπτῦναι φλέγμα δυναμένη. Σιτίων μὲν οὖν ἁπάντων πτισάνη προκεκρίσθω· ἐν δὲ χρῇ μὲν ἐς χυλὸν διηθημένη, ὡς τὸ στερεὸν αὐτῆς χαλασθῇ, ξυὺ μέλιτι πεποιημένη μέτριον· πτισάνης δὲ τὰ ξυσπάσεα ἐς ἡδονὴν καὶ ποικιλίην φάρμακα ἀπέστω, νεῦ γὰρ χρὴ ὁ χυλὸς μέτριος. Ισχνὴ μὲν ὑγρῆναι, καὶ θερμῆναι· δυνατὴ δὲ λῦσαι φλέγμα, καὶ σμῆξαι· ἄνω δὲ ἀνάγειν μὴ ἀπόνως, ὁκόσα ἀνάγεσθαι χρή· ὑπάγειν δὲ ῥηϊδίως τὴν κοιλίην. προσηνὲς δὲ τὸ λεῖον αὐτῆς, καὶ ἐς κατάποσιν εὔκολον· ἀταὶρ καὶ τὸ γλίσχασμα θερμασίας

πεπύνῃ, ὑμένας καθαίρῃ, πεπαίνῃ βῆχας, πάντα μαλθάσσῃ. αἴδε κριθῆς ἔασι λρεταί. Δευτέρην δ' χώρην ἔχουσι ⓐ χόνδροι, ὀλίγοισι τοῖσι τ' πισάνης ἀγαθοὶ κ' ἄζυσοι ἐόντες. τὸ γλίχρασμα γὰ, τὸ λεῖον, τὸ θερσοπνὲς ἐς κατάπασιν, ξυνόν· τὰ δ' ἄλλα πάντα, μείους. πεποιήσθαι δ' κ' οἵδε ἁπλοῖ, ξυὺ μέλιτι μᾶνον. Αγαθοὶ δ' κ' τρόφιμοι. καλίων δ' ἐπ' αὐτῶν ὄρυζα, ξηρῆναι, τηγῆναι, βήχειν καθάρσιν πλευρῶν μᾶλλον ἢ ὑρῆσαι. Αζυσος δ' καὶ ἄρτος ξηρὸς, καπὲς, κρησέρῃ σεσησμένος, εὔκρητος, εὔπεπτος, ξὺν μελικρήτῳ διαρκὴς τροφή. Ην δ' ἥδη μὲν θερήκῃ ἡ νοῦσος, θερὸς δ' τὰ σιτία ἀπτυδήκῃ ὁ ἄνθρωπος, Πτισάνη μὲν ἐκ κριθῆς διδόαθω, λείη, καθεφθος. ἄνηθον δ' ἔσω, κ' ἄλες, Πτισάνης τὰ ὄψα· καὶ ἔλαιον λεπτὸν, ἄποιον, ἀγλίχρεον, ἀρεήχυτον. κρέασον δὲ ξὺν τῇ Πτισάνῃ ὡς μὴ πολλὸν τ' ἐλαίου ἐψεῖν· κ' γὰ πίον ἴσχῃ τὸ ῥόφημα, ὁ τ' καλίην τὸ ἔλαιον ὄλλυσι· θὸδὲ γὰρ ἐμφανὲς ἔπι γίγνε), τῇ πολλῇ ἑψήσῃ ἐς τ' χυλὸν ἀναποθέν. ἔσω δ' ὁ θερέσω ξὺν τῇ κόμῃ, κ' ἀμύγδαλα πυρὰ ξὺν τ' χυλῷ ἑψόμενα· εὔπνοόν τε γὰρ ὁ φαρμακῶδες ὑπὸ τῶνδε γίγνεται. ὁ τὰ θερέσα βεωθῆναι ὑπὸ τ' χυλῶ, οἰνοφορέα, καὶ ἥδιστα. Ηδη δ' καὶ ὠῶν καθεὸς εὐχύλων. λιὺ δ' ὑγρὴ κ' πολλὴ ἀναγωγὴ ἔῃ, θεὶς τ' ἀπύρω ἐμπασσέσθω, κ' νίτρω. ἄριστον δ' τ' ἀρτιτόκων ὠῶν δοθῆναι, ἐκ πυρὸς ἀπύρων· ἀπὸ γὰρ τῆς μητρὸς ἡ θέρμη ὑγροτέρη μὲν πυρὸς, οἰκειοτέρη δὲ τ' νοσέοντι, ὅκως ὃν ζώῳ ζώῳ. Ην δ' φλέγμα κολλώδες ἔῃ κ' γλίχρον, ἐς τὰ ὠὰ ἔλαιον ἐγχέειν, κ' ῥητίνης τ' ξηρῆς τ' ἀπὸ πίτυος ἐμπάσσειν, ὅκως τὸ θεῖον κρέασον εἶη· κ' τ' ἀπὸ τερμίνθου δ', τήξαντα. Καὶ πέπερι ἀνῖσον, κ' ὀν ὠοῖς, ὁ ἐν πισάνῃ, ὁ ἄπασι τοῖσι ἐδέσμασι· κ' ὁκόσα πεπέρει ξυνῳδά. Κρεῶν ἀκρόποδες ἐν χυλοῖσι ταχερῷ, πέλειαι, ἀλεκτορίδες ἐφθαί. συῶν ἐγκέφαλοι, ὀπτοὶ μὲν σὺν τ' ὀπτλόῳ, ἄνθρ δ' τετέρ ἀκνιασοι. Ην δ' ἄκερχνος ἔῃ, δοτέον κ' θαλασσίων, ἢ πετραίων, ὅ τι ἂν ἄζυσον ἡ χώρη φέρῃ. Ως δὲ μὴ ἁμαρτάνῃ ὀπθυμίῃ, μηδὲ σμήχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ὁ νοσέων, χαρίζεαθ ὀπώρης, μήλων ἑφθῶν ἐν ὕδατι ἢ μελικρήτῳ, ἢ σέατι ὀπτῶν· ἀφαιρέειν δ' χρὴ τ' λέπεος, κ' τ' ἐντὸς τρηχέων, ξὺν τοῖσι σπέρμασι. ἐφ' ὥρης δ', καὶ σύκων. ἀτὰρ κ' τ' ἄλλης δοτέον, ὁκόσον ἂν ἧ ἀβλαβὴς ἡ ὀπώρη, ἀλλὰ καὶ ἀνῖσός. Αμφὶ μὲν ὧν Τροφῆς, τάδε.

Επὶ δ' τ' πλευρῷ κέεσθαι χρὴ ἕρια θυμηδέντα θερμῷ, λίπαϊ δεδευμένα, ἔνθα ἄνηθον ἕψηται ἢ πήγανον. Ξυνεχὲς δ' τετέοισι τὸ πλευρὸν καταινοῦν. ἠδὲ ἐπιπλάττειν θερὸ τ' θερσαίρουσ· θερὸς δ' τοῖσι ξυνήθεσι πλάσμασι, μελίλωτον ἑψηθὲν ξὺν μελικρήτῳ, ξυμμίσγοντα μήκωνος τ' σαρκὸς ἐνεψυμένης, κ' μάννης ἄλητον ἐμπάσσειν. Ην δ' ὑγροτέρη ἧ ἀναγωγὴ ὁ πολλὴ, αἴρης ἄλητον, ἢ ἐρυσίμου, ξυμμίσγειν, καὶ νίτρον ἐμπάσσειν. Ην δ' μῆκος ἤδη τ' νόσου γίγνη), καὶ τ' ὀδυνίης ἐγκεομένης, κ' ὑγρῆς καθαίρεσις γινομένης, Εμπυον μὲν ἐλπὶς ⓐ ἄνθρωπον ἔσεαθ· σίνηπι δ' ξυμμίσγειν, ὁ κάγχρυ, τοῖσι Επιπλάσμασι. λιὺ δ'

καὶ

καὶ ψυχρῶν τ᾽ τόπων ἔσωθεν τοῖσι χάμνουσι αἴσθησις γίγνη, ὄξος προσφέρειν. Χρὴ δ᾽ ἐνεργὸν ποιέεσθαι, ἐς πολλὸν τὸν θερμασίην τῆς Ἐπιπλασμάτων ἀρχέειν· κρέσσων γὰρ ἡδὴ καὶ ἡ θέρμη τ᾽ τ᾽ Ἐπιπλασμάτων νεωχμώσιος. Ἔστω δ᾽ ὧν θάλψας ἐν κυρτασίῃσι, ἀφ᾽ ἑδῶν κέγχρυ, λίπαος ᾧ θερμῷ ᾧ ἐν χύσεσι. Κῦφον δ᾽ ἔστω πᾶν μηχάνημα Πυρίης, ὡς μὴ τὰ ἄχθεα πρὸς ᾧ πόνῳ πόνον ἐνδιδοῖ. Τοῖσδε μέντοι ἐπὶ τῇ τροφῇ χρέεσθαι, καὶ ξυνεπέχῃ τὸ ἄλγος.

Ἡδὴ δὲ ἐπὶ τοῖσδε καὶ Συκίης καιρὸς γίνοιτο. ἄριστος δ᾽ ὁ μετὰ ἑβδόμην· πρόθυμον δὲ, μὴ ξυνεπεσχθείης. οὐ γὰρ εὐήθεες αἱ νοῦσοι, ὁκόσαι πρὸ ἑβδόμης ἀπαυτέουσι Συκίην. Ἔστω δ᾽ μεγάλη, εὐρεῖα πάντη, ἀμφιχεῖν τὸ ἀλγέον χωρίον ἱκανή. ὃ γὰρ ἔσω ἐνδιδοῖ τὸ ἄλγος, ἀλλ᾽ εἰς εὖρος χέχυται. Ἔστω δ᾽ καὶ ἡ ὑπὸ τῇ Συκίῃ φλὸξ πολλὴ, ὡς μὴ μοῦνον ἐλκώσαι, ἀλλὰ καὶ ἀλεῖναι πρὸ τ᾽ ἀποσβέσιος ᾧ πυρός. Καὶ μὴν τ᾽ ἀπόσβεσιν, ἀποχρᾶσθαι ἀφαιρέειν αἷμα, ὁκόσον ἂν ἡ δυνάμις πάρῃ. Πολλὸν δ᾽ ἔστω πλέον, ἢ εἰ ἀπ᾽ ἄλλης περιφάσιος ἀπὸ τῶν ὑποχονδρίων ἀφαιρέοις αἷμα· ἐπιδηλοτάτη γὰρ ἐπὶ τ᾽ Πλευρητικῶν ἡ ἀπὸ Συκίης ὠφελείη. Ἅλες δ᾽ ἢ νίτρον ἐπὶ τῇσι φλέγμασι, δηκτικὸν μὲν καὶ ἀλγεινὸν, ὑγιεινὸν δέ. Ἀλλὰ ξυντεχνᾶσθαι τὰς δυνάμιας, καὶ ᾧ ἀνθρώπῳ τ᾽ τρόπον. ἢν γὰρ ἀλκιμώτερος τ᾽ ψυχρὸν δ᾽ καρτερὸς ἔῃ, ἐμπάσσειν τῆς ἁλῶν, μὴ αὐτοῖσι τοῖσι Ἕλκεσι, ὡς αὐτέων ψαύειν· τῇ δ᾽ ἀθόνῃ ἐπιπάσσειν, δεδθυμμένῃ τῇ λίπαϊ, ἠδὲ ἐπιπετάσειν τῇ χωλεύῃ· οἱ γὰρ ἐκ τ᾽ ξυντήξιος ἰχῶρες τ᾽ ἁλῶν εἰσι ἀδηκτότεροι. πολλὸν δ᾽ ᾧ λίπαος καταιονεῖν χρὴ, ὅκως τῇ προσπνέῃ τῶνδε ἀμβλύνῃ τὸ ἄλγος τ᾽ δήξιος. Δευτέρῃ δ᾽ ἡμέρῃ, ἄριστον τὴν Συκίην προσβάλλειν, ὡς ἐκ τῆς τρωμάτων ἕλκωταί τις λεπτὸς ἰχώρ. τόδε μὲν τῆς ἐπίπροσθεν Συκίης ἀνυσιμώτερον, πολλὸν δ᾽ τῆς δυνάμος φυλακτικώτερον· ὁ γὰρ αἷμα ἡ τροφὴ, ἀλλὰ ἰχὼρ ἐκρέει. καὶ τόδε μέντοι, προθυκεινήσας ἀμφὶ τῆς δυνάμος, πρήσσειν. τῇ τρίτῃ δὲ, κηρωτὴν, ξυὺ τῷ λιπαίνῳ καὶ πυρίνῳ, πλάνην. Ἢν δὲ ἔτι καθάρσιος τὰ πλύελα δέῃ, τοῖσι κηρώμασι ῥητίνης ξυντήκειν, ἢ ᾧ θείου τῷ ἀπύρῳ ξυμμίσγειν. καὶ αὖθις Πυρίην τὸ χωρίον ἔχειν. Ὡς τρόπος δ᾽ Σικύης· ἔχειν ὧν χρὴ κεραμέην κῦφον, ἁρμόζον τῇ πλευρῇ, εὐρὺ, ἢ τὸ χάλκεον, πρηνὲς ἐπὶ τὰ χείλεα, ἀμφιθεῖναι τοῖσι ἀλγέουσι. Ὑποπλάσσειν δ᾽ φλόγα μεγάλην ξυὺ λίπαϊ, ὅκως ζῶσα ἐς πολλὸν ἀρκέῃ χρόνον. μὴ προσφίγγειν δὲ τὰ χείλεα πρὸς τῇ σαρκὶ, ἀλλ᾽ εἰς ἀραιολὸν διαδοχή τις ἔστω, ὡς μὴ ἀποσβεσθείη τῇ πνιγί. ἐς πολλὸν δ᾽ ἐξάπλεος ἔνι· ἡ γὰρ ἔνδον ἐκείνη θέρμη, ἄριστον μὲν πυρίημα, ἀγαθὴ δ᾽ προσκλησις ἰδρώτων.

Χρὴ δ᾽ μηδὲ τὸν κάτω ἰητρεύειν ὑποροφῆν. ἀνοδράσι μὲν, ἐς τὸ ἔντερον πολλάκις ἔλαιον ἐγχέοντα· γυναιξὶ δ᾽, καὶ ἐς ὑστέρην. Διηνεκέα δ᾽ τὰ πόμματα ἐκ καταπότα ἔστω· μελίκρητον ξυὺ τῷ πυρίνῳ, ἐκ χυλῷ πισάνης, λὺ ξυεχὲς βάσαι, ὡς ἐν προφῇ φάρμακον. Ἢν δ᾽ μὴ προφῆς καιρὸς ἔῃ, ἔστω δή π

καὶ τῆ ποικίλων· πικέειον ξιὼ μέλιτι ἐψηθὲν ἐς σύσασιν· τὰς ᾗ χρὴ σφαίρας, μέγεθος ὅσον κυάμου, σεσηγύλας ὅσας διδόναι ὑπὸ τὴν γλῶτταν ἔχειν, ἀμφέρηται τῇδε κἀκεῖσε, ὡς μὴ καταποτὸν, ἀλλὰ τηκτὸν ἔῃ. Πεσσοὺς ᾗ τὸ ἀμφὶ τὴν μήκωνος, ξὺν μέλιτι, τὸ μελιλώτῳ, φάρμακον λεῖον καὶ ὑπνωτικόν. Τάδε μέντοι, τὸ πρὸ τῆς ἄρσιος, καὶ ἐπ' αὐτέῃ, τὸ ὅτε τῷ ὕπνῳ, διδόναι. Ασίτῳ ᾗ, τὰ φαρμακώδεα· κνίδης, καὶ λίνου τοῦ σπέρματος, καὶ ἀμύλου, καὶ κώνου τοῦ κοκκάλου, λείου ἑκάστου, κύαθον· τὸ ἀμυγδάλων τῆς πικρῶν πέντε καὶ εἴκοσι ἀριθμὸν, τόσοι δὲ καὶ πεπέρεος κόκκοι· φωχθέντα δὲ χρὴ, λεῖα, μέλιτι ἐς ἂν ἔκλειγμα φυρῆν. τῆς δόσις, μυστὴ μία. Ην δὲ ὑγρὰ καὶ ἄπεπα ἀνάγῃ, σμύρνης ὀλκῆς < δύο, κρόκου μία, πεπέρεος κόκκοι δεκαπέντε, μέλιτι φυρῆναι λίτρα μία. τόδε μέντοι ἤδη τὸ φάρμακον, καὶ πρὸ τῆς ἄρσιος δοτέον, μυστῆς ἥμισυ. ἀγαθὸν τόδε καὶ τοῖσι χρονίζουσι, εὖτε καὶ ὀξύμελι διδόναι χρὴ, ἢν δύσπνοια ξυνεπέργῃ.

Ψυχρὸν δὲ ὕδωρ ὁκόσοι τῆς ἰητρῶν τοῖσι Πλευριτικοῖσι ἔδοσαν, ἔτε ὁκοίῳ λόγῳ ξυμβαλέειν ἔχω, ἔτε τῇ πείρῃ πιστώσασθαι. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διημάξαντο κίνδυνον, οἵδέ μοι δοκέουσι Πλευριτικοί. Αλλὰ καὶ τοῖσι παλαιοτέροισι ἰητροῖσι ἰδέη τις ξυνδρομῆς Πλευρῖτις ἐκεκλήσκετο, χολῆς ἔκκρισις ἐοῦσα, ξὺν πόνῳ πλευρῆς, ὅτε σμικρῷ πυρετῷ, ἢ καὶ ἄνευ πυρετοῦ. Τόδε μέντοι τὸ πάθος οὔνομα μὲν ἔχει Πλευρίτιδος, τὸ δὲ πρῆγμα οὐκ ἴσχει. Αλλὰ καὶ πνεῦμά κοτε ξυνίσαν ἐν πλευρῇ δίψαν ἐνιδοῖ, καὶ ὀδύνῃσι πονηρῇσι, μαλθακιεί τε θέρμην. καὶ τόδε ἐκάλεσαν ἄνδρες ἀίδριες Πλευρῖτιν. Επὶ τῶνδε ὧν ὕδωρ ψυχρὸν ἄκος ἂν γίγνοιτο, εὐτυχίῃ δὲ χρεομένῳ. ἐσβέβηκε μὲν ἂν τὸ δίψος, ἡ δὲ χολὴ ἐς τὸ πνεῦμα ὑπηλάθη, καὶ διέπνευσε τὸ ἄλγος, καὶ ἡ θέρμη. Επὶ δὲ φλεγμασίῃ πλευρῆς, καὶ τοῖσι ὑπεζωκότος πρήσι, οὐ μόνον ὕδωρ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀναπνοὴ ψυχρὴ, κακόν.

Ην ὧν ἐκ τοῦ πρόσθεν ἰητρείης πρειγόντως ᾖ Πλευριτικοὶ, ἔτι δὲ βραχέα βήσσωσι, καὶ θέρμη ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἴσχῃ, ἀναδύειν χρὴ ἁμαλύνειν τάδε. ἢ γὰρ ὑποτροφὰς ποιέει τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα, ἢ ἐς Εμπύησιν τρέπει.

ΘΕ-

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ
ΟΞΕΩΝ ΝΟΥΣΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Θεραπεία Περιπνευμονίης.	Κεφ. α'.
Θεραπεία Αἵματος Ἀναγωγῆς.	β'.
Θεραπεία Καρδιακῆς.	γ'.
Θεραπεία Χολέρας.	δ'.
Θεραπεία Εἰλεοῦ.	ε'.
Θεραπεία τῆς κατὰ τὸ Ἧπαρ ὀξέων παθῶν.	ς'.
Θεραπεία Νωτιαίας Φλεβὸς, καὶ Ἀρτηρίας, ὀξείας νόσου.	ζ'.
Θεραπεία τῆς κατὰ τοὺς Νεφροὺς ὀξείας νόσου.	η'.
Θεραπεία τῆς κατὰ τὴν Κύστιν ὀξέων παθῶν.	θ'.
Θεραπεία Ὑστερικῆς Πνιγός.	ι'.
Θεραπεία Σατυριάσεως.	ια'.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΕΡΙΠΝΕΥΜΟΝΙΗΣ.

Κεφ. α΄.

ΚΑΤΟΞΥ ϗ θπκαμεθν καλὸν φλεγμασίη ⟨ πξῆσις ⟩ πνεύμονος, ἐφ' οἷσι πνὶξ ὀλιγοχρονίη. Χρὴ ὧν ἀντίξοα, ἠδ' ὠκέα, ἔμμεναι τὰ ἀλεξήματα. Τάμνειν αὐτίκα τὰς ἐπ' ἀγκῶνι φλέβας· εἶτ' ἄμφω ἅμα θπὶ δεξιὰ ⟨ ἀειρεσὶ μᾶλλον, ἢ ἐκ μιῆς μέζονα, ὡς ἀφ' ἑκατέρης τ χώρης ⟩ πνεύμονα ἡ ἀντίπασις τῆ ὑγρῶν ἔῃ. Μὴ μέσφι λειποθυμίης· ⟨ ωεσημωξέει γὰ τῇ πνιγὶ ἡ λειποψυχίη. Ἀλλὰ κὴν σμικρὸν ἀναπνεύσωσι, θπεχόντα χρὴ τ ῥοιὴ αὖθις ἀφαιρέειν. Ην γὰ ἐξ αἵματος αἱ ωεφάσιες ἐῶσι, αὐτικὰ τ αἰτίην ἡ Φλεβοτομίη ἀγᾷ ἔντε φλέγμα, ἢ ἀφρὸς, ἤ τι ἄλλο τ ὑγρῶν πρήσσῃ, αἱ τ φλεβῶν κενώσιες εὐρυτέρῃσι τ τοῦ πνεύμονος ποιέουσι χώρην, ἐς ὁδὸν τ ἀναπνοῆς.

Χρὴ ὃ ϗ κάτω ἄγειν ὑγρὰ ϗ φύσας· ἐπὶ μὲν Φλεβοτομίης ⟨ μαχείοντα τ ἕδρῃσι, λίτρῳ, μέλιτι, πηγάνῳ, ῥητίνῃ τῇ ἀπὸ τ τερμίνθου τῇ ὑγρῇ. Αντὶ ὃ τ Φλεβοτομίης, εἰ μέζων ἡ κώλυσις ἔοι, ὑποκλύζειν χυλῷ δριμείῃ, ἁλσὶ μὲ πρὸς τῷ λίτρῳ, ἢ ῥητίνῃ ὃ τῆς τερμίνθου ξυὺ τῷ μέλιτι. πήγανον δὲ ἐν τῷ ἐλαίῳ, καὶ ὕσσωπον ἐν τῷ ὕδατι ἑψηθέντα, ϗ κολοκύντης ὃ τῆς ἀγρίης αἱ σάρκες αἱ εἴσω, ἑψηθεῖσαι ξυὺ ὕδατι, ἄειραι.

Συκίαι κῦφαι, ἐς τὰ μετάφρενα, ϗ ⟨ νῶτον, ⟩ τὰ ὑποχόνδρια, πάντα ξύμφορόν. Ιὼ δέ πως ὁ γιάρης εὔσαρκος ἔῃ, ὅκως μὴ ἀμφὶ τοῖσι ὀστέοισι τὸ δέρμα ἡ Συκίη ἀμφιπλάσσοι ἐρείδουσα, ⟨ τῷδε ωεσβάλλειν. Ην γὰρ πάντη τοῦ σώματος τά τε ὑγρὰ ἐφέλκῃ, καὶ τὸ πνεῦμα ἔξω τιταίνηται, οἷσίπερ ὁ πνεύμων πίγεται, ἀνάπνευσις ἂν γίγνοιτο τοῦ καλοῦ. πάντα γὰρ πολιορκέειν χρὴ τ Πεεμπνευμονίην.

Απὰρ μηδὲ τ ⟨ στόμαχος ὠφελέοντων φαρμάκων ⟩ χορηῆν μηδέν. ἕλκει γὰρ ὁ πνεύμων ⟨ ἐν ὑγείῃ ὑγρὸν, ⟩ Ιὼ νοσῇ. Φαρμάκων διδόναι ὧν, ὁκόσα λεπύνει τὰ ὑγρὰ ἐς ⟨ ἀποπολὺ, ⟩ ἠδὲ ὀλιθρεῖ ϗ εὔρεα ἐς ἀναγωγὴν τοὔξει. Πίνειν μὲν, ἐς τάχος τ ὠφελείης, λίτρου ξὺν ὑσσώπου ἑψήματι, ἢ ἅλμην ξὺν ὄξεϊ ⟨ μέλιτι, ⟩ ἢ σίνηπι ὑγρὸν ξὺν μελικρήτῳ. ἐμπάσσειν ὃ ἐκάστῳ, ϗ τ ἴεισθ τ ῥίζης, ϗ πεπέρι, εὔτολμον. ἀπὰρ ϗ ταύτην ξηρὰ σήσαντα, ξὺν μέλιτι διδόναι. Ην δὲ ἄϋπνοι ἐῶσι δι' ἡμέρης, ἠδὲ ἐγρηγορῶσι πάννυχοι, δέον μὴ ὁ ἄνθρωπος μανῇ. ϗ ποικίλων φαρμάκων ὑπνωτικῆς χρέος, Ιὼ μήτι ἐν-

ἐνδιδῷ ἡ νῦσος, ὅκως ⟨ε τὴν ταλαιπωρίην ὁ τ̃ φαρμάκων κομιδὴς εὐνάσῃ· τὰ πολλὰ γὰς γίγνεται καρώδεα. λιὴ ἢ ἐν ἀκμῇ τ̃ πυρὸς καὶ ὑπὸ τῷ ὀλέθρῳ φάρμακον διδῷς, θανάτῳ ἂν εἴης ⟨ῳδὰ τοῖσι δημότῃσι αἴτι⟨ο⟩.

Χρὴ δὲ καὶ τὰ σιτία ἴκελα ἔμμεναι, ῥιμέα, λεπτὰ, ἀμυλώδεα παχέος, σμιγματώδεα. λαχάνων, ⟨ωφέσων, ἢ κορωνόπης, ἢ κνίδη, ἢ κράμβη ἐν ὄξεϊ ἐψηθεῖσα. σιτηρῶν ἢ, πτισάνης ὁ χυλὸς τ̃ ὀρυζάνης ἢ ὑαστώπης ⟨ωφελεώτ., ἠδὲ πεπέρι⟨ο⟩ ⟨ε λίτρου πλεῖον ἀντὶ τ̃ ἁλῶν· χόνδροι ξὺν μελικρήτῳ κάθεφθοι· ἄφυσα ἢ πάντα ἐν τῇ ἑψήσι ἔστω· κακὸν γὰς Πεπαθυμονικοῖσι, φύσημ. Οἶν⟨ο⟩ ποτὸν, λιὴ ἄπυρον ἐῶσι, μὴ πολλόν τι τ̃ ςύψι⟨ο⟩ ἔχων· πυκνωτικὸν γὰς σωμάτων, ἡ ςύψις. χρὴ δὲ τετέοισι ἀραιοῦν μὲν τὰ μέρεα μᾶλλον. Πολλὸν ἢ ἄγειν τὰ πλύελα. Τὸ ξύμπαν ἢ, ὀλίγον ἔστω ποτόν· πνεύμονος γὰς τέγξις κακὸν, ἔτεκεν πνεύμων ἀπὸ στομάχυ ἕλκε ⟨ε κοιλίης.

Θώρηξ ἢ ἐσκεπάσθω ἐρίοισι, ξὺν λίπαϊ, κ̀ λίτρῳ, ἢ ἁλσί. ἄριστον ἢ χρίσμα τὸ ἀμ̀ τ̃ λημνίσι⟨ο⟩, σίνηπι ξηρὸν ξὺν κηρωτῇ ὑγρῇ. Καὶ τὸ ξύμπαν, ἔξω ἄγειν, κ̀ ὑγρὰ, ⟨ε θερμασίην, κ̀ πνεῦμα. Ἀρήγε κ̀ ὄσφρησις ῥιμέων· χρίσεις· ἄκρων δεσμοί. Τάδε μέντοι ποιέοντι λιὴ μὴ ἴκῃ ἡ νῦσ⟨ο⟩, ἀνέλπις⟨ο⟩ ὁ ἄνθρωπ⟨ο⟩.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΣ.

Κεφ. β'.

ΠΑΣΑΙ δὲ, αἱ ἐξ Ἀναγωγῆς Αἵματος, οὐκ εὐήθεες· ἃ μ̀ τ̃ τρόπ̃ μοῦνον, ἢν ἐκ ῥήξι⟨ο⟩, ἢ ἀμβρώσι⟨ο⟩, ἀλλὰ κἢν ἀραίωσις φέρῃ. οὐδ' λιὴ ἀπὸ θώρηκος, ἢ πνεύμον⟨ο⟩, ἢ στομάχυ, ἢ ἤπατος, τ̃ κινδυνωδέων· ἀλλὰ κἢν ἀπὸ κεφαλῆς, ἡ ἀσινεστέρη. Αἵματος γὰ ἡ φορή. αἷμα ἢ πάντων τροφὴ, πάντων δὲ θέρμη, πάντων ἢ χροιή. Καὶ φοβερὸν μὲν ἰδ̃ν ἀμ̀ σώματος ὀκωσοῦν ῥέον. κακὸν δὲ, ἤντε ἀπὸ ἀρτηρίης καιρίης· κάκιον δὲ, λιὴ ἐκ ῥήξι⟨ο⟩, καὶ ἀμβρώσι⟨ο⟩.

Χρὴ ὧν ⟨ω ἰητρὸν τ̃ πάθε⟨ο⟩ ξυνεπείγειν μᾶλλον ἀρήγοντα. καὶ ⟨ωφῶτον μὲν, ψυχρότερον αἰρέεσθαι ἠέρα ἐς ἀναπνοήν. σηκὸν ὑπόπεδον, κλίνην ἑδραίην, ὅκως μηδὲν σείηται. ἐρεθιστικὸν γὰ αἱ σείσιες. κοίτη ἢ στερεὴ, μὴ κάρτα εἴκουσα, μηδὲ βαθείη, ἄθερμος. Ὀρθιον ἢ τὸ κῆμα· ἡσυχίη λαλιῆς, ἠδὲ ἀκουσμάτων· ψυχῆς ἀταραξίη, εὐθυμίη· πάγχυ δὲ τοῖσι τετέοισι ξυνομαρτέει δυσελπισίη· τίς γὰ, ἐμέων αἷμα, θάνατον οὐκ ὀρρωδέει;

Ην ὦν πολύαιμοι καὶ ὑπόφλεβοι ἐῶσι, ἐπὶ παύσῃ ἰδέῃ Αναγωγῆς τάμνειν φλέβα. ἤντε γὰρ ὀπὸ ῥήξιος, ἢ ἀμβρεώσιος, εὐάρμοστος Φλεβοτομίη· ἤντε ἐπ' ἀραιώσι, δέος μὴ ἀποῤῥήξῃ τὸ πλῆθος. Τάμνειν δὲ τ' ἐπ' ἀγκῶνι κάλλιον. εὔροον τε γὰρ τὸ αἷμα τῆσδε, ὀκ καταχάζεαι ῥηϊδίη, καὶ ἐς πλοῦνας ἡμέρας ῥέειν ἀσινέως εὔσομος. ἐπὶ πᾶσι δὲ πάντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τ' καιρίων ἀπολάγχνων οὐδὸς ἥδε αἵματος· ἡ δὲ ἀνωτέρη τῆσδε, ὀκ ἥδε, ἀποχίδες ἔασι μᾶλλον, τ' ἀπὸ τ' βραχίονος, ἄμφω· ὥστε οὐδὲν μέζον ἡ ἀνωτέρω, τ' μέσης, ἐς ὄνησιν ἴσχει· αἴσθριες γὰρ τ' ἀποχίσιων, ὁκόσοι σομάχῳ καὶ ἤπατι ξυνῆψαν τὴν ἄνω. Ην δὲ ἀπὸ πυθμένος ῥέῃ, τάμνειν τῆς ἀριστερῆς χειρὸς τ' μέσην δακτύλων μηκεθ' τε καὶ ῥωμαλέος. τήνδε γὰρ τ' ἰητρῶν μετεξέτεροι δοκέουσι ἐπὶ Σπλῆνα κραίνειν· ἀταρ ὀκ ἥδε τ' ἐπ' ἀγκῶνι τῆς κάτω ὀξὶ ἡ ἀπόχισις. τῇ ὧν πλέονι ῥηΐδιος τοῖσι δακτύλοις, καὶ μὴ ἐπ' ἀγκῶνι, τάμνοι τις αὐτέην· μεῖζων γὰρ τῇδε, ὀκ εὔροος. Τὸ ξύμπαν μὲν ὧν, ῥηΐστου λειποθυμίης, ὑπαχέειν. ἀταρ μηδὲ πολλὸν ἀφαιρέειν· ἱκανὴ γὰρ καὶ ἡ Αἱμορραγίη γυμῶσαι τ' ἄνθρωπον. ξυνεχὲς δὲ, καὶ ὀπὸ σμικρῆς ἀφαιρέσιος, ἐπαφαιρέειν, καὶ αὐτῆμαρ, καὶ τ' ὑστεραίης, καὶ ὑπὸ τ' ἄλλης ὑστέρης. Ην δὲ ὁ ἀοδενέων ἰσχνὸς καὶ λείφαιμος ἔῃ, μὴ τάμνειν φλέβα. Τάδε μὲν ὧν, ἀμφὶ ἀφαιρέσιος αἵματος.

Αρήγειν δ' καὶ δεσμοῖσι ἄκροις· ποδῶν μὲν, ὑπὲρ σφυρὰ, καὶ γόνατα· χειρῶν δὲ, ὑπὲρ καρπὸν, ὀκ βραχίονα. ταινίη πλατείη, ὅκως ἡ ἀφόσφιγξις κραταιὴ μὲν ᾖ, ἄλγος δὲ μὴ φέρῃ. Τοῖσι δὲ αἱμορραγέουσι χωλοῖσι ὑπερβάλλειν χεὴ ἕλκια μὲν πινόεντα οἰσύπῳ ἀπὸ τῆς ὄϊος. τέγγειν δὲ χυμῷ, οἴνῳ αὐστηρῷ, καὶ ῥοδίνῳ ἢ μυρσίνῳ λίπαϊ. Ην δ' ξυνεπείγῃ ἡ Αἱμορραγίη, ἀντὶ μὲν τ' ἐρίων, σπόγγοισι χρέεσθαι, ὄξει δὲ, ἀντὶ τ' οἴνου. ὑποαλειφέσθω δὲ μυρσίνῳ τὸ χωρίον ὑπὸ πᾶσι δὲ τοῖσι σπόγγοισι, τ' ἀκανθίνης, ἢ ὑποκυστίδος, ξηρῶν τ' χυλῶν, ἢ ὀκ ἁλόης· ἄριστον δὲ καὶ τὸ ὀμφάκιον ὄξει λυθέν. Ην δὲ ἡ Τέγξις ἀσπερὲς ᾖ καὶ δύσφορον, Εμπλάστροισι χρέεσθαι. ὀκ γὰρ τὸ δέρμα πρηΰνουσι, καὶ οἷον τῇ χειρὶ κρατέουσι, ἀταρ ὀκ αἱ δυνάμεις αὐτέων σύψαι ὀκ ξηρῆναι δυνατώτατοι). Μυρίαι δ' καὶ ἄλλοισιν ἄλλαι πειρῇ ἔασι πισταί· ἄριστα δὲ, ὁκόσαι ὄξος ἴσχουσι, καὶ ἰτέης φύλλων χυλὸν, ἠδὲ καὶ ἄσφαλτον, ὀκ ἰὸν, καὶ συμφυτίνην, καὶ λιβανωτὸν, καὶ σμύρνιον, ὀκ χαλκὸν καὶ κεκαυμμένον, καὶ λεπίδα, ὀκ ὁκόσαι τοιαίδε ἐπὶ τοῖσι Εμπλάστροισι· ἡ ἔρια τὰ πινόεντα, ἢ οἱ σπόγγοι ἐν βραχέϊ δεδυθέντες ὄξει. Ην δὲ τ' τάνυσιν τ' Εμπλάστρων μὴ φέρωσι, Επίθεμα ποιέειν. φοίνικες οἱ πόνες, ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ δεδυθέντες, ἐς μάζαν τεύχουσι), ἔπειτα ἀκανθίνῃ ἐμπάσσεται λείη, ὀκ σίδια· ἐγχριόμενα δὲ ἐς τεῦχον, κατ' ὀλίγον ῥαίνεσθαι πίθεται. Αλφιτα οἴνῳ ἢ ὄξει δεδυθέντα, ἠδὲ φακῆς ἄλητον λεπτὸν χρησέῃ σεσηπομένον, κηρωτῇ ῥοδίνῳ μίξῳ ἀναλαμβάνοντα, πιθέναι· μίσγειν δὲ καὶ συμφύτου τῆς ῥίζης σεσηπομένης. Αλλο. βραβύλων ἀγρίων ῥίζας ἑψεῖν ἐν ὄξει, καὶ τεί-

τείψαντα ἐς μάζαν, ϖδαμίσγειν ῥοὰς, καὶ κόμμιος, καὶ μυρσίνης βραχύ. Τῶνδε μέντοι γε ἄλλα ἄλλοισι ξυμμίσγειν, ὅκως ἂν ἰσόρροπος τῆς τ̃ φαρμάκων, καὶ ϖεσσσύνης, καὶ ὀσμῆσος δέηται· χρὴ γὰρ καὶ τοῖσι κάμνουσι χαρίσασθαι. Τάδε μὲν, ἐκτὸς θεραπείης, ἄκη.

Ἡ δὲ τῶνδε κατωτέρη ἴησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι κέεται, ὡς ἄγχιστα τ̃ τετρωμένων εἶη τὰ φάρμακα. Τελευτὴ δὲ τετέων ἡ ἰδέη· ἢ τὰς ὀχετὰς τοῦ ῥόου δῆσαι, ξυναγωγῇ καὶ πέσσοντι τῷ ἀγγείων· ἢ τὸ ῥέον παχῦναί τε καὶ πῆξαι, ὡς μὴ ἀναῤῥέῃ, κἢν ϖαραπέμπωσι ὀχετοί· ἢ ξηρῆναι τὰς ἐφόδους, ϖρὸς ἕδρην τὴν ἀρχαίην τὸ αἷμα σήσαντα, ὅκως μὴ τῇ ἀπῤῥοῇ κενούμενοι οἱ χῶροι ϖεσσομενέωσι, πλημμυρῶσι δὲ ἔνθα ἡ ξυῴδοσις. Ἐπὶ μὲν τῆς ἀρταιώσιος τ̃ φλεβῶν, ἡ σύριγξ ἀρκέει· ἀναῤῥέει γὰρ, ὡς ὑδρηῖον νέον, ἀθὴν τῆσι ἀρταιώσεσι. Ἀτὰρ ἠδὲ ὅτι τῆσι διαιρέσεσι, σύριγξ μὲν ἡ ἰητρείη, ἐς τ̃ ξυναγωγὴν τ̃ χειλέων· μέζοσι δὲ, καὶ δυνατωτέρῃσι, τοῖσι φαρμάκοισι χρέεσθαι. Ἦν δὲ ὁ τῆς διαιρεώσιος ἔῃ τρῶμα, καὶ μὴ ξυνάγῃ ὑπὸ τῆς σύριγος ὃ ἕλκεος τὰ χείλεα, σεσήρῃ γὰρ τὸ τρῶμα ἀξύμβατον ἐκ τῆς διαθλίψιος ἐὸν, πάγον χρὴ τοῦ αἵματος, ἀτὰρ ἠδὲ τ̃ θέρμης, ποιέειν· ἀκαυσίῃ γὰρ τῶνδε καὶ πήξει ἴσαται ὁ ῥόος. Ὀξύκρητον μὲν ὧν τοῖσι ἀραιοῖσι ἰχῶρι ἐς σύριγα· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ αἷμα ἄκρητόν ἐστι τὸ ῥέον, ἀλλὰ τοῦδε ἰχῶρος, ἀλλὰ σμικρῶν τ̃ σωμάτων. Ἐς τοῦδε δὲ πολλοῦ, οὐδὲ πολλάκις, χρέος. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἡ ἔξωθεν ἰητρείη, ἀτὰρ καὶ φοινίκων ἢ κερατίων ἐδωδίμων ἔψημα ποθὲν, μοῦνον ἤρκεσε. ἔστω δὲ τὸ ὄξος οἴνου μὲν τοῦ συφόντων τοῦ γλυκέος, εἰ μὴ φαρμακίης ἦ, ἀλλὰ τοῦ χρόνῳ δριμύ τε καὶ σῦφον. Ἐπὶ δὲ τῆσι διασάσεσι τ̃ τρωμάτων, πρὸς τοῦ ὀξυκρήτου ἔστω φάρμακα, ἁπλᾶ τὴν ϖοφύλλου, ἀρνογλώσσου χυλὸς, ἢ πολυγόνου, ἢ σέριδος, ἐκάστου μοίρη, πρὸς τοῦ ὀξυκρήτου. Ἦν δὲ ὅτι μᾶλλον ῥέῃ, ὑποκωνίδος ἢ ἀκακίης ξηρῶν ἐμπάσσειν, ἐς γ΄ κυάθους ὃ ὀξυκράτου, ὁλκῆς τῆσδε δραχμὴν μίην. ἄριστος δὲ καὶ χυλὸς ὀμφακος. Ἦν δὲ κρέσσον ἡ ξυμφορὴ τῷδε γίγνηται, κηκίδα λείου, καὶ βάτου ῥίζαν ξηρὴν, καὶ λίθον τὸν ἐξ ἁλὸς κυρόλλιον λείου ξηροῦ ἐμπάσσειν. δυνατωτέρη δὲ τῶνδε τὸ ῥῆον ἡ ῥίζα, ἐμψύξαι, ξηρῆναι, σῦψαι, τὰ πάντα ποιῆσαι· ἀτὰρ καὶ ἥδε ξυὺ τοῦ ὀξυκράτου μοῦνο. Ἦν δὲ μεζόνων ἀρήγειν χρέος, τοῖσι χυλοῖσι τῆς σέριδος, ξυὺ ἀρνογλώσσου, τῆς ῥίζης ἐμπάσσειν ὁλκῆς τριώβολον, ἐς κυάθους ὃ ὑγροῦ τρεῖς ἢ τέσσαρας. Ἐπὶ δὲ τῆσι διαῤῥώσεσι, τότε ὅλως ἐν ἐκείνῃ σύριγι ἐμποιέειν, ἐς πάγον τοῦ διαῤῥέοντος αἵματος· καὶ τοῖσι δεχομένοισι, ὅκως ἀπὸ πολλοῦ ὃ τρώματος μύωσιν αἱ φλέβες. Ἀλλὰ ἐς τὰ πινόμενα ἔστω κρατιστὰ, δυνατὰ ποιῆσαι πάγον. χυλὸν ὧν κοριάνου ξὺν ὄξει, ἠδὲ λαγοῦ ταμισὸς, ἢ νεβροῦ, ἢ ἐρίφου· μὴ πολλὸν δὲ διδόναι· ἔκτεινε γάρ κοτε τετέων τι τοῦ πλήθει· ἀλλὰ ὃ μὲν χυλοῦ ὃ κοριάνου μὴ μεῖον μὲν ἡμικυάθου ἐς τρεῖς ὃ ὀξυκράτου, τ̃ δὲ ταμισοῦ ὀβολοὶ μὲν τρεῖς,

τὸ ᾗ πλεῖσον ὀβολοὶ δ'. Ες δὲ τὰ τοιάδε εἴδεα τῆς φορῆς, ϗ γῆ ἀείση Σαμία, ϗ Ερετριὰς, ϗ ἀσπὶς κάρτα λευκὸς, ϗ Σινῶπις, καὶ ἡ σφεκγὶς ἡ Λημνίη. Τετέων δὲ ὀλκὴ σταθμοῦ, τὸ μεῖον, < α'· τρεῖς δὲ, τὸ πλεῖσον· ξυὼ πίνι τῷ ἑψημάτων, φοινίκων, ἢ κερατίων ἐδωδίμων, ἢ ῥιζῶν βάτων. Ην δὲ τρηχύνῃ ᾗ ἀστερίη, ϗ ὑπὸ τῷδε βόσῃ, σιραίῳ τῷ Κρητικῷ ἐμπάσσειν τάδε. ἄρυσον ἐς λέβητα Αστερίης, ϗ ἄμυλον ξυὼ τοῖσι δοθεῖς· ξυὼ γὸ τῷ λείῳ, καὶ τὸ παχερὸν ἴσχει. Ην μὲν ὦν ξυνεπείγῃ ἡ φορὴ, ἅπαξ τῆς ἡμέρης, ϖοὸ τῆς ϖροσάρσιος, δοτέον· ἢν δὲ μὴ, καὶ δὶς, ϗ τρίτον ἐς τὴν ἑσπέρην. Εκ δὲ τῶ φαρμάκων καὶ καταποτὰ ποιέειν ξηρῶν, ὅν μέλιτι ἐφθῷ ἐς σύστασιν· κηκὶς λείη· ἄρισον δὲ καὶ ῥοὸς ἐς τὰ ὄψα, γίγαρτα, καὶ ὀξυλαπάθου καρπὸς, καὶ ἰδίη ἑκάστου, ϗ ξυνῆ. τάδε μέντοι καὶ ὑπὸ τῇ γλώσσῃ ἔχειν, ἐς τὸ διηνεκὲς τῆ ξυντήξιος· ἀτὰρ ϗ κόμμι ξυὼ τῷ φυτῷ, ϗ τραγάγου τῆς ἀκάνθης τὸ διάχρυον. Ποικίλων δὲ φαρμάκων, μυρίη μὲν ἡ πεῖρη, ποικίλαι δὲ καὶ χρήσιες, τροχίσκων, τῶ μὲ τῆς Αἰγυπτίας ἀκάνθης, καὶ ἑτέρου τῶ μὲ ἠλέκτρου, καὶ ἄλλου δ' ϗροκώδεος, ὡς ἡ σκυθικὴ ἰδίη λέλεκται.

Ανθ μὲν ὧν πυρετῶν, ἅπαντα τολμέειν δεῖ τοῖσι φαρμάκοισι· ϛ πολλὰ, ϛ πολλάκις, διδόντα. Ην ᾗ ὑπεπυρεταίνωσι, (τὰ πολλὰ ᾗ τῆσι φλεγμασίῃσι τῶν τραυμάτων γίγνονται πυρετοὶ,) μήτε ἀθρόον ἴσχειν τὴν φορὴν, μήτε ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι φάρμακα πίπτειν· πολλοὶ γὰρ ὑπὸ πυρετῶν θάσσον ὄλλυνται, ἢ ὑπὸ τῆς δ' αἵματος φορῆς.

Τροφαὶ, ποικίλαι· καὶ τὴν ἰδέην, ὁκοῖα τὰ φάρμακα. ἀτὰρ ϗ τὰ φάρμακα ἐν τροφῇ· ἔστε γὰρ δεῖ μὴ μόνη ἅπαντα εὑρεῖν τὰ τροφῆς ἀγαθὰ εὔπορον· ἔστε, ἢν μὲν ὁ μόνη ἐς ὑπερείλιν ἀρχέῃ, μὴ μόνη χρέεσθαι, ἀλλ' ἐν χόρτῳ, ῥηΐδιον· καὶ γὸ ϗ ποικίλα ἴσχειν. Ηδη δὲ ἀπὸ χρονίων γίγνεται. ἔστω ὦν σύφωσα, ϗ ἐς δυώδεα ψύχωσα, ἀτὰρ ἡδὲ ἐς ὄξιν· θέρμη γὸ αἵματος ϖρόκλησις. Χόνδροι πλυτοί· ὄρυζα ἐς ὀξύκρητον· ἢν ᾗ τὸ ὄξος βῆχας ἐμποιέῃ, φοινίκων ἕψημα· ἄρτος ὀπλὸς, καταξηρὸς, κοπείς, ἡδὲ ϗ ἐς ἄλητον σεσημένος. ἀπάντων ὦν ῥόφημα, ξὺν λίπαϊ· ϑύμβρη ἄλεσι ἡδυνθεῖσα, ῥοὸς ἐπίπασμα. Ην ᾗ ϛ χαρίσασθαί τι ϕ κάμνοντι ἐθέλῃς, χορίανον ἔστω ἐς ἡδονὴν ὅτῳ φίλον, ἤ τι τ ὑγιηροῦ ἡδὲ εὐπνόων σπερμάτων. Φακὸς, ἢν ῥυ ἡ Αἰμορραγίη ἐπείγῃ, ξυὼ ἀγνογλώσσου χυλῷ· ἢν ᾗ μὴ, ϐ χυλῷ ἔστω φειδώ· ὁ γὸ εὔπεπτον, οὐδὲ ϖροσηνὲς ἐς γοῦσιν. χρὴ δὲ τουτέοισι, ἥκιστα πάντων, δύσπεπτον διδόναι. Ην ᾗ ὀξὺς Αἰμορραγίης θάνατον ὀρρωδέῃς, ϗ ἀτρεπὲς, ϛ δύσπεπτον· ἡδὲ ἀπτέα ἔστω τὰ σώζοντα. κηκὶς ὦν, ξηρὴ, λείη, ϖροσεπιπασσέσθω φακῷ τῷ ξηρῷ, καὶ ψυχρῷ· ὠὰ, ἑψέσι παχέα, ξυὼ ῥοιῆς σιδίοισι, ἢ κηκίδος. Ηδέ ἔστιν ὑπ' ἀνάγκης ἐν φαρμάκῳ τροφή. Ποτὸν δὲ, τὸ ξύμπαν, ὀλίγον ἔστω· ξηρὴ γὰρ διαίτη ὑγρὸν ἀξύμφορον. Τοιάδε μὲν, σῦψαι καὶ ψῦξαι εἰ ἐθέλεις. Ην ᾗ πα-

παχῦναι ⸋ αἷμα κὴ ωνεῦμα, χάλα, κὴ ἄμυλος· κὴ χόνδροι ἄλλοτε μὲν ξὺν ἀμύλῳ, ἄλλοτε δ᾽ ξὺ χόνδρῳ χάλα· ἐς πῆξιν δ᾽ ἡ σύσασις, ὡς μὴ ῥόφημα ὑγρὸν ᾖ. Ην δὲ ὅτι μᾶλλον παχῦναι καὶ σῦψαι ἐθέλῃς, ⓐ χόνδροι μὲν ξὺν φοίνιξι ἐψείσθωξ· ἐς ὃ τιὺ σύσασιν, ἄμυλος ἔστω, κὴ χάλα ἄφεισον, ⸋ φαὲ τὸ Τυῤῥηνικὸν, παχὺ ἐὸν, ⸋ γλίχρον, ⸋ κολλῶδες, ξὺν τῷ χάλακι· ταμισᾶ δ᾽ τᾶ ἐρίφε ὑγροῖσι τοῖσι ἐψήμασι ωροσεγχέειν ἐς πῆξιν, ὅκως ὅτι χάλακι ἐς νέκ τυρᾶ ξύσασιν ἴσχῃ. παχύτερον δ᾽ τετέων κέγχρος ἐφθὸς ξὺν χάλακι ὡς τὸ φαὲ, κὴ τὸ ἐπίπασον ἡ κνκὶς ⸋ τὰ σίδια. Τεκμαίρεαδ᾽ τὰς ξυμμετρίας τᾷ ξηραινόντων, ἢ παχυνόντων· καὶ γὰρ βηχώδεα ταῦτα, ὑπερβολῇ τε ξηρότητος μετεξετέρθισι ωροσέρρηξε τὰς φλέβας. Ην δ᾽ πήσῃ μὲν, ἴσχηται δ᾽ τὸ αἷμα, ἐς τἀναντία ἐκ ωροσαγωγῆς ἡ μεταβολὴ, ⸋ μηδὲν ἄγαν· φιλόσοφα γὰ τάδε, καὶ καλοήθεα. Χρὴ δ᾽ συρχᾶν ἤδη ⓐ ἄνθρωπον, καὶ τὰς ὠτειλὰς ἐς τὸν πῶρον ἄγειν, αἰώρῃς, ἢ τρίψεσι μαλθακῇσι, ωροδόδοισι, θυμηδίῃσι, τροφῇ ποικίλῃ καὶ ξυνήθεϊ.

Τάδε μὲν ὧν, ἢν ἐκ τῆς φορῆς τᾷ αἵματος τὸ τρῶμα ξυμπέσῃ, καὶ ὁ χῶρος ὑγιαθῇ εὐαχέως. Ην δ᾽ ἐγκαταλείπῃ Ελκος, κὴ λάπυον γίγνηται, ἑτέρης μελέτης χρέος· καὶ γὰρ ⸋ ἑτέρων διαδέχεται ἡ φορή. Περὶ τῆσδε μέντοι, ἐν τοῖσι Χρηνίοισι λελέξεται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑΚΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΕΝ Συγκοπῇ, μάλα χρὴ τ᾽ ἰητρὸν ωρόνοιαν ὑπαιθρεύειν· μέλλοξ μὲν γὰ ἦν ωρογιγνώσκης, τά τε χάλα ωρέοντα ἐπεασυμφώνως σωτηρίαι ἔνεστι, ἀτὰρ ἠδὲ ἐξελάοις ἂν αὐτέην πρὶν ἵκεσθαι· Παρεῦσαν δ᾽ ὐ ῥηϊδίως διαδιδρήσκουσι ⓐ νοσεῦντες. λύσιν γὰρ τ᾽ φύσιος, τιὺ Συγκοπιὺ ἔλεξα· ὐ παλίσσυτος δ᾽ φύσις λυθεῖσα. Τήνδε ὧν, μάλιστα μὲν μέλλοξ, κωλύειν· ἢν δ᾽ μὴ, ἄρτι ἀρχομένῳ. Περιγιγνώσκειν δ᾽ χρὴ, τοῖσι ἐν τοῖσι ἀμφὶ τ᾽ Οξεῶν Νόσων λελεγμένοισι· εἴτε τιὺ αἰτίῳ, ἀτὰρ ἠδὲ κὴ τὰ σημήϊα ἐφεδρεύσαντα. Καῦσος μὲ γὰ ὁ πυρετὸς, ἀρχή. ἐπὶ δ᾽ ᾧ Καύσῳ, κάκιστα σημήϊα, ξηρότης, ἀγρυπνίη· θερμασίη τ᾽ σπλάγχνων, ὅκως ἀπὸ πυρός· ψυχραὶ δ᾽, τὰ ἔξω· χεῖρες, ⸋ πόδες ἄκροι, ψυχρότατοι. ἀναπνοὴ ἐς ὀλκὴν μακρὴ, ποθέουσι γὰ ψυχρὸν πέρα, ἕνεκεν ἐκπνέουσι πῦρ. σφυγμοὶ σμικροὶ, πυκνότατοι, τρομώδεες. Ἐκ τῶνδε ὧν τεκμαιρόμενος, ἠλὶ ὁκόσα μοι ἐν τοῖσι σημήϊοισι λέλεκται, αὐτίκ᾽ ἐξ ἀρχῆς ἀρήγειν.

Ην ὦν μὴ πάντα κωλύῃ, ἕξις, ἡλικίη, ὥρη, ἀψυχίη τῦ ἀνθρώπυ, τάμνειν φλέβα. Κἢν πολλὰ κωλύῃ, εἷς δέ τις ἀερθμὸς ὑπάρχῃ, οἱοῖον γλῶσσα τρηχείη τε ἢ ξηρὴ ἢ μέλαινα, (εἰδὲ γὰρ τὰ εἴσω πάντα σημήϊα,) ξυντεχμαίρεαδ ἢ ὅτι πᾶσι τ δύναμιν, εἰ μὴ προαπύθηκε ἐκ τῆς νύσυ, πόνων τε, ἢ διαίτης· ὑδὲ γὰρ ὀδὲ ἐνδείη μᾶλλον, ἀλλὰ ἢ πλησμονή. Ην δ' ὑπὸ πλήθεος γίγνηται Συγκοπὴ, ἢ φλεγμασίης τι ὑποχόνδριον ἢ ἧπαρ μέγα ἀθροισμένη, ὀδὲ ἀμβολῆς χρέῳ. Τάμνειν δὲ τ ἐπ' ἀγκῶνι τ κοίλιν· αἱτὰρ ἠδὲ ἀθροισμικρῆς τομῆς τ χάσιν ἀφαιρέειν, ὡς μὴ σφόδρα τῇ δυνάμει ὕπιθλον ᾖ· ἐλέγχει γὰρ τὴν φύσιν τὸ αἷμα. καὶ πολλόν τι μεῖον, ἢ δι' ἄλλας προφάσιας, ἀφαιρέειν· ἢν γὰρ ὑπὸ Συγκοπῆ καὶ σμικρὸν ἁμαρτῴῃ, ῥηϊδίως εἰς ἄδου τρέπει. Αὐτίκα ὧν διδόναι τροφὴν ἐς νεόχυσιν τ δυνάμιος· γάννυται γὰρ ἡ φύσις, ἢ τῇ τῶν παλαιῶν ἀπαλλαγῇ, ἢ τῇ τ ποταινίων προσθήκῃ.

Ην ὃ Φλεβοτομίην μὴ ἡ δύναμις ὑποτρέπῃ, φλεγμασίαι ὃ ἐῶσι, Συκίην τῇδε προσβάλλειν, πολὺ πρόσθεν τ κείσιος ἢ νοσήματος. ἐν Κρισίμοισι γὰρ ἡ Συγκοπή· ἐπεὶ τῇσι αὐτέῃσι πρειόδοισι, αἵ τε φύσιες κείνυσι, αἵ τε νοῦσοι κτείνυσι. Κἢν γὰρ ἐς ἀνάγκην οἰνοποσίης ἴκῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐ χρὴ τὰ ἀσφαλὲς ἐπὶ φλεγμονῇσι οἰνοποτέειν. οἶνος γὰρ φλεγμήνασι μὲν πόνων ἐπίδοσις, ἀφλεγμάτοισι ὃ φύσιος αὔξησις. Επίπροσθεν ὃ τῆς Σικύης, πρὸ μιῆς ἢ δευτέρης ὑπαλάσιος, χρέος, ἔς τε ἄνεσιν τῶν μερέων, αἱτὰρ ἠδὲ ἐς εὐρὴν ἢ αἵματος· μετεξετέρησι ὃ, ἢ ἐπὶ τῇ Σικύῃ, ἐς τὴν δευτέρην ἐπίπλασιν. Εσω ὃ ἐς τῇδε φειδώ· κίνδυνος γὰρ ὠυτὸς τῦ αἵματος τ ἀμετρίης, ἐς ἐπὶ τῇ Συκίῃ. Κλυσμοῖσι δὲ, ἐπὶ σκυβάλοισι παλαιοῖσι μᾶλλον, χρέος. τ δυνάμιος ὃ φείδεο.

Τέγξιες κεφαλῆς, ψυχραὶ, ὁκόσῃ μοι ἐπὶ Φρενιτικοῖσι λελέχαται· ὅκως εὐμετρίης ὀλίγῳ μέζω. Καθαρὸς ἦσι, ψυχρότερος, ἐς ἀνάπνευσιν. Ὀψιος τερπωλὴ, φυτοῦ, γραφῆς, ὑδάτων, ὡς ὁρῆται τὰ πάντα ἡδέως. Λαλιὴ τῶν ἀφρόντων φιλομειδής· ἡσυχίη, θυμηδίη ἢ νοσέοντος. Οσμαὶ εὐώδεες, ἀδαρέες ἐς κεφαλῆς αἴθησιν. αἱτὰρ καὶ τῶν τεφρόντων ἔστωσαν ὀσμαί· ἀλφίτων, ξὺν ὕδατι δεδευμένων, ἢ ὄξεϊ· ἄρτων θερμῶν, νεοπέπλων. Οἶνῳ ὃ μὴ χάρτα κλύζειν στόμα, μηδὲ ἅμα εἴργειν.

Ποτὸν, θάσσον, καὶ ξυνεχὲς, ἢ τοῖσι ἄλλοισι. Τροφὴ, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην· κύφη, εὔπεπτος, τὰ πολλὰ σιτώδης, ἠδὲ καὶ ἡδεῖα, κἢν σμικρὸν χεῖρον ἔῃ. τοῖσίδε γὰρ, τ ἄλλων μᾶλλον, χαριστέον· ὐχ ἥκιστα γὰρ τῷ στομάχῳ ἐς ἔκλυσιν ἡ νοῦσος ἀμφύει. Ασιτία ὃ, ἢ λιμὸς, ὐδαμᾶ. ἱκανὴ γὰρ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι. Ην ὃ ἧκῃ μὴ ἤδη ἡ πρειόδος ἐς Κρίσιν, νοτὶς δὲ κλινίδα ἐς μέτωπον ἱζάνῃ, καὶ ἄκρεα ψυχρὰ, σφυγμὸς ὃ σμικρότατος, ἠδὲ πυκνότατος, οἱοῖον ἕρπων, ἀμυδρὸς ἀν τόνον, μικρόν τι ἄρρα λαβεῖν χρὴ σίτων, καὶ οἶνα ἐνεργῶς ἄπτεαδ.

ἄπλεας. Χρὴ δὲ κεφαλλιὴ περιφαλίδι Τέγξεσι, ὧδε τιὴ κύπελ. λέλεκ᾽) δέ μοι τάδε ἄκεα ἅπᾶ τοῖσι Φερνιπικοῖσι. Διδόναι ᾧ οἶνε, μὴ χλιδόν, μηδὲ ἀδδίλιν. μετεξέτερθι ᾧ πληρμονῆς ἀκμείῃ, ἀνορεξίῃ τε, ☾ ἀδρανίῃ ☧ φαγεῖν τε κ᾽ πιεῖν, ἀπώλοντο· πολλοῖσι ᾧ, κ᾽ εὐσίδιοι ἔδσι, λελυμμένης ἤδη τῆς φύσιος, ὁδδὲν τὸ πλῆθος ἐς τὸ μὴ θανεῖν ἤρκεσε, ἐς μὲν τὴν γαστέρα καταιόντων τῷ σιτίων, ὁκ ἀνιόντων δὲ ἐς τιὴ δμώαμιν ἀπὸ τ᾽ κοιλίης. Εστω ὧν σιτία μὶ ποικίλα, τὰ πολλὰ σπώδεα, ὡς ῥυμφάνειν μᾶλλον, ἢ μαστεῖαθαι. κ᾽ἢν στερεὰ ἔῃ, ὀλιαθερὰ ἔσεαι γινέαθω· ὡὰ μὴ κάρτα ξιωεστῶτα, μηδ᾽ ὀπλὰ ὅλα, ☧ στερεῦ γυμνά· ψωμοὶ ἁβρόθρυχοι οἷνε, τὰ πεπῶτα θερμώδεες, δύο, ἢ τρεῖς. Επὶ ᾧ τοῖσι, τὰ πάντα ψυχρὰ, ἰὼ μὴ ὑποικυρέωσι φλεγμονεί. Οἶνος εὐώδης, μὴ κάρτα σύφων, πλατὺς ᾧ ὡς ἥκιστα· Ελληνικοὶ μὶ, Χῖος, ἢ Λέσβιος, ὁκόσοι τε ἄλλοι νησιῶ) λεπτοί· Ιταλῶν ᾧ, Σορεντῖνος, ἢ Φανδανὸς, ἢ Φαλερῖνος, ἢ Σιγνῖνος, εἰ μὴ σφόδρα σύφη. πεπαντέας ᾧ τῶνδε τ᾽ κάρτα παλαιὸν, ἢ νεώτερον. Διδόναι ὧν, τὰ πεπῶτα, θερμὸν, μὴ μεῖον κυάθων τεσσάρεων, πρὸ τ᾽ Κείσιος, μηδὲ κοτύλης πλεῖον, κ᾽ἢν εὔπορος ἔῃ. Επὶ ᾧ τῶνδε, σιτίον διδόντα, εἰ τὰ τ᾽ φλεγμασίης πρήκοι, αὖθις ψυχρὸν ἀρέγειν, ὄκως ἐς ἄκος δίψεος· πρὸς ἀνάγκην δὲ, μὴ μόνον μὶ, ξιωὶ σιτίῳ δέ. Περνοεῖας δὲ χρὴ, ὡς μὴ ἄψιν φερνῶν ὁ οἶνος ποιέῃ)· κ᾽ ἅπᾶ τοῖσι ᾧ συνανέχειν. Κἢν ἐκ ἁβρασίσιος εὖδειν θέλῃ, ἡσυχίη πρόσακτέη. Ην δὲ πυλὺς μὲν ἰδρὼς ἐπιρέῃ, σφυγμοὶ ᾧ πρὸς ἀκινησίλιν, ὀξεῖα ᾧ φωνὴ, ἄθερμα ᾧ κ᾽ὴ τὰ σήθεα, διδόναι ☧ οἶνε, ὁκόσον ἂν δλυίῃ) πεῖν· μᾶλλον γὼ οἶνος ἐλπὶς ἐς ζωλιὶ ψυχροῖς. κ᾽ οἶνος ἐὼν ξιωήθης ἔῃ, ἄλλοτε μὶ πεῖν, ἄλλοτε ᾧ αὖ σιτίον ξὺν οἴνῳ φαγεῖν· ἐκ ἁβρασίσιος μὲν, ἐς ἀνάπαυλαν ☧ καμάτε, ☧ ἔκ τε τῆς νόσε, καὶ τ᾽ πρόφῆς. ἐν γὰρ σμικρῇ τῇ ἰχύϊ, μαγέσι κάρτα, ☾ ὅπὶ τῇ ἐδωδῇ. Χρὴ ὧν αὐτόν τε ἀλκιμέα ☾ εὔθυμον ἔμμεναι, κ᾽ ☧ ἰητρὸν ἔπεσι μὲν πραφάδος ἐς εὐελπισίλιν ἔμμεναι· ὡς ᾧ ἀρήγειν, ποικίλῃ πρόφῇ τε, ☾ οἴνῳ.

Χρὴ ᾧ καὶ τῇ ἄλλῃ ἰητρείῃ ἐνεργῷ χρέεσθαι, ἔς τε τ᾽ τῷ ἰδρώτων καθέξιν, καὶ τ᾽ δυνάμιος ἀνάστασιν ἐς τὸ ζώπυρον. Εστω ὧν Επίθημα τῷ θώρηκι ἐς τ᾽ ἀριστερὸν μασόν· φοίνικες ἐν οἴνῳ λεῖοι, ξιωὶ ἁλόῃ, ☾ μαστίχῃ· κηρωτῇ ᾧ ξὺν ναρδῴ πεποιημένῃ ἀνειλήφθω τάδε. Καὶ ἢν τόδε ἀσπρὸν γίγνηται, ἄλλο ὑπιθέναι Επίθημα. μήλων ἐξελόντα τὸ σπέρμα ☾ ὅ τι πρῶ ἂν σκληρὸν ᾖ, θλάσαντα, ξυμμίσγειν ἁλφίτοισι εὐώδεσι· ἔπειτα ἀψινθίε κόμης, κ᾽ μυρσίνης, ἠδ᾽ ἀκακίης, καὶ μάννης, σεσοσμένων, ξυμμίσγειν· ὁμῶς δὲ τὰ πάντα φυρήσαντα, κηρωτῇ ἀναλαμβάνειν οἰνωθίνῃ. Ην ᾧ ὑπὸ τῶνδε μὴ ἴσχῃ) ὁ ἰδρὼς, ὄμφακος χυλὸν ἐς φύρησιν ξιωτεθὲν, ὁμφάκιον ἀκμαῖον, καὶ ἀκακίη, καὶ κόμμι ᾧ, ῥοὸς τὸ ἐδώδιμον, κ᾽ συπερεία, κ᾽ φοίνικες, κ᾽ ῥόδων χυλὸς εὔπνοος· ἅμα πάντα ναρδῳ τε, κ᾽ οἰνάνθης τῷ λίπαϊ, ἐς ☧ θώρηκα πλέναι. ☾ γλὴ

τόδε ἐμψύχῃ τε καὶ ςύφλ. Καταχεέσθω δ' ἐν ἠέρι ψυχρῷ, εἴτε καὶ ποθὲ ἄρκτον ὁ οἶκος· εἰ δ' ἐπ αὔρῃ Βορέω, ψυχρὴ πεπνείουσα, ζωγρήσῃ

καλῶς κεκαφηότα θυμόν.

Εσω δ' κὴ εἰς λειμῶνας, κὴ πηγὰς, κὴ κελαρύζοντας ὀχετούς· κὴ γὰρ κὴ τὸ εὔπνοον τῶνδε, κὴ ἡ θυμηδία, καὶ τ' ψυχρῷ θάλπῃ, καὶ τῷ φύσιν ζωγρῇ. ἀτὰρ καὶ πρόκλησις δ' φαγεῖν τε κὴ πιεῖν. Ην δὲ ὑπ' ἀπορίης μὴ τάδε τις εὐτυχῇ, μιμέεσθαι χρὴ, κὴ αὔρην ψυχρὴν, πόρρωθεν εὐωδέων ἡδονῆς ῥιπίσι· καὶ ὥρην ἔαρος, φύλλοισι ἡλί' ἄνθεσι τοῖσι πρέσβεσι τορέσαντα τὴν γῆν. Ατὰρ καὶ βλήθρημα ἔστω κῦφον, παλαιὸν, ὡς δέχηται μὲν ἠέρα, μαπνέῃ δ' τῷ θώρηκος τῷ θέρμῃ. ἄρειον δὲ, ἀθόνη παλαιή. Πάσσειν δ' αὐχένας κ κληῖδας ἀλφίτοισι, κ θώρηκα· τρέφειν μὲν τῷ εὐόσμῳ, τῷ δ' αὐχμηρῷ ξυνέχειν. κ παπάλῃ δ' σώματος τὸ λῃαιὸν ἐμπάσσειν· ἀτὰς κ τὰ πρόσωπα, τῇ γῇ τῇ Σαμίῃ, τῇ κρηπτῆρι σεσηπομένῃ, ἐς ὀθόνιον λῃαιὴν ἐνδήσαντα, καταπάσσειν, ὡς μασήσηται ἐς τὰ μέτωπα κ τὰ μῆλα ἡ ἄχνη. κὴ πίτυον ἐσβεσμένην, κὴ γύψον ὀπῆν, σπαθέντα ἐν κρητῆρι σμικρῷ, ἐμβάλλειν ἐπὶ τοῖσι ἰκμαλέοισι. Εςτὸ τέ ποτε ἰσχνῶτας καὶ απογλὴ ψυχρῷ ἐς τὰ πρόσωπα προβληθεῖσα, πήξει μὲν τῷ μαῤῥεόντων ὑγρῶν, πυκνότητι δ' τῆς ἀραιώσιος. Διαχρίειν δ' τῷ ἔδρῃ, ὅκως ἡ τῷ ψυχρῷ φύσις καὶ τ' τροφῆς ἐκχέηται. Ηδὲ ἀναπαλέσασα τῷ ἄκρων τ' θέρμην, γλαυκίνῳ, ἢ σικυωνίῳ λίπαϊ, ξυὺ πεπέρει, κ τῷ κασσελίῳ, κὴ νίτρῳ, κὴ κάχρυ, κηρῷ σμικρὸν ἐντήκοντα, ὡς ποθίζει τὸ χρίσμα· κὴ μᾶ τ' λιμνήσιδος, ἢ εὐφορβίου, κ δάφνης δ' καρπῷ ἄλειμμα, ἐπαναπλησιν θέρμης ποιέεσθαι. Ατὰρ κὴ βολβοὶ ὠμοὶ, οἱ σμικροί τε κὴ ἐρυθροὶ, ξὺν πεπέρει, κὴ ὄξει τρυγίη λείῃ, ἄρειον Επίπλασμα τῷ ποδῶν· καθ' ὥρην ξυνεχέσθαι ἀείρῃα, κίνδυνος γὰρ ἑλκέων ἠδὲ φλυκταινώσιος. Επὶ τοῖσι, ἐλπὶς μὲν ὧδε νοσέοντα μαδῆσαι τ' ὄλεθρον.

Κὴν πάντα μὲν τὰ κατὰ λόγον ἰητρὸς ἔρδῃ, εὖ δ' πάντα χωρέῃ, ξυὺ τῇ Ξυγκοπῇ, κὴ εἰ φλεγμασίαι πάσαι, ἐκλύονται. κ ἰδρὼς μὲν ἀδαμᾶ· θέρμης δὲ ἀνάκλησις πάντη, ἀτὰρ καὶ ἐς ἄκρους πόδας, καὶ ἀνὰ ῥῖνα· τὸ δὲ πρόσωπον, εὔχροον· σφυγμοὶ, ἐς μέγεθος ἠρμένοι, ἄτρεμοι, σφοδροί· φωνὴ δ' ξυνήθης· εὔφωνος, κ τὰ πάντα ζωώδης. κάματος οὐκ ἀχθώδης. ἀτὰρ ἠδ' ὕδατος ὀρέξαι· κὴ ἢν ἕλῃ μιν ὕπνος, ἀνέπνευσε μὲν τὰ στία, ἀνέπνευσε δ' τ' αἴσθησιν, ἀτὰρ ἠδ' ἀνεκλάσησε τὴν φυλήν. Κὴν ἀπ ὕπνου ἔγρηται, εὔπνοος, εὐσαλὴς, ἄτονος· ἀναπεμπάζεται δ', ὅκωσπερ ὄναρ, τ' νόσον.

Μετεξετέροισι δ' πυρετοὶ ἀμαυροὶ ἐγκαταλείπονται, καί πη καὶ φλεγμασίαι σμικραὶ, καὶ γλῶσσα ξηρή· ἄνικμοι, ῥιγώδεες, νωθροὶ, παλαιλευμῴοι· οἵσι ἐς Μαρασμὸν ἡ μετροπή. Εὖτε δ' καταβλακεύειν χρὴ, ἠρεμίῃ, καὶ

καὶ λεπτὴ διαίτη· ἀλλ' ἐς κοιλίας ἄγειν, αἰώρης, καὶ τείνοντας, καὶ λουτρῶν, ὅκως ἂν ἡ νεκρώδεος ἀνασταθείη καὶ ἀνατροφείη τὸ ζώπυρον. Διδόναι δὲ καὶ γάλα, μάλιστα μὲν γυναικὸς νεοτόκου καὶ κοιλοτέρφ· καὶ γὰρ οἷόν ἐστι ἀναζεφῆς, ὅκως λεπτότροποι παῖδες, δέονται. ἢν δὲ μὴ, ὄνου μὴ παλαιοτόκου· ἥκιστον γὰρ τοιόνδε γάλα. Καὶ ὕδατι τοῖσδε, ἐς ἀνάληψιν ἄγειν, καὶ τὰ συνήθεα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΧΟΛΕΡΗΣ.

Κεφ. δ΄.

ΕΝ Χολέρῃ, ἡ τῶν φερομένων ἐπίσχεσις, κακόν· ἄπεπτα γάρ. Χρὴ οὖν ἡμᾶς, εἰ ῥηϊδίως αὐτόματα, δέχεσθαι· ἢν δὲ μὴ, ὀτρύνειν, διδόντας ὕδατος εὐκράτου ῥυμφάνειν, ξυνεχές γε μὴν, ὀλίγον δὲ, ὅκως μὴ ἐντάσιες ἐῶσι κενεαὶ στομάχῳ, ἀπασμώδεες. Ἢν δὲ καὶ στέφοι ἐῶσι, καὶ ποδῶν ψύξιες, τέγγειν μὲν πλεῦ χολίνην λίπαϊ θερμῷ, ξὺν πηγάνῳ καὶ κυμίνῳ ἐφθέντι, ἐς τὰς τῶν φυσέων διαχείσιας. καὶ ἐπιθέναι ἔλεον. Καὶ τὸ πόδε λιπαίνοντα, ἡσυχῇ τείνειν, ἀμφαφόωντα μᾶλλον, ἢ πιέζοντα· ἀτὰρ καὶ μέχρι τῶν γονάτων γινέσθω τάδε, ἐς ἀνάκλησιν θέρμης. Καὶ μέσφι μὲν κόπρεα κάτωθεν ἀφαχωρέει, ἄνωθεν δὲ χωρέει χολώδεα, τάδε χρὴ ποιέειν.

Ἢν δὲ ὑπερελπύθῃ μὲν ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος, χολαὶ δὲ διΐωσι, καὶ χολώδης ἔμετος, καὶ ἀφάτασις ἔῃ, ἠδὲ καὶ ἄση, καὶ δύσπνοίη, καὶ ἀδυναμίη, ψυχρὸν ὕδατος κυάθους δύο ἢ τρεῖς διδόναι, ἔς τε τὸ τῆς κοιλίης σύριγγι, ὅκως ἐπίσχῃ τὸ παλίρροιαν, ἠδὲ τὸ στόμαχον αἰθόμενον ἐμψύξῃ. ξυνεχέως δὲ τόδε, ἐπὴν τὸ πολὺ ἐμέσῃ, πρήσσειν· ῥηϊδίως μὲν τὸ ψυχρὸν ἐν τῇ κοιλίῃ θάλπει, ἀτὰρ ἠδὲ ἐξεμεῖ ὁ στόμαχος ἀχθηδόνι τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ξυνεχέως δὲ πολλὸ ψυχρὸν ποτόν.

Ἢν δὲ καὶ σφυγμοὶ μὲν ἐς τὸ μικρὸν ξυμπέσωσι, ἠδὲ ἐς τὸ ξυνεχὲς καὶ πυκνὸν διώκωνται, ἱδρὼς δὲ περὶ μέτωπα καὶ κληῖδας καὶ πάντη τοῦ σώματος στάγδην ῥέῃ, καὶ γαστὴρ μὴ ὀπίσηται, καὶ ὁ στόμαχος ἐμέῃ ἔτι ξανὰ τάσι καὶ λειποψυχίῃ, καὶ οἶνος βραχὺ ὀπισάζειν τῷ ὕδατι τῷ ψυχρῷ, εὐώδεος, εὐφόρτος, ἔς τε τὴν αἰσθησιν ἀνάκλησιν ὑπὸ τοῦ ὀσμῆς, καὶ ἐς τὸ τόνος ῥῶσιν ὑπὸ τῆς δυνάμεως, καὶ ἐς πλεῦ τὸ σώματος πρόθεσιν ὑπὸ τοῦ θρέψιος. Οἶνος γὰρ ὡκὺς μὲν ἐς πλεῦ ἄνω ἵξιν, ὡς τὴν παλιρροίην σχεθεῖν· λεπτὸς δὲ, ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς τῇ φύσι συνέξειν ἐῤῥῶσθαι· κραταιὸς δὲ, ὡς δυνάμιν σῆσαι ῥέοντος. Επιπάσσειν δὲ, καὶ ἀλφίτων κοτὲ, νέων, εὐπνόων. Ἢν δὲ ξυνεπείγῃ πάντα, ἱδρὼς, καὶ ἔνδασις, ὁ τοῦ στομάχου μόνον, ἀλλὰ καὶ νεύρων, λύγξ κενεὴ, καὶ πόδες ξυντιτάνωνται, καὶ κοιλίη ὑποφέρῃ πολλὰ, καὶ ἀχλυώδης ὁ ἄνθρωπος, σφυγμοὶ

δὲ πρὸς ἀκινησίην ἐῶσι, τότε χρὴ φλάειν τάδε τὴν κατάστασιν· εἰ δὲ καὶ πρῆξ, ψυχρὸν, καὶ αἶνυ, πολλόν τι διδόναι, μὴ ἀφροτέρῃ ἢ, ἀφ' ἧς τὸ μέθυ καὶ τὰ ὕδατα· ξὺν σπίῃ, ψαιμοῖσι ἀμβεβρέχοισι. Διδόναι δὲ καὶ τὴν ἄλλην τροφῆς, οἷα ἐν Συγκοπῇ μοι λέλεκται· ὀπώρην σύφιξ, ἧσσα, μέσπιλα, μῆλα κυδώνια, σαφυλέι.

Ην δὲ τὰ πάντα ἐμέῃ, καὶ ὁ στόμαχος μηδὲν ἴσχῃ, ἐς τὰ θερμά, καὶ ποτὰ καὶ βρώματα, παλινδρομέειν. μετεξετέροισι γὰρ ἔσπεν ἡ μεταβολή. τὰ θερμὰ ἢ ἔστω θερμότατα. Ην ἢ μηδέν τι τούτων ἀρήγῃ, συκίνην ἐς τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων τροχοβάλλειν, καὶ κάτωθεν ὀμφαλῷ τρέπειν. συνεχῶς δὲ τὰς συκίας μιθιζάνειν· ὀδυνηρὸν γὰρ τὸ θῆμονον, καὶ κίνδυνον φέρειν φλυκταινώσιος. Ωνησέ κοτε κίνησις αἰώρης εὔπνοος, ὡς καὶ τὸ πνεῦμα ζωγρῆσαι, καὶ τὴν τροφὴν ἐν τῇ κοιλίῃ σχεῖν, καὶ εὔπνοον καὶ εὔσφυκτον τὴν νοσέοντα θήμεναι.

Ην ἢ ὑπὸ μέζω γίγνηται τάδε, ὑπὸ τῆς κοιλίης, καὶ τοῦ ἥπατος, πλέναι. Καὶ τάδε ἔστω οἷα ἐς Συγκοπὴν, φοίνικες ἐν οἴνῳ δεδευμμένοι, ἀκαλήφη, ὑποκυσίς· τάδε ξυὺ ῥοδίνῃ κηρωτῇ ἀναλαβόντα, ἐγχρίσαντα δὲ ἐς ὠθόνιον, ὑπὸ τὴν κοιλίην πλέναι. Ες ἢ τὸ ἧπαρ, μαστίχην, ἀλόην, ἀψινθίου κόμην λείαν, ξυὺ κηρωτῇ νάρδου ἢ οἰνάνθης, ὑποπάσαι ὅλῳ τῷ ἥπατι. Ες δὲ τὰς πόδας, καὶ τὰς μῦας, ἢν πιταίνωνται, σικυώνιον, γλαύκινον, ἢ παλαιὸν ἄλειφαρ, ξυὺ κηρῷ σμικρῷ, χρίειν· ὑποπάσσειν δὲ καὶ τοῦ κάσυος. Ην δὲ καὶ ψυχρὴ ἐῶσι οἱ πόδες, καὶ τῷ ἀφὸ τῆς λιμνήσιδος, καὶ εὐφορβίου χρίειν ἀλείμματι· καὶ εἰρίοισι ἀμφελίασσειν· καὶ ψιλαφίῃ χειρῶν ἀπιθύνειν. Αλλὰ καὶ πλὴν ῥάχιν, καὶ τὰς τένοντας, καὶ τὰς μῦας, τῷ τε σπηγόνων, τοῖσι αὐτέοισι χρίειν.

Κὴν μὲν ὑπὸ τοῖσι ἴσχηται μὲν ὁ ἰδρὼς καὶ ἡ γαστὴρ, ὅ τε στόμαχος δέχηται τὰ σιτία καὶ μὴ ἐμέῃ, σφυγμοὶ δὲ μεγάλοι τε καὶ εὔτονοι ἐῶσι, καὶ ἡ ξύνταισις ἀπολείπῃ, θέρμη δὲ καὶ πάντα ἀναιρῇ, καὶ τὰ ἄκρα ἀδικῇ, ὕπνος δὲ πάντα πέσῃ, δευτέρῃ ἡμέρῃ ἢ τρίτῃ λύσαντα, πρέπειν ἐς τὰ ξυμφέρεα. Ην δὲ πάντα μὲν ἀπεμέῃ, ἰδρὼς δὲ ἄχετος ῥέῃ, ψυχρὸς δὲ καὶ πελιὸς γίγνηται ἄνθρωπος, σφυγμοὶ δὲ πρὸς ἀπόστασιν ἐῶσι, καὶ ἀπυρέξῃ, ἀγαθὸν ἐν τοῖσι τετάρτοισι εὐπρεπέα εὑρέαν φυγεῖν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΕΙΛΕΟΥ.

Κεφ. ε'.

ΕΝ Εἰλεῷ πόνος ἐστὶ ὁ κτείνων ἐπὶ φλεγμονῇ ἑτέρων, ἢ ἔντασις, καὶ πρῆσις. Ωχρὸς, ἀδὲ καχεκτικὸς ὄλεθρος. μετεξέτεροι μὲν γὰρ, ἀνελπίστως

στως νοσέοντες, θάνατον ποιφαύεα μᾶλλον ὀρρωδέουσι· ⓒ δ' ὲν Εἰλεῷ πόνοι, ὑποβολῇ, θανάτῳ ἔοικαν. Χρὴ ὧν μήτε σμικρότερόν τι γίγνεσθαι τοῦ ἱκτεοῦ τὸ πάθεος, μήτε βραχύτερον. Ἀλλὰ, λιὼ μὲν φλεγμασίῃσιν αἰτίῃσιν εὕρηται, πάμπαν φλέβα τὴν ἐπ' ἀγκῶνι, μεγάλῃ τῇ χάσμῃ, ὅκως ἀθρόον διεκχέῃ τὸ αἷμα, τὸ φλεγμασίης ἡ τροφή. Κὴν μέσφι λειποθυμίης· τόδε γὰρ ἡ ἀπονίης ἀρχὴ γίγνεται, ἡ ναρκώδης ἐς ἀναισθησίην· ἀναπνοὴ δὲ ὲν Εἰλεῷ, κὴν ὑπ' ἀγνοίης ἐς βαθὺν χρόνον ἔῃ, τοῦ πόνου ἀμβολή. ἐπεὶ καὶ τὸ θνήσκειν, τοῖς μὲν ὧδε πνέουσι, εὐδαιμονίη· τῷ δ' ἀρχομένῳ δὲ οὐ θέμις πρήσσειν· θέμις δέ κοτε, προγιγνώσκοντα σαφῶς τὰ πρέοντα ὡς ἀ φύξιμα, χαρηβαρίῃ νωθρῇ εἰνᾶσθαι.

Ην δ' ἄνθρ φλεγμασίης, ὅτι διαφθορῇ, ἡ ψύξι κρατῇ, γίγνηται ὁ Εἰλεὸς, Φλεβοτομίην μὲ ἴσχειν· τὰ δ' λοιπὰ ἅμα πάντα πρήσσειν. Ἐμέειν μὲν ὑδατος θαμινά· συχνὸν πίνειν ἔλαιον, εἶτα αὖθις ἐξεμέειν. Φύσας ἄγειν κάτω ἐρεθίσμασι· ἐρεθιστικὸν μὲν κυκλαμίνου χυλὸς, καὶ νίτρον, ἡ ἅλες· φυσέων δ' ἀγωγὰ, κύμινον, ἠδὲ πήγανον. χρὴ ὧν πάντα ὁμοῦ, ξυὺ ῥητίνῃ τῇ δ' τερμίνθου, διαχρίειν· Τάδε καὶ ὀσφύι πυρῇ· ἡ τοῖσδε ὑποκλύζειν, ξυὺ ἐλαίῳ, καὶ μέλιτι, καὶ ὑσσώπῳ, καὶ κολοκύντης ἀγρίας τὸ σαρκὸς ἐψήματι. Κὴν ἐκκριθῇ κόπρος, αὖθις ἔλαιον θερμὸν ξυὺ πηγάνῳ ἐνιέναι· τόδε γὰρ λιὼ εἴσω μίμνῃ, πυρίημα τοῖσι ἐντέροισι εὐμαρές. Τέγγειν δ' τὰ πονέοντα χρεία ἐλαίῳ, ξὺν πηγάνῳ καὶ ἀνήθῳ, ἄδδιον ἑψηθέντι. Εσω δ' καὶ Πυρίη, φακῷ τῷ χερσαίων ἡ χαλκέων, ἡ κέγχρῳ, καὶ ἄλῶν φωχθέντων. Επιπλάσματα ποιὸς τοῖσι, ξὺν οἷσι ἔστω αἴρης ἄλητον, καὶ κύμινον, καὶ ὑσσώπῳ, ἡ ὀρεγάνῳ κόμη. Σικύαι δ', κεφαὶ μὲν, συχναὶ δ', ἄλλη πρὸς ἄλλας παραμμύη, ἐς τὸ ἐπιγάστριον, ἐς τὰς ἰξύας, μέσφι βουβώνων· ἠδὲ καταπίνειν, ἐς ἰσχία, πρὸς νεφρὸς, καὶ ῥάχιν· πάντη γὰρ ἂν τις πάντα πόνον ξυμφέροι. Περπίνειν δὲ χυμίῳ, ἡ πηγάνῳ ἀφεψήματος, καὶ τῷ σίνωος, ἡ ξυὺ τυτέοισι τῶν φαρμάκων τῶν ἀνωδυνων τινά. μυρία δ' ἄλλοισιν ἄλλα πείρῃ γεγόνασι πιστά· ἀγαθὸν δ' καὶ τὸ δι' ἐκλεκτῶν φάρμακον, μέζον τοῦ μέτρου πρὸς τὸ ξύνηθες πολέν. Ην δ' μήτε ὁ πόνος ἐνδιδῷ, μήτε φύσα μήτε κόπρος ἀναδοίη, τῷ καθαρτηρίῳ τῆς Ιερῆς ὑπ' ἀνάγκης διδόναι. ἡ γὰρ ἁπλάθη ξὺν φλέγματι καὶ χολῇ τὸ φάρμακον, ἡ διῆλθε ὀξάγον φύσας, σκύβαλα, φλέγμα, χολὴν, τῷ κακοῦ τὰς ἐντάσιας. Τροφὴ διεξάγουσα· ζωμοὶ ἀλεκτορίδων, κογχαρίων· πισάνης ὁ χυλὸς καθεφθος, ξὺν πολλῷ λίπαϊ ἀρχῆθεν ποιεγχυθέντι τῇ ἑψήσιος, ἔχειν ὧδε, κύμινον, λίτρον, πεφθὸν ξὺν τῇ κόμῃ. ἡ ἰητρείη ξὺν ζωμῷ τινι διαχωρητικῷ· κοχλίαι ἄκρως ἑφθοὶ, καὶ ὠῶτῶν δὲ χυμὸς, ἡ τελλίνης. Υδωρ ποτὸν, λιὼ πυρεταίνῃ, ξὺν ἀσάρῳ, ἡ νάρδῳ, ἡ κάκρυ, ἑψηθέν· καὶ γὰρ φύσης ἀγωγὰ, καὶ ἀρτηριακὰ, καὶ εὔπνοα. Ην δὲ ἄπυος ἔῃ, καὶ οἴνου, ἔς τε τιλὺ τῶν ἐντέρων θέμεν,

μιν, ἀτὰρ ἡδὲ ἐς ἀνάκλησιν τ δυνάμιος ἀρήγῃ· καὶ μαρύθρις ῥίζης ἕψημα πολὺ, ⟨ἀδίαντον, ἡ κνάμμωμον.

Ην ἢ ἐς Απόστασιν τρέπῃ ἡ φλεγμασίη, τῇδε ξυμβάλλειν ἄμεινον, τοῖσιν ἐς Απόστασιν φαρμάκοισι χρεόμενον. γεγράφαται δὲ τάδε ἐν τοῖσι Χερσίοισι, ἔνθα Κωλικῇ ἡ θεραπείη ἐγράφη.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ
ΗΠΑΡ
ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ε'.

ΕΝ Ηπατι τ αἵματος ἡ γέννα, ⟨ἐς τὸ πᾶν ἔνδεν ἡ τ * * * ἀφεψή· καὶ τὸ ξύμπαν Ηπαρ, ὀχοῖον αἵματος πάγος. Οξύπατα ὧν αἱ τῇδε φλεγμοναί. ἐγκέαται γὰρ τῷ χωρίῳ τῷδε ἡ τροφή. Ην μὲ ἑτέρωθί πη φλεγμονὴ συσῇ, ὁ κάρτα γίγνεται ὀξέη. νέει γὰρ ἡ τ αἵματος ἀπόρροή. Επὶ δὲ τῷ Ηπατι, ὁ χρέος ἑτέρωθεν ἥκειν. ἰὼ γάρ τις ἔμφραξις τὰς ἐξόδους ὑπάρχῃ, πίμπρασθαι τὸ Ηπαρ τ ἐκροῆς ἀμεχθέν· ὁ δὲ τ τροφῆς εἴσρυς ἐς τὸ Ηπαρ ἔπ μένει· ἑτέρη γὰρ ὁδὸς τ τροφῆς ἐς τὸ πᾶν σκῆνος, ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ τῶν ἐντέρων.

Εὐπόρως ὧν χρὴ τιὼ κένωσιν ἐμποιέειν· τάμνοντα φλέβας τὰς ἐπ' ἀγκῶνι· συχνὸν μὲν ἀφαιρέοντα, μὴ ἀθρόον δέ. Αποστάσιν μὲν τὰ τρῶτα· ὀλιγοστίη γὰρ αὖθις, ὅκως ἡ τοῖσι εἰσιοῦσι τὸ Ηπαρ κενεὸν ᾖ. Χρὴ γὰρ ἡ τοῖσι Επιθέτοισι χρᾶσθαι τὰ ἐν τῷ Ηπατι ἐόντα. Τέγξις μὲν ὧν, ξιὼ ἁλόῃ, ἢ λίτρῳ· εἶτα πινόεντα οἰσύπῳ. Χρέος ὧν ἐμψύξιος, ἕνεκα τῷ αἵματι αἴδεται τὸ Ηπαρ· θερμὸν γὰρ τὸ αἷμα. Τοιάδε χρὴ καὶ τὰ Επιπλάσματα ἐμμένειν. ἁλήτων μὲν, αἰείνων, ἢ ἐρυσίμων, ἢ κριθῆς, ⟨ἐς λίνου σπέρματος· χυμῷ δὲ, οἴνου ὀξέος, μήλων τῶν χυλῷ, ἐλίκων τ ἀμπέλου, οἰνάνθης τ ὠραίης, ἢ τ ξιὼ τῇδε λίπαος. Πυρίη, σπόγγοισι καρπῷ δάφνης ἑψήματος, χλιαρῷ, γλήχωνος, ἴσιδος.

Επὴν ἢ τετέοισι πρηΰνῃς, Συκίην προσβάλλειν μέζονα, ὡς ἀμφιλαβέειν πάντη τὸ ὑποχόνδριον. ἐντάμνειν ἢ βαθύτερα, ὡς πολλὸν ἐλκύσεως αἷμα. Μετεξετέρωισι ἢ αἱ Βδέλλαι, ἢ χάσαι, κρέσσον. πρεισδύνῃ ἢ τ ζώου ἡ δῆξις, ἀτὰρ ἡδὲ μέζονας διαβρώσιας ποιέεται. τῇδε κὴν δυσεπίχετος ἡ ἀπὸ τ ζώων αἱμορροια. Κὴν ἀδδάλλῃ πὸν ἐκπέσῃ τὸ ἠρίον, Συκίην προσβάλλειν· νέρθεν γὰρ

ἕλκει

ἕλκϵ τὸ νεῦ. Κὴν ἄλις ἔχῃ χϵιώσιος, ἐς μὲν τὰ τϵώματα ἰχαίμασι χϵέαζ ἀδήκτοισι, λϵαχνίων ὐφάσμασι· μάννῃ, ἀλόῃ, ϑππάσϵιν, ἠδὲ ἄρτῳ ἑφθῷ ξὺν πηγάνῳ, ἢ μϵλιλώτῳ, ἀλθαίης ῥίζῃσιν. ἐς δὲ τ̃ τϵέτϵην ἡμέρην, κήϵωμα, ξυὼ μυϵϑαλάνῳ, ἢ ἀψινθίϵ κόμῃ, κ̀ ἴϵιδι. Ατὰρ καὶ τὰ Μαλάγματα τοιάδϵ χϵὴ ἔμμϵναι· ὀκοῖα λϵπίδναι, ἢ ὀξαραιῶσιν, ἢ ὄϕησιν τϵέψαι. ἄϵισοι μὲν ὧν, τὸ ϕὰ τ̃ σπϵρμάτων, ὧν ἅπασι ἰντϵϑῖσι ἡ πϵίρη εὔγνωστος· ἀγαϑὸν δὲ κ̀ ἔνϑα ἡ σάμψυχος, ἢ τὸ μϵλίλωτον ἐγκέαται.

Τϵϑϕαὶ ϑ̀, λϵπταὶ, εὔδρομοι, ὀρήσιος ϖϵϕυκνωτικαὶ, εὐδίοδοι· χόνδροι ξὺν μϵλικρήτῳ, κ̀ ῥόϕημα ἐκ τῶνδϵ ξὺν ἁλσὶ ἠδὲ ἀνήϑῳ. πλϵισάνης ϑ̀ χυλὸς, ϵ̀ σμυγματώδης· ἢν ϑ̀ κ̀ δαύκιϵ ϑ̀ καρπῷ ἐγχέῃ τι, κρέσσον ἐς ὄρησιν· ὑπεξάγϵ γὸ ϕὰ τ̃ ὀχετῶν, οἵπϵρ ὑπὸ ἥπατϵ ἐς νεϕρϵὺς κραίνϵσι· κωμεῖν ϑ̀ τοῖσδϵ ὑπὸ ἥπατος ἐκρέϵσι ἡ τῆδϵ ἔξοδος, εὐρύπκί τϵ τ̃ ἀγγείων, κ̀ ἰϑύπκι τ̃ ὁδοῦ. Χρὴ ὧν καὶ Συκίῃ τῆδϵ ἔλκϵιν, ἐς τ̃ χώρην ϖϵρισβάλλουσα τ̃ν νεϕρῶν κατ' ἰχίον. Ατὰρ κ̀ τέγγϵιν τάδϵ λίπαϊ, ξὺν πηγάνῳ, ἢ σχίνῳ, ἢ καλάμῳ ϕ̃ ἀρωματικῷ. Επὶ δὲ τοῖσδϵ, ἐλπὶς τ̃ νοσέοντα ϕαδρὸν ⟨illegible⟩ ὄλϵϑρον.

Ην ϑ̀ ἐς Εμπύησιν τϵέπκαι, τοῖσι πυοποιοῖσι χϵέαζ, ὁκόσα μοι ϑπὶ Κωλικοῖσι λελέξϵται. Ην ϑ̀ ϵ̀ πύον γένκαι, ὅκως μ̀ τάμνϵιν, ὅκως ϑ̀ ἰντϵϕύϵιν, ἄλλῃ πη γϵγράψϵται. Τάδϵ μοι καὶ ϑπὶ Σπλανὶ γϵγράϕϑω, ἰὼ κοτϵ ξυμϕορὴ ϕλϵγμασίης ὀξέης ϵ̀ τόνδϵ καταλάβῃ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΝΩΤΙΑΙΑΣ ΦΛΕΒΟΣ, ΚΑΙ ΑΡΤΗΡΙΗΣ
ΟΞΕΙΑΣ ΝΟΥΣΟΥ.

Κεφ. ζ'.

ΤΗΝ τ̃ Κοίλης Φλεβὸς φλϵγμασίην, κ̀ Παχείης Αρτηρίης, αἳ ϖϵρὶ τ̃ ῥάχιν τέτανται, Καῦσϵ ἰδέην ἐκάλϵον ϕ̀ ϖϵρόϑϵν. Καὶ γὸ κ̀ Καύσοισι ἴκϵλα πάϑϵα ϑπὶ τοῖσι γίγνϵ). πῦρ ὀξὺ, κ̀ δριμύ· ἄσπ, δίψος, ἀποϵίη· σφυγμὸς παλμώδης ἐν ὑποχονδρίῳ, ἠδὲ τοῖσι μϵταφρένοισι· ἄλλά μοι ὁκόσα ϑπὶ τοῖσι σημείοισι γϵγϵάϕα). Ατὰρ κ̀ ἐς Συγκοπὴν ἀκέλλϵ τὸ πῦρ, ὅκως ϑπὶ τῆσι Καύσϵσι. τ̃ μ̀ γὸ φλϵβὸς ῥίζωσις, ἥπαρ· τ̃ δ' Αρτηρίης ἀρχὴ, καρδίη. Δοκέοις ἂν ὧν μὲν τὰ ἄνω μέρϵα τῶνδϵ τ̃ν ϖαλάγγκνων νοσέϵιν τὰ

καίεια· φέρμιν μὲ γὰ ἡ καρδίη ἐνδιδοῖ τῇ Αρτηρίῃ, τῇ Φλεβὶ δ' τὸ ἦπαρ αἵματι ἀμφοῖν δ' μεγάλοιν, μεγάλα τὰ ἔγγονα αἱ φλεγμοναί.

Τάμνειν ὧν αὐτίκα τὰς ἐπ' ἀγκῶνι φλέβας· καὶ συχνὸν μὲν ἀφαιρέειν αἷμα, μὴ ἀθρόον δ', ἀλλὰ ℭ δὶς, ἢ τρὶς, καὶ τ' ἄλλης ἡμέρης, ὡς μεσηγὺ ἡ δυνάμις ἀναλάβῃ. Επειτα Επιπλάσμασι χρέεσθ. ἢ Σικύῃ ἐς τὸ ὑποχόνδριον, ἔνθα ἡ ἀφάψυσις τ' Αρτηρίης· ἀτὰρ ἠδὲ μεσηγὺ τῆν ὠμοπλατέων, καὶ γὰρ ἢ τῇδε σφύξιες ἔασι. φάζειν τε ἀφειδῶς, ἠδὲ πολλὸν ἀφαιρέειν αἷμα· ἐ κάρτα γὰρ, ἐκ τ' κενώσιος τῶνδε, λειποθυμέουσι ὠνθρωποι. Ιχμυὴ δὲ ἢ γαστὴς πολλόν τι δ' ξυνήθεος· Κλυσμοῖσι, ἐς ὄλιαθον, χρέεσθαι, μαλθακοῖσι, δριμέσι δ' ἧκισα· ἐπιπυρεταίνουσι γὰρ οἵδε ἅλμη ἢ νίτρου τήξι. λίνου δ' ὧν καρπὸς χυλὸς ἔσω, ἢ τήλιος, ἢ μαλάχης τ' ῥιζῶν ἕψημα, ℭ ἐς σφέλκησιν ἢ ῥῆξιν ἰκμάων. Μέλη ἄκρεα, πόδες καὶ χεῖρες, τεθάλφθωσ, γλυκίνῳ, ἢ σικυωνίῳ λίπαϊ, τῷ ἀφ' ἁλὸς λιμνήσιδος χρίσμασι. κάρτα γὰρ ψυχρὰ αὐτῶν τάδε γίγνεται. Πιπίσκειν τε, σὺν τῷ σιτίων, ὁκόσα ἔρρειν ἐθέλει· μῆλον, ἄσπρον, ἀψίνθιον· ἐμπασσέσθω δὲ ἢ λίτρου· πάντων δ' κρέπτον, καυτὴ, ἢ κινάμωμον, ἤν τις εὐπορῇ. Γάλα τοῖσδε, ἢ τροφὴ, ἢ φάρμακον. ἐμψύχου γὰρ δέονται, ἔνδον οἱονεί τι πυρὸς εἰλυμμένου· καὶ τροφῆς γλυκείης, ἀτὰρ ἠλὶ ἐν ὀλίγῳ ὄγκῳ πολλῆς. τάσδε μέντοι ἐν τροφῇ τὰς ἀρετὰς ἴσχει τὸ γάλα. εὐπορείσθω δ' νεοτόκος, ℭ ἐς δύο χοίνικας δ' γάλακτος ἐμβεβλήσθω εἷς ὕδατος· ἄριστον δὲ, ἢ τὸ τ' βοὸς· τρίτον δ', αἰγός. Τροφαὶ, εὔπεπτοι· τὰ πολλὰ, χυλοὶ, μαραίνου ῥίζης, καὶ σελίνου καρπὸς ἐμβεβλήσθω, καὶ μέλι· τὸ ὕδωρ δὲ τὸ πινόμενον ἐχέτω τάδε.

Ατὰρ ἢ ἰδρῶτας χρὴ κινέειν, ἢ πάντα ἁπαλὰς ὑγρὰς ℭ εὐρύας ποιέειν. Τέγξις κεφαλῆς, οἱονεὶ ἡ ἐν Καύσοισι. Επίθημα ἐς φόρημα, καὶ μαζὸν ἀριστερὸν, οἱονεὶ ἐν Συγκοπῇ. Κοίτη, κατάκλισις ὀρθίη, ὅκως ἴκελα πάντα τοῖσι ἐν Καύσοισι ᾖ. Αἰώρη σμικρὴ, ἐς ἰδρώτων προκλησιν· ἠδὲ λυτρὸν, ἢν ὅπως ὑπεκκαυθῇ. ὁ γὰρ Κρίσεσι τάδε τὰ πάθεα λύει, εἰ ἢ Καύσος ἔασι ἰδέαι.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΦΡΟΥΣ ΟΞΕΙΑΣ ΝΟΥΣΟΥ.

Κεφ. η'.

ΚΑΤΟΞΥ μὲν ἐν Νεφροῖσι φλεγμασίη· συμφλεγμαίνουσι γὰρ ἀπὸ Ηπατος ἐς Νεφροὺς κραίνουσαι φλέβες. τῇσι δ' τὸ Ηπ. ὁ κάρτα

τὰ θαμίκεες ἐῦσαι, κάρτα ἢ εὐρεῖαι, ὡς δοκέειν τὰς Νεφρὰς ἀζηρῆας ἀγχῦ ἔ Ηπατος. Ατὰρ ⸗ ἰσχυρὴ ὑπὸ φλεγμασίῃ γίνεται, ξυντιμωρέουσα τῷ ὀξέϊ τῆς φλεγμασίης· πίμπλαται γὰρ ἡ τῶν Νεφρῶν κοιλίη ὑπὸ πλημμυρίης τῶν ὑρέων ὑ διεκθεόντων. Τόδε μέντοι καὶ ὑπὸ Λίθων γίγνεται· ἰνὸ φύῃ μὲν ἐν Νεφροῖσι μέζων τῆς εὐρύτητος τῶν Οὐρητήρων, ἐνίζει μὲν μὴ διεξιών, ἀτὰρ καὶ τὰ ὑρέα ὧδε ὑπέχει. Αλλὰ ἀμφὶ μὲν τ ῥυέσιος τῶν Λίθων, ἐν τοῖσι Χρηίοισι λελέξεται, ὅκως ἢ μὴ ξυμπέσωνται, ἢ θρύπλωνται γιγνόμενοι. Αμφὶ δὲ θερμασίης, ἠδ' ἐμφράξιος, ὁκόσα ὀξέως κτείνει, τῇδέ μοι γεγράψεται.

Ην ἐνστάσιες Λίθων ἐῶσι, ἔν τε Φλεγμασίῃ, τάμνειν φλέβα τ ἐπ' ἀγκῶνι, ἰνὰ μὴ χωλύῃ τις ἡλικίη. εὖρον δὲ, ⸗ πολλὸν, ἔστω τὸ αἷμα· ὑ γὰρ αἱ φλεγμοναὶ πρηΰνονται μᾶλλον κενώσι, ἀλλὰ ἢ σφηνώσιες τῶν Λίθων χαλῶνται τῆσι τ ἀγγείων κενώσεσι, ἀτὰρ ἠδὲ ἐν ὑρῆσι διεκθέουσι οἱ Λίθοι. Επειτα Τέγξεσι γλαυκίνῃ λίπαος ἢ κυπρίνῃ, ἢ Πυρίῃσι, ⸗ Επιπλάσμασι, ἀνίεται τὰ μέρεα. ἀρτεμισίη δ' ἔστω ἡ βοτάνη, ἢ σχοῖνος, καὶ κάλαμος ὁ εὐώδης, ἐν τοῖς Καταπλάσμασι. Επειτα Συκίνῳ περιβάλλειν ἐς Νεφροὺς, κατ' ἰσχίον. μάλιστα δ' ἂν ἡ ἀπὸ τοῦδε τοῦ χωρίου κένωσις ὤνησε. Λελαπάχθω δὲ κοιλίη Κλυσμοῖσι, ὀλιθηροῖσι, γλίσχροισι μᾶλλον, ἢ δριμέσι· μαλάχης, ἢ τήλιος χυλοῖσι. Κατὰ ⸗ Φάρμακα, περὶ τῶν σιτίων, ἠρτηκα, ὁκοῖα ὑπὸ Ηπατι λέλεκται. Ατὰρ ἢ σιτία ἴκελα, εὔπεπα. κακὸν γὰρ τετέοισι ἀπεψίη. Αειτον ⸗, γάλα· μάλιστα μὲν, ὄνου· ἵππου ⸗, δεύτερον· καὶ ὄϊος δὲ, καὶ αἰγὸς, χρήσιμον, ὅτι γάλα. Ην μὲν οὖν ἄπυροι ἐῶσι, καὶ λύειν κρέσσον· ἰνὰ δὲ μὴ, ἐς ἕψημα τῶν βοτανέων ἐνίζεσθαι, ἄλφις ὀμφαλῷ τὸ ἄγγος πληρώσαντα. Ην ⸗ ἐς πύον τρέπῃ, ὁκοίοισι χρὴ Επιπλάσμασι, ἠδὲ φαρμάκοισι, χρέεσθαι, ὑπὸ πολλοῖσι μὲν καὶ πρόσθεν ὑποχέεται.

Ην δὲ ἐνσήκῃ Λίθος, Πυρίῃσι μὲν, καὶ Επιπλάσμασι, τοῖσι αὐτέοισι χρέεσθαι. Θρύπλειν ⸗ τὰς Λίθους τοῖσι πινομένοισι φαρμάκοισι· ἁπλᾶ μὲν, οἷον, ἡ πριονίτις αἱ βοτάναι, ἕφθαι ξὺν ἐλαίῳ, ἢ ὄξει ἐδωδίμῳ, καὶ τῶνδε χυλὸς πρόσπινόμενος· ποικίλαι δὲ, τ Βισίνης καλαμέης, καὶ τῆς δι' ἐχίνων, ἢ κοσκίνου ἔ ὑηρίου, ὁκόσαι τε δοκέουσι ἔμμεναι τῇ πείρῃ κεράσαι. Αἰῶρεαι τοῖσδε, ἢ σείσιες, ἐς κίνησιν ἢ πρόωσιν τ Λίθων. κάρτα γὰρ ἐπίπονος τῶν Λίθων ἡ ἐς τὴν Κύστιν ὁδοιπορίη. Ην δὲ ἐκπέσωσι ἔνθεν, ἄπονοί τε γίγνονται, ὀλίγον ὄναρ δοκέειν ἔ πόνου εἰθισμένοι· ἀτὰρ ἢ, ὡς ἐξ ἀφύκτων κακῶν, τὴν ψυχὴν ἢ μέλεα λύονται.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΣΤΙΝ ΟΞΕΩΝ ΠΑΘΩΝ.

Κεφ. ϑ'.

ΚΑΙ τῇ Κύστι πάθεα ὀξέα, ἴκελα τοῖσι Νεφρῆσι, γίγνε϶· Φλεγμοναὶ, ϛ Ελκεα, ϗ Λίθοι, ϗ Θρόμβων ἐμφράξιες. ἐφ' οἷσι, ἰσχυρὴ, στραγγυρίη. Αλλὰ ὀξύτερον τῆδε ὁ πόνος, ϗ ὄλεθρος ὦκιος. νοῦσον γὰρ πλατὺ, ἡ Κύστις· Νεφροὶ γὰρ, ὁκοῖον αἱμάλωψ, τὰ Ηπατος ἔασι ἰδέης. Ἀλλὰ καὶ αἰνόταται ϗ οἴκτισαι,

ἔνθα μάλιστα
Γίγνετ' Αρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι.

Τάμνειν ὦν αὐτίκα τὰ κενεῶνα· καταιονέειν γὰρ πλεῦ Κύστιν λίπαϊ συχνῷ, ξὺν πηγάνῳ, καὶ ἀνήθῳ. Ην δὲ Θρόμβοι ἐῶσι τὸν πόνον ϛ τὴν ἰσχυρὴν αἵματος, ὀξύμελι πίνειν, ἢ πάνυ μικρὸν ξυὺ μελικράτῳ, ἐς ἅλωσιν τῶν Θρόμβων· ἐνδὲ ὀκόσα ὑρήσιας κωλύει), ϛ βοτάνας, καὶ σπέρματα. Ην γὰρ ἐξ Αἱμορραγίης ὁ κίνδυνος, ἴσχειν μὲν οὐκ ἐς ἀμβολὴν τῶνδε μᾶλλον· ἀτὰρ ϛ ὅδε ὀχ ἧκιστα ὁ κίνδυνος. λρήγειν μὲν οὖν καὶ τοῖσι αἷμα ἐπέχουσι. Αρήγει δὲ, ἡ ψύξις τῆς Κύστιος. ῥοδίνῳ, ϗ οἴνῳ, Τέγξις. καὶ ἐλαίων καταίλησις ἀπὸ οἰσύπου· Επίθημα, φοίνικες ἐν οἴνῳ δεδευκότες, ξυὺ ῥοιῇ, ἢ χυλῷ τοῦ ῥοός. Ην γὰρ ἐκτρέπῃ) καὶ τὸ Επιθημάτων τὰ βάρεα, ϛ τὰς μεγάλας ψύξιας, ἐκτρέπειν· χρὴ γὰρ μὴ κάρτα ψύχειν, ψυχρόν τε φύσει καὶ λεπτὸν ἐόντα, τὴν Κύστιν. Καταχρίειν δὲ, γλαυκίνῳ, ἢ ἀκακίῃ, ἢ ὑοσκυάμῳ, ξυὺ οἴνῳ. Σπόγγοισι γὰρ, λὺ μὴ σφόδρα ἐπέγῃ ἡ Αἱμορραγίη, μὴ χρέεσθαι. Τερφαὶ, σιτώδεες, εὔπεπτοι, εὔχυμοι, ὀρτυκαὶ, ὁκοῖαί μοι ὑπὸ Νεφροῖσι λελέχαται). γάλα· οἴνου γλυκέος, Θρῃκίου, ἢ Σκυβαλίτου. Φάρμακα πνόμφα, ὀρτυκὰ, εὐώδεα, εὔργα· ϗ τἄλλα τὰ τοιαῦτα. Αρίστη δὲ Κύστι, τέπλυγες, ἐφ' ὕδατος μὲν ὀπλοὶ, ἔδεσμα· ἔξωροι δὲ, ξηροὶ, λεῖοι, ξυὺ ὕδατι. ἔστω δὲ ϗ ῥίζης τοῦ ναρδου βραχὺ ξὺν τοῖσι τέπλιξι ἀφεψήσι. Τοῖσι αὐτέοισι σπίζεσθαι, ἀντὶ λιτροῦ, ἐς ἄνεσιν τῆς Κύστιος.

Ην δὲ Λίθων ἔμφραξις ἐπίσχῃ τὴν ὕρησιν, τῷ ὀργάνῳ ᾧ Καθετηρίῳ ὠθεῖν τὸν Λίθον, ἠδὲ ἄγειν τὸ ὄργον, λὺ μὴ ἐῶσι Φλεγμοναί· ἐπὶ γὰρ Φλεγμονῆσι, ὅτε

ὅτε ὁ πάρος δέχεται τὸ ὄργανον, ἀεὶς ἢ, πιεώσιαν) τῷ Καθεῖπεν. Ην δὲ ἄπορος μὲν ἡ ἡ τῶνδε ἰητρεία, ἀνήσκῃ δὲ ὀδυύῃσι ἄνθρωπος, τάμνειν τιὼ τελχάδα, καὶ ⟨illegible⟩ τ Κυσίδος τρέχηλον, ἔς τε τ τῆ Λίθων ἔκπλωσιν, καὶ τ τῆ ὕρων ἔκχυσιν. Καὶ μάλιστα μὲ ἀκέσαιο, ἐς ὠτειλιὼ ἄγοντα τὸ τρῶμα· λιὼ δὲ μὴ, Ροιάδα γλυκάος τῶ πύου βέλτιον ἐς τ αὖθις ὁ ἀνθρώπου βίον, ἢ τῇ ὀδυύῃ οἰκτίστως θανεῖν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΠΝΙΓΟΣ.

Κεφ. ί.

Η Υσέρη τῆσι γυναιξὶ ὑμβώων ἀποτάσιος ἔνθα καὶ ἔνθα κ' λαγόνας ἴσχει. ἀτὰρ ἠδὲ ζώῃ πάθη ἐν ἀσφαλεῖ· ἵσταται γὰρ ἐπὶ τοῖσι εὐώδεσι μαλακιὼ, καὶ τὰ κάκοσμα καὶ ἀτερπέα ὑπὸ ἀχθηδόνος φεύγει. Ην μὲν ὧν τῆ ἄνω τι λυπῇ, μαλακιόντων γυμνασιήων ἔξω· ὧν δὲ κ' ὀσμά τι ἀν ἔῃ, ὀπίσω χάζεται ἠδὲ ἄνωθεν. Ἴῃ δ' ἄν ποτε καὶ ἔνθα ὡς ἔνθα, ποτὶ Σπλῆνα, καὶ Ηπαρ. ξυνωδιδοῖ ἢ τὰ ὑμβύια ἐς ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγὴν, ὅκως νηὸς λαίφεα.

Πάσχει δὲ τάδε ὡς ὑπὸ Φλεγμασίης· καὶ γὰρ μαλακωτέρη τῷ πάθεϊ καὶ τῷ ὄγκῳ τῶ αὐχένος γίγνεται. ἡ γὰρ κ' πυθμένα Φλεγμασίη ἄνω ῥέπει· ἢν μὲ ἐς πόδας, ἔξωθεν. Ασπερὴν μὲ ὧν, ὡς ἀλεγεινὸν, καὶ ἀτερπές. δύσχρηστον δὲ ὡς βαδίσαι, καὶ ἐς πλευρὰν κατακέεσθαι, καὶ ὑπτίην, λιὼ μὴ τὼ πόδε Φλεγμήνῃ ἡ γυνή. Ην δὲ ἄνωθεν φοιτοίη, ὡς ὀξύτατα μὲ τ ἄνθρωπον ἀπέπνιξε, πιέζει γὰρ ἀγχόνη τ ἀναπνοῆς. ὧδε γὰρ ὧδε φθάνει πονέειν τε καὶ βοᾶν, καὶ τὰς πρόνοιαι κακλήσκειν ἀρωγάς· τῆσι γὰρ ἀναπνοῆς ἐπίσχεσις θᾶσσον πολλῆσι, τῆσι δὲ φωνῆς. Εἰκὸς ὧν τοῖς ἐν τοιέοισι καλέσαι τ ἰητρὸν, πρὶν τ ἄνθρωπον θανεῖν. Αλλ' ἢν κοτε ἐν σωτυχίης ἴσχῃς, γόντα τ Φλεγμονιὼ, φάσαι φλέβα, μάλιστα μὲν τ ὑπὸ τῷ σφυρῷ· ἢν δ' μὴ εὔρεον ἔῃ, τ ἐπ' ἀγκῶνι· ἐπαφαιρέειν δὲ ἀπὸ τ σφυρῶ. Περήσειν δ' τὰ ἄλλα, ὁκόσα ἄν, καὶ ἄνθρ Φλεγμασίης, ἀρήγῃ πνιγί. δεσμοὶ χειρῶν καὶ ποδῶν, σφίγγοντες ἄχρι ναρκώσιος· ὀσμὴ καπνοδέων, πίσσης ὑγρῆς, τειχῶν εἰρίῳ κεκαυμμένων, λύχνου φλογὸς ἐσβεσμένης, καπνοῦ, ἀχρὶς τῷ καπνῶσθαι, καὶ τὰ νοσέοντα ψυχθέντα θάλπειν. ἄρχειν παλαιὸν ὡς τὴν αἴσθησιν ἐξανίσησι κάρτα τ νεκρώδεος, καὶ τ Υστέρην κάπτω διώκει. Τοιγαρῶν καὶ τοῖσι τοιαδέτοισι εὐώδεσι ἐς τ χώρην ἀπολιπέειν τ Υστέρης μύρῳ, ὁκοῖον ἂν ἔῃ τοιοῦτον ἡδὲ ἀθηκίου τ ἀφὴν, νάρδου, ἢ βάκχαρι τὸ Αἰγύπτιον, ἢ τὸ ἀπὸ τῆ φύλλου τ μαλαβάθρου τ δένδρεος τ Ινδικῆ, ἢ κινάμωμον κοπὲν, ξυλὸ τῆ εὐόσμων τινὶ λίπαϊ· ἐγχρίειν δ' τάδε τοῖσι γυναικηίοισι

χώρεισι. αἰταὶρ ἢν ᾖ ἔγχυτον ἐκ τῶνδε ξυσῇ, ἐγχεῖν τῇ ὑστέρῃ. Διαχρίειν ᾖ ἐ τ Εδρην φυσέων ἀγωγά. ἠδὲ ὑποκλύζειν, μὴ δριμέσι, μαλθακοῖσι, γλίχροισι, ὀλιοθρεγῖσι, ἐς τ τ κοπρίων ἔξοδον μᾶλλον, ὅκως ἡ χώρη τ ὑστέρης καθαρὴ γίγνηται· ἀλθαίης χυλῷ, ἢ τίλιο· μελίλωτον ᾖ, ἢ σάμψυχον, ξὺν τῷ λίπαϊ ἐψειόθω. Ην δὲ βίης ἢ καπάξιος ἡ ὑστέρη δέηται, χείρεσι μὲ πιέζειν τὸ ὑποχόνδριον, γυναικὸς εὐτόνου, ἢ ἀνδρὸς εὐαφέος· ἢ ἀμφιζώσαι, ταινίαις σφίγγοντα, ὅκως τε διελαύσι τὸν χῶρον, ὡς μὴ αὖθις ἄνω θέειν. Πταρμοὺς ποιέοντα, ἐπιλαμβάνειν τὰς ῥῖνας· ᾧ γὰρ πλαρμῷ καὶ τῇ ἐντάσι μετεξετέροισι ὑστέρη ἐς χώρην ἵζεισε. Φυσῆν ᾖ ἐς οἷά γε ῥινῶν σρυθίου ῥίζης, ἢ πεπέρεος, ἢ ἕ χάσορος. Περισβάλλειν ᾖ Σικυώνας κύφας, μυρσίνοισι, λαγόσι, ἰσχίοισι, βυβλίνοισι, ἑλκύσντα τ ὑστέρην. προσβάλλειν ᾖ καὶ πρὸς, ἐς ῥάχιν, ἐς τὸ μεσαγὺ τ ὠμοπλατέων, τῇ πνιγὶ ἀρήγοντα. Ην ᾖ ὑπὸ φλεγμονῇ πνίγηται, ἐ λαβρόσαι τ ἐπὶ τῷ κτενὶ οἰκυμφὴν φλέβα· καὶ ἀφαιρέειν συχνὸν αἷμα. Ανατρίψιες ἕ προσώπου, τιλμοὶ τριχῶν, ξυὺ ἐμποιήσι ἐς ἀνάκλησιν. Ην δὲ καὶ μικρὸν ἐπανενέγκωσι, ἐς ἀφέψημα λεπτομάτων ἐνίζειν· καὶ εὐώδεα θυητὰ ὑποθυμᾶν. Πιπάσκειν ᾖ, προ τ σιτίων, ἕ χάσορος, καὶ τ Ιερῆς μικρὸν ξυὺ τῷ χάσορι. Καὶ ἢν ἐπανενέγκῃ, λύειν· ἐ ἐς ὥρην, ἐς τὰ ξυνήθεα τρέπειν. μελεδαίνειν ᾖ τ ἄνθρωπον, ὅκως ἄγηται τὰ ὑπομένια εὖρεα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΑΤΥΡΙΑΣΕΩΣ.

Κεφ. ια΄.

ΤΩΝ ἐν τοῖς αἰδοίοισι νούσων ἡ φλεγμασίη ὄρθιον ἀνίσχει τὸ αἰδοῖον, ξὺν ὑπιθυμίῃ καὶ λύπῃ ἀφροδισίων ἔργων πρήξιος. ἐντάσιες δὲ γλυκεῖαι ἀπασμώδεες, ὑδαμᾶ πρηϋνόμεναι. Ἄλλα καὶ ὑπὸ τοῖσι ἀφροδισίοισι ἀμάλθακτος ἡ ξυμφορή. Προσεκμαίνον ᾖ ἐ τ γνώμην, τὰ προῶτα μὲ ἐς ἀναχυντίλεω, ὑπὸ παῤῥησίῃ τὸ πρήγματος· θαρσέας γὰρ σφέας ποιέει ἡ ἀκρασίη τ ξυνουσίης. μετέπειτα ᾖ, ἐπὰν ἀναλωφήσωσι, εὖ τ᾽ ἂν σφισι ἡ γνώμη τέλεον μίμνῃ.

Πάντων ὧν εἵνεκα, τάμνειν φλέβα τ ἐπ᾽ ἀγκῶνι, καὶ τ ὑπὸ τῷ σφυρῷ· καὶ πολλὸν ἀφαιρέειν, καὶ πολλάκις· οὐδὲ γὰρ ἄκαιρον νεῶ λειποθυμίην ἐμποιέειν, ἔς τε νάρκην τ γνώμης, καὶ ἐς τὰς τῆς φλεγμασίης ξυνδόσιας, καὶ ἐς τὰς ἕ θερμῆς ἕ κατ᾽ αἰδοῖον πρήνσιας. αἷμα γὰ πολλὸν, θερμασίης μὲν ἐ πόλιος ἔξαψις καρτερὴ, φλεγμασίης ᾖ τροφὴ, παρέχει ᾖ γνώμης καὶ ἀταξίης ἔκκαυμα. Καθαίρειν ᾖ καὶ τὸ ξύμπαν σκῆπ, φαρμάκῳ τῇ Ιερῇ

ἔ γὰρ καθάρσιος δέονται μᾶνον, ἀλλὰ καὶ φαρμακίης περσηνέος. δρῆν μέντοι τάδε ἄμφω Ιερὴ δύνας). Κατειλίασειν ἢ τά τε αἰδοῖα, καὶ τὰς ἰξύας, καὶ τ' πλευράδα, καὶ τὰς ὄρχιας, ἐείοισι τοῖσι ἀπὸ ὄιος ῥυπῶσι· ῥοδίνῳ ἢ, καὶ οἴνῳ, ἀμᾶναι χρὴ τὰ ἕλκεα. καὶ τέγγειν τὰ μέρεα, πολλόν τι μᾶλλον τάδε καταιονῦντα, ὅκως μήτε θάλψις ἐκ τ' ἐείων ἔοι, ἀτὰρ ἡ ἔμφυτος θέρμη ὑπὸ ψυχρῆς δυνάμιος τ' χυμῶν πεπύνηται. Τοιάδε χρὴ ς τὰ Επιπλάσματα ποιθέναι· ἄρτῳ, ξυὺ ἀρνογλώσσῳ χυλῷ τῇ βοτάνῃ, καὶ σεύχνῳ, καὶ σέλδι, καὶ φύλλοισι μήκωνος, καὶ τοῖσι ἄλλοισι, ὅσα νάρκην καὶ ψύξιας ἐμποιέει. Ατὰρ καταχρίειν τοῖσι ἰκέλοισι τὰ αἰδοῖα, καὶ τ' πλευράδα, καὶ τὰ ἰσχία· κωνείῳ, ξυὺ ὕδατι, ἢ οἴνῳ, ἢ ὄξει· μανδραγορίη, ἀκαμίη. καὶ σπόγγοισι, ἀντὶ τῶν ἐείων, χρέεσθαι. Μεσηγὺ ἢ, ὑοσκύζειν μαλάχης ἐψήματι, ς ἐλαίῳ, καὶ μέλιτι. σρυμὺ ἢ πᾶν. Αντερείσθωσαν Σικύαι, κατ' ἰσχίν, ἢ ἦτρον. Αειται ἢ ς Βδέλλαι, νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα. καὶ ὑπὸ τοῖσι τρώμασι Επίπλασμα, αἱ ψίχες ξυὺ ἀλθαίης. Επειτα σνίζειν ὕδατι ἀρτεμισίης, ἑλελισφάκου, κονύζης ἐψήματι. Καὶ εὖτ' λὺ πρωσωτέρω μένῃ μήκεϊ χρόνου, μὴ κατ' λόγον δὲ τὸ πλῆθος σνδιδῷ, δέος δὲ σπασμοῦ, (μάλα γάρ τοι ὑπὸ ταύτων πάσχουσι,) μεταβάλλειν χρὴ τ' θεραπείην τοῖσι θερμαίνουσι. Χρέος μὲν γλαυκίνου, ἢ σικυωνίου, ἀντὶ ῥοδίνου· εἰρίοισι ἢ καθαροῖσι, καὶ Επιπλάσμασιν ἀλεαίνουσι. ἐμάλαξε γάρ κοτε τ' ὑδάτων τὰς πρήσιας ἡ τοιήδε θεραπείη. Ατὰρ ς πιπίσκειν ἔδ καίσιος, ξὺν μελικράτῳ. Τεφραὶ, ἄφθοι, ψυχραί· βεβαχέα μὲν, τὰ σιτώδη· τὰ πλείστα, λάχανα, μαλάχη, βλίτον, σριδακίνη, ἐψητὴ χολοκύντη, σίκυος ἐφθὸς, πεπέων ὡραῖος. Οἶνος ἢ, καὶ κρεῶν, μέσφι πολλῆς ἀναλήψιος, φειδώ. οἶνος μὲν, θάλψις μέν ἐστι ὑδάτων, μάλθαξις ἢ ψυχῆς, ἐπσυάκλησις ἢ ἡδονῆς, γονῆς χύσεις, ς πρόκλησις ἀφροδισίων.

Τάδε μοι, ἐς τὰ Οξέα, γεγράφθω ἄχεα. Χρὴ δὲ καὶ αὐτὸν τινὰ ξυνθυπορέειν, μὴ πάντα ἀλλοτρίῃ ξυγγραφίῃ πρόσχοντα τ' νέον. Οὕτω τὰ Οξέα πάθεα γίγνεται, ὡς ἂν τάξι τε τοῖσι γεγραμμένοισι, ς μύνοισι, ἢ ἅπασι χρέεσθαι.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ
ΧΡΟΝΙΩΝ ΝΟΥΣΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περοίμιον. Κεφ. α'.

Θεραπεία Κεφαλαίης. β'.

Θεραπεία Σκοτωματικῆς. γ'.

Θεραπεία Ἐπιληψίης. δ'.

Θεραπεία Μελαγχολίης. ε'.

Θεραπεία Μανίης. * * * * * * * ς'.

Θεραπεία Παραλύσιος. * * * * * * ζ'.

Θεραπεία Φθίσιος. * * η'.

Θεραπεία Ἐμπυϊκῆς. * * * * * * θ'.

Θεραπεία τῆς ἐς τὸ Πνεύμονα Ἀποστάσιων. * * * * ι'.

Θεραπεία Αἱματος. * * * * * * ια'.

Θεραπεία Πνευμονῶν. * * * * * * * ιβ'.

Θεραπεία Ἡπατος. * * ιγ'.

Θεραπεία Σπληνός. * * ιδ'.

Θεραπεία Ἰκτέρου. * * * * * * * ιε'.

Θεραπεία Καχεξίης. * * * * * * ις'.

ΘΕ-

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Κεφ. α'.

ΕΝ τῇσι Χρονίῃσι Νόσοισι, ἡ ἀμβολὴ τ̃ ἰητρείης, κακόν· ὑπ̃ ἀμβλακίης γ̃, ἀκέλλει ἐς ἀνήκεστα πάθεα. Φυσίωσις ἀε̃ ὧδὶ ἴσχει, ὡς μὴ ῥηϊδίως ἀποφοιτῶσι, λιὴ ἐσβάλλῃ ἄπαξ. λιὴ ὴ καὶ σκοδησύνῃ, χρόνῳ κατερρῶ ἔσαι, καὶ ξυναποθνήσκειν γίγνεταί κοτε. Καὶ τὰ σμικρὰ μεζόνων ποιέεται ἀμαδέξιας. κἦν τὸ πρόσθεν ἐς κίνδυνον ἀσινὲς ᾖ, ὁ τόκ@ τῶνδε γίγνεται ὀλέθρ@. Χρὴ ὧν, μήτε τ̃ νοσέοντα σιγῇ, ἢ αἰδοῖ ὅ ἐλέγχε τ̃ νόσε, μηδὲ ὑποδιδρήσκειν δέει τ̃ ἰητρείης· μήτε τ̃ ἰητρὸν καταμβλακεύειν. ἄμφω γ̃ ἐς τὸ ἀνήκεσον ξυναίδει. Μετεξέτεροι δὲ τῶν κασνόντων, ὑπ̃ ἀγνωσίης τε τῶν πρεόντων, καὶ τ̃ αὖθις ἐσομένων, ἐς τέλ@ ξυνδιαιτέοντ̃ τῇ νόσῳ. ὅπ̃ γὰρ τοῖσι πλείοσιν, ὅτε ὀλλυέονται, ὅτε ὀρρωδέουσι θάνατον. Διὰ ταύτε ὧν ἰητρῷ σφέας αὐτὺς οὐ̃ ἐπιτρέπουσι. Πίστις ᾖ τετέων, Κεφαλαίη· ἧς ἄμφι τοτέρην φράσω.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΗΣ.

Κεφ. β'.

ΚΕΦΑΛΗ δὲ, ὁκόσον ἐς ζωὴν ἀναγκαῖον, τοσόνδε νόσῳ κακοπλαστάτη. Καὶ τ̃ ἀμφὶ τῶνδε νόσων, ἡ μὲν ἐσβολὴ εὐπαθὴς, ὅτι σμικρῷ ἄλγεϊ, κ̃ ἤχοισι ὤτων, καὶ βάρεϊ· εἰ δὲ αὔξησιν ποτιλάβοι, καὶ τὰ τέλη ὀλέθρια. Μὴ ὧν μηδὲ τὰ σμικρὰ ὑποροῆν ἄλγεα· σμικροῖσι γ̃ ἐν τοῖσι ἄκεσι, μετεξετέροισι ἰήθη. Ην δὲ πρόσω μὲν ἴκῃ κρόνῳ, (μέζω γὰρ ποτιπίγνεται ἄχθεα,) τάμνειν τιὺ ἐπ' ἀγκῶνι φλέβα. πρόσθεν ᾖ δυοῖν ἡμέραιν, οἶνον πιπίσκειν. Ξυντεκμαιρόμενον ᾖ τὴν δύναμιν, τὸ πλῆθος ἀφαιρέειν. Λυσιτελὲς δὲ μὴ ἐσάπαξ, λιὴ ἡ δυνάμις τε ἀνέχηται τιὺ πληθὺν τ̃ ἀφαιρέσ@, ξυνεχές τε τοῖσι αὐτέοισι μοχλεύῃ ἡ νοῦσ@. Ωδε μέντοι πάσῃσι τῇσι χρονίῃσι νούσοισι ξυμφορόν. Μεσηγὺ ᾖ τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀδροτέρως διαιτᾶν. ἔπειτα τ̃ Ιερὴν τὸ καθαρτήριον ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν· ἀπάγει γ̃ μάλιστα ἥδε ἀπὸ τ̃ κεφαλῆς τῆς νόσε τὴν τροφήν. πλῆθος ᾖ ὅ φαρμάκε, ὁκόσον τέσσαρες ἢ πέντε ὀλκῆς δραχμαί. Κὴν εὖ καθαίρῃ, λύειν τε, καὶ οἶνον διδόναι,

ναι, καὶ τ' δυνάμιν αὔξειν. Επειτα αὖθις τάμνειν φλέβα, τ' ὑπὸ τῳ μετώπῳ τὴν ὀρθήν· κυριωτάτη γὰρ ἥδε ἡ ἀφαίρεσις. τὸ ᾗ πλῆθος, ὅσον κοτύλης; ἢ σμικρῷ πλεῖον. Λύειν τε μὴ πρωΐτερον· κενεαγγέειν γὰρ οὐ χρή. Επειτα, τὰς κόμας ξυρῷ ἀφαιρέοντα, Σικύην τῇ κορυφῇ προσβάλλειν, πρωτέρην· τ' ᾗ ἑτέρην, τ' μεσηγὺ τ̃ ὠμοπλατέων ἐρείδειν, ἀναίμακτον. φάζειν τε τὴν ἐπὶ τ̃ς κορυφῆς ἀφειδέως, ἔς τε πλῆθος ὀλκὴν, & ἐς τ' τῦ βάθεος ἐντομήν· Κεφαλαίην γὰρ τὰ μέγιστα ὀστέων ὀνίνησι ἰήματα. Ην δὲ ἐς ὠτειλὴν ἵκῃ τὰ τρώματα, τὰς λῆπτρίας ἐκτάμνειν. διπλαῖ δέ. αἱ μὲ κατόπιν εἰσὶν ὧτων, σμικρόν τι πρόσωτέρω, δῆλαι ᾗ ταῖς ἀφασφύξεσι· αἱ ᾗ, ὅ ὠτὸς ἐς τὸμπροσθεν, αὐτῶν πλησίον, προσάγεται γὰρ τῷ ἀντιτέχνῳ, ἀταὶ & αἵδε δῆλαι ἀφασφύξεσι. Τάμνειν ᾗ, πρὸς τοῖς ὀστέοις, τὰς μέζονας· αἵδε γὰρ ὀνίσαι. Επικέαται καὶ ἕτεραι ἐκάστῃσι, κάρτα λεπταί, ἃς οὐδ' ὄφελος ἐκτάμνειν. Ο δὲ τρόπος ἐν τῇσι Χειρουργίῃσι λέλεκται. Μέτα δὲ τὸ ἄκος, Κεφαλαίῃσι, καὶ Επιληψίῃ, καὶ Σκοτώμασι, καὶ ξυμβλήδην ἁπάσῃσι τῇσι τῆς κεφαλῆς νόσοισι.

Επὶ πᾶσι ᾗ, φλέγμα ἄγειν χρὴ, προκενώσαντα τ' γαστέρα, ἢ καταποτῷ ὑπλάτῳ, ἢ κλυσμῷ· ἄλλοτε μὲ, ἐκ ῥινῶν, πταρμικοῖσι· ἄλλοτε ᾗ, ἀπὸ στόματος, τοῖσι ἄγουσι φλέγμα. Εἴδη δὲ πταρμικῶν μὲν, πέντε, σρόδιον ῥίζα, κάστορος ὄρχις· τάδε κὴ ξυνῇ. ἐς λεπτὰ ᾗ κόψαντα, κὴ σήσαντα, καλάμῳ ἐμφυσῆν, ἢ καυλῷ πτεροῦ χηνὸς παχέϊ. Αγωγότερον ᾗ τῶνδε, κὴ βιαιότερον, εὐφόρβιον, ξυὺ τινι τῶνδε μιχθέν· ἀταὶ & ἐλαίοισι ᾗ μίσγεται, γλαυκίνῳ, σικυωνίῳ, ἢ τῷ ἀπὸ σύραχος μύρῳ. ὑγρὸν ᾗ γίγνεται κάρτα, ὡς ἔκχυτον. Εγχεῖται ᾗ ἀφὰ ὅ ῥινός γ' αὐλῷ. δίδυμοι ᾗ οἵδε, ξυμφυέες ἀπὸ μιῆς εὐρυῆς, ὡς ἐσάπαξ ἀμφοτέροισι ἐγχέειν· ὁ γὰρ ἀναχετὸν ἡ ἀφίστασις ἑκατέρῳ μυκτῆρος ἰδίη & ἰδίη· πίμπρηται γὰρ ἡ κεφαλὴ αὐτίκα, κὴ δριμὺ ἄλγος αἰρέει. Τὰ ᾗ ἀφὰ ὅ στόματος ἄγοντα φλέγμα, σίνηπι, κάκκος ὁ τ' κνίδης, πέπερι, σαφὶς ἀγρίη. τάδε ξυὺ ἀλλήλοισι, κὴ ἰδίη. Επεὶ δὲ & τῷ μασήσασθαι μὲ αὐτὰ & τὸ πίνειν ξυνεχέες ἔσι, & ὕδατι, ἢ μελικρήτῳ, ἢ ὀξυκρήτῳ μίξαντα, διδόναι. κλύζειν τε τὸ στόμα, & ἐς τὰ ῥίθμια πρώσαντα ἀνατάσι ὅ αὐχένος τῷ τ' σπονδῆς πνεύματι κλύζειν. Επὴν ᾗ, ἐς ὅσον θέλῃς, τὸ φλέγμα ἀγάγῃς, λύειν κὴ καταινεῖν τ' κεφαλὴν κάρτα πολλῷ θερμῷ ὕδατι, ἐς ἀφανολύ. ἰχῶρες γὰρ γίγνονται σφηνώσιες.

Δεῖπνον εὐτελές· ἔστω ᾗ καὶ οἶνος, ἐς ἀνάκλησιν ὅ στομάχου· μάλα γάρ τοι κὴ ὧδε πονέει. Επὴν ᾗ μεσηγὺ τὴν δυνάμιν ἑδράσῃς, Κλυσμῷ χρέω τῷ ξυνήθεϊ, λίτρου πολλὸν ἐμπάστων, ἢ ῥητίνης τ' ἀπὸ τῆς τερμίνθου ὅ δένδρεος ἐντὸς ὀλκῆς δραχμὰς δύο. Ες ᾗ τὴν ὑπνώσαν ἡμέρην, αἷμα τ' ῥινὸς ἔνδον ἀφαιρέειν, ὡς ἔσω πρωθεῖ) τὸ ὄργανον, Κατειάδιον εὔμηκες, ἢ τὸ καλεόμενον

Στο-

Στορύνη. ἢ εἴ τις ἐλλειπῶς πρὸς τάδε ἔχοι, χυνὸς χρὴ πέρᾳ τοῦ καυλοῦ τοῦ παχέος ἀπογλύψαντα, τάμνειν τὰ νεῦρα ἐς ὀδόντα, ὅκως πεισῇ· καὶ τόδε ἐς ῥῖνα καπέναι μέσφι τῶν ἰσθμοειδῶν, ἔπειτα ἀμφοτέρῃσι χερσὶ κνέειν, ὡς ξυγχαρείατο ὑπὸ τῆι ὀδόντων ὁ χῶρος. ῥηϊδίη δὲ καὶ πολλὴ τοῦ αἵματος ἡ φορή· φλέβες γὰρ ἰσχναὶ τῇδε κραίνουσι, καὶ τὰ σώματα μαλακὰ καὶ εὔτμητα. Εἰσὶ δὲ καὶ τοῖσι δημότῃσι πολλοὶ τοιούτοισι οἱ τρόποι, καὶ βοτάνῃσι τεχείῃσι, καὶ φύλλοισι δάφνης ξηροῖσι, ἐνθέντες τάδε, ἢ τοῖσι δακτύλοισι κνέειν εὐτόνως. Κεκώσαντα δὲ ὀκόσον χρὴ, (ἔστω δὲ πλῆθος ἐς κοτύλης τὸ ἥμισυ,) μάσσειν σπόγγοισι καὶ ὀξυκράτῳ, ἢ ξηρόν τι ἴσχαμον ἐμφυσῆν, κνικίδα, ἢ σμύρναν συμπηλεῖν, ἢ βαλαύστιον.

Ην δὲ ὑπὸ τοιούτοισι ἡ Κεφαλαλγίη μίμνῃ, ἤντε ἀποπαύηται, αὐτὸν χρὴ ἐς τέλος ἥκειν τοῦ ἰητροῦ· φιλυπόστροφον γὰρ κακὸν, καὶ ἐν ὥρῃ ἶζον τὰ πολλὰ φωλεύει. Χρὴ ὧν, ἀφαιρέοντα τὰς κόμας ξυρῷ, (καὶ γὰρ τόδε κεφαλῆς ἀνιηρὸν,) καίειν πυρείῃσι καυτήρων. Ὑπολῆς μὲν, ἐς μῦας· ἢν δὲ μέσφι ὀστέου ἐθέλῃς, ἀπάνθρωπον καὶ τοῦτο μυῶν. μῦες γὰρ καυθέντες ἔασι σπασμῶν σοφιστῆσιες. Κὴν μὲν ὑπολῆς καύσῃς, οἶνον εὐώδη, λιπαρὸν, ξυὺ ῥοδίνῳ, καταιονεῖν ἄλις. ὀθόνιον δὲ χρὴ, τέγξαντα, ὑπιστανύναι τῇσι ἐσχάρῃσι, μέσφι ἡμέρης τρίτης. Ην δὲ βαθείαι ἐῶσι αἱ ἐσχάραι, σοφόν χρὴ κόμην, ξὺν αἱλὶ πρίψαντα, ἐνδὲ ἐς ὀθόνην ἐγχείσαντα, πιέζειν. Τῇ δὲ τρίτῃ, κηρωτὴν ἐκ ῥοδίνου, ὑπὸ τοῖσι ὑπολαίοισι· ἢ φακὸν ξυὺ μέλιτι, ὑπὸ τῇσι βυθίοισι ἐσχάρῃσι, πιέζειν. Ὁκόσα δὲ ὑπὸ ὠτειλῇ φάρμακα, ἄλλῃ πῃ γεγράφεται. Εἰσὶν οἳ μέτωπον, καὶ κροτάφους, τὸ δέρμα ἄχρις ὀστέου· καὶ τόδε ὑπορύξαντες, ἢ ὑποκόψαντες, μέσφι Διπλόης, ἐς σάρκωσιν ἤγαγον. ④ δὲ καὶ ἐσέτρωσαν τῷ ὀστέῳ, μέσφι μήνιγγος. εὔτολμα δὲ τὰ ἄχεα· ἀλλὰ χρῆσθαι, χρὴν ὑπὸ πᾶσι μὲν ἡ Κεφαλαίη ὑπομένη, ὁ δὲ νοσέων εὔθυμος, ἢ ὁ τόνος τοῦ σώματος ἀγαθός.

Ην δὲ σοφοσαγωγῆς ἐῶσι, γυμνάσια ὀρθὰ ἐς στέρνα, καὶ ὤμους· χειρονομίη· ἀλτήρων βολή· ἔξαλσις· καὶ ἡ ξυναθυμάδιος ἐν τούτοις ἀνείλησις. Τρίψις, τὰ σφυρὰ, καὶ τὰ ὕσατα, σκελῶν· κεφαλῆς δὲ, ἐς μέσον.

Πιποκοπίη τῷ ἐμπάσσειν ξυνεχής. Φοινίσσειν δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν, ἄλλοτε μὲν σίνηπι ξυὺ ἄρτῳ διπλόῳ ἐγχείοντα, ὡς μὴ ἀφόρητον εἴη τὸ πῦρ· ἄλλοτε δὲ φάρμακα ξυναλείφοντα, ὡς τὸ ξυύδετον τὸ μετὰ τοῦ λιμνήσιος, καὶ εὐφορβίου, καὶ πυρέθρου. Ἐχρὴ δὲ καὶ ἄνοδον σοφήν τε τοῦ ἐν καιρῷ πόνου, καὶ ἐς μόχλευσιν τοῦ ῥίζης τοῦ κακοῦ, δασυΐης ὁ ὀπός· καὶ τὰ ξυὺ τῇδε φάρμακα, ὁκόσα ἐσιοῦσι δάκνει τὸ δέρμα, καὶ ἰόνθοισι ἴκελα ἐκφύει βλαστήματα.

Δίαιτα δὲ, ἡ μὲν ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἀλγέων, λεπτή· ὀλιγοποτίη, καὶ ὑδροποτίη, ὑπόσοδεν μάλιστα ἄχεός τινος. Ξύμπαν δὲ, δριμέων μὲν ἄφεξις, κρομμύων,

ὲ σκορόδων, ϗ ὀπῶ ᾧ σιλφίῳ· σινήπι ᾗ μὴ πάγχυ· ὲ γᾶ τὸ θριμὺ αὐτέῳ, ποὸς τῇ τᾶ σομάχῳ ἀρετῇ, ὲ ἐς κεφαλὴν οὐκ ἄχαει, φλέγμα χύοι, ὲ λαπνέον, ἢ διελαῦνον κάτω. Ὀπωρίων, κάκιστον κύαμος, καὶ ἐς τὰ τᾶδε εἴδεα, πασοὶ, ϗ ὤχεοι, ϗ δόλιχοι. δεύτερον, φακοὶ, οἵ γε ἔχυσι μέν τινας ἀρετὰς πέψιός τε ϗ σκυφίσι, κεφαλῆς ᾗ πλήσμιον, ϗ πόνῳ ποιητικόν· πλὴν ἐψηθέντες ξυὼ πέπτει οὐκ ἀποξεωτέοι. Χόνδροι δὲ, οἵ τε πλυτοὶ χαιέντες, ξὺν οἴνῳ, ϗ μέλιτι ὅσον ἡδύναι· ϗ τὸ ἐκ τετέων ῥόφημα· ὲ οἱ ξὺν ἁπλοῖσι ζωμοῖσι. Καλοὶ γᾶ καὶ ⓓ ἐν τῇ Καρυκείᾳ κάρποι, κάρῳ, κοριάνῳ, ἀνίσῳ, σελίνῳ ᾗ τετέων κρέασιν ἡ ἡδύοσμος ἡ βοτάνη, ὲ γλήχων, ποὸς τοῖσι εὐώδεσι, ἴχυσί τι ὲ ὕδρων ἀγωγὸν, καὶ φυσῶν ἔξοδον. Κρεῶν ᾗ, ποπεᾳὶ μὲν τὰ παλαιὰ πάντα· νεοσφαγῆ ᾗ, ἀλέκτορος· πτηνῶν, ἡ φάσσα, ἡ πελειὰ, ϗ τὰ ἄλλα ὁκόσα μὴ μάλισα πίονα. συῶν τὰ ἄκρεα· λαγὸς ὁ ὀπίος. βοὸς δὲ, ϗ ὄϊος, παχῦνόν τε, ϗ κεφαλῆς πλήσμιον. ἔριφος ᾗ ὰ πάντη κακός. Γάλα, καὶ τυρὶ, κεφαλαλγέες. Ἰχθύων, ⓓ πετραῖοι, ἠδὲ ὁκόσοι κᾳ χώρην ἄρσασι. Λαχάνων δὲ, ἑφθῶν μ, ὁκόσα ὕρεων ϗ κοιλίας ὑπαγωγὰ, μαλάχη, βλίτον, τᾶτλον, ἀσπάραγοι, θριμὺ ᾗ ὲ κεφάμβη· ὠμὰ δὲ, θριδακίνη πάντων ἄρσασον. Ῥίζαι δὲ ποπραὶ, καὶ ἑφθαί· ῥαφανίδες, γογγυλίδες, σαφυλῖνοι, ὑρηπικαὶ μὲν, πλήσμια δέ. σίσαρον, φυσῶδες μὲν, ϗ σομάχῳ ἐπαρτικόν. Οἴνου λευκὸς, λεπτὸς, γλυκὺς μὲν ἐγγεγράφθω, εὔψιχον ἔχων, ὡς μὴ ἴχειν ᾗ γαστέρα. Τεάγημα πᾶν κεφαλαλγὲς, πλὴν φοίνικες πάσης ἰδέης. σῦκων δὲ ὀπώρη, ὲ σαφυλὴ ποδαπὴς, ϗ ὅ τι ἂν ἐπὶ τ ὥρης ἄρσασον. Πλησμονὴ πάντων, ϗ τ ὠφελούντων, κακόν· κάκιον δὲ, ἀπεψίη. κόποι, ἀπεψίης μὲν ἀσινέστεροι, βαλαβέες δὲ καὶ οἵδε. Περίπατοι, ἕως ἂν τῆς κοιλίης ἐκκείσι· εὔπνοοι ᾗ εὔφοροι. ἄρσασοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Αἰώρη μακρὰ, νήνεμος, ἀνήλιος τῇ κεφαλῇ· κακὸς γᾶ αὐτέῃ ὁ Σείριος. Ὁμιλίη γυναικὸς, κεφαλῇ, νούσοις, κακὸν ὑπάρσασον. Ἀποδημίη, ἐς θερμότερον ἀπὸ ψυχρῶν, καὶ ἀπὸ ὑγρῶν ἐς ξηρότερον. Ξύμφορος δὲ πλῶς, ὲ ἐν θαλάσσῃ ἐξαγωγὴ τᾶ βίου. Κἢν ποθάλις τις ᾖ, ἀγαθὸν λούεσθαί τε τῇ ἁλμὶῃ ψυχῇ, καὶ νήχεσθαι τῇ θαλάσσῃ, ϗ τῆσι ψάμμοισι ἐγκαλινδέεσθαι, ϗ βιοτεύειν ἐς θάλασσαν.

Ετερογενίης ταὐτὰ ἄκεα. ὁκοῖον γὰρ τῇ κεφαλῇ ὅλῃ ἄκεα προσφορὸν, τοῖσδε πρὸς ἅπαν τᾶς κεφαλᾶς μέρος χρέος καλόν. Ὁκόσοισι δὲ ἐν τῶνδε ἄφυκτος ἡ νοῦσος, ἐλλεβόρῳ χρέος, τῇ ἐχάτῃ καὶ δυνατωτάτῃ πάντων ἀγωγῇ.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΚΟΤΩΜΑΤΙΚΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΚΑΙ ἐκ μαδέξιος μ̃ Κεφαλαίης γίγνεται Σκοτοδινίη. ἀταὰρ ἡ αὐτὴ πρόφασις ἐπ' αἰτίησι φύεται, Αἱμορροίδων ῥόος ὑπεχέσι· κὴν ἀπὸ ῥινὸς αἷμα μὴ ῥέῃ, πρόδηλον ῥέον· ἢ μὴ μαπνέηται τὸ σκῆνος, ἢ ἰδρῶτι, ἢ πόνῳ, πρόδηλον πονδύλμον. Ην μὲν ὦν ὑπὸ τῇ Κεφαλαίῃ ξυσῇ, τάδε χρὴ ποιῆσαι ἐς ἴησιν, ὁκόσα ὑπὸ τῇσι Κεφαλαίῃσι λέλεκται. Τίσι δὲ καὶ βιαιότερον ἴσασι χρὴ ἐς τέλος τ̃ ἀκέων, ὕστερον φράσω. Ην δὲ ἀπό του ὑπεχέσιος ὑγρῶν ἡ νόσος ἀποδῇ, ἢ ξυνήθη ἔκκρισιν κινέειν· ὑγιεινὸν γὰρ τῆς φύσιος ἡ παλινδρομίη. Ην δὲ ἡ μὲν μέλλῃ, τὸ δὲ πάθος αὔξῃ, ὑπὸ μὲν τῇσι ἄλλῃσι ὑπεχέσεσι, τῇσι μαὶ ῥινὸς, ἢ ἰδρώτων, φλέβα τάμνειν ἢ ἐπ' ἀγκῶνι. Ην δ' ἐπὶ Ηπατι πλημμύρηται, ἢ Σπληνὶ, ἤ τινι τῶν ἐν τοῖσι μέσοισι ἀπλάγχνων, λέγομεν ἡ Συκίη. χρὴ δὲ, ὁκόσον ἂν ἐκ φλεβὸς πολλὸν ἐκρῇ, τοσόνδε ἐκ τῶνδε ἀφαιρέειν αἷμα· τόδε γὰρ τ̃ προφάσιος ἡ τροφὴ, ὥσπερ δὴ καὶ γαστρός. Επὶ δὲ τῷδε, τὰ τ̃ κεφαλῆς ἄχεα ξυνάπτειν. φλέβα τ̃ ἐπὶ ϕ̃ μετώπῳ ὀρθὴν τάμνοντα, ἢ τὰς ἑκατέρωθεν τ̃ ῥινὸς πρὸς τοῖσι χανθοῖσι· Σικύην τῇ χορυφῇ προσβάλλειν· ἐκκόπτειν τὰς ἀρτηρίας· ξυρεῖν τὴν κεφαλὴν, φοινίσσειν· φλέγμα ἄγειν μαὶ ῥινῶν πλαρμυκοῖσι, ἢ μαὶ στόματος, ὅκως ἕλεξα. ἅπαντα σπήσσειν ἐν κόσμῳ τῷ ἐπὶ τῇ Κεφαλαίῃ εἰρημένῳ, πλὴν ὁκόσον κυκλαμίνου χυλὸς, ἢ ἀναγαλλίδος, ἔγχυτος εἰς τ̃ ῥῖνα, ἔχει τ̃ πρόσθεσιν.

Επὴν δὲ τῷ ἀμφὶ τ̃ κεφαλὴν ἀκέων ἥκῃ ἐς τέλος, ὁκόσα βιαιότερα ἐς τὰς Σκοτώδεας, τάδε χρὴ ποιέειν. Εμέτοισι τοῖσι μὴ δεινοῖσι, μηδὲ τοῖσι μὴ ραφανίδων χρέεσθαι, τὸ ἐκ τοῦδε δέον δῆλον, ἀταὰρ μηδὲ ἐς ἑλλέβορον πρόσκοπον. μελέτῃσι γὰρ χρὴ τὸ σωμάτιον ἐμέειν ἐπὶ τοῖσι δεινοτέροισι ἐμετηρίοισι· ἀταὰρ ἐκ τὸ φλέγμα λεπτότερον νεῦ γίγνεται, ἐκ ἐς τὸν ἑλλέβορον εὔκυτον. Ελλεβόρου δὲ δόσιες πλόκες· τοῖσι μὲν ἰσχνοτέροισι λεπτὰς ἐς μέγεθος ἄμης, ἢ ὀλίγον αἰδροτέρου τετμημένας, ξὺν χόνδρῳ τε πλυτῷ ἢ φακῷ ἡ δόσις· σταθμὸς δὲ ὅλκης, δραχμαὶ δύο. ἐπὶ δὲ τῷ ἀσθενεστέρων ἐκ ἰσχνοτέρων, τὸ ἥμισυ ξὺν μέλιτι· μέτρον, μυστίλαι δύο ἢ τρεῖς. τ̃ δὲ ποιήσιος ὁ τρόπος ἄλλῃ πῃ λελέξεται. Μεσηγὺ δὲ ἑκάστου ἄκεος, ὑπανατρέφειν τ̃ νοσέοντα, ἐς τ̃ τῷ μέσων ὑπομονέων.

Αρήγειν δὲ, καὶ ὑπὸ τοῖσι προξυσμοῖσι, ὧδε· μαδέειν μὲν τὰ σκέλεα ὑπὲρ σφυρὰ καὶ γόνατα, καὶ χειρὸς καρπούς τε καὶ βραχίονας ἔνερθε τῶν

ὠμων πρὸς τοῖσι ἀγκῶσι. Τέγξιες κεφαλῆς· ῥόδινον μύρον ξὺν ὄξει, ἐνεψῆσαι ὃ χρὴ τῷ ἐλαίῳ ἑρπύλλιον, ἢ σπονδύλιον, ἢ κισσὸς, ἤ τι τοιόνδε. Ἀνάτριψις ἄκρων, ϗ προσώπου. Ὀσφρησις ὄξεος, γλήχωνος, ἡδυόσμου, ϗ τάδε ξὺν ὄξει. Διάσασις τοῦ γένυος· ἔαν ὅπη χρὴ ἐρείδωσι τὰς γνάθους. γαργαρισμὸς πρωΐ μέν· ἐμέτου πρόκλησις. ὅτι γὰρ ἐκ κοιλίης κοτὲ φλέγματος, ἀνέγροντο ἐκ τοῦ ζόφου. Τάδε μὲν ὧν ἐς τὸ προξυσμοῦ πρηγορέην, καὶ σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος.

Διαίτης δὲ πρὶ ἀπάσης, τὸ ἐν τῇ θεραπείῃ, καὶ τὸ ἐς αὖθις, τάδε γινώσκω. Ὑπνος πολὺς, κακὸν δὲ καὶ ἀϋπνίη· πολὺς μὲν γὰρ νάρκᾳ τὰς αἰσθήσιας τῆς κεφαλῆς, ἀτμῶν πλημμύρᾳ, ὄκνος ἀπάσης πρήξιος· τάδε μέντοι βάρεος, καὶ ἦχον, καὶ μαρμαρυγῶν ὄψιν αἴτια, τῆς νόσου τὰ ξύμβολα. ἀγρυπνίη δὲ, ἄπεπτον, ἄτροφον, καματηρὸν τῇ σκήνεϊ, ἄθυμον, εὐπρόσαγωγος ἡ γνώμη· λᾷστα τόδε, ῥηϊδίως μαίνονται, καὶ μελαγχολέουσιν οἵδε. ξύμφορος δὲ ὁ μέτριος, ἐς τὸ τροφῆς οἰκονομίην, καὶ ἐς ἀνάπαυλαν τὸ δι' ἡμέρας καμάτων. Περίνοια, καὶ θυμονή. προθεσίη, τὸ κοιλίης ἐς ἀπόκρισιν· λαμπνοῆς γὰρ ἡ μέζων αἰτίη, κοιλίη. Ἀνάτριψις αὖθις σκελῶν, δι' ἡμιτυμβίων τριχέων, μέσφι φοινίξι· ἔπειτα, νώτου, καὶ πλευρέων· ὕστατα, κεφαλῆς. Ἀπὸ τριτέων, πρόπατοι, προσηνέες μὲν ἀρχήθεν, ϗ ἐς ἀπόπαυσιν· ὑπήκοοι δὲ, ϗ μέσοι. ἠρεμίη, κατάσασις τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τοῖσι πρόπατοισι ἔστω. Ἀναφωνέειν χρὴ, τοῖσι βαρέσι φθόγγοισι μᾶλλον χρεόμενον ἠχέειν. ὀξέες γὰρ, κεφαλῆς λαγάσιες, κροτάφων παλμοὶ, ἐγκεφάλου λαγοφύξιες, ὀφθαλμῶν πρήσιες, ἦχων ἀκοή. μετρίη ὀξυφωνίη, κεφαλῇ ὀνησίη. Ἔπειτα δὲ χαμρὸς αἰώρης, ἐς λαγνολιὴν τοῦ παντὸς κεφαλῆς βάρεος· πλῆθος δὲ ἔσαν πολλὸν, πλεῖον ὁκόσον ἀχθόμενον ἦ. Ἐπὶ ἐλιγμοῖσι τοῖσι τοῦ χοιρίου, μηδὲ ξυνεχέσι καμπῆσι, αἰώρη γινέσθω· ἰλίγγων γὰρ τάδε προσκλήσιες. Εὐθέες δὲ, καὶ μακροὶ, καὶ λεῖοι ἔστων, καὶ οἱ πρόπατοι. Ἢν μὲν ὧν ἐν ἔθει ἐῶσι λάσιον, ἄρτι μὲν ὀρέγειν, ὁκόσον μηδὲν ἐμποδὼν τοῖσι γυμνασίοισι ἔμμεναι· προπεπέφθαι γὰρ χρή. Κεφαλὴ, καὶ χεῖρες, καὶ αἱ τῶνδε τρίχες. ἐπὶ δὲ τοῖσι οἷον πρηέως, ἐς ἀνάκλησιν θέρμης, καὶ εὐσαρκίης, καὶ τόνου. Ἔπειτα κεφαλὴν τρίβειν ὀρθὸν ἑωυτὸν μέζονι ὑποτέχοντα. Ἀτὰρ ϗ τὰ γυμνάσια, ἐς τροχιὴν πρήσιος, καὶ ἐς διωσμὸν χειρῶν ξυντείνοντα, εὐπαθέοντος. Ὑπερωθέοντα δὲ χρὴ τὸ κεφαλίου, ϗ τὰς ὄψιας γυμνάζειν, χειρονομίῃ, ἢ δίσκων βολῇ, φιλονεικέοντα πυγμῇ. Κακὸν δὲ σφαῖρα, μικρή τε, καὶ μεγάλη. τὸ μὲν γὰρ κεφαλῆς καὶ τῷ ὀφθαλμῷ αἱ δινήσιές τε καὶ ἐνστάσιες σκοτώματα ποιέουσιν. Ἄριστον, ἀφάλσεις, καὶ δρόμοι. τὸ ὀξὺ μὲν πᾶν ἐς τὰ σκέλεα, πάντων τονώσιες. Ψυχρολουσίη ἀλυσίης κρέσσων· ἀλυσίη δὲ θερμολουσίης. σῦψαι, πυκνῶσαι, ξηρῆναι κεφαλὴν, ψυχρολουσίη δυνατωτάτη, ὑγρῆναι ἡ κατάσασις· ὑγρῆναι, λῦσαι, ἀχλυῶσαι, θερμολουσίη δυνατωτάτη· κεφαλῆς μὲν νόσοι αἱ προφάσιες· τοιοίδε καὶ οἱ νότοι, βαρυήκοοι. Ἡσυχίη

χὴ ἐπὶ τοῖσι γυμνασίοισι, ἐς κατάστασιν τ̃ παρέχυ. Πίεσις τ̃ κεφαλῆς, ἐς τ̃ τ̃ δέρματ@ ξύσιν.

Πεπόσιες ὕδατ@ς, ἢ οἴνυ ὑδαρέος. Λεῖσον εὐτελές· λαχάνων χόμης, τὰ μαλθακτήρια, μαλάχης, τρύτλυ, βλίτυ. ἔμβαμμα εὐστόμαχον, εὔστομον, κοιλίης μαλθακτικόν, ἀβαρὲς ἢ κεφαλῇ, διὰ θύμυ, ἢ θύμβρης, ἢ σινήπιος. ὠῶν τὰ θερμὰ χειμῶνος, ψυχρὰ ἢ τὰ ψυχρά, γυμνὰ τ̃ ὀστρακώδεος, μὴ ὀπτά· ἐλαῖαι, φοίνικες, τάριχος ὡραῖον. χόνδρος πλυτὸς, ξὺν πινὶ τ̃ γλυκέων, ὀκόσον ἡδύναι, αἰρετόν. ἐπὶ τοῖσδε ἄλες. Ηρεμίη· ἡσυχίη, κὴ ἀκοῆς, ⁊ λαλιῆς. Περίπατοι, ἔνθα ἂν εὔπνοον ἢ εὔχαρι, δένδρεσι, ἢ βοτάνῃσι. Ην ἢ ἐς δεῖπνον ἴκῃ, μάλιστα μὲν αὖθις ψυχρολουτέειν, σμικρὸν ὑποχρισάμενον λίπαϊ· εἰ ἢ μὴ, σκέλεα μύνον. Τὸ δεῖπνον, σιτῶδες, οἷον ἰτρίον, ἢ ῥόφημα χόνδρου, ἢ πισάνη ἄφυσος, ἑψήσι εὔπεπ@. Φάρμακα ἢ τὰ ἐς ἡδονὴν τ̃ πισάνης, πέψει, γλήχων, ἡδύοσμον, κρομμύων ἢ σκόροδον σμικρὸν, μηδὲ ὀκόσον ἐμπλόσυι. ὄξος ἢ τὸ ῥηιμὶ ξύμφορον. Κρεῶν, τὰ ἐκ πόνων μὴ πίονα· συῶν πόδες, κὴ κεφαλή. πίνειν πάντα· τῷ πλήθει ἢ τεκμαίρεσθ. λαγὼς, κὴ τὰ ὀρθυτὰ δέ· ἀλεκτορὶς εὔπορ@ καὶ ξύμφορ@. Τεράγματα πᾶν κεφαλαλγὲς, πλὴν φοίνικ@, ἢ τ̃ ὠρταίων σύκων, ἢ σταφυλῆς, ἣν ἄφυσος ἄνθρωπος ἔῃ. εὖ καλὸν ἐν τούτοις τοῖσιν, ἠδὲ πεμμάτων εὔπεπα, καὶ ἄκνιστα, ⁊ κοῦφα. Περίπατοι· θυμηδίη· ἐν ἡσυχίῃ, ἐς ὕπνον ἄφεσις.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΕΠΙΛΗΨΙΗΣ.

Κεφ. λ΄.

ΑΚΕΩΝ ὅ τι πρ̃ μέγα κὴ δυνατώτατον, ἐς Επιληψίην χρέεσθ. Φυγὴ γὸ ὀ μύνον ὀπτόνυ πάθε@, καὶ κινδυνώδε@ ἐφ' ἑκάστης ὑπομονή@, ἀλλὰ ⁊ ἰδέης αἴτιε@, ⁊ ὀνείδε@ τ̃ ξυμφορῆς. Καί μοι δοκέω, εἴπερ εἰς ἀλλήλους ἐν τοῖσι προξυσμοῖσι ἐνέβλεπον, ὁκόσοι πάσχυσι ⁊ νοσεῦντες, ὐκ ἂν ἔτι ζώειν τλαῖεν ἄν. Ἀλλὰ γὸ τὰ δεινὰ ἑκάστῳ καὶ τὰ αἰσχρὰ ἀναισθησίη κὴ ἀδηνείη κρύπτει. Ξυμμαρτεῖν ἢ τιν ὑπερέπην τῇ ῥαστώνῃ τ̃ φύσιος ἄμεινον, εὖτε τῆσι μεταβολῆσι τ̃ ἡλικίης ἐς μέγα ἀμείβει τ̃ ἄνθρωπον. ἢν γὰρ ἡ ξυνήθης τῷ κακῷ διαιτα, ἐν ᾗ ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος, οἴχετο, ὐκέτι ⁊αφοιτεύει ἐς τ̃ ἄνθρωπον· ξυναποίχε) γὰρ τῷ σκέθεν ἠδέϊ.

Ην ὧν τ̃ κεφαλῆς λάβη), ἐνοικέει. τῆδε ἅπαντα χρὴ τρήσειν, ὁκόσα μοι ἀμφὶ Κεφαλαίης λέλεκ), ἀμφί τε τὰς ⁊ αἵματ@ ἀφαιρέσιας, ἠδ' ἀμφὶ τὰς καθάρσιας φλεβῶν, τ̃ ἐπ' ἀγκῶνος, μετώπυ τ̃ ὀρθίας, Σικυής.

Τὰς ὴ ἀφαιρέσιας, μὴ μέσφι λειποθυμίης, ποιέεσθ· πρόκλησις γὰρ ἔτ πάθεος λειποθυμίη. Ἀρτηρίας τάμνειν ἁπάσας, τάς τε ὤτων πρόσω τε, ⁊ ὀπίσω. Καθάρσιας ὴ ποιέεσθ ἰσχυρὰς τετέων πάντων, τῇ Ἱερῇ τῇ καθαρσίῳ καὶ τῆς κεφαλῆς, τοῖσι ἄγκοσι φλέγμα. Πολλῷ ὴ δυνατώτερα ἔστω φάρμακα· φέρει γὰρ ἡ ἔξις τῶνδε τοὺς πόνους. εὐθυμίη δὲ καὶ εὐελπισίη πάσης τοὺς νοσέοντας τλήμονας. Χρεὼν καὶ πῦρ φέρειν ἐς τὴν κεφαλήν· ἀνύει γάρ. Τετρῆναι δὲ χρὴ πρόσω τὸ ὀστέον μέχρι Διπλόης. ἔπειτα Κηρωτῆσι καὶ Ἐπιπλάσμασι χρέεσθαι, ἕς τ' ἂν ἡ μῆνιγξ τῆς ὀστέων ἀποσῇ. τρέπειν χρὴ πρὸς τὰ γυμνά, κἢν ἐπὶ σμικρὸν ἀντέχῃ, μέχρι αὐτομάτου ἀποπάσιος, ἕως ὅτε μέλαινά κοτε τετέων ἢ παχείη εὑρεθῇ ἡ μῆνιγξ. Καὶ ἐπὴν ἐς μώδησιν, ἢ ἢ κάθαρσιν, ἔτ ἰητρὸς εὐτόλμως ἀκεομένου, ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, ὥνθρωπος ἐξῆλθε τ νόσε. Ἐπὶ πᾶσι, φοινίξιες κεφαλῆς· ξυνήθεες μὶ, ὁκόσοισι ἐν τοῖσι πρόσθεν εἰρέαται· δυνατωτέρη ὴ ἡ τῆς Κανθαρίδων. χρὴ ὴ, ἐπὶ πρόσθεν τ χρήσιος, τριῶν ἡμερῶν, πίνειν γάλα, ἐς τὸ τ κύστιος φυλακήν· Κανθαρίδες γὰ κάρτα σίνονται κύστιν. Τάδε μὲν ὧν, ἢν κεφαλὴ πονήσῃ.

Ην ὴ τὰ μέσα εἰσάγῃ τ αἰτίην, ⁊ τάδε ἐπάγῃ τὴν νόσον, (ἤκιστα ὴ τάδε γίγνεται, ξυμπαθέει γὰρ κεφαλῇ τὰ μέσα μᾶλλον, ὡς ὅτι μεγάλῳ κακῷ, ἥπερ ἀρχὴ τ νόσε,) ὅκως δ' αὖ ἴσχῃ, φλέβα τάμνειν τὸ ἐπ' ἀγκῶνι καὶ ὅτι τῶνδε· ἀπὸ πλάγχνων γὰρ ἡ ῥοή. Ἀτὰρ καὶ καθαίρειν τάδε μᾶλλον τῆς ἄλλων, ἢ τῇ Ἱερῇ, ἢ κνεώρῳ, ἢ κόκκῳ κνίδης· τάδε γὰρ φλεγμάτων ἀγωγά. Τὸ ὴ καίριον αὐτέων, ἡ Σικύη. Ἐπιθημάτων δὲ, καὶ Ἐπιπλασμάτων, ὁ φόρτος εὔδηλος, καὶ πάντα γράφειν περιττὸν, εἰ μὴ ὁκόσον δύναμιν αὐτέων γινώσκειν, ὅτι χρὴ τοῖσδε λεπτῦναι, ἀφανδῦσαι, εὖρος καὶ εὔπνοα ποιέειν. Καὶ πεπηγόσι φαρμάκοισι, θερμοῖσι, ξηροῖσι, ἢ ὕρων ἀγωγοῖσι, χρεόμενον, ἢ ἐν τροφῇ, καὶ ἐν φαρμακίῃ. κρέσσον δὲ πάντων, κάρφος ὄρχις, πυόμενος ἐν μελικράτῳ πολλάκις ἔτ μηνός· ὁκόσα τε ποικίλα φάρμακα τούτου πρήσσει, ἡ ἀφὸ τῆς Θηρίων ποικίλη, ἢ ἡ ἔτ Μιθριδάτεω ἔτι ποικιλωτέρη· πίνειν ὴ καὶ τ Βησσικόν. Εὔπεπτα γὰ, καὶ εὔχυμα ταῦτα, καὶ ὕρων ἀγωγά. ὁκόσα γὰ χρὴ γράφειν τῆς ἁπλῶν φαρμάκων, οἵδε ἔχουσι αἱ δυνάμιες, κινάμωμον, ⁊ κασίην, φύλλα τὰ μαλαβάθρου, ⁊ πέπερις ἢ σεσέλεος πάσας ἰδέας· ⁊ τί γὰρ οὐκ ἂν εὕροις ἐν τοῖσδε τ δυνατωτάτων; Λόγος, ὅτι ⁊ χυμὸς ἐγκέφαλος, ἢ αἰθυίης ὠμῆς καρδίη, ἢ οἱ ἐνοικάδιοι γαλεοὶ βρωθέντες, λύουσι τὸν νοῦσον. Ἐγὼ ὴ τῶνδε μὲν οὐκ ἐπειρήθην. ἐθεασάμην ὴ ἀνθρώπου γε νεοσφαγέος ὑποδένδας φιάλην τῷ τρώματι, καὶ ἀρυσαμένους ἔτ αἵματος πίνοντας. Ω τῆς πρέσσης μεγάλης ἀνάγκης, τλῆναι κακὸν ἀκέσασθαι μιάσματι κακῷ. εἰ δὲ καὶ ὑγιέες ἐκ τούτου ἐγίνοντο, ἀτρεκὲς οὐδεὶς ἔχοι μοι λέγειν. Αλλη δὲ

τις

τις γραφὴ ἔφεδζεν, ἢπερ ἀνθρώπου φαγεῖν. Αλλὰ τάδε μὲν γεγράφθω τοῖσι μέχρι τῶνδε τλήμοσι.

Περσαιρήγειν δὲ, ἐς τῇ διαίτῃ, ἐς ἑκάστοισι τ' γνωμῴων, ἢ δι' ἄλλων, ἢ δι' αὐτέ. Νεῶ δὲ χρὴ σόδεν ὑφορᾶν, μηδὲ πρήσσειν τι εἰκῇ, μάλιστα μὲν ἐφ' ἑκάστοισι σμικροῖσι πάντως ὠφελοῦντα· ἢν δ' βλάπτοντα, μηδέν. καὶ γὰ ὀφύματα ὁκόσα μὴ θηπτὰ, κὴ ἀκέσματα, ἐς γάματα, κὴ θυπτὰ μυεία, ἐλέγχει τὴν νῆσον. Φεδίζεαδ ὧν χρὴ πάντων μάλα. Υπνῳ πολλὸς, παχυτὴς, ἀρχίη, ὁμίχλη τ' αἰσθήσιος. ἀγαθὸν δ', ξυμμετρίη. Κοιλίης ἔκκρισις ἐπὶ τοῖσι ὕπνοισι ἄριστον, μάλιστα πνευμάτων καὶ φλεγμάτων. Περίπατοι μακροὶ, εὐφυέες, ἀνέλικτοι, εὔπνοοι· ὑπὸ δένδρεσι μὲ, μυρσίνης, ἢ δάφνης, ἢ τοῖσι θριμέσι, ἐς εὐώδεσι· βοτάνῃσι δὲ, καλαμίνθῃ, γλήχωνι, θύμῳ, ἡδυόσμῳ· μάλιστα μὲν τοῖσι ἀγρίοισι, αὐτομάτοισι· ἢν δ' μὴ, κἀν ποιητοῖσι. ἐν τοῖσι κὴ αἰῶρα μακρὴ, καὶ αἴδε εὐθέες. Οδοιπορίῃσι καλὸν χρέεσθαι, μὴ δὲ ποταμὸν εἰς τὸ ῥεῦμα ἐνορᾶν, (ἰλίγγων γὰρ ποιητικὸν ῥόος,) μηδὲ ἐν κύκλῳ προφέρεσθαι, μηδὲ βεμβηκα δινεύμενον. ἀσθενέστερος γὰ ἑδρᾶον ἱστάναι τὸ πνεῦμα, ξυνελίσσει γὰ τῷ κύκλῳ. δίνησις δ' Σκοτώματος καὶ τῆς Επιληψίης πρόκλησις. Από δὲ τῆς αἰώρης, θέρματος ἠρεμαίου. ἔπειτα ἡσυχίη, ἐς ἀποκατάστασιν τῶ ἐν τῇ αἰώρῃ ταραχθ. Γυμνάσια δὲ ὅπῃ τούτοισι θεὸς χέρεας, ἐνόντων τῆς ἄκρων ἀφ' ἡμιτυμβίθ λίνοισι ὠμοῖσι. Αλειμμα, μὴ κάρτα λιπαρὸν. Τέψις, ἐν μελλήσι μὲ ἔσα, σκληροτέρη δὲ ἐς πύκνωσιν· οἰδαλέοι γὰρ καὶ παχέες οἱ πλέοσι. μεσηγὺ δὲ ὅλης τ' τέψιος, κεφαλὴ ὀρθὴ τετρίφθω. Γυμνάσια, τὰ εἰς τ' αὐχένα, κὴ ὦμος· χειρονομίη· πάντα, ὁκόσα μοι ὅπῃ Σκοτωματικῇ λέλεκται. ἄλις δὲ ἐνθάδε ἔ ἐκ φόρτε· πλὴν ὁκόσα ὀξύτερα χρὴ τὰ τῶνδε γυμνάσια ἔμμεναι ἐς ἰδρῶτα ἐς θέρμην. τάδε γὰς πάντα λεπύνει. Αταὲς ἐς ἐν τῷ παντὶ βίῳ χρὴ ὀξυθυμίην ἀόργητον ἐμποιέειν.

Τεθραὶ πᾶσαι, παχέεσι ὀσπρίοισι, κακόν· σιτώδεις δὲ, ἄρτοι ξηρότεροι, χόνδροι πλυτοὶ, κὴ τὰ ἐκ τῶνδε ῥοφήματα. Τὰ δ' ἐς ἡδονὴν φάρμακα, ταὐτὰ τοῖς πρόσθεν· τῶν θριμέων δ' νεῦ ἔσω πλόκια, πεπέρι, ζιγγιβέρεος, λιβυστικῦ. Εμβάμματα δὲ, δι' ὄξεος ἐς κυμίνε, κὴ ἡδέα κὴ χρήσιμα. Κρεῶν, μάλιστα μὲ, ἀπείρχθω πάμπαν· εἰ δὲ μή γε, ἐν τῇ θερμπείῃ. ἐς δὲ τ' ἀνάληψιν ἔσω, ὁκόσα κῦφα ἡ φύσι, οἷόν τι τὰ πτηνὰ, πλὴν νήσης· κὴ τῇ πέψι, ὄχως λαγωοὶ, ὑῶν πόδες, τάριχος. καὶ ὅπῃ τοῖσι, δίψος ἀγαθόν· Οἶνε ὀλιγοποσίη, λευκῦ, λεπτῦ, εὐώδεος, εὐόσμε, ἀρεσμένε. Λαχάνων ἐφθῶν, ὁκόσα ἐς δυνάμιν θριμέα, λεπτομῶαι, ἕρπα κινῆσαι· ὁκοῖόν τι κράμβη, ἀσπάραγος, κνίδη· ὠμῷ δ', θριδακίνη ἐφ' ὥρᾳ. σίτος δὲ, κὴ πέπων, ἀνδρὶ μὲν κραπερῷ σφετέρη, πισὶ δ' δοτέον μέσφι γάσιος· κακὸν γὰρ τῶνδε ἡ πλησὺς, ψυχρῶν ἐόντων κὴ ὑγρῶν. σύκε χλωρῦ, κὴ σαφυλῆς ἡ χρῆσις ὡραίως. Περίπατοι· ἐπὶ τοῖσι δ', σμυρδίη ἄλυπος.

Οργὴ

Οργὴ ὴ, κ) λαγνέη, κακόν· κ) γὰ τὸ πρῆγμα τ νέσε φέρει τὰ σύμβολα. Απάτη δέ τις ἔς τε μετεξετέρας ἰατρὰς ξυνεσίης. ἐπεὶ γὰρ ἡ τ φύσις εἰς ἄνδρα μεταβολὴ ἀγαθόν τι πρήσσῃ, μετεβιάσαντο τ παίδων φύσιν ἀώρῳ ξυνεσίῃ, ὡς ταῦτον ἀναῤῥώσοντες. Αγνοέεσι ὴ τ φύσιος τ αὐτομάτην πρόθεσμίην, ἐφ' ἣ πάντα γίγνεται τὰ ἄκεα. ἥδε γὰρ ἑκάστῃ ἡλικίῃ συντίκτει τὰ οἰκέα, ἐν χρόνοις ὡραίοισι· ἐν χρόνῳ γὰρ, οἱ πεπασμοὶ σπέρματος, γλυκέος, πολιῆς. Τίς ὧν ἰητρὸς προσαναλάξαι τ φύσιος; τοῦτο μὲν, τ ἀρχὴν τ σπερμάτων μεταβολιόν· τοῦτο δὲ, τ ἐς ἕκαστον πρόθεσμίην. Αλλὰ χ προσέκοψαν εἰς τ φύσιν τ νοσήματος. ἐκέτι γὰρ ἐγκαίρως πινὲς εἰάσι τῇ ἀρχῇ τ ξυνεσίης, προσινόμφοι ἀωρίῃ τ πρήγματος.

Βιοτρύειν ὴ χρὴ, ἐν χώρῃσι θερμῇσι, ξηρῇσι. ψυχρὸν γὰρ, καὶ ὑγρὸν, ἡ νοῦσος.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΗΣ.

Κεφ. ε'.

ΧΡΕΩ βυλῆς ἀμφὶ αἵματος ἀφαιρέσιος ἐν τοῖσι Μελαγχολικοῖσι, ἀφ' ἧς γίγνεται ἡ νοῦσος· ἀλλὰ κ) κακοχυμίης, οὐδὲ ὑπὸ σμικρῷ τῷ πλήθεϊ. Ην μὲν ὧν ἡλικίης νέης λάβηται, κ) ὥρης ἐαρίνης, τάμνειν φλέβα τ ἐπ' ἀγκῶνι τῷ δεξιῷ μέσην, ὅκως ἀπὸ τ ἥπατος εἴη ὁπίκαρπος ἡ ῥοή. τόδε γὰρ τὸ ἀσλάγχνον αἵματος αἱ πηγαὶ, χολῆς ὴ ἡ γλύκεσις, ἄμφω Μελαγχολίης ἡ τροφή. Τάμνειν ὴ, κὴν ἰσχνοὶ ἐῶσι, κ) λείφαιμοι. σμικρὸν ὴ ἀφαιρέειν, ὁκόσον αἴθη) τομῆς ἡ δύναμις, οὐκ ἐλεγχθείη δὲ ἐπὶ τ πόνῳ. κ) γὰρ εἰ παχὺ, χ χολώδες, κ) πεπηγὸς ἔῃ τὸ αἷμα, χ μέλαν, ὅκως ἀμόργῃ, ἀλλὰ τόδε ὄξει τ φύσιος ὁ χώρος, χ ἡ τροφή. ἢν ὧν τ δέοντος πολλὸν ἀφέλῃς, ἀτροφίῃ ἡ φύσις ἐξίσα) τ ἕδρης. Ην ὴ πολύαιμος ᾖ, τὰ πολλὰ μὲν ἐς χάρτα γίγνεται πονηρόν· τάμνειν δὲ τιὼ φλέβα· καὶ μὴ αὐτῆμαρ, ὁκόσον χρὴ, ἀφαιρέειν, ἀλλ' ἐν ἀναστάσιος. καὶ αὐτῆμαρ δὲ τόδε πλῆθος δηλώσουσιν αἱ δυνάμιες. Μεσηγὺ δὲ, ἀδροτέρως διαιτᾶν, ἐς ἄλλης κενώσιος ὑπομονιόν. χρὴ γὰρ χ τῷ σωμάχῳ ἀρήγειν, κ) τῷ νοσέοντι καὶ κάμνοντι. Τῷ δὲ τ μελαίνης χολῆς ἐγκεομένης, ἐπίωσθεν μιῆς ἡμέρης λεπτῶς διαιτηθέντι, μέλανος ἐλλεβόρου δοτέον ξυὺ μελικρήτῳ σταθμοῦ ὁκόσον ὀλκὰς δύο· ὑπάγει γὰρ ὅδε μέλαιναν χολιόν. ἀτὰρ καὶ τ θύμου τ Αττικοῦ ἡ κόμη, καὶ ἥδε ἄγει μέλαιναν χολιόν. ἄριστον δὲ ξυμμίσγοντα, διδόναι ἑκάστου μέρος ἓν, ἐς ὀλκὴν < δύο ἀμφοῖν. Λύειν τε ἀπὸ τῆς καθάρσιος, χ οἶνου βραχὺ διδόναι, καὶ τ ἄλλης τῆς

τῆς ἐν τῇ τροφῇ χαίτης. συμάχῳ γὰρ τῇ δυνάμει καματηρὸν ἡ κάθαρσις. Μεταβαίνειν αὖθις ἐπὶ τὰ μέσα. ἄγχει δὲ προχαλάσαντα Ἐπιπλάσματι καὶ Τέγξει, Σικύην προὸς τὸ ἧπαρ, καὶ τὴν κοιλίην, ἢ τὸ σῶμα ταύτης, προσβάλλειν. ἥδε γὰρ ἡ ἀφαίρεσις πολλόν τι ἐπικαιροτάτη τῆς Φλεβοτομίης. προσβάλλειν δὲ καὶ τοῖσι μεταφρένοισι μεσηγὺ τῆς ὠμοπλατέων, ἐνταῦθα τὸ σῶμα ἔδρη ἡ πρόσφυσις. Εἶτ' αὖθις ἐπαναστρέφειν· ὡς ἂν τῇ διαίτῃ βλαφθῇ ἡ δύναμις, τὴν κεφαλὴν ξυρέειν. ἔπειτα Σικύην τῇ κεφαλῇ προσβάλλειν, καὶ γὰρ ἡ πρόσφυσις καὶ μεγίστη τῆς νόσου ἐν τοῖσι νοσήμασιν αἰτίη. Ἀλλ' οὐδὲ αἱ αἰσθήσιες ἔασι ἀσινέες, ἐκεῖθεν γὰρ σφέων ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ ἀρχή· ξυντρέπονται ὧν καὶ αὗται, κοινωναὶ ἔσαι τῆς πάθης. μετεξέτεροι δὲ καὶ παραφαίνονται, παραφορῇ τῆς αἰσθήσιος. Χρὴ δὲ μάλιστα τῷ σιτίῳ ἀρήγειν, καὶ τῶνδε νοσέοντος, ὡς ἐν τῷδε τῆς μελαίνης χολῆς ἐγκειμένης. πιπίσκειν ὧν χρὴ τοῦ χυλοῦ τοῦ ἀψινθίου ξυνεχῶς, ἀπὸ σμικροῦ τοῦ μεγέθεος ἄρχει κυάμου. κώλυμα γὰρ τόδε χολῆς ῥυέσιος. ἀγαθὸν δὲ καὶ ἁλόη, ἥδε γὰρ ὑπάγει εἰς τὸ κάτω ἔντερον τὴν χολήν. Ην μὲν ὦν νεότοκον τὸ πάθος ᾖ, καὶ μὴ πολλὸν ἄνθρωπος ἐντετριφῇ, ἄλλης μὲν ἐπὶ τοῖσι ἰήσιος, τῆς δὲ λοιπῆς διαίτης χρέος, ἐς ἀνάληψιν τῆς ἕξιος, καὶ ἐς κάθαρσιν ἀκεκριμένα τοῦ πάθεος, καὶ ἰσχὺν τῆς δυνάμιος, ὡς μὴ παλινδρομέωσι αἱ νοῦσοι. Φράσω δὲ αὖθις τὴν ἐν τῇ ἀναλήψει βιοτήν.

Ην δὲ ἐπὶ τοῖσδε σμικρόν τι ὑποπλώξασα ἡ νοῦσος παλίνορσος ὀφθῇ, μείζονων ἀκέων χρέος. Μὴ ὧν ἀμβολὴ χρόνου γιγνέσθω. Ἀλλ' ἢν ἐπὶ ῥέσι γυναικὸς Καταμηνίων, ἢ ἀνδρὸς Αἱμορροΐδων ῥόος, ἡ νοῦσος πρῇ, ἐρεθίζειν τὰ χωρία, προχέειν τι τοῦ ξυνήθεος. Ην δὲ μέλλῃ μὴ ἴκῃ, ἄλλῃ πῃ τοῦ αἵματος μεταῤῥυέντος, ὑπαπέρχῃ δὲ ἡ νοῦσος, κενώσιος ποιέεσθαι αὐτῷ, ἡγεόμενον ἀπὸ τῆς σφυρῶν· κἢν μὴ ἐς ὅσον χρὴ ἐνταῦθεν ἀφέλῃς, καὶ τὴν ἐπ' ἀγκῶνι τάμνειν φλέβα. Μεσηγὺ δὲ τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν ἀναῤῥέψιος, τὴν Ἰερὴν τὸ καθαρτήριον φάρμακον πιπίσκειν. Επειτα Σικύην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, ᾗ ἥπατι ἐγκείμενα· πρήσσειν τὰ ἔργα, ἢ τάχος ἀνύοντα. σμικροῖσι μὲν γὰρ ἄκεσι τὸ πείθεται. κἢν ἐς τὰ μεγάλα ἰατρίῃ, ἐν ἕδρῃ ἵζει ἡ Μελαγχολίη. καὶ ἰὼ πάντη τοῦ σώματος ἐνοικήσῃ, αἰσθήσεσι, γνώμῃ, αἵματι, χολῇ, λάβῃ δὲ καὶ νοῦσον, αὐτή τε ἐς ἀνήκεστον τρέπεται, ἐγκοτὲς τε τῇ σκηνεῖ ἑτέρων νοσημάτων τόκοις, Σπασμῷ, Μανίῃ, Παραλύσιος· κἢν ἐκ Μελαγχολίης τάδε γίγνεται, τὰ ὑπογινόμενα ἀνήκεστα. Ελλεβόρῳ ὧν χρέεσθαι, ἐς ἴησιν τοῦ κακοῦ· ὑπάρχειν δὲ τοῦ ἐλλεβόρου, χρὴ τόν τε σῖτον μελετῆσαι ἐξεμέειν, καὶ τὰ ὑγρὰ λεπτύναι, καὶ τὸ σκῆνος εὔρεον ποιέειν· ἔμετοι δὲ τάδε πρήσσουσι, ἄλλοτε μὲν οἱ νήστιες, ἄλλοτε δὲ ῥαφανίδες. Φράσω δὲ τόν τε τρόπον, καὶ τὴν ὕλην. Φράσω δὲ καὶ τοῦ ἐλλεβόρου τὰ εἴδεα, καὶ χρήσιος τοῦ τρόπου, καὶ ὅκως προθυμινῆσαι ἕκαστον χρὴ,

καὶ ὅκως ἐν τοῖσι ἐμέτοισι λήγειν. Αμεινον δὲ τοῖσδε εἰ μὴ ἐλύθη ἐς τὸ πάμπαν ἡ νοῦσος, ἢ πολλῶν ἐτέων ἔχει ἀφανείψιας. τὰ πολλὰ γὰρ τῶνδε ἀπόστοκοι Μελαγχολίαι. Ην δ' ἔμπεδος ἥδε, μὴ ἤδη ἀφιέμενειν. χρὴ οὖν τὰ ἐς τὸ ἐλλέβορον ἅπαντα πρήσσειν. Υγιέας μὲν οὖν ἅπαντας ποιέειν ἀδύνατον τοὺς νοσέοντας· ἢ γὰρ ἂν ἱητρὸς κρέοντων Θεοῦ. Ἀπονίην δ', ἢ ἀφανείψιας, ἢ νόσων ἀπορίψιας, ἐξῆν θέμις ἱητρῷ. Η οὖν ἀπαυδᾶν δεῖ τοῖσδε καὶ ἀπρηνέας, ἀφιεμένους ἄμφω τὸ ἄναλθες, ἢ καὶ ἐς τέλος τοῖσι ἔργοισι ὁμιλέειν. Διδόναι δὲ καὶ τῆς Ιερῆς τὸ δι' ἁλόης, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· καίριον γὰρ φάρμακον τὸ Μελαγχολίης τόδε, σομάχου, καὶ ἥπατος, καὶ χολῆς καθάρσιος ἄκος ἐόν. Ατὰρ καὶ μαλάχης σπέρματος, ὁκόσον ὀλκῆς δραχμὴν, πίπτειν ξὺν ὕδατι, ἄνισον πείρη τις ἐπισώσας. Μυεία δὲ τὰ ἁπλῶν φαρμάκων ἄλλα ἄλλοισι ἔνι χρηστά.

Επὶ δὲ τοῖσι πόνοισι τοῖσδε, ἐς ἀνάληψιν ἄγειν. μετεξετέροισι γὰρ ἐς μὲν τὸ ἱητρεῖον καμεῖν ἡ νοῦσος οὐκ ἔδρης δὲ ἐκινήθη· ἐὰν δὲ ἐς ἀνάπλασιν σαρκῶν καὶ δυνάμιος ἀνθρωπίνης ἥκῃ, ξυναπλάθη πάντα τὰ νόσου τὰ ἴχνια. δύναμις μὲν γὰρ φύσιος ὑγείαν πίπτει, ἀδένεια δὲ νόσον. Απίτω οὖν ἐς ἀνάληψιν ὁ νοσέων, πεφυκόσι θερμοῖσι ὕδασι ἐνδιαιτώμενος· ἐν γὰρ τοῖσδε φάρμακα ἀνίσατα, ἄσφαλτος, ἢ θεῖον, ἢ συπῆρις, πολλὸν πλοῦτον τετέων ἄλλαι δυνάμιες. ἀγαθὸν μὲν γὰρ ὑγρασίη ἐξ αὐχμοῦ τὰ νόσου, ἐν παλαιπορίῃ τῆς ἰήσιος. ἀρκαὶ δὲ καὶ μαλθακαὶ σάρκες ῥήϊσαι πρὸς ἄφεσιν τὸ νοσήματος· ξηραὶ δὲ ἐν πυκναὶ τοῖς Μελαγχολῶσι αἱ σάρκες. Αλειμμα λιπρὸν, ἅμα τρίψιος εὐαφὲς, πολλῷ τῷ λίπαϊ δέχονται * * * * * * * * * * * ἄρτοι πλυτοὶ, ξὺν τινι γλυκεῖ, σειραίῳ τῷ Κρητικῷ, καὶ σκυβελλίτῃ τῷ Παμφύλῳ· ἢ οἶνος καὶ μέλι, μίξιος παλαιῆς. Ωῶν, καὶ ψυχροτέρων, καὶ θερμοῦ, τὰ γυμνῶν τὰ ἀπὸ τοῦ ὀσφυϊκοῦ. κρεῶν, τὰ μὴ πίονα, καὶ σμηγματώδεα· συῶν μὲν πόδες, καὶ τὰ τῆς κεφαλῆς· πηνῶν τὰ περὶ ἀπίονα. Θηείων, λαγωῶν, δορκάδων, πλωκὸς, ὀπώρης ὁκοίου τι ἄριστον ἦ. Επὶ τῇ τοῦ σομάχου ἀναφορῇ, προμηθέεσθαι περὶ τὰ τροφῆς, ὅκως μὴ καταποθεὶς ἀνεμῆται. Διδόναι ὧν, πρὸ πάντων σιτίων, μελίκρητον, κυάθου ἥμισυ, καὶ πόντα ἐξεμέειν ἐς τὸν τοῦ σομάχου κάθαρσιν. ὧδε γάρ σοι ἡ τροφὴ ἑδραίη μένει. Φάρμακα δὲ τὰ ἀναγκαίων καθαρτήρια, πίτυος καρπὸς, καὶ κνίδης· τὰ σπερμάτων τοῦ κοκκύμηλου, καὶ πεπέριος· ἀμυγδάλων αἱ πικραί· καὶ μέλι ἢ τῷδε ἡ ξύσασις. Ην δὲ ξηραίνειν θέλῃς, ἄριστον σμύρνα, καὶ ἴριος ἡ ῥίζα, καὶ τὸ ἀπὸ τὰ Θηείων φάρμακον, καὶ ἡ τοῦ Βησσοῦ, καὶ Μιθριδάτου, καὶ ἄλλαι μυεῖαι. Επιθήματα δὲ, ἡ τὰ Επιπλασμάτων ὕλη, μελίλωτος, καὶ μήκωνες, καὶ σερμίνθου δάκρυον, καὶ ὕοσκυαμος, καὶ λίπας τὸ ἀπὸ ῥόδων, ἢ τῆς οἰνάνθης, κηρὸς δὲ τουτέων πάντων πάγος. Αλειμμα λιπαρὸν· αἰῶραι· ἀσείπατοι· ἄλλα, ὅσα σαρκῶν τε ἀνάπλασιν ποιέει, καὶ δυνάμιος ἰσχὺν, καὶ τὰ φύσιος ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασιν.

ΘΕ-

* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΦΘΙΣΙΟΣ.

Κεφ. ή'.

* * * ὄκως ἐν νηὶ ϛ γαλήνη. καὶ γὰ εἰ εὐτυχίη ὁ νοσέων, ἐν γαλάστη γίγνοιτ' ἂν αἰώρη, καὶ βιοτή· ϛ γάρ τι ξηρὸν ἐς τὰ ἕλκεα ξυνδίδωσι ἅλμη. Απὸ ϓ τῆς αἰώρης, ἐφησυχάσθω, χρίεθαι νῦν λιπαρῷ λίπαϊ. ὅπὶ τῆσι * * τεύχεσι ἰξεχὲς καταιονέμμον, ἀπ' ὀλίγυ ἐκ ποδαγωγῆς ἐς κοτύλας πέντε ἢ ἓξ, ἢ πολλόν τι πλεῖον· λιὴ δὲ μὴ, ὁκόσον τις δύνηται. πολλάκι γὰ τόδε μοῦνον ἀντὶ πάσης τροφῆς ἤρκεσε. Γάλα δὲ ἡδὺ μὲν προσάγεσθαι, πεῖν δὲ ῥῆϊσον, στερεὸν ἑρέψαι, κὴ τροφῆς ἀπάσης ἐκ παγδὸς ξυνηθέστερον· ἰδεῖν ϓ ϛ τερπνὸν τῇ χειρί· φάρμακον ϓ ἀστηρίη ἄκεσχνον, διαπλεῶσαι βρόγχον, ἄγειν φλέγμα, εὔπνοον, ὀλιθηρὸν δὲ τιὺ κάτω διέξοδον· ἕλκεσι ϓ φάρμακον γλυκὺ, ϛ ἄλλυ παντὸς εὐμμέστερον. Ην μὲ ὧν τις πολλὸν τοῦδε πίνῃ, ῥᾳδεμίης τροφῆς ἄλλης χρέω· ἀγαθὸν γὰ ἐν νούσῳ ἕνι φάρμακον γάλα τοῦτον γίγνεαϑ, ϛ τροφιύ. καὶ γὰρ ἀνθρώπων τῶν Γαλακτοφάγων τὰ ἕθνεα σῖτον οὐκ ἔδϵ. Αριστον ϓ ξὺν γάλακτι, κὴ πόλτοι, ϛ ἰτρία, κὴ χόνδροι πλυτοὶ, καὶ ὁκόσα ἐδεστὰ ἐκ γάλακτος γίγνε). Καὶ τροφῆς λιὺ ἑτέρης δέῃ, ἔστω ὁμοίη, πισάνης ὁ χυλὸς, εὔπεπτος, λιτή· χρὴ ϓ τοσόνδε ἡδύνθαι, ὁκόσον ῥυμφάνεσθαί τι ῥῆϊση· λιὺ κὴ τῷ ἐς ὑδονιύ τι λαμβάνῃ, κὴ τόδε ἔστω φάρμακον, λιγυσικῷ κόμμι, γλήχωνα, ἡδύοσμον, αἰλῶν βραχὺ, ὄξος, ἢ μέλι. λιὺ μὲ στόμαχος ἀπεπέῃ, τόδε πρέχειν· λιὺ ϓ μηδὲν ὅδε τροσαναγκάζῃ, πάντων ὅτι πισάνη χρέων. Εξεστι ϓ τ πισάνιυ ἐς χόνδρον ἀλλάξαι· ἀφυσότερος γὰ, καὶ εὐπεπτότερος, λιὺ καὶ ὡς πισάνη μυγματώδης ἐπίδω. Εν τῇσι ὑγροτέρῃσι ἀναγωγῇσι, κύαμος καθαίρει ἕλκεα, ἀλλ' ἔστι φυσώδης. παυὸς ϓ, κὴ ὦχρος, ὁκόσον ἀφυσότερα, τοσόνδε ἑλκέων ἀκαθαρτότερα. ξυντεθυμμένον ὧν τροὸς τὰ πρέοντα, τοῖσδε χρηϛέον. ὄψα ϓ αὐτέων, ἅσσα ϛ ὅτι πισάνη λέλεκ). Ωὰ ϓ ἐκ πυρὸς μὲν ὑδρέα θερμά· ἄριστον δὲ ἐκ ζώων ἀρτίτοκα, τρὶν τὴν * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΗΠΑΤΟΣ.

Κεφ. ιγ΄.

* * * Ηπαπ Ελκ῾ ἔοι ὀλέθριον. Η χαλεπωτάτη ᾗ, ἐς τὴν γαστέρα, ξύῤῥοια τ῀ πύω, ἰὼ τ῀ τ῀ στόμαχον ἴσχῃ ὁδὸν ἐς τὴν ἄνω φορήν. προφὴ γὰρ αἰτίη τ῀ ζῆν· τροφῆς ᾗ ἠγεμὼν, ὁ στόμαχος· ποτὶ κὴ τὰ φάρμακα ὅδε τοῖσι ἔισω ἀμφέρει. ἰὼ ὧν πρὸς ἅπαντα μὲ ὄκν῾ καταπόσιος ἔλθῃ θᾶσσον ἐκθανεῖν ἀνάγκη, νόσῳ τε, κὴ λιμῷ. Γνώματα ᾗ ἐκάστ῀ χώρου, ὅπη τὸ πύον τρέψε᾽), ἕτερα κὴ ἕτερα. Ηντε δι᾽ Εντέρων ἴκῃ, τρόφοι· γαστὴρ ὑγρή· φλέγματα κὴ χολὴ, ἔπειτα ξιὼ πρηῤῥοῆ αἱμάλωψ, ἢ πρεπλύσι῀ ὁκοίη κρεῶν ὠμῆς. Ην ᾗ ἐς Κύστιν ἔῃ, βάρ῀ ἐν νεφροῖσι, ⸫ ὀσφύϊ· τὰ μὲν ὧν πρῶτα, πολλὰ καὶ χολοβάψια, ἔπειτα θολερὰ, ἀνυπόστατα, καὶ ἀκατάστατα· ὕστ῀ πᾶσι ᾗ, κὴ ἡ ὑπόστασις λευκὴ φαίνει. Ην δὲ ἐς Στόμαχον ἄνω ῥέπῃ, ναυτίη, ἀποσιτίη, ἔμετοι φλέγματ῀ ἢ χολῆς, λειποθυμίη, σκοτοδινίη, μέσφι ξυῤῥαγῇ.

Μάλιστα μὲ ὧν ἀποτρέπειν τήνδε· πονηρὴ γὰ ἡ ὁδός. Ην ᾗ τὸ πύον βιαιότερον εὕρῃ, χρὴ πάντα ποιέειν, ⸫ τῷ στομάχῳ λέγειν, κὴ προφῆσι, καὶ φαρμάκοισι, ⸫ διαίταις, πάντα μειλίχως· φαρμάκοισι ἐς τὴν τ῀ κόλπ῀ ῥαγήν· βοτάνην τ῀ ὑστέρ῀ ξιὼ μελικρήτῳ πιπίσκειν, κὴ προσιέν᾽ τ῀ κόμης, καὶ τῆσδε ξιὼ μελικρήτῳ, κὴ χυλῷ τ῀ ἀψίνθ῀. Τάδε μέντοι πρὸ τ῀ σιτίων πίνειν χρεὼν, ὡς λεπτὰ μὲν τὰ ὑγρὰ γίγνη᾽), εὔπορα ᾗ τὰ χωρία, εὔρηκτα ᾗ τὰ Εμπυα σώματα. Διδόναι κὴ ὄν῀ γάλα, λεῖον, ἄχλον, εὐτρόφον, ἐς τυρὸν ἀσύστατον, ἥπερ ἐστὶ γάλακτος ἀρετή. Προσίθει ᾗ κὴ χαλβάδος πόματος ⸫ σίτ῀· κὴν μικρῷ χείρω τ῀ ὠφελοῦντων ἐῶσι, διδόναι. ἔσαι γὰ διέξοδος ναυτιώδεϊ κὴ ἀτερπέϊ ὑγρῷ, μετεξετέρης γὰ ἡ τ῀ πύ῀ δίοδος βλάψαι. Μήπω τι ⸫ ἀπόσιτοι ἔσον᾽), κὴν τι λάβωσι, εὐηγέες. Χρὴ ᾗ κὴ ἐπὶ τῆσι ἄλλῃσι ἐκροῇσι, παντοίην μελέτην τ῀ στομάχ῀ ποιέεσθ᾽· ὅδε γὰ ἡ πάντων φαρμάκων ὁδός. Μεμνῆσθ᾽ ᾗ κὴ τ῀ Ηπατος χρεὼν, ἔνθα τ῀ ἑλκέων ἐστὶ ἡ ῥίζα. Ην ᾗ ἐς Κύστιν ὁρμᾷ, ὑρητικοῖσι ἐξάγειν, ἀσάρ῀ τ῀ ῥίζης, ⸫ φῦ, κὴ ἀδιάντ῀, κὴ μήν῀, τ῀ ἐμπότων· τάδε μέντοι ξὺν μελικρήτῳ πιπίσκειν. ποικίλον μὲν τὸ Βησίν῀ φάρμακον, κὴ τὸ μετὰ τ῀ φυσαλλίδων ἄειστον, ἠδ᾽ ὁκόσα μετὰ πείρης τῆσι ἐπαγγέεται. Ην δὲ δι᾽ Εντέρων ἄγῃς, τὸ ἀγωγὸν ἔχειν γάλα· μάλιστα μὲν, ὄν῀· ἰὼ ᾗ μὴ, αἰγὸς, ἢ μήλων. χυλοὶ ᾗ ὀλιγηροὶ, κὴ σμηγματώδεες, ὁ τῆς πτισάνης· ὄψα, πέσσει, ζιγγίβερι, λιγυστικόν. Αθρόον δὲ

δὲ εἰρῆας ἀμφὶ πάσης διαίτης, ὅπὶ πάσῃ συῤῥήξι, τεθφαὶ μὲν εὔχυμοι, εὐσόμαχοι, εὔπεπτοι· ἢ χυλοὶ, ἢ ⊙ ἀφ' γάλακτος πόλτοι, ἄμυλοι, ἰτεία ξιὼ γάλακτι.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΣΠΛΗΝΟΣ.

Κεφ. ιθ'.

ΣΚΙΡΡΟΥ τῷ ὑπὸ Σπληνὶ λύσεις ὐ ῥῆϊσαι. ἢν δὲ ϰ' ἀπόστοκοι τῶνδε νῶσοι γένων), Υδρωψ, ἢ Καχεξίη, ὀκέλλει τὸ ϰακὸν ἐς ἀνήκεστον. Τὸν ἰητρὸν ἢ Σκίῤῥου ἰῆσθ. χρὴ ὧν ἀποτρέπειν γιγνομένους, ⊂ λύειν ἄρτι ἀρχομένους. ἐνίσασθαι δὲ τῆσι φλεγμονῆσι, ὅπῃ οἱ Σκίῤῥοι ἀφίδοχον ἐς ἀφανολὴ ἄγων) τὴν Απόστασιν· τάδε γὰρ φλεγμασίης. Ιητρείοισι δὲ χρέεσθ, ὁκόσα μοι ἐν τῆσι Οξείῃσι λέλεκται. Ην δὲ πάντά σοι πρήσσοντι ἐν φλεγμασίῃ ὁ Σκίῤῥος ἐμμένῃ, ⊂ πυρὶ ἰκέλοισι χρέο, ἐς μάλθαξιν τ' σκιῤῥίης· Τέγξεσι, δι' ὄξεος, ⊂ ἐλαίου, ϰ' μέλιτος· ἀντὶ δὲ εἰρίων, πίῤῥιματα ἔστω ἀπὸ λίνου· ἐμπάσσειν ὧδε τῆς μυῤῥαλάνου σεσοσμένης· Επιπλάσμασί τε τοῖσι μαλθακωτάτοισι· αἰ * * * * * * *

* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * *

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ
ΧΡΟΝΙΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

p. 64. Lal. Θεραπεία ὑδρωπος. * * * * * * Κεφ. α'.
Θεραπεία Διαβήτου. β.
Θεραπεία τῆς κατὰ τοὺς Νεφροὺς παθῶν. γ'.
Θεραπεία τῆς ἐν Κύστει. * * * * * * δ'.
Θεραπεία Γονορροίας. ε'.
Θεραπεία Στομαχικῶν. ς'.
Θεραπεία Κοιλίης ἀφέσιος. ζ'.
Θεραπεία Κωλικῆς. * * * * * * * η'.
Θεραπεία Δυσεντερίης. * * * * * * θ'.
Θεραπεία Λειεντερίης. * * * * * * * ι'.
Θεραπεία Ὑστερικῆς. * * * * * * * ια'.
Θεραπεία Ἀρθρίτιδος, καὶ Ἰσχιάδος. * ιβ'.
Θεραπεία Ἐλεφαντιάσιος. ιγ'.

ΘΕ-

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙΑΒΗΤΟΥ.

Κεφ. β΄.

ΤΑΡΩΠΟΣ ἰδέη τῆ Διαβήτεω πάθ@, αἰτίη, καὶ ἀλαθέσι· χώρη ἢ μέντη ἀλάφορθη, ἔνθα τὸ ὑγρὸν ἐκρέει. Ασκίτη μὲν γὰ δοχεῖον, τὸ ὠδετόναιον, οὐδ' ἐκρεῖν ἴχ, ἀλλὰ μίμνον τῆδε πλημμυρῆ· Διαβήτεω δὲ φορὴ μὲν ὑγρῆ ἡ ἀπὸ τ πάχντ@ ἡ ἐωυτὴ, καὶ σιάτηξις, ἐς ἢ νεφρὲς καὶ κύστιν ἡ ξυνόδοσις τὰ ὠδὲ ἔξοδον φέρει. ἤδε τοῖσι Υδεριῶσι ἡ ὁδὸς ἀπιγίνεται, λιὴ ἐς ἀγαθὸν ἡ νῆσος τρέπη· ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης, ἐ μὴ τῆ ἄχθ@ ἐλαφείη μᾶνον. Δίψ@ δὲ τουτέοισι μέζον, ἐκρέον γὰρ τὸ ὑγρὸν αὐαίνῃ.

Εσι δὲ τὰ ἄκεα ἐς τ' ἀπόχεσιν τ' ξυιστήξι@ τὰ ὠυτὰ τοῖσι Υδρωψί. Ες δὲ τὸ δίψος μεγάλης ἰσχείης χρέ@, τόδε γὰρ ἐν τῷ εἴδεϊ ἀλγέων πάντων μέζον. καὶ λιὴ πίωσι τὸ ὑγρὸν, προσκλησις ἀρήσι@· ποτὶ ἐ σκεπέον τόδε ξυνάπτ τῆκον τὰ ἐν τῷ σκήνεϊ. Φαρμάκων ὧν ἀδίψων χρέ@· δίψος γὰ μέγα, ἀκοιείη ποτοῦ. ποτὸν γὰρ οὐδ' ὅσον γίγνηται δίψε@ ἄκ@. Πάντη δ' ᾧ σομάχῳ ἀρήγειν, ἔνθα τ' δίψεος αἱ πηγαί. Ην ὧν τῇ Ιερῇ καθαίρης, Επιθήμασι χρέο, ναρδῷ, μαστίχῃ, Φοίνιξι, μήλοισι κυδωνίοισι ὠμοῖσι. τῶνδε ὁ χυμὸς μὲν, ξυὺ ναρδῷ, ἢ ῥοδίνῳ, ἄριστον ἐς Τέγξιν· Επίπλασμα δὲ, ἡ σαρξ αὐτέων, ξυὺ μαστίχῃσι, καὶ Φοίνιξι. ἐν κηρῷ ἢ, καὶ νάρδῳ τῷ μύρῳ, ἡ τετέων μίξις ἀγαθή. ἢ οἱ χυλοὶ ἀκακίης τε, ἐ ὑποκυστίδος, ἔς τε τὰς Τέγξιας, ἐ ἐς τὰ Επιπλάσματα.

Ατὰρ ἢ ὕδωρ τὸ ποτὸν σιὺ τῆσι ὀπώρῃσι ἐψείσθω. Τερφαὶ ἢ, ἢ γάλα, ἢ ξυὺ τῷδε σιτία, ἄμυλοι, χόνδροι, ῥοφήματα. Οἶνοι ςύφοντες, ἐς Ⓐ τῆ σομάχῳ τόνον· ἀκριβέσερθι μᾶλλον, ἐς τὴν τῶ ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε ἢ ἀφάνισιν· ἀλμώδεσι γὰ δίψ@. οἶν@ δὲ, ςύφων ἅ' ἅμα, καὶ ψύχων, μεταβολῆ τε, καὶ εὐκρασίῃ. ἐς δυνάμιν δὲ, κὴν οἶν@ γλυκὺς, ὀχοῖ@ αἷμα,

ἔῃ, ἐς τὴν αὐτὴν γένναν. Φάρμακα ποικίλα τὰ αὐτὰ, ἢ μὲν τὴν Θηείων, ἢ τὴν Μιθριδάτεω, ἢ μὲν τῶν ὀπωρέων, τά τε ἄλλα, ὁκόσα Ὑδρωπος ὀνῃσά. Ατὰρ καὶ ἡ ξύμπασα δίαιτα, καὶ ὁ βίος αὐτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ, ΚΑΙ ΕΛΚΩΣΕΩΣ
ΝΕΦΡΩΝ.

Κεφ. γ΄.

ΑΜΦΙ μὲν Φλεγμασίης, καὶ Αἱμορραγίης, καὶ ὁκόσα ὀξέως ὑπὸ Νεφρῶν κτείνει, ἐν τοῖσι Ὀξέσι γεγράφαται. Αμφὶ δὲ Ελκώσιος, ἠδὲ Λίθων γενέσιος, ὁκόσα τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει πρεσβύτῃσι, μάλιστα νυῦ γράφω. ἄγχιστα μὲν, ἐς ἄκεσιν· εἰ δὲ μὴ, οἷσι ὄγε προηγορήσει.

Λίθων μὲν ὧν εὐφυῆ γένναν ἐς ἄγονον τρέψαι, ἀδυνάτον. ῥηίτερον μὲν γὰρ μήτρῃσιν ἄτοκον θέμεναι, ἢ Νεφροὺς λιθιῶντας, ἀλίθιος. ἐς διέξοδον ὅκως χρήγειν χρή. Ην ὧν ἐν ἕδρῃ ἵζωσι οἱ Λίθοι, τὰ ἄκρα φράσω. κάρτα γὰρ ὀδυνέονται, ποτὶ τὸ ὀξύθανον τρέφοισι καὶ εἰλεῷ κώλυε, καὶ ἰσχουρίῃ· ξυναφέα γὰρ ἀλλήλοισι Νεφροί τε καὶ Κῶλον. Ην γὰρ Λίθων ἐνστάσιες ἐῶσι, ὑπὸ δὲ τοῖσι ἰσχουρίῃ τε καὶ τρόφῳ, τὴν ὑπὸ τῷ σφυρῷ τάμνειν φλέβα τῷ κατ' ἴξιν τοῦ Νεφροῦ· αἱ γὰρ τοῦ αἵματος ὑπὸ Νεφρῶν ἔκκρισιαι ἀνιᾶσι τὰς τῶν Λίθων τὰς σφίγξιας· φλεγμονὴ γὰρ δήσασα ἴσχει τὰ πάντα, φλεγμονῆς δὲ κένεαγγείη λύσις. Τέγγειν τε τὰς ψύας, ἔνθα τῶν Νεφρῶν ἡ χώρη. λίπας δὲ παλαιὸν, ἢ τὸ νέον, ῥύσιν ἴσχει. οὐρητικὸν δὲ, καὶ ἀνήθου ἡ κόμη, καὶ λιβανωτὶς, ἢ σάμψυχον. τοῖσδε χρὴ, ὅκως ὕδωρ, καταιονεῖν· σμικρὸν γὰρ αἱ χρήσιες. Ατὰρ καὶ τοῖσδε πυρίην, βοείῃσι κύστεσι ἐγχέοντα ἔλαιον ἀνθέμινον. Επιπλασμάτων νυῦ ὕλη, ξυὺ τοῖσι ἀλίθιοισι, ἡ αὐτή. Ελυσε καὶ Σικύη κούφη κοτὲ τὴν Λίθων τὴν ἔνστασιν. ἄριστον δὲ, κὴν ὑπὸ Φλεγμασίης χάσης. Ην δὲ τάδε σοι ποιέοντι ἔτι μίμνωσι οἱ Λίθοι, ἐς ἔλαιον τὸ ἄνθρωπον καθιέναι· τὸ γάρ τοι ἅμα πάντα ποιέει. ἀλέη μὲν χαλᾷ, πῆ δὲ ἐκγλιχραίνει· τὸ δριμὺ δὲ ἐς περιτμήσιν δάκνει. τάδε μέντοι ἔξοδα Λίθων, καὶ σφῶν προχλήσιες. Πίνειν δὲ Φαρμάκων τὰ ἁπλᾶ μὲν ῥίζας, φύλλα, μῆκον, ἄνισον. Βοτάνας δὲ, τὰ περσέλινον, ἢ σίον· ποικίλων δὲ, μέρεα μὲν, ὁκόσα ἴσχει νάρδον, κασίην, σμύρναν, κινάμωμον, * * * *
* * ἀπουλώσει σίνηπι, καὶ ἐκ πυρὸς ἐχάρας· καὶ Επιθήματα, ἃ πρόσθεν

ωεφάδέν μοι λέλεκ). Δίαιτα δὲ, ἓ ἄλειψις, ἓ πλῦσις, ϰὴ ἡ ἐν ϑαλάσσῃ βιοτὴ, ἅπαντα τοῖσι ϭπὶ Νεφρῶν ϭχυν ἄχεα.

---

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΓΟΝΟΡΡΟΙΗΣ.

Κεφ. ε΄.

ΚΑΙ τῦ ἀτερπέος ϬΤ πάϑεος ἔνεκεν, ϰὴ ϬΤ ϰατὰ στύψιν ϰνϑμωώδεος, ϰαὶ τ ἐς ϰϱάδεξιν γένεος ϰϱείης, λύειν ϰϱὴ μὴ βϱαδέως τὴν Γονόῤῥοιαν, πάντων ϰαϰῶν ἔσαν αἰτίην. Πϱώτιστα μ ὦν, ὅκως ῥεῦμα ϰοινὸν, ἴϖαται σύψεσι τῆϬ ἀμφὶ τὴν ϰύστιν, ϰαὶ τὴν ῥοὴν τῆϬ χοϊέων· ϰαὶ ἐμψύξεσι ψυῶν, λαγόνος, αἰδοίων, ϬιδύμωΝ, ὅϰως μὴ ῥέῃ ἐς πολλὸν ἡ γονή. Εἶτα αὖθις ἀλεῖναι τὸ πᾶν, ἐς τὸ τὰς ἀφόδϬς ξηραίνειν. ϛύψεσι μὲν ὧν, ϰαὶ τέγξεσι· ἔλαιον μὲν, τὸ ἀπὸ τ ὄϊος ξὺν τοῖς λύμασι· λίπας δὲ, τὸ ῥόδινον μύϱϱον, ἢ τὸ ϰϱὰ τῆς οἰνάνθης, ξὺν οἴνῳ λαυϰῷ, εὐώδεϊ. ἐϰ ϖεϱισαγωγῆς δὲ ἀλεαίνοντα λίπας τὸ ϰοινὸν, ϰαὶ μελίλωτον ϵϰζεσθὲν σὺν ἀϖῷ, ϰὴ σάμψυχον, ϰαὶ λιβανωτὸς, ἢ ϰόνυζα· ἄλειϬον ἓ ἀνήθϬ ϰόμιν, ϰὴ ἔτι μᾶλλον ἡ ῥυτή. Τοῖϛδὲ ἐς τὰ Επιπλάσματα ϰϱέο, ϰειθῶν, ἓ ὀϱόβων ἀλήτοισι, ϰὴ ἐϱυσίμϬ ϬΤ ϖεϱμάτος, ϰαὶ νίτϱου· μέλι δὲ, ἐς τὴν ἀϖάντων ξύμπνοιαν ἓ ξυναφειαν. Τοιάδε ἓ Επιπλάσματα, ὁϰόσα φοινίϰῃ, ϰὴ ΙόνθϬς ἐγείϱει, ϰαὶ τὸ ῥεῦμα ϖϱοχετεύει, ϰὴ ἀλεαίνει τὰ χοϊία· τοιόνδε τὸ Χλωϱὸν Επίπλασμα, ϰαὶ τὸ ϰϱὰ τοῦ ϰαϱποῦ τῆς δάφνης. Πιπίσϰειν δὲ ϰαὶ τῦ ϰάσος συχνὸν, ἓ τῆς ῥίζης τῦ ἀλιϰαϰάβου ὁϰόσον δϱαχμῆς ὁλϰῆς, ϰαὶ τ ἡδύσμϬ τὸ ἔψημα. ποιϰίλων δὲ, τὸ διὰ τῆϬ δύο πεπέϱεων, ἡ Σύμφωνος, ἡ Φίλωνος ἄλειϬον, ϰὴ διὰ σίγϰϬ ϬΤ ϑηϱίϬ φάϱμαϰον ποτὸν, ϰὴ ἡ τῦ ΒησίνϬ, ϰαὶ ἡ διὰ τῆϬ ἐχιδνῶν τῆϬ ἑϱπετῶν. Τὸ ξύμπαν ϑ ϰϱὰ τῆς διδύνας. Ὑπτιάπεσθαι τὲ ϰαὶ πισθύειν ϰϱὴ ϰαὶ γυμνασίοις, ϰαὶ ϖεϱιπάτοισι, ἓ αἰώϱῃσι. τάδε γὸ τὴν ἕξιν ἐς ϑεϱμασίην τϱέπῃ, ὅπϱ ϭὶ τῇ πάθεϊ ϰϱέος. Εἰ δὲ ϰὴ σώφϱων ἔοι ϭπὶ τοῖσι ἀφϱοδισίοισι, ϰαὶ λύοιτο ψυχϱῇ, ἐλπὶς ὡς ὤϰιϬα ἀνδϱωθλιῶναι τ ἄνθϱωπον.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΩΝ.

Κεφ. ε'.

Ἡ Εν τοῖσι ἄλλοισι πάθεσι μετὰ τὴν θεραπείην δίαιτα ἐς ἰσχυὴν καὶ κρότον τοῦ σώματος· εὐπεψίη ἀγαθή· Στομαχικοῖσι δὲ μούνοις ὧδε γίγνεται πλημμελής. Οκως οὖν αὖτη γίγνοιτο, φράσω. Ισθμὴ γὰρ αἰώρη, ῥίπατοι, γυμνασίη, φωνασκίη, τρῶσαι ἐς πέψιν ἀγαθαὶ, ἀναμάχεσθαι τὴν τοῦ στομάχου κακοστόμην· ἀδυνάτου δὲ τάδε καὶ ἀπεψίην λῦσαι μακρὴν, καὶ τὴν σκελετώνην τοῦ σκληροῦ εὔογκον σάρκας ποιῆσαι. Πολλὸν δὲ μέζον ὀδὼ τετέων ἔστων αἱ τοῖσι κάμνουσι χάριτες, καὶ τὸ καθαρῶς ἅπαν δρᾷν, καὶ τῆσι ὀδυνμίῃσι ἔπεσθαι ἰητῆρα, μὴ μεγάλα βλάπτοντα. ἄριστον γὰρ τόδε, λυὴ μὴ κάρτα ὠφελούντων ὄρεξις ἴκῃ. Φάρμακα ἢ ποτὰ, χυλοὶ, ἀψίνθιον, καὶ νάρδος· τὸ μύρον, καὶ ἡ διὰ τῆς Θηβαίων, ἢ τοῦ ἐν πέτρῃσι ὁ καρπὸς, ἢ ζιγγιβέρεως, καὶ πεπέρεως, καὶ σισέλεως. Τάδε πεπάνσια. Καὶ κατὰ τοῦ στόμα, ἐς σύψιν, Επίθημα, νάρδοι, μαστίχη, ἀλόη, ἀκακίη, καὶ μήλων κυδωνίων ὁ χυλός· καὶ αἴτιαι ἢ τῶν μήλων αἱ σάρκες ἀμφιθλασθεῖσαι, ξὺν φοίνικι, Επίθημα σῦφον. Ατὰρ καὶ τἄλλα, ὁκόσα μοι ἐς Διαβήτεω γεγράφαται, ἐς δίψεος ἄκος. τὰ αὐτὰ γὰρ καὶ τοῖσι δίψος γίγνεται· ὁ δὲ τόνος τοῦ στομάχου ἄδιψον Στομαχικοῖσι.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΚΟΙΛΙΑΚΩΝ.

Κεφ. ζ'.

Ἡν τῶν στίων ἀκρισίης ἡ κοιλίη ἔῃ, διαῤῥέῃ δὲ ἡ τροφὴ, ἄπεπτος, ἄθρεπτος, ὠμὴ, καὶ μηδὲν εἰς τὸ ὄγκον ἀνίῃ, Κοιλιακὸς τόσδε κικλήσκομεν. ψύχει μὲν ἐμφύτῳ τῷ τῆς ἐς πέψιν θερμασίης, ἀτονίῃ δὲ τῷ ἐς ἀνάδοσιν δυνάμιος.

Χρὴ οὖν τὴν κοιλίην, τροφότισα μὲν, πόνων ἀνιέναι, ἠρεμίῃ, καὶ ὑποστιπτικῇ· ὧδε γὰρ παλινδρομέουσι αἱ δυνάμιες. Ην δὲ καὶ πλήθεος τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ φθυτασίη ἔῃ, νήστεσι ἐμέτοισι χρέεσθαι, ἀφ' ὕδατος, ἢ μελικρήτου. Τὴν κοιλίην δὲ σκέπειν, καὶ τέγγειν, ἐς σύψιν· ἐρίοισι μὲν τοῖς ἐξ ὄϊος πιναρεῖσι· λίπαϊ δὲ, ῥοδίνῳ μύρῳ, ἢ τῷ διὰ τῆς οἰνάνθης, ἢ μηλίνῳ· ἄριστον, κῆν ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ ὑποκυστίδι, ἢ ὀμφακίῳ. Ξυὺ τοῖσδε ἢ Επιπλάσματα, θερμὰ μὲν

μὲν ἐς ἕξιν, ἐς δυνάμιν ὃ συρφνά. Καὶ ἤν πη τῦ ἥπατ☉, ἢ τῆς κοιλίης κῆ σόμα, ἐντάσιες, ἢ φλεγμασίαι ἐῶσι, Σικύϊον προσβάλλοντα, ἐντάμνειν· καὶ ἔσι, οἷσι τόδε μᾶλλον ἦρχεσε. Ἐπὴν δὲ κηρωτῆσι ἐς ὠτειλὴν ἵκῃ τὰ τρώματα, ἢδὲ ἥπι σκληρίῃ κρατύνῃ, τῆδε βδέλλας τὰ ἡπία προσβάλλειν. Ἔπειτα Ἐπιθήματα πεπλικὰ πλέναι, ὁκοῖον τὸ λεβὲ τ̃ σπερμάτων, ἢν ἴσχῃ χαμαιλέοντ☉ ῥίζαν· ἄνισον καὶ, ἔνθα οἱ τ̃ δάφνης ἔασι καρποὶ, καὶ τὸ Μάλαγμα βδέλλησιν τὸ Χλωρὸν, καὶ τερμὸν τὸ Μυσήιον. τάδε γὰρ μαλάσσει τε, κῆ ἀμύσσει, ὃ θερμασίην ἐγείρει, καὶ ἄφυσα τὰ σπλάγχνα ποιέει, ὥσπερ ἐς σύψιν κρέ☉. ἀτὰρ ὃ σίνηπι, κῆ λίμνησις, κῆ εὐφόρβιον, ὃ ὁκόσα τοιάδε, πάντα τὴν μὲν ψύξιν κωλύει, ἀνάκλησιν δὲ θέρμης ποιέεται. Τοιάδε χρὴ καὶ πίπτοντα φάρμακα, ἐς σύψιν. κρέ☉ μὲν προσφέρεσα ὁ τ̃ λεπτογλώσσυ χυλὸς, ξὺν ὕδατι ἐσυμμέτρῳ μύρτοισι, ἢ κυδωνίοισι μήλοισι. ἄνισον κῆ γλήχωνα σταφυλῆς ὁμφακίτιδ☉. οἶνοι τ̃ κάρτα συφόντων. Ἔπειτα δὲ τὰ ἀληθαίνοντα τὴν κατέρα φάρμακα ποτὰ, ὁκόσα διὰ ζιγγιβέρι☉, καὶ πεπέρι☉, καὶ σελίνυ τ̃ καρπ̃ τ̃ ἀγρίου τ̃ ἐν πέτραις· τὸ διὰ τ̃ Θηρίων τὴν ἐχιδνῶν πικρικώτατον. Ην δὲ ἥπι τοῖσι μηδὲν, ἢ σμικρὸν ἐνδιδῷ, τοῖσι ἀπὸ ραφανίδων ἐμέτοισι χρέο· ἢν δὲ καὶ ἐγκρύψης ταῖσδε ἑλλεβόρυ τ̃ λευκοῦ ῥίζαν ἐς μέλι νύκτα, εὐτονωτάτη ἄν σοι γένοιτο ἡ κάθαρσις, ἔς τε τ̃ τ̃ ὑγρῶν τὴν ψυχρῶν καθαρσίν τε καὶ ἔκκρισιν, καὶ ἐς τὴν ἕξαψιν τ̃ θερμοῦ.

Ατὰρ καὶ ἡ δίαιτα, καὶ ὁ βί☉, τοιῶσδε ἔστω ξύμμετρα. ☾ ὕπνοι νύκτωρ μὲν, δι' ἡμέρης δὲ σπάνιοι, ἀναφωνήσιες, αἰώρη ἥτε ἐν δάφνῃσι, ἢ μυρρίνῃσι, ἢ θύμῳ· ἔχει γάρ τι ἡ λεπτὴ καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοιόνδε φάρμακον πεπέρεον. Γυμνάσια· τρίψιες· χειρονομίη· ἀλτήρων βολαῖσι τ̃ χώρη☉, καὶ τ̃ κοιλίης κόποι. Περιπόσιες. σμικρόταται γὰρ εἰς τόνον εὐσταλὲς ἄρτος. Ἐπὶ τῶνδε φοίνιξις, σπόγγοι ῥάδυ- * * * * *

* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *

---

* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * * * * *

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΙΣΧΙΑΔΟΣ.

Κεφ. ιϛ'.

* * σιτίων, ϗ ῥαφθυίδων, πολλάκις. ἔπειτα ἐς ⊛ ἐλλέβορον ἄγειν. Δίαιτα ᾖ, ἡ ὅπῃ τοῖσδε, ξυνὴ τοῖσι ἄλλοισι πάθεσι. ϗ ἐπὶ τῇ διαίτῃ, ἄλειψις, ψυχρολουσίη θαλασσίη, μάλιστα μὲν ὧν ἅπασι Αρθριτικοῖσι ξυνὰ ἄκεα. Καὶ γὰρ καὶ τοῖσι Ποδαγρικοῖσι ἐλλέβορος τὸ μέγα ἄκος, ἀλλὰ ἐν τῇσι προφύτῃσι προσβολῇσι ⸌ πάθεος. ἢν δὲ ἐκ πολλῶν μὲν ἤδη χρόνων ἔῃ, ἀτὰρ καὶ ἐκ ἀμαδέξιος πατέρων φανῇ, ξυναποθνήσκει ὁ νοῦσος. Ες δὲ τὰς παροξυσμοὺς τῶν ἄρθρων, τάδε χρὴ ποιέειν. εἰείω μὲν ἔσω ἐξ οἴου τὰ οἰσυπώδεα· Τέγξιες δὲ, διὰ ῥοδίνου, ⸌ οἴνου. μετεξετέροισι δὲ καὶ ἀπογχὴ ξυὺ ὀξυκρήτῳ ὤνησεν. Επειτα Επίπλασμα, ἄρτος, ξὺν τοῖσι ψύχουσι κολοκύνθης, καὶ πέπονος· ϗ σικύη λιπὴ, ϗ ἀρνόγλωσσον ἡ βοτάνη, ϗ ῥόδων τὰ φύλλα· ἀτὰρ ⸌ ἡ σιδηῖτις ἄπονος, ξὺν ἄρτῳ, ϗ βρύον, καὶ συμφύτου ῥίζα, ϗ πενταφύλλος ἡ βοτάνη, ⸌ σεφάσιος ἡ τοῖσι φύλλοισι λεπτή. τῆσδε μέντοι τὸ μὲν ἀφέψημα, ἐξάντλημα ἄπονον· αὐτὴ ᾖ, Επίπλασμα, ξὺν ψιξὶ, ἢ κριθῶν ἀλήτῳ. Μήλων τε τῶν κιτρείων τὸ ἄβρωτον, ξὺν ἀλφίτοισι, ἄριστον. σῦκα ξηρὰ, ϗ θάσια, ξὺν τινι τῷ ἀλήτων. Ηδε μέντοι ψύξις ἡ ὕλη. καὶ τόδε μέντοι ἄλλοτε ἄλλον ὤνησε, ϗ τωὐτὸν ἄλλοτε ἄλλῳ. Μετεξετέροισι δὲ τὰ ἀλεαίνοντα ξυμφέρει· καὶ τωὐτὸν ἄλλοτε ἄλλῳ ὠφελέει. Λόγος δὲ καὶ τόδε κάρτα ἄπονον ἔμμεναι· αἶγα χρὴ βοτάνης τ' ἴειδος ἐμφαγεῖν, ἐπὴν ᾖ πλήθῃ, ἀμαλείποντα ὁκόσον ἡ νομὴ ἐν τῇ γαστρὶ μαχθείη, καταθῦσαι τὴν αἶγα, ἠδὲ ἐντὸς τ' γαστρὸς ἐς τὴν κόπρον ἐγκρύψαι τῷ πόδε. Φάρμακα δὲ μυεία. ϗ γὰρ τοὺς νοσέοντας ἑωυτῷ φαρμακέας εὐπορίη τίθησι ἡ ξυμφορή. τ' δὲ ἰητρῶν τὰ φάρμακα ἐν τῇσι γραφῇσι λελέξεται.

ΘΕ-

ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

Κεφ. ιγ'.

ΤΩΝ νόσων μέζονα χρὴ τὰ ἄχεα, ἐς λύσιν αὐτέων, ἔμμενάι. Ελέφαντος δὲ, τηλίκω κακῷ, τίς αἰξιόνικος γίγνοιτ' ἂν ἰητρείη; Οὐ γὰρ μέρεϊ, ἢ ἀσπλάγχνῳ ἐνὶ, ἢ ἔνδον ἐνοικήσει μοῦνον, ἢ ἔξω τὸ κακὸν ἕρπῃ· ἀλλὰ ἔνδοθί τε ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικέει, καὶ ὅλον ἔξωθεν ἀμπέχει. Ατερπὲς μὲν, καὶ φοβερὸν ἰδεῖν. Σημεῖα γὰρ ἰδέη. Δέος δ' ξυμβοῦν τε, καὶ ξυνδιαιτᾶσθαι, ἢ μεῖον ἢ λοιμῷ. ἀναπνοὴς γὰρ, ἐς μετάδοσιν, ῥηϊδίη βαφή. Τί ἂν ὧν εὕροι τις ἐν ἰητρικῇ τῶνδε ἄξιον ἔχον ἄκος; Αλλὰ γὰρ πάντα χρὴ ξυμφέρειν φάρμακα, καὶ διαίτῃσι, καὶ σίδηρα, καὶ πῦρ. Καὶ τάδε χρὴν μὲ ἔτι νεοτόκῳ τῷ πάθεϊ προσβάλλειν, ἐλπὶς ἰσοις. Ἰοῦσι δ' ἐς ἀκμὴν ἥκῃ γενέσιος, καὶ ἐν τοῖσι ἀσπλάγχνοισι ἐόρεῖον ἴζῃ, ποτὶ καὶ ἐς τὰ πρόσωπα προσβάλλῃ, ἀνέλπιστος ὁ νοσέων.

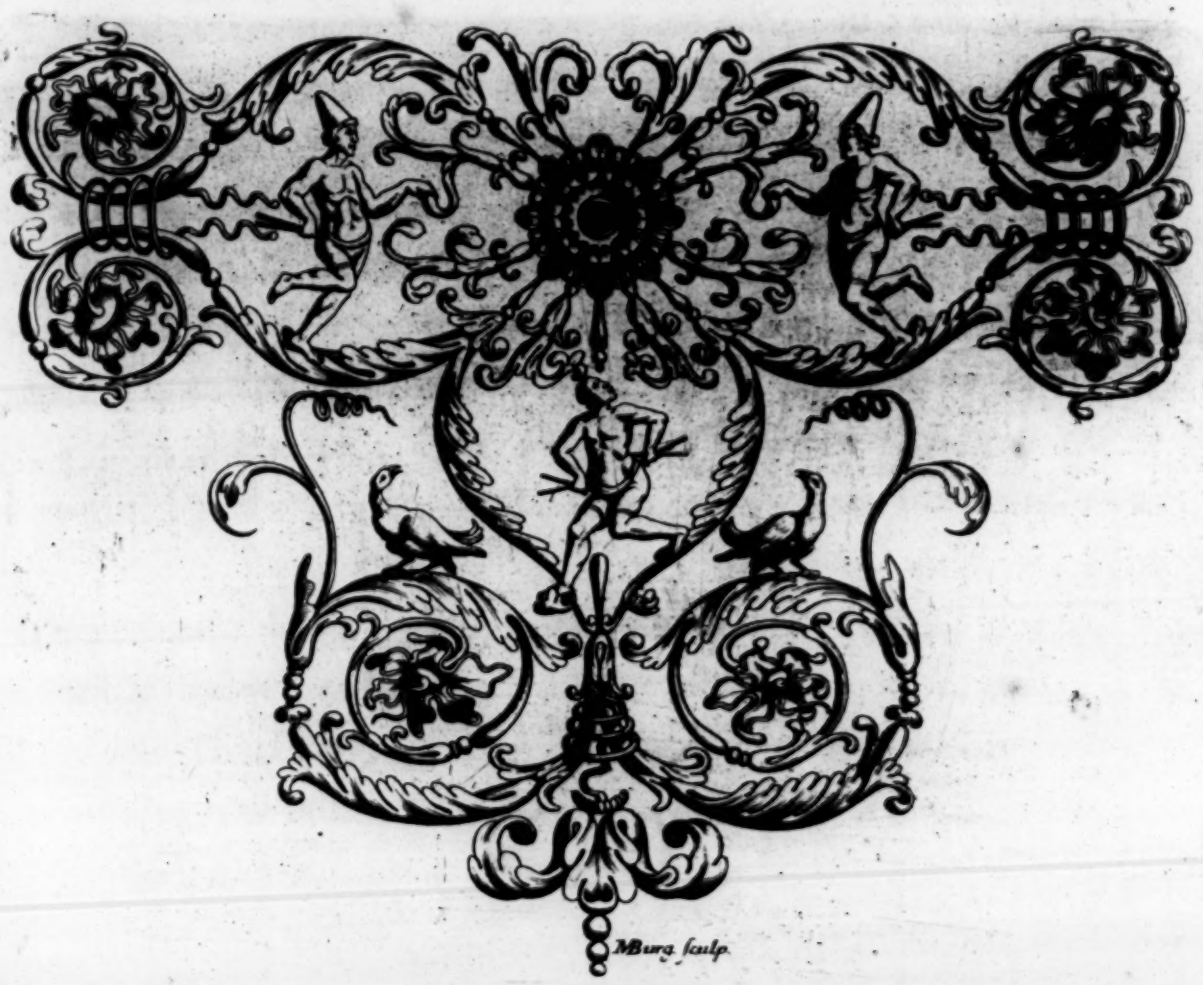
Τάμνειν ὧν τὰς ἐπ' ἀγκῶνι φλέβας· ἄμφω δέ. τάμνειν δὲ καὶ τὰς ὑπὸ σφυροῖσι, αὐτῆμαρ· χρέων γὰρ ἡ διάστασις, ἔς τε πολλὴν τιὴν τοῦ αἵματος ῥοιὴν, καὶ ἐς ἀνάκλησιν τῆς δυνάμιος. χρεὼν γὰρ αἷμα πολλάκις καὶ πολλὸ ἐκχέαι, τοῦ πάθεος τιὴν τροφιήν. σμικρὸν δὲ ἐν αὐτέῳ τὸ χρηστὸν ἡ φύσιος ἡ τροφή. Ξυντεχμαίρεσθαι ὧν, ἀφαιρέοντα τὸ πονηρὸν καὶ ἔντικτον, μεσηγὺ τὸ οἰκεῖον, μέσφι ἂν προσαπαυδήσῃ ἀδρφίῃ ἡ νοῦσος· ἡ γὰρ νεαρὴ, ξυμπλακεῖσα τῷ σώματι, χρόνῳ μακρῷ ἡμαύρωσε τὸ παλαιόν. Επειτα τιὴν Ιερὴν πιπίσκειν, μὴ ἐσάπαξ. Αλλὰ γυγέσθω πάντα πολλάκις, ἐξ ἀναλήψιος, καὶ παλινδρομίης. Εστω καὶ ἡ ἄλλη κάθαρσις φαρμακώδης ἐν σιτίῳ· ἡ δὲ τῷ ἰχίῳ, ἢ ἔλεξα, ἔστω. ὑδὲ γάλα ἀδιάκριτον, πολλὸν δὲ ἔστω, πόδε ἐς ἀφεχώρησιν πίειν· ἐχέτω δὲ μοίρην τιὴν πέμπτιν ὕδωρ, ὡς πᾶν τὸ γάλα διεκθέειν. Ες ἐμέτους θᾶσσον ἄγειν, νήστιας τὸ πρῶτον, ἀπὸ σίτων δ' αὖθις, ἔπειτα ἀπὸ ραφανίδων. πολλάκις δὲ, καὶ ξυνεχέως, πάντα γυγέσθω. ἐς ἐλλέβορον ἄγοντα καιρῷ παντὶ, μᾶλλον δὲ ἔαρος καὶ φθινοπώρου διδόναι, ἡμέρην ἀφ' ἡμέρης, καὶ αὖθις ἐς νέωτα. Κὴν ἡ νοῦσος κρατυνθῇ, φαρμάκων ποτῶν, ὁκόσα τις γιγνώσκῃ, πιπίσκειν· ἀγαθὸν γὰρ φαρμακεύειν πολλὸν ἐς ὄνησιν. Καγὼ δὲ, ὁκόσα γιγνώσκω, γεγράφω· κεδρίνης κύαθον ἕνα, κρέμβης δύο μίσγοντα, διδόναι. Αλλο· σιδηρίτιδος ℥ χυλῆς κύαθος εἷς, τερφυλλίης εἷς, οἴνου ℈ μέλιτος κύαθοι δύο. Αλλο· Ελέφαντος τῆς ὀδόντος ῥινήματος ὁλκὴς δραχμὴ, ξυὺ οἴνῳ κρήσιος κυάθων δύο. Ἀπὸρ καὶ τῆς ἔχεων τῆς ἑρπετῶν σημείων

εἰῶν αἱ σάρκες, καὶ αἵδε ἐς ἀρτίσκους πεπλασμένας, πίνονται. ἀποπάμνονται ὃ χρὴ τ̃ κεφαλῆς καὶ τ̃ ὠραίης ἔλασσον, ὁκόσον δακτύλους τέσσαρας, τὸ λοιπὸν ἐψεῖν ἐς ἀφάνεισιν τ̃ ἀκανθῶν· τὰς ὃ σάρκας, ἀρτίσκους ἀποπλάσαντας, ψύχειν ἐν σκιῇ. πιπίσκειν ὃ τάσδε, ὅκως καὶ τλὺ σκίλλην. κὴ αὐτοὶ ὃ οἱ ἔχιες ὄψον ἐν δείπνῳ· ὡς ἰχθύας ὃ, χρὴ τούτοις σκευάσαι. Ην ὃ τό δι' ἐχίνων τὸς ποικίλον παρέῃ φάρμακον, ἀντὶ πάντων πίνειν τόδε· ἴσχει γὰρ πάντα ὁμοῦ. Ρύπτειν ὃ καὶ τὸ σκιλλῶδες, κὴ τὰς ὄχθας ἀλεαίνειν. Φάρμακα ὃ ἄλλα μυρία τ̃ Κελτέων, οἳ νῦν καλέονται Γάλλοι. τὰς λιτρώδεις τὰς ποιητὰς σφαίρας, ἧσι ῥύπτουσι τὰς ὀθόνας, σάπωνι ὁμοίως, τῇσι ῥύπτειν τὸ σκιλλῶδες ἐν λυτρῳ ἄμεινον. Καὶ ἀνδράχνην, καὶ ἀείζωον ξυὺ ὄξει, ἀτὰρ ἐς λαπάθου ῥιζέων ἀφέψημα, ξὺν ἀπύρῳ θείῳ, ῥύπτει καλῶς. Ποικίλον δὲ, ἀλκυονίου τ̃ λείου, ἐς νίτρου, κὴ τευγὸς ὄξεος κεκαυμένης, κὴ συπηείης ἰσχῆς, καὶ θείου τ̃ ἀπύρου, κὴ κόσου, κὴ ἴριδος, κὴ πεπέρεος. τάχα ὃ χρὴ πάντα μίσγειν ἐκάστῳ τὸ ποδὸς δυνάμιν, ἄλλο ὃ ἴσον, κὴ τόδε καταπάσσοντα ἀνατείνειν. Ες δὲ τὰς ὄχθας τ̃ ποδοῦπος, κνημάτων τλὺ ἀποδίλου, ξύν τινι θηείων σέαπι μίσγοντα, χρίειν, λέοντος, ἢ πανθήρος, ἢ ἄρκτου, ἢν ὃ μὴ, χηναλώπεκος. ὅμοιον γὰρ ἐν ἀνομοίῳ, ὅκως πίθηκος ἀνθρώπῳ, ἄμεινον. κὴ ἀμμωνιακὸν τὸ θυμίημα, ξὺν ὄξει, κὴ ἀρνογλώσσου χυλῷ, ἢ πολυγόνου, κὴ ὑποκυστὶς, ἐς λύκιον. Ην ὃ πελιδναὶ ἐῶσι αἱ σάρκες, ποδεγχαράσσειν, ἐγχυλώσιος ἕνεκεν.. Ην δ' ἐπὶ τοῖσι δριμέσι ῥύμασι ἀναθαρέντα πτηύνειν τὰ μέσσα ἕλκεος, τήλιος ἀφέψημα, ἢ πισάνης χυλοῦ, ῥύμμα μαλθακόν· λίπας ὃ, ῥοδίνου, ἢ χνίνου. Λυτρὰ ὃ ξυνεχέα ξύμφορα, ἐς ὑγιασμὸν, κὴ ἐς ἀφανισμὸν τ̃ κακῶν χυμῶν.

Τροφὴ ὃ, καθαρὴ, εὔχυμος, εὔπεπτος, ἁπλῆ. καὶ δίαιτα, εὐκινὴς πάντη, κὴ ἐν ὕπνοισι, ἢ κὴ ποδαπάτοισι, ἐς χώρησι. Γυμνάσια, δρόμοι, κὴ ἀνειλήσιες, ἐς κορυκομαλίαν· ἄπαντα ἀκάματα, ξυὺ ἐμμελεῖ ὑπτάσι. ἔστω δὲ καὶ ἀναφώνησις τ̃ πνεύματος, γυμνάσιον τὸ καίριον. Εδητὸς ἔστω καθαρὴ, οὐχ ὡς ὀρπὸς μοῦνον ἥδε, ἀλλ' ὡς ὅτι κὴ τὰ πινόεντα ὀδαξώδεα τῷ δέρματι. Πιπίσκειν ἀψινθίου τ̃ οἴνου νήστιος· ἄριστον ὃ, ἄρτος ἐκ κριθῶν, καὶ τάριχος ὠραῖος, κὴ σμικρόν τι μαλάχης ἢ κεφαλῆς ἡμίεφθον, ξυὺ χυμίνου ἐμβάμματι. ἐς ὃ δεῖπνον, σταφυλῖνος ἡ ῥίζα, ἐς χόνδροι, ξυὺ τῷ οἴνῳ, κὴ τῷ μέλιτι, παλαιῷ τλὺ μέζον. Καὶ τὰ θαλάσσια, ὁκόσα τ̃ γαστέρα ἐπολύει, πελλινῶν ζωμοὶ, ὄστρεα, ἐχῖνοι, ἐς τῷ ἰχθύων ὁκόσοι πετραῖοι· χερσαίων ὃ, τὰ θηρία, λαγὼς, ἢ σῦς· πετεινῶν, πέρδικες πᾶσαι, φάσσαι, πελειάδες, κὴ ὁκόσα ἡ χώρη ἄρτια ἔχει· ἀκροδρύων τὰ ὡραῖα· οἶνοι γλυκεῖς οἰνωδέων ῥεόντων. Λουτρὰ, φύσει θερμὰ, θειώδη. καὶ βίος ἐν ὕδασι μακρὸς, εἴθε καὶ θάλασσα, κὴ πλοῦς.

Ελ-

Ελλεβορισμοί. ἐλλέβορος λευκὸς μὲν τ ἄνω κοιλίης κάθαρσις, μέλας δὲ τ κάτω. ἡ ἔστι ὁ λευκὸς οὐκ ἐμετήριον μοῦνον, ἀλλὰ ἡ ξυμπάντων ὁμοῦ καθαρτηρίων ὁ δυνατώτατος· ὁ τῷ πλήθεϊ ἡ τῇ ποικιλίῃ τ ἐκκρίσιος, τόδε γὼ καὶ Χολέρη πρήσσ· ὁδὲ ἐνταύσει καὶ βίῃ τῆσι ὑπὸ τοῖσι ἐμέτοισι, ἐς τόδε γὼ ναυτίη ἐς θάλασσαν κρέσσον. Αλλὰ δυνάμι, καὶ ποιότητι, ὅτι φαύλη· τῆσδε ἐς ὑγιέας τὰς κάμνοντας ποιέει, ἡ ἐπ' ὀλίγῃ τῇ καθάρσι, καὶ ὑπὸ σμικρῇ τῇ ἐντάσι. Ατὰρ ἡ πάντων τῶν χρονίων νούσων ἐς ῥίζαν ἰδρυμβύων, ἣν ἀπαυδήσῃ τὰ λοιπὰ ἄκεα, τόδε μοῦνον ἰητήριον. πυρὶ ἴκελον γὰρ ἐς δυνάμιν λευκὸς ἐλλέβορος, καὶ ὅ τι πρὸς πῦρ ἐργάζεται ἐκκαῖον, τῶνδε πλέον ἐλλέβορος εἴσω πρεχθέων πρήσσ, εὔπνοιαν μὲ ἐκ δυσπνοίης, ὀξ ἀχρηίης ἢ εὐχρηίλω, ἐς ἀπὸ σκελετίης εὐσαρκίλω.

VARIÆ LECTIONES.

Litera G, vocem voceſve Græcas hanc proxime antecedentes ita in *Goupyli* Editione: O, in *Oxonienſi* hac, legi indicat; H, eam eaſve in *Harleyano* Codice: V. in *Vaticano*: A, in *Auguſtano*: F, inter *Fabricii*: M, inter *Maittarii*: G. v. l. inter *Goupyli* Varias Lectiones: H. m. in *Harleyani* Codicis Margine, V. m. in Margine *Vaticani*, inveniri ſignificat.

Pag. II, Lin.
4. ἐν G, τῶν ἐν V.
6. βλιχρὸ G. βλιχρὸ V. G. v. l.
9. ἴδιος G. ἴδιος A. V. ἰδίας G. v. l. ἴσος (ἴσως) G. v. l.
13. βέβικε G. V. βέβικε A.
14. καπίβαλε G. V. καπίλαβε A.

III,
1. τυτίων G. V. ἴκυτια, τουτίων A. ἴκεν. ἂν ἕρπον G. ἴκειν. ἕρπον V.
3. ἐκδικεῦντας V. ἐνδικεῦντας G.
4. ὀκόσοισι G. ὅκως οἷσι V.
5. ἐπὶῃ G. ἐπὶωὶ V.
7. ἐμπειείνε G. ἀπειείνε V. G. v. l. ἀναλάδειν G. ἀναλλάγειν V. G. v. l. ἀναλλάζειν G. v. l.
10. ἡμέρην (ἴσως) G. v. l. ἡμετέρην G. V.
12. κάντας G. καίτας V.
13. ξωὲρχον) G. V. ξωέχοντας M.
15. ἄλλοτε G. V. κὴ ὅτε A.
16. ὧτε G. ἤν τε V. A.
19. ξωιρείσουσιν G. ξωιρίσκεσιν V.
25. ἐξαλλίφθαι G. ἐξαλλεῖφθαι V.
26. κοτὲ G. H. ποτὲ V. A.
29. κὴ εἰ μέγα ἐμδοῆς G. κὴ εἰ μέγα ἐμδοεῖς V. κὴ μέγα ἐμδοεῖν G. v. l.

IV,
1. ἢν G. ἐν V. G. v. l.
4. ἀναπνέῃ G. ἀναπνοὴ V. G. v. l.
5. ἢ G. ἢ V. G. v. l.
12. Κεφ. ϛ'. G. ιϛ'. V.
14. ἐνῖδίοι G. H. ἐνῖδίως V. G. v. l.
15. ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνε) G. V. τῇσι ἀρχῇσι γίνε) ξυμπαθέα H. ἰϛ'.
16. ἐς G. ἐπ' H. A. ἐς V.
19. ἀνάκλισιν G. H. ἀνάκλησιν V. Οπαδότατον G. H. ὀπαδότατον V.
20. Εμπεσδότατον G. H. ἐμπεσδότατον V.
25. ἀμδλώματι G. H. ἀμδλώσει V. A.
27. ψόξις ἢ κάρτα H. V. A. ψύξις κάρτα G.

V,
3. ἐνῖδιαι G. ἐνῖδῆς H. V. F. G. v. l.
5. *σφινὶ ἀφ' ἐνῖδίως σῆσαι G. σφινὶ νὴ Δία ἐνῖδίως σῆσαι H. M. σφινὶ ἐνῖδίως σῆσαι V.
6. τὶς G. V. M. τι H. V.
9. ἐρυθρὰ G. ἐρυθῆ H. V.
14. ἰκχεόμδια G. H. ἐγχεόμδια V. κύστιος H. κύστεος G. V.
15. Σπασμῶν G. σπασμὸς H. V. A.
16. Ιδια H. ἰδίη G. V. ἰδέη V. m. ἐκάσης G. H. V. ἕκαστος A. ὅλε G. H. V. ἧλε A.
18. ἀγκύλει H. V. ἀγκύλλει G.
19. βεύχω G. H. V. βεύγχω F.
20. ξωχμὸς G. H. V. ξογμὸς F.
22. κεκλασμέναι· σκίλετα ξυγκεκαμδύα· ἐναντίως H. V. G. v. l. κεκλασμέναι· ἐκαντίως G.
23. ξυγκικαμμδύα H. V. G. v. l. ξυγκικαμιδύα A. ἰγνῶι G. V. ἰγνύι H.
25. ὅλη H. V. A. ἅλκει G. κιραλὴ H. κορυφὴ, κιραλὴ G. V.
26. πεπυῦα G. H. ἀδεπεπυῦα V. A.
31. ἢ G. ἦν H. V. A.
33. ὅλῃ G. H. V. ὅτι A.

VI,
3. ἐπαρκέει G. V. ἀπαρκέει H. ἰθέλοι τὰ μέλη, ζῶντα ἂν ἀφτμόξαι καὶ καπάξαι G. ἰθέλοις ζῶντα τὰ μέλη, ἀφτμόξαις ἂν κὴ καπάξαις H.
4. καπάξαι G. καπαπάξαι V. G. v. l.
11. πάδ@ G. ἢ πάδοις H. V. G. v. l. ἀυτίν G. H. ἀυτὸν V. A. αἰτίην G. H. αἰτίαν V. A.
12. ὄπυλαπλίδος G. H. V. ὀπυλαύλιδος A.
14. ωεφδάλλει G. ωεφοδάλλει H. V. A.
15. ὑπὲρ G. ὑπὸ H. V. G. v. l. ἐκχεῖται G. ἐκκεῖται H. V. F.
16. ωεφδολῆς G. ωεφοδολῆς H. V.
18. ξύμπλωσις G. V. m. ξύμπλωμα H. V.
22. ἔμμθαι G. H. ἔμεναι V. A. πυκνρλῳ G. H. V. πυκνρὸν A.
23. πτιπομένε ἄνδυθεν G. V. ωεφτιπομένε ἄνωθεν H.
24. Χαρωνίοισιν αἱ G. V. Χαρήνοισι κὴ V. ὀξυτάτῳ H. V. ὀξύταται G.
25. τὸ σῶμα G. H. τὰ σώματα V.
26. γλαύσης G. H. V. λύπης (ἴσως) G. v. l. οὔτι G. H οὔτοι V.
30. ἴκελαι H. G. (χρ.) ἴκελαι G. ἰκέλαι V. ἀπὸ G. H. V. ἄνευ F.

VII,
12. ὑπογίγνηται G. V. ὑπογίγνεται H.
15. γαργαρεὼν G. H. V. γαργαρέων A.
16. ἀφωνίη. Πνὶξ ἡ H. V. G. v. l. (χρ.) ἀφωνίη, πνίξ. ἡ G. κραταιοτέρη G. V. κρατεοτέρη H.
18. ὅπη G. H. ὅποι V.
19. ἀπίθανον G. H. ἀπίθανε V.
20. ὀκόσοις V. A. ὀκόσον G. H. πέπηται G. H. πέποιτο V.
21. Κωάγχην ἀπὸ Σωάγχης O. Σωάγχην ἀπὸ Κωάγχης G. H. V.
22. ἢ σικύη G. εἰ συκίη V.
24. εἵλκυσι G. H. V. εἵλκωσι G. v. l.
25. ἀπιτάθη G. H. ἀπισάθη V. ἔπνιξε G. v. l. ἐπανῆξε G. H. V.
27. ἀφπάρσις G. ἀφπαρέσεις V. ἀφπερέσεις H.
34. ἐκχριμὶς A. V. ἐκχρεμὲν G. H. F. μεσηγὺ G. μεσηγὺ H. F. μεσυγὴ V. στρὸν G. H. στρον V. παρδμίων H. V. παρδμίων G.

VIII,
4. εἰ G. H. εἰ ἢ V. σεγγύλεται G. V. σεγγυλαίνεται H.

VARIÆ LECTIONES.

7. λαίρια H. F. λαίπια V. λέντια G.
πίρυγας F. G. v. l. (χ.) πέργας G. πιφύγασιν H. V.
9. Κτονὶς G. H. ἡ κτονὶς V.
τι G. V. πνὰ H.
Ν G. V. H. κὴ A.
12. δίκρόα G. δίκρια H. V.
13. πάθ@ G. H. πάθι@ V.
16. γαργαλισμὸς G. V. γαργαεισμὸς H.
17. τι G. V. πνι H.
19. κάρτα πονηρὰ G. κατὰ πολιρὰ H. V.
20. συμπαθῆ G. H. V. συμπαθεῖ F.
21. πολύαιμοι G. V. πολύαιμ@ H.
22. πυοὶ G. H. παιδίοις V. A.
πάντα ῥᾳ̃ ἀστέα H. V. πάντα ἀστέα G.
ξυ
32. ξυπαρὰ H. λιπαρὴ G. V.

IX,

4. νέμπται G. H. V. νεμῆται A.
6. ἐκνήθησαν, χ᾽ ἐμελάνθησαν, χ᾽ ἐς G. V. ἐκνήθησαν, χ᾽ ἐς H.
7. κακωδίη G. κακοδίη H. V. κακοδιὴν G. v. l.
9. ὕτι G. H. ὐΝ V.
11. τρηχέων G. H. V. τεχχέων A.
13. ἀβκονέιται G. V. ἀβχανέιται H. ἀβκανέιται A.
17. μέγα H. V. A. μεγάλα G.
20. ἡ Αἴγυπ@ H. Αἴγυπ@ G. V.
22. κειδέων G. H. κηδέων V. G. v. l.
θριμὺ ϐ τὸ G. V. θρῆ Ν χ᾽ τὸ H.
23. Συεῖν, μάλιςα κοίλη G. H. κοίλη Συεία μάλιςα V. A.
25. μὲν G. H. Ν V.
27. ἐμπνέυσι G. V. ἐκπνέυσι H.
ἀσιεῤῥὶ H. ἀσιερὶ G. V.
30. καπικέωνται G. καβακώωνται H. V.
32. ὑπνεῖνε G. ἀπνειεῖνε H. M. V. ἀπνειείοις A.
33. ἐρημίνη G. ἐρημίλιν H. V.
35. βράγχ@ G. V. βράχος H.

X,

6. πυάλοισι G. H. πυίλοισι V.
7. ταῦτα ἀλλήλοισι G. ταῦτα πάντα ἀλλήλοισι H. V. A.
ξύμπνοα V. ξύπνοα A. ξύμπνοια G. H.
9. ἄλλο H. ἄλλα G. V.
ἅμα G. V. ὁμοῦ H.
12. ὃ ὑμλὼ G. ὃ μλὼ H. V. G. v. l.
17. ὑπόξανθον G. H. V. ὑπέξανθον A.
22. οἵδι ϑηήσκυσι G. H. οἵδι ϑ ϑηήσκυσι V.
25. ξυώδσις G. V. H. m. ξυώοδς H. M.

XI,

2. ἀναδήσεσι G. H. ἀναδήσασι V.
ζε
7. ἀνακαδίνωδς G. V. ἀνακαδίνωδς H. ἀνακαδίζωδς M.
8. πύ@ G. H. V. πύον A. πῦον G. v. l.
10. κορυφὶω G. V. κορυφὴ H.
περσάλληται G. περσάλληται A. περσάλληται H. V. G. v. l.
13. γίγνοιτο G. H. γβύοιτο V.
14. ἑτέρων τὸ G. V. ἑτέρων οἵδι τὸ H.
18. πάθοιεν ὅλὴ σμικρῇ αἰτίῃ, ὐΝ σμικρῇ φλεγμονῇ H. V. G. v. l. πάθοιεν ὅλὴ σμικρῇ φλεγμονῇ G.
19. τοῖσι μεγάλοισι G. V. τῆσι μεγάλῃσι H.
21. μεγάλη G. H. V. μεγάλα A.

XII,

3. Περὶ Αἰτίων χ᾽ Σημείων Οξέων Παθῶν, Βιβλίον δεύτερον. Τάδε ἔνεσι ἐν τῷ δευτέρῳ Βιβλίῳ G. H. Οξέων Παθῶν Αἰτίαι (Αἴτια A.) χ᾽ Σημεῖα V. A.
9. Αἵματος G. V. Αἱμάτων V.
11. Καύσων G. V. Καύσων@ H.
15. νόσε H. V. A. νόσε G.

XIII,

7. πλεύμον@ H. πνεύμον@ G. V. πνεύμονα A.
12. μακρὸν V. G. v. l. μακρὰν G. H.
ἀμβολὴ G. H. V ἀβολὴ A.
13. ζώει G. H. ζῶν V.
14. μὴ F. μὲν G. H. V.
17. φλεγμόνη G. V. φλεγμαίνη H.
23. ϑίλυσι G. H. ἰϑίλυσι V.
25. ἄκρη G. H. V. ἄρκη A.

XIV,

1. ἐπαειρῇ G. ἐπαείρῃ H. V.
2. ἄκρια H. V. ἄκρα G.
κνησοὶ F. ἄκνησι G. H. V.
σφυγμοὶ H. V. σφιγμοὶ G.
5. κοτὶ G. H. ποτὶ V. A.
σχέπτεται G. H. σχάπτεται V. σχάκεται A.
6. κοιλίης V. A. κοιλίῃ G. H.
τοιτέρων
7. τοιαίρων G. ἱερὸν H. ἱερὼ V. G. v. l.
14. πύ@ G. πύον V. ἕλκ@ H.
ἰκχώσι G. H. ἰγχώσι V.
17. τοι G. H. τι V.
23. ἀναχρέμψισι V. ἀναχρέμψυσι H. V. G. v. l.
25. ἀνάχρεμψις G. H. V. ἀνάχρεμψις A.
Εμπῦσις G. H. V. Εμπυσις A.
δὲὶ Ν G. ἐποὶ Ν H. ἐπειδὴ V.
26. βραχοῖη H. V. A. βραχέῃ G.
27. ἔη G. εἴη H. V. A.
ὔκοτι G. H. ὀκότι V. A.
Πτύσις G. V. Εμπυσις H.
30. πεχοίης H. V. τεχοίης G.

XV,

1. δ᾽ G. H. δ᾽ V. A.
ὁκόσα G. H. ὁκόσον V. A.
5. ἔχοι G. H. V. ἔχον A.
ἀβτάσιες G. H. δικαίσιες V.
σποτόδινοι V. A σκοτόδιν@ G. H.
7. ἀθρόον G. H. ἀθρόη V.
8. ἀθρόον Ν χ᾽ H. V. A. ἀθρόον χ᾽ G.
9. ἴσχεται H. V. A. ἴσχηται G.
11. ἔῃ G. εἴη H. V. A.
γαργαλισμὸς G. V. γαργαεισμὸς H.
12. βύζεται G. σβέπυται M. H. σβύζεται V. H. m. βύσται H. m.
οὐ O. οὔ G. H. V.
βάσεσι G. H. V. βιώσουσι A.
15. ξυὺ ναυτίῃ V. ξυὺ αὐτῇ G. H.
ὡς G. H. V. ἑως A.
16. Πτύσι@ G. H. V. πλόσι@ A.
20. μὲν ἐς G. V. Ν χ᾽ H.
26. φθοῆς H. V. G. v. l. φοῆς G.
27. αἵματ@ G. H. V. αἵματα A.
28. τε τῇ H. τέτων G. V.
ἔῃ G. εἴη H. V. A.
29. διακοτυμβίης G. H. V. διακυδμβίης G. v. l.

XVI,

3. ἢ G. H. V. ἡ A.
6. ἐξαπταίως G. H. V. ἀπταίως A.
ἐντάσι G. V. ἐκτάσι H.
8. διαῤῥώσι@ V. A. βεώσι@ G. H.
12. λειπωθέντα G. H. λιπωθέντα V.
ἀπαραλωδῇ G. H. ἐπαραλωδῇ V. A.
13. ἐξ ἀραιώσι@ V. A. ἐξαραίωσις G. H.
14. ἀντιδέται G. H. ἀντίδῃ V. A.
17. τὰ V. τάδὶ G. H.
20. ἀντιπεῖρσι H. V. G. v. l. ἀντιπειοισι G.
22. διαφορὴ G. V. H. m. ἀναφορὴ H. διαφορὴ H. m.
εἰ G. ἢ H. V.
27. συμφέει H. V. A. συμφέρει G.
28. ἢν G. H. ἢ V.
μακρὴ H. V. G. v. l. κακὸν G.
29. ἀφικνέεται G. H. ἀφικνεῖται V. A.
32. ἔμψυξις G. H. V. ἔκψυξις A.

XVII,

2. ἀνεπλώδη G. H. ἀπεπλώδη V.
4. ἀρτηίαι G. H. αἱ ἀρτηίαι V.
10. μιτεξιτέρησι Ν καὶ μέσφι H. μιτιξιτέρησι οἵδὶ μέσφι G. V.

11. κατὰ

VARIÆ LECTIONES.

11. κατὶ G. ὅτι H. V.
12. ἐστιτίν G. H. ἐστιτίως V. A.
ἀλλὰ ξημιόδεις G. H. ἀλλ' ἰρημιόδεις V. F.
17. ἅμα ἀλίζεται G. V. αἷμα ἀλλίζεται H.
19. πολὺ V. πολλὰ F. πολλὴ G. H.
20. τῆς G. V. τῇ H.
21. πτηχοῖσι G. H. V. πταχοῖσι A.
22. πίνι F. πόν@ G. H. V.
24. οἱ G. V. ἢ H.
27. ἄλλη G. V. ἀλλ' οἱ H.

XVIII,

3. ἔαρος G. H. V. διερος F.
6. οἰρῶδες G. οἰρώδω H. V.
8. ὕτως H. V. ὕτω G.
ὡς ὀρῆν G. H. V. ὃς ὀρῶν F.
21. ὠκυφόνη F. M. ὦ κύφων ἢ G. H. V.
22. φρύγμαλ@ H. V. A. φεύγματ@ G.
27. μεδίνει G. V. μεδὶν H.
28. θῶμα G. H. θῶμα V. A.
μαρέων G. H. μερῶν V. A.
29. πρ ἰμφύνει G. παρεμφύνη H. A. παρεμφλύῃ G. v. l.
πρ ἐμφύῃσι F.
31. ὧλι G. H. V. τῷλι A.
33. ἐσάδη V. A. ἐπάδη G. H.

XIX,

3. ἔλκει G. V. ἕλκει H.
ἡ καρδίη G. H. τῇ καρδίῃ V. A.
6. σόμαχος G. H. V. σόμαχον A.
χοιλίον G. H. V. χόειον A.
7. ἀτενίλω G. H. ἄτενίλω V.
13. ὡς ἰδεῖν G. H. V. ὡσιδυεῖν A.
14. ὑσταδίστερει G. V. ὑσταδιστέρῃ H.
καδαρώτερει G. V. καδαρωτέρῃ H.
18. ἧς G. V. οἷς H.
νύσι G. H. V. νῦσος A.
21. χὸ κοὴ ἔξεσλαι H. χὸ ἔξεσλαι G. V.
22. σημαίνει G. H. συμμένει V.
32. καταχορέως G. H. V. καταχόρως A.

XX,

3. ψυχῷ G. V. ψυχῇ τ' H.
7. ἐπομβείην G. H. V. ἐποδείην A.
8. μεταβάλλωσι G. H. V. μεταβαίνεσι A.
ἐπλὼ οὖν G. H. V. ἐπὸ νῦν A.
9. ἄχετος ἰδρὼς πάντη τῦ σώματος G. H. ἰδρὼς πάντη τ σώματος ἄχετος V. A.
17. ἀλλοφάσεσιν F. ἄλλο φασὶ G. H. V.
18. θωυμάζωσι G. H. θωμάζωσιν V. A.
19. καταιχμιῶν G. H. καταιχμιῶν V.
ὀρεῦντες G. H. V. ἐρεῦντες A.
23. ἐρέυσι G. H. V. ὀρέυσι F.
25. τοι G. V. τι H.
ἐξιερωμένης G. V. ἐξιερομένης H. G. v. l.
33. ἀπνῷαι H. V. A. ἀπέψυξις G.

XXI,

2. ξηϊδίως ἄπον@ G. H. V. ξηϊδίως, ἀπόνως (ἴσως) G. v. l. ξηΐδιος, ἄπον@ A.
ἐντάσισι G. H. ἐν τὰ σι V.
4. μέζονες H. μειζονες G. μείζοις V. A.
5. ἀπρεῖν, ἀπρσιτίν G. H. ἀπρσιτίν, ἀπρεῖν V. A.
11. ἔρα χιδέλα κύσει V. A. οὖρα χιδεῖσα κύσις G. ἔρα ὁμοια, ἢν ἡ κύσις χιδῇ H.
13. ξωιχέες G. H. V. ξωοχέες A.
χανεαὶ G. κναναὶ H. V. G. v. l.
14. ασασμῷ G. H. V. ασασμὸς A.
16. θέρες H. V. A. θέρε@ G.
17. ἀκμαζόντων G. H. V. ἀμαζόντων A.
22. ὀλεθρίνη G. H. ὀλέθριον V.
27. Χόρδαλος τοιῦτόν G. H. V. Χόρδαλος δὲ τοιῦτόν A.
ὔνομα· ἔψησις H. ὔνομα δ' ἔψησις G. V. ὔνομα δὲ ἔψησις A.
28. τὰ μισηὺ G. V. τά τε μισηὺ H.
32. ξωωδέων G. H. V. ξωώδων A.
33. σκπίης G. H. σκπίῃσιν V. A.
δὲ ἐδὲ πλυγὲ V. A. δὲ πλυγὲ G. H.

XXII,

1. τὸν G. H. τὸ V.
ἄδδην G. H. ἄδην V. A.
3. οἷσί κῆ G. οἷσιν H. V. A.
8. πολλοῖσι V. πολλοῖσι G. H.
δὴ τύτοισι G. H. δὴ τοῖσι τετύτοισι V. A.
9. σύ@ G. H. πύον V. A.
10. ἦν H. V. εἰ G.
12. μέτρι G. H. μάχρι V. A.
14. φλέγματ@ G. H. φλεγμάτων V. G. v. l. φλέγματα A.
15. ἰμῖσι G. H. V. ἰμοῖσι A.
18. μηδὲ G. V. μηδὶν H.
20. ξωιτπίπλει G. H. V. ξωτπίπλει A.
21. ξωόντα G. V. ὀξύνοσα H. F.
22. ξυμμορφὴ G. H. V. συμφορὴ F.
σύ@ G. H. πύον V. A.
ἐγχίνται G. H. V. ἐγχίνη τι A.
23. πύνος δὲ ἰχνὸς G. H. V. πύνος ἰχνὸς A.
24. δαῖσσει F. λῆσσει G. H. V.
26. ἔνδα χὴ ἔνδα H. V. ἐνδάδε χὴ ἔνδα G.
28. ἔλικας F. ἴλιγας G. V. ἴλιγγας H.

XXIII,

7. αἵματος G. H. V. αἵματα A.
σύλῃσι G. H. σιπύλῃσιν V.
9. ὑμέσι G. H. ὑμένοισι V.
10. τῇδε G. H. τῦσδε V. A.
13. ὀπίκαμπα V. ἐπικάμπια G. H.
16. δὲ G. H. V. χὸ F.
χὸ G. H. V. δὲ F.
17. μίζονι G. H. V. μάζον A.
18. γίγνηλαι V. γίγνεται G. H.
23. ἕλκοσλα ἀπὸ G. V. ἕλκοσλα τὰ ἀπὸ H.
24. ἐς τλὼ G. ἐστι H. V.
κληῖδα G. V. κληῖδος H.
βὰξ ἢ ἀτελὴς G. H. βὰξ ἀτελὴς V.
31. τεπυφωμένη G. V. πυφομένη ἢ H. G. v. l.

XXIV,

6. συὶ πλήθυς V. συὶ πλῆθ@ G. συὶ τέτοις κοὴ πλῆθ@ H. M.
14. ἀφανέα G. H. ἀφανέες V.
15. ἄλλων G. H ἄλλα V. A.
19. διαβρόσιοα G. διατορόσιοα H. V.
20. ἐμφύνει G. ἐμφύνη A. ἐμφύῃ H. V. A.
22. ἔξεισι G. H. V. ἔξεσι A.
παρατέτανται G. H. V. ἀρατέτανται A.
23. ὔνομα χὸ τὸ H. V. ὔνομα τὸ G.
24. ἐθέλοι V. ἐθέλει G. H.
31. ἐμφὴ G. H. V. ἐμφύῃ G. v. l.

XXV,

2. ἐκχεομένη G. H. ἐγχεομένε V.
4. καδὲν O. καδ' ἓν G. H. V.
10. σόμα@ G. H. V. σόματα A.
14. ἢν H. V. ἦν G.
ἀφισημαίνει H. V. διασημαίνῃ G.
17. ὅδι H. V. χὴ ὅδι G.
18. παραχώδεις G. H. V. ἀταρχώδεις A.
20. εἶδον G. ἰδέλω H. V.
Καῦσον G. H. Καύσε V.
23. οἷσι G. H. οἷς V. A.
24. ὄλλωται G. H. V. ὄλωται A.
31. ὀπασώμβοι G. H. V. ὀπασάμβοι A.
32. ἄδδην G. H. ἄδην V. A.
34. τοῖσι ἄλλοισι Καύσοισι V. τῇσι ἄλλῃσι καύσοισι G. H.

XXVI,

7. δὲ ὄλεθρον G. H. V. δὲ τὸ ὄλεθρον A.
8. ἤτι G. H. V. ὅτι A.
14. τὰ ὑποχόνδρια V. A. τὸ ὑποχόνδριον G. H.

ἐλίχσις

VARIÆ LECTIONES.

ἐλίηχσις G. H. ἐλίηχσι A.
15. ἐπιθυμίη G. V. ἐπιθυμίαι H.
17. ξυμφορὴ G. H. ξυμμορὴ V. M.
26. χὸ G. H. ἢ V. A.
ἢ τῆς G. H. V. ὁ τῆς A.
27. διαπτομένης G. V. διαπλομένης H.
28. διξίη V. διξίναι G. H.
30. αἴαξ G. H. V. οἴαξ A.
33. ξωιχὲς G. ξωιχέες H. V.

XXVII,

8. ἐξοίαισι G. ἐξίσι H. V. A.
11. μὲν τῦ H. τῦ G. V.
12. νοιαίξη G. H. ἰηρῇ V. A.
ἴζοι G. ἴζῃ H. ἴξοι V. A.
ωεσσωτάτω τῦ G. ωεὸς ὅτα τῦ H. V. G. v. l.
15. ξυμφορῇ G. ξυμμοεῇ H. V. A.
διανταῖδες G. διανταίδεες H. V.
17. αἰδῦς G. H. V. αἰδῖς A.
23. ὀκόσα μὴ ὀξύτατα ἦ, ἐν G. ὀκόσα μὴ ὀξύτητι ἦ, ἐν H. V. ὀκόσα ἧ ὀξύτητι κὴ ἐν G. v. l.
24. ἐν δέκα H. ἐν ιδ' G. V. ἐνδεκάτῃ δ' A.
26. ὄγκω G. H. V. ὄγκον A.
27. ωέλτασις G. H. V. ωέλτασι A.
ὠκχὸς V. ὁ ὠκχὸς G. H.
29. μέζον H. A. μίσον G.
ἀταξίοι H. F. ἀταξίῃ G. V.
31. βυαρκσεῖ ἐμπίωεται H. βυαρκσεῖ, κὴ πνεύμασι, ἐμπίωεται G. V.
32. πάντα κακίων G. V. πάντα τὰ κακίων H.

XXVIII,

19. ἢδὲ G. V. εἰ δ' H.
20. τὸν Επληπτικὸν G. V. τῶν Επληπτικῶν H.
21. ὠκέως G. H. V. ἀκέως A.
26. Κατοχώδεα G. H. V. αὐτοχώδεα A.
32. Τσέρκς G. ὑχροτίρκς H. V. G. v. l.
ὄκνω G. V. ὄκνοι H.
33. λύονται G. H. V. λύοντας A.

XXIX,

1. ἐκατέρωθεν G. ἐκάτερθεν H. V.
6. ζωώδεες G. ζωῶδες H. V. G. v. l.
8. κακαμβύοι G. H. V. κακαυμβύοι A.
10. ὑαυδοροφίζει G. H. ὑαυδοροεείζει V.
11. ὠκίκη G. ἤκιστα H. V. G. v. l.
13. ἀνοχῆες H. F. ἀναχεις V. A. ὀχῆες G.
αὐτῆς G. H. V. αὐτὸς A.
17. 18. } κσὶ Τσέρκ G. H κὴ ἢ Τσέρκ.
29. θεὸς H. θεῦ G. V.

XXX,

3. ἀμφαδὸν G. ἄμφοδον H. V. G v. l.
9. ἐπηρμβύοι G. V. ἐπηρμβύλω H. G. v. l.
13. ὁμοίως G. V. ὁμοίων H.
19. κὴ ἤτε G. H. ἤτε V.

XXXI,

3. Πτεὶ Αἰτίων κὴ Σημείων Χρονίων Παθῶν G. H. Χρονίων Σημειωτικὸν V. G. v. l. Χρονίων Σημειωτικῶν A.
7. Παθῶν G. H. Παθῶν Αἴτια κὴ Σημεῖα V. A.
8. Κεφαλαίκς G. H. Κεφαλῆς V.
16. κατὰ V. A. εἰς G. H.
Πτεὶ τῶν κατὰ ϕ Πνεύμονα Αποστάσεων Κεφ. ι'. G. V.
Πτεὶ Πνευμονικῶν (Πνεμονικῆς G. v. l.) Κεφ ι'.
Πτεὶ τῶν κτ' ϕ Πνεύμονα Αποστάσεων Κεφ. ια'. H. G. v. l.

XXXII,

2. Χρονίων Παθῶν G. H. Χρονίων Παθῶν Αἰτίων κὴ Σημείων V. A.
4. Χρονίων G. V. Περοίμων, Χρονίων H.
5. πάμπαν G. H. ξύμπαν V. A.
8. λιμῦ G. V. λοιμῦ H.
9. ὀδυνίων V. A. ὀδυνωδίων G. H.
ὦνὴρ G. V. ὥωτερ H.
10. θανάτω G. θάνατον H. V.
11. κὴ χάεττ@ G. V. χάεττός τι H.
13. μῦνον G. H. μόνου V.
14. ταχὺ G. τὰ χρὴ H. V. G. v. l.
ἀναμύχοι G. V. ἀναμύχοιν H.
διάπλοι G. V. διάπλοιν H.
ἐκτρέπει G. V. ἐκτρέπειν H.
15. κσὶ τὶ ψυχλὼ G. V. H. m. χὸ ϕ ψυχὴν H.
20. κεφαλὴ χρόος ὅλη G. V. κεφαλὴ ὅλη H.
22. μακρῆσι κὴ πολλοῖσι G. V. μακροῖσι κὴ πολλοῖς H.
κὴ πλιῦνον G. V. κὴ πλιῦνον κὴ H.
26. ἄλλοισι G. H. ἄλλοι V.
λύσι@ G. πλήσι@ V. G. v. l. πλήσιος H.
28. τοῖσι G. ποὶ H. V.

XXXIII,

1. τοῖσι G. ποὶ H. V.
δὲ τὰ V. δὲ κὴ τὰ G. H.
ὧραν G. H. ὡρῶν V. A.
2. ὅις O. οἷς H. ἷς G. V.
τέμνει G. V. τέμνῃ H.
3. μίμνει G. V. μίμνῃ H.
4. τόδὲ μῦνον G. H. τὸ δισμῦν V.
6. κέρασι G. H. κεράεσι V.
7. αυτασμώδεις G. V. αυτασμωδίως H.
8. πόν@ G. H. ὕπν@ V.
14. ἐκτρέπου@ G. H. ἐκτέρπονται V.
22. βομβέῃ G. H. V. βοβέῃ A.
23. ἐγκυδιρνέῃ, ἢ αὐλῶν G. ἐνιεχῆι νηὶ, ἢ αὐλῶν H. M. ἐν κυδιρνίῃ αὐλῶν V. G. v. l.
ἐνοπὴ G. H. ἐν ὀπὶ V.
31. κῇν G. H. V. κὴ ἂν A.
αὐξήσει G. V. αὔξησιν H.
32. τότε G. τά τε H. V.

XXXIV,

9. κὴ ὥρῃ τῇ ὥραίῃ G. H. κὴ ὥρῃ τε τῇ ὡρέῃ V.
11. τότε G. H. κότε V.
14. ξίζω A. ξίζαν G. H. V.
ἐκτρῇ G. H. ἐκτρὸς V.
17. ἀπόλεψις G. H. ἀπόλειψις V.
21. ἀνθρωπίνης H. V. ἀνθρωπίης G.
22. ξυμπάντων G. H. ξυὺ πάντων V.
27. δυσμαδέες G. δυσμαδίες H. V.
ναδείῃ G. ναδέης H. V. G. v. l. νοδέης A.
30. τρωμάτων G. H. V. τρωματέων A.
31. δὲ κοτε κὴ G. H. δὲ κὴ V.
μωραίνειν G. H. V. μαραίνειν A.

XXXV,

6. ὑπίῃ G. H. V. ὀδίῃ A.
7. ὀδημονίων G. H. V. ὀδημονίαν A.
8. ἢ ἐς φρένας G. H. ἢ φρένας V. A.
10. ἐκίκλησκον G. V. ὀδικίκλησκον H.
13. πολλῆς κὴ θνειώδε@ G. H. πολλῆς θνειώδε@ V.
16. Αχνύμβυος G. V. ἀχλύμβυος H.
μέλαιναι G. H. V. μέλαινα A.
17. Πίμπλανθ' G. πίμπλανται H. V. πίμπλεται A.
19. δοκέει τε δὲ G. V. δοκέει δὲ H.
20. μαινομβύοισι G. H. V. μαρμαινομβύοισι G. v. l.
21. θυμοδίλω G. V. θυμοδίης H.
23. μελαγχολῶσι G. V. μελαγχολῦσι H.
24. ἐρημίλω G. V. ἐρήμλω H.
29. κοίων G. V. ὁκοίων H.
31. ἀμείβεται G. ἀμείβηται H. V.

XXXVI,

2. αἱ G. H. V. κὴ A.
3. θέρος μὲ κὴ φθινόπωρον G. v. l. θέρεις μὲ καὶ φθινόπωρε G. θέρος μὲ φθινόπωρον H. V.
5. ἢ χὸ G. H. V. εἰ χὸ (ἴσως) G. v. l.
10. τὸ G. H. V. τὰ A.
13. φυλανθρωπὴν G. H. V. φιλανθρωπίη G. v. l.
ὀλοφύρσεις (ἴσως) G. v. l. ὀλοφύρσεις A. ὀλίφρωσι G. H. V.
16. πονηρὸν G. H. πονηρὸν V.
μελάγχλωρος G. H. V. μελαγχλώρης A.

17. βαρὺ

VARIÆ LECTIONES.

17. βαρὺ μὲν, ἰσχνὸ Ν G. H. βορᾷ μὲ ἰσχνὸ V. θερᾷ μὲ ἰσχνὸ Ν A.
18. ὕπν@ G. H. V. ὕπνον A.
19. ἔξω φορὴν G. H. ξυμφορὴν V.
20. χολώδεα G. H. χολῶδες V. A
21. ἐρυγαὶ κακώδεις, βεβρωμώδεις, ὡς G. V. ἐρυγαὶ κακώδεις, ὡς H. ἐρυγαὶ κακώδεις, ὁκόσα βεβρωμώδεις, ὡς G. v. l.
22. ὀρυγμὴ H. G. v. l. ὀργμὴ G. V.
23. πυκνοὶ H. V. πυκνοὶ G.
24. ὅτ@ G. H. V. ἔτ@ A.
τοιῶνδε τὸς G. V. τοίων τὸς H.
26. λύδυμον H. V. M. λύσφημον G.
34. ἄκευδε H. V. ἄκευδιν G.

XXXVII,

1. Εκφλέγει ϐ H. ἐκφλέγει χδ G. V.
6. ἦδε O. ἐδὲ G. H. V.
9. ἀτελὲς, ἢν τῳ̃ G. V. ἀτελὲς τῳ̃ H.
10. ἀκαομβύε G. ἐγκεομβύε V. ἐγχεομβύε H.
15. ϖρὸς τὸ καμεῖν H. ϖρὸς καμεῖν G. V.
20. λαχγείν H. V. λαχγείν G.
21. ἐμάνησαν Ν κοτε H. ἐμάνησάν κοτε G. V.
γυωαῖκες ὑπὸ G. V. γυναῖκες χ̀ τῦτο ὑπὸ H.
22. μᾶλλον ξηϊδέως H. V. μᾶλλον ϐ ξηϊδέως G.
25. ἢ ἡ G. V. ἢ χ̀ H.
27. πίλας G. V. πίλασιν H.
29. ἦδε G. οἱ ϐ H. V.
34. ἑωυτὸν G. H. V. ἑωυτέων A.
37. ἐργοδότησι G. ἐργοδοτέῃσιν H. ἐργοδοτέοισιν V. A.

XXXVIII,

7. ξωωτημωρῦντα G. H. ξωωτημωρῦντας V.
10. ἄλλῳ G. V. ἄλλως H.
21. ἢ G. V. ἢν H.
25. ἀπαϊρᾶπτοντ@ G. H. ἀπαϊράπτοντα V.
τάρζ@ G. H. V. τάρθ@ A.
28. ἀμφαδὸν αἰδῶς ἢ G. ἄμφοδον αἰδῶσιν V. H. m. G. v. l. ἄρρωδον αἰδῶσιν H.
29. πάμπαν G. H. πᾶν V.
30. ὕτε G. H. ὕτως V.
31. Ν' αὖ G. H. Ν̀ V.
37. ἢ θυμηδίῃ H. χ̀ θυμηδίῃ G. V.

XXXIX,

9. σκίπι@ G. H. V. σώματος A. G. v. l.
14. τοιῦνδε G. V. τοιῦτον H.
16. ἄναλθις G. H. V. ἄνιλθις A.
19. ἢν G. H. V. ἢ A.
ασασμῷ G. V. ασασμῶν H. A. G. v. l.
Κωικὸς Σπασμὸς G. H. Κωικοὶ Σπασμοὶ V.
20. ϖεῤσκαιεσν G. H. ϖεσσκαίεσν V. G. v. l.
21. ἀψυχίην G. H. ἀψυξίῃσι V.
22. ἢ G. H. καὶ V.
23. ὁμῦ G. ὦμι H. V. A.
24. ἀκριδὲς G. H. ἀκριδέες V. A.
25. ξυμφυέα G. V. H. m. ξωαφέα H.
26. ἐς τὸ (ἴσως) G. v. l. ἔς τε G. H. ἰῦτε V.

XL,

5. παραλύεται G. H. V. καλέεται G. v. l.
6. περάτωνδε O. ϖρὸ τῶνδε H. V. G. v. l. πρατῶνται G.
8. Χιασμὸν σχήματ@ G. H. Χιτσμὸν σχήματ@ V. G. v. l. Χιτσμὸν σχήματα A.
εἰρῆσθαι G. H. ἠρεῖσθαι V.
εἶτε G. H. V. ἴντε A.
9. ἄλλοτε G. ἄλλῳ H. ἄλλα V.
13. μῦας G. H. μύσας V.
περαινόμενα G. H. παρεύμενα V. A.
14. κῦρος G. H. V. μῦρος A.
15. ἀπ' G. H. ἐπ' V. A.
18. κραινόντων G. κραίνεσιν H. G. v. l. κρένεσιν V.
25. ἦδε G. v. l. ἦδε G. H. V.
28. ἰῦτε ὅταν πλησθῇ G. V. ἰῦτε πλησθῇ H.
30. ψυχῦς G. H. ψυχῇ V. A.
φόβοι G. V. φόβ@ H.
33. ἢ ξηρότητ@ G. H. ἢ ξηρότης V.
35. ἀναλθὶς G. H. V. ἀνιλθὶς A.
36. ἔαρ G. H. ἔαρ Ν V.

XLI,

4. νάρκη G. H. νάρκαι V.
8. Λεξιὰ Ν G. Λεξιὰ H. V.
τὴ ἀειστερὰ V. τὴειστερὰ G. H.
10. ὕτιεσν G. H. V. ὑντιεσν A.
11. μύλη G. H. V. μύλη A.
12. πάλλεται G. H. V. παλαίεται G. v. l.
16. ἀφύλατο G. ἀφύλλατο H. V.
18. τὰνδοθιν G. τὰ ἔνδοθιν V. ἔνδοθιν H.
ἢν G. H. εἰ V. A.
ἀϕρσήσῃ G. H. ἀϕσήσῃς V.
ὄψεαι πλὼ G. V. ὄψεαι ἐς πλὼ H. ὄψαι ἐς πλὼ G. v. l.
19. ὑρανῷ G. V. ὑρανίσκῳ H. M.
20. ὠκέως σωλῆνι G. ὠκέω σωλῆνι V. ὠκέω αυλῆνι H.
ἦδε G. H. V. ἦδει A.
21. ἀπαθέα G. πάθεα H. V. A.
22. ϖεσταίσι G. H. ϖεσσαίσι V.
30. ἐντὸς G. ἐκτὸς H. V. G. v. l.
31. ἀναϐήσῃ G. V. ἀναϐήσεσι H.
σῦον G. H. σύ@ V. A.
32. ἐμπυήσῃ G. V. ἐμποιήσῃ H.
Εμπύη ἦδε G. Εμπυοι οἵδε H. V. G. v. l.

XLII,

1. Εμπύη G. Εμπυοι H. V. G. v. l,
3. ἴδια G. ἀϕὸ H. V. G. v. l.
5. ζωοπυρῇ G. H. ζωοπυρῇ V.
ἐκλάμπῃ G. H. λάμπῃ V. A.
6. φωλεύῃ H. V. φωλεύει G.
ἢν G. H. εἰ V. A.
7. ἐσαρκῦτο τότε H. ἐσαρκῦτό τε G. V.
χ̀ G. V. χδ χ̀ H.
8. ἀνάγει G. V. ἀνάγκη H.
αὔξεται H. V. αὐξέεται G.
10. μελάνων G. H. V. μελαινῶν A.
14. ἀπάσης H. V. πάσης G.
15. ἴδι@ H. V. ἴδι@ G.
24. ξωστεταμμέν@ G. V. H. m. ξωστεπαγμένος H.
25. αἱ σάρκες G. H. χ̀ σάρκες V.
28. τὰ στερὰ G. H. V. στεραὶ A.
32. ἴχνη G. V. ἰχνοὶ H.
34. ξηΐδιον G. H. ἢ ξηΐδιον V.
σωαρθρώσιες V. σωαθρώσιες G. H.
37. ἔξαρθρα G. H. ἔξαθρα V. A.

XLIII,

1. ἰῆμον H. V. ἰχῦον G.
3. ἢν G. V. εἰ H.
ἢ κοιλίη H. κοιλίη G. V.
5. πάχειν G. V. πάχεσι H.
7. βηχὶ G. ϐήσῃ H. V. G. v. l.
φθόης G. H. V. θόης A.
8. ἐξηχέϐεσγχοι G. ἐξηχέϐεσχοι H. V. A. ἐξηχέϐρωχοι G. v. l.
20. κύστις G. H. κύστεις V. A.
21. ὅδὶ Λεξιὰ H. V. A. τὰ ὅδὶ Λεξιὰ G.
25. Διόσκηψις G. H. V. Διόσκιψις A.
26. ἐγκέεται G. ἐκκέεται H. G. v. l. ἐκκῦέται V.
27. ἐμποιέον H. ἐμποιέων G. V.
30. ὁ ὑμιλῶ O. ἢ μιλῶ G. H. V.

XLIV,

4. γε G. τε H. V.
ξωὸν G. H. ξωὼν V.
5. χ̀ χειρῶν G. V. χ̀ χειρῶν χ̀ H.
8. ζοφώδης M. ζωώδης G. H. V.
12. περίληροι G. H. ϕλέγμοι V.
14. Διαπτύσι@ O. Διαπύσι@ G. H. V.

VARIÆ LECTIONES.

17. ἀηχικέει G. ἀηχικέει H. ἀηχικέη V.
25. ἐμπλέωντα G. H. V. ἐμπλώωντα A.
29. κακίω G. V. κακίων H.
31. ξωνομαρτέοντα G. H. ξωναμαρτέοντα V. ξωναμαρταρέοντα A.
32. πίοντι G. V. πίοτη H.
36. χονδρώδεα G. χονδρώδη H. V. A.
37. ἀνεκπύητα G. H. ἂν ἐκπύηται V.

XLV,

2. σμικρὸν H. V. μικρὸν G. μακρὸν (ἴσως) G. v. l.
4. Διανατώδεα G. V. Διανατώδεα. Περὶ Πνευμονικῶν Κεφ. ι'. H.
10. ἢ G. V. ἢν H.
13. Εμπύοισι G. H. Εμπυϊκοῖσι V. A.
14. ὅκως κἢ H. V. ὅπως κἢ G.
15. ἀραιώσιων G. H. V. ἀραιωσίων A.
17. ἀπ' G. V. ἐπ' H.
ἵκεσιν G. H. εἴκεσιν V.
20. ἀνακπιγῇ G. V. ἀναπνοὴ H.
21. Εμπυϊκῶν G. V. Εμπυϊκὸν H.
22. σπάλῳ G. H. σέλῳ V. A.
μεμιγμβύα G. συμμεμιγμβύα H. V.
23. βεγγχίζον G. βεγγχίζων H. V. βρεγχίζον A.
24. ἀναφέρονται G. H. V. ἐναφέρονται A.

XLVI,

4. διαπνοεῖ G. V. διαπνοὴ H. A.
7. ἐν κατακλίσι G. H. V. κατακλίσι A.
9. κατακλιθῇ G. V. κατακλιθῇ H.
11. καρδίη G. H. κραδίη V. A.
ἀμφικέσει G. H. V. ἀμφικέσεσι A.
13. κολλώδεα G. H. V. κολπώδεα A.
17. ὄσσοισι G. H. ἴσσοισι V. A.
διαίθη) G. H. διάθεται G. v. l. ἀμπέδεται V.
18. ἢ λυτέων G. H. V. ἤλυτεων A.
20. βραγχώδεες G. βραχὺ δὲ H. V. A.
24. ξωγμὸς ἐν ἐγκυβρη G. ξωγμὸς, ἐγκύορσις H. V. A.
ξογμὸς, ἐγκύορσις G. v. l.
μέζον H. V. μέζων G.
τὸ κακὸν ἐν ὕπνῳ G. H. ἐν ὕπνῳ τὸ κακὸν A. ἐν ὕπνῳ V.
25. ὀπιθυμίη ἐς τὸ G. H. V. ἐπιθυμίη ἐς τὸ (ἴσως) G. v. l.
28. ὠχροὶ G. H. V. ἄχροι A.
31. ἀρήσι G. στήσιν H. V.

XLVII,

1. μικροτέρη O. μακροτέρη G. H. V.
2. τε πύων G. H. τε κὴ πύων V.
4. κοτε V. A. ποτε G. H.
17. ἅπαντες G. H. V. ἅπαντας A.
19. ἢν V. A. εἰ G. H.
20. ἀδιάστροφον δὲ ἠδὲ H. ἀδιάστροφος ἠδὲ G. V.
ἢν G. H. εἰ V. A.
21. ἔμπλεως G. ἔμπλεω H. V. ἐωπλεω A.

XLVIII,

2. ἀταὰρ καὶ ἐν G. H. ἀταὰρ ἐν V.
7. μέσφι G. H. μέχει V.
10. ἠδὲ G. ὅδε H. V. A.
12. χλοάζαφον H. χλοάζαφοι G. V. χλοάζαδοι A.
16. πιζούμβιον G. πιζδμένοις H. V.
ἔμπλεον A. ἔμπλεων G. ἔμπλεω H. ἔμπλω V.
17. ὑχρασίης G. ὑχρασίη H. V. A.
20. ἀφανὴς G. V. ἀπφανὴς H.
22. ἤντι G. H. V. ἢν δὲ A.
31. αἰμάλωφ H. A. G. v. l. (χρ) αἰμώλωφ G. V.
35. πίπλει V. A. πίπλει G. H.
πάντων G. H. V. πάντως A.

XLIX,

6. ἐς V. A. εἰς G. H.
ἰδρύιδζ M. ἰδρύεται G. H. V.
7. γευμάτων G. H. V. γεύματα A.
18. ἰκμαλέοι G. ἰκμαλαῖοι H. V.
μέσφι G. H. μέχει V.
19. Δυσεντιείῃ καὶ Διωπίζεσι H. V. Δυσεντιείῃ ξωπίζεσι G.
20. ἐκάλεσιον G. V. ἐκάλεον H.
26. ἐππονίης G. V. H. m. ἐππονίνης H.
32. Διζει H. Διζοι G. V.

L,

3. ξέγεα G. H. ξέγεα V.
ἄεργοι G. ἄργοι V. ἄρεισοι H. M.
4. Απόφασις G. H. Απόσημα V. A.
8. ὡς δοκέειν G. H. V. ὡς μὴ δοκέειν G. v. l.
14. τι G. H. κὴ V.
16. φύσει G. V. σφίσι H.
21. ἢν H. εἰ G. V.
ἤθροιτο G. H. ἔπητο V.
Τδρωψ G. H. ὕδωρ V.
22. ἔτῳ G. H. V. τῶτι A.
29. ἐλώδεα H. V. A. ἐλκώδεα G.

LI,

1. ἐν G. H. ἐξ V.
5. ὅδε (ἴσως) G. v. l. ὅτε G. H. V.
6. ἡμῖν G. ἢ μὲν V. ἢν μὲ H.
11. ἰδίη G. ἰδία H. V. A.
12. χολόδαφα H. χολόδαφα G. V.
γαστὴρ G. V. γὸ H.
13. δάκνεται G. H. V. δυάτι A.
19. μελαντέρη G. μελάντεροι H. V. G. v. l.
21. ἴκτεος G. H. V. ἴτῳ A.
καὶ τὸ κᾶλον H. M. κὴ τῷ καλῳ G. V. σὺν τῷ κάλῳ M.
23. ἰδίην ἐργασίην G. H. ἰδίῳ ἐργασίῃ V. G. v. l.
30. ἐς V. A. εἰς G. H.
32. ᾗ G. H. ἕ V.
ἢ τῆς G. ἤ τῆς H. V. A.
35. πέψιν G. H. V. μέψιν A.
36. ἄλλῳ μὲ H. ἄλλων μὲν G. ἄλλων τι V.
37. κυφαλὶς G. H. κυφέλη V.

LII,

5. ἐιδέϊ G. H. ἤδη V.
6. καλὸν G. V. κακὸν H.
7. οἱ ὧπες οἴδε G. V. οἷοί κε οἴδε H.
9. εἴδεα τοῦ παθέος δοιὰ G. V. ἰδέαι τοῦ παθέος δοιαὶ H.
13. ἰσοπαθὴς H. ἰσοπαθὴς G. V.
14. παραλλαγαὶ G. H. V. παραλλαγὰς H.
21. μέζων ἐπαυδίεε G. H. μέζον ἐπαυδίσεε V. μέζων ἐπαυδίσι A.
27. λευκότερον G. V. λευκόχλωρον H.
λευκόχλωροι G. V. λευκόχροοι H. G. v. l.
33. γλυκέων G. H. γλυκεῶν V. A.
34. ὑπόφορδεν G. H. ἔμφορδεν V.
35. αἰδαίνεται G. H. αἴδηται V. αἴδεται A.
37. χεύμασι G. H. χύμασι V. G. v. l.

LIII,

1. οἷδε κινέειν H. εἶδε κινεῖω G. V.
αἴδησις G. H. V. αἴδησιν A.
3. ἰζαίνοντι H. M. ἰζαῖνον G. V.
μόνον H. μόνῳ G. μῦνῳ V.
5. κὴ ἐνπικροῖσι H. V. κὴ πικροῖσι G.
6. φερκέλυμμα G. H. V. φερκέλυμα A.
7. ἀσινὲς G. H. ἀσινὴς V. A.
8. ὑπαφλεγμαίνῃ G. H. ὑπαφλεγμήνῃ V. ἀπαφλεγμήνῃ V.
ἐς Τδρωπα G. H. V. ἐνύδρωπα G. v. l.
15. ὁμῶ παθέων G. V. ὁμῶ τῶν παθέων H.
19. ἄλγῳ G. V. ὠχεύτης H. G. v. l.
25. καὶ ὀδὲ G. V. ὀδὲ H.
26. γὸ τ G. H. τ V.
ἀπάντων τροπῇ G. H. ἀπάντων ὀξὺ πεπτὴ V.
νοσήματα G. H. νοσήματος V.
27. τοι H. V. τι G.
28. μικρὴ G. μακρὴ H. V.
30. ἐργασίη G. H. ἐργασίης H.

LIV,

VARIÆ LECTIONES.

LIV,
5. τι G. H. ἢ V.
ἢ τὰ G. H. τὰ ᾗ V.
6. μὲεα O. μηεία G. μυεία V.
οἶδος H. V. εἶδος G.
9. ταχυτέρη G. ταχυτέρη H. V.
10. στέψας G. v. l. σρέψας G. H. V.
13. ὠμῶν G. v. l. ὠμὸν G. H. V.
19. πάσῃ H. V. πᾶσι G.
20. ἐπηρμθρίαι G. H. V. ἐπηρμθμὸν A.

LV,
4. Σημειωτικὸν Βιβλίον Δεύτερον G. Σημειωτικὸν V. Σημειωτικὸν Βιβλίον Δεύτερον, ἐν ᾧ ταῦτα φερέχεται H.

LVI,
6. ἴῶνται G. ἴηνται H. V. G. v. l.
ἢ G. εἰ V. H.
16. ἐκχέῃ G. H. ἐγχέῃ V.
18. ἧς G. H. ἣν V. A.
ἢ G. H. εἴη V. A.
19. ἐμπλῴῃ G. ἐμπλέῃ H. V. G. v. l.
ὑπὸ H. V. ὑπὸ G.
δοκέῃ G. H. δοκέει V.
21. Ασκίτλῳ G. H. Ασκίτης V. A.
23. ἢ παχεῖ G. V. παχεῖ τι H.
26. ἓις ἐνὶ τῶν G. εἰς ἑνιτὸν V. ἓις ἐνὶ αὐτόν τις H.
29. ἀνιλκήσουσι H. V. G. v. l. ἀπιλκήσουσι G.
30. ὁ μείων H. ὁμοίως G. V.
οἱ G. ἣν H. V.
31. ἵκωται V. ἵκηται G. H.

LVII,
3. πόδη G. H. V. πόδαι A.
7. πυέει G. H. V. πεπυέει A.
8. χεόνον M. χῶρον G. H. V.
9. τάδε μὲ ἓν τὰ V. τάδε μὲν τὰ G. H.
13. καὶ γὸ Ασκίτης G. H. ἢ Ασκίτης V.
15. μεταῤῥέων G. V. μεταῤῥέει H. G. v. l.
16. φλέγματος G. H. V. φλέγματα A.
19. Λευκοφλεγματίᾳ V. λευκῷ φλεγματίᾳ G. H.
22. σαρκοειδία G. σαρκὸς ἰδία H. V.
24. ὄπποληῖς O. ὅπῃ πολὺ G. H. V.
25. τοῖν δυοῖν H. V. A. τῶν δυεῖν G.
27. ἢν δὲ G. H. ὃδὲ V.
28. πλησμονῆς G. H. V. Σπληνὸς A.
30. ὀπαρέεις ἢ G. H. ἐπαρέεις τε ἢ V.
31. ἐπιαερίῳ G. V. ἐπιάερον V.
οἴδῃ G. H. V. οἴδῳ A.

LVIII,
2. δι' ἄδε G. H. ἀφ' ᾗ V.
10. μὲν πάντα G. V. μὲν πάντα μὲν H.
15. αὐτέοις G. αὐτέων H. V. G. v. l.
16. χαλεπὸν H. χαλεπὴ G. V.
17. τῷδε τῷ παθεῖ H. τῷδε παθεῖ G. V.
19. ὑδρειῇ H. G. v. l. ὑδρειᾷ G. ὑδρειῇ V.
20. Ηπαρ G. H. V. ἀπὰρ A.
25. ἀπὰρ ἐμπλέωσι V. ἀπὰρ ἢν ἐμπλέωσι G. H.
28. γὸ ἂν ἐκπίσωσι G. V. γὸ ἐκπίσωσι H.
30. νῶ ὃδὲν G. H. ὃδὲ νῶ V.
31. ὦδὲ G. H. V. ὅπῃ A.
32. ὃδὲ O. ἢ ᾗ G. H. V.

LIX,
6. τε G. δὲ H. V.
7. ἀφέξιος G. H. V. ἀρίσιος (ἴσως) G. v. l.
11. ὅπῃχοι G. ὅπόχῃ H. V.
16. ἔρον G. V. H. m. ὕδωρ H.
ἐξαείρῃ H. ἐξαήρεται G. V.
18. σίαλος G. H. σίελος V. A.
23. θέρμανσις G. H. θέρμη V.
27. ἀφδήτης ἐὼν O. ἀφδοητσίων G. H. V.
28. ἀφδάδρῃ G. ἀφδαδρεῖ H. V. διαδαδρῇ A.
ἔξοδον H. V. ὄξοδον G.
29. πονέοντες G. H. πονῶντες V. G. v. l. πονεῶντες A.
30. ἔρχεται G. H. ἐξέρχεται V.

LX,
1. τῶν G. H. V. τῆς A.
ἐδάκη τις ὑπὸ G. δακέτων ὁ H. V. A.
3. πίνωσι M. πίπῃσι G. H. V.
δίψεος ἄκρος O. δίψος ἄκρος G. H. V.
4. ποτῦ G. H. V. πότυ A.
5. ἢ ὄπόχῃ τὸ ὑγρὸν G. ὄπόχῃς τὸ ὑγρὸν H. τὸ ὑγρὸν ὄπόχῃς V. ὑπηχίης τὸ ὑγρὸν A.
8. δὲ ᾗ ὑγρῦ H. ᾗ ὑγρῦ G. V.
9. ἀθρόως G. H. ἀθρόον V.
15. χειλιὼ G. H. V. χειῇ G. v. l.
18. ἐκπιφύκασι G. H. ἐμπιφύκασι V.
21. τάσδε O. τῆσδε G. V. τῶνδε H.
22. φλεγμονῇσι G. H. φλεγμονῇ V.
24. ἓν G. H. V. μὲν A.
28. οἱ G. H. V. ἢ M.
τοῖσι G. V. τισι H.
29. μίμνεσι G. H. μίμνωσι V.
ἢν G. ἢ H. V. A.
31. ἰσομεγέθια G. H. ἶσον μεγέθια V.
32. σμικροῖς G. H. σμικρὸν V.

LXI,
12. ἢν δὲ τι G. H. κἢν τι V.
13. ξυνίδοι G. H. V. ξυνίδιος A.
15. ἄλις G. H. V. ἄλλις A.
18. Οὐρήθρης G. H. V. ὐρήθης A.
19. ἐνίσχεται G. H. V. ἐνίσχηται A.
20. διέξοδος G. H. ἔξοδος V.
21. ὥπωπα G. V. ὅπωπα H.
26. δὲ τὰ παχέα O. δὲ τὰ πάθεα G. V. τὰ πάθεα δὲ H.
27. τῶν θερμῶν G. τὸ θερμὸν H. V.
πωρεσιδία H. πωρωσιδία G. πορεσιδία V.
28. ὑπὸ G. ἀπὸ H. V. G. v. l. κὴ ἢπαρ G. v. l.
29. τοιάδε V. τοιῆδε G. H.
31. ξυμφορὴ G. H. ξυμμορφὴ V. G. v. l.
32. ἔκλυτοι, πάρετοι τὰ μέλεα G. V. ἔκλυτοι τὰ μέλεα, κὴ πάρετοι H.
37. ἐκρέῃ G. H. ἐκρυῇ V.

LXII,
9. πυοδδεις G. H. πωδδεις V. A.
11. ἢ G. H. V. δὲ A.
19. οὔνδεις G. H. ἄνδις V.
21. ἀναλθὴς G. H. ἀναχθὴς V.
22. φαρμάκῳ ἀμφιθρύπτῳ G. v. l. φαρμάκῳ ἢ ἀμφιθρύπτοιτο G. H. φαρμάκῳ ἢ ἀμφιθρύπτῳ V.
25. τηκεδόσι G. τηκεδόνι H. V. A.
26. ὕρων G. H. νεύρων V. G. v. l.
28. ἐκφύγῃ G. H. ἐκφύγοι V.
30. κἢν G. H. V. κὴ ἢν A.
31. τῇσι μελεδώνισι G. τοῖσι μελδόσεσι H. τῇσι μελδόσεσι V. G. v. l. τῇσι μελδώσεσι G. v. l. τῇσι τηκεδώνεσι M.

LXIII,
6. δίῆσι G. v. l. δίησι G. δίεισιν H. V.
9. ἢν G. V. ἢ H. A.
14. φανῇ G. H. ἐκφανῇ V.
ὀλέθριον G. H. V. ὄλεθρον A.
16. δὲ τλὺ V. A. δὲ ὡς ᾗ G.
20. Εμπυος G. H. Εμπυον V. A.
21. ὅπῃ φλεγμασίῃ γὸ M. ὅπῃ φλέγμασι· εἰ γὸ G. H. ἐμφλεγμαίνει· εἰ γὸ V.
22. κίνδυνοι δὲ οἱ H. V. κίνδυνοι οἱ G.
ὃ κάκοδμον G. V. ὐκ ἄοδμον H.
25. ἀφίστασι G. V. ἀφίσασι H.
ἄκρων G. H. ἄκρῳ V.
27. γλυκέα κὴ ὀξέα G. γλυκέη κὴ ὀξέη H. V.
32. ἀκοῆς G. V. ἀκυῆς H.

LXIV,
2. τῦ γένε γίγνεται G. H. τόγ' ἓν ὃ γίγνεται V. τὸ γῦν γίγνεῖ V. τὸ γῦν γίγνεται G. v. l.

VARIÆ LECTIONES.

4. τῆσι G. ποι H. V.
ἀναιχμώτῳ G. V. ἀναιδήτῳ H.
ὀλιζόνται G. H. V. ὀλιγόνται A.
9. ἀποσπᾶς G. H. V. ἀπόσπαι G. v. l.
ψυχρὸς G. V. ψυχροὶ H. G. v. l.
νάρκας σκιλέων, ἀκρατέος, καὶ ἐς πάντα παρίστας G. V. νάρκαι σκιλέων, ἀκρατέες, ἢ ἐς πάντα πάρετοι H. G. v. l.
16. ἀλκέες H. M. ἀλκὰς G. ἀλγέες V. G. v. l.
17. κρέουσες G. H. V. χρέουσαι A.
18. ἐγκρατέες γίγονται κρειόνων κρέουσες G. ἐγκρατέες πολλὸν ἢ κρειόνων γίνονται κρέουσες H. ἐγκρατέες γίγονται κρέουσι μὲν οὖν κρέουσες V. A. ἀκρατέες γίγονται κρέουσι μὲν ἢν κρέουσες G. v. l.
20. εὐψυχίην G. V. ἀψυχίλιν A.
Σαπιελέσιος H. V. Σατιελέσιος G.
Γονοῤῥοίης G. H. Γονόῤῥοιας V. Γονόῤῥοιαν A.
28. εὐπιψίη G. H. ἀπιψίη V.
τετέων ταναρτίη G. V. τὰ τέτων ἐναρτίη H.
29. καὶ ποστίη G. H. καὶ ὑποστίη V.
30. μῖσος G. V. ἢ μῖσος H.
ἢν G. H. ἂν V. A.
φερσαιρόνται G. H. φερσαιρῶνται V.
31. μὴ ἢ G. H. μίην V. G. v. l.
δὲ ναυτίῃ G. δ' ἐν αὐτῇ H. V. G. v. l.
32. τοίῃ G. H. V. γοίῃ A.

LXV,

1. καὶ ὧδ' G. ὧδ' H. V.
2. λεῖναι G. H. V. λελῖναι A.
φύσιν G. H. V. φύσει A.
9. ἐσήκωσι G. V. ἐσήκασι H.
10. Νύδρια G. H. V. Νύδρα A.
12. ναθροὶ, νυσταλέοι G. ναθροὶ, δηλαλέες, νυσταλέες H. ναθροὶ, νυσταλέες V.
ἀσχικεῖ G. H. ἀσχικέω V. A.
13. ὀργίλοι G. H. V. ὀργίλοις A.
15. ἐνδιδόντῳ G. H. V. ἐκδιδόντῳ A.
εἶναι G. H. V. εἶτε A.
17. ἠλῶνται H. V. A. ἠγῦνται G.
18. καρδίης G. H. χραδίης V.
μέσον G. V. μέση H.
23. ξυνήθεες Ν G. H. ξυνήθεσι V. A.
24. λεπῇ καὶ σκληροτέρῃ δαίτῃ G. H. λεπῇσι καὶ σκληροτέρῃσι δαίταις V.
25. ὀλιγοστίη G. ὀλιγοποσίη H. V. A.
30. τε χρῆσις G. V. τε καὶ χρῆσις H.
35. ἄχεσοι καὶ G. V. ἄχεσοι ἢ μοχθὴν καὶ H. ἢ ῥονίως

LXVI,

2. ἦδε O. εἰ δὲ G. H. V.
17. ἢ ἢ G. ἢν δὲ H. V.
23. δεκθέοντῳ G. H. V. δεκθέοντα A.
31. ἤδη V. ἦδε G. H.
32. ἀπ' G. ἐπ' H. V. G. v. l.

LXVII,

1. σκυβάλοισι G. κυμβάλοισι H. V. G. v. l.
2. καὶ G. H. δὲ καὶ V.
4. ἵκῃ H. V. ἵκει G.
5. ἦδε G. V. ὅδε H.
9. σθένσι G. σθένῃ H. V.
χερνίῃ G. V. χερνίῳ H.
16. ἔνθα δὴ V. A. ἐνθάδε G. H.
21. ἀδδέξοδοι G. αἱ δέξοδοι H. V. A.
βιβάμθαι G. H. μεβάμθαι V. A.
23. ὀξυρεγμώδεες G. V. ὀξυρεγμώδεες H.
Νεφελὴ H. Νεφελὸς G. V.
27. ἀντ' ἄλλων ἄλλα G. H. ἄλλα ἀντ' ἄλλων V. ἄλλα ἄνυ ἄλλων A.
30. φλέγμασι G. H. V. φλέγματι M.
ὥρῃ G. H. V. ὥρῃ A.

LXVIII,

4. Χολάδες G. H. χολώδεες V. A.
5. ὀπίκλησιν H. ὀπίκλιν G. V.
10. ἀλλ' ἢν ἢ σμικρῇ H. ἄλλα δὲ σμικρῇ G. ἄλλα δὲ σμικρὴν V.
ἔτι βαθύτερα G. V. δηλαδύτερα H.
11. βαθέα G. V. κακοήθεα H.
13. σκέρρωται G. H. σκέλρωται V. A.
15. ὄζεις H. ὄζει G. ὄζειν V.
δυσαλθέα H. V. δυσαχθέα G. δυσαλθέα A.
18. αὐτῦ, ἢ σκορόδου H. αὐτῦ, σκορόδου G. αὐτῦ, στέρδου V. A.
19. βεντέων G. v. l. ξυντέων G. H. V. χεντέων A.
οἷα G. οἷον H. V.
24. ἐντέρων G. H. ἔντερον V. A.
26. σπιδόν G. V. σπιδονάδεα H.
27. τιὼ ὀσμιὼ H. ἢ ὀσμὴ G. V.
29. τάδε G. V. ταῦτα H.
33. πόον G. H. πόον V.

LXIX,

2. ἔναι G. H. V. ἔτι A.
7. Τεινεσμὸς G. V. v. l. Τενασμὸς G. H.
Καφῦ G. κέφι H. V. A.
10. ἰδίῃ G. V. ἰδίηται H.
11. μαδνὶ H. V. A. μαδὶν G.
κεφαλάδεα G. V. κεφαλάδεσι H.
15. δερμοειδέα G. H. V. δρμοειδέα A.
17. πλεῖνα G. πλούμενα H. V. A.
18. ἀμφὶ ἐντέρῳ (ἴσως) G. v. l. ἀμφὶ ἔντερον G. H. V. τῷ φάρμακῳ G. H. V. τὸ φάρμακον (ἴσως) G. v. l.
19. δοιοὶ G. δοιαὶ H. V.
21. ἀλθέξονται H. ἀλθάξονται G. V.
22. ζώωσι G. H. ζώοσι V.
24. ὀπισθοτάννυτο G. H. ὀπιστάννυτο V.
25. δερμοῦται γὰρ ἢν H. G. v. l. δερμοῦται ἢν G. V.
26. μίζων H. V. μίζον G.
29. ἐκκείσεις G. H. V. ἐκκρίσεις A.
33. δὲ O. ὧδε G. V. δὲ H.
35. φράσω H. V. φράζω G.

LXX,

3. ἔμπυοι H. ἔμπυον G. V.
9. ἀσκώδεες G. V. ἀσκώδεσι H.
10. τετέων G. H. τέτων V. A.
13. ἀμβρώσιοι G. V. ἀμβλύβρώσιοι H.
15. ὀμφαλὸν G. H. ὀμφαλόον V. A.
16. μικρὰ O. μικτὰ G. H. V.
ἢ νομῆς G. H. ἢ νομὴ V. G. v. l.
18. χῦμα G. V. χεῖμα H.
20. θάνατον G. θάνατῳ H. V. A.
21. τῶνδε G. ὧνδε V. A.
22. ἀρτηείης G. H. ἀρτηείη A. ἀρτηείη V.
ὠκὺς G. V. ὄκως H.
23. ἐσμάσασδ G. αἱμάσασδ V. A. αἱμάσασδ H.
24. δήγειν G. H. δήγειν V.
φερσβάλλειν G. H. φερσβαίνειν V.
29. ἄσπ G. ἄοση H. V. A.
33. ὥρη G. V. ὥρης H. G. v. l.

LXXI,

5. ἐγγίγνων G. H. γίγνων V.
πυκναὶ H. V. πυκναὶ G.
παχεῖαι G. H. παχέες V.
10. ἰῆται G. H. V. ἴσχει A.
Διαξέξευσα G. H. V. διαξέξειν (ἴσως) G. v. l.
11. ἐκδιδάσκει G. H. ἐκδιδράσκει V.
τετέοισι G. τότῳ οἷσι H. V. G. v. l.
12. καταπίσῃ G. καταπίσειν H. v. l. καταπίων V. A.
ἀναΐσῃ G. ἀναΐσειν H. G. v. l. ἀναΐων V. A.
ἄκρατον G. H. ἄκρατῳ V. A.
15. φερσοκείλῃ H. φερὲς οἰκεῖ G. φερὲς οἰκεῖ V.
29. οἷον G. H. V. οἵτι A.

LXXII,

6. φέλ πλεῖον G. H. V. δὴ πλεῖον G. v. l.
10. θνήσκει G. H. V. θνήσκουσα A.
11. χρονὴ ἢ ἀνθρώπῳ G. χρονοῖσι ἀνθρώπῳ H. χρονοῖσι V.

12. καὶ

VARIÆ LECTIONES.

12. κάκεδμον G. H. V. κάκοδμοι A.
15. κακίων G. H. V. κακὸς V. A.
16. πυόδης H. πόδης G.
17. πολλὸν G. H. πολλῷ V.
18. μὲν ἢ G. μὲν ἢ κοὴ H. V.
21. τοῖσι ἢ ὑγρῷ G. τοῖσιν ὑγρῷ V. τοι ὑγρῷ H.
23. τῷ G. τὸ H. V.
25. πάχει V. G. v. l. ἴσχει G. H.
27. 28. πύον G. πύῳ H. V. A.
30. ἡ σκληρία G. ἀσφυξία H. V.
32. ἰὸν G. V. ἰὸν H.
36. πᾶς G. H. πᾶς V. G. v. l.
37. δὴ G. οἶσι H. ἧσι V. εἰσὶ A.
πεπυμβώσιοι G. H. πεπυμβώσησι V.

LXXIII,

7. κοτὶ G. H. Ν κοτὶ V.
μυελοῖσι G. H. σμικροῖσι V.
12. αἵματι G. H. V. αἵματι A.
13. ἀμβλασμῷ H. ἀμβλυσμῷ G. V.
18. ἐκτρωσμῷ H. V. ἐντρωσμῷ G.
20. συνήχθη G. H. συνίχθη V.
23. θυμίσι G. V. ἢ θυμιάμασι H.
26. Περὶ Αρθείτιδος ἢ Ιητρίδος G. V. Περὶ Αρθείτιδος H.
32. Ιητρίδα Ν, ἰητῶν· Χειρίχλιν Ν, χειρῶν G. H. ἰητῶν Ν, Ιητρίδα χειρῶν Ν, Χειρίχλιν V. A.
33. μὲν G. H. μὲν V.

LXXIV,

2. μὲν ξυλλίβδην H. V. ξυλλίβδην G.
4. ἐν ὀστέοισι G. H. V. ὀστέων οἷσι G. v. l.
ἐμφύσει G. σὺθυσίει V. A. ἐκφύσῃ H.
9. λάζυται G. λάζηται H. V.
11. ἄνθρωποι G. ἀνθρώποισι H. V. A.
12. πρόσω G. H. V. χόσω G. v. l.
13. ἐν G. ἂν H. V. A.
15. αἴδοιτο G. V. αἴδοιται H.
21. ἐγχείμπιται G. H. ἐγχείπεται V. A.
Αρθεῖτις H. V. Αρθῆτις G.
22. γύῳ G. H. γύῳ V. γόνῳ H. m.
μικρὸν ἔγειν οὕτι H. V. A. μικρὸν οὔτι G.
24. ὐχ ὑπερβαίνει G. V. H. m. ὃ δεῖ ὑπερβαίνειν H.
25. Ιητρίδος G. H. V. ὑχρίδος A.
27. ὀκέλλει H. G. v. l. (ἴσως). ἰκέλη G. V.
30. ἧκε G. H. ἧκον V. A.
31. χαυτῆς H. χανῆς G. V.
32. φράζει H. φράσει G. V.
34. ἐνίσαται G. H. V. ἀνίσαται A.

LXXV,

3. τοῖσι κοπύλαι G. V. τῇσι κοπύλῃσι H.
5. ἰδίη H. ἰδίη G. V.
ἀδίνες V. A. ἢδὲ νυ G. H.
12. ἀπηνέες G. ἀπηνεῖς H. V. A.
16. ϗδ τῦ G. ϗδ τὸ τῦ H. V.
17. οἷσι τ' ἰῦ βδελυκτέων G. V. οἵ τ' ἀων ἰῦ Ν λικέων H. G. v. l.
19. ὀπηδὼν G. H. ὀπηδώσῃ V. A.
22. χρὴ G. H. V. χρήζει (ἴσως) G. v. l.
25. ξυμφέρει H. V. ξεμφέρει G.
ἄλλοτε· ὡς ϗ ἕπος H. V. ἄλλοτε· ὡς ϗ ἔδλαψεν ἄλλοτε· ὡς Ν ἕπος G.
28. νίκησι G. V. ἐνίκησι G.

LXXVI,

7. μυεία O. μύεια G. H. V.
8. ἀτὰρ ὃΝ G. ἀτὰρ ὅτι H. ἀλλὰ ὃΝ V. A.
10. ἀμφέρων G. ἀμφέρων H. V.
ἂν G. V. ἐν H.
12. ἴκελον G. H. ἴκελα V. A.
13. μέλανις καπνορέως V. μέλανα καπνορέα G. ἐς μέλαν καπνορὸς H. μέλανας καπνορέα A.
14. οἱ θρῆικες G. H. V. G. v. l. (χ.)
ὅκως Μενέλεω Πόδαργα G. V. ὅκως οἱ Μενέλεω H.
18. Ιππῳ ἐνεσάμβα G. ἵππῳ δ' ἐνεσάμβα H. V.
κυανοχαίτη H. κυανοχαίτης G. V.
21. Ελέφαντες G. H. V. Ελέφαντας A.
μὲν μελάνταται κατίχων H. μὲ κατίχαν G. V.
23. μίσφι G. H. μίχει V. A.
24. ὃς G. V. ἃ H.
τὸν G. H. V. τὰὼ A.
ὠὸν G. ὤμοισι H. V. G. v. l.
25. μελανπάτῳ G. H. V. μελαντέρῳ G. v. l.
29. δακύουσιδαι O. ἐνύουσιδς G. ἐνύουται H. V. A. δακύουται H. m.

LXXVII,

2. ἐτίσασιν G. H. ἐτίσειν V.
3. χρέεται G. H. V. χρέπται A.
6. ἢν G. εἰ H. V. A.
7. ἔδων G. ἐδέων H. ἔδει V. A.
11. φόρτον μέγαν G. V. χόρτον μέγα H.
ὀκόσα τῇ ξυνὶ * μᾶλλον H. ὀκόσα * μᾶλλον G. V.
13. καλέουσι G. V. καλέοντες H.
17. τῷ H. V. τὸ G.
18. ἕϊτ' αὖθις G. H. V. εἴτ' αὖθα A.
πλύσῃ G. H. πτίσῃ V.
19. ὀχθώδεας G. H. ἠχθώδεις V. A.
20. ἴσχοντα G. H. V. ἴσχον Ν A.
22. χαῖται· Ελέφαντι Ν G. χέται, καὶ αἱ τείχες· Ελέφαντι Ν H. χέται Ελιφαντίδος V. χαῖται Ελιφαντίδος A.
26. τι G. H. Ν V.
27. ἐκίκλησκον G. V. ἐπικίκλησκον H.
28. ἰδΝ Σατυείσιν G. H. ἴδι Σατυείσις V. A.
35. θερμῇ ὲ μικρὰ G. θερμῇ μικρὰ H. V.
ἔν τι G. H. V. ἐπ G. v. l.
36. πτέσσται G. πτέσσῃ V. πτέσῃ H.
ἢ ϗ χάλαζαν G. V. ἢ χάλαζαν H.

LXXVIII,

3. ἀΐδηλον H. ἀΐδη V. ἄϊδη G.
7. ὃ ϖοὸς G. V. ϖοὸς H.
10. χάρτα ἐκ ἀάδεα G. H. χάρτα ἀάδεα V.
11. αὐξήσεσι G. H. V. αὐξέσεσι A.
12. ἤ τι G. ἤτοι H. V.
16. ξυϊδίη G. V. ξυϊδίως H. G. v. l.
17. παρ' G. V. ἐπ' H.
18. ὑδέχω G. H. ὃ δοκῶ V. G. v. l.
19. τὸν H. τὸ G. V.
εὐρεῖαι Ν ϗ φλέβες ὃ G. H. ἕρια Ν ϗ φλέβες ἃ A.
ἕεια ϗ φλέβες ὃ V.
22. κνήμησι G. H. κνήμῃ V.
26. ξύπεῖ G. ξύπλει H. V. G. v. l.
συχναὶ G. H. V. συγχναὶ A.
βαθεῖαι G. βαθεῖς H. V. G. v. l.
ὄχθοι G. H. αἱ ὄχθοι V.
35. ἐρευθῇ H. V. ἐρεύθει G.
ὄπιες G. V. ὤπις H. ὄψις (ἴσως) G. v. l.
36. ϖεφυλῖτες G. H. ϖεφυσλῖτες V.
37. ὀχθώδεις G. H. ὀχθῶδες V.

LXXIX,

1. καλύπτον H. V. καλύπτειν G.
2. Λεόντιον G. H. Λεόντειον V.
8. ξύσις, κνησμώδεα G. V. ξύσις, τὰ κνησμώδεα H.
9. βαθεῖαι G. H. βραχεῖαι V.
10. τῦτο G. H. τόδε V.
ϗ ὁ Ελέφας G. V. ϗ Ελέφας H.
11. μέσων τ' δακτύλων G. μέσῳ τῶν δακτύλων V. δακτύλων μέσων H.
14. ϖεφοδνήσκει τ' ἀνθρώπε G. ϖεφοδνήσκειν τῦ ἀνθρώπε H. ϖροφοδνήσκειν τ' ἄνθρωπον V. A. G. v. l.
18. ἔῃ G. H. V. ἐκ G. v. l.
19. ἐπικόπλει G. ἐπικοπεῖς H. V. A.
22. ἀχθέει G. ἀϋχθὴς H. V. αἰϊχθὴς A.
23. ὃ λικτροῖσι G. H. λικτροῖσι V.
24. ἠεμίῃ G. H. ἠεμεῖ V. A.
ἀφέσηκε G. V. ἀφίσηκε H.
26. γῦν πρὸς κατέτρεψαν G. V. γῦν κατέτρεψαν H.

LXXX,

5. ἐξέχετο G. H. ἐξέχετο V. A.

VARIÆ LECTIONES.

7. ἐκπεπλάσειν G. H. ἐκπεπλάπτειν V. A.
9. τὸν παλαιὸν ξεινὸν H. τὸ παλαιὸν ξεῖνο G. V.
Ν ἐς H. V. G. v. l. Ν ὡς ἐς G.
ζωῆς G. H. ζωὴ V. G. v. l.

LXXXI,

3. Οξέων Νέων Θεραπευτικὸν Βιβλίον ϖεῶτον G. H. Οξέων Θεραπευτικῶν α'. V. A.
6. Περοίμων H. deest G. V.

LXXXII,

1. Περοίμων G. H. Θεραπεία Φρενιτικῶν α'. V.
8. ἄχεα G. H. V. ἄλγεα G. v. l.
16. αὐτὸν ϕ νοσέοντα V. αὐτὸν νοσέοντα G. H.
18. ἄχναι G. V. ἄχναις H.
εὔκοσμοι G. V. εὐκόσμοισι H.
19. ἀμφαιρέεσι G. ἀφαιρέεσι H. V. A. ἀμφαιωρέεσι A.
22. στενῆς H. V. στενῆς G.
23. κεφαλιδίζειν G. H. κεφαλιδίζειν V.

LXXXIII,

7. πυρετῶν H. πυρετὸν G. V.
8. ἔς τι G. H. εὖτε G. v. l.
13. ϖελίδι G. H. V. ϖιείοδι A.
14. πολλὸν ϖρὸ G. V. πολλὸν χδ ϖρὸ H.
15. ἐρεθισμοῖσι H. ἐριθμοῖσι G. V.
18. οἴδι G. V. οἱ Ν H.
21. ἐνδάδι G. ἔνδα H. V.
22. καρδίῃς H. καρδίῃ G. χραδίῃ V.
27. φρενιτικοῖσι H. φρενιτικοῖσι G. V.
32. ἐπιξυέστεροι G. H. V. ἐπιξυεστέρη A.
36. ἐνεφημβύων G. ἐνιφημβύων H. V. A.

LXXXIV,

2. κολοκύντη H. κολοκύνται G. V.
3. Ππσάνης G. V. Ππασάνης H.
4. ἀτερφώτερο (ἴσως) G. v. l. ὑτερφώτερος G. H. V.
ἔπ H. ἔς π G. V.
5. ϖερήκοι G. V. ϖερήκῃ H.
9. ἔχων G. ἔχω H. V.
10. χώρᾳ G. H. χώρῃ V. A.
ἄλλης G. H. ἄλλῳ V.
ἰδίαι G. H. ἰδίῳ V.
11. ὀπώρης G. H. V. ὀπώρας A.
17. χδ G. V. Ν H.
19. ἔμφυξιν G. V. ἔκφυξιν H.
20. ἐρπύλλι H. ἐρπύλι G. V.
22. ασονδύλιον G. V. ασόνδυλον H.
24. τὰ H. V. G. v. l. ἃ G.
τὸν G. H. V. πίω A.
25. πᾶς H. V. πάσης G.
26. πλίω G. V. ϖεῖν H.
28. ὥρῃ G. V. ὥρης H.
31. τοῖσι ϕχείειν V. τοῖσι Ν ϕχείειν G. H.
36. ἐνἄφιφήματι G. ἐν ἀφιφήματι H. V.
37. λίπαϊ H. V. A. λείπασι G.

LXXXV,

1. ἔμβρεγμα H. βρέγμα G. V.
4. νωθὲς G. H. νωθέις V. A.
6. ἐγχέειν G. H. ἐγχεῖν A.
ϕαῦσις G. H. V. ϕαύσι A.
12. λύρης G. H. λύρας V. A.
πικτίδος H. πυκτίδος G. V.
παιδίων G. H. παιδίων V.
16. φλεγμονὴ ϗ σκληίη ἐπαίρηται· ἔλαιον O. φλεγμονὴ ϗ σκληίη ἐπαείρηται· ἔλαιον H. φλεγμονὴ ϗ σκληίη ἐπαίρηται ϗ φύσα· ἔλαιον G. V. H. m.
17. φλεγμασίη H. V. φλγμασίη G.
19. ὕρων G. ὕρυ H. V.
20. ἐνσήσαντα H. ἐνσείσαντα G. V.
πεῖσιν G. πῆσιν H. V. πάθην H. m.
21. οἰσύπῳ G. H. οἰσώπῳ V. οἰσώπων A.
22. χρὴ G. V. χρεὶ H.
μελίλωτον G. H. V. μελίλωπον A.
23. τε G. H. V. σε A.
καταιονεῖν G. H. καταωνεῖν H. καταινοχεῖν A.
24. δονέει G. V. δονέοι H.
27. ξυὺ αὐτῷ παχὺ πυέειον H. H. m. ξὺν αὐτίῳ παχεῖ ἐπιφύειον G. V.
πυέειον H. m. πυοίειον H.
30. πῆλις G. H. V. πίλο A.
ἄλητον G. H. ἄλιτον V. ἄλιτον ἀντὶ τοῦ ἄλφιτον G. v. l.
31. μαρσύπυισι G. μαρσίποισι V. μαρσίπυισι H.

LXXXVI,

1. φρήσιας H. ϖείσιας G. V. φρήσι A.
6. ἔκκρισιν H. ἐς κείσιν G. V.
8. Σικύλιω G. H. Συκίλιω V.
14. ὕσατο G. V. ὕσαπον H.
15. σὐτέοισι G. H. ὀξέοισι V.
ἑαυτὰ G. V. ὠυτὰ H.
16. κερὴ G. V. κερῇ G. v. l.
19. κικολλάδω G. H. V κικολλᾶδαι A.
27. τῷ G. τὸ H. V. G. v. l.
29. ἄκρια H. V. ἄκρα G.
30. ἀρήγειν G. H. ἀρηγεῖν A. ἀξήξειν V.
32. αὐσηρῷ G. H. καυσιερῷ V.
35. ἀναλαμβάδειν H. V. ἀναλαμβάδειν G.

LXXXVII,

2. κύαδον G. κυάμου V. A. G. v. l.
4. αὐαινομβύι G. H. ἀναινομβύι V. ἀναινομβύων A.
13. ἔς τι ἀκηδίην μὲ ϕ G. ἐς τι ἀκηδίην ϕ V. ἔς τι ἀκηδίη μὲ ϕ H.
22. ἤκῃ χείνῳ, ὅ, τι πυρετὸς H. ἤκῃ χείνον, ὅταν Ν ὁ πυρετὸς G. V.
27. καθαρεύεται Ν ϕ H. καθαρεύεται τῆς G. V.
29. Θεραπεία G. V. Πιεὶ Θεραπείας H.

LXXXVIII,

13. ἀγκῶνι G. V. ἀγκῶνο H.
16. βέλῃ G. βέλει H. V.
17. < β'. G. V. << β'. H. γ'. β'. A.
μελιχρότω G. H. μελιχρότῳ V.
19. < α'. G. H. V. γα'. A.
20. λυομβύης H. λυομβύη G. V.
21. ὀλιγοσιτίη G. H. ὀλιγοποσίη V.
24. ἀλεκτρείδων, κεγχείδων· H. ἀλεκτρείδι, κεγχείδι· G. ἀλεκτρείδι καγχαρίδι V. ἀλεκτρείδι καγχαείδι A.
λινοζώστει H. λινοζώστῳ G. V.
26. πλισάνης G. H. πλισάνη V. G. v. l.
31. αἰδήσιες G. H. ἀλδήσιες V. G. v. l. ἀλδήσης A.
32. ξοδίνη G. H. V. ξοδίνοις A.
34. πολλὸν V. A. πολλῷ G. H.

LXXXIX,

3. σικυωνίῳ G. H. σικυώνιον G. v. l. συκιώνιον V.
4. χείσις H. V. χρῆσις G.
6 εἰρυομβύι G. H. εἰργομβύι V. G. v. l.
7. μοι G. H. V. μὲν A.
13. ἄγειν G. H. ἄγει A.
φυσέων G. H. V. φύσεως A.
18. ὕσκωπον G. V. ὕσκωπο H.
19. ὀείγανον G. V. ὀείγανο H.
21. ὕσκωπον G. V. ὕσκωπο H. G. v. l.
ἐψηδὲν G. V. ἐψηδεῖσα H. G. v. l.
ὀρίγανον G. V. ὀείγανο H. G. v. l.
δριμέα G. δριμεῖα H. V. δριμὺ G. v. l.
26. ἐνιζέσθη κυάθοις τρισὶ G. ἐνίζεσθαι κυάθων τριῶν V. ἐνίζεσ) κυάθων τριῶν H. G. v. l.
Τὸ ϑ διπλόον H. τὸ διπλόον G. V.
29. Ν G. Ν H. V.
36. αἰδήσιο H. V. G. v. l. (χ.) ἀδήσιο G.

XC,

1. ξυμμίσγειν G. H. ξυμμίγειν V. A.
11. λημνίσιδος G. V. λιμνήσιδος H. G. v. l. (χ.)
13. ἀποσμάξαντα G. V. ἀποσμάξωντα H.
17. οἰδαλεηδήμβαι G. οἰδαλέη δήμβαι V. ἦλ' ἀλεηδήμβαι H.
εἰ κίνδυνο G. H. ἀκίνδυνο V.
20. ἐσχολῇσι G. V. ὀχολῇσι H.
21. μέν τι G. H. V. μέντοι V.
22. μάσησιν G. H. V. μάσησιν A.

VARIÆ LECTIONES.

24. Ν μάλιστα G. V. Ν ϗ μάλιστα H.
26. γαστέρα G. V τὰ στρὰ H.
31. χείσιν V. χῆσιν G. H.
32. ὑδὲς G. V. ὕδας H. ὕφιαρ (ἴσως) G. v. l. ἀνέρει
θαψέω G. H. θαψὶν V.
33. πύχνον O. σύχνον G. H. V.
ἐμπλάστεσι H. ἐμπάσσειν G. V.
36. λελυμβώων H. λελιμβώων G. V.

XCI,

5. ἐκτήνεον G. H. V. ἐκτήνεαν A.
7. ξυμφέρονται G. H. ξύμφορα V. A.
ὁμοίη G. H. ὁκοίη V.
ἑαυτὴ O. ἐν αὐτῇ H. ἐν αὐτῇ G. V.
10. τῆσι Γυναικείοισι G. V. τῇσι γυναικείῃσι H.
14. νεκρώδεις G. V. νεκρώδια H.
ἤν ϗ ὁ G. V. ἢν Ν ϗ ὁ G. v. l. ἢν ὁ H.
ξωὴδες G. H. ξωὴδεσι V. G. v. l.
19. δυσέκμαρτον G. H. δυσεκμαρτίον V.
27. εἰ G. V. ἢ H. G. v. l.

XCII,

2. πίσσῃ A. πίσσῃ G. V. πίοσσος H.
5. ἐς κάνωσιν G. H. ἐς μὲν κάνωσιν V.
9. πεύθολον H. πευθόλον G. V.
11. μέλι τὸ ξωὴδες ϗ πήγανον H. ℣ μέλιτος τῷ ξωὴδει πήγανον G. τῷ μέλιτι τῷ ξωὴδει πήγανον V. A.
12. τερμίνθε ℣ λίνδριος V. θερμίνθε τῦ λινδρίος G. θερμίνθε ℣ λίνδριον G. v. l. τερμίνθε μέρος ℣ λίνδριῳ H.
ἀλῶν G. H. V. ἄλλων V. A.
18. κάλυμα G. H. V. κέλυμα G. v. l.
ἔοι G. H. ἔῃ V.
19. ἀτρέμα G. H. ἀτρέμας H. A.
20. ξωηχὲς G. H. ξωηχέες V. A.
21. ἢν V. εἰ G. H.
22. ἀποτρέπειν· ἤτε G. H. ἀποτρέπειν ✶ ἤτε V.
27. ξυμπάντεσι H. V. ξωὴ πάντεσι G.
29. σπιδύντα H. V. σπιδύντα G.
χρησίῃ G. κεισέῃ H. V. G. v. l.
30. Παρέσσων G. H. V. παρέντων A.
κϗὴ τὸ G. V. τὸ H.
34. χείσματα G. H. V. χείματα A.
36. ἔς τε τὰ G. V. ἐς τὰ H.
37. ἀΐδιον G. H. ἴδιον V. A.

XCIII,

1. Ν G. H. Ν τὸ V.
ἐκτήνη G. H. ἐκτήνης H.
2. εὐφορείη G. H. V. εὐφόρειν A.
λιμνήσιδος H. λημνίσιδος G. V.
3. νίτρῳ Αἰγυπτίῳ G. νίτρῳ Αἰγυπτίῃ H. νίτρου Αἰγυπτίῳ V.
5. ἀσέρμα G. H. V. ἀσέρματος A.
6. ἄλητον H. ἄλφιτον G. V.
ἐζέσθω G. V. ἔζεσθαι H.
ἀλθαίης G. H. ἀλθαίας V. A.
7. ὥστε V. A. ὡς G. H.
ψυέδς G. H. V. ψύεδω A.
8. ἄπυρον G. H. V. ἄπωρον G. v. l.
12. λεπτῆσι V. λεπτοῖσι G. H.
ὠμοπλατίων G. H. V. ὠμοπλατῶν A.
17. κάρη V. A. κύρλω G. H.
18. πθίδω G. πθίδς H. πθίσω V.
19. μάνη V. μάνη ϗ G. μάνης ϗ H.
23. τον ὠσμὸν G. H. πλὼ ὀσμλὼ V.
24. μελίκρητον G. H. V. μελικρήτῳ A.
27. τόνδε αὐχένα H. τόνδε ✝ αὐχένα G. V.
32. θειτολλὼ G. H. V. ὄπτολλὼ G. v. l. κεφαλὴν A.
πλησοῖ G. H. V. πλησῦν A.
36. θειπῶν ἀεὶ G. πειπῶν ὑκ ἀεὶ H. V. G. v. l.

XCIV,

16. ὡς χερνίῃ G. V. ὡς ἐν χερνίῃ H.
22. ἄχρηστον F. ἄχει ασασμῶν G. H. V.
23. χείσιν G. χῆσιν H. V.
24. ἐκχριμὲς G. V. ἐκχριμῆ H. G. v. l.
θεῤῥάλλονται G. θερῥάλλονται H. V. θεῤῥάλλις A.
26. ξύμπας πτοίνηται οἱ ὧϟ F. ξωὸ πάντ τοίνηται οἱ ὧϟ G. ξύμπαν πτοίνηται οἱ ὧϟ H. V.
ψηλαρίη G. γαιοψηλαρίῃ H. V. G. v. l. γαιοψηλαρίη (ἴσως) G. v. l.
28. πτήχεσι G. V. πτηχέσι H.
30. δηξίεσι G. V. δηξίεσαι H.
31. παῖδες G. V. παιδίοισιν H.
32. μέρος ἓν G. μέρος α'. V. μέρος H.
κεκασυμβύα μέρῳ H. κερ. α'. G. κέρατα α'. V.
33. πίζεσι G. H. V. πίζεσα A.

XCV,

1. ἔκλεγμα G. H. ἔκλεγχμα V.
ἴειδος ἓ ξίζης μέρῳ α'. G. V. μέρος ἴειδος ξίζης H.
πίτῃ δπλασίῳ V. πίτυ δπλασίῳ G. H.
3. τείτον G. H. V. τέτη A.
5. τάδε μὲ ξύμφορα H. τάδε ξύμφορα G.
6. βολδῦ M. βολδὺς G. H.
16. μόχις H. V. μόλις G.
20. ὃ G. V. ὁ H.
21. ἀμδλώματι H. ἀμδλώσει G. V.
γυναικὸς G. H. V. γυναικὶ G. v. l.
27. ἔνθλιψιν H. V. A. ἔκθλιψιν G. ἔνθλιψιν G. v. l.
28. μαλδακόσται H. μαλακόσται G. V.
29. ἐν οἷς G. G. v. l. (χ.) H. V.

XCVI,

1. κύφοις G. H. V. κύφης A.
2. μαρσίπποις G. V. μαρσίπποις H.
περωγμένῃσι G. V. περασμένῃσι H.
3. δλικίνται G. V. ἐπικίνται H.
πνειωμένων G. V. πεπνειαμένων H.
7. ἄχνιστον H. ἄχνισον G. V.
8. ἀγγείῳ H. V. ἐγγείῳ G.
12. Ν ϗ ἐπιπλάσειν H. V. Ν ἐπιπλάσειν G.
13. Νὴ G. δεῖ H. V.
14. τῦ λίνου σπέρματος V. ✝ λίνου ✝ σπέρματος G. H.
19. τίκμαρ G. τικμαρτίον H. V.
22. μετιξιτιερί τε G. H. μετιξιτιέρεσί τε V. G. v. l.
24. θερμαίνει τε G. V. θερμαίνῃ H.
25. πύον G. H. V. πύος A.
26. ξυτίνας G. H. V. ξυτίνος A.
28. ἐμπάσσονται G. V. ἐμπλάσσονται H. ἐμπίσσονται A.
31. Ν ϗ ταὶς H. ℣ ταὶς G. V.
32. Κυφήνης G. H. V. Κυρκόης A.

XCVII,

3. πάσῃ G. H. V. σάσῃ A.
6. κόπειον H. V. κόφορον G.
7. < G. V. << H.
9. ἡ Ιερὴ H. Ιερὴ G. V.
14. ὁ χαχγαριὼν G. V. οἱ χαργαριῶνες H.
17. μέσφι H. μέχει G. V.
21. δπασπᾶσαί τι H. δπασπᾶδς τι G. V.
ἀλλὰ G. H. V. τἄλλα F.
22. κενταυείη G. H. V. κενταρίον A.
ἐψήματα G. H. ἐψήματι V.
25. ὅδε G. V. ὧδε H.
26. μέσφι H. μέχει G. V.
28. ἄειτον G. V. ἄειτοι H.
30. ἐλατήειον G. H. V. ἐλατηείη A.
ξωὴ G. V. ϗ ξὴν H.
31. ἱκανὸν ℣ ✝ G. ἱκανὸν ἢν ✝ H. A. ἱκανὸν ✝ V.
ἐλατήειον G. H. V. ἐλατηείη A.

XCVIII,

1. τάμνειν H. τέμνειν G. V.
4. οἰσύπῳ O. ὑσκύπῳ G. H. V.
6. ξόδοισι G. H. V. ξοδίοισι F.
7. ἄλητον H. ἄλφιτον G. V.
ἢ λίνου G. H. λίνου V.
10. ἐμπαστέδω G. H. V. ἐμπλαστέδω F.
Πνείῃ θερμῇ G. H. πνειῇ θερμῇ V. G. v. l. πνείῃς θερμὴ A.

VARIÆ LECTIONES.

14. μέσφι H. μέχει G. V.
ἢ ξοιῶν H. ξοιῶν G. V.
16. χελιδόνων H. F. χελιδονίων G. χελιδονίων V.
18. τῶν πόνων G. τὰ πόνα H. V. A. τι πόνα G. v. l.
23. κηρωτὴν G. V. κηρωτὴ H. κηρωτῶν A.
24. σπόγγῳ G. σπόγγοι V. A.
26. Οκόσοι G. H. ὅσοι V. A.

XCIX,

9. Κίονα H. Κιονίδα G. V.
πάχεϊ G. H. V. παχέι A.
11. πάχεϊ ὑπὸ H. V. πάχεϊ καὶ μήκεϊ ξωνίσαντας, ὡς ἐν τῷ Αρτεμείῳ ἐκκρεμέα γίγνεσθαι. ἴσῳ μὲν πάχεϊ ὑπὸ G.
16. μίζονι τῇ τομῇ G. μίζονι ἡ τομῆς H. μίζον ἡ τομῆς V. G. v. l.
17. Δεῖ H. ἢν G. V.
20. ἐς H. ὅτι G. V.
25. Εγχείσμασι G. H. V. ἐχείσμασι A.
27. Λιθόντα G. V. Λιθίντα H.
29. τι G. τι H. V.

C,

8. Επιπλάσεις G. Επιπλήσεις H. G. v. l.
Χείσεις G. V. χρήσεις H. G v. l.
12. ἀραγὸν, ἀλλ' ἀξυόντον G. ἀραγὸν ἀλλὰ ξυντὸν V.
ἄνω γὸ, ἀλλὰ ξυόντον H. A.
14. ἐχαρέων G. H. ἐχάρων V. A.
συπῆρίη G. H. συπῆρία V. A.
18. ξήν H. ξίον G. V.
20. ἐγχέειν G. H. V. ἀγχέειν A.
22. τότε G. V. τόδ' H.
23. χυλῷ G. V. χυλοῖς H.
24. ασύρματος H. A. ασύρματι G. V.

CI,

8. τάμνειν G. H. V. τέμνειν A.
9. ὑπ' G. V. ἀπ' H.
τῦ μὴ G. μὴ τῦ H. V.
14. κοινωνὸς G. H. κοινωνὸν V.
15. Πνευμονίης G. V. Πνευμονίης H.
16. εὐηθέστερον γὸ H. εὐηθίστερον G. V.
18. ὑτέρης G. H. ὑστέρης V.
23. φλεγμασίη G. H. στεμασίη V. G. v. l.
24. τὸ δὲ H. τόδ' G. V.
27. σμυγματώδης G. μυγματώδης H. V. G. v. l.
30. μέλιτι πεποιημβύη μᾶλλον G. μέλιτι δὲ μᾶλλον πεπονημβύη H. V.
πεποιημένη G. H. m. πεπονημένη H. V.

CII,

6. ὀλίχειν H. ὀλίγισιν G. V.
7. εὔχρηστος G. H. V. εὔχριτος F.
10. ἄγλιχεον G. ἄνιχεον V. ἄκιχεον H.
26. μήλων ἐφθῶν G. μήλῳ ἑφθῷ H. V. G. v. l.
32. ωὸς ὃ τοῖσι V. ωὸς τοῖσι G. H.
34. αἶρης G. σἐζης V. G. v. l. σἐζης H.
36. ἐγκεομβύης G. H. V. ἐγκαιομένης G. v. l.
37. κάγχρυ H. V. G. v. l. κάγχρις G.

CIII,

13. ἀφαιρέοις G. V. ἀφαιρέεσιν H.
15. τῆσι V. τοῖσι G. A.
19. χωρίῳ G. H. χώρῳ V. A.
24. ἢ τροφὴ O. ἢ τροφὴ G. V. αἱ τροφαὶ H.
ἐκρέει G. V. ἐκρέυσι H.
ωεφευχρινήσας G. H. ωεφευκεινήσας V.
26. πύελα V. G. v. l. πύαλα G. H.
28. ἁρμόζον G. ἁρμόζοντα H. V. A.
29. εὐρὺ ἢ τὸ χάλκειον G. εὐρὺν ἢ ᾧ χάλκεον H. V. A.
φρενὲς G. φρενέα A. τρένέα H. V.
ἀλγέυσι. Τποπδέναι G. V. ἀλγέυσι. ἐπῖ. Τποπδέναι H.
32. ὑποσιεδείη H. ἀφοσιεδείη G. V.
33. ἐκείνῃ G. V. τῇ ἐκείνῃ H.
37. ἔσω G. H. V. ἔσῳ A.
ἔσω δή τι κὴ τ̃ ποικίλων G. V. ἔσω δή τι τ̃ ποικίλων H.
ἔσω δή τι κὴ τ̃ ποικίλων· πικέιον ξυὸ μάλιτι O. ἔσω δή τὸ ποικ. ὄρειον γιαρὸν ξυὸ μάλιτι F.

CIV,

1. πικέιον H. V. G. v. l. πνίειον G.
7. κοκκάλῃ G. H. κοκκάδι V. G. v. l.
9. ἐς ἂν ἔλεγμα G. ἐς ἂν ἔλεγχμα V. A. ἐς' ἂν ἔλεγμα H.
10. < δύο G. << β'. H. < β'. V. γ'. β'. A.
κρέκα μίη G. H. κρέκα < α'. V. κρέκα γ'. α'. A.
κόκκοι G. κόκκως A. F. κοκκία V. κοκκίω A.
15. ξυμβαλέειν G. V. τὸ ξυμβαλέειν H.
τινες H. V. F. τινος G.
16. εἶναι G. H. V. ἔστι A.
17. ἰδίη τις G. δίη τ̃ H. δίει τ̃ V. G. v. l.
18. ἔκκρισις ἔσται F. ἐκκρίσιος ἐὼν G. H. V.
19. μὲν ἔχει Πλευρίτιδος V. μὲν Πλευρίτιδος G. H.

CV,

3. Οξέων Νόσων Θεραπευτικὸν βιβλίον λύτεον G. H. Οξέων Θεραπευτικῶν β'. V.
5. λύτεον G. H. λύτεον, ἐν ᾧ ταῦτα ἔνεστι H.
6. Πνευμονίης H. Πνευμονίης G. V.

CVI,

16. μέζων G. H. μεζόνων V.
17. ἢ H. ἡ G. V.
18. ὕσκιτον G. H. ὕσκιτος V. A.
23. ἐφέλκυται H. V. ἐφέλκυ G.
32. ἐχεγορῶσι πάννυχοι G. H. ἐχεγόροισι πάννυχος V. A.
δίος μὴ G. V. δίος δὲ μὴ H.

CVII,

6. σιτηρῶν F. αὐσηρὸν G. H. V.
15. χρίσεις G. V. χρήσεις H.
16. δισμοὶ G. H. δισμὸς V.
22. ξήξιος G. V. τήξιος H.
26. ξήξιος G. V. σωτήξιος H.

CVIII,

1. ὀλίφλισοι G. H. πολύφλισοι V.
3. κοίλῳ G. H. V. κοιλίῳ A.
5. ἀπνέως G. H. ἀπνέως V.
7. ὀδὲν F. ὀδένα G. H. V.
μέζον G. V. F. μέζων H.
ἢ O. ἢ G. H. V.
ἀναστέρω G. V. ἀνώτερον H.
τῆς μέσης H. V. A. τῆς μέζης G.
8. ὁκόσοι H. V. ὅσοι G.
12. τοῖσι M. τεισὶ G. H. V.
ἀγκῶνι G. V. ἀγκῶνος H.
τάμνοι G. H. τάμνει V.
19. ἀφόσφιγξις H. V. ἀφόσφυγξις G.
21. πνόεντα G. H. V. πνέοντα A.
οἰσύπῳ G. H. ὑσσώπῳ V. A.
22. μυρσίνῳ G. V. μυρσινίνῳ H.
23. ὑπαλειφέδω G. V. ὑπαλείφδω H.
27. δυνάμεις H. V. δυνάμις G.
σύψαι H. V. G. v. l. ψόξαι G.
30. κὴ χαλκὸν, καὶ κεκαυμένον, καὶ λεπίδα H. κὴ χαλκὸν κεκαυμένον, κὴ λεπίδα G. V.
ὁκόσα τοιαίδε G. V. ὁκόσα τοιάδε H.
31. πνόεντα G. H. V. πνέοντα A.
ἐν βραχέϊ G. V. ἐς βραχὺ H.
32. Επίθεμα G. V. Επίθημα H.
34. τύλιον G. V. τείχεον H.
36. ξοδίνῳ μύρῳ G. H. ξοδίνῳ ἢ μύρῳ V.
37. βραβύλων G. βραβίλων H. V. ξαβύλων A.

CIX,

3. χαείσασδε G. H. V. χείσασθαι A.
7. ξόδε G. H. ξοδὲ V. A.
δῶσι G. V. σῶσι H.
11. ἀφεξέει γὸ G. H. ἀφεξεῖ γὸ V. δαιρεῖ γὸ A. δαιρῶ γο G. v. l.
12. μὴ ἢ ἐντρεῖν H. μὲν ἐντρεῖν G. V.
20. κρατίων F. κρεάτων G. H. V.
24. μοίρη G. μοίρην H. V. G. v. l.
25. ξηρῶν G. H. ξηρὰ V.

ἐμ-

VARIÆ LECTIONES.

ἐμπάσσων G. H. V. πάσσειν G. v. l.
27. τὸν G. H. πλὼ V. A.
28. τὸ ξῦον F. τὸ ξέον G. H. V. τῦ ξέϊ M.
33. τοῖσι Ν. χραισμήσουσι G. H. τοῖσι Ν. χραισμήσουσι V.
35. λαγῶ G. V. λαγῶ H.
ταμισὸς H. V. ταμισὸς G. πλοία A. (ὑ)πνία V.
37. ἡμικυάδιν H. ἡμικύαδον G. ἡ μία κύαθ@ V.

CX,

1. ἄεἰση Σαμία G. H. ἀεισήσασι μία V.
2. καὶ ἡ σφραγὶς H. ἢ σφραγὶς G. V.
4. κεραΐων G. κεράων H. V. A.
5. σφραίῳ τῷ Κριτηῷ H. σφραίῳ τῷ Κρῆτι G. σφέῳ τῷ Κρῆτι V.
6. ἄεισον H. V. A. ἄεισος G.
10. καὶ ὀξυλαπίδιν H. ἢ ὀ ὀξυλαπίδιν G. V.
11. ἰδίῃ G. H. V. ἰδίης A.
12. καὶ πράγυ τῆς ἀκάνθης F. καὶ μέσον τῆς ἀκάνθης G. H. V.
μέσον G. H. V. μέσσον A.
κόμμι G. H. V. κόμμις A.
18. τραμάτων H. χρωμάτων V. G. v. l. χραμάτων A. χρωτῶν G.
20. ὑπὸ G. H. V. ὑπὶ A.
23. μὲν ὐ μένη ἐς G. μὴ ὐ μένη ἐς H. μὴ ἐς V. μὲν ἐς V. m.
24. ἴκεον G. v. l. ἔικειν G. H. V.
27. σισισμέν@ G. H. V. σισημέν@ A.
28. ἀπάντων ὧν ξόφημα V. ἐς πάντων ὧν ξόφημα G. ἐς πάντων ᾗ ξόφημα H. A.
ἄλισι G. v. l. ἀλσὶ G. H. V.
29. τι τῷ κάμνοντι V. τι κάμνοντι G. H.
33. ὀξεωδέης H. V. ὀξεωδίῃ G.
ἀπανέα G. H. ἀπανὶς V. A.
34. σεσιπποσίδω G. H. σεσιπποσίτω V. A.
35. παχέα G. H. V. παχεῖα A.

CXI,

4. ἐφειδως G. ἐφειδος V. m. ἐφήδωσιν H. ὐφείδωσιν A. ἐφείδω V.
φαρ G. H. V. (ὑ) ζειὰ H. m. V. m. ζειὰ A.
10. τι G. τ᾽ H. V.
σφήσουται H. F. φρήσῃ G. V.
12. ἴδη G. H. V. ἴσος A.
13. τὸν πῶεον O. τ᾽ πόεον F. τὸ πευρὲν H. τὸ πειεὸν V. τὸ πηεὸν G.
17. ἑτέρων G. H. ἕτερον V. ὕστερον (ἴσως) G. v. l.
23. ἔνσιο G. V. ἔνθεο H. ἐνέσω A.
24. ἐξελάοις G. H. ἐξέλαις V. A.
ἀφιδρήσκυσι H. V. διδρήσκυσι G.
25. παλίσυντος G. παλίσυντ@ H. V.
28. ἐφραζόμεθα G. ἐμφραζόμεθα V. A. ἐφράζομεν H.
29. σημῆϊα G. H. V. σημήϊως A.
31. ἠέρα G. H. V. ἔω A.

CXII,

4. σεσαπύδηκε G. H. V. σεσαπύδηκε A.
5. ὐδὲ χδ ὐδὲ G. H. ὐ χδ ἄτευ V.
8. σμικρῆς τομῆς τ᾽ χάσι@ G. σμικρῆς τ᾽ τομῆς τ᾽ χάσιος V. σμικρῆς τ᾽ χάσι@ H.
10. ἀφαιρέειν G. H. V. ἀφαίρεσιν A.
11. νιόχμωσιν G. H. νιαύχμωσιν V.
νίων
12. ποταινίων G. H. ποταπίων V.
13. Συκίλω G. H. σικένῃ V. σιχύνῃ A.
14. σεσσάλλειν G. H. V. σεσσάλλεις A.
15. σεϊδδισι G. H. V. σεΐδισι A.
19. δἐπλάσι@ G. δἐπλα V. δἐπλασμάτων H.
20. δἐι τῇ G. H. V. τῇσι ἔῃ A.
27. ἀλαρίες ἐς O. ἀλαρίες H. ἀλαρὲς ἐς G. V.
32. ὐδὲ χὐδεῖα G. V. ἔχω δὲ καὶ ὐδεῖα H. ἔχω δὲ καὶ ὐδία V.
χεῖρον V. G. v. l. χείρων G. H. G. v. l. (χ.)
34. ἀμφίει G. ἀμφύει H. V. G. v. l. (ἴσως)
36. σφυγμὸς H. V. σφιγμὸς G.
37. ἐνεργῶς V. ἐναργῶς G. H. ἐναρπὴς A.

CXIII,

1. φρενοπαλίδαι G. V. φρενοπαλίσαιδαι H.
3. πλησμονῆς G. H. G. v. l. (χ.) πλησμονῇ V. A.
5. ἤρκασι G. H. V. ἤρκισαι A.
10. ὑποικυρέασι G. H. ὑπικυρίασαι V.
12. ἄλλοι G. H. V. ἄλλ@ A.
15. Κείσι@ G. H. κεισίρης V.
16. σιτίον H. V. σιτίων G.
17. δίψαος G. G. v. l. (χ.) δίψοις H. A. δίψος V.
Περσοπόδς A. V. m. σφυϊφρηπόδς G. H. V.
18. τοῖσι ϝ σωανέχειν G. τοῖσδι σιναίχειν V. τοῖσιν ἀνέχειν H. ϝ δίσιν ἀνέχειν A.
22. ξωνάδης G. H. V. ξωπάδως A.
23. ἀφετάσι@ V. ἀφεσήσι@ G. H.
26. ποικίλη G. H. V. ποικίλον A.
27. ἐνεργῷ G. G. v. l. (χ.) ἐνεργῦ H. V. A.
28. ἀνάσασιν G. H. ἐπανάσασιν V.
Επίδημα G. H. V. Επίδημεν A.
29. λεῖοι G. H. V. λεῖον A.
32. ἀψινδὲς G. H. V. ἀψίνθον A.
κόμης V. κόμιν G. H.
μάννης G. H. V. μάνης A.
33. φυράσασα G. H. φυρήσασα V. A.
35. ἀκμαῖον G. H. V. ἐκμαῖλον A.
36. κόμμι Ν, ξοὸς G. κόμμι, ξοὸς H. V.
37. οἰνάνδης H. V. οἰνάνδῃ G.

CXIV,

4. λειμῶνας G. H. λιμῶνας V. λειμῶα A.
9. ἤερα G. ἀέρα H. V. A.
10. πάσσειν G. H. πάσειν V. πᾶσιν A.
κλιδὰς G. H. κλιδὰ V. A.
ἀλφίτοισι G. ἄλφιτα H. A. ἄλφιτα V.
ὐ ἀκαὶ Ν
11. παπάλῃ Ν G. παπάλῃ H. ὐ ἀπαλὰ καὶ V. ἀπαλαίῃ ϝ A.
πα
12. ἐμπάσσειν O. ἐμπλάσσειν H. ἐμπλάσσειν G. V.
14. πίτυρον G. πίτυρ@ V. A.
γύφον ὀπίλω G. γύφ@ ὀπὴ H. ψύγ@ ὀπὴ V.
17. ἀφχείειν G. H. ἀφχρέειν V. A.
20. κάχρυ G. κάγχυ H. V.
ποδίζει G. H. ποδ᾽ ἴζει V.
27. ὐδαμᾶ G. H. V. ὐδαμας A.
30. ξωνάδης G. H. V. ξωνάδος A.
ζωαδὴς G. H. ζωαδῆα V.
31. ἐξένηφε G. ἐξένιφε H. V.
33. εὐσαλὲς G. H. ἀσαλὲς V.
37. καταλακεύειν G. H. V. m. καταμαλακεύειν V.

CXV,

3. καὶ χδ οἴδι G. V. καὶ χδ καὶ οἴδι H.
6. Θεραπεία Χολέρης G. V. Περὶ Χολέρης Θεραπεία H.
7. Χολέρης G. H. V. Χολερῆς A.
8. ἄπεπλα G. H. V. ἄπεπλι A.
9. εἰ ἐνιδίως H. V. A. ἐνιδίως G.
ἢν V. εἰ G. H.
10. ξυμφάνειν G. ξομφαίνειν H. V. ξοφαίνειν A.
15. κόαρια G. V. κόφρια H.
18. ἔμετ@ G. H. V. ἔμεσος A.
26. ὀπτσάζειν G. H. V. ἐπσάζει A.

CXVI,

11. αἰώρης H. αἰώρης (ἴσως) G. v. l. ὥρης G. V. αὔρης F.
12. Θήμψαι G. V. θέμψαι H.
17. νάρδυ H. ναρδίνῳ G. V. ναρδὶν A.
21. ἐείοισι H. ἐείοισι G. V.
25. ἀδικῇ G. H. ἀδικῇ V.
26. λέσαντα G. v. l. λύσαντα G. H. V.
πρέπειν G. H. V. πρὲπειν A.
33. ἔντασις G. ἔνσασις H. V. A.
34. πρῆσις G. H. πείσις V.

CXVII,

1. πόνοι G. V. πόνε V. F.
4. ἀθρόον V. A. ἀθρόως G. H.
6. ἀνάπνευσις G. H. ἀνάπνευσιν V.

VARIÆ LECTIONES.

9. σαῶς A. σαρὰ G. H. V.
καρκαιεῖν O. καρυσαρίῃ G. V. καρκαρίῃ H.
11. ἀλφαδρῇ H. V. M. ἀλφοῇ G.
13. συχνὸν G. οὔχνα V. A. οὔχνα H.
15. πάντα H. πάντας G. V.
τῇ G. H τα V. τῆς A.
19. Πυείημα G. H. Πυρίημα V. A.
24. βυδώνων G. H. V. βυδῶν A.
25. ξυμφίρει G. ξυμφέρει H. V.
27. μυεία G. μυείαι H. V.
ἄλλα G. ἄλλαι H. V. A.
πεζὰ G. πεζῇ H. V. A.
32. ἀλικτοειδῶν, κογλαείων G. H. V. (ᾗ) ἐχόντων μέλα κάλλ@ V. m.
κάθεφθ@ G. V. κάθεπτ@ A. κάτεπλος V.
34. λίτρον G. H. V. m. λύτρον V.
35. ᾗ τελλίνης G. ἢ τελλίνης H. ἢ ἰτελίνης V.
36. κάχρυ G. κάγχρυ V. κάγχρυϊ H.
37. ἄπυος G. ἄπονος H. V. A.

CXVIII,

2. κεκάμωμεν G V. κεκράμωμεν H.
4. χρεόμβυον G. H. V. χρεόμβυ@ A.
5. ἢ θεραπεῖν V. θεραπεῖν G. H.
11. ἀφεῖμι G. V. m ἀφὶ H. ἀφὴ V.
14. νέει G. V. νέη H.
16. ἀμάρθεν G. H. V. χαμεύθεν V. m.
19. τάμνοντα G. H. V. τάμνεντα A.
22. διασκιδνάναι G. H. διασκιδάναι A. διασκηδάναι V.
23. πτόεντα G. H. V. πτέοντα A.
οἰσύπῳ G. H. ὑσώπῳ V. οἰσώπῳ A.
26. οἶνα G. V. λίνα H.
27. δάφνης H. G. v. l. (χρ.) δάφνα G. V.
31. ᾗ χάσται G. χάσται H. V.

CXIX,

1. ἰχαίμασι G. H. V. ἰχαίμοισι (ἴσως) G. v. l.
2. μάννῃ G. μάννης H. V. A.
ἀλόῃ G. V. ἀλόης H.
10. ἐγχέῃ τι G. ἐγχέῃ τις V. ἐγκέῃ τι H. ἐγχείν τι A.
12. εὐρύτητι G. H. εὐρύτητα V. A.
13. κοὴ Συκίῃ G. κὴ σικύῃσι H. σικύῃσιν V.
φερσοαλλόντα G. H. V. φερσοαλλέειν τὰ A.
κατ' G. H. ἐς V. A.
14. χοίνῳ G. V. χίνῳ H.
15. διαδράναι G. V. διαδρᾶναι H.
17. πύον G. H. πύος V. A.
19. τόνδε H. V. G. v. l. (χρ.) τοῦδε G.
27. Καύσι G. Καύσισιν H. V. G. v. l.
φεύδεν G. H. V. φεύδειν A.
31. τῆσι Καύσεσι G. τῆσι Καύσοισι H. τοῖσι Καύσεσι V.
ἀρχὴ H. V. ἀρχῆς G.

CXX,

1. φλεβὶ G. H. V. φλέβα A.
5. ἀναλάζῃ G. ἀναβάλλῃ A. V. m. ἀνεσύθη H. ἀνεθύοιη V.
7. τε G. H. V. τὰς A.
12. ξῆξιν G. θῆξιν H. V. A.
τεθάλφθωσαι G. H. τεθάλθωσαι A. τεθάλπωσαι V.
14. τε G. H V. τῷ A.
15. μῆον H. F. μίον G. V.
16. καοτὴ F. σικὴ G. H. V.
17. πυρὸς G. V. πυρῦ H.
εἰλδυμβύι G. ἐλδυμβύι V. A. ἀλλεσμένι H. (ᾗ) συστρεφομβύι V. m.
18. πολλῆς H. V. A. πολλὴ G.
20. ἐμβιβλήσω G. H. V. ἐμβεβλήσω A.
25. ὄρθι@ G. H. ὄρθρι@ V. A.
26. ὕτως H. A. ἕτος G. V.

CXXI,

5. μὲν μὴ G. μὲν ᾗ H. V. A.
7. ξωνόωνται G. ξωνήσονται V. σωνήσονται H. ἀθροίζωνται A. ἀθροίζον@ V. m.
8. ἀμφὶ ᾗ θερμασίης H. V. ἀμφὶ θερμασίης G.
10. ἔν τε G. H. V. ἐῶτε A.
13. δικθείνσι G. H. δικδείνσι V. A.
15. χεῖν@ G. V. χίν@ H.
19. Ηπατι V. ἤπατες G. H.
22. χρήσιμον G. H. V. χρήσει μὲ A.
ὅτι G. H. V. ὅτι (ἴσως) G. v. l.
ἄπυεσι H. ἄπνεσι G. V. ἄπνεσι G. v. l. ἄπνυι G. v. l.
23. πληρῶντα H. V. A. πληροῦντα G.
27. ἀπλαῖ G. ἀπλοῖσι H. V. A.
28. σπιονίτης G. σπεονίτης V. A.
ἐρθαὶ G. H. ἐρθὰ V.
29. Βισίνι H. Βισίμι G. V. Βυσίνι F.
30. κοσκίνι G. V. κοσκίνι H. καρκίνι F. ὀνίσκι M.
33. εἰθισμένοι G. H. V. ἠθισμένοι F.

CXXII,

12. Αρης G. H. V. (ᾗ) θάνατος V. m.
13. κατεῶνα G. H. V. ἀγκῶνα F.
16. προκαλέσται G. H. V. προσκαλέσται A.
17. ἴχειν G. H. V. ἔχειν A.
19. οἰσύπι G. H. οἰσώπι A. ὑσώπι V.
20. δευδίντες G. H. V. δευδίντας A.
21. βάρια G. H. βαρία V. A.
26. θηραὸς G. v. l. θηεινὸς G. V. θηεινὲς H.
Σκυβαλίτης G. H. σκυμβαλίτης V.
27. τέπληγας G. H. τίπληγας V. τόντηγας A.
29. τέπληξι G. H. V. τόντηξι A.
31. Λίθων G. H. λίθῳ V. A.
32. φλεγμονῆσι G. H. V. φλέγμασι A.

CXXIII,

3. πεχάδα G. H. V. (ᾗ) τὸ ὑπονκάτω ἢ βαλάνου V. m. πληχάδα, ᾗ τὸ ὑπὸ κάτω τῆς βαλάνου M. πληχάδα F.
5. Ροιάδα G. H. ξοάδα V. A.
6. οἰκτίσεως G. H. V. οἴκτισοι A.
11. ἤδι H. ἤδι G. V. ἴδει F.
13. προσιόντων G. V. m. προσίτων V. προσίσει τῶν F.
15. ὑπόσασιν G. V. ἀναπόσασιν H.
16. πάθεϊ G. βάθεϊ H. V. G. v. l.
18. ἀσηρὸν G. V. ἀοσηρὸν H. θλιπτικὸν A. (ᾗ) τὸ θλιπτικὸς V. m.
20. τῖὼ H. V. τὸν G.
21. κοὴ τὸς H. V. τὲς G.
23. ὧν τοῖς G. V. ὧν ἂν τοῖς H.
25. ὅτι G. H. ἐν V.
26. ἄν κὴ G. ἄν τις κὴ H. V.
28. λύχνι G. H. V. λύχν@ A.
29. καστείη G. V. καστέιον H.
χάρτα G. H. V. χάρτι A.
31. ὀπτελητέον G. H. V. ὀπτελητέειν A.
32. μύρῳ G. H. V. μύρων F.
βάκχαει G. H. V. βάκτωει A.
33. Ινδικῦ G. H. ἰνδῦ V. A.
τῦ Ἀνδρε@ τῦ Ινδικῦ G. τῦ Ινδικῦ Ἀνδρε@ H.
34. τῶν G. H. V. τῷ A.

CXXIV,

1. ἔγχυτον O. ἔνχυτον G. ἔγχυτειν A. ἐντυχεῖν V.
Διαχείειν G. H. V. Δισχρέειν A.
5. λαπαξι@ G. λαπάσι@ H. V. G. v. l.
9. ἤξεις H. V. ἤξεις G.
φυσῆν G. φύσιν H. V.
οἷά γε G. H. V. οἷακα (ἴσως) G. v. l.
13. οἰκευμβύην G. εἰκευμβύην V. ἀκευμβύην H. φερμβύην A. V. m.
14. ἐμποιήσι G. H. V. ἐμποιήσεις F.
15. ὑποδυμιῆν G. H. V. ὑπομβύην A.
16. φερὸ G. H. V. φερὸς A.
17. πρέπειν G. H. V. πρέπειν A.
18. τῖὼ G. H. V. τὸν A.
22. ὄρθιον G. H. V. ὄρθριον A.
25. ἐς ἀναιχωτίην ὅτι παρῆσθη τῦ G. V. ἐς ἀναιχωτίην τῦ H.
26. φερίγματ@ H. m. πλάματ@ G. V. θώματ@ H.
ἀκυείη G. V. ἀκμείη H.

27. ἀνα-

VARIÆ LECTIONES.

27. ἀναλαφύσσει G. ἀναλαφέσσει A. ἂν λαφέσσει H. αὖ λαφέσσειν V.
32. αἰδῖον G. H. ἴδιον V.
πεπύσιας H. πεπύσιας G. V.

CXXV,

3. πλεχάδι G. H. V. (ἢ) τὸ πλείστον V. m.
4. ἁλῶναι G. δῆναι H. δῆσται V.
5. καταπονοῦντα G. H. καταπονῆντα A. καταπωνῶντα V.
8. πάρκλιν G. H. πάρκλειν A.
12. ἀντερείδασθαι G. H. ἀντερίδασθαι V.
14. ἐλιλισφάκει G. ἐλελισφάγει H. V. ἐπελισφάγμει A.
15. ἰῦτ' ἂν G. H. ἰῦται V.
21. βλίτον G. H. V. m. κέτον V.
22. πεπίων G. V. πίπων H.
πολλῆς G. H. πολλὸν V.
26. φερσίχοντα G. V. φερσίχοντα H.

CXXVI,

3. Χειρίων Νέων Θεραπευτικὸν Βιβλίον φερῶτον G. H. Χειρίων Θεραπευτικῶν α'. V.
10. Θεραπεία Μελαγχολίης G. Θεραπεία Μελαγχολίης. Λείπει ἔνδεκα, ὧντα V.

CXXVII,

1. Περοίμιον. Κεφ α'. desunt V.
6. κοτι G. H. πυτε V. A.
9. ὑποδιδρήσκειν G. V. m. ὑποδιδρήσκειν H. V.
καλαμολακεῦσιν G. καλαλακεῦσιν V. καλαμαλακεύειν H.
11. ξωνδιαιτέοντα G. H. ξωνδιαιτέοντα A. ξωνδιαιτεῶνται V.
12. θάνατον G. H. τῇ θάνατον V.
τάδε G. V. τόδε H.
14. φράσω H. V. σφράσω G.
15. Θεραπεία G. H. Πιελ V.
17. Κεφ. β'. G. H. α'. V.
19. σμικρῷ ἄλγεϊ G. V. σμικρῷ πάθεϊ ἢ ἄλγεϊ H.
20. περσολάζοι G. V. περσολάζῃ H. προσελάλοι A.
22. ἰήθη G. H. ἰάνθη V. G. v. l. ζάνθη A.
χείνη G. V. χρόνον H.
23. ἡμίεαν G. H. V. ἡμίεαν A.
25. ἢν G. ὧν H. V. A.

CXXVIII,

2. κοτύλης G. H. V. κολύτης A.
3. κατιαγγέειν G H. κὴ ναγγέειν V.
5. ἀναίμακτον G. H. V. ἀναιμάκτος A.
6. ἀρειδέως G. H. V. ἀρειδίει A.
τε G. H. V. τῶ A.
Κεφαλαίῳ G. κεφαλαίῃ H. V.
7. ἴκῃ G. H. εἶη V.
8. δίπλαῖ G. H. V. δίπλας A.
9. τι G. τῷ H. V. A.
11. ἐπικέαται G. ἐπικέανται H. V.
12. λιπαὶ G. H. λιπαὶ V. A.
13. Κεφαλαίῃσι G. V. κεφαλαίῃ τε H.
14. ἀπάσῃσι G. H. ἅπασι V. A.
27. ἐπεὶ G. H. ὅτι V.
34. χρέων G. V. χρεὼν H.
35. τῆς τερμίνθε G. τ' τερμινθίνης V. A. τερμινθίνης H.
37. Κατειάδιον G. H. V. εἶδος ὀργάνε εἰς τὸ λῦσαι τὰς τ' ξίνος φλέβας V. m.

CXXIX,

1. Στορμὼν G. V. σορὸν H.
2. ὀδόντα G. ὀδὸν H. V. A.
4. ξυγχαράσσοιτο G. H. V. ξυγχαράσσει τὸ A.
7. ἢ G. H. κὴ V.
τοῖσι H. V. M. ποὶ G.
8. κινώσαντα G. H. V. κινώσαι A.
ὀκόσον G. H. V. ὑκόσειν A.
9. μάσσειν G. αἱμάσσειν H. V.
10. βαλαύστιον G. H. V. καλαύστιον A.
14. καίειν G. H. V. m. κὴ ἐν V.
ἐπποληῆς G. H. ὅτι πολλῆς V.
15. ἀπάνευθεν G. ἀπάνευθε V. ἐπάνθιδε H.
20. βυθίοισι H. βαθίοισι G. V.
28. ἀλπίρων G. καυτήρων H. V. G. v. l.
30. ἐμπάθειν G. H. V. ἐμπλάθειν (ἴσως) G. v. l.
φοινίσσειν G. H. V. φοπίσσων A.
31. ἐγχείοντα G. H. V. ἐγχέοντα A.
32. ξωνθέτον τὸ ἀλῷ G. H. ξωνπεθὲν ἀλῷ V.
34. φάρμακα G. H. V. φαρμάκῳ A.
36. Δίαστα H. V. δῆστα G.
λεπῇ G. H. V. λεπτῷ A.

CXXX,

5. πόνε G. τὸ H. V. A.
8. κάρε G. H. κάρῳ V. G. v. l.
9. κρέοσιν G. κρέοσεν V. κρέοσειν A.
12. λαγὸς V. λαγωὸς G. H.
ὀπῖδος G. H. ὄπος A.
13. παχῦνόν τε G. παχυόντα H. V. A.
15. ἐφθῶν G. H. V. ἰθῶν A.
19. ἴχειν G. H. ἰχνὸν V.
22. ἀφιλέντων G. H. V. ἀφιλέντων A.
24. σῦπνοι G. σῦπνοις H. V. G. v. l.
σύφοισι G. V. ἔφοισι H.
27. ἐξαγωγὴ G. H. ἢ ἀγωγὴ V. διεξαγωγὴ (ἴσως) G. v. l.

CXXXI,

7. ξυσῇ H. ξωσῇ G. V.
8. Κεφαλαίῃσι G. κεφαλῇσι H. V.
τίσι G. τοῖσι H. V.
11. μέλλῃ G. H. V. μάλλει A.
12. πλημμύσσοντι G. πλημμύσσον τι V. πλημμυρῶντι H.
14. ἐκρῇ G. H. ἰχρεῖ V.
16. ἢ G. H. κὴ V.
22. ἐπὶν G. ἐπεὶ H. ὅτὶ V.
24. ὅτὶ G. ἐσὸν V.
26. τὸν H. V. τὸ G.
28. τετμηκέναι H. τετμηθῶαι G. V. (ἐν ἄλλῳ) τετμηκέναι V. m.
29. δραχμαὶ G. H. δράχμας V.
31. ὑπαναπίφειν G. ὑπαναπαφῆν V. ὑπαναπαφίειν H. ὑπαναπαφῆν A.

CXXXII,

2. ἢ απονδύλιον G. H. κὴ απονδύλιον V.
10. μαρμαρυγῶν G. μαρμαρυγμῶν H. V.
12. τόδε H. τάδε G. V.
13. καμάτων· Πρόνοια, κὴ ἐπιμονή· προεδρίη G. καμάτων· προεδρίη H. καμάτων· πρόεδρίη V. (ἢ) πρόνοια κὴ ἐπιμονὴ V. m.
24. οἱ πλείπατοι G. ὑπέρτατοι H. V. G. v. l.
29. διασμὸν G. V. διαγμὸν H.
35. κεφαλιὼ G. H. κεφαλῇ A. κεφα V.

CXXXIII,

1. πίσις G. πίξις H. V. A.
3. προπίσεις G. H. προσόπις V. A.
ὕδατος ἢ οἴνε H. V. ὕδατος πόσι ἢ οἴνε G.
5. θύμβρης H. V. θρύμβρης G.
9. ἢ εὔχαει H. εὔχαρι ἢ G. V.
11. πισάνη G. H. V. πισάνης A.
13. ὄξος G. ὄξεος H. V. A.
17. εὖ καλὸν ἐν τούτοις τοῖσιν A. εὖ τοῖσιν G. H. εὖ τοῖσιν V. (ἢ) καλὸν ἐν τούτοις V. m.
20. Θεραπεία G. H. Πιελ V.
24. χὸ ὑ μοῦνον G. χὸ μοῦνον H. V. G. v. l.
27. ζώειν G. V. ζωὸν H.
τλαῖεν G. τλῆεν H. V. A.

CXXXIV,

9. σμικρὸν H. V. σμικρὰ G.
10. μώδησιν G. H. V. σῆψιν A. V. m.
11. ξυμβῇ G. ξωνέβη H. V. A.
13. εἰρέαται G. H. εἰρέανται V. A.
26. κρέοσον H. κρέοσων G. V.
27. τουτὶν G. V. τούτων H.
29. Βυσίνη G. Βυσίνη H. V.
31. καπίνην G. V. καπεῖνην H.
33. αἰθύης G. H. αἰθρίης V.
ἐνοικάδιοι G. H. V. ἐνοικάδιες A.
39. πίνοντας G. H. V. πώντας H. m.

VARIÆ LECTIONES.

CXXXV,
4. πρόσειν G. H. V. πρόσεις A.
5. ὠφιλεῦντα G. H. V. ὠφιλεῦντας A.
6. μὴ G. V. μὲν H.
ἐπιτὰ G ἐπιτὰ H. V.
8. ἔκκρισις G. H. V. ἔκκρισι A.
11. καλαμίνδῃ G. H V. καλαμίδῃ A.
14. ἐν G. H. ἐς V. A.
15. βέμβικα G. H. V. (ἡ) τεῖχον V. m.
ἱστάναι G. ἱστάναι H. V.
17. ἀριμαῖσ G. H. V. ὑραμαῖσ A.
ἡσυχίη H. ἡ ἠσυχίη G. ἡ σικύη V.
19. ὠμοῖσι G. H. V. ὤμοισι A.
λιπαρὸν G. H. V. λιπαρῆν A.
26. κακὸν G. H. V. κακῆν A.
32. ὑῶν H. V. M. οἷον G.
35. σίκυσ G. σίκυες V. σίκυα H.
36. κακὸν G. H. V. κακῆν A.
37. ὠραίως H. ὠραῖσ G. ὡραῖσ V.

CXXXVI,
5. ἤδη G. H. ἢν δὲ V.
8. ἔκασον H. ἐκάστω G. ἐκάστην V.
εἴασι G. V. ἐάσῃ H. ἔασι (ἴσως) G. v. l.
13. Θεραπεία G. H. Πτελὲ V.
22. ἄδηται H. ἄδητο G. V.
23. ἢν H. V. A. εἶν G.
26. δὲ G. H. δεῖ V.
30. ἐγκεφαλίτης G. H. ἐγκαυμβίτης V.
33. μίρσ H. μίρες G. V.
< G. << H. V.

CXXXVII,
1. στομάχῳ γὸ τῇ δυνάμει G. στομάχῳ γὸ καὶ τῇ δυνάμει H. V.
18. φράσω H. V. φράζω G.
21. γυναικὸς H. V. A. γυναικῶν G.
24. ἠριθμὸν G. H. V. (ἡ) ἀρχόμθμον V. m. ἀρχέμενον A.
26. ἀναδρέψῳ G. V. ἀνατείψῳ H.
28. ἐγχείπλοντα G. ἐγχέπλοντα A. ἐγχρεπλοντα H. ἐγχέμπλοντα V. (ἡ) ἐντιδίντα V. m.
31. ἐγκοτεῖ G. ἐν κοτεῖ H. V.
37. ὅκως G. H. ὅπως V. A.
ἐκδικεινῆσαι G. V. ἐκεινῆσαι H.

CXXXVIII,
1. Αμεινον G. V. ἄειζον H.
3. μειμένειν G. V. ἐμμενέειν A.
5. ἢ G. V. ἢν H. G. v. l. (ἴσως).
ἢ γὸ ἂν ἰκτεὸς G. V. ἢν γὸ ἰκτεὸς H.
6. ἀπαυδᾶν G. ἀπαυδεῖν V. ἀπαυδεῖ H.
11. ἔη χρηστὰ H. A. εἶη χρηστὰ G. εὔχεσθαι V.
21. δέχονται G. δεχονταὶ H. χιὸν τὰ V. A.
23. σειραίῳ τῷ Κρητικῷ H. Σηραίῳ τῷ Κρητὶ G.
σκυτελλίτῃ G. σκύτέλλιτι H.
35. τερμίνθυ H. θερμίνθυ G.

CXXXIX,
7. ἐξεχὲς G. ὀξεχὲς H.
11. δὲ κὴ τερπνὸν H. δὲ τερπνὸν G.
18. λιτὴ G. λιτῆς H.
23. ἢν G. ἡ H.

CXL,
11. ὀσφῦϊ G. ὀσφυὶ H.
14. ἔμετοι G. ἔμετος H.
25. βλάψαι G. βλάψαι δύνανται H.
29. μὴν H. μεὶν G.
ξυὶ H. ζυὶ G.
30. Βυσίνυ G. Βυσσίνυ H.

CXLI,
2. ἢ οἱ ἀφὸ H. ἢ ἀφὸ G.
8. ἡμῶντα G. ἡμυῶν) H.
13. χρέο G. χρέῳ H.
16. μαλθακωτάτοισι εἰ H. μαλθακωτάτοισι G.

CXLIII,
1. Θεραπεία G. Πτελὲ H.
4. τῶ G. τὸ H.
10. ἐκρέον H. ἐκκρέον G.
18. χυμὸς G. χυλὸς H.
20. μασίχησι G. μασίχῃ H.

CXLIV,
4. Θεραπεία G. Πτελὲ H.
13. δέμθαι G. δέμεναι H.
19. σρίγξιας H. σρύξιας G.
20. ψύας G. ψόας H.
21. ἢ G. ὁ G.
22. δέξοδον ὅκως ἀρήγειν G. H. δέξοδον ἀρήγειν M.
24. ἀλίτησι G. ἀλφίτησι H.
26. τάδε σει G. τὰ μέσα H.
29. μῆον H. μεῖον G.
30. φρενίτιδι G. H. βρεναίτιδι H. m.
πυτεροσίλινον H. πυτρόσελι G.
ποικίλων δὲ, μύρα ῥὲ ἑκάστα G. ποικίλων μὲν ἑκάστα μύρα H.

CXLV,
3. Θεραπεία G. Πτελὲ H.
9. ψυῶν G. ἢ ψυῶν H.
10. λαγόνῳ G. λαγόναν H.
11. ἐς τὸ πὰς G. ἐς πὰς H.
14. λεβαστὶς H. λεβαστὸν G.
20. ἀλικακάβι H. ἀλικακκάβι G.
22. κὴ ἀφὸ τῶ σίγκι G. κὴ τὸ ἀφὸ σίγκι H.
27. ὄκιστα G. ἵκιστα H.

CXLVI,
11. τῆσι H. τοῖσι G.
23. ἀκεισίνς G. H. ἀκρατὶς (ἴσως) G. v. l.
ἄδρεπτῳ G. H. ἄσεπτῳ (ἴσως) G. v. l.
28. ἔη G. ἔοι H.
29. σύψιν G. γύψον H. G. v. l.
31. τοῖσδὲ κὴ H. τοῖσδὲ δὲ G.

CLVII,
4. ἢδὲ G. εἰ δὲ H.
χραίνῃ G. χραίνοι H.
16. ἢν G. πῃ H.
μηδὲν ἢ G. μηδενὶ H.
20. οἱ ὕπνοι G. ἄϋπνοι H.
23. βολαῖσι τοῦ G. βολαὶ, σίτυ H.
24. τόνον G. τοίνυ H.

CXLVIII,
14. κολοκυώδης H. κολοκύντης G.
15. ἀργυγλωσσον G. ἀργογλώσσου H.
16. βρύον H. βείῳ G.

CXLIX,
25. πεῖν G. ποιεῖν H.

CL,
8. Κελτέων H. Κελτίων G.
17. ἀμμωνιακὸν H. ἀμμεωνιακὸν G.
26. κορυκοδολίαι G. κορύκοδοι λεῖαι H. κόρυμβοι λεῖαι M. H. m.
34. λαγὼς G. λαγωὸς H.

CLI,
5. κρέοσον G. κρέασων H.
7. ἀπὰρ κὴ πάντων G. ἀπὰρ ἀπάντων H.
10. παρικδίων G. περ ἐκθίων H.

NOTÆ

NOTÆ
IN
VARIAS LECTIONES;
EMENDATIONES, & CONJECTURÆ.

QUÆ res maximè ſolent Antiquorum Libris labem inferre, eæ videntur omnes ad depravanda hæc *Aretæi* ſcripta conſpiraſſe. Horum enim Codices MSS. ſunt quidem ii numero non admodum pauci, (de *tredecim* ad me notitia pervenit;) ſed quoniam alii cum aliis tam in mutilis trunciſque partibus, quam in prodigioſis erratis perpetuo ferè tenore exhibendis mirificè conſentiunt, alii ab his in utràque re interdum haud parum diſcrepant, eos neque ex uno, neque ex valde multis Exemplaribus deſcriptos fuiſſe cenſendum eſt. Sunt etiam, (de plurimis ita eſſe audio,) manu admodum *Recenti* ſcripti; ideoque eos, utpote ab indoctioribus Librariis exaratos, vitiis ſcatere minimè mirum eſt; quibus quidem Codicibus etiamſi paulo frequentiora menda irrepſiſſent, condonandum eſſet hominibus, cùm ibidem de Arte tractaretur ſibi neutiquam intellectâ, & in qua voces ſæpe occurrerent extra communem uſum poſitæ, obſcuræ, niſi Medicis fere inauditæ. Quid quòd *Aretæus* ad duorum fere Antiquiſſimorum Scriptorum, *Homeri* ſcilicet & *Hippocratis*, dicendi rationem, ſtylum conformarit: & non modò obſoletas horum voces frequenter adhibeat, ſed & novas ipſe haud rarò effingat; omniaque Dialecto, jam etiam ſuo tempore deſuetâ, comprehendat. Neque verò, exceptis tribus, Medicum quenquam Græcum, de *Aretæo* vel famâ audiviſſe percipimus. Ex iis autem qui de eo mentionem faciunt, *Paulus* unam duntaxat, eamque haud magni momenti ſententiam, affert; neque in deſcribendis medendiſve morbis, hujus veſtigiis inſiſtere videtur. In eo autem loco, ubi *Dioſcorides* ex illo aliquid adducturus fuit, hiatus reperitur. *Ætius* autem quater ex *Aretæo* quædam ſe deſumere fatetur; quæ licet multùm immutata, ex iſto, quem nobis uſum præſtiterunt, quantùm reſtituendis corrigendiſque Veterum Libris proſit hos ab inſequentium Sæculorum Authoribus citari, declarant. Ad hæc, neque inter Criticos, niſi unus fortè aut alter, exſtitit, quem in *Aretæi* lectione verſatum eſſe conſtat; hos autem, ut *Mercurialem*, *H. Stephanum*, & *Foëſium*, ex eo aliis Authoribus lucem attuliſſe, non item ex aliis hunc emendaſſe, invenio. Cæterùm Editiones, nonniſi duæ, hujus Authoris *Græcæ* prodierunt; quorum prima à Viro & docto & diligenti data eſt: is quidem, quicquid è MSS. colligi potuit, ad illuſtrandum Textum fideliter & cum judicio diſpoſuit; conjecturas, doctas quidem ſed pauciſſimas, eaſque nudas, ne verbo quidem addito, attexuit. Poſterioris Editionis Author, quàm nihil hujuſmodi, aut aliud ſanè quippiam utile effecerit, in Præfatione declaratum eſt.

Supereſt, ut exponam quas mihi potiſſimùm in emendando *Aretæo* leges præſcripſerim. Cùm, uti ſupra dictum eſt, *Homeri* ac *Hippocratis* dictionem ſtudiosè imitetur, ſiquid apud iſtum barbari, obſcuri, abſurdi, duri, levi mutatione in eorum verba detorqueri poſſit, magnas mihi aſtipulari authoritates cenſebo. *Ætius* quoque, uti palam feci, multa ex *Aretæo*, nomine hujus celato, decerpit; multa ex *Archigene* deſumit, quæ cum his *Aretæi* planè eadem ſunt; adeoque non mediocre Emendationi momentum accedet, quam cum ſcriptis iſtis congruere demonſtrabo. Quin & *Aretæus* ipſe, ſi loca ſenſu à ſe invicem non multùm abhorrentia contuleris, ſanis frequenter ſententiis depravatas optimè caſtigabit: quòd dicendi rationem ubique ſervet preſſam, teretem, uniformem.

Cæterùm, detegendis indicandiſque præcipuis errorum originibus, commodè ſæpe eruitur, firméque ſtabilitur vera lectio. Jam cùm in exarandis Codicibus, verba, vel à Dictante, vel ex Autographo, excepta, chartæ mandentur: quidam malè legendo, quidam malè audiendo, omnes malè ſcribendo peccant. Qui audit, quique legit, pravâ ſcripturâ litteras confundit, dimidiatas pingit, alias aliis nimis ſimiles exprimit: negligentiâ quædam omittit, quædam tranſponit. Qui malè audit, ea quæ ſono ad ſe invicem accedunt, pro ſe invicem ponit; voces incognitas perperam ſcribit: pro non intellectis notas, pro inuſitatis communes ſubſtituit. Qui legit, litteras & verba ſibimet formâ ſimilia pro ſe invicem ſumit; ſi voces ſimiles aut ſimiliter terminatæ haud longè inter ſe diſtent, ultimam earum cum intermediis omnibus omittit: eâdem de cauſâ nonnulla repetit; particulæ etiam, & voculæ minutæ hujus viſum effugiunt: verba è Margine Textui, quæ ibidem admitti non debent, & quæ debent, alieno loco, inſerit; Gloſſemata vel vocibus quæ per hæc declarantur, addit, vel iſta inducens has ejicit. Uterque, ſi ad res magis, quàm ad verba, attendit, horum ordinem, ſervato ſenſu, invertit: voculas idem ſignificantes alias aliarum loco ſupponit: particulas frequenter omittit, frequenter mutat, præpoſitiones item & adverbia: numeros, caſus, modos confundit: voces ſimplices pro compoſitis, & has pro illis, uſurpat. Quòd ſi ſenſum haud aſſequantur vel parum curent, ambo verba ineptè ſeparant, & conjungunt; malè interpungunt, Spiritus & Accentus perperam appingunt. Cauſas errandi, & ei qui id quod ſcripturus, & ei qui id quod dictaturus eſt, legit, communes eſſe conſtat. Rectè quidem interdum legunt, quod haud rectè rurſus exſcribunt: ubi ſcilicet vetuſtas, aut caries, aut injuria quævis alia, vocabula ſive litteras, vel earum partes delendo obſcurandove, ita immutârit, ut diverſa potiùs re-

præſentent. Porrò cum MSS. partim Majuſculis, partim Minuſculis, Litteris exarentur; quarum Majuſculæ prope ſimiles ſunt, earum Minuſculas ſæpè haudquaquam ejuſdem formæ eſſe contingit: idemque vice verſâ obtinet. Eſt etiam obſervandum, Majuſcularum formam in diverſis Codicibus non eſſe admodum diverſam: Minuſcularum ſpecies eſſe quamplurimas, plurima item abbreviationum genera, ita ut difficiliùs ex his conjectura formari poſſit; cùm planè neſciatur quonam ſcripturæ genere exaratum fuerit Exemplar, è quo Codex alius ſit exſcriptus. Frequenter etiam accidit, ut Codices depraventur, eò quòd Librarii, quæ vel non intelligant, vel non probent, ſcribere nolint: adeoque conjecturas ſuas pro his ſubſtituant. Frequenter etiam, ut Libri ſui caſtigatiores perfectioreſque appareant, lacunas ex ingenio ſuo quoquo modo ſupplere ſatagunt; ubi nempe vel finis vel principium vocabuli eraſum eſt, quippiam pro ſuo captu aſſuentes, unde linguæ ſaltem ejuſdem cum cæteris videatur: ſenſu interim, prout obtigit, vel aliquo, vel nullo. Trium tres diſſimiles in unâ eâque notiſſimâ Voce mendorum cauſas proferre liceat. Pag. 113. lin. 17. legitur, *συχνὸν πίνειν ἔλαιον.* pro *συχνὸν*, Codices duo habent *ὖχνυ.* ſcilicet quia Majuſculum Σίγμα, hoc (C) atque hoc (Σ) modo ſcriptum, facilè temporis injuriâ & Scriptoris negligentiâ, Majuſculum Ε duobus his modis (Є) atque (E) expreſſùm, plurimùm referet: unde *ὖχνὸν* factum eſt; Νῦ autem, cùm minuſculâ ſic (ν) ſcribatur, ab Υ ψιλὸν minuſculo (υ) parum differt: ita *ὖχνυ* factum eſt; Librarius autem tertius, in Græcæ fortaſſe Linguæ ſcientiâ ſe verſatum exiſtimans, neque hujuſmodi vocem in eâ reperiens, ſagaciter *ὖχυ*, Imperativum ſcilicet ab *ὑγράω*, Libro ſuo inſeruit.

His omnibus de cauſis plurima in *Aretæi* Libros fluxiſſe vitia credo; ad eamque corrigendi normam Emendationes & Conjecturas ſequentes ſæpius accommodabo.

Notandum, quicquid ex *Hippocrate* citatur, id paginis lineiſque Exemplaris, *Genevæ* Anno 1651, impreſſi; quicquid ex *Ætio*, id ſolius, quæ prodiit, Græcæ Editionis, *Venetiis* An. 1533, aptari.

Pag. I,

Tota hæc Pagina, quæ Titulos Capitum continet, tam in MSS, quam in impreſſis Codicibus, deeſt: ſed cùm ſequentibus Libris Tituli præfigantur, huic etiam primo eos præponere non incongruum putavi. Quæ Stellulis notantur Capita, vel partim, vel ex toto perierunt.

II,

9. *πλησίον ἴδιος ἦ*, Malim, *πλησίον ἴσιν Nos*, uti legi debere conjicit *Goupylus*, uti etiam hæc verba tranſtuli. Si *ἴδιος* ſervandum eſt, eo ſenſu intelligendum eſt quo, *Σκοτώματος ἧ ἢ ἰδίη, βάρος ἢ κεφαλῆς* &c. (33. 30.) *ἰδίας* etiam pro *ἴδιος* inter Var. Lect. reperitur.

III,

10. *ἐς τὸν ἡμέρην, σημασίην διώσατο.* Ita legendum, rectè proculdubio, conjecit *Goupylus*; Libri enim omnes, pro *ἡμέρην, ἡμετέρην* habent: & *Craſſus* iſta vertit, *nos ad ægritudinis notitiam impulerunt*; *σημασίη* vero, uti infra (l. 12, & 33.) acceſſionem ſemper, idem ſcilicet quod *παροξυσμὸν*, ſignificat.

19. *ξωτερείσουσιν.* Legendum *ξωτερείδουσιν* ut (5. 4.)

27. *ἐρύθημα μήλων.* Ex Margine hæc Textui inſerta videntur; etenim antea dixit, *μῆλα ἐρυθρά.*

IV,

3. *αἰτίων. Craſſus αὐτίων* legit; utpote qui, *eorundem*, verterit. Priori verò loquendi genere paſſim utitur, ut *αἰτίης τευτὴ* (56. 11.) Hæc autem juxta *Hippocratis* ſententiam dicta ſunt, Lib. de Flat. (300. 41.) & de Morb. Sac. (306. 38.)

4. *σὺ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα* &c. Videntur hic quædam deficere, & mendum etiam cæteris ſubeſſe.

15. *ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται* G. V. *τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται ξυμπαθέα* H. Exemplum hoc verborum tranſpoſitionis, quod in MSS. frequentiſſimè accidit, unicum dare ſufficiat.

19. *ἀνάκλισιν* G. H. *ἀνάκλησιν* V. Malim *ἀνάκλασιν* ab *ἀνακλάω*. Ita, (3. 17.) *κεφαλὴ ἐς τὸ μετάφρενον ἀνακλᾶται.* & (5. 18.) *τὸν κεφαλὸν ἀνακεκλασμένον.* vide etiam 5. 22, 34. *Ανάκλησιν Ioniceè* uſurpari nequit, quoniam iſta vox, ab *ἀνακαλέω* formata, aliud ſignificat.

31. *ξωτιχέες. πάσχειν* hic, puto, deficit. Ita (6. 16.) *ἅτε τῷ ξωτιχέϊ παθέϊ τῶνδε σφὶ ζώων.* & (11. 13.) *ἡλικίη, φευκτὸν σφὶ ἄλλων πάσχουσι γίγνεται.* & (54. 24.) *παῖδες ταχὺ παθεῖν τι εὔκολοι.*

V,

1. *καὶ θανάτου ἡ φύσις. Goupylus* vertendum monet, *quæ etiam eſt mortis natura.* Hæc autem meliùs intelligentur ex iſtis quæ habentur in Capite de Elephantiaſi. (77. 34.) *ἄφυκτος ἡ νοῦσος, τίκτεται γὰρ θανάτου ἐκ αἰτίης· φύξις δὲ ἐμφύτου θερμοῦ —— ἥδε δὲ ἡ ξυνὴ θανάτου καὶ τῆδε πάσῃσι αἰτίη.*

5. *σφηνὶ ἀλὸς ξυϊδέων εἶναι.* Abſurdè in quibuſdam Codicibus legitur, *σφηνὶ νὴ Δία ξυϊδέων εἶναι. Craſſus* autem vertit, *cuneis per Jovem facilè diduci* poſſint; quem ab *Ionicâ* tmeſi falſum rectè monet *Goupylus.* Hæc quidem apud *Poetas* frequentiſſima; quâ *Aretæus* quoque in aliis locis utitur, ut (7. 21.) *πεῖν ἢ ἐς ἐνεῖναι δὲ τέχνῃ χρήσασθαι.* & (28. 16.) *ἐπ' αὐτὰ ἴσται.* Porrò ex ultimâ ſyllabâ *τῆ* (*σφηνὶ*) Librarii formarunt *νὴ* ante *ἀλὸς*, tmeſin hanc pariter non intelligentes.

19. *βρόχθ*. Legendum *βρόγχος* ex *Fabricii* Var. Lect.

25. *ξέχει ὅλη ἐς τοῦτο.* Hæc profectò ſana eſſe nequeunt; neque enim congruunt Emproſthotono affectis, qui, ut ſupra dixit, ſunt *κυφὴ τὰ νῶτα*, &, uti mox eos deſcribet, *ἐς τὸ πρόσθεν ἢ τοξοῦνται μᾶλλον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται. Goupylus*, pro *ὅλη*, legit *ἕλκει.*

κεφαλὴ φρενὸς ἐς θώρηκα συντενδυκῖα H. *κορυφὴ, κεφαλὴ φρενὸς, ἐς θώρηκα συντενυκῖα* G. V. Malim *κορυφὴ φρενὸς, κεφαλὴ ἐς θώρηκα συντενυκῖα.* Mendum hoc ita accidiſſe potuit; *κορυφὴ* omiſſum eſt, ac in Margine poſitum; ab alio deinde, ſed haud ſuo loco, reſtitutum. Verùm hoc modo multo elegantior ſententia eſt, cum caput ita pectori affixum deſcribatur, ut ejus vertex in terram pronus dependeat.

VI,

15. *Συνάγχη καὶ Κυνάγχη ἥδε καλέεται.* Legendum exiſtimo, *Κυνάγχη ἥδε καλέεται*, cætera autem ex Margine aſſumpta. Nam cùm duas, eaſque contrarias, deſcribat Anginæ ſpecies, cur hæc *Κυνάγχη* vocetur, hic rationem reddit: mox autem alteram magis peculiariter appellari *Συνάγχην* docet, *οἷον συντεύσαν ἔνδον καὶ ἄγχουσαν*, cui quidem contrarium Symptoma huic ſpeciei, nempe tumorem & eruptionem, competere affirmat.

VII,

3. *ψύχον.* An *ψυχρὸν?*

21. *ὁκ*

NOTÆ IN VARIAS LECTIONES.

21. ὡς Κυνάγχην ἀπὸ Συνάγχης γίγνεσθαι. Ita ex conjecturâ meâ; ſed in Textum per incuriam irrepſere, cum nihil hujuſmodi facere decreveram. In Libris omnibus legitur, ὡς Συνάγχην ἀπὸ Κυνάγχης γίγνεσθαι perperam certè. Συνάγχης enim jam Symptomata deſcribit, quæ quidem in Κυνάγχην feliciter tranſit; ita enim exteriores gutturis partes afficiuntur, interiores liberantur, atque ita periculum evaneſcit. In hâc præcipuè re duas has Anginæ ſpecies à ſe diſcrepare manifeſtum eſt.

VIII,

4. εἰ. Meliùs εἰ δὲ ut in V.

7. ὑμένων, ἔνθα &c. An ὑμένων, οὗτι ἔνθα &c. Sententia ſanè alioqui manca eſt; hâc autem loquendi formâ ubique fere utitur (ut 3. 16, 17. & 13. 16.) Iſta vox autem facilè omitti potuit, propterea quòd ejus initium ſequentis voculæ initio non abſimile eſt.

λαίφεα. Ita legendum ex Cod. H. non ut in G. λέπεα. Sic Uteri Membranas navigii velis comparat, (73. 11.) ὑμένες νευράδεις, πλατεῖς ὅκως νεὼς λαίφεα.

32. ξυπαρὸν H. λιπαρὸν G. Quid pingue Ulcus ſit, neſcio; ſordidum, ut mali moris, ſemper notatur: eique καθαρὸν opponitur. (50, 18.) πολυτρὰ, κοῖλα, ξυπαρὰ, δυσπλθέα τὰ Ελκεα. Et (62. 9.) Ελκεα, ἄλλοτε μὲν καθαιρόμενα, ἄλλοτε δὲ ξυπαρά.

IX,

6. ἐκτινάξησαι, καὶ ἐμελάνθησαι, καὶ ἐς G. ἐκτινάξησαι, καὶ ἐς H. Hæc, ut Exemplum verborum quorundam omiſſionis propono; propterea quòd ſimilia ſimiliterque terminata non longè à ſe invicem diſtant.

18. βοῶσι. An βοῶσι, vel ſubintelligendum εἰδισμένοι?

20. ἔτι. An ἄλλ?

X,

29. κακὸν. An rectiùs κάκιον? (ut 10. 21. & 21. 4.)

XIII,

21. αὐτὴ. An αὐτῆ?

30. ὑπόχολον καπνορές. Legendum credo, ὑπόχολον ἢ καπνορές: quoniam ὑπόχολον, ſubflavum ſignificat, καπνορὲς autem aliam pituitam denotat ejuſdem coloris, ſed gradus intenſi. Ita (17. 5.) dicitur αἷμα ὑπόξανθον ἢ καπνορέως. Et (17. 25.) ξανθὸν καπνορέως pro flaviſſimo colore uſurpatum. *Ætius* hæc in ſuos Commentarios tranſcribens ita ait, βὴξ ξηρὰ· εἰ δὲ καὶ ἀναχθείη τι, ἀρρῶδες, καπνόλαιμον, ἔστιν ὅτε καὶ δίαιμον ἀνθηρὸν σφόδρα (174. 50.)

XIV,

1. ἐπανείρη. An ἐπανείρης?

2. κυπτοὶ F. *Craſſus*, in Variis Lectionibus *Edit. Baſil.* 1581. pro *curvantur*, *vigilant*, legendum monet. Omnes enim, ἄκυπνοι, habent; ſed perperam. In purulentis *Hippocrates* ait, eorum οἱ μὲν ὄνυχες κυπτοῦνται (42. 32.) *Aretæus* (42. 27.) Phthiſicorum, ait, ὄνυχες κυπτοί. *Ætius* hæc ex *Aretæo*, uti totum fere hoc caput, deſumens, ἄκρα ψυχρά· ὄνυχες πελιδνοὶ, καὶ κυπτούμενοι. Unguium uncatio, quam κύπωσιν vocant. *Cæl. Aurel.* (L. 2. c. 32.)

24. ὡς τῆμα. An rectè?

26. βραχείη. An ξαγὴ ἦ? vel ξαγῆ, ut (70. 30,) ἢν μανθάνω ξαγῆ. Vel an φορὴ deeſt? ὅτι βραχείη φορῇ τῇ ὑγρῇ (58. 26.)

29. ἀνίη. Num ἀνίη?

31. τῆς ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ. ἢ ὁδοῦ, videtur Gloſſema; ἴξις enim τὴν εὐθυωρίαν (rectam viam) ſignificare apud *Ionas* à *Corintho* notatur, atque ita à *Galeno* (in Exeg.) apud *Hippocratem* uſurpari dicitur. *Aretæus* etiam, οἶνος ὠχρὸς μὲν ἐς τὴν ἄνω ἴξιν inquit (115. 29.) ἴξις πόρων (61. 22.) V. Lexicon, in voce ἴξις.

XV,

12. βύζεται. Ita legendum, licèt vox inuſitata; formatur autem ab Adverbio βύζην, quod frequenter apud *Hippocratem* reperitur, ut (237. 17.) αἷμα βύζην ἀπὸν: exponitur autem à *Galeno*, *Erotiano*, & *Heſychio*, ἀθρόως. V. Lexic.

ὃ μάλα βόσουσι. Ita lego, *Ætii* authoritate, licèt Codices omnes habeant οὗ μάλα βόσουσι. Ille enim, immutatâ paululum Dialecto, εἰ μὲν ἐν ἀπὸ κεφαλῆς φέροιτο, παραλυσμὸς ἢ ἀπορίαι γίγνοιαι, καὶ ἀναζεύξις πυκνὴ, καὶ ὕπνος ἀποπίνουσιν. ἰριδίζοντες δὲ φερὸς βῆχα, καὶ ὃ πάνυ βόσουσιν. (171. 36.) Illud autem θυμὸς ἐγγίγνεται, quod ex *Aretæo* reddit *Ætius*, ἰριδίζον φερὸς βῆχα, loquendi forma eſt ex *Hippocrate* deſumta (Progn. 39. 25.) βηχός τι καὶ θυμὸς ἀπτίουσιν ἐγγίγνεται, καὶ ὕδωρ τι ἀποπύουσιν ἄξιον λόγου; in quem locum commentans *Galenus* ait, θυμὸν εἴρηκε ἢ νῦν φερθυμίαν ἢν ἴσχουσι φερὸς τὸ βήττειν, ἐριδίζομένοις μὲν ὡς φερὸς τὸ σύμπτωμα, παραχρῆμα δ' αὐτῶν παυόμενοι καὶ μόνον ἀρχῆς ἢ βήσσειν πειρώμενοι. *Aretæus* hoc ipſe explanat, (23. 25.) βὴξ δ' ἀπλῆς, φερθυμίη δὲ μέτον. Et (50. 8.) βὴξ, πολλὸν θυμὸς ἐγγίγνεται, καὶ βραχέα, ξηρὰ βόσουσι. Itaque ὃ certè, contra omnium Librorum authoritatem, legendum.

18. ἀποπυόμενον. Malim ἀποπτυόμενον. Sputum enim, quo minùs fluidum eſt, eo faciliùs in globulos formatur, & expuitur, difficiliùs autem liquefit & diſſolvitur. *Ætius* hæc tranſcribens ait, εὐθὺς ἀπὸ πλεύμονος ἄρχεται σφογγύλον, καὶ ξανθὸν ἀποπύεται. Et *Alexander Trallianus* (L. 7. c. 1.) Γνωρίσεις δ' ὅτι ἐκ τῶν κάτωθεν μερῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς φερεῖ ἢ φάρυγγα καὶ πλεύμονα ἐκπύησιν, ἐκ τε μόνον ἀναχρεμπτομένοις αὐτοῖς καὶ βόσουσι πάνυ ἀναπύεσθαι.

26. φθοῆς. An φθόης? ſiquidem ex hoc affectu in Phthiſim præceps eſt tranſitus. Ην ἐντὸς ἐξ Αποστάσιος, ἐν τῷ Πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ Αναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναζόησῃ πύον, Πύη καὶ φθίσις κυκλήσκεται (41. 30.) qui affectus φθόη etiam vocatur, (42. 13.) Vel num φοιῆς legendum? ut G. ſcilicet ut ſanguinis effuſio ab Aſperâ Arteriâ fieri dicatur.

28. τε. An τεν, pro πνος, *Ionicè*? certè τε φῦσι ſeparatim legendum, non, ut apud G. τέτραν.

32. Εμπυοι. An Εμπύαι? Ita (41. 32.) ἢν ἡ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπαράγηται δὲ ὑφὸ τῆς πνεύμονος, Εμπύη ἤδε τέτνομα.

XVI,

14. αὐλιδέη. Num ἀλιδέη? ut (17. 17.)

22. τῷ πλήθει ᾗ ἡ διαφορὴ &c. Meliùs fortaſſe τῷ πλήθει ad præcedentem ſententiam rejici poſſet, ac legi ἡ δὲ διαφορὴ &c. Etenim antea de ſignis ex minore vel majore copiâ ſanguinis aliquid dixerat; nunc autem de iis tantùm agit, unde dignoſci poſſit ſi ex Venâ vel Arteriâ fluxerit.

32. ἐπείης. Legendum ἐπεῖν, ut (15. 20.) ἐπεῖν δὲ ἀρκέσει ἁπλῆ. & (112. 9.) σύψις μὲν ἡ ἐπιξεῖν.

XVII,

6. ξωὸ τῳ. Vocem aliquam potiùs deficere crediderim, ut σέλῳ, quam τῳ hic pro τινι uſurpari; neque enim aut commune aut ſanum genus loquendi videtur. Subſtantivo certè alibi ſemper utitur in occaſione ſimili, ut (68. 25.) πάσῃ καὶ ξωὸ τῇ τροφῇ. & (68. 29.) ἄλλοτε μὲν ἰδίῃ πάσῃ, ἄλλοτε δὲ ξωὸ τοῖσι κοπείοισι.

10. μετιξιτέροισι δὲ καὶ μέτρῳ μιλαφέρῃ· ἔμετοι φλεγμα-

πώδεις, H. μετηξυτέροισι οἵδε μέσφι μέλαφρόν ἔμετοι φλεγματώδεις. G. V. Fortaſſe μετηξυτέροισι δὲ ἢ μέσφι μέλαφρόν· οἱ δὲ ἔμετοι φλεγματώδεις.

11. μέζον ἢ τυτέων ἐστιν, πλῆθος πολύ. An μέζον ἢ ἐστιν, τυτέων πλῆθος πολύ?

15. παχυτέρεον. Inuſitatè, neque bene formatur comparativum hoc ex Subſtantivo πάχος. Malim παχερώτερον, ut (110. 7.) τὸ παχερὸν ἔχει.

31. κατακίνῃ. Certè vox mendoſa. *Craſſus* vertit, *Si in pectore noxa ſit*; quid legerit, voci κατακίνῃ ſimile, conjicere nequeo. Inter Varias Lectiones legendum monet, *Si à pectore abſorbeat.* An ἐκπαίνῃ? his enim præpoſitionibus verba in ſimili caſu decomponit, ut ἐκπαάγῃλαι ἀλφὸ τῆ πνεύμονος (41. 32.)

XVIII,

3. ἐ. Delendum puto. Inflammationes enim æſtate maximas oriri minimè dubium eſt. Οἱ καῦσοι ἐν τῇσι θερείῃσι μᾶλλον γίγνοῖλαι. Hippoc. (L. 2. Epid. 995.) Sequitur etiam apud *Aretæum* homines mori ἔαρος δύστερον, φλεγμονῇ καὶ πυρετοῖσι καυσώδεσι.

7. ἀπόγνωσι. Malim, ἀπόγνωσις. Etenim malam ſpem ex deſperatione omnimodâ ſequi, abſurdè dicitur; δυσελπίη, ἀπόγνωσις ἢ βίη, cum gradatione expreſſio eſt.

20. ὤκυφόν F. M. ὦ κύφων ἔ G. V. H. *Goupylus* inquit, O cyphon, exclamatio eſt indignantis, Dii veſtram fidem! Quânam authoritate fretus hoc ita exponat, haud reperio. Ωκυφόν certè, vox *Homericè* compoſita, commodiſſimè legi poteſt. *Paulus* (L. 3. c. 24.) καρδία πάσχουσα ὀξεῶς ἐκφέρεται θάνατον. *Aretæus* infra, τόσον τε τάχος τῆ ὀλέθρῳ (18. 25.)

29. Βυβῶνες οἱ λοιμώδεες Ηπατος. Ηπατος pro Ηβης falſò hic ſcriptum ſuſpicor. Ita parum enim proprii ſunt Jecori Bubones Peſtilentes, ut hujus Viſceris Tumorem aut Ulcus nuſquam Bubonem appellari meminerim. Inguen contrà in Peſte perpetuò occupant. Quin & ex eo tantùm quòd τὰς βυβῶνας adeò frequenter infeſtent, βυβῶνες etiam hi Tumores dicti ſunt. Ita Βουβὼν à *Polluce* (Onomaſt. L. 2.) deſcribitur τὸ περὶ βυβῶνας οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς. Quænam verò partes hoc nomine appellentur, ita definit *Rufus Epheſius*, (de Appel. Part. Corp. Hum. 24.) Βυβῶνες δὲ τὰ ἔμπροσθεν τῆς μηρῶν τὰ πρὸς τὴν Ηβην.

33. ἐσάθη. Ita legendum, non, ut G. ἐτάθη. Sic (19. 14.) γνώμη ὑσταθέστερα. & (20. 14.) ψυχῆς κατάσασις.

XIX,

15. καὶ. An ἀλλὰ καὶ?

18. Εστι δ' ἧς τῆς νόσου ἥδε. Hæc peſſimè vitiata eſſe manifeſtum eſt. An Εστι δὲ τῆσδε τῆς νόσου ἰδέη? ut (33. 30.) Σκοτώματος δὲ ἡ ἰδέη, βάρος τῆς κεφαλῆς.

33. ὑχεοίη. Legendum exiſtimo, ἀχεοίη. Ita in Venæ Cavæ Morbo, quem Cauſi ſpeciem eſſe dicit, (25. 30.) πρόσωπον ἐρύθημα ξυὺ ἀχεοίῃ (25. 11.) & (42. 9.) ἀχυρνίη, ἄχεια, καὶ τἄλλα πάντα ὁκόσα οἱ πυρεταίνοντες. Signum revaleſcentis Cardiaci dicit, cùm ei eſt πρόσωπον ὑχεον (114. 29.)

XX,

10. τἄλλα· ἀτὰρ καὶ τὰ ἄλλα. Quid hæc ſibi velint, equidem prorſus ignoro.

17. ἀλλοφάσιν. Ita optimè ex F. cum antea, ἄλλο φασὶν, nullo ſenſu legeretur. Αλλοφάσσοντες autem, vox ab *Hippocrate* uſurpata, (Prænot. 44. 28.) à *Galeno* (in Exeg.) exponitur, φλεγμαίνοντες, παραφρονοῦντες. V. Lexic.

23. ἐρίσι. Meliùs fortaſſe ἐρίοισι, ut F.

XXI,

μέρη. Malim legere, φέρει vel ἔχει; quid enim μέρη hic ſignificet? τὰ πρόσω per ſe frequenter adhibet, & adverbialiter, ut (44. 19.) τὰ πρόσω ὑδατώδεα, ὕπειλα &c. Et, τὰ μὲν ὧν πρόσω, πολλὰ καὶ χολώδεα, ὕπειλα &c. Poſtea verò, pro ξυνόδιον ἄπαν, malim ξυνόδιόν τι καὶ ἄπονον, ut apud *Hippocratem* (Prænot. 45. 19.) ἦν ξυνόδιόν τι καὶ ἄπονον ἔχειν δοκέῃ.

28. χορδὴ. Malim χορδαί. Nam uti refert *Cæl. Aurelianus*, Veteres Græci inteſtina *Chordas* vocaverunt (Ac. Morb. L. 3. c. 7.) Et *Homerus* ait, χορδῆσιν λιταρῇσιν (Βατραχ. 221.)

32. εἰλεώδεα. *Stephanus* in Theſ. Ling. Græc. & *Scapula*, εἰλεώδης, ex *Aretæo*, exponunt, *ileo laborans*; quod quidem in hoc loco niſi abſurdè neutiquam ſignificârit; neque verò alibi apud Authorem hunc legitur. *Conſtantinus* vocem hanc apud *Plinium* (L. 20. c. 4.) eodem ſenſu inveniri falſò notat; *Plinius* enim illic, *ilioſos*, dicit. Idem *Conſtantinus* τὰ εἰλεώδη, *inteſtini tenuis torſiones*, exponit; ſed Authorem nullum, in quo id ita uſurpatur, adducit. Equidem valde dubito an vox hæc uſpiam, niſi apud *Hippocratem*, idque ſemel tantùm (Epid. L. 3. Æg. 9.) occurrat; γυναικὶ ᾗ τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ἤνεγκεν. *mulieri, cui inteſtini tenuis torſiones graviter ingruerunt. Foëſius* tamen vocis hujus in *Oeconom.* mentionem non fecit. Sed neque hoc ſenſu hic tolerari poteſt: neque verò eo quo ego illam tranſtuli, ſcilicet, *Ileum ex cibis iis maximè contrahi, qui Ileum inferre ſolent.* Certè hic legendum, πιμελώδεσι, *pinguibus*: quod non modò cum Experientiâ congruit, ſed & cum iis quæ *Ætius* ex *Archigene* his omnino ſimilia profert, de causâ Ilei, Αἰτία δὲ Εἰλεῦ, ἀφροδρὰ σιτία πολλῶν τε καὶ ποικίλων καὶ ἀξυώδων, καὶ μάλιστα τὰ κραπμίλων κριῶν. Hæc ex MS. in Bibliothecâ *Bodleianâ* exſcripta ſunt, ut & ea quæ in Notâ ſequenti leguntur.

XXII,

2. ἀνειλίφθη. Legendum, ἀνεθλίφθη, *quibus inteſtinum in ventrem non retruſum, ſed violenter colliſum eſt. Ætius* enim hæc ita exprimit, συμβαίνει δὲ καὶ οἷς ἔντερον εἰς τὸ ὄπισθεν σὺν τῇ κύστει κατίσῃ, ἔπειτα ἀνεθλίσῃ μὴ βίᾳ.

28. παντί. An πάντῃ? ut (24. 15.) πάντῃ τῆ Ηπατος σκίδνανται.

XXIII,

22. πόνος βαρὺς, βαρύτατος. Simili loquendi formâ utitur *Cæl. Aurelianus*, (Ac Morb. L. 3. c. 18.) anhelatio crebra atque creberrima.

34. ἕλκονται. An ἕλκονται? Trahuntur enim deorſum à Jecore Diaphragma & Pleura, utpote quod ex iis ſuſpenditur.

ἤρτηται. An ἤρτηται? V. 48. 8.

XXIV,

2. διήλατο. An διηλάλαξατο? ut (104. 16.) διηλάλαξατο τὸ κίνδυνον. A ἀλάλομαι, διήλατο legi deberet, Phraſis tamen haud congrua.

6. σὺν πλήθεϊ. An σὺν πλήθει? & ὡραίων pro ἀείων, uti ſemper fructus horarii ab omnibus vocantur, & ab ipſo (150, 35.) ἀκροδρίων τὰ ὡραῖα.

17. ὀλιγελέως. An melius ὀλίγῳ τίλει?

28. πρὸς. Melius ἡ πρὸς.

XXV,

4. καθὲν. Meliùs ita, quàm antea ſeparatim καθ' ἕν. malim tamen, χυθὲν, ut 65. 23.

15. κειμένη. Legendum, κειμένη. Nam Aorta ad ſiniſtram Venæ Cavæ, non hæc ad illius lævam jacet.

20. ἡ-

NOTÆ IN VARIAS LECTIONES.

20. ὅδον G. ἰδίην H.V. Et, Καίουν G. H. Κοίου V. Legendum credo, ἀκόσοι τόνδε ἢ κατέσχισεν ὅδον, ἰδίην Κοίου ἐκβάλλον. Ita (119. 26.) Τὴν τῆς Κοίλης φλεβὸς φλεγμαίνουσαν καὶ Παχείας Ἀρτηρίης, αἳ παρὰ ξέλεν τέτανται), Κοίου ἰδίην ἐκβάλλον αἳ σφόδρα. Quoniam duæ hæ voces ὅδον & ἰδίην, altera alteram, proximè ſequebantur, ac ſibimet haud abſimiles erant, Librarii ambas in Textu locum ſervare non debere exiſtimarunt: itaque alii hanc, alii illam, expulerunt; aut forte alteram incuriâ omiſſam, ac poſtea in Margine aſcriptam videntes, hanc receperunt, illam ejecerunt.

21. ἐπεὶ τὸ ὀνειῶδες. An rectè? an ἔπειτα pro ἐπεὶ τό?

XXVI,

29. Ὀρθῶς τάδε. Ὀρθοσάδην legendum credo. *Hoſce morbos ita patiuntur ægroti, ita ut ex iis tamen decumbere & lecto affigi non cogantur.* Eo ſenſu hac voce frequenter utitur *Hippocrates*, ut (Epidem. L. I. 944.) πουλὺ χεῖρον (πυρετὸν) παρέμβυον ὀρθοσάδην τι καὶ κατακειμένοισι. ibidem (938.) πλείσιον ἀπύρεξιν ὀρθοσάδην; in quod commentans *Galenus* inquit, ὀρθοσάδην ἐπεχλεῖζε τὸν ἀνθρώπους τὸν τὰς νόσους φέροντας ἀλύπως ἀνιεμένους, καὶ μὴ καταναγκαζομένους κλινήρεις γίνεσθαι. Eodem ſenſu hâc voce utitur *Aretæus*, (71. 16.) χρονίην νοῦσον, καὶ ὀρθοσάδην Καχεξίην.

33. ἀλλ' ἤ. Num ἀλλά?

XXVII,

15. αὐτέων καὶ ὑστερῶν φλεγμονάς. Mendum in hiſce verbis aliquod latet; quædam fortè deficiunt. Quâ ratione reſtitui poſſint, conjicere nequeo; ſenſum facilè capio. Fieri poſſe dicit, ut Veſica Urinæ ſuppreſſionem patiatur per conſenſum cum aliâ parte, putà, ſi inflammetur Uterus Mulieribus, aut Inteſtinum *Rectum* in Viris; quoniam ea per Membranas Utero in illis, *Recto* in his annectitur. Membranarum, quæ Uterum & Veſicam jungunt, inflammationem, *Soranus* cauſam reclinationis ac retractionis Uteri prædicat; quidni eadem Urinam quoque in Veſica ſupprimat. An πλευρὰς pro φλεγμονὰς legendum? quæ pars Uteri vocatur apud *Soranum* & *Rufum*.

18. πληρυσύμης. Legendum πληρυσμύη.

19. ὀδύνη τά. Meliùs ὀδύνηται τά.

24. ἐν δέκα H. ἐν ιδ'. G. *Aretæum* credo, *Hippocratis* doctrinæ obſervantiſſimum, *Peracutorum* morborum terminum, circa *decimum* potiùs, quam *quartum atque decimum* diem præſcripſiſſe. *Acuti*, inquit *Hippocrates*, (Aph. 23. L. 2.) Τὰ ὀξέα τῶν νουσημάτων κρίνεται ἐν τεσσαρεσκαιδέκατα ἡμέρῃσι. *Galenus* autem in voces, κάτοχον νόσημα (Aph. 7. L. 1.) commentans ait, τοῦτο ἂν εἴη τὸ αὐτίκα ἀκμάζον. & in Aph. 10. L. 4. ὅτι δὲ λίαν ὀξέα κέκληκε νῦν, ἃ σφόδρα ὠνόμασε κατέχοντα, δῆλον παντί· καὶ μέντοι καὶ ὅτι τὸ τούτων κείσιος ὅρος ὅδε ἐστὶν ἡ ἑβδομαία ἢ σφόδρα, λέληκταί μοι καὶ τοῦτο.

27. ὠχρὸς ἱδρώς. Legendum credo, ψυχρὸς ἱδρώς. De *luteo ſudore*, uti vertit *Craſſus*, mentionem nullibi factam reperio; *frigidas* autem morientibus præſertim, cum *Convulſione*, familiariſſimus. *Ætius* de Satyriaſi affectis dicit, ἱδρῶσι ψυχρὸν, ὁποῖον συμβαίνει καὶ τοῖς ὀπὶ τοῖς ἄλλοις Σπασμοῖς ἁπολλυμένοις.

31. βυσφήσει H. βυσφήσῃ, καὶ πνεύμασι. G. V. Haud mihi perſuadere poſſum, *Aretæum*, utut *Pneumaticæ* Sectæ addictum, utut etiam (58. 6.) ἔδεσμα φυσώδες καὶ βύσφησιν Hydropas generare dicat, Veſicam flatibus imflammari credidiſſe. De iis tantùm rebus loqui videtur, quarum fortuitâ aſſumtione Veſica afficitur, uti cum de cauſâ Diabetis agit (59. 33.) Οὐκ ἀδύνατον καὶ ἀνατίθεσθαι κατὰ τόνδε ἢ αἰτίην ἔχειν, ὥσθ' ὑδέα Κύστιν καὶ Νεφρῖτιν ἐνσκήπτειν. Illud itaque (καὶ πνεύμασι) meliùs omitti poſſe cenſeo.

32. πάντα κακίων. Hæc duo verba rectiſſimè ſe non habere ſuſpicor. πάντα τὰ κακίων H.

XXVIII,

14. σπλάγχνα. Certè legendum, Σπλῆνα. Σπλάγχνα enim, omnia generaliter Viſcera, ſignificat. Itaque mox rectè ait, ἢν ἐξαπίνης ἀνώδυνος γένηται, καὶ ἐκβιάσῃ) τὰ σπλάγχνα, omnia nempe Viſcera, vel ex iis quælibet, indicans. Jam verò, cum de ſingulis partibus agat, quas Uterus è loco ſuo commotus impetit; eumque modò directè ſurſum ferri ſub Pectoris cartilaginem, modò obliquè ad dextram aut ſiniſtram: jecurque, quod ad dextram partem ſitum eſt nominet, ineptè prorſus σπλάγχνα poſtea dixerit, rectiſſimè vero Σπλῆνα, quod Viſcus in ſiniſtrâ lateris parte, Jecori oppoſitum, jacet. Ita in Curatione hujus mali, de Utero ibidem loquens, (123. 24.) ὁκόσῃ χάζεται, ἢν ἄνωθεν· ἢν δ' ἄρα ποτὲ καὶ ἔνδα καὶ ἔνδα, ποτὲ Σπλῆνα καὶ Ἧπαρ.

22. ἀπονίη. Certè legendum ἀφωνίη. Imbecillitas rectè quidem pro Symptomate nominatur, ubi malum hoc nondum acceſſit, ſed jam inſtat, ut infra, (32.) Ἢν δὲ ἄρξηται πάσχειν, ὀκτὼ ἔργων σχίζει, ἕλκυσις, ἀπονίη. Hîc autem mulier in ipſa Suffocationis impetu acutiſſimè moriens deſcribitur: ὀλισθάνει ὠκέως συνοχωκὸς Ἧπαρ, Διάφραγμα, Πνεύμων, Καρδίη. πάντων ἀπονίη ξυμπέπτωκε. δοκέει καὶ (non ἀπονίη, ſed) ἀφωνίη. Oppreſſio ſcilicet omnium Reſpirationis partium, Diaphragmatis, Pulmonum, Cordis, quæ *ſpiritum*, eodem quoque tempore *vocem* elidit. Ita cùm de alio Morbo huic ſimili loquitur (25.) fit, inquit, ξὺν πυρετῷ καὶ ἀφωνίῃ. In Symptomatis, ubi mulier jam conciderit, (29. 5.) ſimul ponuntur πλὴξ καρηβαρὴς, ἀφωνίη. Inter hujus affectus perpetua ſymptomata rurſus nominatur ἀφωνίη (29. 21.) Arteriarum *Carotidum* compreſſionem inter Suffocationis cauſas ponit *Aretæus*; quæ quare ita vocentur exponens hæc habet *Rufus*, lectu non indigna; Καρωτίδας δὲ τὰς ἀμφὶ τὰ τραχήλια Κοίλας ὠνόμαζον πάλαι, ὅτι πιζόντων καρώδεις καὶ ἄφωνοι ἐγίνοντο· ὥφθη δ' ὑπ' αὐτῶν τὸ πάθημα, ὑπὸ τῶν ἀρτηριῶν, ἀλλὰ νεύρων αἰσθητικῶν περικύρτων πλησίον. Cum ſuo nuper tempore repertum, pro confeſſo autem jam haberi dicat *Rufus*, Arteriarum *Carotidum* preſſionem *Comatis* non eſſe cauſam, id autem à *Nervis ſenſoriis* prope has jacentibus oriri: cumque *Rufus Epheſi*, prout in *Cappadociâ Aretæus*, ambo ſcilicet in *Aſiâ minore*, Medicinam exercuerint; profectò veriſimile eſt, ſi his temporibus extitiſſet *Aretæus*, eum vel novæ huic de *Comatis* cauſâ, ſecus quàm ſenſerint Veteres, opinioni contradicturum fuiſſe, vel eam ipſum approbaturum. Neque verò, ſi paulo vel multo poſt hanc ætatem claruiſſet, quid de hâc re à Medicis diceretur, ignorare potuit: cùm etiam poſt hujus ævum, *Ætii* ſcilicet temporibus, *Rufi* inter cæteros permultos, ſcripta plurima Medica maximo in pretio haberentur. Itaque pro aliquo hoc argumento fuerit, *Aretæum* ante *Rufum* viguiſſe. *Rufus* autem (teſte *Suidâ*) *Trajani* imperio floruit.

23. Καινῷ κάρῃ. Malim δεινῷ, vel αἰνῷ, quâ voce, utpote *Homericâ* & *Hippocraticâ*, eodem ſenſu utitur, (122. 10.) αἰνόταται καὶ οἴκτιστοι. Vel fortaſſe pro καινῷ, κακῷ legendum. *Hippocrates* Epid.

L. 3. 1085.) inquit, ὅλην τινὶ καταφορῇ καὶῇ ναδρῇ βαρίων ἀπώλλυντο. Καταφορὴ enim apud *Hippocratem* idem quod κῶμα, vel κάρος, significat. Κῶμα γ' καὶ καταφορὴ (Epid. L. 3. 1109.) *Erotianus* exponit κωματώδεις, Οἱ μὲν κώματος καταφερόμενοι· κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα. οἱ δ' ἐν μετὰ τινος ναδρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεις καλοῦνται. *Aretæus* dicit (10. 20.) ἐν τῇ καλουμένῃ παρόρασι.

25. ξυμμετρῆ. Malim ξυμφορῆ. Voces hæ pro se invicem Librariorum incuriâ sæpe positæ sunt, ut 22. 22.

30. αἰτήματος. Videntur hic quædam lineæ deficere. Neque enim cum sequentibus bene cohærent; neque adhuc distinctionem inter duos istos affectus compleviſſe videtur. Ψύξις &c. inter causas Hystericæ Suffocationis numerari credo.

XXIX,

18. πηλικατήρη. Vocem hanc nusquam invenio. Πηλίκος, quantus, significat. *Herodotus*, ἀπηλικιέστερος, *Ionicè* pro ἀφηλικίστερος, *junior*, ponit: quod et hic legendum credo.

XXXII,

8. πόνος ὀπιπόνε ἴσης. An rectè?

9. ὡς. An rectè?

20. ὅτι πλεῖνας. Videtur, ἡμέρας, deficere. Ita loquitur (43. 22.) ἐς ἡμέρας πλείνας. & rursus, (89. 25.) Absurde enim πλεῖνας ad αἰτίας referatur, *Si caput levi de causâ, vel pluribus de causis, doleat.* Id autem vult, licèt per aliquot dies continuet dolor, nondum Κεφαλαίην vocari, nisi δηδὸς χείνῳ μακρῷ &c.

22. πλεῖνον. An πλεῖνα, Symptomata nempe. Πλεῖνον enim, *magis*, significare nusquam reperio.

XXXIII,

2. ἐς. Quidam Codices ἐς, H. εἰς habet. Spiritum igitur & Accentum immutare haud dubitavi, cùm id sensus postulet, & ἐς μέσφι nunquam usurpetur pro, *usque ad.*

3. ἐν ἡμίσοι μίμνει. Videtur legi debere, ἀλλ' ἐν ἡμίσοϊ μίμνῃ, vel μίμνον pro μίμνει.

4. μᾶνον. Videtur redundare.

8. ἰδρὼς ἄχρις τενόντων ἐξαπίνης ἄλγος, ὡσπερεί τις πατάξαντος ξύλῳ. Tendinum quid sit sudor, explicatu haud facilè est. Legendum puto, ἰδρὼς ἄχρι τ' τενόντων ἐξαπίνης ἄλγος, ὡσπερεί τις πατάξαντος ξύλῳ. Ita quoque hæc reddidi. Nervos majores Cervicis *Cælius* à Græcis Τένοντας vocari scribit: (Ac Morb. L. 3. c. 3.) qui tamen *Tendines* potiùs appellari debent, & in dolore Capitis non rarò & ipsi afficiuntur. *Cælius* inquit in Cephalæâ, (Morb. Chronic. L. 1. c. 1.) Occupat (dolor) occipitium atque colla.

23. ἐγκυρτρέῃ. Vox hæc nusquam reperitur; neque κυρτρᾷν quippiam hic sensûs congrui significat. An, ἐγκυρκαίνῃ, vel ἐγκυκαίνῃ? nam κυρκαᾷν & κυκαᾷν idem significant. V. Steph. Thes. Græc. Κυρκαᾶται autem ab *Erotiano* exponitur, ταράττεται, quod hic quidem sensûs optimi est. Vid. quæ de hac voce dicta sunt in Notis ad 73. 15.

XXXIV,

9. πη. An τῇσι?

26. ἢν ἡλικίῃσι μειλίχοι. Hæc ita reddidi, *neque ætate procedente quicquam mitigantur*: quem sensum in his verbis solum invenio, eumque duriter sanè ex Græcis expressum. Malim, pro ἡλικίῃσι, legere, ὁμιλίῃσι, *colloquia, consortia*, ἄμικτοι, ἢν ὁμιλίῃσι μειλίχοι· *hominum colloquia defugientes*, &, quando iis intersunt, morosi; scilicet, *nec visu faciles, nec dictu affabiles. Maniacos* describens, inquit, φυγανδρωπεύοντες ἐς ἐρημίαν, οφίσι αὐτέοισι ὁμιλέοντες (38. 32.) τυπτόμενοι μύθων ἀκουσμοῖσι (85. 13.)

XXXV,

22. ξυμπλῆσαι. Malim, ἀδυμίαν. *Crassus* vertit, *animi angorem.* In hoc enim differre ait *Maniacos* à *Melancholicis*, quod *Maniacorum* nonnulli vehementer iracundi sint, nonnulli risu ac lætitiâ perpetuâ occupentur, (uti etiam eorum genera eleganter describit in proximo Capite: *Melancholicorum* verò mens perenni tristitiâ obumbretur; & sicubi eorum mœror in lætitiam transeat, in furorem illos agi, & *Maniacos* apellari debere. Ἢν δ' ἐξ ἀδυμίης &c. (26.) Dixerat etiam antea *Melancholiam* sibi *Maniæ* principium ac partem videri.

30. Μελαγχολῆσαι. An Μελαγχολήσαιεν vel Μελαγχολήσειεν?

31. ἀμαίνεται. Melius forsan ἀμαίνωνται, ut H. V.

παρέλογον ἡ ἐξυδυμίης. *Crassus* vertit, *excandescentiæ delirium.* Videtur legisse, παρόρεον ἡ ἐξυδυμίης. Monet etiam pro, *excandescentiæ*, legendum, *tristitiæ*: unde in alio Exemplari, ἀδυμίης inveniſſe putandum est.

XXXVI,

5. ναδροὶ ἔασι ἀλύοντες, ὅτι ἐπ' αἰτίῃ. Cum ἀλύειν idem significet quod, ὅτι ἐπ' αἰτίῃ, malim istam istasve voces ex hoc loco auferre, & post ὀχλέοι legere in eâdem lineâ. Ita (34. 14.) ὀχλέοι ἐπ' αἰτίῃ τινι, δύδυμοι δ' ἀλύοντες.

Τεκμηρίων. An Τεκμηρία?

6. Μελαγχολίης ἀρχή. Videntur hæ duæ voces ex Margine desumtæ, ubi eas aliquis ascripserat ut notaret hic inveniri *Melancholiæ incipientis* signa: quod submonuerat *Aretæus* dicens, Τεκμηρίων vel (Τεκμηρία) μὲν ἔν ἐκ ἄσημα. Ita etiam (77. 37.) Ἀταρ ὐδὲ ἴσχει τέκμαρ ὐδὲν ἡ ἀρχὴ τῆς νόσου μέγα. Vel fortasse transposita sunt, & legendum. Τεκμηρία μὲν ἔν ἐκ ἄσημα, Μελαγχολίης ἀρχή.

10. ὀκόσα γὰρ ἀστηριχτέοντες ὕπνου οἱ κακοί. Sensus ex his verbis facilè elici potest, tamen ὕπνου οἱ non sanam esse Lectionem suspicor. *Crassus* vertit, *Quotquot enim à naturali statu valde aliena sunt, ea non protinus hvic malo insunt, sed per quietem sese offerunt.* Videtur plura, non tamen saniora legisse.

20. σφυγμοὶ ἴκελοι τῇ ψύχει, quid sint, nescio. *Crassus* monet legendum, affectui: quare, πάθει, in quodam Codice reperit; quod tamen sensum haud illustrat.

22. Ὡς ἐξ ἀλὸς ὀρυγμίη. Comparatio certè longè petita. Crediderim pro ἐξ & ὀρυγμίη legendum ὀξυρεγμίη, & mendum quoque aliud subesse. G. legit ὀρεγμίη. Ita (19. 11.) σταλάσσον ἴδια, ἐρυθρὸν ὀξυρεγμίη. & (67. 22.) φύσει βεβιωκότες μὲν αἰ ἄνω, ἢ ὀξυρεγμιώδεις.

26. ἢ. Redundat, puto.

XXXVII,

23. αὖθι αἱ περφάσιες, καὶ γὰρ ἄνδρα ἐξάπινα. Malim hæc ita legere, Αὐτὰ δ' αἱ περφάσιες, αἳ ἢ ἄνδρα ἐξάπινα. *Ætius*, qui multa ex *Aretæo* de Maniâ exscribit, hæc ita exprimit, ἀλίσκονται δ' τῷ πάθει — ἢ οἱ τὰς παρόδους ἐκχρίοντες ὀπιχόμενοι· διὰ τῶν ἢ γυναῖκας ἐνίοτε μαίνονται), αἷς ἐπέχρη τὰ καταμήνια.

26. ἀγωνίκης. Legendum ἀγωνίης, ut 50. 28.

33. κακῶδων ἔκπλωσιν. Verba paucula hic ad explendum sensum deficere videntur, qualia in Versione addidi. Paulus (L. 3. c. 14.) ait Melancholichorum, τὰς μὲν δοκεῖν εἶναι σκιὰν ὀφθῆναι, ἢ φοβεῖσθαι τὸ καταγῆναι.

XXXIX,

1. φῶς. Legendum ἢ φῶς.

9. ἄλλως. Malim, ὅλως. Neque enim de ullo *Sensu* antea locutus est.

15. ἀπο-

15. ἀναλὶς. Malim ἀναλὴς, quæ vox *Hippocratica* à *Galeno* & *Erotiano* ἀναξὶς, ἔντερον, exponitur. Etenim, quibus modis afficiatur *Crus* hoc, Ἀπόπληκτον ab *Hippocrate* dictum, explanat: πυρῶδες ſcilicet id *ſenſu* carere indicat, ἀχρῶν *motu*, ἀναλὴς autem *nutrimento* quoque *deſtitui* ac *minui* & *tabeſcere*; quæ ſanè omnia in *Crure* vehementi *Paralyſi reſoluto* eveniunt. *Hippocrates*, (Lib. De Artic. 823. 2.) quibus os femoris luxatum eſt, inquit, ἀχρῶν παντάπασιν ἢ ἀναξὶς ὅλον τὸ σκέλος γίγνεται. In imo Verſionis Latinæ notavi, Ἀπόπληκτον σκέλος, quod ex *Hippocrate* citat *Aretæus*, reperiri Epidem. L. 3. à *Dureto* (Com. in Coac.) deceptus, qui id illic legi monet haud verè; pro comperto enim habeo verba hæc in iſto Libro haud legi; neque ſanè, poſt longam & frequentem conquiſitionem, Ἀπόπληκτον σκέλος apud hunc Authorem ullibi deprehendo. *Paulus* etiam in Capite de Apoplexiâ (L. 3. c. 18.) eadem ex *Hippocrate* profert, φησὶ γὰρ Ἱπποκράτης, Ἀπόπληκτον αὐτῷ τὸ σκέλος ἐγένετο.

24. ἢ ἰδίῃ ἢ ἰδίῃ ξύμπαντα. Malim, ἢ ἰδίῃ ἢ ἰδίῃ, ἢ ξύμπαντα, *vel per ſe ſingula, vel ſimul omnia.*

29. ἰκλὸν τοῦτο. Quid hæ voces hic ſignificent, divinare nequeo. An ἰκλυόμενα, vel aliquid ſimile?

32. κείσθαι. Legendum puto, χέεσθαι.

XL,

6. πράσσει. Vox hæc pro, πρασσόντων, incuriâ huc irrepſit.

13. πῦδι. Malim, πύδι, ſcilicet πύρα.

14. σφοδδοῖ. Malim σφοδδοῖ, ut 17. 34.

23. ὅκως ξύλα ἐφεδὰ ἐφιεῖεν. Non dubito, quin inſigne mendum his verbis inſit; ea ſaltem non intelligo.

τὰ μέλεα βραχύτερα ἐωυτέων γίγνεται. Forſan, pro ἐωυτέων, ὑγιέων legendum. *Hippocrates* (Lib. de Artic. 821.) hæc habet. Οἵοισι δ' ἂν κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξάρθρησις γίνηται, τούτοισι τῷ μηρῷ τὸ ὑγιὲς ὐκ ἐθέλει ξυναύξεσθαι ἁμαίως· αὐτὸ γὰ ἐγγυτάτω ἢ πτώματός ἐστι, ἀλλὰ βραχύτερον ἢ ὑγιὲς γίγνεται.

XLI,

17. εἰ μὲ τὸ σῶμα ξυνάγει πάντοθεν, ἀδύνατος ὁ πάταγος. Malim hæc ita legere & interpungere, εἰ μὲ τὸ σῶμα ξυνάγεται, ἔνθοδεν ἀδύνατος ὁ πάταγος.

22. ὑγιὰ τὰ σιναρά. Nominativo præponi debet Articulus, quod hic eſt ὑγιέα; pars enim iſta faciei quæ ſana eſt, intenditur, & decolor eſt, & oculum habet altero ampliorem: eò quòd altera pars quæ convulſionem patitur & contrahitur hanc quidem vehementer intendit, non tamen mali quicquam ei communicat. Legendum ergo, τὰ ὑγιέα σιναρά.

30. ἐντὸς. *Craſſus* male legerat, ἐκτὸς. Nam, *externâ cauſâ*, vertit.

XLII,

6. δύλη. An non meliùs, δυλοῖ? moleſtia ſcilicet, imbecillitas, & colliquatio *manifeſtum faciunt* febrem non deſinere interdiu, licèt eo tempore deliteſcat. Ita (62. 10.) δυλοῖ δὲ τὸ πύον, & (71. 27.) ἰδίαι δυλοῖ.

28. ἄσπερ καὶ τὰ σιρά. Hæc mendoſa eſſe opinor.

31. ποιεῖ. Num rectè?

36. ξομβοειδία. *in rhombi figuram.* Figura hæc nullo modo Oſſium iſtorum figuræ ſimilis eſt. Coſtæ enim omnes ex Oſſe uno atque incurvo conſiſtant, cujus circumferentia convexa ad exteriorem partem ſpectat: adeoque linea quæ Coſtæ cujuſvis vertices, per ſuperficiem ejus externam ducta, conjungit, una, atqua eadem curva & convexa eſt. Illas itaque ſimilitudine nullo modo referunt *Figuræ Planæ*, *Rhombus* & *Rhomboeides* dictæ; cùm earum utraque, utpote *Parallelogramma*, conſtet ex *Angulis* quatuor atque totidem *rectis lineis*. Idem de *Figuris Solidis*, *Rhombo* & *Rhomboeide*, dicendum. Nam cum hic pariter atque ille deſcribatur ex *Figuræ Planæ* eodem nomine appellatæ convolutione circa alteram ex Lineis ſuis Diagonalibus manentem immobilem, liquet etiam omnem undique horum Corporum *ſuperficiem* deſcribi à duabus *Rectis Lineis* quæ eorum vertices connectunt, *Angulum* autem ipſæ ſimul in *Superficie* conſtituunt. Legendum credo, ξοικοειδία, aut ξοικοσειδία, *rectum va. Corinthus* enim apud *Ionas* ſignificare inquit Ρωικὸν, τὸ εἶσω τοῦον καὶ στρογγὸν, ὃ καὶ ξοικὸν λέγεται. Et *Erotianus*, ξοικώδη, ἁπλᾶ καὶ γαῦσα καὶ στρογγὰ ἐκάλεσεν. Verbum certè illud ex *Hippocrate* petitum eſt, (Lib. de Artic. 810.) κάμπυλώτατοί εἰσι αἱ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ, ξοικοειδία τέτμον. Sed legendum illic etiam, ξοικοειδία vel ξοικοσειδία, vel etiam ξοικοειδία. Nam uti notat doctiſſimus *Foëſius* in hunc locum, ξοικὸν, idem quod ξοανὸν aut κυλλὸν, ſignificat, atque ita id uſurpat *Galenus* (Com. 3. in Lib. κατ' ἰητρεῖον.) Hanc etiam ſententiam ſpectat *Erotianus* in *Vocum Hippocraticarum Collectione*; locus autem perquam vitioſus eſt, uti innuit *Foëſius*, (Com. in Lib. de Artic.) & ſic legendum monet, Ρικοειδέστατον, κάμπυλώτατον· ξοικὸν γὰρ καὶ γαῦσον τὸ στρογγὸν λέγεται· κάντεῦθεν δὲ πέφυκε, κάμπυλώτατα ἢ ἀνθρώπου πλευραί εἰσι, ξοικοειδία τέτμον, τουτέστι πλαγίως, ὅτι τῷ κατὰ τὸ μέσον καὶ κοίλον καὶ ἄκρον ἔχουσι, εἶδος ξομβοειδέστατον ἢ ζῴων. Similis hic error ac apud *Aretæum*. *Galenus* (Exeg. *Hippoc.*) ξοανοειδία, κάμπυλον, exponit. Sed Librariorum hæc errata fuiſſe credendum eſt; veramque lectionem, ſive ξοικοειδία, ſive ξοικοσειδία; quarum utramque vocem *Ioniçam* eſſe antea demonſtratum eſt; in earum verò locum, cum valde inuſitatæ & antiquæ ſint, ξομβοειδία, voculam communem neque ſono abſimilem, irrepſiſſe minimè mirum eſt.

37. ἄρθρα ἐναργῆ. Videtur Gloſſema in ſequentem vocem ἔξαρθρα. *Hippocrates* ait, (Lib. de Artic. 787.) ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἐξάρθροι πεφύκασι, ubi *Galenus* ἐξάρθρους vocari ſcribit, τὰς ἰσχιάδας καὶ ὠμοπλάτας καλουμένας ἄρθρα.

XLIII,

5. ἢν. *Craſſus* legit, ἢ. Siquidem vertit, Porro Senes in hoc malum non frequenter incidunt.

30. παχύνεται ὁ ὑμὴν· ἀτὰρ δὴ &c. Ita lego, nullâ mutatâ literâ, cum Codices omnes habeant παχύνεται· ἢ μᾶλλον ἀτὰρ δὴ &c. Etenim ἀτὰρ δὴ, voces Authori huic frequentiſſimæ in ſententiæ initio ſemper uſurpantur, ut 42. 15. ἢ ὑμᾶς autem ut claritas ſententiæ conſtet, pene neceſſaria ſunt. In Var. Lect. (10. 12.) ubi Codex unus, ἢ ὑμὴν, habet, in alio, ἢ μᾶλλον, reperias.

32. φθίσιν ἔλιξα &c. Hæc quidem prorſus haud intelligo.

XLIV,

8. χροιὴ ζοφώδης. Ita lego ex M. cum Codices χροιὴ ζωώδης habeant. *Purulentis* enim *color* ſemper *luridus*. ζόωδης autem, *floridum colorem*, ſignificat, ut (29. 6.) ἐς χροιὴν ζοώδεες, ἐρυθρότεραι μᾶλλον. At (76. 20.) μέλαινες, ζοφεώδεες πλὴν χροιῆς.

10. μίσῳι ἂν ᾖ. Malim μίσῳι ἀνῇ, *quoad remiserit*; μίσῳι enim, *quoad*, non, *quamdiu*, significat.

14. ἀποτάσιος βιαίως. Ita lego, licèt Codices Græci, Ἀποστάσιος habeant; quoniam *Craſſus*, inter paucas eas, quas Libro ſuo ſubjecit, *Varias Lectiones*, ex ſuis legi debere dicit, *intentione violenta*: quæ quidem, cum pus ex pulmone fertur, non poteſt abeſſe. *Abſceſſus* autem *violentus* incongruè dicitur. *Variarum* iſtarum *Lectionum* mentionem non facio, niſi quid occurrit à *Græcis* noſtris MSS. diſcrepans, quod quidem perrarò accidit.

25. ἢ ἀνάμαλον. ἢ ſupervacaneum videtur.

26. ἀποπλυσμόμενα. Meliùs fortaſſe, ἀπολυσμόμενα.

XLV,

17. τῇ μίσῳι. Num rectè?

23. βεγγλίζον. Legendum βεγλίχιον. *Rufus* inquit, Τῆς δὲ στραγγίας ἀρτηρίας καλεῖται βέγγλαι, αἱ δὲ εἰς τὸ πλέγμα ἀναφύσεις βεγγλία.

XLVI,

18. πυρσωτῆσι. Legendum, πυρσωτῆρσι.

27. ἐπὶ βαείης. Quonam modo afficiantur in ſtatu aliquo aëris *Aſthmatici*, minimè jam agit. Malim itaque legere, ἐπ' ἀπείρης ἢ τῶ ἤερος ᾗ δοίγωσι τὸ σῶμα, ὡς τῷδε μᾶλλον χειρόμενοι, eò *quòd aëris valde indigeant*, *os etiam aperiunt*, ut ejus ita quamplurimum attrahere poſſint. *Ætius* de *Aſthmaticis* inquit, τὸ γὰρ ἀναπνεόμενον αὐτοῖς ἔλαττόν ἐστιν, ἢ κατὰ τλῶ χρείαν τῆ ἀναπνοῆς.

XLVII,

1. μικροτέρη. Codices Græci omnes habent μακρότέρη. *Craſſus* autem indicat, pro *longiore*, legi, *minore*. Neque dubitari poteſt, quin, quo minor ſit in Aſthmate Tuſſis, eo meliùs cum ægro agatur.

2. τι σῶον G. H. τι καὶ σῶον V. Meliùs, τι πῶον καὶ.

6. ἀλεώδη. Legendum, ἀλεώδη.

13. αἰσχρὸν ὄν. Melius, εἰς χρόνον, *in tempus aliquod*. Neque enim turpitudo in hoc affectu ulla eſt. οἱ μὲν ἐς χρόνον ὑπαρήγοντες (79. 31.) Διαρκέσει δὲ ἐς χρόνον τινὰ, εἰ μὴ κάρτα πολλὸν (59. 28.)

16. ὅσον βραχείης ἐοσῆς. Hæc ſana eſſe nequeunt.

20. εὐρύτητος. Malim, ἀραιότητος. Ita Phthiſi *Pulmonum* obnoxu dicuntur, ἀραιοὶ τὸν θώρηκα (43. 8.) Certè *Pulmonum vitiis*, nulli magis immunes, quàm quibus *Thorax latus* & quadratus obtigit: nulli contrà iis magis opportuni, quam quibus is *arctus*, *compreſſus*, *contortuſque* eſt. *Pneumode* autem affectis *Thoracem*, neque *contortum* neque *Ulceratum* eſſe dicit, licèt rariòr atque arctior ſit; ideoque non acutus valde morbus exiſtit, ſed εἰς χρόνον ἀνατείνεται. Quid quod haud infrequenter eveniat, ut quibus *pectus acutum* eſt, ii quoque *gibbi* ſint; & ergo hos alterâ malæ iſtius conformationis parte affici, alterâ carere innuit.

28. ἀξιά. Malim δὴ ἀξιά.

XLVIII,

2. ἐς ὑγείην. Redundare videntur.

8. ἕλκει. Melius ἕλκεται.

ἧρται. Melius ἄρτηται. V. 23. 23. Ubi meliùs etiam ἄρτηται pro ἄρτηλο.

9. ξυνέπεται. An ξυνέχεται?

10. ἄχρῳ τῷ ὤμων. An ἄχεσθαι τῷ ὤμων, vel ἄχρι τὰ ὦμα, ut eodem caſu ponatur quo κλινίδια.

λευκοχρόα. Malim, λευκοχλώρῳ, ut 52. 10, 27. Vid. etiam Not. in 51. 13.

17. μίμνουσι οἰδέει. Quiddam hic, opinor, deeſt.

28. κακοῆθις. Certè legendum, ἢ κακοῆθις. *Pus* enim in *Abſeſſu* malè olere malum perpetuò ſignum. Πύον, ᾗ, ἀλλ' ἐς σαχὺ, λευκὸν, ἢ κάλλ. μὴν ἐκδιδῦ· εὐώδια τὰ ἀπὸ τῶνδε Ελκεα (63. 22.) Αἶσχιον δὲ ἐπὶ τῷ εἰρῶσαι, ἀνθοσι μὲν λευκὰ πύονται, ἄοσμα, λεῖα, πεπεπλιτα. (44. 26.) Vid. etiam 49. 2.

29. ἀλίλιξθαι. Malim ἀλίξεται, ut 69. 21. Voce ἀλίγγεται utitur *Hippocrates*, ſed ſenſu longè ab hoc diverſo. V. *Foës Oeconom.* Ἀλίξις, frequens apud *Aretæum* & *Hippocratem* vox; à quâ ἀλίσσω & ἀλισθὸς & ἀλίσκεσθαι format *Hippocrates*, quæ *Galenus* & *Erotianus* ὑγιάζειν, διαπνέειν, exponunt; *Aretæus* ἀλίξεται ab eâ derivat, ambo ἀλαίνειν.

XLIX,

2. χὰρ ἐκρέει. Nihil frequentiùs eſt quàm ut particulæ à Scribis negligentibus pro ſe mutuò ponantur, uti γὰρ & ᾗ pro ſe invicem, Var. Lect. 23. 16. γὰρ autem hic pro ᾗ unum poſuiſſe credo alterum, ᾗ, loco δι; quare διὰ ῥέει hic legere velim.

5. ἄπορον &c. Hæc vitiata eſſe ſatis conſtat; ſenſum tamen verum elicuiſſe mihi videor in Verſione,

26. ἔσπονδος, G. ἔσπουδος. H. Nullo ſenſu. ἐπωδὸς ſatis commode legi poteſt. Tumor exſtat major ipſâ Lienis *ſuperficie* apparens.

20. πάθος. Legendum, πάθιος.

L,

5. ἐπαναίδητον. Annon meliùs ἀνεπαίδητον?

15. μέλια. Legendum μίρια.

29. πλατία. Legendum, παχία; ut apud *Hippocratem*, (De Aer. Loc. & Aq. 283. 38.) ἰσχία μὲν ἔν ἔστιν ἰλαδρὰ, καὶ εὐσιμα, καὶ λιμναῖα, ταῦτα ἀνάγκη τῷ μὲ διεγὲς ἔᾳ διεμὰ ᾗ παχία —— τῶν ᾗ πίνεσι, Σκύθῃσι μὲ αἰεὶ μεγάλως εἶναι.

LI,

6. ἡμῶν. An rectè?

τὸ ἐς ἐργασίην. Τεφρὴ, pro τὸ, legendum puto. Ην ἔν ὠμότητεσν τὸ Ηπαρ τλῶ ἄλλων σπλάχνων λάβῃ, τλῶ μὲ ἰδίλω ἐργασίλω ποιέει (51. 23.) & (53. 30.) ὠμῶν ᾗ καὶ ἀνεξίπλων ἢ ἀνάδοσις, ἐργασίη γὰρ τεφρὴς ἢ ἐς πῦρ ἄποφ.

13. λευκοχρόα. Malim, λευκοχλώρῳ, *color ex albo viridique permixtus*. *Craſſus* monet, (in Var. Lect.) legendum, *album cum viridi mixtum*. Statim etiam ſubjicit, in *Nigro Ictero* colorem eſſe μελάγχλωρον. Vid. 52. 10, 26, 27.

23. ὠμότητεσν τεφρώ. Subſtantiva fœminini generis cum Adjectivo non rarò copulantur, ut hic: ut χειρὶν νέου (33. 25.) κοιλίαι πλατίαι (42. 25.) quod & apud *Poetas* & *Hippocratem* non infrequens. Id ſubnotare volui, ne fortaſſe menda putarentur.

LII,

10. Τῶνδε μέντοι ἢ αἰτίη· εἴδη ᾗ κὴ χολῶν ἔᾳσι αἰτίη. Hæc ita legi fortaſſe debent, Τῶνδε μέντοι, εἴδη κὴ χολῶν ἔᾳσι αἰτίη. Ex Margine alterum ἢ αἰτίη de ſumtum credo, ubi notabatur in hoc loco reperiri diverſas Icteri cauſas. Sequetur mox, Αλλὰ κὴ τὰ απλάγχνα ἔᾳσι αἰτίη, ſimili & congruo dicendi modo.

LIII,

1. οἷδε κινέειν. Senſus hic reſtitutionem, in loco plane deſperato, *Harleyano* Codici debemus, cum antea legeretur εἶδε κινεῖ.

10. νέοισι. Malim, κὴ νέοισι.

18. χάδιος. An, χάδίως?

21. αἵματος γίννα, ἐδὲ πᾶν ἔργον φύσιος. Malim, ἐδὲ πᾶν ἔργον φύσιος, αἵματος γίννα. Sæpe accidit, ut cùm omiſſum aliquid in Margine aſcribatur, qui ex iſto Exemplari aliud exſcribit, id loco non ſuo reſtituat.

22. τὸ

NOTÆ IN VARIAS LECTIONES.

22. τὸ σφόδρα. An rectè?

LIV,

1. Εἴτε &c. Hæc profectò non intelligo.

6. μίσεα. Ita legendum, non μυεῖα. *Craſſus, partes*, vertit.

22. ἀναπνοὰ. Sine hâc voce ſenſus optimè conſtat, cum eâ nullus eſt. Hanc ex Margine deſumtam credò cùm illic ad notandum poſita eſt, ἀναπνέω interdum ἄθμα vocari, ſuprà (19.)

LVI,

8. ἄλλοισι. Legendum, ἀλλήλοισι, ut (38. 7.) ἄλλοτι ἢ ἀλλήλοισι ξυμπαρῆλθε, & rurſus (60. 6.)

12. ἄλλόμενον. Legendum ἀλιζόμενον, ut (20. 31.) ἀλιζόμενα ἐν ϛομάχῳ. Etenim ἄλλομαι nihil niſi, *ſalio*, ſignificat.

18. ἔνυγρα. Certe, ἄνυχρα. Proprium enim Tympaniæ eſt, ut humore careat; & (57. 13.) ἢν ἐς ὑμέχλιον ἢ ὕδωρ πίπτηται τὸ πνεῦμα, Ασκίτης ἀπὸ Τυμπανίου fit.

19. δοκὴν πως Τυμπάνῳ. An δοκὸν ὅπως Τύμπανον. Ita (57. 10.) ἢν γὸ πατάξῃς τῇ χειρὶ, τὸ ὑπηχέειον δοκέει. δοκέειν.

30. ὁ μοῖον H. ὁμοίως G. V. Hac lectione ſenſum optime huic loco reſtitui liquet.

LVII,

4. κατὰ λόγον. Certe, κατὰ λαγόνα, legi debet.

21. νέοι ἀκμάζοντες. An νέοι καὶ ἀκμάζοντες, vel ἀκμὴν ἔχοντες, vel ἐν ἀκμῇ ὄντες?

24. ὑπόπολὺς. Græci Codices ὑπόπολὺ, omnes habent. Sed cùm *Craſſus, ſuperficiem*, reddat, ἐπιπολῆς, utpote genuinam lectionem, reponere haud dubitavi.

30. εὐσφύρωτοι. Certè, ἐν σφυρῷ, legendum. Hydropicum quiſquis intuetur, εὐφυρώτατον vix dixerit, ſed potiùs ἀτριφὲς ἰσθεῖν. (56. 4.) Hoc vult, venas iis in faciei ſuperficie exſtare, uti in Cachecticis, qui ab Hydrope, ipſi non longè abſunt: (54. 19.) φλέβες ἐν τοῖσι κεφαλέοισι ἐπηρμένῃσι, ἀσυχίῃ τ' πίεζε· ἀτὰρ καὶ ὅτι τοῖσι καρποῖσι πολὺ μέζονες διαφαίνονται.

34. Οὔτι φατέον. Haud rectè hæc ſe habere exiſtimo.

LVIII,

8. ὀκόσον. An πολὺ ὀκόσον? ut 70. 14.

13. τυτέσι. An recte? ✍

15. καταξέαγη. An καταξέαγῇ, *ruptione*? Syntaxis, ut nunc eſt, parum congrua.

25. ἐμπλέουσι. An ἔμπλεοί εἰσι?

27. διώσῃ. An διώσας, ut priùs ἰσχέης?

31. λέξω. Poſt hanc vocem, vox ἔχω, ut opinor, deeſt.

32. εὐρέος. Meliùs, ἴσος.

LIX,

7. ἀφέξιος. An ἀφέσιος ab ἀφίημι? ἀφέξιος ab ἀπέχω alio ſenſu invenitur 129. 37. Sed ἀφέσιος ὑγιὴς legitur 69. 15.

9. ταχὺς ἢ ὁ θάνατός ποτε καὶ βίος αἰσχρὸς καὶ ὄπιθος. Malim ταχὺς ἢ ὁ θάνατος· ποτὲ καὶ ὁ βίος αἰσχρὸς καὶ ὄπιθος. *Galenus* inquit (Com. in Hip. Lib. de Artic.) τῇ φωνῇ (ποτὲ) χρῆται, ὅταν αὐξῆσαι βουληθῇ τὸ λεγόμενον. *Aretæus*, (34. 15.) ξυμβιοῖ μέσφι θανάτου, ποτὲ καὶ ὄπιθος ἡ νοῦσος.

13. τὰ δὲ σπλάγχνα &c. Hæc ex *Aretæo* citat *Ætius* (Tet. 3. Serm. 3, c. 1.) Ἀρεταῖος ἢ προσπίθησι καὶ ταῦτα, τὰ σπλάγχνα αὐτῆς κεῖσθαι δοκῶσιν· ἀσαφέως γὸ οὕτως καὶ ἄποφοι, ἐκ εἰς μακρὸν διήκουσιν. ὡς ἐν πυελ, φλέγονται δίψει· καὶ ἀπύρησις αὐτῆς ταχεῖα. ἀλλὰ κἂν εἰς μικρὸν κάλέχωσι τὸ ὕδωρ παρεισδύνται ὀσφρῶ, ὄρχεις, ἰσχία. Εἰ δὲ ἔτι μᾶλλον αὔξηται, (scr. ἢν δὲ ὅτι μᾶλλον αὔξηται) διαμασῶσι διακόδης ἐν τοῖς σπλάγχνοις. τὸ ἐπιπλάστιον ξυποδῦται, καὶ αἱ φλέβες ἐν ἑαυτῇ ἐπαίρονται, ἰσχνοὶ δὲ πᾶν ὅλον ἔξιν, καὶ πικρὸν σῶμα γίγνεται ὕπνῳ. Αλλοι ἢ ἐκ (scr. ὑγιὲς) ὑφοῦσιν, ἐδὲ τι ἄλλο τῷ πνεύμονι ἀφανές. τυγχάνει ἀκροῆς μὲν ἢ ποτῷ, πλημμυρεῖ ἢ τὸ ὑγρὸν· καὶ φέρεσις τ' κύστεος καὶ τ' κοιλίας, ὅθεν ἐξέρχεται ἀθρόον. Vid. quæ ad imam in Verſione hujus Capitis Paginam annotata ſunt. Græca hæc è MS. in *Luparæa Galliarum Regis Bibliothecâ* exſcripta ſunt. Eſt etiam alius in *Bibliothecâ* noſtrâ *Bodleianâ* perquam recens, qui Caput hoc de Diabete, inter pauca alia *Ætii* ſcripta continet. In quibus à *Regio* Codice variat, apponere non pigebit, quoniam ad *Aretæi* verba propriùs accedunt. γὸ ὕπνῳ καὶ R. deſunt B. ὡς ἐν πυελ φλέγονται δίψει R. πυελφλογίης δίψαι B. ἀπόρησις αὐτῆς ταχεῖα R. ἀπορροῦσι ταχεῖα B. παρεισδῦναι R. παρεισδύνουσιν B. εἰ δὲ ἔτι μᾶλλον αὔξηται R. ἢν δὲ ἔτι μᾶλλον αὔξηται B. διακόδης R. διακόδεις B. αἱ φλέβες R. φλέβες B. ἑαυτῇ R. αὐτῷ B. ἀκροῆς R. ἀκοείῃ B. πλημμυρεῖ ἢ τὸ ὑγρὸν R. πλημμυρείῃ ἢ τῷ ὑγρῷ B. καὶ φέρεσις τῆς κύστεος καὶ τ' κοιλίης R. πεττόσι δὲ τ' κοιτῆς (sic) B.

20. πορίοντος. An παριόντος?

27. ἀφθίτης ἰὼν. Codices omnes habent ἀφθιτησίων, & *Craſſus* vertit, *quaſi pertranſeuntem dixeris*, monſtrum hoc verbi à ἀφθαίνω formatum putans. Si ſeparatim legas, ἀφθίτης ἰὼν, nulla reſtat difficultas; διαθίτης enim *Syphonem* perinde ac morbum *Diabetem* ſignificat; illique hic non abſurdè comparatur, cum humor per ægroti corpus eâdem ferè celeritate ac per inſtrumentum illud perfluat. *Ætius* morbum hunc *Syphonem* à fuſorii Inſtrumenti ſimilitudine appellatum dicit. *Syphon* autem Græcè διαθίτης dicitur. Vid. *Stephani* Theſ. Græc.

LX,

3. δίψος ἄκος. Codices quidem omnes habent, δίψος ἄκιος. Sed cum minimè Dubium ſit, quin prior Lectio tantùm vera eſſe poſſit, condonabunt mihi ſpero Lectores, quòd in Textum incuriâ meâ (ſiquidem vel hujuſmodi Lectiones ſine authoritate illic admittere non deſtinaveram) irrepſerit.

18. ἰδμοειδέες, Ferri ſanè poteſt hæc vox, cùm *iſthmo* ſimilis ſit quodammodo pars quâ Renum pelvis Ureteribus annectitur. Sed cùm ſequatur, ἐς τὸν τῶν ὤρεων διάθυσιν, malim, ἠθμοειδέες, *cribriformes*. Ita *Rufus*, (De Appel. Part. Corp. Hum. 47.) κατὰ ἢ τὰ ἔνσιμα (Νιφροῦ) ὑμένας ἔχουσι καθατετμημένους ἠθμοειδῶς, ἀφ' ὧν δύο πόροι χωροῦσι τὸν κοιλιαῖον τῆς κύστεως συνάπτουσι. Legitur (129. 3.) ἰδμοειδῶν, ubi ſane dubio ἠθμοειδῶν legi debet, ſiquidem de Oſſe *Ethmoeide* ſive *Cribriformi*, agitur.

21. τόσδε. Vox hæc inter ſcribendum, cùm eam veram eſſe conſtaret, Textui inſerta eſt, licèt Codices omnes habeant τῆσδε.

LXI,

2. παχέες Ν. Ad explendum ſenſum, ὀπίσω, etiam hic legi debere videtur.

5. Οὐρητῆρσι, Certè ὕρεσι, legendum. Etenim per Ureteres quidem, ſed cum Urinâ, fluunt arenulæ.

9. ἀνέλικτοι. Legendum puto, ἀνήλικτοι, *tortuoſi*, ab ἀνηλίσσω formatum. Ita ἀνήλιξις 129. 28. & 150. 25. ſenſu quidem diverſo; quæ tamen apud *Hippocratem* pro *inteſtinorum torſionibus* uſurpatur: φόφοι καὶ ἀνειλήσιες κακοήθεες (1086.) Ανήλικτοι ab *Aretæo* (135. 10.) *non tortuoſa*, ſignificat; ubi ab ἄλφα privativo & ἑλίσσω componitur.

14. Λίθοι ὀδυνηφορέοντες ξυνῷ ὁμοιαίῳ. Quid ξυνῷ ὁμοιαίῳ, vel, ut *Craſſus* vertit, *communi ſimul violento*, ſignificet, neminem credo intelligere.

Haud dubito quin *Aretæus* scripserit, ξυὼ πύῳ βιαίῳ. Nam, in Curatione Calculi, (121. 31.) inquit, πάσῃ γὰς διάτασις ἡδὶ λίθου ἐ ἐς τὸν Κύστιν ἐδύνατείν.

16. φυσώδεις. Meliùs fortasse cum ἰσχίοις jungenda hæc vox est; & priores φύσει eæ intelligendæ quæ per κοιλίης ἔξοδον transeunt.

20. πίμπρασται. Malim πίμπλαται. ut (121. 3.) πίμπλαται γὸ ἐ ἡδὶ Νεφρῶν κοιλίη ὑπὸ πλημμυείης ἡδὶ ὕρου ἐ διικνέονται.

26. παχέα. Codices omnes, πάσα, perperam legunt. Sed cum *Crassus* vocem hanc, *crassas materias* reddat, παχέα reposui.

30. Μετεξετέρωσι. An, μετεξέτεροι ἦ?

LXII,

1. ἡδὶ ὕρου. Redundare videtur.

21. Λίθος μέγας μὲ, ἀναλθὴς ἦ. Absurdè sanè dicere videtur, Calculum magnum quidem, verùm insanabilem: quasi, quo major esset Calculus, eo facilior interdum esset curatio. Equidem vocem aliquam intercidisse credo, & sic, vel aliquid eodem sensu, ab Authore scriptum. Ελκος ἦ, ἢ Ακροχόρδων, ἢ Παράλυσις, ἢ Λίθος μέγας, χρόνια μὲ, ἀναλθέα δέ. Ita præcedentibus aptè hæc congruent. V. 60. 24. ubi de Renum Morbis eodem planè locutus est.

LXIII,

17. Η ξυὼ διάτασις. Abrupta hæc videtur Sententia.

LXIV,

1. Αἱ ψυχρῶν. Malim, δι' ἀψύχων. Ita (93. 37.) in Paralysi Vesicæ, ait, Αἰσθήσιες ἄσφαλὲς, ὡς δι' ἀψύχων. Vulgò notum est, in morientibus excrementa per omnes corporis partes exprimi. In Paralysi vehementi oppressis semen etiam effluit.

11. ὕδε. An ὕδη?

12. ζωοῦσα. An ζέουσα, *fervens*?

29. ἀδυμίη. An ἀδυμίῃ, ut constet Syntaxis?

LXV,

3. τοιῶσδε. Num rectè?

12. κωματώδεις, ὁμοιοπαθέις. An κωματώδεσι ὁμοιοπαθέις nam quid ὁμοιοπαθεις per se significare possit, non video.

15. τῶ Στομάχῳ. Legendum τῷ Στομάχῳ.

23. ὑπ' ἀνάγκας. Legendum ὑπ' ἀνάγκης, ut 65. 1.

29. πεπεισθης τε χρῆσις. Malim πεπεισθῆ τε χρημάτων, quæ Phrasis frequentissima est.

35. κοῦφοι. *Crassus* reddit, *stupidi*: verum neque id significat κοῦφοι, neque si significaret, aliquos propter cogitationem stupidos haberi crederem. Commodè legi potest κωφοὶ, taciturni, uti quidem omnes cogitabundi solent esse; idque cum prioribus ψυχλῶ ἀμειδέες, ἀμείλιχοι optimè convenit. Ubi unus Codex (69. 7.) κωφῶ habet, alter κέρᾳ representat.

LXVI,

2. Ηδε. Codices habent, εἰ ἦ. *Crassus* autem reddit, *iste*; rectè proculdubio.

33. ψυχεσταγδὸς. Legendum, ψυχροσταγὲς.

LXVII,

1. ἄκεστον. Legendum ἄκρητον, *sincerum, impermixtum*. Ita, ὑδὶ γὰρ ὑδὶ αἷμα ἄκρητόν ὅτι τὸ ἔξω (109. 18.) χολὴ ἄκρητος (23. 32.) ἄκρητα ἔρια (24. 2.) Ακρητον, τὸ ἄκρατον· ὅπως γὸ ὀνομάζεται πᾶν τὸ ἀμιγὲς ὑπέρου. (Gal. Exeg.)

7. κύτεϊ. Vox hæc, *cavitatem*, significat: sed hoc sensu vix hoc loco usurpando. An πάθει?

10. Δυσεντερείη καὶ Λειεντερείη. Malim in Dativo casu legere, & vertere: *Diuturno etiam morbo hic affectus, & Dysenteriæ, & Lienteriæ succedit.*

23. Νεφροί. Ita, ut H. non, ut G. Νεφρὸς. Enim ambo Renes æquè Colo consentium, quippe cùm eadem ambobus subsit causa, utrumque scilicet ad Colum adhæsio. Itaque in Renum Calculo Colon quoque tortionibus afficitur; &, ut ipse ait, (144. 16.) ξυμφορὴ ἀνάλογον Νεφροί τε καὶ Κῶλον.

30. φλέγμασι πολλῶ κολλώδεσι. Legendum, φλέγμασι πολλῷ κολλώδει.

31. χάρη. Legendum, καὶ χάρη.

LXVIII,

13. τὸ μέζον. Meliùs proximæ sententiæ voces hæ junguntur.

30. πάδε. Meliùs separantur, legunturque τὰ ἦ.

LXIX,

3. μέλεα. An μέρεα?

22. ζώουσι. Malim ζώωσι, ut 73. 12. vel ζῶσι, ut 50. 20. ζώουσι in subjunctivo ponitur 36. 15.

24. εἰ δέ. Malim ἢδὶ legere; & post, ἐπιπλέον.

LXX,

2. σμικρῶς. Malim πικρῶς. Ita Τὰ ὑγρὰ πάντα χλιαίνει χολή. πυρὸς γὸ ἔργα πικρὰ καὶ χολώδεα. (52. 2.)

7. χολή. Malim χολῆς.

36. ξύμφορον. Malè, credo. Quomodo enim Scenibus conveniat Hæmorrhagia? Si servari debet hæc vox, fortasse eodem sensu, quo ξυμφορὸς, intelligenda.

LXXI,

7. ἄνω φορὴ. Malim ἀναφορὴ, quæ vox apud *Aretæum* significat *distributionem ciborum post concoctionem*; ut (66. 28.) δοκέει γὰρ μοι, ἐ τὸ πλῆθος μοῦνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀναφορὴ, τὸ πίδος ἐμβάλλει. Mox (l. 12.) inquit, μάτην ἐς τὴν ἀναφορὴν ἀνάγει.

13. ἐνοχέδιον. Hæc vox, nisi ab *Aretæo* solo composita est, an legi debet μὰν, vel μὲ, χόδιον? ut 73. 33.

15. ὑποκοίλη. Ita legendum ex Codice H. sensu aperto & eleganti: cùm antea legeretur, ὑπὸ ὠκέϊι, planè nullo. Verbo autem, ὀκέλλω, & simplici & composito, frequenter utitur *Aretæus*; ἄλγημα ἐς ὀσφὺν ὀκέλλει. (74. 27.) ἐς Συγκοπὴν ὠκέλλει τὸ πῦρ. (119. 30.) ὀκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀγκύλωσιν. (141. 8.) τὸ ἄλγημα καὶ ἡ φλεγμασίη ἐξοκέλλει. (101. 23.) ἐξοκειλὰν κοτὲ ἐς Μελαγχολίην οἱ τοιοίδε (65. 14.)

25. αὐτέων. Legendum, αὐτέης.

29. ὅκως ὑπολιπὸν. Videtur inter hæc duo verba quiddam deficere, cui crassitudinem fluoris comparaverat:

LXXII,

36. πῶς κού. Malim, πάση.
σεισάσησι. Malim πεισάτησι.

LXXIII,

1. ἦρ &c. An rectè?

15. καυκαλῶσα. Vocem hanc nusquam invenio. Proculdubio legendum κυρτωθῶσα, *Uterum inversum habentes, parteseque ejus confusas ac turbatas*. Vox hæc apud *Hippocratem* occurrit (De Morb. Mul. L. 1. 610. 38.) Ην αἱ μῆτραι φλέγματος ἐμπλησθῶσι, τὰ ὑπήνια σκήπτεται ἐλάσσονα, λευκὰ, φλεγματώδεα. ὅσι δ' ὅτι αἷμα λεπτὸν, ἀκρατηὲς, ὑυῶδες ἀνάπλεον. καὶ ὅσιν ἦσιν κυρτωθῆται, καὶ τείς ἦ μηνὸς ἐπιφαίνεται. *Erotianus* autem ex hoc loco exponit, κυρτοῦται, ταράσσεται. *Suidas* autem, κυρτοῦν, ταράσσειν, κινεῖν. *Hesychius*, κυρτοῦ, κυκᾷ, ταράσσει.

16. ὁ ἔνδον ὑποζωκὼς χιτὼν &c. Miretur quispiam, quomodo *interior* Uteri Tunica procidat, remanente *exteriore*; quod idem & in Intestinorum Tunicis accidere declaravit, 69. 20. Idem accidere dicit *Soranus*, in Libro de Utero. Η δ' ὅλη μήτρη σωλῆνιν ἐκ δυοῖν χιτώνων ἑαυτῆς ἐκ-

μαπομένων

μικτομένου ἐμφαῦν τοῖς ἢ χαρῶν ἰσόν. Ο μὲ ὧν ἔξω-θεν γουμλώτερός ἐς ἢ λαπτερος, σκληρότερος, ἢ λευ-κότερος. ὁ δ' ἔσωθεν, σκεμνοιλότερος, ἢ ἀιμώδερος, ἢ ἀκαλαθτερος, ἢ ἐντερουδέστερος, οἷ ἔλυ μὲ πλαπαπλαγμένος ἀγρέους, πλείοσι δὲ ἢ ἀξιολόγως χῦ ἢ πυθμένι. ἢ ἢ σπέρματος ἐκεῖ κολλαμβάνε, ἢ τῆς κυθαρσίσεως ἐκῶθεν φε-ρομένης. Οἱ μέντοι δύο χιτῶνες αὐτῆς συνέχεσθαι φεῖς ἀλλήλοις ὑμέσι λαγαρόῖς καὶ νεύροις, ὅσοι πολλάκις ἐπικ-τεινομένου αὐτῶν φεγκάλεος τοῦ ὑγίρου, τῦ μὲ νεφρέ-δους χιτῶνος χῦ χάρου μένοντος, ἢ δ' ἔσωθεν κατ' ἐκ-τοπισμὸ φεγκάλου ἢ.

17. ἄρχις. An αἱ χέλις? V. Lexic.

20. μειόσι. Malim, μηροῖσι. *Craſſus* vertit, *fœminibus.*

21. Περκάλει. Legendum, φεγκάλει, ut (71. 27.) φεγκάλωσις ἕλκος. & in iis quæ è *Sorano* ſuprà allata ſunt.

LXXIV,

5. δείξ. Vocem hanc non intelligo. Inuſitato ſenſu apud *Hippocratem* legitur. (Vid. Foëſ. Oecon.) ſed unde nulla huic loco lux affertur.

8. πονεῦνται. Legendum credo, πονεῦντα.

18. τετίσθαι &c. Haudquaquam hic rectè ſe habent omnia.

22. χῦτος. Fortè γῦα, pro μίλια legendum; μίλια verò, Gloſſema in γῦα, huc inſertum, & tranſpoſitum γῦα, mutatumque in χῦτος. Τὰ γῦα λύονται (65. 7.) Vox *Homerica* & *Hippocratica*. *Erotianus* ait. Γῦον. Βακχεῖος ἐν δ, σῶμα φα-σὶν ὃ μέλος, ὐκ ὀρθῶς φάσκε· χῦ γὸ ἢ μυῶν ἰδίως τέ-τμηκται, ὡς ἢ Ομηρος, Γῦα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά. Vide autem Foeſ. Oecon. ubi *Erotianum* redarguit. Γῦα ab *Heſychio* τὰ κῶλα, τὰ μέλη, χεῖρές τε καὶ πόδες, exponuntur.

ὄγκον εὖτε. Vitiata, credo, Sententia.

LXXV,

2. ἀκέτρους ἕλη. Malim, πειέρους, ἕΝ. *Coxarum acetabula contorquentur, & inde tranſitio fit ad dorſi pectoriſque Muſculos.*

5. ὁ βῦς ὄνος. Hæc à *Craſſo* fideliter redduntur, *bos, aſinus.* Quonam ſenſu? Certè legendum, ὁμοῦ πίνῳ. Ita eleganter vehementia doloris deſcribitur, *Vertebræ & dolore torquentur, qui omnes æquè occupare percipitur, & alium etiam inſuper ſentiunt, qui ſingulis ſuus atque proprius videtur.*

8. πάς. An τις?

13. ἀφίσιος. Si vox hæc ſervari debet, vertenda eſt, ſolutiones. Malim tamen ὀπφίσιος, *oſſium extremitates*, in quibus tophi hi generari ſolent.

17. τῦ βδελυκτίων. Locus inſigniter corruptus.

21. φαίην. Legendum φαῖεν, ut antea, ὀνομάζωσι. Aliorum enim, non ſuam, hic ſententiam exponit.

32. μάζονα. Hoc Gloſſema puto in βιαιήν.

34. περιόντα. Legendum παριόντα, *ſymptomata*, ut (15. 4.) μάζω ἢ πλέω τὰ παριόντα. & (25. 21.) τῦ γένεος τῦ Καίσου τὰ παριόντα. ξυνιόντα etiam eodem ſenſu adhibet, ut 68. 22.

LXXVI,

7. μυεία. Sic lego, quia *Craſſus, multa*, vertit; Codices, μύεια, habent. Sed quomodo μύεια βιο-τῇ ξυνὰ eſſe poſſunt?

14. ὄκως Μενέλεω Πόδαργος G. V. ὄκως οἱ Μενέλεω H. ὄκως ὁ Μενέλεως ſatis congruè legi poſſet, nam apud *Homerum* legitur, Αἴδηλα ἢ Αγαμεμνονέλω, ἢ εἶον τε Πόδαργον. Il. Ψ'. 293.

18. Ἵππῳ ἐκεκάμβυος &c. Apud *Homerum* legitur, Ἵππῳ δ' ἐκάμβυος &c.

20. Νυκλὶ ἢ ἢ ἐκτάτῳ ἴκελος. Verſus principium ex Poetâ aliquo deſumtum hæc verba eſſe conjicio.

24. τῦτε. An τῦδε?

25. μελαντάτῳ. Poſt hanc vocem, verbum aliquod, ἔχει fortaſſe, deficit.

LXXVII,

9. πετέ. An ποτέ? V. not. in Var. Lect. 89. 9.

14. τῦλ. An ἕλλ?

21. τετποδνίῳ. Ita omnes Codices, quod *Craſſus* vertit, *tripodonio*; unde Lector proculdubio, quid hæc vox ſignificet, planè intelligit. Equidem in Verſione hæc omittere malui, quàm ea ſcribere, quæ ipſe non intelligebam. Nunc autem veram Lectionem mihi aſſecutus videor, reponens, τετπύλῳ νεῷ. quod *Aretæum, Homeri* ubique, & in hoc præſertim Capite imitatorem ſtudioſum & elegantem, ſcripſiſſe non dubito. Hæc autem *Poeta* habet, in Scuto *Achillis*. Il. Σ'. 541.

Ἐν δ' ἐτίθει νεὸν μαλακὸν, πίσυρας ἄεσυρας,
Εὐρεῖαν, τείπολον.

Νεὸν, *Didymus* exponit, Τὸν λεγομένω τετρὸν, ὃ ἔστι τετρὶ ἠργασμένον, ἁπαλὸν, ἢ ἡμακτυμένον. ὡς γὸ νέα φαίνεται ὁ τοιαύτη γῦ. Exponit autem, Τείπολον, τοῖς ἐγραμμένοις, καὶ ἠργασμένοις. Quare, ἴκελον τὸ ξύμπαν τετποδνίῳ, verto, *id novali ter arato prorſus ſimile eſt*; quod quidem optimè refert corium ὀχθώδεας ἐκγαμὲς ἔχοντα, αὐλῶνας &c.

29. τῦς ἐκ. An ἐκ τῦς?

LXXVIII,

3. αἴδηλον. Ita H. alii ἄϊδηλ, aut ἄιδλ. Rectè ſine dubio αἴδηλον. Αἴδηλα ἢ μορφνὶ, 76. 21. Ex *Homero* vocem deſumſiſſe videtur,

Ἠΰτε πῦρ αἴδηλον ἐπιβλήσει ἄσπετον ὕλῃ.

Il. Β'. 455. quòd exponit *Didymus* ἀδηλοποιὸν, ἀφανιστικόν. ſed Il. Ε'. 880. ἀφανῇ quoque; & Od. Θ'. 309. ἄδηλον.

13. Αφεσδοίων. *Craſſus* vertit, *Seminis*; quod quidem iſtam vocem ſignificare nunquam repperi; porrò nec ἀνάδοσις, *emiſſionem*, ut ille vertit, ſignificat, ſed *cibi diſtributionem*, ut 53. 21. & 54. 9. & 78. 15. In hoc loco, de nullâ re, niſi de cibi concoctione agit. Quare iſtam vocem hic redundare credo; & eò magis, quod in alio loco mox deficere videtur. V. Not. in 79. 21. στίων autem hic ſcribendum puto, cujus finis ἀφεσδοίων refert; ultimamque hanc vocem admiſiſſe Librarium, fortaſſe quia longior eſſet, illam expuliſſe. Εὔστοι μὲ πολλῶν στίων. ἀνάδοσις τοιχτέρη πέψις, ἀμυτέρων μᾶλλον, ἢ ἀπέπτων. (54. 8.) Notat etiam *Craſſus* legi, *crudorum & inconcoctorum diſtributio fit*, aliter, *Seminis crudi & inconcocti emiſſio fit.*

16. ἐωυτίων. An ἐωυτίῳ? πίδιῳ ſcilicet.

26. βαθεῖαι, τρηχεῖαι. Subſtantivum deficere videtur, quale ἐντομαί. Ita (76. 20.) ἐντομὰς κοίλας, ἄλλας βαθείας κέρτα. & (79. 9.) ἐντομαὶ βαθεῖαι.

32. ἄξῃ π. Num ἄρῃ)?

37. ὁ. Vel redundat, vel ὃν legi debet. Horum enim ſupercilium Leonis ſupercilio comparat, *Homeri* verſiculum de Leone ante oculos habens, Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε κα-λύπτων. (Il. Ρ'. 136.) ideoque, in proximâ lineâ legere velim, pro δυμεμένοις, ὃ Λέεσι, δυμεμένοισι Λέυσι.

LXXIX,

4. ἀταλάντῳ. Ita Codices omnes. Tamen haudquaquam temerarium eſſet ex *Homero* (Il. Μ'. 463.) legere ἀτάλαντος.

7. κυκλοσμένα. Malim κεκλασμένα, *fiſſa, facta*; ſicut totum Elephanti corium apparet; mox

etiam Elephantiacorum aures Ulceribus ſcatere dicit.

8. κνησμώδεα. Difficulter hæc vox cum ἕλκεα jungatur; ſiquidem integra ſententia, ἰχῶρος ξύσις, interponitur. H. habet τὰ κνησμώδεα. Itaque legendum fortaſſe, ὅτα κνησμώδεα.

19. πλανευμένων. An πλανεύμενον? ut cum ἄλγος concordet.

21. ἐπιθυμίη λιποθύμου. *Craſſus* hæc, *cibi appetentiam*, vertit. Dixit antea *Aretæus*, σιτίων ὄρεξις ἐκ ἀῤῥωστίης. Sanè, ἀφροδισίων, quod 78. 13. redundare, hic deeſſe. credo. Idque hoc modo accidere potuit; omiſſa ſuo loco hæc vox eſt, poſtea in interiore Margine aſcripta: à Librario deinde, qui ex hoc Exemplari Librum ſuum deſcripſit huic loco, proximâ ſcilicet in Paginâ, inſertum. *Ætius* certè, qui Elephantis ſigna ex *Archigene* ſe deſcribere profitetur, ubi omnia his ſimilia reperiuntur, iis eſt, inquit, ὁρμὴ πρὸς ἀφροδίσια ἐπιτεταμένη. Hoc ex MS. *Regis Galliæ* petitum eſt. Sic, Maniacis, *Aretæus*, eſt, ait, ἀφροδισίων ἄκρατος ἐπιθυμίη (38. 27.) & Satyriacis, ὑπιθυμίη καὶ λύσση (quod λύσσῃ legendum conjicio.) & ἀφροδισίων ἔργων ἀρίξιος (124. 23.)

24. πῶσι γὸ ἐρέσσειν ἡ νοῦσος. An rectè?

25. ἀχρυπνίη. Malim ἀχρυπνίης. Neutiquam obſervanda res eſſet, vigilias ſomno moleſtiores eſſe. Hoc, puto, notare vult, ſomnum his adeo turbulentum, & ſomniis terrificis infeſtum, ut ipſis vigiliis pejor ſit. Sic Melancholicis fiunt ἄπνοιαι ἀλκδίες, δυσπαθέες, ἀναγώδεες. (36. 9.) Ita Stomachicis eſt ἐν ὕπνῳ ἀϋπνίη, (65. 27.)

26. νήχεσθαι ὕπνον ἐς δάκατον ἐόδοντες. Hæc verba unius verſûs finem, alterius principium eſſe exiſtimo.

35. Ἄλλον &c. Similem huic Hiſtoriam de Homine, quem ipſe pariter affectum, pariter revaleſcentem, ſuis ipſe oculis vidit, narrat *Ætius* (Tet. 1. Serm. 2. c. 170.)

LXXXII,

18. ἄχναι. Malim ἄχναις. In Codice H. ς, partim repræſentatur. *Cœl. Aurelianus* Ac Mor. L. 1. c. 9.) in Curatione Phreniticorum, inquit, ſit etiam (locus) ſine ullo Picturæ figmento. —— Hinc etiam ſplendidi colores parietum, ſive ſtraminum, vel operimentorum, prohibendi. Et alibi, Convenit etiam ſanguineos colores parietum, vel ſtraminum, ſive operimentorum declinare. (Morb. Chronic. L. 2. c. 13.) Apud Antiquos veriſimiliter in uſu fuit, ſicut etiam nunc eſt præcipuè in *Hollandiâ*, ſtramina variis coloribus picta intertexere; iiſque, tapetorum loco, parietes operire.

29. καὶ ὁρέωσι τὰ μὴ ὄντα. Videtur hoc Gloſſema eſſe in, ἢ τὰ μὴ ὑπαιθρία φαντάζων).

ἃ ἀνθ' ἑτέρων ἕτερα γινώσκωσι. Videtur hoc Gloſſema in, ἃ ξένα ἐνδώλματα προσάλλονται. idque falſum; nam alibi, (38. 9.) ait, (φρενῖτικοὶ) μὴ γὸ παραιθάνονται, ἢ τὰ μὴ παρόντα ὁρέωσι δοκεῖν ὡς παρόντα, καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἐνδέλεται. οἱ δὲ Μανόμενοι ὁρέωσι μόνως, ὡς χρὴ ὁρᾶν, ἃ γινώσκουσι ὃ περὶ αὐτέων, ὡς χρὴ γινώσκειν. Hic manifeſtum eſt, Phreniticos à Maniacis diſtingui, eò quòd illorum viſus decipiatur, horum judicium in cognoſcendis rebus labet atque erret. Quid quòd eadem planè ſint, ξένα ἐνδώλματα προσάλλονται, ac, τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ κατ' ὄψιν ἐνδάλλεται.

LXXXIV,

4. ἀτερφώτιος. Ita legendum, non ut G. εὐπερφώτιος. Neque enim dubium eſſe poteſt, quin quo liquidior Ptiſanæ cremor eſt, eò minùs nutrimenti det; quo craſſior, eò plus. Ita ἀναφέρει τερφαὶ (125. 20.) Ita febrientes alit *Hippocrates* (De Vict. Acut. 385. 15.) πολὺς ἢ ἀρκέει (Πτισάνης) κρατ' ἀρχὰς διδόναι μὴ πολὺ, μᾶλλον ὑπόρρυχον.

25. πᾶς πίξιος H. πάσης πίξιος G. Utràque Lectione elegantiùs & meliùs, πᾶς τὰς πίξιος, reponi poſſet. His ſimilia affert *Ætius* ex *Archigene*, περὶ Ἀποπυγισμοῦ (Tet. 1. Serm. 3. c. 170.)

36. ἐναφυήματα. An meliùs, ἐν ἀφυήμασι?

LXXXV,

1. ἄμορφημα. Licèt huc ex H. vox hæc irrepſerit, prætulerim βρέγμα cum G.

4. παχύνον. Senſus certè poſtulat, ut legatur παχύνει. Neque enim ſpiritus, cum ſiccus & tenuis eſt, ſed cùm humidus & craſſus efficitur, nebulam ſenſibus offundere exiſtimatur.

13. διδυσπάλων. Legendum, διδυσπάλῳ, ut antea, ναυτίλῳ, μυοσιτῷ.

16. σκληρὸν ἐπιφέρεται H. σκληρὸν ἐπιφέρεται, ἢ ῥέον G. Poſtremæ duæ voces meliùs abſunt: nam infra (18.) ait, ἢν δὲ ἢ ἢ φύσει ἐνῇ.

μὴ ὠμῆς. Videtur Gloſſema in δρυπετῆς. Oleum fit & per expreſſionem Olivarum, partim cùm maturæ ſint, ita ut ipſæ ex arbore per ſe decidant, unde δρυπετῆς vocantur: partim cùm immaturæ ſunt, quod *omphacinum* vocant, λίπος ἐλαίης ὄμφακος πιεσμένης (84. 16.) *Ætius*, (in voce Ελαιον) ait, Ελαιον τὸ ἐκ καρπῶν ἢ ἐλαίας ἐκθλιβόμενον —— τούτων δ' ἐστὶ τὸ γλυκύτατον, ἐκ δρυπετῶν μάλιστα καρπῶν γινόμενον —— ἀφορμητικώτερον δ' ὠμοτεκῶν. τὸ δὲ ὠμοτεκὲς, ἢ ὠμοφάγινον, ἐπιφέρομεν &c. Vid. etiam Plin. Nat. Hiſt. L. 15.

17. ἐνώδω. Malim ἐνυφείδω. Infra (27.) κόνις ἢ ἔξω, ἢ λιβανωτὶς, τὰ ἐναφυήματα.

24. μέζον ἢ πρὶν ὀνῖναι. Malim, μέζον ἢ πρὶν ὀνῖναι. Frequentiſſimè in Febribus intumeſcit Lien, ut apud *Hippocratem* (Epidem. L. 1. Æg. 1.) σπλὴν ἐπήρθη φλεγμονῇ κυρτώματι. Et (Æg. 3.) σπλὴν ἐπήρθη· pauloque poſt, σπλὴν ἐμειοῦτο. Dixerat ſuprà (15.) *Aretæus*, ἢν (ἐν ὑποχονδρίοισι) φλεγμονὴ ἢ σκληρὸν ἐπιφέρῃ).

27. παχὺ πλεῖον. Ita optimè ex *Harleyano* Codice, cùm cæteri, παχεῖ ἐπιφέρειον, habeant. Πλεῖον autem ab *Erotiano* & *Galeno* exponitur, βάρυνον. Unde ſenſus, antea nullus, planiſſimus efficitur. Eâdem voce rurſus utitur, 104. 1.

32. Τροχονδρίοισι. Quid hic cum Hydropicis? Quid verò hujuſmodi Emplaſtrum iis conferre poſſit? Annon legendum, Ὑποχονδρίοισι. Certè antea (15.) propoſuerat ſibi de Embregmatis & Emplaſtris loqui, quæ *Hypochondriis* apponenda judicat. De Embregmatis dictum; jam verò de Materiâ Emplaſtrorum eundem loqui apparet. Hoc ita legi debere, liquidò, puto conſtrabit ex iis quæ dicturus eſt 89. 4. Ἢν δὲ τὰ φλεγμαίνοντα ὑπὸ Ὑποχονδρίων ἰῶσι, ἢ φάσις, ἢ φύσις, ἢ ἐπιτάσιος τοῦ πάθεος, ἢ κοῖλον γίγνηται, ὅσον ἐπρυομένου τοῦ Ὑποχονδρίου, Ἐμβρέγματα καὶ Ἐπιθέματα, ὁκόσα μοι ἐν φρενιτικοῖσι λέλεκται.

LXXXVI,

30. θώρηξ. Videntur poſt hanc vocem pauca quædam deficere.

LXXXVII,

13. ἐς τι ἀκμάζων. Malim legere, ἔστι ἀκμάζειν, hoc ſcilicet ſenſu, Quia vires ægri ſudatione effuſiſſimâ adeò languent, ut omni modo ſtatim ſuſtinendus reficiendusque ſit, id vinum optimè præſtabit, licèt alioquì in Phrenitide perquam noxium. Nam (112. 16.) ἡ κάρτα ἀσπα-

λὶς

λὰς δεῖ φλεγμαίνοις οἰνωστέον· οἶνος γὰρ φλεγμαίνουσι πόνων δεῖδοις, ἀφλεγμάτοισι ἢ φύσις αἴξησις. Ideoque præcipit Phrenitidis, etiam ὑπάρχοι οἰνώδης· ὑποσύλλαβος· κεφαλῆς γὰρ ἢ φρενῶν ἄλγος πάσει. Jam verò in hoc ſtatu, non habenda ratio Phrenitidis ſed virium fractarum, quibus vino optime ſuccurritur.

22. Περίσσω μὲ ἄδη πολλὸν ἴσχη χρόνε. Mendum ſine dubio ſubeſt. Commodè legi poſſit. Ην δ' περίσσω μὲ πολλὸν ἴσχη χρόνε. Ita, ἢν δ' περίσσω ᾖ χρόνε (70. 31.) ἢν δ' περίσσω μὲ ἴσχη χρόνε (127. 22.) ἢν δ' περίσσω περίσχη χρόνε (93. 15.)

24. ἢ. Vel redundat, vel tranſpoſitum eſt.

30. Caput hoc totum cum quinque Exemplaribus *MSS.* collectum eſt, in *Regis Galliæ Bibliothecâ* exſtantibus. Tria quatuorve verba, à noſtris, ſatis commodè diſcrepantia, Codex ex his alius vel alius habet, quæ ſuo mox loco proferam. Ex his autem apparet, nihil memorabile à *MSS.* ope expectari debere.

LXXXVIII,

1. σφόμαλα, τοιχοχαρίν, πάντα ὀκόσα αἷρ ἰριδιτικὰ ὄφιος. Adjectivum certè poſt σφόμαλα deeſt. An ſic, σφόμαλα ποικίλα, τοιχοχαρίν, πάντα ὀκόσα αἷρ ἰριδιτικὰ ὄφιος? Apud plurimos Authores reperias, σφόμαλα ποικίλα & περιποικιλμένα.

24. Κιγχείδων. Unus *Regiorum*, κιγχαρίων, habet: & ſanè ζωμοὶ ἀλεκτορίδων, κιγχαρίων. (117. 32.) Κιγχεὶς autem avis quædam ſpecies eſt. V. Steph. Theſ. in voce κίγχρις. Κιγχαρία verò non invenio, licèt fortaſſe diminutivum à κόγχη non malè formari poſſit.

29. ὕδωρ. Poſt hanc vocem, alia, ut ἀγαγὸν, videtur deficere. Ita (86. 1.) φυσέων ἐὸν ὕδωρ ἀγαγόν. Vel ἰριδιτικὸν ad hanc ſententiam pertinet, ut (117. 14.) φύσας ἄγειν κάτω ἰριδίσμενον· ἰριδιτικὸν μὲ παλαμάτε χυλὸς &c. Aliquod autem ante vocem γὰρ deficit, ejuſdem ferè ſenſus quod ἰριδιτικόν. Licèt enim ξωιτχίους πλὼ κολίλυ ἰριδίζειν, rectè dicatur, (ut 86. 4.) tamen ἰριδιτικὸν, puto, ſemper ſignificat, *id quod irritat*, non, *irritandum eſt*. Ita ſuprà ſumitur, & (107. 30.) ἰριδιτικὸν αἱ σάρκες. & (82. 18.) ἰριδιτικὸν γὰρ τοιχοχαρίν. (& 88. 1.) ἰριδιτικὰ ὄφιος. Quare ſiquid ab ἰριδίζω poſteriori ſententiæ jungendum eſt, malim ἰριδιτέον, vel ἰριδιτέα.

LXXXIX,

16. πίσσι. An πιτύσσι?

18. πτυχέσι. Unus è *Regiis* habet, πτύχεσι, cui ſi præponatur, ἢ, veram Lectionem puto; &, παλαιοῖς ἐάκεσι, in vocem hanc Gloſſema. Τρύχος enim, *pannum vetus atque lacerum*, ſignificat. (Vid. Foës. Oecon. Hip.) unde πτύχον, quâ voce utitur *Aretæus* (108. 34.) ἐγχειδόντα ἢ ἐς πτύχον. *Heſychius*, Τρυχηλὰ, exponit, ἐρικάδη. &, πτυχένοις, ἐρικίοις. *Erotianus* explicat, πτυχίων ἐρίων, ἐρίων ἐρικῶν. Sed illic legendum πτυχίων ἐιτνίων, ἐιτνίων (vel ἐείων) ἐρικῶν. Nam apud *Hippocratem* (L. de Artic. 837.) reperias πτυχίων ἐιτνίων ἐξέγματα.

21. δίκταμον. An δίκταμνον, ut unus *Regiorum*?

26. ἔκτευξιν ξυμφορῆς. Certè perperam. Fortaſſe pro ξυμφορῆς ξυμφέρεσι, vel ξύμφορον, legendum; &, pro ἔκτευξιν, ἐᾶν, aut aliquid ſenſus non abſimilis.

XC,

2. ξυμμίσγων. Malim ἀμίσγων. Vel certè vertendum, uti quoque tranſtuli, *ne mediocriter quidem*.

3. ὑγιάναι. Malim ἢ ὑγιάναι.

11. λίμνησιδος G. V. Ita legendum non, λιμνίσιδος, uti hic & frequenter poſtea, habent Codices. Vid. Not. in hujus Pag. lin. 32. Quod ſemel monuiſſe ſufficiat.

12. ὠμῆς τῆσι λεπίοισι. Pro his Codex unus Regius habet, ὠμῆς λιπτῆσι, quæ quidem vox multo meliùs legitur, quam λεπίοισι. Scillarum enim, ſicuti caparum, fragmenta, ſquamis ſatis congruè comparantur. Malim tamen legere, ὠμῆς τῆσι λέπεσι, *corticibus*. Λέπος κυάμου. (Æt. in voce Κύαμος.) Λέπιδον, φακῶν τὸ ἔνδον ἢ λέπυς. (Gal. Exeg.) & φακῆς λέπος. (Æt. 43. 33.) & μύλη λέπυς, in *Aretæo* (102. 27.)

17. οἰδιλειθήμβαι. Senſus ſine dubio eſt, *partes in tumorem attollit*. *Cœl. Aurelianus*, de *Sinapiſmo* in Lethargicis, ait, Adducit enim ad ſemet materiam: ſicut *inflatæ* atque in ruborem adductæ ejus appoſitione partes demonſtrant. (Ac. Morb. L. 2. c. 9.) Rurſus, in Hydrope, Item Sinapiſmus uſque ad *cutis tumorem adhibendus*. (Morb. Chron. L. 3. c. 8.) οἰδιλειθήμβαι tamen, quod ab οἰδιλειαίνω ſolo, οἰδιλείσω, οἰδιλείθλω, οἰδιλειθλῶμαι, *Ionicè* οἰδιλειθήμβαι, formatur, in Paſſivâ Voce reperitur: cum Activa vox hic neceſſaria ſit. An, οἰδιλία θήμεναι? Præter cæteras varias lectiones, Codex Regius unus habet οἰδ' ἀλαιθήμεναι.

32. λιμησισθε. Legendum λιμήσισθαι. V. ſuprà, (11.)

ὑδάς. H. habet ἀδάρκει, quod pro ἀδάρκη ſcriptum eſt, Gloſſema proculdubio in vocem λιμήσισθαι. Inter ea, quæ ad dropaces & picationem conſtituunt apud *Archigenem* (Æt. 70. 21.) ponitur λιμῆσις ἢ Καλυμβὴν ἀδάρκη. Et *Paulus* (195. 15. Ed. Baſil.) λιμήσισθε, ἔσι δ' ἢ ἀδάρκη. Quid ſit ἀγάδρκη (quæ & ἀδάρκης, & ἀδάρκιον, & ἄδαρκα vocatur, vide apud *Dioſcoridem*, (L. 5. c. 127.) κεῖ' ὑγρῶν ἢ τιλμάτων τόπον ἡγούμενα, —— καί ἐστιν οἱονεὶ λιμαῖον ἀλκυόνιον. Unde λιμῆσις, non λιμήσις vocanda, uti ſæpe ſcribitur. Reg. unus abſurdè ὑδραγύου, legit.

33. πτύχον. Ita repono, licèt Codices Græci habeant φύχον. *Craſſus* enim vertit, *linteolo veteri*. V. Not. in 89. 18. Ita (108. 34.) ἐγχειδόντα ἢ ἐς πτύχον. *Ætius*, de *Sinapiſmo* ex *Archigene* (71. 8.) ita hoc exprimit, ἐμπλαττέσθω εἰς ὀθόνιον. Σπτύχον (item πτύχον) Æt. 23. 8.) *Solanum* denotat, quod quidem ipſum per ſe ſoporiferum eſt, adeoque huic affectui certè minimè idoneum. *Aretæus* φύχον inter ea numerat, ὅσα νάρκωσι καὶ ψύξιας ἐμποιεῖ (125. 7.)

36. ἐς πλὼ νῆσον. Malim ἐν τῇ νήσῳ.

XCI,

1. Θεραπεία Μαρασμῶ. Κεφ. γ'. Caput hoc priori de de Lethargicis jungendum, ſine diſtinctione, exiſtimo; ſiquidem non de *Maraſmo* in genere agit, ſed de eo tantùm qui ex Lethargo oritur. Ita in proximo Libro, Curationi Cardiacorum Curationem quoque *Maraſmi*, qui iis ſupervenit, in eodem Capite, addit.

7. ἐωυτῆ. Ita lego, quia *Craſſus*, *eadem*, vertit; licet Græci Libri omnes habent, ἐν ὠυτῇ.

17. ἀδυνὴς. An, ἢ ἀδυνὴς?

XCII,

2. χρὴ ἀναβάλλεσθαι. Certè, ἢ χρὴ ἀναβάλλεσθαι, legendum. Quomodo enim dilatio Phlebotomiæ dici poterit, *medela ſola*? Quid quòd, in his caſibus, *ictu*, *lapſu*, *colliſione*, etiamſi *Apoplexia* non ſuperveniat, ut plurimum mitti Sanguinem neceſſarium ſit. Ita *Celſus*, (L. 2. c. 10.) Sanguinis detractionem requirit, quicquid ſubitò ſupprimit vocem; & quâcunque de cauſâ ruptum aliquid intus atque colliſum eſt. Idem, paulò poſt, ſi ex ſuperiore parte aliquis decidit, ſi contuſus eſt, protinus ei demenda materia eſt (de Sanguine loquitur) ne, ſi ſubſederit,

rit, corpus affligat. Idemque in aliis casibus repentinis, qui strangulabunt, dictum erit. Οὐκ ἀμβολῆς χρεὼν, in Pleuriticis, ait *Aretæus*, cum eodem die venam incîdi jubet. Particula, ὐ, sæpe omittitur.

15. ὔκως. An rectè?

19. ἀνάκλιτον. Forsan legendum, ἀνακλίτῳ, ut cum δίφρῳ congruat. De hujusmodi Sellâ loquitur *Hippocrates* (261. 24.) ἐπ' ἀνακλίτου δίφρου πνευμονίην κεδάσαι. In Notis ad hunc locum Foësius scribit, ἀνακλίτου, sic legunt quotquot adhuc videre licuit Exemplaria, sed, ἀνακλίτῳ, legimus, huncque locum bis expressimus in nostrâ Oeconomiâ. Est autem hîc ἀνάκλιτος δίφρος idem ferè quod ἀνάκλισμος *Hippoc.* L. de Artic. ἀνάκλιντρον, aut ἀνάκλιτήριον, exponunt. Κλισμοὺς, vocat *Homerus* Il. Θ', & I', καθίδρας ἀνακλίσεις ἐχέσας. Sed neque vocem ἀνάκλιτον, neque ἀνάκλισμος, in *Oeconomiâ*, invenio; neque has in voce δίφρῳ memoratas.

23. ὅτι ἔντασις. Inter priorem & has voces in Cod. V. spatii paululum relictum est; & sane aliquid deficere videtur, ut ἢ δὲ. Ita loquitur (25. 20.) ἢ δὲ ἢ &c.

27. ἴδιῃ. Legendum ἰδίῃ. Ita (110. 11) ἢ ἰδίῃ ἐκάστου, καὶ ξυνῇ.

32. ἴσμεν. An rectè?

34. ὅτι δὲ πλεῖστον &c. Sensus quidem in his duabus Lineis facilè eruitur: verba tamen haud prorsus castigatè legi puto.

XCIII,

1. σισβεῖον, ξυτίνη. Malim κασσεῖν, ξυτίνης, uti postea εὐφορβίου &c. nempe ut horum Medicamentorum, prout etiam aliorum omnium, quantitatem definiat. ξυτίνης habet H.

26. ὅλα. An ὅλῃ?

27. τόνδε. An τόντι?

35. κάλαχον ἀγχοῦ. Verum sanè est, Vesicam Rectumque Intestinum prope se jacere; malim tamen, χαλαρὸν ἀγχοῦ. Ita *Hippocrates* (Lib. de Artic. 810.) κύστις τε δὲ, καὶ γονεὰ, καὶ ἀρχοῦ τὸ χαλαρὸν ἔκπτωμα. Quæ verba exponens *Galenus* (de Vulv. Lect.) ait, Ἀρχὸν μὲν ὃν λέγων, (Ἱπποκράτης) τὸ ὅλον ἀπευθυσμένον· καὶ χαλαρὸν δ' ἀρχοῦ, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀπευθυσμένου, ἔνθα καὶ μάλιστα ἀνδρώδεται. V. Foës. Not. & Oeconom. in, χαλάω, & Ἀρχός. Ἀρχοῦ Vox medica est; & si cornu τοῦ Ρ obscurum est, facilè τῷ Γ simile videbitur: unde in ἀγχοῦ mutatum est.

XCIV,

1. σφακελίζειν τῇ Κύστει. Verbum hoc Activum cum Dativo haud probè conjungi credo. An σφακελίζειν τινὰ Κύστιν, vel σφακελισμὸν τῇ Κύστει?

20. ἀξυώνδες. Certè Legendum, ὦκ ἀξυώνδες. Ita enim proprius Pueris morbus Epilepsia est, ut Παιδικὸν πάθος vocetur.

22. ἄχεσον. Ita optimè ex M. cum antea absurdè legeretur, ἄχει ἀπασμῶν.

26. ξύμπας πταίνηται οἱ ὦφ. Ita certè ex F. legendum; cum H. & V. quoque ξύμπαν πταίνηται οἱ ὦφ, habeant. Τιτανούμενα τὰ νεῦρα (95. 14.) & τὰς μῦας, ἢν πταίνωνται. (116. 18.) Aliqua his similia profert *Trallianus* ex *Archigene*, Ἀδρατεῖν δεῖ πάντα τὰ μέρη, καὶ ὅλῃ μᾶλλον ἔκκεσον λιπαραῖς χερσὶν ἀπευθύνειν μὴ συμμέτρως συντονίας, μαλάσσοντας τά τε ὄμματα αὐτῶν ἡσυχῇ καὶ κάλαφήσοντας. Lib. 1. c. 15.

ψηλαφίῃ. Codices quidam habent χειροψηλαφίῃ. Equidem istud χειρο formatum puto ex, χειρῶν, in Exemplari partim erasо. Nam *Trallianus* qui hunc locum pene expressit, λιπαραῖς χερσὶν ait. Ipse *Aretæus*, (116. 21.) ψηλαφίῃ χειρῶν ἀπιδύνειν.

28. τὰ ἴδια. Legendum credo, κατ' ἴδια. Ita *Hippocrates* (675. 21.) τὰς μίκτας τροφὰς κατ' ἴδια. *Foësius*, κατ' ἴδια hic, *pro more*, reddit: haud scio an accuratè prorsus, licèt ἴδιος *morem*, significet. *Corinthus*, ἴδια, exponit, τὰ τίνος ἐν οἷς ἀναστρέφον). *Hesychius*, ἴδιος, γνήσιος καὶ πάτριος, ἀναστρεφόμενος. An legendum, γνήσιος τίνος ἀναστρεφῆς, ut cum *Corintho* congruat. *Similiter Portus*, in Lexico *Ionico*, ἴδια significare dicit, sedes, in quibus aliquis habitare consuevit. ἐς ἴδια πυρίων Herod. 41. 2. &c. Itaque κατ' ἴδια reddi potest, *in iis locis quibus diffluqueri solitæ sunt*. Cùm hæc vertebam, τὰ ἰδία, vel ἰδία, legendum conjeci.

ἐείσῃσι παλαιῇσι, πυρεῇσι τρίχεσι. Malim ἐείσῃ πυρεῇσι, παλαιῇσι τρίχεσι. Ita, (98. 3.) ἔεια πυρά. & 107. 31. & frequenter alibi. Quanquam verò τρίχεσι per se significet, pannicu-lum vetus. V. Not. in 89. 18. tamen hujusmodi Epithetum addere non absurdum est, utpote cùm apud Authores optimos similia exempla frequentissimè occurrant.

32. κηκωμύθῳ. Ita rectissimè, ut H. Apud G. κη. legitur; in V. κήρεα. Mendum hoc ita accidere potuit. Apud Medicos Græcos usitatum est Medicamenta compendiosè scribere. Ita κη. pro κηκωμύθῳ usurpatur, nempe χαλκῷ. Inde κη. formatum est; & ex hoc rursus κήρεα.

XCVI,

5. ὁμίχλης ἐπαναφορῷ. An ὁμίχλῃ ἐπ' ἀναφορὰ?

13. ὀρθὸν ἴσχειν τὸ ἰνίον. Hæc haud intelligo. Legendum forsan, ἀνορθὸν ἴσχειν τῷ ἰνίῳ, *infra sinciput fiat*; quod quidem optimè congruit sequentibus, ἀνωτέρω δὲ οἱ δύσις. Manifestus id ex *Ætio* apparebit, qui his omnino similia de Curatione Tetani affert ex *Archigene* (110. 52.) εὐαρίστεῖται δ' ἴσχειν ἢ κύφα τὰ κεφαλαιώματα. ἢ πνεῖν ἀσφυκτίδων, ἐπιτιθέμενα τῷ κεφαλαιώματος, ἀφὸ κύστις ὑμενίδες ἢ ἀμυνάφαι ἐκαῖ διεμῷ, ἢ ἀλὸς φρικῷ, ἢ κέγχεσιν ἐν μαρσίπποις. ἢ τὰ κεφαλαιώματα δ' ἐν μαρσίπποις ἐμπλειδίσια δέπιδίδω, ἔπιτικα τῷ ἀμυλώπος πειεῖν, ἢ μάλιστα εἰ τῇ κεφαλῇ ἀφεστιδέναι δίκη. προλάζθαι δ' τὰς συντιχεῖς ἐμβεχεῖς δὲ κεφαλῆς, πλεγπκὴ γὸ πυγκάνεσι. Φθαλαμιζανέσθω δὲ τὸ κεκάπασμα, ἢ ἐμβεχαὶ, αὐχένα ἢ σκαγόνας, ἢ ἐκχεν ὅλως μέχει ψοῶν. Haud similiora sunt *Aretæi* verbis ea quæ ex *Aretæo* ipso alibi citat.

25. τήγξει. An τεύξει? ea Medicamenta scilicet, quæ pus movent, quæque (119. 16.) Πυοποιὰ vocat.

XCVII,

22. ἀκρητισέρη * * ἢ &c. Deficiunt hic quædam. Ex *Ætio* suppleri possunt, κλύζειν δ' ἀφεψήμασι κανταυείᾳ, ἀνθινθῳ, καλαμίνθῳ, ἀειραλοχίᾳ, μέλιτος, οἴνου πλείου. Quæ hæc præcedunt & sequuntur ex *Archigene* se desumere prodit; sed & omnino cum his quæ leguntur apud *Aretæum* eadem reperias.

XCVIII,

4. οἰσύπῳ. Ita lego, nunquam Codices omnes ὑσσώπου habeant. *Crassus* rectè vertit cum æsypo. Εἶτα πινύσια οἰσύπῳ passim adhibet, ut 108, 21. Frequens etiam error hic ὑσσώπου pro οἰσύπου, ut Var. Lect. 122. 19. Οἴσυπον, vox *Ionica* & Antiqua in Lexico declaratur.

15. τῇ βησσῇ καὶ χυλῷ ξηρὸς. Legendum fortasse melius hic, ut apud cæteros Medicos Græcos, τῇ ἀφὸ βησσῆ, καὶ τῇ ἀφὸ χυλῷ ξηρὸς, uti semper appellantur Medicamenta hæc composita; utque in sequentibus vocat τῇ ἀφὸ χαλκίδων: saltem apparet hæc eadem Composita hic indicari.

32. ἀξύμφυτα. Finis fortasse Capitis hujus hic est:

in

in eo tamen aliqua deeſſe de Curatione Anginæ μὴ ξυμπίπτον liquet ex *Ætio*, qui, in Curatione κυνάγχης Συνόχης, hæc habet, (163. 8.) Ἀρτηριῶν δὲ αἱ μὲν τέσσαρες φωνὴ, ἡ δὲ κυνάγχης, οἱ δὲ τῶν ἄλλων μὴ ἐνδέδωκε, σπάνιαι πολλῶνος δεῖ πάντη δὲ δύσφημον· ἀρχὴ δὲ γεγένθω κάτωθεν τῆ ἀμφιλῆ, φερομενάτερον δὲ δεῖ πλευρὰς ἢ μετάφρενα, συνιχῶς μεταφέρεσθαι δὲ τὸ τόνου εἰς ἕτερον τόπον, ἢ ἔλκοντα πλὴν σπᾶσαι ἄνωθεν δεῖ τὸ κάτω. Εἰ δὲ πάνυ ἐτοίμως ἡ πύξις, σίτου πεφυκότος σὺν ὕδατι ἢ ἐμπλάσσοντας ξήρασι δεῖ τὸ σῶμα. Ἐκλεγμὰ δὲ δεῖ τόπους, σίνηπι, νίτρον, ὄξυμελι, σίλλαν ὑπὲρ, θεῖον ἄπυρον. Δίδου ἴσα πάντα μὴ μίλιτος κοχλιαρίου ἐκλείχειν.

XCIX,

25. ἢ πλὴν Στυφλοῦ. Malim δεῖ τῆ Στυφλῆ; (de *Morbo* enim jam loquitur;) &, Περὶ δὲ ἡ Κίρρα, *Circa Columellam*, reddere. Nam Columella (7. 34.) κίρρι καὶ γαρσαριὸν καλέσας. Στυφλὸ γὰρ πάθος ὄζει ὄνομα. Quare videmus licèt alii ita vocent, *Aretæum* nolle *morbum* Στυφλὸν appellari; affectum autem, qui Κίρρι dicitur, ipſe deſcribit. (8. 4.) Hic igitur, quid Columellæ applicari velit, in *Morbo* Στυφλῶ, præcipit: mox, quid in eo *Morbo*, qui Κίρρι vocatur, eidem parti apponendum eſt, præcepturus.

C,

13. Ἐστ. An Ἐστω?

CI,

9. τῶ μὲν κατ' ἴξιν &c. An τῶ μὲν κατ' ἴξιν. Sequitur enim χρέσσον γὰρ ἀποτάτω ἄγειν, quod quidem fieri ſupponunt omnes ex brachio lateris non inflammati. Ita in Pleuriticis *Cœlius Aurelianus*, (Ac. Morb. L. 2. c. 18.) Adhibenda Phlebotomia, ſed ex alio brachio, quod fuerit dolenti lateri contrarium. *Ætius* ex *Archigene*, (176. 31.) τίμνειν χρὴ πλὴν ἐν ἀγκῶνι φλέβα μὲν τῶ κατ' ὀδὸν βραχίονος ἢ φλεγμαινούσης πλευρῆς. Cætera quæ ſequuntur cum ſequentibus in *Aretæo* omnino eadem ſunt. Itaque vel hic μὲν legendum, vel alia vox pro ἕτερον.

12. ἐκτός. Num ἐντός? Nam Sanguis calorem internis partibus præcipuè communicat.

16. ὑπόδιεγεν γάρ. H. Alii, γὰρ, omittunt; Craſſus vero ἐξεγκοῦσα, *exoriens*, vertit: ſignificat autem, *ſalutaris*, *ſalutem promittens*, vox hæc *Hippocratica*, (Prænot. 39. 42.) ἐξιτηκότων σημείων. *Aretæus* etiam ἐξιτηκότα πῦα, (44. 28.) uſurpat eodem ſenſu. Quare, γὰρ, hic prorſus neceſſarium eſt.

28. Σιτίων *Hippocrates*, è quo *Aretæus* hæc de Ptiſanâ expreſſit, ait (De Vict. Acut. 385. 1.) Πτισάνη ἣν ὧν δοκέει ὠφελέειν ἐξ σιτηρῶν γενημάτων. Et *Aretæus* ſanè *frumentorum* tantùm virtutes hic inter ſe comparat. Itaque Σιτίων vertere malim per, *frumentum*; quod & apud *Hippocratem* ſignificat. V. Foës. Oecon. in voce, Σῖτος.

CII,

2. τοῖσι. Malim, τοι. (Sic 130. 4.) φασὶ, οἷα ἔχουσι μίν· τινας ἀρτιὰς πίνειν.

3. ἀγαθοὶ καὶ. Ἀγαθοῖσι, legendum exiſtimo.

5. πεχῶναι. Ita omnes, ſed πεπχωῶναι certè reponendum.

6. διάχεειν. Ita legendum cum H. non, ut in V. G. ἐπίχυσιν. Hæc facilè intelligetur ex ſignificatione ὑρῆσαι, quæ vox *Hippocratica* non modò, *urinam reddere*, aut *urinam movere*, ſed etiam, *fluidum reddere*, *ſero diluere*, *ad evacuationem idoneum facere*. Ὁκόταν ἢν χολὴ κινηθεῖσα ἐς τὰς φλέβας ἢ ἐς τὸ αἷμα εἰσέλθῃ, διακίνησι ἢ διέρησι τὸ αἷμα ἐκ τῆς εἰωθυίης συστάσιός τε ἢ κινήσιος. (Hippoc. De Morb. L. 1. 460. 43.) V. Δοιρῶσιν in Foeſ. Oecon. ubi διεξῃῦδος & διερῶδαι pro διερὸν & διερῶδαι à quibuſdam legi monet.

25. σμήχθαι. Legendum σμήχεται, ut (42. 25.) σμήχεται γὰρ αἱ σάρκες. σμήχω, *detergo*, ſignificat.

32. πλάσμασι. Vocem hanc pro Emplaſtris uſurpari non reperio. Ἐκπλάσμασι, ut ea ſemper appellat, legendum credo, & omiſſum ἐπ ob ſimilitudinem cum ἐσι in fine præcedentis vocis ξυνάθροισι. ἐπ planè redundat in paginâ ſequenti, juxta Codicem H. vid. Var. Lect. 103. 29. Unde forſan rectè conjici poteſt, illic ex Margine perperam, ἐπ, inſertum; quod in hoc loco fieri debuit.

CIII,

2. ἐσ. Malim, ὡς ἐσ. *Ætius*, qui hæc, inter alia pleraque, ex hoc Capite excepſit, ait, φερητέον δ' ὅπως διρρὰ λεμοίτη τὰ καταπλάσματα. (175. 47.)

3. Ηδὺ καὶ Malim, ἢ ὑδ.

4. λεῖ οἰδῶν. Quid hæ voces ſignificent, haud intelligo. Certè legendum, ἄλῒ ἀλῶν. Ita *ſale*, cum milio, utitur *Hippocrates*, pro Fomento in Pleuriticis (De Vict. Acut. 387. 18.) Πνεῖν δὲ ξηρὰ, ἄλεσι, κάγχρυσι πεπυγμένοισι ἐν οἰκείοισι μαρσιππίοισιν. *Aretæus* in Ileo utitur (117. 21.) Πνεῖν ἀλῶν καὶ κάγχρων φοινίσσοντων: In Tetano, (96. 8.) *ſale*, ſed non milio; ἅλες λεπτοὶ ἐν τῷ μαρσιππίῳ, κάγχρυσι γὰρ &c.

5. ἐνδιδοῖ. An ἐνδιδῷ?

20. ἀμβλυώπῃ τό· An ἀμβλυώπεσι?

34. ἢ τεφρή. Ita lego, non ut alii omnes Codices habent, ἢ τεφρή. Sic (107. 4.) αἷμα δὲ πάντων τεφρὴ (Et, 109. 18.) ὑδὲ γὰρ ὑδὲ αἷμα ἄκρητόν ὅτι τὸ ξέον, ἀλλὰ τοῦδε ἰχώρ. *Ætius*, hæc transferens, inquit, ἢ γὰρ αἷμά τι, ὅτι τὸ ἀκρατόμβυον, ἀλλ' ἰχῶρες. (175. 54.)

25. πηλάνῳ. Legendum, πηλανίνῳ, ut antea κυπρίνῳ, *oleo rutaceo*. *Ætius* hæc quoque ex *Aretæo* decerpens, τῇ δὲ πείτῃ μὴ πλὴν ἀφαίμαξιν, κηρωτλὴ κυπρίνλω ἢ πηλανίνλω ἐπιδίναι τοῖς ἀμυχαῖς. (176. 1.)

28. Ὡς τέρπος Ν. Malim, ὁ τέρπος Ν.

29. φρητὸς ὅτι τὰ χείλεα. Hujuſmodi figuræ vas, cujus os ſcilicet æquè ac fundus ejus capax ſit, adhiberi jubet: quoniam Cucurbitulæ à Medicis uſurpatæ, ore anguſto, fundo lato, formari ſolebant; uti conſtat ex *Sorano*, (De Vulvâ) χῦμα Ν μήτρας ἰατρικῇ Σικύᾳ ὑπεραπίσιον· ἀπὸ γὰρ περιφερὴς καὶ πλατέος ἀρξαμένη τῶ κατ' πυθμένα πέρατος, ὡς λόγον ὅτι στενὸν συνάγειν τὸ φῦμον.

CIV,

1. πικέιον. Ita ſine dubio legendum ex H. V. Tota etiam Sententia, licèt integra, uti in hac Editione ponitur, in nullo alio Libro reperitur, tamen ex ſingulis reſtituta eſt. V. Var. Lect. Πικέιον à *Galeno* & *Erotiano*, βέτυεγν, exponinitur. Πικεῖν antea uſus eſt (85. 27.) *Aretæus*. *Ætius*, inquit, βέτυεγν νίαρον μὴ ἴσου μίλιτος ἐψήσας. Unde, minimâ mutatione, pro ἔσω δὲ π καὶ τῆ ποικίλων, πικέιον &c. legi aptè poſſit, ἔσω δὲ τὸ πικέιον νιαρὸν, ſiquidem F. in Var. Lect. habet, ἔσω δὲ τὸ ποικ. ἕρειον νιαρὸν &c. Librarii vocem antiquam, πικέιον haud intelligentes ποικ. ἕρειον ſcripſerunt; unde ποικ. pro ποικίλων compendiosè ſcribi creditum eſt, & ἕρειον idem quod ἕειον. νιαρὸν autem omiſſum eſt ob ſimilitudinem cum voce præcedenti ἕειον. Ποικίλων hic non ſatis commodè legi puto, quia butyri & mellis mixtio Medicamenti ex variis rebus compoſiti nomine appellari neutiquam poteſt.

9. ἄν. Num ἢν?

23. διάπουσι. An διαπεύσῃ?

NOTÆ IN VARIAS LECTIONES.

CVI,

6. ὅτ', An ἢ Ν?

CVII,

6. στηρῶν. Ita ex F. cum alii αὐχμηρῶν habeant ineptè. V. Not. in 101, 28. *Craſſus* autèm vertit, *Inter frumentacea.*

21. ἐκ οὐδέτις. Videtur hic deficere, αἱ νῦσοι. *Aretæus* (103. 8.) inquit, ἡ γὰρ οὐδὶς αἱ νῦσοι.

CVIII,

9. Ην Ν ἀπὸ πνεύμονος &c. Multa hic periiſſe ſuſpicor: ſiquidem nihil hic de Curatione eorum præcipiat *Aretæus*, quibus Sanguis ex Pectore, Stomacho, aut Liene aut alio Viſcere, fertur; cum multa de his dignoſcendis in Signorum deſcriptione tradiderit. Porrò hæc quæ contra Siniſtræ manus venam inter digitos ſecundam diſputat, eam incîdi ſolere in profuſione Sanguinis è *Liene* declarant. Hujus in affectu hoc Sectionem præcipit Oribaſius (Med. Collect. L. 7. c. 5.) *Ætiuſque.* (Tet. 2. S. 4. c. 62.)

11. τῇ ὧν πλέονι. Haud rectè hæc ſe habere manifeſtum eſt; ſed quomodo aptè reſtitui poſſint, licèt ſenſum mihi aſſucutus videor, non conjicio.

24. ἐπὶ πᾶσι. Legendum, ἐπιπάσσειν, ut (109. 24.) ὑποκυσίδος, ἢ ἀκροκίνης, ξηρῶν, ἐμπάσσειν.

CIX,

11. ὧδίν. An rectè?

25. τῇδι. An τῆσδι?

32. ἐν ἐκείνῃ. Num, ἐν ἐκείνῃσι, nempe ἀλφιδρώσοισι?

CX,

12. κόμμι ξυὼ τῷ φυτῷ. Gummi quidem cum ejus *plantâ* devorari nequit, quippe cùm id ex arbore exſudet, adeò ingenti ut navibus onerariis exſtruendis materiam ſuppeditet, teſte *Herodoto*, Τὰ ᾗ δὴ πλοῖα σφισὶ φορτηγέοντι ἔστι ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιεύμενα, ἡ ἡ μορφὴ μέν ἐστι ὁμοίη τῷ Κυρηναϊκῷ λωτῷ, τὸ δὲ δάκρυον κόμμι ἐστί. (Lib. 2.) Certè legendum κόμμι, ξυὼ τῷ ξυμφύτῳ. Librarii, quid *Symphytum* eſſet ignorantes, ξυὼ vel ξυμ inanem repetitionem eſſe crediderunt. Extra dubium hoc ponit *Ætius*, hæc habens, ἄμυλον διδόασι, κόμμι, τραγάκανθα, —— καὶ τὸ σύμφυτον μαινόμενον καὶ καταπυθμενον. (173. 3.) Huic affectui σύμφυτον idoneum eſſe, ex ipſo nomine declaratur: eoque utpote glutinanti aſtringentique, utuntur Græci fère omnes, & inter alios *Aretæus* in *Topicis* applicationibus. (108. 36.)

τράγα ἡ ἀκάνθης. Ita ex F. cum alii habeant μέσον ἡ ἀκάνθης, ſed ineptè. Communiter quidem arbor hæc τραγάκανθα vocatur: ſed cùm ex vocibus τράγος & ἄκανθα componatur, eas *Aretæus*, *Poetarum* more, rurſus dividit. Quæ in ſuperiore notâ ex *Ætio* allata ſunt, huic etiam Lectioni fidem aſtruent.

15. ὡς. An ὧν?

18. τρωμάτων. Ita rectè ex H. legi apparebit ex ſuperioribus (109. 6, 15.)

23. ὃ. Si vocula hæc in hâc Lineâ deleatur, &, pro μὴ, in ſequenti, legatur, μὴ, Sententia tota facilè intelligetur.

35. κυκίδος. Legendum κυκίδ, neque enim κυκίδος σίδια dicuntur. τὸ ἐπίπαγον κυκὶς καὶ σίδια. (111. 8.)

CXI,

13. τὸν πῶγον. Ita ſcribo, cum F. τὸν πόγον legat; cæteri diverſa. *Craſſus* autem, τὸ στρεὸν, legiſſe videtur: nam, *ſolidari*, vertit; & ſanè (71. 5.) occurrit ὠτειλαὶ στρόμνιοι. Et *Cæl. Aurelianus* (Mor. Chronic. L. 2. c. 13.) in Hæmorrhagiæ Curatione inquit, poterit *cicatricis* firmari *ſoliditas.*

23. ἴσασι. Hic vel verba quædam deficere, vel mendoſa exiſtimo.

CXII,

2. ἀειδμὸς. Hæc haud ſatis capio. An ἀειδμὸς ἰσχάνεος ſignificat, *Symptomatum memorabilium concurſum*? Ἀειδμὸς γὰρ λέγεται ἡ ὕπνου καὶ φιλίη. Erot. in voce Συναφδμὸς. Et ἀρδμίη, φιλίη. Λίξη. Hesyd. Nonniſi unum tamen poſtea notatur Symptoma. Totam equidem ſententiam depravatam credo.

6. ὑποχόνδριον. An ὑποχονδρίου.

8. τομῶν ἡ χάσιος. Τομῶν, puto, Gloſſema eſt. Σχίζειν, ἀμύξαι. (Gal. in Exeg.) licèt χάζειν τομὴ occurrat, 97. 24.

11. χάντυ). An χάντυπα? ut apud *Homerum*, χάντυπα δ' ἄρα τι φρένα πυμαλύ. Il. Ν'. 493.

18. ἀφλεγμάτιστοι. Videtur ἀφλεγμάντιστοι à φλέγμα formatum ſcribi debere; cùm ἀφλεγμάτιστοι à φλέγμα, *pituita*, derivetur. Sed apud *Hippocratem Galenus* in Exegeſi vocis φλέγμα, id, ait, ἐστὶ μόνον ἡ χυμὸν τέτον ἡ λεπτὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ φλέγωσις ὅλη ὁλοῦ.

19. ἐπιπλάσιον. Hæc ſanè de Emplaſtris, contra quàm *Craſſum* ſecutus, verti, intelligi debere credo. Nam Σικίλῳ ἐπιπλάσιον nuſquam reperio at (96. 15.) Επὶ ᾗ τοῖσι Επιπλάσμασι ὁ Σικίλ. Quod ſi ita ſit, mutanda vox in ſequentibus (l. 20.) ἐπίπλασιν, & legendum ἐπίπλασις. V. 137. 2. προσκαλάσματα Επιπλάσματι καὶ Τέγξις Σικίλῳ περὶ τὸ ὕπαρ, καὶ τῷ κατὰ κοιλίαν, προσβάλλειν.

35. κλιδὸς. Præpoſitionem, ut ἐπὶ, deficere puto. Επὶ τοῖσι μηροῖσι ἡ γυναικὸς ἰζάνει. (73. 7.)

37. ἐνεργῶς V. Ita, non ἐναργῶς, ut G. H. Sic ἐντείνη ἐνεργῷ (113. 27.)

CXIII,

8. ἴσιδζ. Neque ad ſenſum vox hæc deſideratur, neque Grammaticè cum cæteris congruit. Pro eâ, ἐψήσει, legendum credo. *Elixando lubrica fiant.* Hoc modo carnes etiam diſſolvit, ac in liquorem redigit. (84. 7.) ἔστι καὶ κριῶν ἀκρέων καὶ πιτυϊνῶν κρέος, τὰ πολλὰ τοῖσι χυλοῖσι ἐκτηκομένων κέκρια γὰρ κρὲ τάδε ἐν τῇ ἐψήσει λύεδζ.

11. πλατὺς. An παχὺς?

16. ὄκως, Annon meliùs ὀκόσον? ut infra (20.) διδόναι ἡ οἴνου, ὀκόσον ἂν δυώνται πιεῖν.

22. ἐών. An meliùs ἂν?

26. ὡς Ν. Malim, ἢ Ν.

35. χυλὸν ἐς φόρησιν ξωπεδίν. Ut recta & congrua ſit hæc ſententia, videtur legi debere, χυλὸς ἐς φόρησιν ξωπεδεὶς.

36. κόμμι ᾗ, ξοὸς &c. An κόμμι ἢΝ ξοὸς &c?

37. νάρδῳ. An νάρδου, ſcilicet, ut οἰνάνθης, λίπει? *oleo nardino*; ut κνιωτῇ νάρδου ἡ οἰνάνθης (116. 17.)

CXIV,

1. ὅτε. Malim ὅτω Ν. Vel, εἰ Ν. & in ſequenti lineâ pro, εἰ Ν, ἢ Ν.

7. ἀδονῆς. Vox ſine dubio mendoſa. An ἀδίνης, *lenibus* ventilationibus. V. ἴσις in Lex.

16. προσκλυδεῖσα. Malim, προσκλυδεῖσι.

20. ποδίζει. Meliùs ποδίζῃ, in Subjunctivo.

21. ἄλειμμα. Legendum ἀλείμματι, ut Syntaxis poſtulat, ac prout legitur 116. 20.

33. ἄτονος. Certè legendum, εὔτονος.

CXV,

30. τῇ φύσι συνίζειν ἰζρῶδζ. Hæc manifeſtè depravata ſunt. An τὸν φύσιν ξυὸ ἔξει ἰζρῶδζ. vel, ξυὸ τῇ φύσι ἔξιν ἰζρῶδαι? His ſimilia de Vini virtutibus habet *Cœlius*, (Ac. Morb. L. 2. c. 37.) Sunt enim hæc efficacia, & quæ faciliùs omnia quæ de vino ſperamus, accelerent: ſufficientia fortificare, & totam relevare *habitudinem* corporis,

poris, omni etiam parti atque particulæ seſe inſertare, & per omnes tenues vias celeri motu percurrere.

31. κοτὶ νίον. Legi debere credo, ποτωνίων. Κοτὶ enim meliùs abeſt; ποτωνίων autem idem quod νίον ſignificat apud *Hippocratem*, & *Aretæum*, (112. 12.) cujus loci v. Var. Lect.

CXVI,

17. ὀπτάσσω. Legendum, ὀπτάδεσι. Nam de Emplaſtris jam agit; & ex materiâ prædictâ eam compoſitionem fieri, quæ Emplaſtrum conſtituat, non quæ inſpergi poſſit, ſatis liquet.

22. τι. Meliùs deleretur.

25. ἀναιρῇ καὶ πάντα ἀδικῇ. Pro ἀδικῇ fortaſſe, ἀρίκῃ, legendum; Hippocrates voce ἀρίκῃ utitur, (224. 4.) ἀναιρῇ quoque vix tolerandum puto.

26. λύσωντα. Alii λύσωντα, perperam. *Paulus*, in Curatione Choleræ, ait (L. 3. c. 39.) ὑπνῶν ὀλιγτριπλέον, μὴ ἢ τὸ πρῶτον τελείαν πνῦξιν λιπτοῖς χρηστέον. Et *Alexander*, (L. 7. c. 14.) παυσαμένης δὲ ἢ κατάσεως μὴ ἢ ὕπνον, μηδὲ πυρετὸν παρέντος, δεῖ τὸ λουτρὸν ἄγειν ἀπουδάζειν αὐτούς.

33. ἴντασις. An ἔντασις? ut 121. 10.

34. φρῆσις. Legendum φρῆσις, ut 125. 19.

CXVII,

1. πόνου. Quanquam πόνε etiam legitur, idque communius loquendi genus videtur, tamen πόνοι ſervo, quoniam *Aretæus* aliàs ita habet, (18. 13.) πόνος γὰρ, κἂν σμικρὸς ἦν, δύναται ὀξέως νῆ.

4. διιχῇ τὸ αἷμα. Liquet τὸ αἷμα hic in Caſu Nominativo uſurpari, quia cum eo concordat ὑ τερφή. Quare διιχῇ, verbum Activum, malè hic adhibetur. Malim διιχέν) αἷμα, vel διιχῇ τὸ αἷμα.

8. πόνοι. Malim πονέοι, Quanquam *Celſus* de Apoplecticis jam morientibus loquens (L. 3. c. 27.) eos *miſerum ſpiritum trahere* dicat.

22. ξωὶ οἶσι. Malim ξωοῖσι, *ea quæ vulgò adhiberi ſolent*. *Ætius* Satyriaſi affectos præcipit ἐμπλάσσειν τοῖς κοινοῖς καταπλάσμασι.

25. ἄν τις πάντα. Num ἀντιπασῶν τίν? Nequeo aliter ex his ſenſum elicere.

32. κογχαείων. Vid. Not. in 88. 24.

33. ὧδι. An rectè?

36. ἄπυρος. Malim ἄπυρος *ſine febre*, licet poſtea dicat, Ην δὲ ἐς Απόσασιν τρέπηται ὑ φλεγμασίη. Nam cùm antea dixiſſet, ὕδωρ ποτὸν, ἢν πυρεταίνῃ· & hic de vini exhibitione ſtatim præcepta ſubjiciat, ἀπύρος commodiſſimè legitur; quæ etiam (121. 22.) rurſus invenitur. *Craſſus*, hæc transferens, *ſi dolor abſit*, inter Var. Lect. aliter, *febris*, pro dolore legi monet.

CXVIII,

11. ἀριφῆ. Ex literis aliquibus, quas percipere inter alias juxta eraſas ſibi videbantur Librarii formata eſt vox hæc non intelligenda.

16. πίμπρασται. Malim, πίμπλαται.

17. ἑτέρη. Legendum, ἐχ ἑτέρῃ, ex præcedentibus evidenter apparet.

22. σήθια. Quid hoc ſignificet, neſcio. *Craſſus*, *quæ acervatâ ſunt*, vertit. An σαθέντα, vel συεχθέντα?

CXIX,

1. ἰχαίμασι. Malim, ἰχαίμοισι, quia prior vox non occurrit: poſterior uſitatiſſima.

10. ἐγχέη π. Nonniſi de liquidis dicitur ἐγχέειν. An itaque, ἐγκέαται, ut ſupra, (7.)

CXX,

2. μεγάλα τὰ ἔγγονα αἱ φλεγμοναί. Dura omnino expreſſio. An μεγάλαι τ' ἐγγίγνοῆαι φλεγμοναί? Ita (23. 18.) γίγνῃ φλεγμονὴ. & in hujus Morbi deſcriptione, Γίγνεται δὲ ἢ φλεγμονὴ ἀμφὶ τὴν φλέβα. (25. 6.) utitur etiam voce ἐγγίγνοῆαι, (63, 3.)

9. πολλὸν π. An πολλὸν π μᾶλλον? ut 3. 24. & 125. 4.

19. νιοτίκα. An γυναικὸς, vel ὄντα, deficit. Vid. 115. 3, 4.

23. πάντα. An πάντη?

25. Κοίτῃ. Numquid deeſt?

CXXI,

10. τῆς ἡλικίης. Vix crediderim *Aretæum* ætatem ſolam in hoc caſu reſpexiſſe, quæ Sanguinem mitti prohibere debeat. Porro, τῆς ἡλικίης, ad deſignandum puerilem ac ſenilem ætatem, (quæ ſolæ interdum, idque præcipuè Antiquos, ab uſurpandâ Phlebotomiâ dehortantur) Phraſis minimè clara aut idonea eſt. Multæ quoque res in hoc affectu, putâ, *corporis habitus*, *vires*, *aliarum Evacuationum ratio &c.* Multò magis conſiderandæ ſunt, quàm ætas. Itaque legi cupiam, τῆς ἄλλης αἰτίης. Ita *Rufus* apud *Ætium*, de iis quorum inflammatur Veſica, τόσων, οἱ μηδὲν ἕτερον κωλύσι, φλέβα τάμνειν. Et *Aretæus*, (112. 1.) Ην ὧν μὴ πάνλα κωλύῃ, ἕξις, ἡλικίη, ὥρη, ἀψυχίη τοῦ ἀνθρώπου, φλέβα τάμνειν.

22. ὅτι. An rectè?

29. Βιζίνου Legendum, Βυζίνου, ut 140. 30. & 134. 29. & apud *Ætium* (Tet. 3. S. 2. c. 6.)

30. κοσκίνου. Legendum σκίγκου. Inter Antidota ad Calculoſo, *Ætius* quoque hoc commendat, Quod ſi *Mithridatis* compoſitione abundes, eam quæ *Scincos* admixtos habet, præbe. (Tet. 3. S. 3. c. 13. Id Antidotum à *Paulo* deſcribitur. (L. 7. c. 11.) *Scincus* autem eſt terreſtris Crocodilus juxta *Oribaſium* (Med. Collect. L. 12.) Vid. *Aret.* 145. 22.

33. ὧδ' ὅταρ δοκέοιεν τοῦ πόνου ἀιδιαμένου. Quomodo ſententia hæc, ſine dubio mendoſa, aptè corrigi poſſit, haud reperio. V. Var. Lect. *Craſſus* vertit, *ut neque per ſomnium dolorem ſibi ſentire videri ſoleant.*

CXXII,

13. τὸν κενιῶνα *Fabricius* habet, τὸν ἀγκῶνα. Profectò *Ventris inciſio*, eo duntaxat fine ut *perfundi* poſſit *Veſica*, audax nimis Experimentum, & uti parum utilitatis, ita multùm periculi allaturum. Operatio ſanè à nemine in hoc caſu, ne ab *Aretæo* quidem, puto, tentata. *Veſicam* certè ſæpius *Perfuſionibus irrigari* præcipit, *ſine ullâ inciſione*; ut 89. 1. & 97. 5. & 113. 1. Quid quòd κενιὼν haud vocatur illa pars ventris in quâ ſita eſt Veſica, quæ quidem inter Umbilicum & pubem jacet. Κενιῶνες enim appellantur illæ partes quæ à Coſtis obliquè ad Os Ilii porriguntur. *Rufus* inquit, Τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς πλευραῖς μαλακὰ, λαπάρας, καὶ νενιῶνας. (24.) &, Τὸ δὲ ὑπονόσημα τῆς ὀμφαλῆς, ὑπογάστριον, καὶ ἦπαρ. (23.) Legendum itaque, ἢ ἀγκῶνα. *Hippocrates* inquit. (Epid. L. 3. Æg. 8.) ἀγκῶνα ἔτεμον. Vel, fortaſſe, πλὴ ἐπ' ἀγκῶνι, ut apud *Aretæum* ipſum. (123. 25.) *Rufus* apud *Ætium*, in Inflammatione Veſicæ ſimilem plane ei quæ ab *Aretæo* præcipitur *Perfuſionem Venæ Sectioni* ſtatim ſubjicit: φλέβα τάμνειν, μὴ εἰς μακρὸν· ἐμβρέχειν ἢ τὰς τόπους ἐλαίῳ ἐν ᾧ ἄνηθον, λινόσπερμον, ἐνίοτε δὲ καὶ πήγανον, καὶ ἀλθαία ἐνέψῃ).

26. Σκυδαλίτης. Legendum σκυδαλίτης ut apud *Ætium* (2. 8.) Legitur σκυδαλίτη 138 23.

29. ἀριφῆσι. An ἐφ' ἑφῆσι?

CXXIII,

3. τειχάδα. Vox nullibi invenienda. Legendum πληχάδα. Apud *Rufum* (23.) dicitur, Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ὀχέτος καὶ ὑπονήματος καὶ μηροῦ, πληχάδα (καλέουσι.) Rurſus, (39.) Τὰ δὲ μέταξὺ τόπων (μηρῶν)

περὶ ἃ εἴρηται, πλαχάδος. Vox hæc ab *Aretæo* uſurpatur locum eundem deſignans 29. 32. & 125. 3. ubi τὸ περίνεον in V. m. (*Perineum*, nam φείναιον ſcribendum) & rurſus (125. 9.) (V. Lexic. & Foës. Oeconom.

Κυσίδος. Ita declinatam vocem Κύστις neque apud *Aretæum*, neque alibi invenio. Malim igitur, uti ſemper, Κύστεως.

5. Ρυάδα ἡμάδας τῷ πόα. Pro, πόα, legendum puto, ὕρα. Neque enim ex *Lithotomiâ Abſceſſus* fieri ſolent qui per longam hominis vitam continuent: frequenter verò perpetua *Urinæ deſtillatio*. Ita poſtquam Veſicæ ſectæ periculum expoſuit *Aretæus*, (62. 28.) hæc ſubjicit, Κἢν τις τὸν τῦ θανάτε κίνδυνον ἐκφύγῃ, Ρυάδος γίγνεται οἱ πάνυ· κἢν ἀκίνδυνον ἴῃ, ἀλλ' ἐ φορητὸν ἐλευθέρωσιν ἀέναον ἐκρέον ἔχει, κἢν βαδίζῃ, κἢν οὐδῇ. In Urinæ itinere *Fiſtulam* à *Græcis* Οὐερνάδα vocari tradit *Celſus*. (L. 7. c. 26.)

13. περιόντων. Apud F. περίπτη. An περίπτει ὄφελ? *prodeat*, ut ἀνατείνη (16. 26.) In proximâ lineâ, ait, ἴῃ δ' ἂν ποτε &c.

18. πόδας. & rurſus

19. τὸ πόδι. Videtur hoc nomine partem aliquam Uteri hic appellare. Hæc quidem minimè capio.

29, φεύ. Ante vocem hanc τὸ, *quod*, deficere credo; & poſtea, pro διάπεση, legendum διάπτει.

32. μύρῳ. Cum F. legendum, μύρων.

CXXIV,

9. οἷά γε. *Goupylus* legendum conjicit οἷακε, quam vocem nullam ſignificationem huic loco congruam habere invenio.

10 ἕλκῦντα. Legendum ἕλκοντα. *Craſſus* quoque, *attrahendæ*, vertit.

13. Οἰκευμδύνη. Legendum, οἰχευμδύνη, ex Verbo οἴχομαι, ab *Aretæo*, pro more, in Verbum contractum ex Barytono mutatum. Inter Var. Lect. φερομδύνη appoſitum eſt pro Gloſſemate.

14. ξυὼ ἐμπιήσι. *Craſſus* ξυνεμπιέσει legit, utpote qui, *ſimul bene facient*, verterit. Malim, ξυὼ ἐμπήσι, vel potiùs ἐκπήσι. Ita (88. 2.) ψιλαφῶν, ξυὼ πήσι πεδῶν. πλμοί· κνησμοί.

23. λύσῃ. Certè legendum, λύσσῃ, *rabioſâ cupidine*. Neque enim λύσσα cum ſenſu optimo hic ſervatur; quanquam, ubi calamitatem ſuam ſecum reputant morbo hoc affecti, (30. 1.) deſcribuntur ὀδύνιποι. Idem hic dicitur, quod, (29. 30.) Ορμὴ δὲ ἔστ ἄσχετος ἐς ὁμιλίην. & (30. 3.) ἀκρατέες δὲ ἢ ἐς τὸ ἀμφαδὸν ἐ τῦ ἔργα φρήξιος. Maniacis quoque (38. 27.) contingit ἀφροδισίων ἄσχετος ἐπιθυμίη. ſed & ii quoque, (38. 33.) de malo ſuo cogitantes, ſunt ὀδύνιποι. Elephantiacis quoque ineſt (79. 21.) ἐπιθυμίη λυσσώδης, quod deſiderium in Notas ad hunc locum de Venere intelligi debere indicavi. De Satyriaſi affectis infra quoque dicit, φρονεκμαίνοντες δὲ καὶ ἐ γελώμενοι &c.

26. φεύγμαῖος. Ita legendum ex H. m. non πῶμα τος ut G. V. Per hæc idem exprimitur ac per iſta (30. 3.) ἀκρατέες ἢ καὶ ἐς τὸ ἀμφαδὸν ἐ τῦ ἔργῦ φρήξιος.

ἀκυείη, Certè legendum, ἀκοείη. *Craſſus* vertit, *inſatietas*.

27. οὗ τ' ἂν &c. Vel mendoſa, vel manca, hæc eſſe ſuſpicor.

CXXV,

4. ἀξῆναι. Legendum δίῆναι.

7. ἄρτῳ. Num ἄρτον?

τῇ βοτάνῃ. An ἐ βοτάνης?

11. δριμὺ ἢ πᾶν. Deeſt hic aliquid per quod acria *vitanda* eſſe præceptum eſt. *Aëtius*, qui ex Capite ſua magnâ ex parte deſumſit, hæc ita exprimit, ἐπιχρίνειν τι τὴν κοιλίαν κινῦν μὴ δριμεῖ χλυσῆει, ἵνα μὴ παροξύνῃ τὰς φλεγμονάς.

15, οὔτ' ἄν. Legitur in V. οὐτ' ἄν. Malim ὅταν. & pro μόνῃ, μέν.

πλῆδος. Certè legendum, πάδος.

26. νέον. Legendum certè, νέον. Phraſis omni Scriptori familiaris, παροίχεον ἐ νῦν.

CXXVII,

4. φυσίωσις. An φύσις, ſcilicet, morborum horum *natura*?

8. σιγῇ, ν. Malim, σιγῇν, legere.

12. ὅτι ὀλωλότας, ὅτι ἐξαπίνης θάνατον. Antea morbos hos periculoſos, & in mortem plerumque deſinentes dixerat. Itaque eos haud mori (ὅτι ὀλωλότας) abſurdè jam affirmet. An igitur, ὅτι, ὅτι ὀλωλότας, ἐξαπίνης θάνατον. Quæ quidem ſecuritas, ut mortem non in ipſo mortis articulo ægri, cum jam ad extrema ventum eſt, neque pertimeſcant, neque adeſſe ſentiant, in Morbis Chronicis frequens eſt, præcipuè in Phthiſi. V. 18. 10.

25. ἢν G. ὃν H. V. A. Legendum credo, ὡς. Ita (120. 3.) συχνὸν μὲ ἀφαιρέειν αἷμα, μὴ ἀθρόον Ν· ἀλλὰ χὴ δίς, χὴ τρὶς, καὶ τῆς ἄλλης ἡμέρης, ὡς μετρίῃ δυνάμις ἀναλάδῃ.

CXXVIII,

2. κινεωτάτη Malim, χαλεωτάτη. Ita (137. 4.) ἀφαίρεσις πολλόν τι ἐπιχαιρεστάτη. Et (136. 19.) ὀπίσω ἐρεῖ ἢ ἔρῃ. Et, (134. 22.) τὸ δὲ χρέιον αὐτίκα, ἡ Σικύη.

6. πλῆδος. Legendum πλάδος.

10. ἀντιτέχνῳ. Legendum, ἀντιτέγγῳ. Num auris pars eſt Αντίτεγος dicta. V. Polluc. Onom. L. 2.

19. τῦ ὄρχεος. An οἱ ὄρχεις?

23. ἔκχυτον. Legendum, ἔγχυτον, ut 124. 1.

24. εὐεγῆς. Malim, ἐκεγῆς, ut (51. 33.) ἦπαρ ἐκρὸν ἔχει.

28. τοῦ. Malim τό.

34. ὅδι. Legendum, ὅτι.

37. ὡς ἔσω παραδεῖται. An rectè?

CXXIX,

1. Στορμὶν. Vocem hanc nuſquam invenio. Στόρθη ſignificat *cuſpidem ferri*, unde inſtrumentum Chirurgicum nomen fortaſſe traxerit. Τορμὶν ab H. Steph. exponitur, *id quo in Oſſâ teritur aut agitatur aliquid, ut ſunt cochlearia & ſpathæ*.

2. ὀδόντα. Legendum ὀδόντας, ut mox ὀδόντων.

3. ἐδμοειδῶν. Legendum, ἠδμοειδῶν. *Rufus*, inquit, (26.) τὰ πυκνὰ ταύτης (ἕνδος) φρήματα ἠδμοειδῆ καλεῖται.

30. ἐμπάπτειν. Legendum, ἐμπλάπτειν.

33. ἄνοδον. Legendum, ἀνώδυνον. Idem verbis parum diverſis dicitur (132. 6.) Τάδε μὲν ὧν ἐς τὸν τῦ παροξυσμοῦ παρηγορίην, καὶ σκέδασιν τῦ ζοφώδεος.

CXXX,

3. ἐς. Meliùs abeſt.

9. δὲ τετέων. An τετέων δὲ?

φεύς. An αἳ φεύς?

11. ἀλέκτορος. Malim, ἀλεκτορὶς, eodem caſu quo ſequentia φάσσα, πελειά. Ita 133. 16.

24. σύπνοσι ἢ σύφορσι. An σύπνοσι δὲ καὶ σύφορσι. Vid. 133. 9.

31. ὀκοῖον, Malim, ὀκοῖα.

34. ἀγωγῇ. Nihil hic vox hæc, niſi, *remedium evacuans*, ſignificare poteſt: quo ſenſu ἀγωγὰ quidem, ab Authore noſtro frequenter uſurpatur; ἀγωγὴ autem vel ἐξαγωγὴ βίυ ſuprà (27.) alio longè ſenſu invenitur. Legendum credo, ἀρωγῇ, auxilio, quæ quidem vox *Homerica* eſt. Vocem ἀρήγειν in omni ferè Paginâ ponit *Aretæus*,

tæus, per quam, *mederi*, intelligit. Et (100. 12.) κώειν ὧν τὸ πάθος ἀρωγόν. Craſſus ἀγωγῇ *remedio*, vertit; quare & ipſe ἀρωγῇ forſan legit.

CXXXI,

25. μελίτῃσι γὰρ χρὴ τῇ στομάχῃ ἐμέειν. Legere malim, μελιτῆσαι γὰρ χρὴ τὸν στόμαχον ἐμέειν, ut 137. 24.

28. ἄμπις. *Craſſus*, *placentulæ*, vertit. Verùm exiguam ſanè *placentulam* eſſe oportet, quam exæquent magnitudine fruſtula inciſa Hellebori, quæ ſimul omnia nonniſi drachmas duas pendant. Ad hæc, ἄμπις in Nominativo caſu eſt, *placentam*, ſignificans; & ἄμπιδα dixiſſet, uti notat *Goupylus*, ſi de *placentâ* locutus eſſet. Apud *Athenæum* (Ed. Caſaubon. p. 649. l. 3.) ἄμπις, πλακοῦς. Reponendum fortaſſe, κάμπις. Κάμπη oſtrei genus eſt. Lege *Athenæum* L. 3. p. 92 & 93. item *Phryniſtum* p. 72. & in eum *Nunneſ.* p. 74. *Neander*, (p. 25.) inter Menſuras *Atticas* habet κάμπη, 2. Scr. gr. 4. ½. *Chamam* apud *Plinium* reperiri notat *Nunneſ. Hamæ*, quam inſtrumenti genus eſſe dicit, ſcribendum putat *Goupylus*. Ἅμη quidem, *falcem*, ſignificat, &, *fabrile* inſtrumentum. Vid. Steph. Theſ. verùm his ineptè comparantur Hellebori particulæ inciſæ etiamſi eas magnitudine non ſuperarent.

31. ὑπαναπείθειν. Malim ἐπαναπείθειν, ut 137. 6.

CXXXII,

4. γαργαεισμὸς. Legendum, γαργαλισμὸς. Ita (8. 16.) γαργαλισμὸς ἀρτηείης. & (15. 11.) γαργαλισμὸς ὑπερῴης. *Oris collutionem*, γαργαεισμὸς ſignificat: *titillationem*, γαργαλισμὸς; quæ cum in Tonſillis fit, Vomitum per ſe ſæpe provocat.

8. Τηνὸς πυλὸς, κακὸν ἢ ἢ ἀϋπνίη. Certè legendum, Τηνὸς πυλὸς κακὸν, κακὸν δὲ καὶ ἀϋπνίη. Sic (88. 21.) Ἀπορίη κακὸν, κακὸν ἢ ἢ πολυῤῥηίη.

14. Πρόνοια &c. An rectè omnia?

23. δεῖ. An μὴ δεῖ?

26. Κεφαλὴ &c. An rectè hæc omnia?

27. οἷον φρήνας. *Leniter agendum*, vertit *Craſſus*. Quid pro οἷον, ſimile legerit, haud conjicio; quicquid fuerit, haud multo commodiùs, quàm οἷον; *leniter agendo* enim, θέρμης ἀνάγκην haud bene quiſpiam aſſequetur. Οἶνον, pro οἷον, legendum certè; pro φρήνας autem verbum aliquod, uti πιεῖν, πιόσειν.

28. μίζονι ὑπερέχοντα. An rectè?

33. ἐντάσιος. Meliùs, ἐντάσις.

CXXXIII,

6. ὠῶν τὰ θερμὰ χειμῶνος, θέρει δὲ τὰ ψυχρὰ, γυμνὰ τῇ ὀστρακώδει, μὴ ὀπτά. Hæc tranſpoſita credo, & ita legenda, ὠῶν τὰ θερμὰ χειμῶνος, γυμνὰ τῇ ὀστρακώδει μὲν ὀπτὰ, θέρει δὲ τὰ ψυχρά. Nam ova frigida putamine exuta, devorari quis, niſi abſurdè, præceperit? Ea verò ita, vel cum putamine, coqui ſolent. Vel, μὴ ὀπτὰ, ut Gloſſema in τὰ ψυχρὰ, omitti poſſunt. Vid. 138. 24. Ὠῶν, καὶ ψυχροτέρων, καὶ θερμῶν, τὰ γυμνῶν ἧσσον ἀπὸ τῆ ὀστρακώδει.

17. τῷ καλὸν &c. Mendoſa hæc eſſe manifeſtum eſt.

CXXXIV,

10. μύδησιν καὶ κάθαρσιν. Hæc, *Craſſum* ſecutus verti, *putrefactionem & purgationem*. Μύδησις (v. H. Steph. Theſ. Græc.) *humiditatem* quidem eam ſignificat, quæ ad *putredinem* tendit. *Aretæus* hic ante oculos videtur habuiſſe locum *Hippocratis* ex Libro de Capitis Vulneribus (909.) ubi hæc reperias, Κακὸν δὲ καὶ ὑγρὸν τὸ ἕλκος τὸ σάρκα ἐν τῇ ἕλκει, καὶ μυδῶσαν, καὶ ὀλίγον πολλὸν χρόνον κατατήκεσθαι. & poſt, —— ἢν δὲ αὐτῇσι ἐκπέσῃσι τὸ ὀστέον καὶ ἀφιλὸν ἀπὸ τῆ μάτηγος φλεβίοις, αὐτὸν κατάπλαιν χρὴ ποιῆσαι ὡς τάχιστα καὶ ξηρὸν, ὡς μὴ δεῖ πολλὸν χρόνον ἔσω μυδᾷν τι καὶ ἐξαίφνης· τόπον γὰρ ἔσω γενομένων, σαπῆναι αὐτὸν κίνδυνος.

CXXXV,

9. εὑρέτες. Malim, εὐδέτες, ut 132. 24. & infrà, 13.

19. ἀφ'. An ἐφ'?

29. λιγυσπῦ. Legendum, λιγυσπῦ, ut 139. 20. & 140. 33.

33. ὑδάλῳ, ὑδρομι. Altera ex his vocibus ſufficit, cum ambæ idem ſignificent.

CXXXVI,

10. ἐγκείρων. Malim, ἔγκυσι.

CXXXVII,

2. ἄχει Ν. Voces hæ nihil hic ſignificare poſſunt. Legendum opinor, τὰ Ν χρὴ &c. Ita (104. 1.) τὰς δὲ χρὴ &c.

8. νέοισι. Sine dubio legendum, νένεισι. Infrà dicit, ἐν πάντῃ τῷ σώματος ἐνοικέσῃ (ἡ Μελαγχολίη) αἰδέσεσι, γνώμῃ, αἵματι, χολῇ, λάβητα Ν καὶ τύφων &c.

13. κνάμος. Legendum, κνάθος. Etenim fluidi quantitas ſolidæ rei, uti *fabæ*, malè comparatur; vel ſi fieri aptè poſſet, nimis certè puſilla eſt, quæ fabam tantùm æquet. Vid. 86. 37. πιόσειν δὲ τὸ ἀπόβρεγμα (ἀφλοιδὲς) ἢ χυλὸν αὐτέω, ὡς τῆς τερφῆς· ἐκέσιον κνάθος δύο τῷ ἀποβρέγματος, ἢ κύαθον πικρὸ τῷ χυλῷ. Pro κύαθον, hic etiam quidam Codices κνάμον habent.

16. ἄλλως. Senſus poſtulat ut ἐκ ἄλλως legatur.

28. τά. Malim, τι.

31. ἐγκοτῆ. Vocem hanc nihil huic loco aptum ſignificare invenio. An ἐγκύει, *parit*? quo ſenſu, de morbis procreandis, uſurpatur κύειν, (54. 27.) & κυΐσκεται, (59. 8.)

37. τῷ τρίπου. Legendum, τὸν τρίπουν, vel τὸν τρίπον.

CXXXVIII,

2. τὰ πολλὰ &c. Quædam hic videntur deficere.

7. ἄμφω. An ἀμφί?

18. πελασπωείη. Legendum, πελασπωείης.

23. σκυδελλίτη. V. 122. 26.

CXXXIX,

7. ἐξιχέες. Vid. quæ ad locum hunc in Verſione annotata ſunt.

20. ἢν καὶ. Malim, ἢν Ν καὶ.

23. μυγματώδης. Vocem hanc alibi non invenio. Legendum, σμύγματώδης, ut 119. 10. & 140. 33. Vid. etiam 101. 31.

24. ἐπλίδω. Legendum, ἔπλισαι, vel ἔπλίδη, *decorticatum fuerit*. Ἀπλίζων *Erotianus* exponit, ἀλείφων· πλίσσειν γὰρ λέγεται, τὸ λεπίζειν καὶ κόπτειν.

28. ὑδρέα. Vox hæc in Lexicis non occurrit. An ὑδαρέα? *Aquoſa* fortaſſe ova, ea vocat quæ abſque putamine in aquâ coquuntur. Ὠῶν θερμῶν, ἧσσ γυμνῶν ἢ ἀπὸ τῆ ὀστρακώδει (138. 24.)

CXL,

10. ἀπειπλύσιος. An ἀπείπλυσις?

11. ἔη. Legendum, ἴη.

20. ἀφίνδου. Legendum, ἀφινδίη.

21. ὑαγὲς. An ὑαγὲς?

CXLI,

9. Τὸν ἐντὸν &c. Quædam hic deficiunt.

10. ἄντερ &c. Omnia hæc ſana non videntur.

15. ὧδε. An rectè?

CXLIII,

13. ἐν τῷ ἔδδῃ. An rectè?

17. καθαίρης. Legendum, καθαίρης.

18. χυμὸς. Meliùs, χυλὸς, ut 146. 16.

27. κῆν &c. An rectè?

CXLIV,

3. Fortaſſe finis Capitis hic eſſe debet. Quædam ta-

tamen ex eo periiſſe manifeſtum eſt ex *Ætio*, qui hæc habet. Λειεσν ℔, φησιν Αριστοτ, καὶ ὁ ἐν πίδῃ (πίδῃ m.) γινομένη πυελία, ὥστε ὑστερίζειν ἄνω τῆ πίδυι (πίδυι m.) πλὴ κεφαλῆ, ἵνα τὸ μὲ πᾶν σῶμα θερμαίνῃ, ψυχρὸν ᾖ ὕλκη αἵμα.

14. ὅκως. An ὅμως?

17. ἰχωεῖν τι ἢ τρίφη. Legendum, ἰχωεῖν τι ἢ τρίφει.

20. ψύας. Legendum, ψόας ut apud *Rufum* (30.) οἱ ᾖ μῆς οἱ ἐνδοθν ὁ ὀσφύος, ψόαι.

21. ἴχτυο. Legendum, ἰχθύο.

23. χρίσις. Legendum, χρίσις. *Craſſus* vertit, *inunctiones*.

24. ἀλιτυισι. Legendum, ἀλίτυισι. *Erotianus* ἄλιτον exponit ἄλευρον.

27. πῆ. Vox hæc, utcunque interdum expletiva, hic quidem ineptè ponitur, & deſideratur alia. Itaque pro πῆ legi debere puto, πίον, *pinguitudo*. Ita de *Oleo* loquens (102. 11.) Πιοτάτη ὡς μὴ πολλὸν τοῦ ἐλαίυ ἐφεῖν· καὶ γὰς πίον ἴσχει τὸ ῥόφημα. Oleum verò partes propter *pinguem* ejus qualitatem ἐκγλισχραίνειν manifeſtum eſt.

28, σφῶν σεσκλήσις. Ineptè profectò inſeſſione in Oleo Calculos provocari dicit, cùm in vocibus immediatè præcedentibus hos eâdem Methodo exitum invenire prædicaſſet. Legendum credo, ὕδων σεσκλήσις. Ita, (119. 8.) σφοδὰ ὑδρὸσι σεσκληπκά. & (122. 16.) ὁκόσα ὑδρόσιας σεσκαλέιῃ. Ita mendum hoc veriſimiliter accidit: apex τῦ ο eraſus eſt, unde Librario viſum eſt ο μικρὸν repræſentare; υ autem & ρ, ſi nimis propinqua ſint, penè referent.

CXLV,

9. ψῶν. Legendum, ψοῶν. Vid. Not. in 144. 20.

16. νίπτον. An, νίπτῳ?

22. Σύμφωνθ. In Verſione, *Symphonis* legitur, quaſi nomen eſſet hominis. Σύμφωνθ autem à Græculis vocatur *compoſitio* ab *Ætio* (Tet. 2. S. 4. c. 55.) & Galeno (De Comp. Med. Loc. L. 7. c. 2.) deſcripta, quaſi ad varia ægro adjumenta præſtanda *conſpirans*.

σίγκου. Legendum, σίγκυ. Vid. Not. in 121. 30.

CXLVI,

5. ὑπνῶδη ἀγαθή. Voces hæ mihi tranſpoſitæ videntur, & legi debere poſt πλημμελής.

9. σκιλπίνλω. Vox in Lexicis non occurrens. Meliùs formari videtur σκελιπὴν (151. 11.) quæ tamen nec ipſa in his reperitur.

σάρκας. Legendum, σάρκα.

23. ἀκεισίης. Legendum, ἀκρατὴς. (72. 22.) ὑσέρη ἀκρατὴς ὑγρῶν.

ἄθρηθ. Legendum, ἄστεπτος, ut 53. 30.

26. ἐμφύτῳ τῳ. Malim ἐμφύτῳ, ut ad θερμασίης referatur. Vid. 66. 15.

CXLVII,

4. ἠδί. An ſic, ἦδι?

13. ἀλθαίνοντα. Legendum, ἀλεαίνοντα, *calefacientia*, utì apprimè ſanè exiſtit zinziber, & piper &c.

20. τριῶσδι. An rectè?

24. ὑσαλίς. An rectè?

CXLIX,

10. ἄξιον ἔχον. Legendum ἀξιόνικον, ut ſupra (5.) ἀξιόνικος ἰσχεῖν.

11. φάρμακα. Melius credo legeretur καὶ φάρμακα. Neque enim omnia Medicamenta in hoc morbo quiſpiam danda præceperit; ſed omnia conferre oportet, & medicamenta, & victûs rationem, & ferrum, & ignem.

16. αὐτῆμαρ. Legendum ἀπ αὐτῆμαρ, quod ſequentia ſatis probant verba.

17. πόλλ. Num πολὺ, vel πολλὸν?

19. μεσηγὺ τὸ οἰκεῖον. An μεσηγὺ τῦ οἰκείυ, vel num vox aliqua deeſt?

34. κρήσιος. Legendum, κρητὶ, vel κρητικῷ. *Craſſus* etiam *Cretico*, legi monet.

CL,

2. ἔκασον. Legendum, ἑκάσυ.

7. ἀλεαίνειν. Legendum, λεαίνειν. *Craſſus* vertit, *complanandi*.

10. ἀνδράχνλω. Legendum, ἀνδράχνη.

13. τάχα ᾖ χρή. An, ταῦτα ᾖ χρὴ, vel τὰ ℔ χρή.

17. ἐν ἀνομοίῳ. Num ἂν ἐν ὁμοίῳ?

19. ἐγχυλώσιος. Legendum, ἐκχυλώσιος. *Cœlius* (Morb. Chron. L. 2.) in Elephantiacis, inquit, Alii quoque etiam cutis vulnerationem affectandam probant, quâ corpus *exhumoretur*.

36. πίεδικας πᾶσαι, φάσαι. Pro πᾶσαι perperam ſcriptum puto; deinde vocem illam admiſſam, hanc non, uti debuit, expulſam.

CLI,

2. ἰματίειον. Meliùs fortaſſe, ἱματείων.

DE

ARETÆI *Dialecto* COMMENTARIOLUS.

Clariſſimo doctiſſimoque Viro JOANNI FREIND Medicinæ Doctori Michael Maittaire S. P. D.

TUUM *Aretæi* Exemplar, quod tribus abhinc circiter ſeptimanis mihi legendum miſeras, tibi, Vir Amiciſſime, remitto. *Aretæum* equidem, Dialecti, quâ uſus eſt, obſervandæ gratiâ, olim legeram. Eundem verò majori cum voluptate nunc relegi; quòd, poſt duas Editiones ſatìs raras caraſque, non admodum multis etiamnum notus & intellectus, luce tandem clariore à Typis *Oxonienſibus* acceptâ, ulceribuſque (quibus oppletus deformabatur) exquiſitâ editoris docti curâ purgatis, brevì proditurus ſit terſus ac nitidus; eoque, qui Authorem tam luculentum decet, ornatu ſpectabilis. Quis enim Author Editorem doctum meretur magìs ac requirit, quàm qui ſummam peritiam cum excultâ dictionis elegantiâ conjungit; rerumque, quas tractat, copiam eâ verborum brevitate complectitur, ut neque illa tædium, nec hæc obſcuritatem pariat. Limatum eſt *Aretæi* in vocibus deligendis judicium, egregia ars in componendis; tam mira demum in tradendis morborum naturis accuratio, ut credas illum non tam ſcripſiſſe, quàm pinxiſſe; imò potiùs ægrotos ipſos tibi vivos coràm cernendos admoviſſe; ut videaris non legere aut inani picturâ oculos paſcere, ſed miſerrimis illis decumbentibus intereſſe, varios illorum labores intueri, clamores, gemitus, & ſuſpiria andire; ut ſentias te pro diverſis malorum, quibuſcum conflictantur, generibus, horrore concuti & miſericordiâ commoveri.

Aretæus, * *natione Cappadox, in quâ regione, licèt barbarâ, tres tamen gentes*, Dorica, Ionica, & Æolica, *floruere, ſuâ patriâ linguâ* Ionicâ *ſcripſit*: multis ſubinde admiſtis, quæ *Doriſmum* & *Æoliſmum*, cum magno ubique ferè *Homerum* imitandi ſtudio, ſapiunt. Dialectum, quam coluit, in compendium redigere, te hortante, aggreſſus; *Homerum*, *Herodotum*, & *Hippocratem*, eâdem Dialecto uſos, præter multos alios, paſſim citavi, quò major exemplis lux & authoritas accederet. In proferendis Authorum quorundam locis, paginam lineamque indicavi: quam igitur in illis Editionem ſecutus ſim, oportet hìc ſubnotare.

Aretæus *Græcè* & *Latinè*, *brevi edendus*:	Oxon. *fol°*.
Herodotus *Græcè*:	*apud* Henr. Stephanum. 1570. *fol.*
Hippocrates *Græcé*.	Baſil. 1538. *fol.*
Thucydides *Græcè* & *Latiné*.	Francof. 1594. *fol.*
Demoſthenes *Græcè* & *Latiné*.	Aurel. Allob. 1607. *fol.*
Ariſtophanes *Græcè* & *Latiné*.	Aurel. Allob. 1607. *fol.*
Plato *Græcè* & *Latiné*.	Francof. 1602. *fol.*
Xenophon *Græcè* & *Latiné*.	Lutet. 1625. *fol.*
Arrianus *de Expedit. Alexand. Græcè* & *Latinè*:	*apud* Henr. Stephanum. 1575. *fol.*
Diog. Laertius *Græcè* & *Latine*, *cum fragment.* Pythagoreorum:	*apud* Hen. Steph. 1592. 8vo.
Lucianus *Græcè* & *Latiné*.	Salmur. 1619. 8vo.
Athenæus *Græcè* & *Latiné*.	Lugdun. 1657. *fol.*
Lyrici *Græcè* & *Latiné*.	*apud* Commelin. 1598. 8vo.
Stobæus *Græcè* & *Latiné*.	Aurel. Allob. 1659. *fol.*
Euſtathius *in Homerum*, *Græcé*.	Rom. 1550. *fol.*
Budæi *Commentarii*:	*apud* Rob. Stephanum. 1548. *fol.*

Ubicunque nullius Authoris nomen numeralibus figuris præit, ibi ſemper *Aretæus* intelligitur.

Habes, Vir Eruditiſſime, quæ a me raptim, & nimis forſan properanter, elucubrata ſunt. In his, pro tenui meâ facultate, *Grammatici*, non *Medici*, partes egi: utriuſque, tuæ ſunt. Si qua in meis placuerint, utere: quæ ſecus, dele, corrige: ſi nulla omnino, aut redde, aut flammis ſubjice. Tuâ interim amicitiâ confiſus, nil à te non amicum mihi polliceor. Vale. Ex Muſeolo meo. X. Cal. Novemb. M. DCC. XXII.

* Lege Jun. Paul. Craſſ. Præfat. in ſuam Aretæi & Rufi interpretationem.

ALPHABETUM DIALECTICUM.

A

PRO ε. τίμυεν 8, 2. Hippocrat. 155, 21. ἀπο-τίμυοντα 150, 1. Herodot. 66, 1. Item κτίνυι 72, 32. pro κτίνει, verbo vix uſitato niſi in compoſitis; ἀποκτίνων Iſai. c. 66. v. 3. juxta editionem Aldinam; nam Complutenſis, habet ἀποκτείνων, Romana ἀποκτίνων.

Pro ν. Doricè in his Adverbiis; μυδαμᾶ 69, 11. Herodot. 17, 5. ὐδαμᾶ 112, 34. pro ὐδαμᾶ 13, 20.

Pro υ in Verbo ἐγκαλινδίνδῃ 130, 29. Sed καλινδίω pro κυλινδίω in communi uſu eſſe confirmant exempla in Lexicis obvia.

Pro ν ante -τι & -το in tertiis perſonis pluralibus Verborum. εἰρύαται Hippocrat. 410, 2. Homer. Ιλ. α. 239. ἰδρύατο Herodot. 110, 38. Euſtathius (1568, 31.) docet tertias illas perſonas plurales fieri à tertiis ſingularibus per Epentheſin τῦ α Ionicé. Ejuſdem formae ſunt εἰρίαται 134, 14. ὅπλιαται 128, 11. ἀλεξέαται Herodot. 28, 33. γεγέφαται 71, 24. πεκρύφαται Hippocrat. 280, 49. πεπείραται Herodot, 77, 37. λελέχαται 112, 24. ἀποδεδίχαται Herodot. 67, 19. Ad eundem etiam modum effertur aliquando tertia ſingularis: ἐγκέαται 118, 13. 119, 7. οἰκέαται Herodot. 50, 10.

Inſeritur Herbis ante α. ἐξιφαάνδη 24, 20. Quod Poeticum eſt. φαάνδη Homer. Ιλ. ρ. 650.

Demitur medio vocum ex Praepoſitionibus compoſitarum. ἀμβολὰ 13, 12. ἀμβολάδίω Herodot. 177, 25. Homer Ιλ. φ. 364. ἀμβαλλώμεθα Homer. Ιλ. β. 436. ἀμφίει 112, 34. ἀμφαίνειν Theocrit. Idyll. 24. c. 12. ἀμπώομαι Herodot. 46, 71. ἀντέλλει Herodot. 92, 13. Hæc Poetis ſunt perfamiliaria. Henricus Stephanus in ſuo Theſauro ſcribit ἀμφίει (cujus exemplum ex nullo authore profert) & ἀμβολὴ per Æolicam & Poeticam Syncopen poni pro ἀναφίει, ἀναβολή.

B

Pro π. ἀμβλακίης 127, 4. pro communiori ἀμπλακίας. ἀμπλάκημα Daniel. c. 6. v. 4. ubi D. Hieronymus notat Theodotionem & Aquilam vertiſſe ἀμβλάκημα. καταμβλακεύειν 127, 9.

Δ

Pro σ. ὀδμῆς 9, 9. ὀδμὴ Hippocrat. 12, 29. Herodot. 21, 17. κάκοδμον 17, 35. pro κάκοσμον 123, 12.

Geminatur Poeticé. ἄδδίω 22, 1. Homer. Ιλ. ε. 203. pro ἄδίω Homer. Ιλ. ν. 315.

E

Pro α Atticè in flexione quorundam Hominum: Μενέλεω 76, 14. pro Μενελάου. ναῦς, νεὼς 73, 11. Ionicè in Verbis plurimis incontractis forma -έω: ὀρέω Hippocrat. 527, 29. ὀρέομεν Herodot. 120, 25. ὀρέυσι 36, 10. ὀρέωσι 82, 29. ὀρέων 6, 2. καθορέης 15, 19. καθορέοντα 90, 11. τολμέυσι 32, 7. τολμέοντα 87, 25. φοιτέω Herodot. 10, 6. φοιτέον 51, 10. ὑπεκφοιτέοντα 10, 18. ὀδυνέοντες 144, 14. χρέεται 29, 14. Herodot. 14, 3. χρέονται 76, 1. Herodot. 9, 20. χρεόμενοι Hippocrat. 388, 2. χρεόμενοι 46, 28.

Inſeritur mediis vocibus. κεινὴ 64, 33. κεινεὰ 57, 11. ἄκρεα 14, 2. Hippocrat. 112, 47. ξένεα 8, 30. καινέης 74, 31. κόπρεα 115, 15. πεπέων 125, 22. pro πέπων 135, 35. Sic ἀδελφεὶς Herodot. 117, 42. ἀδελφεὼ Hippocrat. 342, 18. Huc referenda ſunt alia plura in vocum flexionibus: τέοισι 89, 16. Herodot. 10, 7. ἡμεόων 86, 7. Hippocrat. 384, 20. Herodot. 52, 35. ἀρχέων 40, 5. Herodot. 49, 39. πασέων 24, 7. πλευρέων 14, 11. Κνιδίων 150, 8. βροτέων 9, 23. χορέων 78, 6. Hippocrat. 16. 8. ἡμέας 64, 12. Herodot. 7, 34. σφέας 50, 22. σφέων 3, 9. αὐτέη 73, 18. αὐτέα 4, 1. τυτέα 10, 25. Hippocrat. 8, 41. αὐτέαις 19, 16. ταυτέαις 6, 15. αὐτέῳ 23, 12. τυτέῳ Hippocrat. 9, 39. αὐτέῃ 8, 6. Hippocrat. 20, 1. αὐτέων 25, 15. τυτέων 3, 1. αὐτέων 19, 2. τυτέων 3, 2. αὐτέοισι 5, 3. αὐτέῃσι 28, 5. αὐτέους 20, 17. τυτέας Hippocrat. 1, 13. διαίτεισι 8, 12. κτεινέοντα 35, 18. παθέειν 6, 25. Sic -έως pro -ως in Adverbiis: ἀσπέως 62, 31. ἀφελέως 93, 16. Herodot. 42, 17. δικαιέως 17, 22. ἐμφανέως 7, 22. ἐπιτηδέως 24, 16. εὐαχέως 111, 16. καπνοφόρεως 10, 17. ξυνεχέως 86, 14. σφέως 94, 23. Hippocrat. 340, 7. σφοδρέως 101, 23. Inſeri etiam videtur verbo περάτα 39, 22. 40, 9, 27. pro πείρατα vel παρῆτα: niſi malis fieri à πειέω πειέται παρίεται per Metatheſin. Sic ἀρέω Homer. Ιλ. α. 25. ab ἀρέω.

Præfigitur initio Verbi ſubſtantivi. ἔην 20, 22. ἔῃ 4, 3. ἔων 18, 12. Hippocrat. 15, 3. ἐὸν 10, 6. Herodot. 4, 43. ἐὸν 18. 26. ἐόντος 7, 17. ἐόῃ 18, 11. ἐόντα 5, 8. ἐόντες 73, 9. ἐοῦσα 121, 1. ἐοῦσι 113, 4. Itidem in Compoſitis: παρεὸν 6, 2. Hippocrat. 1, 12. παρεόντων 112, 27. παρεῦσι 5, 30. παρεόντας 3, 7. ξυνεόντα 68, 2.

Demitur quibuſdam vocibus. εὐπαθέη Herodot. 14, 38. συμπαθέῃ 8, 20. ὑγέῃ 50, 5. pro ὑγείῃ 6, 17.

H

Pro α. ἠὼς 112, 25. Herodot. 44, 26. ἠπεῖρος 6, 2. Hippocrat. 12, 23. σκηβάων 116, 22. σκηνέωσι 29, 28. κρήσσει 26, 12. κρῆγμα 39, 31. ἀμφιδρήστεως 22, 4. τειχέοντα 75, 33. θώρηξ 7, 5. In Particulis λάβρα 8, 17. λίλαι 16, 34. Hippocrat. 18, 34. πέρλαι 24, 18. ἦν 2, 9. κῆν 5, 30. ἐπὴν 10, 6. In flexionibus Nominum & Herborum: νευρέης 83, 17. Herodot. 10, 4. μύξη 51, 31. ἰδέη 33, 30. Herodot. 74, 16. ξυμφορὴ 3, 15. ἀσογγίη 85, 24. ἀμέρης 106, 32. Hippocrat. 403, 41. ἀρτηρέης 6, 13. φλεγματίη 57, 31. ἀσογγιῇ 85, 1. ἕδρῃ 10, 11. ἰδέην 6, 28. ἀμείρων 3, 10. Herodot. 8, 36. Hippocrat. 11, 42. ναῦς, νηὸς 77, 19. Herodot. 1, 17. νηῒ 139, 4. Herodot. 1. 25. νῆες 76, 24. ἠχρὴ 4, 27. τοίη 3, 4. ὀξείη 27, 27. μὴ 54, 26. δευτέρης 10, 23. ὀξείης 24, 11. μῆνες 10. 8. ἑβδομέης 139, 14. ὀξείῃ 34, 24. πονηρὴ 6, 22. μέλη 86, 9. ἵπποι 131, 8. Hippocrat. 131. 1. ὁρῶσι 3, 21. χρῆσθαι 139, 26. πρῆσσε 21, 24. Διοσκόρων 8, 14. Item ῃ pro αι in dativis Nominum. αἰσθρῃς 111, 13. ab αἰσθρὴ 147, 21. Et pro ᾳ in terminationibus Verborum. ἐμβοῇς 3, 29. φοιτῇ 36, 8. φυσῇ 45, 19. δηλῇν 65, 11. δρῇν 15, 23. ὁρῇν 18, 8. Hippocrat. 388. 27. Huc refer νῖ pro ᾳ: ξηΐδιον 8, 14. ξηΐδιος 4, 13. ξηϊδίως 5, 5. ξηΐσιον 13, 23. ξηΐτερον 46, 15. & pro αι: ξηΐζω 17, 19. ξηΐζει Hippocrat. 396, 33. ἐρηϊσται 14, 12.

Pro ι in flexione Nominum in -ώς. ὀχῆες 73, 9. ἀνοχῆες 29, 13. τυκέων 65, 34. κεραμέων 117, 21. ἀνοχῆας 21, 30. βασιλῆες Herodot. 47, 11. βασιλέων Herodot. 88, 22. Item νῖ pro ει. γυναικῖον 28, 12. Herodot. 24, 36. σημῖα 44, 3. κλνῆς Herodot. 208, 7. κλνῖδα 23, 24. Hippocrat. 389, 24.

Inſeritur Herbis Poeticè: ἀνὴρ 14, 29. Homer. Ιλ. β. 34.

Pro

ALPHABETUM DIALECTICUM.

I

Pro ι in flectione Nominum contrahibilium in -ις & -ι. ὄψεως 2. 10. πόλεως Herodot. 7, 40. ξυνέσεως Hippocrat. 1, 4. πειθοῖ 104, 10. pro πειθόεσσα 89, 34. σύνεσις 90, 15. ἀφελείᾳ 150, 16. ἀλίῳ, πίσι 3, 35. ἀσχυρόν 3, 17. πόλι Herodot. 71, 11. μάστι Herodot. 290, 34. πειθοῖ 130, 6. [-ι contractè pro -ιι, idque pro -ιι] ἔχεις 150, 4. πληρόσης 2, 5. φαίνεται 41, 2. ὄψεσι 24, 15. ὄψεας 33, 21. Item in Particulâ Atticâ δεῦ 127, 4.

Inseritur post ι, quod Poetarum proprium est. ἐστῆς 82, 22. ξυῦ Herodot, 5, 29. Homer. Ιλ. δ. 377. ἕκειον Homer. Ιλ. μ. 434. εἰείν 123, 28. εἰείσι 125, 8. pro ἰείσι 125, 3. χρυσῶν 125, 2. Homer. Ιλ. λ. 550. ἵσιν 73, 74. Homer. Ιλ. α. 71. εἵνεκα 6, 30. Homer. Ιλ. α. 214. εἵνεκι 88, 9. εἵνεκεν 42, 28. Herodot. 1, 26.

Et post ν. χρυσὶ 8, 6. Homer. Ιλ. ξ. 164. pro χρυσὶ 52, 5. Henricus Stephanus in Thesauro exemplis probat χρυσιὰ, licèt poeticum & Ionicum esse videatur, tamen in prosâ etiam usurpatum reperiri.

Et post α in Præpositione ἀμφί, poeticè: ἀμφαὶ Homer. Ιλ. ο. 175. ἀμφίφασις Homer. Ιλ. λ. 792. ἀμφάσιν 32, 12. Item in Præpositione ἐν, ἐνὶ Atticè: quæ, accentu retracto, sustinet vicem Verbi ἔνεστι; ἔνι 139, 14. Herodot. 265, 19.

Subjicitur dativis pluralibus. τοῖσι 4, 21. Hippocrat. 19, 23. Herodot. 9, 20. τῆσι 3, 21. Hippocrat. 19, 21. Herodot. 12, 42. οἷσι 15, 31. νεανίῃσι 95, 5. Herodot. 10, 37. δημότῃσι 36, 27. μαθητῇσι Hippocrat. Jusjurand. μυξίνῃσι 147, 22. πλεύρῃσι 10, 14. ἀρχῇσι 3, 31. Hippocrat. 390, 47. πύρῃσι 3, 14. ὀστέοισι 10, 15. ὀξέοισι 27, 8. τρηχείῃσι 79, 9. μαχρῇσι, πολλῇσι 32, 22. ἀσθενέοισι 13, 4. ἁπλοῦσι 98, 4.

Demitur mediis vocibus. τίλιον 32, 26. τιλιωθῇ 33, 26. ἐτελέωσι Herodot. 125, 20. ὑγέα 6, 17. ὑγείαν 43, 4. ὀξέος 119, 19. τραχέος Herodot. 160, 43. σαχέων, ὀξέλιω Hippocrat. 330, 4. βαρίων 2, 14. χρέσσων 59, 15. Herodot. 279, 34. χρέοσσον Hippocrat. 2, 46. μέζων 7, 11. Herodot. 52, 17. μέζω 11, 9. μεζόνως 88, 16. Herodot. 97, 23. Et in Praepositione ἐς 3, 5. Atticorum propriâ.

K

Pro π. κοῖος Herodot. 10, 8. κοίων 35, 8. ὁκοῖα 6, 30. ὁκοῖον 13, 14. Herodot. 327, 13. ὁκόσα 2, 16. ὁκόσοι Hippocrat. 4, 39. ὅκως 3, 9. Herodot. 3, 13. κοτὲ 3, 9. Herodot. 10, 5. κω 25, 26. Herodot. 9, 1.

Demitur medio quorundam Verborum in Perfecto, correptâ vocali præcedente: ἑστάτες 54, 5. Homer. Ιλ. β. 320.

Λ

Pro ν; πλείμων 46, 17. pro πνεύμων 45, 7. Quod Atticum esse docet Scholiastes Aristophanis pag. 703.

M

Pro β. τεμένθου 86, 14. 89, 17. De quâ voce lege Foesii Oeconom. Hippocrat. τέρμινθος Josuæ c. 24. v.26. τερέμινθος Id. c. 17, v. 19. pro τερέβινθος Genes. c. 14. v. 6. Etymologici Author (in voce Βάρσιον) Æolibus hanc mutationem τοῦ β εἰς τὸ μ tribuit.

N

Pro -σιν (quod Atticorum est) in Verborum imperativis pluralibus. ἔστων 84, 9. Plato. p. 860. διαζίδων Aristophan. p. 187. Et in Optativo modo, correptâ vocali praeeunte. εἶεν 85, 2. Xenoph. p. 220.

Ξ

Pro σ Atticè in Praepositione ξυὼ 5, 15. ἀξύμφορον 19, 3. ἐνξύγκρητοι 42, 35. ξυσχωνίναι 44, 3. ξυνώνεικα Herodot. 215, 18. ξυνήσιος Hippocrat. 1, 4.

O

Inseritur Verbis ante ω poeticè: ἀμφαρύσσι 63, 1. 82, 20. ἀμφαρύσσετε 115, 14. ἀμφαρύσσω Homer. Od. δ. 196. χαρίσσεται 42, 30. Homer. Ιλ. ν. 265.

Demitur medio quorundam comparativorum. χρατέρῃσι 29, 16. χρατέρεσσι Hippocrat. 75, 37. χραίτερος Aristophan. p. 360.

Π

Pro φ. ἀμπίχων 24, 22. 16, 12. pro ἀμφίχων 92, 7. ἄμπυκα Homer. Od. ζ. 225. ἐξαπίνης 26, 20. Herodot. 19, 19. (per metathesin pro ἐξαίφνης) ἐξαπιναίως 16, 6. Hippocrat. 526, 3.

P

Transponitur apud Poetas. χαρτιὸς 103, 17. Homer. Ιλ. α. 178. χαρτιῦς 5, 14. Herodot. 20, 12. χραδίη 119, 42. Hippocrat. 54, 34. Homer. Ιλ. α. 225.

Σ

Pro ρ Atticé. μυρσίνης 109, 1. pro μυξίνης 147, 22.

Præfigitur vocibus quibusdam Poeticè: σμικρὸ 9, 34. σμικρὸς Herodot. 2, 29. σμικροῖσι 2, 6. σμικρῇσι Homer. Ιλ. ρ. 757.

Geminatur poeticé. σσῦκα 116, 34. pro σῦκα 159, 19. ὕσσα Herodot. 11, 32. μέσσος Homer. Ιλ. λ. 266. μεσσηὺ 5, 19.

T

Pro δ in voce κολοκυύτη 84, 2. Aristophan. p. 144. pro κολοκύνθη Hippocrat. 52, 3. Hoc Atticorum esse docet Athenæus Lib. 2. cap. 18. Hujus etiam meminit Lucianus in Judic. Vocal.

Pro σ, Atticè: ἄττα 19, 11. pro ἄσσα Xenoph. p. 698. quod pro ἄπτα. Et Doricè in Praepositione ποτὶ, pro πρὸς: quæ vel sumitur adverbialiter pro πρόσω, & sinè casu; 34, 15. 37, 15. 63, 17. 70, 8. 144, 15. Hippocrat. 492, 42. [ubi Galenus notat Hippocratem hâc voce ποτὶ uti, ad augendam significationem. Idem Galenus in Exegesi, ποτὶ, πότι, πρὸς, πρόσθε.] Budæus in Comment. p. 70. exemplis probat πρὸς adverbialiter poni. Vel jungitur casui; ποτὶ αὐλῆτα 123, 14. ὃν ποτὶ σπειζόμεθα Hippocrat. 475, 26. ποτὶ *sine casu.* Homer. Ιλ. κ. 108. [ubi Schol. exponit πρὸς δὲ] *cum casu.* Homer. Ιλ. α. 426. ποτὶ χθόν ἀοιδὸν Theocrit. Idyll. 7. v. 47. ποθ' ὑμὲ Lacæna mulier apud Aristophan. p. 840. Ex ποτὶ componitur ποτιάνιος. Galen. Exeges. ποτάνια, τὰ πρόσφατα, οἱ Δωριεῖς. Idem tamen Galenus in Comment. ad Hippocrat.

pocrat. de rat. vict. in morb. acut. τὸ σῶσρατα ποτεινὸν κίκλακα τῇ τῶν Ἰάνων φωνῇ καὶ τῇ τῶν παλαιοτέρων. Corinth. de dialect. Ionic. τὸ σῶσρατά φασι ποτεινόν. Βακχεῖος ἐν τῷ φησὶ τὸ σῶσρατα. Hesych. Phavorin. Suid. ποτεινίον, νέον, σῶσρατον, ξένιον. Etymolog. ποτεινίον, τὸ ξένιον, τὸ σῶσρατον· ἢ οἶμαι παρὰ τὸ νέον, ἵνα ᾖ ποτέντιον τὸ νεαρόν. Sed Eustath. in Homer. pag. 1106. l. 24. & 1374, 25. & 1481, 61. ποτεινίον, τὸ σῶσρατον, Δωρικῶς, ἐκ τῆς ποτὶ καὶ τοῦ εἶνος. ποτεινίον 112, 12. ποτείνια Hippocrat. 220, 12.

Demitur Nominibus in -αι -ατος. γήρως 5, 1. Herodot. 105, 43.

τ

Pro ο, in Comparativo πλεῖνα 8, 2 24, 14. 69, 17. pro πλέονα 86, 2. πλεῖνες 22, 29. Herodot. 22, 2. πλείονων 24, 16. Item in Verbis incontractè flexis ab -έω. ποιεῖνται 74, 8. (pro ποιέονται) ἐκδικεῖνται 3, 3. ποιοῦνται Herodot. 37, 25. ἐθελόμεν 5, 13. πειθόμενον 22, 28. [Huc refer ου pro υ: ποιοῦσι 65, 24. ποιοῦσι Herodot. 37, 21.] Hanc formam sequuntur Verba etiam in -άω: πλανευομένων 79, 12. ἀρεῖντες 20, 19. Hippocrat. 530, 2. Et in -όω: πληροῦντα 121, 23. πληρευμένη 25, 5. πληροῦντες Hippocrat. 504, 43. πληρώμεναι Hippocrat. 172, 33. ἐδικήσεν Herodot. 27, 35. Ad eundem modum flectuntur Verba barytona, ἀνέχεν Herodot. 53, 15. Pronomina, σέο Herodot. 3, 22. Nomina, νοσεύματος Hippocrat. 14, 20. pro νοσήματος Hippocrat. 4, 4. quasi à nominativo νόσευμα: quale tamen vocabulum nondum legi. Hanc transmutationem τοῦ ο εἰς τὸ υ, & τοῦ ε καὶ ο, vel τῆς υ εἰς ᾗ ου Iones mutuantur ab Æolibus & Doribus. Consule Eustath. in Homer. p. 27. l. 37. & Etymolog. in vocibus αἰρέμεναι, & ἀκέμενος. ὄνυμα Pindar. Olymp. Od. 6. Epod. 3. δεῦς Callimach. Hymn. in Cerer. v. 57. ἐλέγεν Theocrit. Idyll. 1. v. 86. μαχεῦντες Alcæi fragment. inter Lyric. p. 102.

Inseritur post ε, in Verbis quibusdam Poeticis: ἐπηρατεύει 133, 30. φοιτεύω pro φοιτέω, idque pro φοιτάω. ζητεύω pro ζητέω. ζητεύων Homer. Hymn. in Apollin. v. 215. Hesiod. Ἔργ. β. v. 18. Et post ο, quod apud Poetas frequens. νεῦσον 3, 5. Hippocrat. 4, 41. Herodot. 5, 23. Homer. Ιλ. α. 10. ὄνομα 4, 22. Herodot. 1, 15. Homer. Οδ. ζ. 194. μοῦνον 3, 13. Herodot. 5, 17. Homer. Ιλ. ι. 478. πευλὸς 19, 10. Hippocrat. 357, 1. Homer. Ιλ. ε. 776.

ω

Pro α. ὠνθρωπος 10, 17. Quod mihi videtur ad Dores potiùs pertinere. Sic ὠγαθὸν scripsit Epicharmus Siculus apud Athenæum. p. 363. ου pro ευ. θωῦμα 6, 24. Herodot. 6, 7. θωυμάζω Herodot. 267, 30. θωυμάζεσι 20, 18. ἐθωύμαζον 5, 13. Frequentissimè in Pronominibus: ὠυτὸς 144, 3. Herodot. 74, 43. ὠυτὸ Hippocrat. 401, 34. ὠυτὴ 24, 23. 53, 5. ταυτὸ 39, 28. ἢ ἐωυτῇ 143, 7. ὠυτέν 6, 11. ἐωυτέν 10, 12. Hippocrat. Jusjur. ἐωυτῆς 27, 9. Herodot. 8, 16. ἐωυτέης 28, 12. ταυτὸν 40, 1. 134, 27. ἐωυτὸν 10, 26. Herodot. 6, 20. ὠυτῷ 13, 5. ἐωυτέῳ 40, 28. ὠυτοὶ 63, 22. Herodot. 98, 34. τὰ ὠυτὰ 73, 4. τὰ ἐωυτὰ 85, 35. ταυτὰ 39, 8. ὠυτῶν 117, 35. ὠυτέων 74, 5. 40, 11. ἐωυτῶν 65, 34. Herodot. 22, 2. ἐωυτέων 9, 27. Hippocrat. 22, 23. ὠυτέοισι 20, 15. Hippocrat. 78, 22. ἐωυτέοισι 3, 8. ἐωυτέοις Hippocrat. 78, 39. Notandum est, quòd ὠυτὸς (Homer. Ιλ. τ. 296.) sit dissyllabum, non trisyllabum. Turnebus in suâ Aretæi editione (ου) sinè dialysi, Henricus Stephanus in suo Herodoto (ωῦ) cum dialysi excudit.

Pro ο in Nominibus Atticè flexis: ἴμπλεως 47, 21. ἴμπλεων 78, 30. Μιτίλεω 76, 14. νεὼς 73, 11.

Pro αυ. θώματος 75, 7. πᾶμα 16, 27. Herodot. 173, 27. πάματος 3, 19. Hippocrat. 438, 41.

Pro υ. ὅσ 33, 2. ὅν 39, 22. Herodot. 2, 2. Quod Dorum proprium est. μῶσα Theocrit. Idyll. 1. v. 9.

Resolvitur in αο: σαόφρων 37, 35. Homer. Ιλ. ϱ. 462. Οδ. δ. 158. poeticè pro σώφρων; uti observat Henricus Stephanus in Thesauro.

Diphthongi.

αι inferitur vocibus in -α vel -ε terminatis. ἰρὴ, ἰρείη; ἰρείνη 150, 2. Sic ἀναγναίη Herodot. 4, 1. Ἀθίωναιν Herodot. 5, 21. Homer. Ιλ. β. 371.

ει demitur mediis quibusdam vocibus, poeticè. ἴχηται 114, 32. ἴχητο Homer. Ιλ. β. 41. ἐξίχεο 80, 5. ἀνίχεται 92, 14. ἀνίχεσθε 132, 5.

Resolvitur per εε, in tertiis pluralibus Verborum in -μι. ἴασι 4, 16. (at, addito ι, ἴαισι 136, 9.) ἔθηκαισι 114, 27. σωτῆδιαι Herodot. 145, 8.

Et per ει. ξυγκείνται 63, 4.

υ resolvitur per οι. πλοερὴν 37, 32. ἀγαθοεργὸν Herodot. 132, 32. κακοεργὸς Homer. Οδ. σ. 54.

Et per ιο, in genitivo Pronominum substantivorum. ἐμέο Herodot. 34, 32. Thessal. apud Hippocrat. 539, 26. σέο Herodot. 3, 18. Huc libet referre vocem Aretæi in editionibus corruptam, & diversè lectam; in Henischianâ ἐνέσω, in Turnebianâ meliùs & in hâc Oxonienſi ἔνσιο 111, 23. Mallem legere ἀσσέο, quæ vox in Hesychio & Phavorino occurrit, & exponitur δεῖ σε.

Et per -εω, in genitivo Nominum ab -ης. Δημοκλείτεω 59, 2. Μιθριδάτεω 134, 28. Ἀλκαίτεω Herodot. 187, 29. Καμβύσεω Herodot. 11, 19.

υι resolvitur in υϊ. γυῖος 74, 22. pro γιός.

RESOLUTIONES

Contractarum & Vocalium & Diphthongorum in eas, ex quibus per contractionem coaluerunt, litteras, sunt in Nominibus & Verbis ferè perpetuæ apud Iones: quibus forma incontracta magìs placet, quàm contracta.

Ὀφρύες 3. 22. ὀφρύας Herodot. 72, 9. ἰχθύας 150, 5. μεγάθεος 6, 14. ἔπεος Herodot. 4, 18. πάθεϊ 6, 16. σκέλεε 65, 8. βάρεα 2, 4. μελέων 21, 5. πραότεϊ 34, 13. βαρήσεϊ 27, 31. πεπίρεϊ 102, 22. πόλεϊ Herodot. 71, 6. φαρμακέας 148, 26. βασιλέας Herodot. 99, 6. πήχεας 97, 29. λοιμώδεος 6, 30. ἡμίσεϊ 33, 3. νήσεϊ 92, 17. ξυνιχέϊ 6, 16. ἀπεκλέα 137, 17. φυσώδεες 2, 7. ἀληθέες 36, 9. ταχέες 3, 31. δίλυκέα 2, 8. ξυνόδεας 3, 6.

Δοκέω 18, 12. Herodot. 3, 12. δοκέει Hippocrat. 1, 4. καλέομαι 4, 20. Herodot. 192, 23. καλέει 3, 6. ἐχάλεον 10, 15. ἐσωφρόνεε 38, 5. ἀφικνέεσι 103, 14. παλινδρομίη 10, 33. δοκέειν 2, 10. νεσέων 10, 27. καλέεται 6, 16. κινέεται 71, 24. ἀφικνέονται 3, 34. αἰρέεσθ 95, 6.

Huc refer secundas personas -εαι, -εο, abjecto σ, pro -εσαι, -εσο; vel pro -η. -ε. ὄψεαι 15, 19. Homer. Ιλ. δ. 353. (pro Attico ὄψει Matth. c. 27. v. 4. quod pro ὄψῃ Deut. c. 22. v. 4. magìs regulari, ac minùs usitato) φοίτεο 112, 23. ἔπεο Herodot. 185, 15. Ejusdem formæ est imperativus Verbi χρῶμαι, χρέο 141, 13. Hippocrat. 226, 3. Legitur etiam χρέω 128, 34. Herodot. 40, 28.

Ionibus hiatus & concursus vocalium adeò gra-

gratus eſt, ut in finibus dativorum & tertiarum perſonarum ſæpe non adſciſcant ν ante vocalem ſequentis vocis initialem. σημειοῖσι ἰδέσθαι 2, 7. αὐτέουσι, ἀθρόον 5, 3. ἅπασι εἰρῆσθαι 5, 3. καταπίνουσι, ἀλλ' ἰσχόουσι ἢ 5, 7. ἀναλείχουσι ἀλλήλων Herodot. 19, 29. ὅτι ὄνομα 18. 21. ἐξήντλησι ἡ τοῦτο 20. 22.

Quamvìs hujuſmodi reſolutionibus & vocalium concurſu ſummopere delectentur, Craſis tamen non eſt omnino iis ignota: quæ Atticis & Doribus eſt magìs in uſu.

α ex α α. ταὐτὰ 130, 31. τἄλλα Ariſtophan. p. 66.

ex α ε. τἀνδρὸς 41, 18. τἀκεῖ Ariſtophan. p. 594.

ᾳ ex αι ε. κἀκείνοισι 3, 13. κᾀγὼ 149, 30. Ariſtophan. p. 91.

υ ex ο ε. τὠμὸν 147, 7. Euripid. Hecub. v. 501. τὠντεῦθεν 15, 26. τἀναντίον Ariſtophan. p. 3.

ex ο ο. τὤνομα 10, 6. Ariſtophan. p. 127.

ex υ ε. ὕνεκα 18. 32. Ariſtophan. p. 115. ὕνεκεν 19, 1. τὕνεκε 21, 25. τὕνεκεν 49, 29.

ῳ ex ιο α. ὦνθρωποι 6, 33. (ubi Turneb. ἄνθρωποι) 120, 8. (ubi Turneb. ὦνθρωποι, ſinè ἰῶτα ſubſcripto, ut ſit pro ἄνθρωποι, ſicut ὦνθρωπος 10, 17. pro ἄνθρωπος.) ὦλλοι Herodot. 43. ὦλλοι Theocrit. Idyll. 22. v. 178. ὦ ἄνδρες Herodot. 167, 25. In quibus notandus eſt varius ſpiritum & accentum appingendi modus.

METAPLASMUS.

Sive mutatio terminationis flexioniſque frequens eſt & in Nominibus & in Verbis. Eâ figura valde utuntur Poetæ, perinde ac Iones.

In Nominibus.

Τρυγία [Heſych. τρύγιος, τρυγίᾳ οἴνου. pro τρυγίας Pſalm. 74. v. 9.] τρυγίη λείη 114, 23,

Βιοτὴ 29, 17. Herodot. 254, 19. Homer. Od. λ. 489. pro βιότος aut βίος.

Ποδὴ 7, 6. Homer. Il. α. 240. pro πόδος.

Πάθη 52, 19. Herodot. 12, 41. pro πάθος.

Αὔξη 3. 28. [pro αὔξησις] unde adjectivum ἐπαυξέα 23, 30.

Γνῶμα [pro γνώμη, ſenſu tamen non omnino eodem] 83, 31. Herodot. 255, 31. γνώματα 87, 28.

Σκῆνος *corpus* [pro σκήνη *tabernaculum*; corpus enim eſt animæ tabernaculum] 22, 15. σκήνεϊ 11, 5. 22, 15. 24, 5. Hippocrat. 55, 32. Heſych. σκῆνος, σῶμα. Et ſic accipitur à D. Paulo, 2 Cor. c. 5. v. 1, 4. Nicand. Ther. v. 742. σκήνησι Alex. v. 447. σκήνεος.

Δυοὶ [pro δύο] unde δυοῖσι 13, 4. Herodot. 8, 39. Heſych. δυοῖς, τοῖς δύο.

Τευ [pro πνὸς] 3, 3. 4, 26. 16, 7. Herodot. 3, 2. 207, 27. Homer. Il. β. 388. τῳ [pro πνὶ] 7, 9. Homer. Il. α. 299.

Πλεῦνον 32, 22. πλεῦναι 56, 17. à πλεῦνος -ν -ον, pro πλείων.

Dativus pluralis refingitur apud Poetas à dativo ſingulari, mutando -ι in -σι. χείρσι 124, 5. Homer. Il. υ. 468. λαγόνεσι 56, 19. μελιδώνεσι 62, 32. σωτῆρσι 29, 31. ξυμπάντεσι 92, 17. Hanc Poeticam flexionem Dores crebrò uſurpant. πολίσι Lacedæmon. fœd. in Thucyd. p. 397. πάντεσι Onat. in Strob. Eclog. lib. 2. cap. 3. ὄντεσι Ecphant. in Strob. Sentent. p. 332.

In Verbis.

Verba barytona adſciſcunt ſibi formam contractorum; & è contrà contracta barytonorum. Πιζέω [pro πίζω] unde πιζεύμενοι 46, 32. ξυπλέω [pro ξύπλω] Herodot. 303, 6. ἑλκέω [pro ἕλκω] unde ἑλκέοντα 124, 11. ψευχρινέω [pro ψευχρίνω, ἐϋκείνας Homer. Il. π. 199.] unde ψευδικειῆσαι 137, 37. Αγκύλω [pro ἀγκυλόω, ἠγκυλωμένος Ariſtophan. p. 597.] ἀγκύλει 5, 18. ἀγκύλεται apud Heſychium. καμπύλωται 4, 21. καμπύλεσθαι Hippocrat. 486, 23. pro καμπυλέεσθαι Hippocrat. 494, 16. σεσγύλεται 8. 4. σεσγυλῶται.

Κέομαι [pro κεῖμαι]: unde κέεται 3, 12. Herodot. 45, 37. κέονται Hippocrat. 452, 27. κέεσθαι 102. 30. Sic etiam in Compoſitis: ἀπικέεται 121. 25. καπικέεσθαι 114. 1. ἀνεικέεσθαι 99, 18. καπακέονται 9, 31. ἐγκέεσθαι 23, 21. προσκέεσθαι 93, 14. ἐγκεομένης 10, 36. His adde ὀπικέονται 96, 3. quaſi à κῆμαι pro κεῖμαι.

Verborum contractorum fines inter ſe permutantur. -έω pro -άω, ὁρέω [Vide priùs E pro α.] pro ὁράω; & pro -όω, πληρέω pro πληρόω, unde πληρεῦντα [Vide priùs Y pro ο]. δω pro άω; βιόομαι [pro βιάομαι] unde βεβιῶσθαι 67, 21.

Verba in -μι imitantur formam contractorum, à quibus oriuntur. εἰμὶ ab ἔω; ἔοι 74, 16. Homer. Il. ι. 142. τίθημι à τιθέω; προσίθει 140. 23. τίθεις Homer. Il. α. 441. δίδωμι à διδόω; διδοῖ 83, 23. Homer. Il. ι. 515. ξυνδιδοῖ 4, 15. Mirè formatur imperativus ἴστω 89, 4. Pſalm. 104, v. 31. 1 Cor. c. 16. v. 22. ab ἵημι pro εἶμι, utì ἵεμαι ab ἔω. [Imperfectum ἦν fit regulariter ab ἦμι]. Imperativus ab ἵημι erit ἔσθι, ἔτω; ſicut à τίθημι τίθεθι τιθέτω, ab ἵεμαι ἔεσθαι. Tum ἔτω, productâ penultimâ, fiet ἴστω: nam ſolent Verba in -μι aliquando vocales longas pro brevibus ſubſtituere: δίδωσι Homer. Od. γ. 380. pro δίδοσι.

Verba in -ω adoptant formam Verborum in -μι, & efferunt Optativum modum -οιμι per οίην. [Euſtath. in Homer. p. 58. l. 38. τὸ περιπατοίην ἐκ τοῦ περιπατοῖμι μετεπλάσθη] δοκοίης 17, 28. δοκοίη Hippocrat. 373, 24. Thucyd. p. 398. φοιτοίη 123, 20. εὐτυχοίη 139, 4. ἀβρωσοίη 25, 37. Et -οιμι per -φην: ἁμαρτφὴν 112, 10. ἐιγφὴν Hippocrat. (aut Polyb. juxta Galen.) 25, 39. Hujuſmodi Metaplaſmus apud Atticos ſcriptores creberrimus occurrit. Hunc fieri more Æolum docet Gaza in ſecundo ſuæ Grammaticæ libro. Æolibus certè proprium eſt efferre Verba in -ω per -μι: φίλημι Sappho apud Athenæum. p. 697. & Phavorin. νόημι φίλημι, Αἰολεῖς τὰ εἰς -ῶ εἰς -μι προφέρουσι. Phavorinus -φὴν pro -ῷμι Atticis & Ionibus attribuit, in vocè ἀγαπφὴν: conſule & Hort. Adonid. in voce ζῳὴν. Obſervanda eſt præterea, in Verbis ſupradictis ἁμαρτφὴν & ἐιγφὴν, mutatio τῆς οι εἰς πλὴ ῳ. ἁμαρτφὴν vel pro ἁμάρτοι in Aoriſto ſecundo ab ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω: vel pro ἁμαρτῷ in Præſenti ab inſueto themate ἁμαρτάω. ἐιγφὴν pro ἐιγοῖ in Præſenti à ἐιγέω vel ἐιγάω. Mutatio τῆς οι εἰς πλὴ ῳ familiaris eſt Verbis in -δω vel -ωμι: ἀναδιφὴν Ariſtophan. p. 219. pro ἀναδιδοῖμι ab ἀναδίδωμι. δφὴν Plato. p. 328. pro δοίην à δίδωμι.

Optativi modi Aoriſtus primus perſonas in -αις, -αι, -αιεν refingit per -ειας, -ειε, -ειαν. ἑλκύσειας 118, 30. βλέψειας Ariſtophan. p. 340. ἀβρῆξειας Herodot. 104, 40. ἀνπάσειας Moſch. Idyll. 2. v. 145. μείνειας Homer. Il. γ. 52. ἀβρεχίσειε 46, 11, μείνειε Hippocrat. 22, 25. ποιήσειε Demoſth. p. 111.

ALPHABETUM DIALECTICUM.

ἀγγοίλεν Homer. Od. ζ. 50. πείσομαν Thucyd. p. 588. χρίσομαν Moſch. Idyll. 2. v. 27. τίσομαν Homer. Il. α. 42. Hanc flexionem Grammatici plerique aſſerunt ab Æolibus primùm derivatam ad reliquas Græciæ gentes & dialectos manâſſe. Conſule Gazam & Chryſolorum; Euſtathium in Homer p. 36. l. 43. Phavorinum & Etymologici Authorem in voce τίσομαν; Hortos Adonidis in voce Ἀντιφάνειν. Iidem in voce τίσωμαι; -σα (τίσουα, quod in nullo authore adhuc legi) prima perſona Æolibus propria; reliquæ ab illâ perſonæ omnibus communes ſunt. Subjunctivi modi tertia perſona ſingularis -ῃ tranſit in -ῃσι. ἀντιπείρῃσι 16, 20. ἰθύνῃσι Homer. Il. α. 408. Hanc terminationem Euſtathius (in Homer. p. 1576. l. 57.) Heraclidæ grammatici authoritate fretus adjudicat dialecto Rheginorum, in Indicativo; παμφαίνῃσι Homer. Il. ι. 6. pro παμφαίνει; & dialecto Ionum, in Subjunctivo; λάζῃσι Homer. Il. ι. 324. λάχῃσι Homer. Il. ν. 171. pro λάζῃ, λάχῃ. ἰθύνῃσι Lucian. p. 905. in Syriâ Deâ, ubi Ionicâ dialecto utitur.

Infinitivus modus transformat -ειν in -εμμεναι, -σειναι in -έμεναι, -ᾶναι in -ήμεναι. ἀπολθέμμεναι 5, 37. ἀπολθήμεναι 21, 24. ἔμεναι 35, 20. ἔμμεναι 6, 12. οἰδιπολεθήμεναι 90, 17. ab οἰδιπολεύομαι, quod Verbum in lexicis nondum invenio. Phavorinus in voce Ἀπαρέμφατα. τύπτειν τύπτιν Δωρικῶς, τυπτὴν Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεναι Ἀττικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεν Ἰωνικῶς. μελίζειν Theocrit. Idyll. 21. v. 31. χαίρην Theocrit. Idyll. 14. v. 1. Etymologi Author in voce Εὑρέμεν. Οἱ Ἴωνες ἢ οἱ πυκτικὴ εἰς -έμεν. [ἀκτέμεν Homer. Il. α. 547.] Idem autem in voce Λειβήμεναι. Παραγωγὴ ποιητική, ἢ Δωρικὴ διάλεκτος. Conſule Euſtathium in Homer. p. 69. l. 41. In Hortis Adonidis, ad vocem Ἐμμεναι, finis -μεναι pro -ναι Doribus tribuitur. Sic inter ſe variant Grammatici. At certè in ſcriptoribus Ionicis rariſſima eſt terminatio -μεναι: in Herodoto (ni fallor) haud ſæpius, quàm ſemel; ἐσάμεναι Herodot. 5, 5. pro ἐσάναι: in Poetis, & Doricis authoribus frequentiſſima; ἔμεναι Homer. Il. γ. 40. δόμεναι Homer. Il. β. 285. μιχθήμεναι Homer. Il. λ. 438. ἔμμεναι Pindar. Olymp. Od. 1. Stroph. 2. ἀπιχθήμεναι Theocrit. Idyll. 26. v. 27. ἀλιξέμεναι Lacedæmon. fœd. apud Thucyd. p. 397. Clinias inter fragment. Pythagoreor. p. 841.

AUGMENTUM.

Verborum negligitur: Temporale; ἔλιν 20, 23. pro ὤλιν. ſic ἴων Herodot. 288, 41. pro ὤων. Syllabicum; πιπτάκεισιν 80, 6. διδύλαντο Herodot. 26, 18.

Verbum λαμβάνω, ab inſolitis thematibus λάζω vel λάδω, accerſit augmentum regulare & magìs inſuetum pro alio Attico magìs uſitato. ἐπολελαμμένη 22, 27. ἐπιλελαμμένη Hippocrat. 315, 7. ἀμφιλαμμένοι Herodot. 129, 12. pro εἰλημμένοι.

Verba quædam (quod eſt Atticorum Augmentum) geminant primam ſyllabam. διδύλαντο 13, 19. ἀπήγαγε 5, 29. ἤγαγε Herodot. 3, 28. ἀγηγέδαι Thucyd. p. 570. ἐλήλατο Homer. Il. δ. 135.

G.R. III.

ΑΡΕΤΑΙΟΥ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ,

ΠΕΡΙ

ΑΙΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΝ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ

ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΠΕΡΙ

ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΟΞΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΩΝ

ΠΑΘΩΝ,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΕΝ

ΟΞΟΝΙΑ.

Index Græcus in *ARETÆUM.*

Editori ARETÆI doctiſſimo JOANNI WIGAN, A. M. Ædis Chriſti alumno S. D. *Michael Maittaire.*

MUltum tibi, vir doctiſſime, cùm à tuis popularibus, tum ab omnibus medicæ artis Græcarúmque literarùm ſtudioſis debetur; quòd primus opus medicum, quale tua nunquam protulit patria, Græcè typis mandaveris: quòd Aretæum apparatu magnificentiſſimo, Latinâ verſione novâ & longè elegantiore, notis accuratiſſimis ornatum in lucem produxeris; ſcriptorem tam rarò hactenus obvium, ut penè pro inedito haberetur: tot mendis obſitum, ut lectorem prorſus abſterreret; in ſuo tamen genere, ſi ſcriptionis nitorem, vim verborum, copiámque nunquam nimiam, ſi orationis facundiam, puram dialectum, rerúmque quas tractat methodum ſpectemus, facilè principem. Exemplar ſanè cunctis librorum deinceps editoribus propoſuiſti, quod poſſint imitari quidem, vix ſuperare. Optandum fuerat, ut qui Aretæo manus medicas admoviſti, meliori ipſe valetudine uteretis. Verùm nequid tuis laudabilibus inceptis moram injiceret, cavit vir clariſſimus Joannes Friend, M. D. qui pro ſuâ medicinæ linguæque Græcæ (hujus nunquam ab illâ ſejungendæ) peritiâ tuæ ſimul & Aretæi ſaluti conſuluit. Quoniam autem indici Græco coronidem imponere hinc abiens non potuiſti, quam opellam per tenuem mearum virium modulum & temporis angu-ſtias licuit, præſtiti: operis quippe illa pars erat, ad quam pertinacia laboris magis quàm ingenii acumen poſtulabatur.

In hôc indice adnotantur pleræque voces raræ & inſigniores, loquendíque formulæ: præſtantiſſimo huic authori vel propriæ, vel cum aliis, Hippocrate præſertim, Homero & Herodoto, ad quorum normam ſuum ſtylum conformavit, communes. Vocabula in Conſtantini Lexico & Henrici Stephani Theſauro prætermiſſa aſteriſco indicantur; obelo, quæ in illis occurrunt ἁπαξ λεγομενα. Loci paſſim inſeruntur ex variis authoribus, quorum editiones ſunt eædem, quæ in Commentario de Aretæi dialecto memorantur. Sicubi aliæ adhibeantur, earum in hujus indicis fine fiet mentio. Plura ex Galeno aliíſque rem medicam Græcè tractantibus exempla accerſere potuiſſem, ſi mihi aut major cum illis familiaritas aut plus otii fuiſſet. Nonnihil ad calcem de quibuſdam Aretæi locis, quorum lectio ſuſpecta eſt; déque ejuſdem ſtylo peculiari ſyntaxíque adtexendum curavi. Vale; meámque hanc pauperculam ſymbolam æqui bonique conſule. Ex muſeolo, *Calendis Novembribus*, 1723.

Aι

Ἀβαθὴ ἕλκεα 8. 31. ἀβαθὴ τραύματα Galen. lib. 2. ad Glauc.

Ἀβαρέες ὁσμαὶ ἐς κεφαλὴς ἀΐσσηση 112. 27. ἀβαρὴ ὑμῖν 2 Cor. xi. 9.

ἀβέλκητοι ἀφίσιες 69. 16.

ἀγβότοι [ἀνῦχοι] 64. 14.

ἀγβοσύς. Οὐκ ἀγβοσὺς —— *non parum juvat*, 97. 26. οὐκ ἀγβοσῆς ἐμφαγῆν, *in edendo non parci*, 52. 28.

ἀγβότητος αἰτίη, *cauſa quæ non occurrit*, 73. 8

† ἀγκύλαι † ἄνθρωποι, 5. 18. Heſych. ἀσκύλιαζ, κάμπιαι.

ἄγλιχρον ἔλαιον, 102. 10. ἄγλιχρα, Hippocr. 77. D.

ἀγνοια. ὑπ' ἀγνοίης, 117. 7. ἀγνωσία, 5. 36. ἀγνωσίη, 14. 1. ἀγνῶτες ἁπάντων *ignari omnium*, 36. 15. ἀγνῶτες ἀλλήλοισι *ignoti*, Homer. Ὀδ. ι. 79. Utrâque ſignificatione utitur Xenoph. 868. B. & 443. C. τοῖσι ἀσιτοῦσι & πρήσματος, 69. 18. eâdem ſyntaxi, quâ ἀσίτους.

ἀγελαίη ἡ ἀλόρρωσις, 72. 14. ἀσελαίνουσι πρὸς αὐγὴν, 82. 28. Heſych. ἀγελαίνει, ὀργίσθη. ἀγελαινθέντ), Dan. xi. 11.

* ἀγχισρογιδίας [λίθους] 61. 21.

ἀγχῦ σοῖσι ἦκη *penè extinguatur*, 67. 9. ἀσχῦ cum Dat°. apud Herodot. 125. 15. & cum Gen°. apud eund. 227. 3. & Homer. Ιλ. ω. 709.

ἄγω. τὸ αἷμα ἄγγ χολὴ παντὶ τῷ σώματι, 51. 10. ἔμετος αἰτίλω νόσε ἄγει, 92. 24. ſic 106. 10. ἄγειν αἷμα, 97. 26.

* ἀγωγὸν adjectivum. τάδε ὕπνε ἀσωγά, 84. 32. ἀγωγότερον, 128. 20.

ἀγωγῇ ἰχάτῃ & δυσαλωτάτῃ, 130. 34. *eductione.*

ἀγωνίης [*certaminis*] ἢ γυμνασίων πολλῶν, 50. 28. ſic Herodot. 76. 43. ἀσωνίη, 61. 17. Metaphoricé. Heſych. ἀσωνία, ἡ θλάσις, ἡ παλαίστρα. ἀσωνίαι δημόσιαι, Xenoph. 54. 4. ἀσωνία ὀ μικρὸς, 2 Maccab. iii. 14.

ἄδδω, 22. 1. & 60. 5. ἀδδηφάγοι, 54. 8. ἀδδηφαγίης, 83. 17. ſed per δ ſimplex, ἄδω, Homer. Ιλ. ν. 315. Herodot. 334. 2. ἀδηφαγίης, Callimach. Hymn. in Dian. v. 160.

ἀδελφὸς, adjectivè, *ſimilis, conveniens.* χῶρον τῇ ἄδῃ & πάθεϊ ἀδελφὸν, 43. 9. περιφάσιες ἀδελφαὶ τῇ ξυντήξι, 53. 28 τυτίων ἀδελφὰ, 70. 10. παθήματα τῇ περτίρῃ ἀδελφίῃ, Hippocr. 605. 15. τὰ τύτων ἀδελφὰ, Xenoph. 904. A.

ἀδίνες, 75. 6. ἀδινώδεις νιφετοὶ, 26. 7. & 60. 15. ἀδινώδεα ἕλκεα, 68. 11.

ἄδηκτον & ἀφλὼ [μύρον] 123. 32. ἄδηκτον ἔλαιον, Dioſc. lib. 1. cap. 29. ἀδηκτότερον ἰχῶρες, 103. 19. ἄδηκτος ſenſu paſſivo legitur in Plutarch. de Herod. & ἀδηκτοδάτη, Heſiod. Ἔργ. 418.

ἀδιάκελσον γάλα, 149. 24. τὰ ζητία ἀδιάκελστα & τροφίμα, 71. 6. ἀδιάκελστος σοφία, Jacob. iii. 17.

ἀδιάστροφος θώρηξ, 47. 20. *non tortus.* ἀδιάστροφον ἔνυσιαν & πίσιν, 3 Maccab. iii. 3.

ἀδιέξοδοι φύσαι, 61. 11.

ἄδοξος ξυμμορφὴ, 34. 19.

ἀδρανὶς, 43. 26. ἀδρανίας σφυσμὰς, 19. 9. ἀδρανίες, 36. 23. Anthol. lib. 1. cap. 13. Epigr. 3. ἀδρανίη, 27. 18.

ἀδυναμίη, 42. 6. ἀδυνάτοι ἀλαδρῶσαι, 50. 25.

ἀεικυσίη καρληνίης, 27. 17.

ἄϊνεον ὄρον, 62. 29.

ἄειρον ὑγρὸν, 43. 26. Homer. Ιλ. ι. 320. ἀειρυῖλω, 51. 24. Ὀδ. ω. 250. ἀργίη, 50. 27. ἀργίη γυμνασίων, 53. 32.

ἀηδὴν γλυκείων, 49. 8.

* ἄηχος φωνὴ, 46. 25.

ἀθήλητος ὑσίρη, 73. 8. κ' ἦν ἀθήλητα ἢ τὰ ὑτία, 64. 31.

* ἀθηησίη, *copia videndi adempta*, 133 28.

ἀθίλξις πάντα, *rem tentur omnia*, 48. 29. ἀτίλγις, παρεῖται, διεκλύς, Galen. Expoſ. Hipp. Voc. ἀθίλσις *emulgetur*, Hippocr. 47 22. ἀθίλσειν, ἀμέλσειν, Heſych. Quid ſi pro ἀθίλξις legatur ἀλθίξις πάντα? quo ſenſu ἄλθιξις poſtea.

* ἄθιεμοι, 19. 19. & 75. 21. ἄθιεμος κοίτη, 107. 31.

* ἄθρεπτος τροφὴ, *cibus nutriendi expers*, 146. 23. Craſſus vertit *non mutatus*, & legit ἄτρεπτος; nec minùs bene, ſi conferantur cum hôc loco alii loci, 53. 30 & 54 9.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

† ἄθελξ. ἄτειχις, 64. 14. † ἀθερίσιος, 16. 16.
ἀθερῶν ἀερῆας, 5. 3. & 18. 6.
ἄθυμοι ἐς πᾶσαν περῆξιν, 54. 15.
αἰδηλεῖν πῦρ, 78. 3. Hom. Ιλ. β. 455. αἴδηλα τ' μορφῶ, 76. 21.
αἰδεῖες ἄνδρες, 104. 21. αἰδεῖες τ' ἀπηχισίων, 108. 8. Homer. Ιλ. γ. 219. Οδ. κ. 282.
αἷμα πολλὸν, θερμασίης καὶ τίλμης ἕξαψις, &c. 124. 32. αἵματος ἀναλωγὴ, 14. 19. & 107. 21. φορὴ, 14. 21. αἱμάσσεσθαι, 93. 16. dicitur de cucurbitulâ. * αἱματώδεος ζυμμιξίης, 96. 19. αἱμορραγίη, 10. 30. & 14. 28. & 62. 12. & 63. 8. αἱμορροΐης, 61. 36. αἱμορροΐδες, 60. 25. αἱμορροΐδων ῥόος ἐπίσχεσις, 53. 31. αἱμάλωψ, 16. 16. & 26. 10. αἱμάλωπες, Hippocr. 236. 45. αἱμάλωψ, adjectivè, *sanguineus, grumosus*; χυμὸν αἱμάλωπα, 56. 24.
* αἰσθησίλιν ὀπτερίπ, 32. 14.
αἴσσω. ἤιξε [ἀρθεῖτις] ἀπὸ ποδῶν ἐς χεῖρας, 74. 37. Homer. Ιλ. ν. 65. αἴσσουσι, Hippocr. 605. 21.
αἰτίλιν ἔ θωράτη ἴχει ἰσχυροτέρλιν, 48. 3. τὸ αἰτίη ἴχει τ' κεφαλὴν, 93. 15.
ἀκάθαρτος, *immundus*. sic Act. x. 14. sed τοσόνδε ἰλκίων ἀκαθαρτότερος, quæ *ulcera tanto minùs purgant*, 139. 25. sensu activo. quasi esset ἀκαθαρσιώτερος; καθάρσιος enim *purgativus*; utì καθαρλικὸς & καθαρτέος.
ἀκάμαλα ἄπαντα, *non fatigantia, laborem non parientia*, 150. 26. sensu activo. Sed frequentior est passivus; ἀκάμαλον πῦρ, Homer. Ιλ. ε. 4.
ἀκαρὲς. ἐπ' ἀκαρὲς, 59. 12. idem ac ἐς μικρὸν, 59. 15.
ἀκατάσαλα, *non consistentia*, 140. 12. ἀκατάσαλον ὕδωρ, Hippocr. 149. F.
ἀκέσας θώρηκα, 86. 20. activo sensu. Passivo autem, καρδίη ὕπολι ἀκέσθη, 86. 25. ὑπ' οἰκότως ἀκεσμένου ἔ κακοῦ, 37. 10. ἀκέσασι, διεφθάρησι, Hesych. τόσα ἀκεσθέσης, H. Steph. ex Pausan.
* ἄκεχρος, *asperitatis expers*, 102. 24. φάρμακον ὀρτηρίη ἄκεχρον, 139. 11.
ἀκίνδυνος τοῖς πίλας ἡ ξυμφορὴ, 37. 29.
ἀκιννσία. ἐς ἀκιννσίλιν ῥίπτει τάδε, 40. 11. σφυγμοὶ πρὸς ἀκιννσίλιν, 113. 20. & 116. 1.
ἀκὶς, metaphoricè, *dolor acutus*. ἐπὶ τῇσι τ' κύσι ἀκίσι, 63. 6.
ἀκμιλὴ ὄσλες τὸ δύτυχίη τ' ἡλικίης, 57. 21.
ἀκοὴ ἔχων, 132. 20. ἀκύσματα, 135. 6.
ἄκοπος. ἀφ' τὸ ἄκοπον, 92. 20.
† ἀκορίη ποτῦ, 60. 4, 8. ἀκορίη τροφῆς, Hippocr. 1180. F.
ἄκος ἴχον ἄξιον τῦδε τί τις ἴυργι, 149. 10. ἄκεα νύσων, 82. 2.
ἀκρασία pro ἀκρότεια. ἀκρατίαν, ἀκρασίαν, Hesych. ἀκρασίη, *impotentia*, 63. 33. Hippocr. 176. D. ἀκρασίη τ' σώματος, 32. 15. Hippocr. 453. 61. χειρὸς, 34. 13. Hippocr. 553. 10. γυνάτων, 28. 3. Hippocr. 641. 20. ὕδρων, 39. 17. ἀκρασίη ἠσυχίης, 9. 32. *ob impotentiam consequendi quietem.*
ἀκρατὲς, ἀσθενὲς· Εὐριπίδης Αἰόλῳ, Hesych. Sic ἀκρατία τὰ μέρεα, 40. 18. Hippocr. 304. 32. ἀκρατὶς, *quod contineri non potest*. Sic ὕδρον ἀκρατὶς, 5. 21. ἀκρατία πάθεα ψυχῆς, 40. 30. ἀκρατὴς, *incontinens*. Sic παιδία ἀκρατία ἐδωδῆς, 9. 17. ἀκρατὲες τ' γλώσσης ἐς τὸ ἄκοσμον, 30. 2. ἀκρατὲες φωνῆς, Hippocr. 447. 24.
* ἀκρατὶ, adverbium. ἀκρατὶ τὰ ὕδρα ἰσχέει, 40. 27.
ἄκρατος, ἀμιγὴς, ἀσυγκέρατος, Hesych. Ionicè ἄκρητος. ἄκρητος χολὴ, 23. 32. ὀργὴ, 35. 11. ἐμέσματα ἄκρητα, Hippocr. 72. A. ἀκρητέσιερα, 97. 22. ἀκρητέσιερα, Hippocr. 1010. F. ὀργῆς ἀκρότατα, Suid. ἄκρατος ὀργὴ, dicitur Argus apud Æschyl. Prom. v. 679. ubi Schol. exp. ἄκρατος, ἀκρατὴς. Sic ἄκρατον ὑπ' ἀσθενίης ἔη, 71. 12.
ἀκρήτῳ ῥοδίνῳ ἢ ἀμυγδαλίνῳ, 84. 36.
ἀκρολιθὸς. ἐπ' ἀκρολιθὲς, 39. 24.
ἄκρωλον, ἀδιάκρωλον, Galen. exp. voc. Hipp. ἀδιαχώρεσον, Hesych. αἷμα ἄκρωλον, ἀμιγὲς, 67. 1.
ἀκρόπλοος ἡ ὑσίρη, 29. 13. φλέβια ἀκρόπλοα, Hippocr. 451. 38. ἀκρόπλοα, τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα, Erotian. τὰ ἐπιπολαίως οἷον ἐπ' ἄκρῳ ἐμπλέοντα, Galen. exp. voc. Hipp.
* ἀκρόποδες κρεῶν, 102. 22. & divisim ἄκρεσι ποσὶ, 44. 5.
ἀλαμπὲες πυρετοὶ, 70. 6.
ἀλγέω, cum gen°. vel acc°. ἀλγέη φρενίτιδος, 60. 4. ἀλγέει τὰς φλέβας, 29. 1.
ἀλέη τ' ζωῆς, 91. 21. τὸ ἀλέη, 82. 14. Homer. Οδ. ε. 23. ἀλέα, θέρμη, θάλπος, Hesych. ἀλεαῖνον ἴλαιον, 85. 17. ἀλεαίνεται, *calefacere*, 86. 1. ἀλεαίνεσθαι, *calefieri*, 84. 14.
ἀλέᾳ τὸ ὕδρη ὀκχέουσι, 59. 16. *confertim*. Aut potius ἀλέα cum aspero spiritu & finè subscriptione, ab ἁλὶς, Hippocr. 461. 35. unde ἁλέες, Herodot. 71. 27. ἁλέως, ἀθρόως, Galen. exp. Voc. Hipp. Vel ἁλέᾳ, nam ἁλέη est σωμάθροισις, Herodot. 34. 11. Crassus vertit *ἁλέᾳ, calefactione.*
ἄλιφα Σικυώνιον, γλαύκινον ἢ πάλαιον, 116. 18. Hippocr. 1184. H. τ' ἀλειφάτων, 92. 28. ἀλείφασι, Hippocr. 1053. E. Homer. Οδ. ω. 45. ἄλειμμα, 92. 30. † ἄλειψις, 145. 1.
ἀλίκλωρος, 130. 11. ἀλεκλωρὲς, 133. 16 & 102. 23. & 88. Phrynichus in Attic. Diction. notat ἀλεκλωρὲς apud tragicos & comicos poëtas reperiri; sed mavult ὁ καὶ ἡ ἀλικλρέων cum antiquis.
ἀληθίες ὄνειροι, 36. 9.
† ἄληθον, 93. 6. κεῖθες, 85. 30. φακῆς, 108. 35. ἄρλω, Hippocr. 610. 2. ἄλληθον, ἄλδυρον, Erotian. & Hesych. ξυὼ τοῖσι ἀλίτοισι, 144. 24. ubi ι pro η. Sic Plato in Cratyl. docet antiquissimos τ' ἡμίεργον vocâsse *ἰμίεργον*. Legerem forsan ἀλφίτοισι, utì 86. 33.
ἄλθιξις μακρὴ καὶ ποικίλη, 15. 35. ταχεῖα, Hippocr. 800. D. ἄλθιξις, ἴασις, Galen. Exp. Voc. Hip. διεφθορία, Erotian.
† ἁλίζω, ζωαθρίζω, Phavorin. τὰ ὸ τῷ τομάχῳ ἁλιζόμενα, 20. 31. Hippocr. 171. G. ἁλίζεται, ἀθρίζεται, Hesych. ἁλίζειν, Herodot. 247. 8. ἁλίζει [αἷμα] κύστις, 63. 11.
ἁλίθυς νεφρὺς, 144. 13.
ἁλιπόες, 24. 5. ἁλιπόεσθος, Constantin. ex Theophr. de Odor.
ἁλίσθοῖσι ἐς τ' Σιλλοῦν, 34. 19. ἁλίσθοος δαίμοσιν, Homer. Ιλ. ψ. 595. ubi Schol. ἁμαρτωλὸς εἰς θεούς.
ἅλκαρ, 87. 15. ἅλκαρ ζωηρὸν, 93. 19. Homer. Ιλ. ε. 644. ἅλκαρ, βοήθημα, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἀλκήεις, 64. 16. Homer. Hymn. in Pall. v. 3. Apollon. Argon. l. 1. v. 101.
ἄλκιμον, 32. 12. Homer. Ιλ. ζ. 437. Herodot. 103. 9. ἀλκιμώτερον, 77. 31. Herodot. 21. 2.
ἀλληλοχίη, 60. 29. ἄλληλα, τὰ ἀντιπαλίσθημα, Hesych.
ἀλλοδαπῶν νούσων, 4. 29. ἀλλοδαπῷ δήμῳ, Homer. Ιλ. τ. 324.
ἀλλοιοῦται ἐς κακὸν, 66. 18. ἀλλοιόρροοι, Hippocr. 798. H.
* ἀλλοιώδεις τὰς ὄψιας, 38. 16.
ἀλλόκοτον κακὸν, 34. 6. ἀλλόκοτοι φαντασίαι, 37. 33. ἀλλοκότων ἑρωμάτων, Hippocr. 603. 1. ἀλλόκοτοι, ἐξημαρτρόοι, Erotian. ἀσαφὲς καὶ ἄλυτον, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἀλλόρροον ὸ τῇ κοιλίῃ ὑγρὸν, 56. 12. *collectum*. quasi ἁλιζόρροον. Crassus vertit *fluctuans*. Turneb. cum spiritu aspero ἁλόρροον, *saltans, saliens.*
ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, 99. 17. & 104. 27. τόδε ἄλλοτε ἄλλον ὄντος, καὶ ταὐτὸν ἄλλοτε ἄλλῳ ὠφελίει, 148. 21, 22. ἄλλα ἀντ' ἄλλων τετέοισι, 67. 24, 27. ἕτερα καὶ ἕτερα ἐπ' ἄλλοισι καὶ ἄλλοισι, 68. 22.
ἀλλοφάσσειν, 20. 17. ἀλλοφάσσοντες, Hippocr. 44. 28. λοπορρόρροοι καὶ τεθορυβημένοι, Erotian. διαπαίοντες, διαφθορυβοῦντες, Galen.
ἅλμιλον, *muriam*, 106. 29. & 139. 6. Homer. Οδ. ι. 322. ἁλμυρὸν ὕδωρ, 50. 29. Οδ. δ. 511. ἁλμώδεσι, 143. 26.
ἅλσος ἱδρὼς, 33. 9. ἁλόσιος ἔασι ναθροὶ, 33. 6.
ἁλυσὶν, *abstinentia ab usu balneorum*, 63. 27. & 79. 23.
ἀλήρων βολὴ, 129. 28. βολαῖσι, 147. 23. De hac exercitatione lege Galen. lib. 2. περὶ ὑγιειν. & Mercurial. de Art. Gymn. l. 2. c. 12. Cœl. Aurelianus vocat ἀλτῆρας, *manipulos*. Martial. l. 14. epig. 49.
ἀλύουσις ξυὼ λοπορρόη, 25. 29. ἀλύων ὲ ἀδημονέων ὁ θυμὸς, Hippocr. 563. 6. ἀλυθμαίνειν, ἀλύειν, λοπορρόην, ἀλύουσα, ἀδημονοῦσα, Hesych. ἀλύουσα, λοπορρόουσα, διπλαζομένη, Erotian. Sic Schol. in Homer. Ιλ. ε. 352.
ἄλυπος τοῖσι πίλας, 37. 27.
ἅμα, *omnino, prorsus*. οἷον μὴ κάρτα κλύζειν σῶμα, μηδὲ ἅμα ἐρρεῖν, 112. 30.
† ἀμάλθακτος ξυμφορὴ, 124. 24.
ἀμαρτάνειν ἐς τὸ ἔλασσον, 91. 23.
ἀμαρτωλὴ διαίτης, 37. 11. ἐπὶ σμικρῇ ἀμαρτωλῇ, 32. 6. ἐς ἀμαρτωλιὼ εἶη ἔ πλήθεος, 91. 19. & 101. 25. ἀμαρτωλίλιν, Hippocr. 1006. B.
ἀμαυρόρροον ὄμμα, Hippocr. 71. A. ἀμαυρόρροοι, σκοτιζόρροοι,

τιζόμβοι, Hesych. At sensu metaphorico, ἀμαυρῶν] πόνοι. 7. 5. & 74. 8. ὑ νεφρὸ [τεφρὸ] ἠμαύρωνται τ παλαιῶ, 149. 21. ἀμαυρῶ, ἀναιρῶ, Hesych.
ἀμβλακίης, 127. 3. ἀμβλακεῖν, ἁμαρτεῖν. ἀμβλάκημα, ἁμάρτημα, Hesych.
ἀμβλώσιος ὄρεξις ἢ θρίψις, 38. 22. τὸ ἄλγ⊙, 103. 20.
† ἀμβλύτησις, 2. 4.
† ἀμβλωσμῷ, 73. 13. *abortu.* ἄμβλωμα, ἔκβρωμα, Hesych. ἀμβλῶσαι, Hippocr. 600. 40.
* ἀμβλωθριώδη ὑποθέσι⊙, 28. 30. Quid si legatur ἀμβλωθριώδεα? ἀμβλωθρίδια, τὰ ἐξηπλωμένα [forsan ἐξαμβλωμένα] ἔμβρυα. Et ἀμβλωθρίδιον, ἄμβλωμα, ζοιφ⊙ [forsan ἀμβλωθρίδιον βρίφ⊙, ἄμβλωμα] ἔκβρωμα, Hesych.
ἀμβολὴ, 23. 15. ὡς εἰς μακρὸν ἔ θανάτου ἡ ἀμβολὴ, 13, 12. ἴσχειν εἰς ἀμβολὴν, 122. 17. Lucian. in Scyth. p. 346. l. 13. & Athen. l. 14. p. 631. lin. 27. citant ἀμβολὰς ex Bacchylide Ceo poëta.
ἀμέβω. ἄμειψε τὰ παλαίχνια εἰς καινοχωμίην, 56. 8.
ἀμενδὶς χείλ⊙, 41. 24. ἀμενδέες ψυχλὸν, 65. 36. ἀμενδία ἐόντων, Oppian. Cyneg. p. 180. v. 9. ἀμενδῆ φάτναις, in libro Sap. Solom. c. xvii. v. 4. Edition. Aldin.
ἀμείλιχοι, 65. 36. ἀμείλιχον ἦτορ, Homer. Ιλ. ι. 568.
ἀμειβὶν τ σπερῶν, 118. 16. ἀμειβεὶς, τιτηθεὶς, Hesych. ἄμειρσιν, Nicand. Ther. v. 686.
ἀμείλεν, 86. 11. *nimia sanguinis detracti copia.*
ἀμιγὶς ἐτέρης ὑσίης, 15. 17. τεφρῆς, 69. 24. ἀμιγὶς ἔρρισι, 61. 37. ἄμικλοι, 34. 26.
ἀμπίχοισα, 16. 12. ἀμπίχῃ, 78. 34. ἄμπεχεν, Homer. Od. ζ. 225. ἀμπιχόμβρ⊙, Aristoph. p. 733. ἀμφιχόλων, 92. 7. ἀμφιχύσης, 92. 5.
ἀμπιχόνη δρακὴ, 65. 28. ἀμπεχόνιλα, λεπτὸν ἱμάτιον, Hesych.
ἀμυδρὶ πυρετοὶ, 47. 4. σφυγμοὶ, 47. 17. σφυγμὸς ἀμυδρὸς τ τόνου, 112. 37. ἀμυδρὸν, ἀδιατύπωτον. ἀμυδρὸς, Σκοτεινὸς, Hesych.
ἄμυλ⊙, 98. 18. & 99. 27. ἀμύλας πλακοῦντας. ἄμυλ⊙, βρῶμα τὸ ἐκ πυρῶν, Hesych. Dioscor. lib. 2. c. 123. ἀμύλιον, Hippocr. 669. 26.
ἀμφαδὸν, Homer. Ιλ. η. 243. pro ἀναφανδὸν, Ιλ. π. 178. ἐς τὸ ἀμφαδὸν, 30. 3. & 38. 28.
† ἀμφαιρέουσι περὶ ὀφθαλμῶν ὑμένα, 82. 19. ἀμφαιρέουσι⊙, ἐξεχιθέουσι⊙ [aut potiùs ἐξεχιθέουσι⊙)] Hesych. Forsan ἀμφορέουσι vel ἀφορέουσι, *aspiciunt.*
ἀμφαφόωσι, 63. 1. & 82. 20. ἀμφαφόωσα, 115. 14. Homer. Od. δ. 196.
ἀμφελίσσειν, 116. 21. H. Steph. affert ἀμφελίσσω, ex Euripid.
ἀμφημερινὸν παρ' ἡμέρην πυρετὸν, 32. 25. ἀμφημερινοὶ πυρετοὶ, Hippocr. 944. G.
ἀμφίβλημα ὑστέης, 65. 28. Euripid. Phœniss. v. 786. ἀναβόλαιον, Hesych.
* ἀμφιδινοδόμοι, 61. 34. * ἀμφίβλατις τ σικύης, 96. 17.
* ἀμφιβλαθῆσαι σάρκες, 146. 16. Hippocr. 759 D.
* ἀμφιβρύπλῳ φαρμάκῳ, 62. 22. *medicamento, quod calculo dissolvendo aptum sit.* Composita tamen ex hôc verbo sæpius in sensu passivo leguntur.
* ἀμφιλαμβάνῃ, 77. 5. † ἀμφύει τῷ στομάχῳ ἐς ἴκλυσιν ἡ νοῦσ⊙, 112. 34.
ἄμφω, cum plurali, vel duali. κοιλίῃσι ἀμφοῖν, 25. 7. ἀμφοῖν μεγάλοιν, 120. 2.
ἐὰν cum indicativo vel subjunctivo, 58. 27, 28.
ἀναβάλλειαι, 92. 2. unde ἀμβολὴ, de quo priùs.
ἀνάβασις, *morbi augmentum.* ἐν τῇ ἀναβάσῃ, 84. 26.
ἀναβρωθεὶς πνεύμων, 41. 33.
ἀνάγκη. ἰὼ ἐς ἀνάγκλω τομῆς κατίης, 84. 25.
ἀνάγουσι ὑδὲν, 42. 18. Hippocr. 939. D. Sed neutraliter ἀνάγῃ, *procedit*, 42. 8.
ἀναδιδοῦσι βηχὸς ποικίλας, 42. 21. σιτίων, Hippoc. 943. F. ἐν τῆσι ὑγρηλίῃσι ἀναδιδῷσι, 139. 24. αἵματ⊙ ἀναδοχὴ, 14. 19. ἀγωγὴ, 16. 3.
† ἀναδάκνουσι, 17. 1.
ἀναδέρειν, γυμνῶν. Hesych. ἀναδαρίνω, 150. 20. unde nomen * ἀναδορὴ, 61. 17. ἀναδορὼ ποιούμενα, 68. 8.
ἀναζίστῃ γούμασι, 52. 37.
ἀναθέσι [ἔχθε⊙] 16. 7. Sic ἀναθὲς, *attollens.* Aristoph. Plut. p. 9.
ἀναθρέψι⊙, 137. 26. ἀναίμακτον Σικύλῳ, 128. 5.
ἀναίσθητον ψαύσι⊙ καὶ τρώσι⊙, 74. 12. ἀναίσθητος ἡ ἁφὴ, 41. 25. ἀναισθήτως κέεται, 3. 12. ἀναισθησίη, 3. 29. & 39. 14.
ἀναΐσσῃ ἐς τ ἀναφορὼ, 71. 12. ἀναΐσσῃ ἐς τ καρδίαν, Hippocr. 562. 41.
ἀναιχμώτη ὀρμῆς, 77. 30.
ἀναίτιον πρόφασιν αἰτιῶν), 74. 30. ἀναίτιοι ἔασι ἐς ὑγρὴ πλῆθ⊙, 58. 12. *humoris copiam contrahere non possunt.*
ἀναισθίζουσι, 9. 31. Hippocr. 197 B. * ἀναισθίνουζ, 11. 7. καθίνουζ, Hippocr. 658. 38.
ἀναισθησίαζ τ θερμὸν, 114. 18. ἀνάκλησιν θέρμης, 75. 22. ποιεῖ), 147. 40. ἐς ἀνάκλησιν, 41. 3. ὑγαῖς 37. 12.
ἀνακλάειν, *reflectere*, 3. 7. κεκλάσζ ἐς τὸ πρόσθεν, 5. 34. ἀνακλάσαι τ γλῶσσαν πρὸς τ ὑρανὸν, 97. 33. ἀνακλᾶν, Hippocr. 760. H. ἑαυτὸν ἀνακλᾶν, Lucian. p. 508. l. 16. ubi Vinc. Obsopœus perperàm, *seipsum inclamans.* ἀνέκλων, Thucyd. 505. C. ἀνακλᾶται ἐς τὸ μιλάφρενον, 3. 17.
ἀνακοσχυλισμοὶ, 98. 17. ἀνακοσχυλίσαι, ἀναξαξαίσαι, Hesych.
ἀνακόπλει) ἐς τὰς ῥῖνας, *regeritur in nares*, 5. 7. & 7. 4. & 100. 27. idem ac ἐς τὰς ῥῖνας ἀναξέχῃ, 9. 30.
ἀνακυφίζω, *relevo.* ἐς βραχὺ ἀνεκυφίσθησαν, 25. 32.
† ἀνάκλησις, *refocillatio.* Hippocr. 10. 2. ὑδὲ ἐς ἀνάκλησιν ἐπαλινδρόμησαν, 70. 12. ἀνακλᾶσαι, ἀπαρχὴς κλᾶ), Hesych.
ἀνακωχὴ, 42. 27. ἀνακωχὴ ἐς μακρὸν ἢ νομῆς, 70. 16. Thucyd. 29. C. ubi Schol. ἀνάβλησις. ἀνακωχίειν, Hippocr. 803. D. ἀνακωχὴ, ἀνοχὴ, ἀναβάσεως, Galen. Exp. Voc. Hipp. ἀνάπαυσις, Hesych.
ἀναλαμβάνειν. ὡς μισγὺ ἡ δυνάμις ἀναλάβῃ, 120. 5. μὴ δυνῇ) ἀναλαμβάνειν, Hippocr. 642. 20. Herodot. 250. 7. ἐς ἀνάληψιν ἀπίτω ὁ νοσέων, 138. 15. μίσφι πολλῆς ἀναλήψι⊙, 125. 22. ἐς ἀνάληψιν ἄγειν, 115. 5. & 138. 12. ἀνάληψιν τ ἕξι⊙, 137. 17. ἀνάληψις, ἀνάῤῥωσις, Suid. ἀνάληψιν, θεραπείαν, Schol. Thucyd. 389. C. ἀναλήψεσι, Hippocr. 1250. 12.
ἀναλθὶς, 39. 16. Hippocr. 8. 29. E. ἀνίατον, ἀνυγίατον, Hesych.
* ἀναλωφήσωσι, 124. 47. λωφᾷ, λήγῃ, παύει), Hesych. Hippocr. 524. 2. Homer. Od. ι. 460.
ἀναιεῶσαι τ ἄνθρωπον, 80. 12.
ἀνάπαυλα ἔρξιν ὑδὲ ἀμβολὴ, 23. 15.
ἀναπιμπάζῃ) τ νοῦσον ὁκωσπερ ὅταν, 114. 33. ἀναπιμπάσαι, ἀνασκίψαζ, Hesych. *in memoriam revocare.* Budæus in Comm. p. 663. ex Luciano citat, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπιμπαζόμενοι τ παρ' ἡμῖν δύδαιμονίαν.
* ἀναπιλὶες ὀφθαλμοὶ, 7. 4. *patentes.* Hujusmodi tamen composita, qualia ὕπιλὶς, περπιλὶς, &c. videntur à πίπλω, potius quam à πιλάνυμι, derivari.
* ἀναπιέζει φλεγμονὰς, 27. 16.
† ἀναπιοῦσα τ χολῆς, 52. 35. ἀναπίῃ), Hippoc. 805. 11.
ἀνάπλασιν τ ζαρκῶν ποιήσει), Hippocr. 748. G. ἐς ἀνάπλασιν ζαρκῶν καὶ δυνάμι⊙ ἥκῃ, 138. 13.
† ἀναπλώω. ἀνέπλω ὑγρὸν, 36. 22. ἀναπλεῖν, Budæus interpretatur *innatare* ἐπινήχεσθαι.
ἀνάπτυσις γίγνοιτ⊙ ἔ κακῆ, 106. 24. ἀνάπτυσις πολέμοιο, Homer. Ιλ. λ. 800.
ἀναπνὴ κλύδων ὑγρῶν ἐς τὰς ἀρτηριὰς, 4. 4. ἀναπνοὴ κακὴ, 5. 10
ἀναπλύνειν, ἀναπλύναζ, Hippocr. 179. B. ἀνεπλύθη, 17. 2. ἀνέπλυνε, H. Stephan. ex Apollon. Argon.
ἀναῤῥώσονται, 136. 4. ἀνερῥώσθημεν, ὑγιεῖς γεγόναμεν, Hesych.
* ἀνασμύχει καὶ δάπτει, 32. 14. σμύχῃ, φθείρῃ, τρύχῃ, Hesych.
ἀνάσασιν τ δυνάμι⊙ ἐς τὸ ζώπυρον, 113 28.
ἀνάτειψις, Hippocr. 746. G. ἀνατείψιες ἔ προσώπου, 124. 13.
† ἀναγραφῆς, 115. 3. ἀναγραφὴν τὸ ζώπυρον, 115. 2. ἐν νόσῳ ἀναγεφομένῳ, Hippocr. 13. 26.
ἀναφορὴ ἔ κακῆ καὶ ἀπεργάζεται, 9. 15 ἀναφορὴ ἔ στομάχου, 138. 27. ὑ τ πίψι⊙ μόνον ἀλλὰ καὶ τ ἀναφορῆς πάθ⊙, 66. 29.
ἄναφρον αἷμα, 17. 33. ἄναφρον διαχωρίσιλα, Hippocr. 47. 43.
ἀναφώνησις πνεύματ⊙, 150. 27. ἀναφώνησις, *vehemens vocis exercitatio*, affertur ex Plut. Præc. salub. & Galen. de San. tuend. ἀναφωνήσεις, 147. 21. ἀναφωνεῖσθαι, 132. 18.
ἀνάχρεμψις, 14. 25. ἀναχρέμψισι, 14. 23. ἀνάχρεμψις πυκνὴ, Hippocr. 67. F.
ἀνάχυσις χολῆς, 50. 34.
ἀνδρῶμαι. ἐλπὶς ὡς ὤκισα ἀνδρωθῆναι τ ἄνθρωπον, 145 27. *virile robur recuperare*, Herodot. 142. 17.

ἀνίγρη),

ἀνίγει), 92. 14. ἀνίγειν ὁκ ἔ ζόφω, 132. 5. ἀνιγεόμφω, H. Steph. ex Lucian. ἀνίγεται ἐξ ὕπνω, Homer. Ιλ. ε. 138.

* ἀνείλησις ξυνδυασάδυτω, 129. 28. ἀνειλήσεις, 150. 25. genus exercitationis. Sed morbi genus apud Hippocr. 1086. A.

* ἀνεκπύητω πυόμενα, 47. 21. ἀνεκπύητον ἕλκω, 48. 33. ἤπατος, 49. 5. ἀνεκπύησε, 44. 37.

† ἀνέλκωτω θώρηξ, 47. 20. τὸ ἕλκω ἔ ἀνελκώτε κάκιον, 73. 5.

ἀνέλκωτω, 43. 3. † ἀνελκώσως τοσίσδε, 116. 34.

† ἀνεμὴ), *revomatur*, 138. 28.

ἀνεξικακώτερον, 22. 32. *malorum patientius.* ἀνεξίκακω, 2 Tim. ii. 24.

ἀνεπίχειτω ἡ φορὴ, 64. 2. ἀνεπίχειτω τροπὴ, Constantin. ex Memnon. Eclog.

ἀνεφθίη) ἤπατος ὑπὸ ἔ πύου, 48. 23. ἀνεφθιόμφα, Hippocr. 1120. B.

ἄνδυθεν ἢ ἄλλων, 53. 16. Homer. Ιλ. π. 89.

ἀνέχομαι cum gen°. ὅτε ὀδμῆς ἀνίχοη), 9. 10. cum acc°. ὀδμὴν, 9. 28. cum infinitivo; ἀναγκαίως οὐκ ἀνεχόμφοι, 9. 31.

† ἀνηκέως ἴχων, 36. 24. ἄμφω ἐς τὸ ἀνήκεσον ξυναφθῆ, 127. 10. ἀνηκέως ἐλυμήναδο, Herodot. 298. 41.

ἀνήλιω. αὐάρη, νάεμω, ἀνήλιω τῇ κεφαλῇ, 130. 25. ἀνήλιον, ἀνήνεμόν τε, Sophoc. OEdip. Colon. v. 709. Confer etiam Homer. Od. τ. 440, 441.

ἀνθολκὴ, *retractiones*, 93. 31.

ἄνθρωπω pro *muliere*, 28. 17, 20. & 123. 20, 23. & 124. 18. Sic Cteſias, 8. 15. & H. Steph. ex Demoſth. & Plut. Alcib.

* ἀνίδρως, Hippocr. 399. 22. ἀνίδρωτες, 54. 17. & 66. 32.

ἀνίεται, cum gen°. ἢ τάσι, 97. 3. ἀνέντας ἢ φιλονεκίας, H. Steph. ex Thucyd. ubi Schol. ἀπέτησαν. ἀνίεται ἔ περσδέχεται, 1 Reg. xii. 23. ἄνες λόγ ἔ ζυγῦ, 2 Paralip. x. 9.

ἄνικμοι, 57. 28. & 59. 12. & 114. 35. H. Steph. ex Plut. de prim. frig.

ἀνίμαται φόρτον τῇ περθολῇ, 77. 11. *tollit.* ἀνίμων ἀλλήλως τοῖς δόρασι, Xenoph. 320. C.

ἄνισοι ἐς δυάμιν, 47. 29.

* ἀνισόμιλος ὄρεσιν πολλοῖσι πολυπόσιν, 59. 10.

ἄνοδο ἡ αὐτὴ, *via eadem*, 24. 26. ἴχει ἄνοδον, *proficit*, 129 33.

ἀνόνηλος ἡ μελίτη, 74. 35. ἀνορεξίη, 113. 3.

ἄνοσμον πύον, 49. 2. † ἄνοδμα ὄρεα, 62. 11.

ἀνόστεον περθολῶ, 77. 1. de elephantis proboſcide.

ἀντίχη ἡ δυάμις ἐς τὸ ἱκανὸν ἢ κινήσιο, 83. 25. *vires ferre non poſſint.* ἀντίχει, ἐξαρκεῖ. ἀντίχειν, ὑπομονητικῶς ἔχειν, Suid. conſule Herodot. 256. 41. & 264. 36.

ἀντίχωσιν——τῦ πιεῖν, 59. 12. *abſtineant à bibendo*, ſive *reſiſtant adversùs*—— ſic ἀντιχόντες, Thucyd. 297. C. ubi Schol. ἀντισάντες. Vel *opponant* (ſubintell. ſe ἑαυτὰς) *contra*—— ἀντίχιοθε τροπίζας ἰῶν, Homer. Od. χ. 74

ἀντίξαν τῇ ζυσάσῃ ἔ ἀνθρώπε ἶον παίδος, 18. 26. Herodot. 212. 13. ἀντίξοον, ἐναντίον, πολέμιον, Suid. ἀντιξοεῖν, ἀντικεῖαζ, ἐναντιῶζ, Schol. Pindar. Olymp. Od. 13. v. 15. & Schol. Apollon. Argon. l. 2. v. 29. ἀντίξοα ἀλεξήμαζα, 106. 5.

* ἀντιπερέχηοι ἐς πόλλας πρεσέδας, 16. 20 *revertitur.*

ἀντιπαθῇ τι, 88. 9. *revellatur.* ἀντιπᾶν, Hippocr. 1168. G. & 1170. A.

ἀντιτυπίη μὴ ζκληρίης, ἀντιτυπίης, 50. 20. ἀντιτυπίαι, ἐναντιώσεις, Heſych. ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης, Suid. Dura enim reſiſtunt.

ἀνυπόσαζα ὄρεα, 49. 11. *urina, in quâ nihil deſedit.* φλέγμαζα, 140. 12. *pituita, quæ non ſubſidit.* † ἀνυπόσατω, *ſubſiſtentiam non habens.* Significat ſæpius *intolerabilis.* Xenoph. 201. B. Pſal. cxxiii. 4.

ἀνύω. ἀνύει, *prodeſt*, 134. 6. Sic ἀνύτειν, Thucyd 148. C. ubi Schol. τελεσιεργεῖν. & ἀνύω, Homer. Ιλ. δ. 56. ubi Schol. ὠφελῶ.

ἀνυλικὸν, *utile*, 85. 7. ἀνυλικώτερον, Xenoph. 958. C. ἀνυσιμώτερον, *utilius*, 103. 23. Xenoph. 31. E.

ἀνώδυνοι, *dolorem non ſentientes*, 50. 4. H. Stephanus notat à Galeno ἀνώδυνοι *vocari* τ μὴ ὀδυνώμφοι κάμνοντα. Sed ἀνώδυνον φάρμακον, *medicamentum dolorem leniens.*

ἀνώϊς ϗόῃ), 28. 19. *ſuperiores partes petat.* ſcil. ab ἀναφέρω, *ſurſum tollo.* ἀνοίσω, ἀναφέρω, ἀναδάσω, Heſych. ἀνοίσω, ἀνενέγκω, φέρω, Suid. ἀνώϊς pro ἄνωθ, idque pro ἄνοις, utì ἀνῶσαι, Herodot. 41. 8. pro ἀνοῖσαι. παλρώϊος, Homer. Ιλ. ζ. 46. pro παλρῶος. [At ἀνώϊς ſæpius ſignificat ἀσυμβίβαστος, Heſych. ἀνυποίητος, Suid. ſcil. ab ὄιομαι, *puto.* Sic Herodot. 224. 26. Homer. Ιλ. φ. 39.] Si aliam liceret comminiſci lectionem, legerem ἀνοϊτὸς, ſcilicet ab ἀνοΐη [ἀνόωτος, Homer. Od. ο. 352] ἀνοΐσαι, ἐπὶ τὸ ἄνω κινῆσαι, Suid. ἀνοϊτὸν, ab Heſych. exp^r. ἴγκλειστον; quæ vox quid velit, videant critici.

ἀνώλεθρον, *exitium infernum*, 35. 5. ſenſu activo, (qui rarius occurrit) & mox lin. 7. ἀνώλεθρον, *damni expertes.* paſſivo: quo Homer. Ιλ. ν. 761. [per ε] ἀπήμονες ὐδ' ἀνόλεθροι. Heſych. exp. ἀνόλεθρον, ἀκίνδυνον, quæ vox utroque ſenſu uſurpatur.

ἀνώμαλον [πύον] qui opponitur ὁμαλὸν, 44. 25.

ἀξιόνικω ἰητρεῖον, 149. 5. ἀξιόνικω ἀθλητὴς, Xenoph. 24. B. ἀξιονικότερος, Herodot. 282. 41.

ἀξίως, 86. 8. *quantum ſatìs eſt.*

ἀξύμβολοι τρῶμα, *vulnus quod coire non poteſt*, 109. 15. Sic * ἀξύμφυζα τὰ χείλεα ἔ τραύματω [quæ ſcilicet] ὁ ξυνάγει), 98. 31, 32. ἀφ' ὃ ἀξύμφυτον, Thucyd. 204. A. ubi Schol. ἀσυλλόγιστον.

ἀξυνήθης τὸ παθω, 94. 20.

ἀόρητον ἐξυθυμίαν, 135. 25.

ἀόρητω σκληρίη, 48. 19. γῆς ἀορήτε, Thucyd. 92. A. ubi Schol. ἢ πολλῆς, ἀόρητον ὁ μὴ ἴχνια ὁρᾶν.

ἀπάγω. ῥηϊδίως ἔ ζῆν ἀπάγαται, 5. 29. *vitam admittit facilè.*

ἀπαθέα, 41. 21. *partes ſanæ, morbo non tentatæ.* ἀπαθῆ κακῶν, Xenoph. 422. B. ἀπαθὲς vocatur *tritix*, ab Anacreonte, Od. 43. *dolori non obnoxia.*

ἀπαίδυτω & ἀπαίδυτον opponuntur. ἡ ἀπαιδευσίη——& mox τοῖσι ζ ἀπαιδύτοισι, 37. 32.

ἀπαλλαγὴ πόνων, ἀλγεγρῆς, αἰχμῆς, 5. 30. ἡμέτη ἀπαλλαγὴ, 53. 31. ἀπαλλαγὴ βίω, Hippocr. 1234 A.

* ἀπαιδρῶμαι. αἱ μῆτραι [γυναικὶ] ἀπαιδρώθεναι, 37. 22. *uteri viro maturi ſunt.* ἀπαιδρωθῆναι, ἀπειρέ (ut οἰκήσασα. ἀπαιρώσαζ, ζυσχοίζ. ἰωδρωμένη, ἀπειρογαμένη, Heſych.

ἀπάτη ξυνίσι τοῖσι ἠγνυμένοισι, &c. *falluntur*, qui putant, &c. 53. 2. ἀπάτη ξυνιᾶσιν ἐς ἰατρῆς, *de eius falsò opinantur medici*, 136. 2. πολλοῖσι ἀπάτη γίνεται), ὡς, &c. 49. 28. ἀπάτη ξυνίσι τοῖσι σαρκοῖσι, 41. 20.

ἀπαλαλὸν, Hom. Ιλ. α. 526. ἀπαλαλὼν γόνμάτων 53 5.

ἀπαωδῶ κ ἀπαρνῶζ, 138. 6. ἀπαυδήκη, 116. 28. ἀπαωδῶ, ἀπαλεξῶ, Heſych.

ἄπαως φορὴ, 59. 7. *quæ ſedari non poteſt.* ἄπαυστα δίψα, H. Steph. ex Thucyd.

* ἀπαχλυόμφοι, 61. 35. *caligine offuſcati.*

ἀπείκε. ὐδὲ ἀπεικὸς δοκίειν, 6. 31. *veriſimile videri.*

† ἄπεπτος τροφὴ, *cibus indigeſtus*, 48. 34 & 54. 9. τροφὴ ἀπεπτοπίσα, 64. 13. Et activè, ἄπεπτοι, *concoquendi impotentes*, 61. 32.

ἀπεψίη, 2. 7. * ἀπεπτίη τόμαχω, 139. 21.

* ἀπεροδίξιες, *eructationes*, 9. 16.

ἀπλωτὸς πλῶ, 49. 29. *durus.* ἀπλωτὸς, σκληρὸς, Heſych.

* ἀπιθυόεν ἢ ὄψι τὰ ἀφέστροφα, 94. 26.

ἀπισίω νόσε τάδε ἴχει, 54. 3. [Craſſ. *Hæc morbi inconſtantiam infirmitatémque ſignificant.*] *Habent diffidentiam*, ſive *non ſat firmam fidem morbi faciunt*: vel *morbus nondum eſt firmatus.*

ἀπίων. ἀπίονα πλεῖν, 138. 26. idem quod lin. 25. τὰ μὴ πίονα.

ἀπλοῖ, 36. 11. de melancholicis dicitur; quæ vox opponi videtur voci paulò antè præcedenti αἰχμῇ. Iſocrat. ad Nicoc. ἁπλᾶς ἡγοῦ) τὰς νῦν ὁρᾶν ἔχοντας. & ἁπλᾶν pro ἁπλᾶς, citat Bud. ex Ariſtot. Meteorol. 1.

† ἄπνοια, *ſpiritûs intercluſio*, 13. 15. ἀπνοίη, 28. 12. ἄπνους ἀναπνοὴ, Galen. lib. 1. de Diffic. Spir.

ἀπόβασις, *eventus.* τῇ ἀποβάσι τ εἰρημένων. 20. 18. eo ſenſu ἀποβησομένῳ τρώματι, Hippocr. 96. G. & ἀποβάσι), Herodot. 9. 8.

ἀποβλύζεσι, *evomunt*, φλέγμα, 65. 10. ἀποβλύσαι, 79. 36. Et cum genitivo, ὅσα ἀποβλύζων, Homer. Ιλ. ω. 487. ubi Schol. ἀπιμῶν. Ὀνομαλοποιία.

ἀπόβρεσμα, *dilutum*, 87. 1.

ἀπογίγνε), *decedunt*, 47. 14. ἀπογιγόμφα, 10 18. ſic Hippocr. 302. 13. ἀπεγίγνεζ, Thucyd. 167. C. ubi Schol. ἀπώλλυζ. ἀποθνήσκομφοι, ἀποθανόντες, Heſych. Sic Hippocr. 1139. B. Herodot. 182. 27, 30.

ἀπογιγνώσκουσι ἑωυτῶν, 18. 12. *de se desperant.* Hanc syntaxin affert H. Steph. ex Demosth. & aliis.
† ἀπηνέστερον βίον, 18. 7. ἀπεσταυρωμένον, ἀνήλητον. ἀπήγησις, ἀνελπιστία [aut potiùs ἀνελπιστία] Hesych.
ἀπηλύψασθε, cum gen°. τῆ κεφαλῆ, 129. 2. *decalpentem.*
ἀπηνέστατα αἰσχρὰ, 34. 12. *efficiens turpes* five *deformes.* βελτίονες ἀποδεικνύουσι & παρέχειν, pro eodem H. Steph. ex Xenoph. Pæd. l. 1. ὑγιέα μὲν ἐόντα ἀπέδειξε, Herodot. 132. 39. & 175. 3.
ἀποδιδρήσκω. ἀπεδίδρησκε ἐς σκιὴν τὸ πρῆγ, 42. 6.
ἀπείργε ἴξοδον, 62. 26. Homer. Ιλ. θ. 325. Schol. ἀπείργε. ἀπείργε.
† ἀπέψυκται, *caloris expertes,* 58. 11.
ἀπορ° γεῦσις, 24. 5. *gustus omnis saporis & qualitatis expers.* Affertur ἄποιον ὕδωρ ex Dioscor. & ἄποιος ὁ γλυκὺς ex eod.
ἀποκαλύσαντες ἀσφαλῶς, 11. 1. ἀποκαλύσασα τὴν φύσιν ἐς τὸ ἐρχαῖον, 138. 8. ἀποκαλυσάσιος χεῖρα, Act. iii. 21.
ἀποκλυσθῆ, *eluantur,* 21. 1. ἀποκλύζει τὸ ῥευσθὲν, Aristot. de mund. cap. 5.
ἀπόκρισις γονῆς, *excretio,* 3. 25. [αἵματος] 15. 35. ὕδεων, 26. 9. χολῆς, Hippocr. 377. 24. ἀποκαθάρσεις χολῆς, ἀποκρίσεις, κενώσεις. ἀπεκρίθη. πάντα, ἰχωρίδη, Schol. Thucyd. 130. A. B.
ἀπολαμβάνειν, *intercludere.* ἀπολελαμμένη ὕδρη, 22. 17. ἀπολελαμμένα, κοιλιαὶ παρὰ Ἱπποκράτει, Hesych. ubi repone ἀπολελαμμένα κοιλία, Hippocr. 70. E.
ἀπολελυμένη κοιλίη, 30. 7. An hìc forsan legendum ἀπολελαμμένη?
ἀπόλειψις, *decessio,* παρέξυσμὸν, 34. 17. ἀπολείπει, ἀπαμβύει, Hesych.
† ἀπαμβύσωσι, 39. 1. *evadant superstites, convalescant à morbo.*
ἄπονον σῶμα, 50. 28. *corpus gymnasiorum laboribus non exercitatum.* ἄπονος, *doloris expers,* 13. 18. & activè, *dolorem non faciens,* aut *dolorem leniens,* 148. 16, 18, 23. Sic ἀπονώτερα, 95. 27.
ἀπόνως, 96. 18. ἀπονώτερον, Thucyd. 9. C. † ἀπονίη, 13. 17. & 50. 20. & 6. 2.
* ἀπεξεωτίοι, *repudiandi,* 130. 6.
ἀπαλλομβύλω, *revibratam,* 41. 9. H. Steph. citat ex Basil. Hexaem. ἀπαλλοσις, 16. 19. ἀπαλλοὶ τὰ κινδωνώδεα, 25. 27.
* ἀπαλλοὶ, *decessione morbi,* 4. 7.
ἀπίπληκλον ὁ Ἱπποκράτης εἶπε χείλος, 39. 15. ἀπίπληκλοι, 92. 1.
ἀπιπλύνει ἀφρὸν, ὥσπερ ἡ θάλασσα τὴν ἄχνην, 4. 5. Homer. Ιλ. δ. 426.
ἄπορος ἀνδρὸς, Hesych. ἄπορος ἐργασίης, 13. 31. ἀπόροις, ἀμηχάνοις, Hesych. ἄπορος ἰηλεῖν, 123. 2. Xenoph. 287. C. & 305. E. Herodot. 282. 23. ἀπορίη, 21. 5. παντελὴς, 49. 31. Hippocr. 1153. B. Herodot. 20. 42.
ἀπῤῥήξη [τὴν φλέβα & αἵματος] τὸ πλῆθος, 108. 3.
* ἀπῤῥήξιος, 14. 15.
ἀποῤῥῶγες & παλάγχνα, 45. 24. ἀποῤῥῶξ, ἀπῤῥῆγμα, Hesych. ἀποῤῥῶξ, μερὶς, Schol. Nicand. Ther. v. 518.
* ἀπόσβεσις. σφυγμοὶ πρὸς ἀπόσβεσιν ἰῶσι, 116. 28.
ἀπόσιτοι, *cibum fastidientes,* 23. 28. ἀποσίτους πάντων γευμάτων, Hippocr. 946. F.
ἀποσιτίη, 2. 6. & 10. 16. & 21. 5. Galen. exp. ἀνορεξία.
ἀποσκῆψαι εἰς τὸ πᾶν, 47. 23. *transire in universum corpus.* νοῦσαι τινες ἀπέσκηψαν ἐς τόδε, 59. 32. ἀποσκήψαντος εἰς φλαῦρον, Herodot. 33. 10. *recidente in frivolum.*
ἀπόσκηψις νόσου ἐς &c. 43. 25. ἐς γονορροίης ἀπόσκηψιν, 64. 31. ἀποσκήψιες, *decubitus,* Hippocr. 1258. E.
* ἀποσπάσιος αὐτομάτου, 134. 9.
ἀπόστασις, *abscessus,* 48. 24. & 41. 30. & 7. 9, 12. πύου, 43. 14. ἐς κορυφὴν τὴν ἀποστάσιος ἀνισαμένης, 7. 13. Sed ἀπόστασις [*origo*] ἐκ δρχῆς, 137. 9.
ἀποσταμάτιαι, *apostemate laborantes,* 43. 15.
ἀποχάσαι ἀφαιρέειν αἷμα, 103. 12. τὴν φλέβα ἀποχάσαι, Hippocr. 459. 48. ἀποχάσαι, φλεβοτομῆσαι, Hesych.
ἀποχίδες [φλεβὸς] 108. 6. ἀχχίδα τῆς φλεβὸς, Hippocr. 778. D. ἀποχίδας, Id. 275. 24. ἀχχίδας, Id. 27. 2. & ibid. lin. 3. ἀποχίζει.
† ἀπόχισις. δοιαὶ [φλέβες] ἐξ ἀποχίσιος γιγνόμεναι, 24. 18. χίδος, ἡ ἀπόχισις, Hesych.
ἀποσπείσει κακὸν, 47. 13. *protrahitur.* † ἀπότασις ὅλου ἐς δίβυ, 5. 16.
† ἀπότοκοι τῆσδε ἄπασαι αἱ νῆσοι, 53. 16. τὰ ἀπότοκα τῆδε τοπήματα, 53. 26. ἀπότοκα τάδε ἐπιχίσιος, 61. 36. adjectivè. Sed ἀποτόκους, τὰς ἀποχωρήσεις ἢ χωρημάτων, Hesych. substantivè. Sic ἀποτόκους τοπημάτων χοϊνίκες, Hippocr. 816. F. ἀποτόκους (utì reponit Foesius) τοπημάτων ἀποχωρήσεις φησὶ, Erotian.
ἀπυκλόω, *cicatrice obduco.* ἀπυκλώσει σίνηται, 144. 32.
ἀπυρέσσει, 59. 14. * ἀπυρέσιος παροξυσμὸν, 61. 10.
ἀποφοιτῆσαι, *recedere,* 127. 5. de morbis dicitur.
ἀποφορὴ, *exhalatio,* 11. 21. H. Steph. ex Plut. Symp. 5.
* ἀποφριχοὶ, *exterriti; inhorrescentes,* 47. 16. Sed vox simplex φρικὼδες, sæpius accipitur activè, *horrorem incutiens.* φρικὼδες, φρικώδεις, φοβερὸν, πάνυ δεινὸν, Hesych. φοβερὸς tamen activè & passivè, *terribilis* & *timidus.*
ἀπόφυσις, *excrescentia.* ἀποφύσιας, Hippocr. 257. 49. ἀναφυσήσεις, ἐξοχὰς, Hesych. ἀπόφυσις, *processus,* & πίεσμα [& πεπτωμὰν] ἀφαὶ, 48. 20.
ἀποψυχθίσα [ὕδατος] 61. 27. ἡ ἐς ζωὴν χθόνιον φύσιος ἀπιψυγμὸς, 64. 11.
* ἀπραγμοσύνη, *otium,* Proverb. xxviii. 19. interpres quidem usurpavit pro χολὴ. ἀπραγμοσύνη, metaphoricè, *concoctionis defectus:* [τροφὴ] ἀσύντατος ἀπραγμοσύνη, 66. 19. idem ac priùs lin. 17. ἀδρανίη & τέλεος & ἀφιθῶσα ἡ ἰρυσσίπης. H. Steph. notat ἰρυσσίπη pro πίψις, poni apud Aristot. lib. 3. de part. Animal.
ἀπρεπίστερα τείχεα, 78. 25.
ἄπρηκτοι, jungitur cum νωθροὶ, 61. 32. & νωθώδεας——ὀκνηρὸς——ἀπρήκτους, 64. 8. *otiosi.* Sed ἄπρηκτος sæpius passivum sensum induit; *infectus, irritus:* Homer. Ιλ. ζ. 121.
ἄπρηξε λαβόμενον ὑπὸ μεθύσης, 18. 27. ἀπρηξὶς, πραγματοφυκότως, ἰσχυρῶς, ζαθέως, ὃ οὐκ οἴονται πρέπειν λέγεσθαι ἡ Σύμφυτον, Hesych. ac Schol. in Sophoc. Ajac. v. 317. & in Theocrit. Idyl. 15. v. 68. ex tribus his collatis vera lectio Hesychii & Theocritei scholiastæ institui poterit.
ἄπτοιτο οἴνου ῥοῦς τὴν κεφαλὴν καὶ γνώμης, Hippocr. 394. 51. ἄψιν φρενῶν ὁ οἶνος ποιέει, 113. 18. κεφαλὴν καὶ φρενῶν ἄψιν ποιέει, 84. 11. ἄψις φρενῶν, Hippocr. 394. 51.
ἄπυρος, *ignem non expertus.* ὧν οὐ πυρὸς ἀπύρου, 102. 17. θεὶν & ἀπύρου, 102. 16. & 150. 11. Dioscor. l. 5. c. 124. ἄπυρος, *febris expers,* 44. 32. πῦρ enim πυρετὸς (teste Foesio, πῦρ θερμὸν) 10. 10. Hippocr. 170. 41. & Hesych. & Erotian. & Galen. in Comm. 1. in lib. de rat. vict. in morb. acut.
ἄπωσις, *repulsio.* πρὸς τὰς ἀπώσιας φερόμενον, 50. 1.
ἀποτάτω, *longissimè* à & θάλπεος, 75. 2.
ἄρκευθος ἐδώδιμος, 5. 12. Homer. Ιλ. κ. 375.
ἀρμιόν. τοῖσι ἁρμοῖσι, 15. 21. ἁρμοῖσιν, 15. 9.
ἀράχνιον, *aranea.* ἀραχνίων ὑφάσμασι, 119. 2. ἀράχνιον, *aranea tela,* 62. 5. Homer. Od. θ. 280.
† ἀρσιλώδης. λάσυκα καὶ ἀρσιλώδεα χύδαλα, 51. 11. ἀργιλώδης, γῆ λάσυκα, Suid.
ἀρτὸν τὴν πίψιν ἰσχύσα, 66. 20. ἀρτὸν γῆς, Thucyd. 2. B. ἀρτῃ ἰντρῷ, 32. 10.
ἄρσενοι, 50. 3. ἀρσενικὸς, Hippocr. 388. 51. Scribitur & per geminum ρ.
ἀριθμὸν, 104. 8. εἰς δέ τις ἀριθμὸς ἐπίκαιρος ἦ, 112. 2.
ἄρσενον οὐτιλὶς, 133. 3. οἷ ἔθος ἐστὶ ἀρίστου, 132. 25. *prandere soleant.*
ἁρμόζειν δίαιταν καὶ θεραπεύειν πρὸς τὰς δι, 93. 12.
† ἀρπάγδην, 30. 8. & 78. 16.
† ἀρτίτοκοι παῖδες, 115. 4. ἀρτιτόκων ὠῶν, 102. 17. ὠὰ ὀκτὼ ζώων ἀρτίτοκα, 139. 28.
ἄρτος ξηρὸς, 102. 6. ἄρτῳ διπλόῳ, 129. 31. ἀρτίσκος, 150. 1. Athen. lib. 4.
† ἀρχιατρῷ, 117. 8. *medico perito.*
ἄρχομαι. ἄρξασθαι σιτίων, *cibum sumere,* 52. 28. ἀρχῆθεν, 63. 15. Herodot. 35. 35. & cum gen°. ἀρχῆθεν ἡ ἐψήσιος, 117. 33. ἀρχῆθεν ποιηταὶ λέγουσι, τὸ ἡ καλαλογάδην δοκίμων ἀδὴς, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς, Phrynich. p. 16. Hœschelius multos solutæ orationis scriptores, hâc voce usos, enumerat.
ἀρωγὸν καίειν, 100 12. *utile est urere.*
ἄσαρκοι, 42. 32. † ἀσαρκίης, 42. 26. & 54. 20.
* ἀσαρκώδεα, 43. 1.

ἀτραφίης φαυλὸν, 17. 23. φαυλὴ πουηρὴ, ἀτραφὴς γλῶσσα, Hippocr. 1215. E.
ἄτη [saſtidium] ἀποφίη, 65. 6. Hippocr. 1212. C. μήμ' ἄσασι μηδ' ἀίσασι, Sapph. Od. Sic enim legere docet Hippocr. 309. 17. ἀνιᾶ) καὶ ἀσᾶ). ἀστοθύη, Herodot. 113. 9.
ἀσώδιες, 38. 19. & 70. 9. Hippocr. 954. E. ἀσσώδιες, 25. 28. & 72. 12. ἀσωδὶς πυρ, 26. 12.
† ἀσυχὴ, 9. 27. Hippocr. 736. B.
* ἄσσον), moleſtiâ afficiuntur, 9. 29. ἄσσῃ, καλάσῃ, Heſych. ἄσσει τι κὴ λυπίς), Hippocr. 551. 16. ubi alii leg. ἄση τι, alii ἀσσᾶ).
ἀσύμως, ἀτερπῶς, Heſych. ὐ πάνυ ἀσύμως, non abſque causâ, 42. 19.
ἀθμαίνουσι, 46. 6. ἄθμα, ibid. 5. ἀθμαίνων, Homer. Ιλ. ε. 585. ubi Schol. πιέζοντα, Ϛροδρῶς ἀπαντῶν. ἄθμα, Ιλ. ο. 241.
ἀσινὴς ἀβλαβὴς, Heſych. illaſus. αἰσθήσιος ἀσινίες, 137. 9. Sic Herodot. 82. 32. Homer. Od. λ. 109. ἀσινὴς, innoxius, non ladens. ἀσινίες ῥᾴξις, Hippocr. 1008. F. Xenoph. 15. A. Æſchyl. Agam. v. 1350. ἀσινίστερον πασμοὶ, 5. 2. ἀσινεστάτη, 16. 31. † ἀσινῶς, Xenoph. 281. B. ἀσινίως, 108. 5. Hippocr. 938. E.
ἀσιτίη, Hippocr. 599. 16. ἀσιτίαι, Id. 127. A. ἀσιτίῃσι, 2. 6.
ἄσσα, pleraque 82. 3. aut quadam. ἄσσα, ἄτινα. ἄττα, τινὰ ψιλῶς, Heſych. ſæpius qua vel quacunque ἄτινα, Homer. Ιλ. α. 554. Od. τ. 218. ἄττα pro ἄσσα, 19. 11. quadam. Xenoph. 47. D.
ἀσιεργὲς νόσῳσι κοίτη Ϛληρὴ, 82. 24.
† ἄσχωτος ὑπὸ χαμαὶ, 65. 28.
ἀσύμφορος, inutilis. Opponuntur οἰκεῖον & ἀξύμφορον, 19. 3.
ἀσωώιτος. ἀξωώιστον καίειν, &c. 100. 12. inconſultum eſt urere, &c.
ἀσύϛαλος. γάλα ἐς τυρὸν ἀσύϛαλον, ὅπερ ἐϛὶ γάλακτος ὀρὸν, 140. 22. lac non coagulabile.
ἀσφαλίστερον ἐς κίνδυνον, 5. 2. minùs periculoſi.
ἀσφυξίη, pulsûs privatio, 29. 21. Galen. l. 1. de præcogn. ex pulſ.
ἄχθος ἐς ὁμιλίαν, 29. 30. ἄχθος ἡ φορὴ, 70. 14.
† ἀχίτωνας, φάσι, 38. 30. ἀμίτρους, Suid.
ἄωτοι, 36. 11. prodigi, profuſi. Opponitur voci Ϛωφρονίσται. ἀτώτως ζῶν, Luc. xv. 13. ἄσωτος, Prov. vii. 11.
* ἀτάκτοι Ϛρυσμοὶ, 27. 29.
† ἀταραξίη ψυχῆς, 107. 32.
ἀτειλὴς ἀμέλειψις, 37. 9. imperfecta intermiſſio. ἀτειλὴς θάνατος, Homer. Od. ε. 546.
ἀτενίες ὑπνόδεις, 2. 13. ὀφθαλμοὶ λαμπροὶ, ὃ κάρτα μὲν ἀτενίες, 29. 8. ὀφθαλμοὶ ἐκλάμπουσιν ἀτενίως, Hippocr. 78. C. ὄμματα ἀτενίζοντα. Idem 1162. D.
ἄτερ, adverbium poëtis familiarius. ἄτερ πολέμου, Homer. Ιλ. δ. 376. ἄτερ κελεῦν, 2 Maccab. xii. 15. Poſtponitur frequenter caſui; κεφαλῆς ἄτερ, Anthol. lib. 4. cap. 8. Epigr. 31. δυσηλέης ἄτερ, 62. 32. Ϛκυβάλων ἄτερ, 69. 24.
ἀτέρμονος, ὅκως λίθος, 49. 30. ὄγκος Ϛκληρὸς, ἀτέρμων, 73. 3. σκληρότερα κὴ ἀτέρμονα, Hippocr. 282. 35. κῆρ ἀτέρμονον, Homer. Od. ψ. 167. Schol. Ϛκληρόν.
ἀτμοὶ χολόδαφοι, 51. 31.
ἄτοκον μήτρῃσι θέμεναι, 144. 13.
ἀτονίη, 28. 22. jungitur cum ἀπονίη. ἀτονία, ἀδυναμία, Heſych. Sic Aquila ἀτονίαν pro ἀδυνίαν, Pſalm. xxvi. 1.
ἀτρεκὴς, Homer. Ιλ. ε. 208. Herodot. 127. 37. ἀτρεκὴς δίαιτα, Hippocr. 868. E. ἀτρεκέϊ ὕπνῳ, 65. 12. ἀτρεκέα φυλάσσω, 42. 16. οὐκ ἀτρεκὴς τῷ θανάτῳ ἡ φυγὴ, 70. 25.
† ἀτρεκίαν. ἀτρεκήσαντα, ἀκριβώσαντα, Ἐυριπίδ. ἐν Βυσίρι. Heſych. ἀτρεκίως, ὁ Ἱπποκράτης πλεοναχῶς ἐπὶ τὸ ἀκριβῶς, [Hippocr. 44. 10.] ἁπλαϊκῶς ἢ ἐπὶ τὸ ἀληθῶς [Hippocr. 409. 20.] Erotian. ἀτρεκέϊ, 44. 17. res vera eſt, certa, ſalva.
ἀτρέμα, 92. 19. Homer. Ιλ. ο. 318. Ariſtoph. Nub. p. 169. ἀτρέμας, 73. 24. Homer. Ιλ. 6. 300. Herodot. 296. 9. ἔχ' ἀτρέμας, Ariſtophan. 138. C. ἀτρεμίας, Hippocr. 1155. F.
ἀτρεμίει ἡ χολὴ, 52. 36. τὰ ἕλκεα, 100. 9. ἀτρεμίουσα, Hippocr. 766. E. ἠρεμοῦσα, Erotian. ἀτρεμίειν, Herodot. 244. 1. ἀτρεμῆσαι, ἡσυχάσαι, Heſych. ἀτρεμίαν ἔχειν, Xenoph. 165. C. ἀτρεμίειν, perſiſtere, perſeverare, 32. 6, 7.
ἄτρεπτος, de cibo non mutato, indigeſto. ὠμὰ ϵ ἀτρέπτως, 53. 30. ὠμοτέρων ἢ ἀπέπτων, 54. 9.
* ἀτρέχνωτον, 74. 14. quod non poteſt τρεχνώσαι. Sequitur mox vox oppoſita τρεχνώτης. ἀτρέχνωτον ἕλκεσι, 102. 10.
ἄτρεμα νεύρα, 89. 29. firmi nervi. ἄτρεμον μηρὸς, Homer. Ιλ. ε. 126. Ιλ. ϱ. 157. ἄτρεμος θυμὸς, Ιλ. π. 163.
ἄτροφος, non nutritus, ἄνθρωπος, 66. 24. Plin. Hiſtor. lib. 28. c. 9. ἄτροφος, non nutriens. χυλὸς ἀτροφώτερος, 84. 4. Sic ἄτροφος χυλὸς, Theophr. lib. 6. c. 4. ἀτροφίη, 66. 26.
ἀτυχία, dicitur, cum quis voti compos fieri non poteſt. ὑπ' ἀτυχίης τ' κύρης, 36. 26. Eo ſenſu λιπατυχέειν φιλοῦντα, Anacreont. Od. 46. & Heſych. ἀτυχήσεις, λιποτάξεις.
† αὐαπορρώῳ δίψει [σομάχῳ] 87. 4. Hippocr. 598. 33. ξηροπορρώῳ, φθινοπορρώῳ, Heſych. τὸ ὑγρὸν αὐανθὲν, 143. 11.
† αὐασμὸς χειλέων ϵ δίεμαϛος, 19. 31. ἰδρώτων, 53. 31. ἀυασμὸν, Hippocr. 47. 43. ξηρασμὸν, ὡς Ὅμηρος [Ιλ. ψ. 327.] ξύλον αὖον, Erotian.
αὐλιοθὶν ἐν κοίλῃ χώρῃ [αἷμα] 16. 14. αὐλίζομαι, μένω, ἐνδιαϛρίβω, Heſych. aut vide priùs in ἀλίζω.
αὐλὸς, tibia, fiſtula, 38. 18. & 66. 19. & 85. 12. αὐλῶνας [ſulcos] ἐκτετμήκασι, 77. 20.
αὔξῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸ πάθος, 20. 1. αὔξῃ πυρετὸς, 101. 19. αὔξησις. ἐς αὔξησιν τὸ νόσημα φοιτᾷ, 36. 8. ἡ νοῦσος γίγνεται), 38. 18. ἐπ' αὐξήσῃ γίγνεται), 66. 30.
αὔξω, αὔξησις, Heſych. ἐν αὔξῃ ϶ καιρῷ, 3. 28. αὔξη οἱ γίνεται), Hippocr. 602. 55. αὔξαι καρπῷ, Arat. v. 1051.
ἀϋπνίη ἐν ὕπνῳ, 65. 27.
αὐτόματος, 9. 8. Homer. Ιλ. α. 81.
αὐτὸς, idem, cum dativo. τ' αὐτῷ ἰδίῳ τοῖς αὐτίοις, 6. 28.
αὐτομάτῳ κοιλίῃ, 34. 18. [ὁ κὴ ἡ utì ἀδίδακτος ἀσχημοσύνη, 37. 30,] & αὐτομάτη φιλοσοφίη, 37. 30.
αὐχμὸς ἐς ἐπομβρείην τρέπεται), 20. 7. αὐχμὸς & ἐπομβρείη, opponuntur in Ariſtoph. Nub. p. 186. D.
ἀφαιρέειν [cum gen°.] ϶ λίπους, 102. 27. ἀφαιρεθέντα [etiam cum gen°. privatum] θέμενος τι τῆ τάσι, 101. 13.
ἀφαίρεσιν ποιέειν, 91. 28. idem ac ἀφαιρέειν αἷμα, 103. 11.
ἀφάλσεις ϵ δερμοὶ, 132. 33.
ἀφανὴς. ἐς τὸ ἀφανὲς, 6. 20. ἐς ἀφανίαν, 24. 14.
* ἄφεξις [abſtinentia] δειμίων, 129. 37.
* ἀφιὴ, 118. 11.
ἀφίεν) [liberantur] ϶ κακῆ, 25. 26. ἀφιεῖσα τ' ἰγγασίας [τροφὴ] 66. 17. cibus non concoctus.
ἀφικνέον) [cum dato.] τοῖσι πίλαις, 38. 31. ἀφικνέονται ἐς ἄφεσιν ϶ κακῆ, 3. 34. ἐς ἐπισασίλιον τ' νόου, 38. 34. ἀφίκηϛ) νοῦσος ἐς δάκτυλον, 3. 6. ἐς μῆκος, 25. 24. ἀφικνέεϛ) ἕλκος ἐς Ϛόμφυσιν, 16. 28. δοκέει ἀλιτροῦσι ἀφικνεῖσθαι ἡ νοῦσος, 34. 20.
† ἀφλεγμάτοισι, 112. 18. ἀφλέγματον, Hippocr. 91. A.
† ἀφόβιη θανάτου, 18. 15.
ἀφοδος. τὰς ἀφόδους ξηραίνειν, 145. 11.
ἀφόρητον πῦρ, 129. 31. ἀφόρητοι πυρετοὶ, Hippocr. 53. 23.
ἀφροδισίων ἄχετος ἐπιθυμίη, 38. 27. ἐς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴ, 30. 19.
† ἀφρώδης σίαλος, 59. 19. ἀφρώδες αἷμα, Hippocr. 189. G.
ἄφυκτος ἡ ῥόφα, 54. 23. ἄφυκτα νοσήματα, 53. 27.
ἄφυτον, 57. 28. ἀφυτότερον, 139. 25.
ἄχαρις. οὐκ ἄχαρι, non eſt injucundum, ξυμμίσγειν, 90. 2.
† ἀχθίον. ἀχθίει τ' ἀνθρώπου, 79. 22. ἀχθήσας, γομώσας, Heſych. ἀχθίη, 60. 5.
ἄχθει) τὸ Ϛόμα πρὸς ἅπαντα, 79. 23. ἀχθιεσθεὶς τῷ παθεῖ, 79. 33. ἀχθόμβοι τῇ ξυμμορφῇ, 30. 1. ἀχθόμβος, λυπόμβος, βαρύμβος, Heſych.
ἀχθηδόνος, 79. 21. ἀχθηδόνι τῷ θερμῷ κὴ ψυχρῷ, 115. 22. ἀχθηδόνα, Thucyd. 280. A. λύπαι, ὀδυναὶ, βάρος, Heſych.
† ἀχθοφορίη, 37. 32. ἀχθοφόρος, Herodot. 282. 34.
ἀχλὺς ἕλεν ἀπὸ τ' ὀφθαλμῶν, 20. 23. ἀχλὺς ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, Homer. Ιλ. ε. 127.
* ἀχλυῶσαι, 132. 36. ἤχλυσε πόνος, Homer. Od. μ. 406. & Od. ξ. 304.
ἀχλυώδης ἄνθρωπος, 115. 33. ἀχλυώδεες ὄτλιες, 78 35. ἀχλυῶδες ὄμμα, Hippocr. 71. A.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἄχολα, *bilis expertia*, 54. 16.
ἄχροι, 39. 2. ἀχροια, 42. 9. ἀχροΐη, 25. 11.
ἀψυχίω —— λειποθυμίω καλίορθρε, 39. 21. ἀψυχίη, Hippocr. 76. H. Erotian. Galen. & Heſych. ἀψυχία, λειποθυμία.
ἀώρῳ ξωωτίῃ, 136. 3.
ἀωρίῃ ϑ πρήγματϑ, 136. 10.

B.

* βαρίη, *gravitas*. ὑπὸ βαρίης τῆ ὑίεος, 46. 27. Idem ac βάρος; βάριος, 132. 9. βάρεα τιτύσλων, 21. 4. βάρεα σπλίνος, Hippocr. 396. 45.
* βαρυοδμίη, 2. 11. † βαρύφωνοι, 45. 25.
βαρυήκοοι, *hebetes auditu*, 34. 28. βαρυήκοοι γότοι, Hippocr. 1247. A. *hebetantes auditum*.
βαρὺ ἀναπνοῆς, 149. 9. *contagio ſpiratione ducta*.
βίμβικι ἰλιοτομΐῃ, 2. 13. βίμβικας, Callimach. in Anthol. lib. 3. cap. 33. Ariſtoph. 600. D. Vel per η; βίμβηκα ἐπιδίφρους, 135. 15. βιμβηκίζουσι, Ariſtoph. 538. B.
βὲξ ξερὴ, 10. 16. & 13. 29. Hippocr. 1169. C. Et maſculino genere βηχὸς ἰσχυρῦ, Thucyd. 130. B. * βηχώδεις, 46. 21.
βιοτὴ, 29. 17. Homer. Od. λ. 489. Herodot. 254. 19. Hippocr. 1185. C. Zenoph. 183. D.
βιοτεύειν, Herodot. 256. 20. Xenoph. 198. B. βιοτεύειν ἐς θάλασσαν, 130. 29. ὑπ χώρῃσι, 136. 11.
βιὸν pro βιάμ. βιώμβραι ἄτιμ ἐρυγαὶ, 67. 22. niſi malis legere βιώμβραι.
βλάπτειν, βλαφθλῶαι [eodem ſenſu, quo βληθλῶαι] κακὸν κακῷ, 80. 11. In Heſychio occurrit βλῆαξ [pro βιβλῆαξ ἀ βάλλομαι] βλαεθλῶαι, τρωθλῶαι. Ubi pro βλαεθλῶαι forſan legendum βλαφθλῶαι.
βλάβος ἀμφιδεξέσκησι, 22. 4. βλάβος μᾶζον, Xenoph. 421. D. βλαβὴ ὑ ζμικρὴ, 83. 24. βλάψιος ἀφίσιες, 96. 12.
βλαεθῆ ἡ δυάμις τῆ διαίτη, 137. 7.
βλητρίζϑ ἑωϋτὸν, Hippocr. 498. 40. βλητρίζων ϑ, 84. 34. βλητρίζιαϑ ὑ τῆ πλαλείῃ [κοίτῃ] 82. 22.
βλιχρὴ ναυτίη, 2. 6. *lenta nauſea*. ζφυσμοὶ βλιχροὶ, Hippocr. 605. 23. βλιχροὶ, ἀσθενεῖς, ναθροὶ, ἀπαλοὶ, λειυμβύοι, Heſych. βλιχρὸν νύγμα, Nicand. Ther. v. 446.
βόμβος. ἦχοι, βόμβοι ἀνὰ τ κεφαλὴν, 34. 28. βόμβοι μίχρι ζαλπίγγων κ αὐλῶν, 38. 18. βόμβος —— κὴ ἦχος ὺ ὠτὶ, Hippocr. 144. B. βόμβος, ἦχος, ψόφος, Heſych. βόμβος ἀτίμων, 85. 11. βομβίῃ ὥτα— οἷον ἄτιμος, 33. 22. βομβιεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Sapph. Od. βόμβος propriè ἐστὶν ὁ τ μελιτῶν ἦχος. Schol. Apollon. Arg. lib. 2. v. 133.
βορβορώδεια, κάκοδμα, 66. 19. βορβορώδεις ὀδμαὶ, Hippocr. 50. 10.
βορὸν ϵ λάβοι, 38. 19. βορὸν μ̃, ἰσχνοὶ ϑ, 36. 17. βορώτατος, Lucian. Timon. p. 47. D. at βορὸν *quod voracem reddit*; ὕδωρ κ ἀγρυπνίη βορὸν, Hippocr. 1180. E. vel abſtractum pro concreto, ὑδροπόται κ ἄγρυπνοι βορροί.
βρεμχώδεις φωνὴν, 17. 23. βρεμχώδεις φωναὶ, Hippocr. 839. D.
βρεμδεῖς ἀκμαθέην, 37. 15. βρεμώδισοι τ γνώμλν, 38. 17.
* βρεμδύπνοοι, 54. 18.
βρέχω vel βρέσσω. ἔβρεχε, Interpres quidem Ezech. xlvii. 5. βρέσσϑ, ζίει, Heſych. βρεσθῆ τὰ ἔνδον ϑ ϑώρηκος, 4. 2. *ferveant*.
βρεσμὸς, *agitatio, concuſſio*. βρεσμοῖσι, τοῖς ζεισμοῖς, Heſych. βρεσμὸς ὡς ὑπὸ ῥίγεος, 61. 14.
βρεχύς. ἐς βρεχὺ, 7. 24.
βρεχύδιος ἄνθρωπος, 59. 8.
βρεχύπνοοι, 45. 25. Hippocr. 1098. B.
βρεχυτόται φρενῖτικοὶ, 87. 10. Hippocr. 130. H.
βρίθει ὑμβύα, 48. 9. activé. βριθομβύη, Homer. Ιλ. θ. 307. βρίθουσαι κάτω ὀφρύες, 78, 36. neutraliter. ſic βρίθον, Homer. Od. ι. 219.
βρομώδεες ἐξερεύξιες, 17. 18. ἐρυγαὶ κακώδεες, βρομώδεες, 36. 21. βρομώδης, Symmach. in Job. xli. 34. Scribitur etiam per ω, βρωμώδης, teſte H. Stephano. Vocem βρῶμος ἐπὶ τ δυσωδίας, an uſurpari oporteat, dubitat Phrynichus, p. 26. utì & Thomas Magiſter. Sed ab H. Stephano affert. ex Dioſc. & Cyrill. At βρόμος, ὀσμὴ; & βρομίον, ὀζόμβον, Heſych. βρῶμος & ζαπρία, junguntur apud Joel. ii. 20.
† βύζϑ, 15. 12. βύζοντες, πλήθοντες. βύζον, πυκνὸν, Heſych. πλῆρες κ βεβυσμβόν, Hippocr. 588. 49. βύζλω, ἀθρόως, πυκνῶς, Erotian. Galen. Heſych. Hippocr. 592. 28.

Γ.

γαγάτου λίθου ὄσφρησις, 2. 14. Orph. de Lapidib. p. 143. Dioſc. lib. 5. c. 146.
γαγγραινώσιες, 28. 3. Hippocr. 559. H.
γαλακτοφάγων ἀνθρώπων ἤθεα σῖτον οὐκ ἔδουσι, 139. 15.
γάνυϑ τοῖς, Homer. Ιλ. υ. 405. † γάνυϑ ἡ φύσις τῆ τ παλαιῶν ἀπαλλαγῆ, 112. 11. γάνυμαι, χαίρω. ἐπιγάνυαϑ, χαίρειν, Heſych.
γανόωντες ὀφθαλμοὶ, 42. 30. & de thoracibus, galeis, hortis: Homer. Ιλ. ν. 265. Ιλ. τ. 359. Od. ψ. 128. γανόωντες, λάμποντες, Heſych. ἰγανώθλω, Ariſtoph. Acharn. p. 570. D.
γαργαλισμὸς τῆ πόνυ, 3. 36. γαργαλισμοὶ πλευρίων κ μασχαλῶν, 30. 7. γαργαλισμὸς, Hippocr. 381. 52. γαργαλισμὸς παρωδμίαι, 132. 4. γαργαλίζϑ, ἐρεθίζει. γαργαλισμὸς, κίνησις σώματος. γαργασμὸς, γαργαλισμὸς, Heſych. γαργαλίζειν, probat Phrynichus p. 16. non γαγγαλίζειν. In quem locum lege Nunnes. p. 15. & Hœſchel, p. 101. γαργαρίζειν, propriè *colluere os*; γαργαλίζειν, *titillare*.
γεγωνοτέρῃ φωνῇ, 47. 3. γεγωνὸν, τὸ ἐξάκουστον, μεγαλόφωνον, Heſych. γεγωνὼς, Homer. Ιλ. θ. 227. ubi Schol. εὐκόων. κρέζων. γεγωνέτω, Xenoph. 986. C. γεγωνίσκων, Thucyd. 548. D.
γειτόνημα τ καρδίης ὁ στόμαχος, 19. 3. γειτόνημα πρὸς καρδίλν, 65. 20. * γειτονώμα, 64. 25. γειτονύϑ, Hippocr. 764. E.
γέλως ἄσβεστος μίχρι θανάτου, 40. 32. *riſu emoriri*, Terent. Eun. Act. 3. Sc. 1. ἄσβεστος ἐνῆρτο. γέλως, Homer. Ιλ. α. 599. ubi Schol. μεταφορὰ ἀπὸ τ πυρός.
γθόνα ϑ πύν, 49. 33. ὑγρῶν, 51. 35. αἷμαλος, 53. 21. λίθων χρονίη, 60. 25, 27. λίθων δύφν γθόνα ἐς ἄγγος τρίψαι, 144. 12.
γεύματα, 135. 6. & 52. 37. *res guſtata, cibi*. γεῦσις, 52. 32 *guſtus*, αἴσθησις. Heſych. utrumque, γεῦμα, γεῦσις, ἔδισμα. δοτέον μίσφα γεύσιος, 135. 36. *dandum, quantum ad deguſtandum ſatis eſt*.
γίγνϑ τυτέοισι παίταλος, 3. 2. ἀπάτη, 3. 4. δύχη, 5. 37. νῦσος ἐς αὔξησιν, 38. 18. λῶ τι τ ἀπαλίχνων ὺ φλεγμασίῃ ἢ γεγονὸς, 38. 21. γίγνεσθαι κοῖλε ξυναποθνήσκειν, 127. 6. *morbus aliquando non niſi cum agro moritur*.
γλαύκιος, 79. 36. γλαύκος τὸ λεπίσμα τ ταφυλῆς περὶ πλησθῆ, Heſych.
γλαυκάζουσι φαντασίη γίγνϑ, 53. 4. *dulceſcere arbitrantur*.
γλίχρον ἔλαιον, 85. 17. γλίχρωμα, 84. 1. πλισσάνης, 101. 34. Hippocr. 385. 3.
γνώμλν ἐς μανίλν ἔτρεψε, 34. 16. ἡ γνώμη εὖ σφίσι αὐτέλεον μίμνῃ, 134. 27. *mens illis manet integra*. γνώμη δύσαλος ὑδὲ ἔμπεδος μίμνϑ, 87. 28. γνῶμα τ αὐταρκίης, ἡ δυώαμις, 83. 31. τάδε γνώματα τ λύσιος τ νόσου, 87. 28. Sic γνῶμα, Herodot. 255. 31.
γόνυ (pro γόνυ) ἡ ῥοὴ, 64. 2. γουῶ ἀλοῆς, Homer. Ιλ. ι. 530. γόνος pro γονὴ, Hippocr. 234. 3. γουῶ, γονίμῳ τίπῳ, Heſych. γονοειδὲς ὄργν, 30. 7. Hippocr. 1217. C.
γραφῇσι, *picturis*, 82. 18. Sic γραφῆς, Lucian 876. C. ἄλλη τις γραφὴ, *ſcriptura, opus alicujus ſcriptoris*, 135. 1.
γυὴς, χωλὸς, Heſych. Lycophr. v. 144. γύϊος, 74 22. γυώσω, χολώσω, Heſych. γυῶσαι τ ἄνθρωπον, 108. 14. Hippocr. 820. E. Homer. Ιλ. ῥ. 402. γῦα λύονται, 65. 7. λωΐτο γῦα, Homer. Ιλ. η. 16.
γυμνὰ ϑ σειρῆ ὠὰ, 113. 9. ϑ ὀστρακώδεος, 133. 6. & ἀπὸ ϑ ὀστρακώδεος, 138. 24. γυμνὸς ἐσθῆτος, ὅπλων, H. Steph. ex Herodian. γυμνάζειν ὄψιας, 132. 30. γυμνασίη, 146. 7. τὰ γυμνάσια, 132. 29. γυμνάσια ὀρθὰ ἐς σέρια κ ὤμνς, 129. 27.
† γυναικώδεες, 57. 29. & 64. 9.

Δ.

δαίμονος ὁδὸν ἐς τ ἄνθρωπον, 34. 22.
δάκνϑ κοιλῇ, 51. 13. δακνώδης θέρμη, 52. 32. δακνώδεα ἔδεα, 25. 19. ἔδεσι δακνῶδες τῆ ἕλκεος, 63. 17. Et ſenſu paſſivo; δακνώδεες γαστὴρ, 52. 24. *qui mordentur in ventre*; aut *quibus venter mordetur*.
† δάμνϑ θηρία ἐς ἀνάπαυλαν ὀργῆς κτήσι, &c. 85. 9.
δάπτει [νόσημα] 32. 14. *exedit morbus*. δάπτει, Homer.

mer. Ιλ. λ. 481. de leone. *δάπλειν, ἐσθίειν*, Hesych.
* *δάπλως*, 43. 27.
† *δαλύσιαζ*, 76. 29. *δαλύσειν, λαφύσσειν, ἐσθίειν*, Hesych.
* *δειδίσσειν τ̃ αὐγλῷ*, 83. 2. *timeant lucem.* *δειδίσσεται Ἀχαιὸς*, Homer. Ιλ. ν. 810. *terret.* Schol. *ἐς δέος ἄγειν, ἐκφοβῆς*, & Eustath. *τὸ δειδίσσαζ εἰ μὴ Ὅμηρος καὶ παθητικῶς λέγοιτο. — ὁ δειδιστόμβρος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲ τ̃ ἐκφοβοῦντα, πότε δ τ̃ φοβούμενον.*
δεῖμα, δέος, φόβος, φόβητρον. δείματα, φοβήματα. δειμαίνω, ἐκφοβῆται. δειμαλώδη, φοβερῷ, Hesych. *δεῖμα, ἐφ' οἷσι δειμαίνω*, 88. 3. *δεῖμα φέρων*, Homer. Ιλ. ε. 682. *δειμαίνοντες*, Hymn. in Apoll. v. 404. *δείματα παιδίοισι*, 40. 31. † *δειμαλώδεες ὄνειροι*, 36. 9. *πάθος δειμαλῶδες τὰ πάντα*, 77. 33. *δεῖμα*, Herodot. 226. 14. *δειμαίνειν*, Idem. 41. 20.
δεικνύω. ἐδείκνυε, 75. 9. Herodot. 171. 4.
δεισιδαιμονία. ἐς δεισιδαιμονίλω τρέποντ, 35. 25.
δηθιώει, 32. 28. Homer. Ιλ. α. 27.
δηλητήριον [sub. *φάρμακον*] 59. 33. *perniciosum venenum.*
δημότῃσι, popularibus, 36. 27. *plebeiis*, 129. 6. *δημότης, quidam de vulgo*, 42. 15. *δημότης, ὁ ἐκ τ̃ δήμου · δηλοῖ δ καὶ ἰδιώτλω*, Hesych.
δῆξιν ἄλσος, 103. 21. *δῆξις* [τ̃ *βδιλλῶν*] 118. 31.
δηρὸν, Homer. Ιλ. ζ. 435. ubi Sch. *δηρὸν, δλὸν, ἐπὶ πολλὸν χρόνον. ἐς δηρὸν*, 38. 31.
ἀμβρωσις ἀγελαίνη, 72. 25. & 16. 5. & 70. 13.
ἀμελαγὼν, diducens, τὰς ὀδόντας, 5. 6. *διήγαγες τὰ σκέλη*, Ezech. xvi. 25.
* *ἀμδιξις. ἀμδίξιν χρόνου*, 145. 7. *successionem, propagationem.* [*πάθος*] *ἐκ ἀμδίξιος πατέρων*, 148. 11. *morbus à parentibus traductus. ἀμδίξις, humorum ex parte in aliam transitus*, Hippocr. 1170. A. *ἀμδίξις, morbi unius in alium transitus. τὰ σμικρὸ μείζονων ποιέεται ἀμδίξιας.* 127. 6. *ἐκ ἀμδιξίος κεφαλαίης.* 33. 25. *ἢν μὴ ἐκ ἀμδίξιος νόσω, ἀλλ' ἐξ ἑαυτέω ἄρχῃ ὁ λήθαργος*, 88. 12. *ἢν ἐξ ἑτέρης νόσω ἀμδίξῃ ἡ λήθη*, 88. 7.
† *ἀμδηλος τῆσι μιλεδώσεσι*, 62. 31.
ἀμδιδερήσκεσι τὸ πάθος, 11. 14. *ἀμδιδερήσκεσι τ̃ ὄλεθρον*, 25. 25. *ἀμδιδερήσκει, ἀμφδύγει*, Hesych. *ἀμδιδερήσκῃ πᾶν ἔδεσμα ἡ τροφὴ*, 71. 13. *non concoquitur cibus.*
ἀμείδῃ χρειὴ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ, 32. 10. *χρειὴ ἀμείδεται ἀνδρῶν*, Homer. Ιλ. ν. 277. ubi Schol. *δείκνυ), φαίνεται. ἀμείσετ) [χρείτλω*, Ιλ. θ. 535. Schol. *γνωρίσῃ &] ἀμείσεται*, Hesych.
ἀμθεσις, affectus morbi. ἀμθεσιν ἡ χέσιν, Galen. lib. ad Thrasyb. *ἀμθέσι*, 143. 4. *ὑπὸ τ̃ ἀμθέσιος τ̃ νόσου*, 34. 39.
* *διαύθι), succenditur utrinque, πλούμων*, 46. 17. quasi velit *in utroque lobo.*
† *δίαυμον φλέγμα*, 10. 17.
διαίνω. διᾶναι τὰ ἕρια, 125. 4. *διαίνεσθε*, Homer. Ιλ. ν. 30. Schol. *ἀμδρόσχοος ἐγχύσεσθε. ἀμῆναι, σπῆξαι, πλυῦναι*, Hesych.
διαίρω. διηρμύαι φλέβες, 13. 36.
ἀμαΐσσῃ, procedit, φλέψ. ἀπὸ, &c. 24. 13. *ἀμαΐσσῃ ἡ ὀδμὴ μέσφι*, &c. 63. 25, *pervadit, perrumpit. διαΐσσουσιν ὀδμαὶ*, Hippocr. 457. 24.
διαληθέντι λεπτῶς, 136. 30. *modico cibo refecto.*
διακονέεται τάδε τὰ μέρεα θώρηκι ἐς ἀναπτολὼ &c. 9. 13. *φλεδὸς διακονδυμένης τὸ αἷμα*, &c. 15. 29.
διακεκρίαζ, distingui, ἄλλω ἄλλης ἀναλογίω, 17. 26. *ἀμάκρασις. ἰσχεῖν* [*σάρκας ἔχειν*] *ἐς ἀμάκρασιν τ̃ ἀκανθῶν*, 150. 3. *donec* [*à carne*] *spinæ discedant.*
ἀμάκρασις, secretio, τ̃ ὕδρων ἀπὸ αἵματος, 26. 8.
διαλείπῃ, intermittit, μανίη, 37. 8. *ὃ διαλείπουσι, ὑρέουσες*, 59. 6. † *ἀμάλειψις ἀτελὴς*, 37. 9. *διαλείψιες τ̃ παροξυσμῶν*, 47. 21. *διαλείμμασι*, 34. 25. *διαλείποντες πυρετοὶ*, Hippocr. 133. H. *διαλείποντα ὁκόσον*, &c. 148. 24. *interjicientem tantum temporis*, &c.
ἀμάλευκα κέρδεα ἐπὶ μελανλάτῳ, 76. 25. *albo & nigro colore intermixta.*
διαλλάττειν, præterire. διαλλάξας Μακεδονίαν, Xenoph. 517. B. Sic hìc metaphoricè *διηλλάξαντο τ̃ κίνδυνον*, 104. 16.
ἀμάλλαζ, transilire, eodem sensu, quo præcedens. *διάλλαντο τ̃ ὄλεθρον*, 24. 2. [*ἀμάλλη), Xenoph. 944 D. διαλλομένη*, Id. 945. B.] Quid si legeretur *διηλαύνατο*? Aut saltem *διήλαντο*, vel *διήλλοντο*? Crass. vert. *depellere*; quasi legisset *διελήλαντο* à *διελαύνω.* Hesych. *διήλασεν, διῆλθε, διεπέρασε.*
† *διαλυτικὰ χυμῶν*, 84. 23. *humoribus dissolvendis aptè. νόσοι διαλυτικοὶ*, Hippocr. 124. A. *corpus dissolvunt, languidum reddunt.*
διαμπερὲς, 77. 2. Hippocr. 756. D. Homer. Ιλ. ρ. 112. Schol. *διαμπαξ, διόλου.* sic Hesych. & Erotian. Xenoph. 318. C.
διαναπαύεσθαι, 92. 20. *interquiescentem*, vel *interquiescere jubentem*, nam utrumque sensum admittit. *διαναπαύει*, Hippocr. 1169. H. *διαναπαύεσθαι*, Id. 339. 23.
* *ἀμάνηψις. ἐς τ̃ τ̃ χυμῶν ἐξαίρουσίν τι καὶ διάνηψιν*, 143. 26. *ad evaporandos dissipandósque humores.* Quid si pro voce *διάνηψιν* substitueretur forsan *διάθεσιν*? nam eâ utitur Aretæus, 60. 18. & Hippocrates 244. 7, 8. jungit *ἐξαιρεῦται* & *διηθέει.* Aut *διάπνοιαν*? nam Aretæus utitur verbo *διάπνοος*, 7. 24. & 104. 23. si retineatur *διάνηψιν*, legatur *διάνηψίν τι καὶ ἐξαίρουσιν, ad excitandos & evaporandos.*
* *διαπάρσιος ὀσίων ἰσχύων ἐς*, &c. 7. 27. *διαπέρσῃσι, διακεκλάσμενος*, Hesych.
διαπίμπλῃ ἡ φύσις τ̃ τροφῆς παντὶ, 51. 19. *διαπεμπὴ τροφῆς*, 9. 13.
διαπερᾶν & *διαπερᾶν, pertransire, penetrare. διαπερήσασα——διαπερήσασα*, 24. 21, 19.
διαπλασσόμβοι ἰπνικῆες, 61. 22. *efformati in figuram oblongam.*
διαπλέει κάτω τὰ ψαρμία, 61. 5. *delabuntur; navigant deorsum.*
διαπνέειν, diffiare, dissipare. διάπνοος [*τὸ κακὸν*] 7. 24. & neutraliter, *διάπνοος τὸ ἄλσος*, 104. 23. *διαπνοοθήσει) ἡ κεφαλὴ*, 87. 26. * *διαπνοὴ ἀτμῶν καὶ θέρμης*, 84. 23. *διαπνοὴ, spiritûs transmissionem*, 67. 21.
† *διαπλεῦσαι βρόγχον*, 139. 12. Hippocr. 393. 49. *expandere. διαπλύσαι* [falsò *ἀμαπλύσαι*] *διαπλεῦσαι, ἀνδρεῶσαι, διασῆσαι*, Hesych.
διάπνοος ἕλκεσι, 111. 16. *ἕπαρ*, Hippocr. 1260. B. *διαπνεῖσκει*, 45. 6.
διαπύρησις πύρωσις, 61. 4.
διαρκὴς ἐς διαπολὼ εἶκος, 46. 26. *τροφὴ*, 102. 7. *διαρκέσεις ἐς πολλὸν*, 46. 11. *διαρκῆσαι, βοηθῆσαι*, Hesych. *διαρκοῦντες, βοηθοῦντες*, Erotian. *οὐκ ἐς μακρὸν διαρκέσει*, 13. 6. *non diu est superstes. ἢν ἐς τὸ ζῆν ἔτι διαρκέῃ*, 5. 31.
διασημαίνῃ [cum genitivo] *τ̃ ἐμπυήτος μέρεος*, 17. 31. *indicium est.*
διασήπω. διασαπὲν ἔνερθεν, 22. 9.
διασπείρῃ ἅπαν αἷμα παντὶ, 51. 25.
διάστροφος ποικίλως κεφαλὴ, 3. 15. *διάστροφα ποικίλα πρόσωπα*, 5. 11.
διασφίγγειν τὰ μέρεα, 3. 7.
* *διάσφιγξις κεφαλαὶη*, 108. 19.
* *διασφύξιες δρτηρίης*, 16. 26. *ἐγκεφάλου, φλεδῶν*, Hippocr. 383. 4.
* *διαχάσαι φλέδα*, 124. 12.
διαλμυθλῶαι ἐς μέλεα τ̃ ἄνθρωπον, 79. 17. *διαλμύξαι τ̃ ἄνθρωπον*, 6. 3. *διαλμύξας*, Homer. Ιλ. φ. 3. Schol. *διαλεμών.*
* *διαλμίζομαι. διαλμίσθη τὸ ξύμπαν χλιῶν*, 87. 26. *perspiravit.*
διαφανέα ἔμπυρον καυλῆρες, 48. 26. *διαφανὲς, λαμπρὸν, διάπυρον*, Hesych. *διαφανέσι, διαπύροις*, Erotian. *διαφανέα τὰ ζιδήρεα*, Hippocr. 891. H.
διάφορον, differens, 143. 5. *διαφορῆς δεομένοις τι ἡ χρέσις πρὸς ἀριστερὰ δεξιοῖς*, 39. 31. *potestate & crisi dextras partes à sinistris differre* [hoc docet.] *διαφορεῦνται, dissipabantur*, 58. 4. *διαφόρησις*, apud medicos est humorum dissipatio.
διάφυσις τ̃ δρτηρίης, 120. 6. *commissura arteriæ. διάφυσιν*, Hippocr. 760. F. 842. C. D. 6. 30.
διαχωρέουσι, excernunt, λόγκαι, 52. 29. *διαχωρέματα*, 21. 6. *διαχωρέματα——μόλις διαχωρήματα*, 52. 25. *διαχωρήσιες πυκιναὶ*, 49. 9. *διαχώρησιν*, 149. 24. Hippocr. 1245. A. 217. B.
δίδαγμα τόδε πρῆγμα, 39. 31. *hoc docet. διδάσκαλος ἀγαθὴ ἡ πεῖρη*, 90. 28. *ἔσαν* [*πειρίαν*] *ἀγαθὼ διδάσκαλον τ̃ ἀρέων*, Lucian. 43. C.
δίδοω pro *δίδωμι. δίδοῖ*, 83. 23. Herodot. 29. 5. Homer. Ιλ. ι. 515.
* *διείζῃ* [*assuefiat*] *χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα*, 32. 21. *diu moretur.*
διειδὴς [*χολὴ*] 52. 11. *λαμπρὸς, διαυγὴς*, Hesych. Suid. *διειδὴς ὄρασις*, Polychr. in Ezech. i. 4.
διεκθέει, 20. 30. & 48. 34. & 149. 25.

* *διεκχέῃ*

* διεκχίη τὸ αἷμα, 117. 4.
διεκχθίνθω πῦον, 42. 1. *traducto pure.* à διεκίγνω vel διεκίχω pro διαφίεμι. διεκίκας, Herodot. 6. 34. & ex aliâ significatione, διεκχθίνθων, Herodot. 44. 29. *contendentibus.* διαφίεμι enim *traduco*; διαφίεσι αἶμα, Herodot. 113. 2. διαφίεται πυκνὰ χρῆσι, Hippocr. 522. 2. & *differo, discrepo.*
διεξάγουσα τροφὴ, 117. 32. *cibus facilè per alvum transiens.* Sic ἐξεσαγόντες intranſitivè, Homer. Ιλ. ν. 435. Schol. ἔξω πορευόμενοι.
* διεξεθέματα μικρὰ, 9. 2.
διεξίασι φοναὶ, 66. 22. Et à διεξίω [utì ἐξίει apud Herodot. 2. 34.] διεξίωσι τὸ ζῆν τὸ νῦσω παῖδες, 94. 30. *exeunt è morbo, evadunt morbum.*
διέξοδον τῶν λίθων ἡ φύσις τοῖσι ἀνθρώποι ἐς ζωὴν, 19. 23. *hominem in vitam restituit.* διέπειν, *administrare*, frequentius cum accuſativo rei; διέπει τροφὴν, Homer. Ιλ. ζ. 107. Schol. διέπουσι, διοίκει. διέποντες ἀγῶνα, Herodot. 184. 15.
† διεφθίη τὰ ἀγγεῖα, 16. 10.
διζεμβρίοι, 80. 3. Homer. Ιλ. ε. 168. Herodot. 37. 16.
διηγεῖται, cum accuſativo rei ſæpius; διηγεῖ λοιμὸν, Lucian. 371. C. perſonæ rariùs; ψυχὴν διηγεμβρίης τὰς ἀνθρώπους, 20. 20.
διηθὲς ἄμυλος, 98. 18. *percolatus.* Aoriſt. 2. Particip. διηθέω † διήθησι τὸν ὄρον, 60. 18.
διῆκα. ἐ διῆσι ἔδρη, 6. 36. *nil tranſmittit; non dimittit.*
διίστημι. διαστήσας ἀπὸ τὰ ξυμμισγόμενα, 17. 28.
διαστάσιες κεφαλῆς, 132. 19. *diſtractiones.* διαστάσει, 83. 26. *intervallo.*
διχοῦν [κιονὶς] 8. 12. *bifida columella.* τὸ διχοῦν γλώσσης, Hippocr. 156. A. δίχρων, τὸ οἷον δίχροον, ὅτιφ καὶ διχοειδὲς ὀνομάζουσι, Galen. Expoſ. Voc. Hippocr.
† διπόσιες κεφαλῆς καὶ ὀφθαλμῶν, 132. 32.
διοίγνυσι τὸ στόμα, 46. 28. διοίγω, Sophoc. Ajac. v. 353.
διοιδέουσι [φλέβες] πολὺ μίζονες, 54. 21.
διόλλυται τροφῆς ἐπιμελὴ, 83. 26. *interea perditur*, &c. Sic διόλλυται καιρὸς, Plat. lib. 2. de republ.
δίπνοι βολαὶ, 132. 31. inter exercitia corporis. Homer. Ιλ. ζ. 774.
† δίπλεον στόμα, 3. 37. Hippocr. 543. 10.
διπλοῦν αὐλὸν, 77. 3. *duplicem tibiam.*
δίψαι πυρεφλεγέες, 59. 14. δίψος ἀκρητίης, 59. 10. διψαλέα ὄρεσσα, 20. 11. διψαλέος μῦς, Batrachom. v. 9.
διψώδεες, 20. 3. διψώδης οἶνος, Hippocr. 392. 25.
διώκουσι Σουλμοὶ ἐς τὸ ξωιχὶς καὶ πυκνὸν, 115. 24.
διῶται, 48. 26. & 58. 27. * διωσμὸν χειρῶν, 132. 29. inter gymnaſia.
δοιοὶ, 69. 19. [poetica vox pro δύο] Homer. Ιλ. μ. 455. δοιαὶ, 73. 16.
δοκέει, 73. 15. *apparet, in conſpectum venit.*
δόκησις τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον οἷον φαντασία, Heſych. δόκησιν παρέχοντες, Thucyd. 155. C. Schol. δόξαν. πάντα μᾶλλόν ἐστιν ἢ δόκησις ἰσχίη, 74. 28. *quidvis videtur potiùs eſſe quàm iſchias.*
δονέων ἐστὶ ἀκοῦσαι, 57. 10. *auditu ſonorus eſt.* & mox δονέει. lin. 11. At vulgò δονεῖ, κινεῖ, ταράσσει, Καλλίει, Heſych. Sic Homer. Ιλ. ε. 55. Ιλ. μ. 157.
δόσις, 104 9. δόσιες πλείονες, 131. 27. de portione medicaminis cujuſlibet à medicis præſcriptâ. ἤθιον τὴν δόσιν, Geneſ. xlvii. 22. *demenſum unicuique conſtitutum.*
δοχὴ πλούσιον θώρηξ, 13. 8. id eſt, δοχεῖον, *receptaculum.* Sed alibi δοχὴ, ἄεισον, Heſych. *convivium*, Geneſ. xxi. 8. Luc. v. 29.
δρῆν λύπιλον, ἀφαλείας, νόσων ἐπικρύψιας, 138. 6. *efficere, ut morbi conquieſcant, intermittant, lateant.* ὁ δρήσας τὸν χάρον, Thucyd. 124. D. Schol. ὁ δρξάμενος χαρίζεται. δρῶντα αἰτίη, 74. 16.
δρόμον νίκησε [Ionicè pro ἐνίκησε] 75. 29. *curſu vicit.*
δρυπεῖαι ἰλαὶης, μὴ ὠμῆς, 85. 16. δρυπεῖαι, λέπι δένδρεα πιπτωκότα, ὠμὰς [lege μὴ ὠμὰς] Heſych. nam δρυὸς, πᾶν δένδρον, Heſych.
δυώαμαι, *firmâ ſum valetudine.* ἠδυώατο [augmento Atticè geminato] 42. 7. Opponuntur hìc ξωιήξιες & ἰσαρκῆτο, δυσφορίη & δύφορως εἶχεν, ἀδυωαμίη & ἠδυώλο; utì apud Lyſiam (in H. Steph. Theſ.) δυωάμην & ἀδυώτου: apud Æſchinem (in eod.) ἀδύατος & ἀρρώστων. τὸ δυώμενον ζῆν & ἐς ζωὴν, 18. 24, 26. τὸ πρὸς δυώαμιν, 150. 14. δυωτάται ἐς τὸ ζῆν τυτίοισι καὶ τὸ σμικρὸν αἷμα, 91. 21.
† δυσλαισίη, 18. 7. & 107. 33.
* δυσιλεφάδια, 69. 31. Hippocr. 1090. G.
† δυσπίχεται αἱμόῤῥοια, 118. 32.
δύσθυμοι, 36. 26. δυσθυμίης, 36. 29. Hippocr. 954. E.
δυσκαμπίες τῇ ῥάχι, 61. 9. δυσκινησίη, 30. 10.
† δυσκρασίη, *mala temperies*, 74. 18. † δυσλύτων ἑλκέων, 42. 11.
δυσμαθίης, 34. 27. δυσίνεργοι πολλοῖσι ἀλλοκότοισι, 34. 26.
† δυσοφίη, 62. 33. quod verbum ſinè authore & exemplo afferri ſcribit H. Stephanus; citátque δυσοφιῶντας, ex Dioſc. lib. 1. cap. 39.
δυσπνοεῖ ἡ ἀναπνοὴ, 46. 4. δύσπνους, 16. 9. τὸ δύσπνουν, Hippocr. 219. F. δύσπνοια, 10. 16. δύσπνοισι, 9. 10. & [pro δυσπνοίη] δυσπνοὴ, 15. 31.
δυσύγκριτοι τὸ μίτρον, 91. 19. δυσύγκριτον ἴχνος, Sophoc. OEdip. Tyr. v. 109. Schol. δυσκαλάληπτοι, utì & Suid. & Heſych.
δύσφορος, Hippocr. 1242. G. δυσφορώτερος, 42. 21. Hippocr. 73. B. † δυσφορίη, 42. 6, 20. Hippocr. 194. A.
δύχρηστοι βαδίσαι, 123. 18.
δωρόδοκοι, 75. 37. Craſſus vertit, *avari.* Heniſch. & Oxon. *munifici.* utì & G. Morelius in ſuis annotationibus ad Aret. (anno 1554. edit.) Vox illa apud Heſych. duplicem habet ſenſum, δωροδόκος, δικόρμος δῶρα. δωροδοκεῖ, δίδωσι δῶρα. δωροδοκεῖν, δῶρα λαμβάνειν. δωροδοκία, τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. Sic Suid. δωροδοκήσαιτε [vide Ariſtoph. p. 292. A. & 238. E. ubi conſule Schol.] ἐ μόνον δῶρα διδόναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. Sed Aretæi loco magìs convenit *munificentia* quàm *avaritia*: ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι; & 36. 11. ἁπλοῖ—πολύδωροι.

E.

ἐᾶ, *omittit*, ἐᾶσαι, 51. 24. ἐᾷν. ἀφιέναι, Heſych.
ἑβδόμης [ſubaud. ἡμέρης] 10. 22. ἑβδομαῖος ὀδυτέρης, 10. 23. ἑβδομαίῳ, 83. 13.
ἐγκισσοειδὴς φλεγμονὴ, 26. 10. ἔγκοιον κακὸν, 56. 32. τὰ ἔγκοια, Deuteron. vii. 13
* ἐγκισσώσκω. ὅτι ἐμοὶ ἔρωτα ἐγκισσώσκων, 36. 27. *ſuum amorem non agnoſcebat; fateri nolebat.*
ἐγκολάφομαι. ἐγκισσοφθῶ οἶνος, 130. 19. *adſcribatur, addatur.*
ἐγκαθειρμὸν, 25. 7. ἐσκαλακεκλειστρὸν, Heſych. & eodem ſenſu ἐσκαθειρχθὶν, 4. 3. Ubi, ne ſcribatur ἐσκαθειρχθὶν, vetat plurium aſperarum concurrentium κακοφωνία. Euſtathius [in Homer. p. 1387. l. 3.] notat ſcribi ἕρσω pro καλύω, & ἔρσω pro κλείω. ſed Heſychius, nullo facto diſcrimine, ἐέρξαι, κωλῦσαι, ζυσκλεῖσαι.
ἐσκαφὴ τροφῆς διόλλυται, 83. 26.
† ἐσκαίρας ὑκίτι εἶασι τῇ ἀρχῇ, &c. 136. 9. *non ampliùs ſe opportunè habent*, aut *idonei ſunt ad*, &c.
ἐσκαλινδέεται τῇσι ψάμμοισι, 130. 29. ἐσκαλινδεῖται, ἐναιαρεῖται, ἐνδιαλέεται, Heſych.
* ἐσκάμῃ τὸ θέρμον ἐς ἔργον, 52. 1. *delaſſetur calor in opere.*
ἐσκαλαλείπουσι πυρετοὶ μετεξετέροισι, 114. 34. ἐσκαλαλείπει ἕλκος, 111. 16. Hippocr. 1009. C. ἐσκαλαλιπόντος ἐντερὴ ὑμφὰ, 8. 11. † ἐσκαλαλιμπαιόμφαλος, 104. 28. Hippocr. 67. 6. ἐσκαλαλιμπαιόντων, Pſalm. cxix. 53.
ἐσκίσται ἐν λαγόσι, 28. 11. pro ἐσκῆται.
ἐσκρατίης, 64. 18. *temperantiâ.* cui opponitur ἀκρασίης, lin. 27.
ἐσκρύπτω. ἐσκεκρύφθαι, 6. 20. ἐσίκρυψι, Homer. Οδ. ε. 488. Matth. xiii. 33.
ἐσπηγόρσι, cui opponitur ὕπνῳ, 46. 24. ἐσρήσασι πάννυχοι, 84. 32. Sic Homer. Ιλ. λ. 550.
ἐσχαρώδιος τρόποι, 129. 6.
ἐσχειρίων ὑκίτι τοῖσι, &c. 6. 4. *impotens ampliùs auxiliandi.* Sic Hippocr. 3. 27.
ἐσχείμπλη ἀρθεῖτις ἐς ἄρθρα, 74. 21. Hippocr. 654. 23. Homer. Ιχ. ε. 415. Herodot. 71. 4. ἐσχείμψαι, πλησιάσαι, ἐσγίσαι, Heſych. † ἐσχείπλουλα τῷ ἥπαρι, 137. 28. ἐσχείπλων, προσπελάζων, Heſych.
ἐσχεῖν, cum accuſº. & datº. ἐσχεῖεν τάδε τοῖσι χώροισι, 123. 34. cum accuſº. duplici, κολλύριον ἔσχεσον τὰς ὀφθαλμὰς, Apocal. iii. 18. Sic διαχεῖεν, 124. 1. * ἐσχείσμασι, 99. 25.
ἐσχρησίη, 53. 8. ἐνισχρήσιον, Thucyd. 188. C. Schol. ἔν τινι τόπῳ πολὺ χρήσιον ῥεῦσαι.
* ἐσχυλώσιος, 150. 19. ἐσχύλωσις, *ſucci derivatio.*

ἰσχνμάσιος, Hippocr. 1037. F. χύλωσις, Dioſc. lib. 2. cap. 108.
ἴσχυλον, 124. 1. χυλὸς ἰσχυλὸς ἐς τ῀ ῥῖνα, 131. 21.
ἰδετὸν, 37. 2. idem ac ἴδισμα, 58. 6.
ἰδρύειν πάθεσιν, 71. 13. ἰδρῦσαι τὸ πνεῦμα, *ſtabilem conſervare*, 135. 15. ὁ ἰδρὼς ἵζει, 137. 29. *firmiter hæret.*
ἴδιος, ὁ ἴδιός ἐστι ἀφίστη, 132. 25. ἰδιωτρόφοι, 121. 33. ἰδιωτικὸς αὐλὸς, 85. 11.
εἶδος, *genus.* εἴδει ἑνὶ τῶν, 92. 27. εἶδος μανίης ἕτερον, 38. 35. Hippocr. 428. 19. Sic ἰδίαι μόρσαι, 37. 29. εἶδος, *habitus corporis.* τὸ εἶδος ἐς ξηρὸν τρέπει, 37. 19. Hippocr. 1090. G. *aſpectus*, & εἶδος & τροπὴ τοῦ εἴδεος. 42. 15.
εἴκω. ἔοικε [*videtur eſſe*] ἄτοπος, 4. 5. ἐοικυῖαν [cui opponitur ἀτρεκίῃ] εἰκότι, *verisimilem*, 74. 11. οὐκ εἰκότως, *non ut par eſt*, 37. 10. εἰκότως, πρεπόντως, δικαίως, Heſych.
εἰλέω pro εἰλίω. εἰλῶν] ὀφθαλμοὶ, 33. 7.
εἰσβολὴ, 74. 25. εἰσβολῆς & παροξυσμοῦ, 84, 26.
εἰσπνεύσιμος ἐς τ῀ ἀναπνοὴν, 6. 26. εἰσπνοῇ μιῇ, 6. 25.
ἔκρυσις τ῀ τεφρὸς ἐς τὸ ὕπαρ, 118. 16.
† εἰσωθεῖν, *intrudere*, 57. 5.
ἐκ θανάτου αὖθις ἐσόμενοι, 76. 1. ἐκ θανάτου πεφυγότες, 75. 6.
ἐκβαίνω. ἐξίσῃ τοῖσι τὸ ἄρθρον, 41. 10.
ἐκβλαστάνω. ἐξεβλάστησε τ῀ φυλὴ, 114. 31. ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης, Job xxxviii. 27.
* ἐκβλιχμάνῃ, 144. 27. *viſcoſum reddit.*
* ἐκδυθωμῇ, 127. 5.
ἐκδιαιτᾶσθαι. ἐκδιαιτημένοις λεπτῇ διαίτῃ, 65. 23. *uſus tenuiore victu.* At vulgò aliud ſignificat; ἐξεδιαίτησε τ῀ νομίμων, Thucyd. 86. B. Schol. ἔξω τ῀ νόμων διῆγε.
ἐκδιδάσκω, *edocet, indicat*, 71. 11.
ἐκδιδοῖ ὑδὼρ κοιλίῃ, 25. 18. ἐκδιδῷ κοιλίῃ ἐπὶ μᾶλλον, 50. 10.
† ἐκδιηγεῖσθαι, 3. 3.
ἐκζέω, *effervεo, ſcateo.* ἐξίζουσι δολίαι, Herodot. 181. 38. μὴ ἐκζέσῃς, Geneſ. xlix. 4. cum accuſ. ἐξίζουσι χαύληκας, Exod. xvi. 20. & in paſſivâ voce, ἐκζέομαι, *effervεſio*; ἐκζεσθὲν, 145. 14. Sic ζεσθὲς, H. Steph ex Dioſcor.
† ἐκθέον, *excurrens, effluens*, 143. 14.
ἐκθνήσκω. σφέας ἐθέλοντες ἐκθανεῖν, 79. 31.
* ἐκθορνύμβοι, *exilientes è ſomno*, 26. 20. Sic ἐκθορέω: ἐξέθορες, Lucian. 100. D. ἐξέθορε κλίνης, Anthol. lib. 1. cap. 45. Epigr. 1.
* ἐκθορυβώμβοι ἐκ τ῀ ὕπνων, 36. 7. οἱ ὄνειροι θορυβέσαντες αὐτὸν, Sapient. xviii. 19. quem locum confer cum Aretæo, lin. 7, 9, 10.
† ἔκκαυμα ταραχῆς γνώμης καὶ ἀταξίης, 124. 34. ἐκκαύσιες, 7. 26.
* ἐκκοπρωθῇ τὸ ἔντερον, 94. 3. eodem ſenſu quo * ἐξεκόπεσεν αἰθρίη ἀπὸ κοιλίης, Hippocr. 1100. B.
ἐκκρεμὴς ἀπὸ τ῀ ὑπερώης σῶμα, 7. 34. ἐπὶ γαστέρα τὸ παιδίον, 94 24. ἐκκρεμία ἐς τ῀ ἀγκαλίδα, 99. 10.
ἐκκρούω. βραχὺ σάγδιν ἐξέκρουε, 26. 24. ἔκκρισις ὕδρωτος ποσὸν, 47. 2. αἷμα λος, χολῆς, ἰδρῶτος, 37. 24. ἐκκρίσι, 44. 32.
ἐκλάμπει ἡ θέρμη, 42. 5. ἐκλάμπει πυρετὸς, Hippocr. 15. 9.
ἐκλείπει ἀφὴ, 39. 8. *deficit.* & activè, ἐκλείπει τ῀ ψυχὼ τὸ σῶμα, 101. 12. ἔκλειψις κινήσιος ἡ ἀφῆς, 39. 8.
ἐκλύειν, *diluere*, τὸ οἰνῶδες, 84. 15.
ἔκλυσις & τόνε τ῀ φύσιος. 19. 8. μελίων, 21. 4. ἐκλύσιες δυσάμιος, 70. 9. ἔκλυσοι, 17. 19.
ἐκμαγεῖον αἷμα λος, 51. 16. *quod deterget ſanguinem.*
† ἐκμαίνειν, *in furorem abducere.* ἐκμαίνῃ τ῀ ψυχὼ, 32. 15. ſic 37. 2. & Hippocr. 68. A. ἐκμαίνῃ μεχάλεια, Anthol. lib. 7. Epigr. ultim. ἐκμαίνουσι, 37. 16, 22, 23. & 37. 27. & 38. 28. ἐξεμαίνη, Hippocr. 1112. A.
ἐκνήφειν. ἐξένηψε τ῀ δυσθυμίης, 36. 29. ἐξένηψεν ἀπὸ & οἴνε, 1 Reg. xxv. 37. & activè cum accuſ. ἐξένηψε τ῀ αἴσθησιν, *recuperavit*, 114. 31. ἐκνήψῃ ὕπνος ἀρῴστημα, Sirac. xxxi. 2.
† ἐκπίσῃ, 36. 16. ἐξέπιψε τὰ Κιτία, 114. 31.
ἐκπονέει ὁ ἀτλὼ τ῀ ἀκαθαρσίλω αἷμα λος, 51. 17. *elaborat.* Sic Horat. lib. 3. Od. 1. *elaborabunt ſaporem.*
ἐκρεῦσαι, *effluere*, 49. 11. Sed activè ἐκρέει ἄνοσμον ἡ γαστὴρ, 49. 2. Hanc activam ſignificationem legi in Epigr. notat H. Steph.
ἐκρυῆν. ἐκρυῆ πυλὸς ἰδρὼς, 49. 16.
† ἔκρυσις & αἵματος, 144. 18. ἐκρύη, ἔκρυσις, Heſych.
ἐκρυῇ χολὴς ἔχει, 51. 33. ἐκρυῆσι, 140. 26. ἐκρύη, Hippocr. 1004. H.
* ἔκρυσις, 79. 6. *quibus nares ſunt pralonga.* ab ἔκρυ, adjectivo ejuſdem formæ ac ἄρρις, ἴνυς, &c.
ἐκφερτικώτερος, *accenſ*, ἐς ἐργὸν, 38. 29. ῥιπίζει, πνεῖ, ἀνακαίει, Heſych.
ἐκχολὴ ἰόντι, 83. 13.
ἐκταραχώδεος. ἐκταραχώδεος χολωδέων κοιλίης, 11. 3. ἐκταραχώδεσι κοιλίῃ πολλοῖσι φλεγματώδεσι, 30. 12. ἐκταραχθῇ ἡ κοιλίη τοιούτοισι, 43. 3. † ἐκταράξῃ κοιλίης πολλῶν χολωδέων, 14. 6. ubi nota ſyntaxin duplicis genitivi: apud Hippocratem & Aretæum frequentiſſimam. κοιλίης ταραχθῇ πολλοῖσι χολώδεσι, 24. 1.
ἐκτεταμένον κρεῶν, 84. 8. ἐκτεταμένον αἷμα; Hippocr. 221. G.
ἔκτηκτον τάφος, 36. 8. *inuſitatus horror.* ἔκτηκτον, χαλεπὸν, ξένον. ἐκτήκας, μεγάλως, Heſych. ἔκτηκτον, μέγα. Ἀριστοφάνης [p. 609. B.] ἔκτηκτον δίνδρον, Suid.
ἐκτρέπει τ῀ αἰσθησίλω, 32. 14. *pervertit.* ἐκτρέπειν, *abſtinere*, 122. 21. ἐκτρέπει [*deflectit, declinat*] ἀπὸ Σωκράτους, H. Steph. ex Plut. de vit. Homer. ἐκτρέπεσθαι, *averti. lib* μὴ πολλὸν ἄνθρωπος ἐκτρεπῇ, 137. 16. *averſari*; ἐκτρέπουσι] τὰ παιδία, 33. 14. ἐκτρέπει] τὰ βάρεα, 122. 21.
* ἐκτρήσιες, 77. 1. *perforationes, foramina.*
ἐκτρωσμὸν, 73. 18.
ἐκφαίνεσθαι, 8. 7. ἐκφανέες θηλαὶ, 42. 33. ἐκμελάνει, 43. 2.
ἐκφλέγει οἶνος, 37. 1. ἐξέφλεξε τ῀ πόλιν, Ariſtoph. 666. C.
ἐκφυσάω. ἐξεφυσήθη πνεῦμα, 58. 22. *efflatur ſpiritus.* At ἐκφυσᾶν, *excitare.* ἐξεφύσησε πόλεμον, Ariſtoph. 666. D. Schol. ἐξεκίνησε.
ἐκφύω. ἐκπεφύκασι ἐχεθὲ ὑδρηδίες, 60. 18.
ἔκφυσις τ῀ κεφάλης, 77. 10.
ἔκχυσις ὕδατος, 61. 15. ἔκχυσιν & πλήθεος, 30. 21. ἐκχύσι αἰθρίῃ, 14. 14.
ἔκχυλον, *fuſile*, 128. 23. ἔκχυλον, *genus edulii liquidi*, H. Steph. ex Epigr.
* ἐλασιπδία, 22. 30.
ἔλασμα ἰχνὸς, 22. 18. & 24. 24. 25. *laminam.*
ἐλαφρὴ & ἄχθος, 143. 10. Hippocr. 1143. G. ἐλαφρὰ, κυφότης, μικρὰ, Heſych. in ſignificatione hâc ultimâ metaphoricâ utitur D. Paulus, 2 Cor. i. 17.
ἐλίσσειν, *arguere, accerſere.* ἐλίσσῃ τ῀ νῆσον, 135. 6. *labefactare.* ὑπ᾽ ἐλαχθείη ἡ [δυνάμις] ἐπὶ τίνα, 136. 22.
ἐλευθέριοι, 62. 29. ſive ἐλευθερίοις, *viris generoſis, ingenuè educatis.*
* ἐλφαιλώδεα ὦτα, 79. 7.
ἐλικτόμβοι [πνεῦμα] οὐ ἐλίξεσι τ῀ [ὀντέρων] 21. 25. κοῖλοι ἕλικας ποιεύμβοι, 22. 28. *faciens ſinus*, i. e. *ſinuoſum.*
ἐλικοειδὲς ἔντερον, 61. 10.
ἐλισμοῖσι [*ambagibus*] & χωρέω, 39. 29. Xenoph. 9. B.
ἑλίκων τ῀ ἀμπέλε, 118. 26.
ἑλκῦσαι δρυπεζίη, 15. 25. ἑλκοῖσθε, Xenoph. 933. B.
† ἑλκώδεις, 79. 12.
† ἑλκώσιος, 144. 9. Thucyd. 131. A.
ἑλκύσι [*attractione*] αἰθρίη & ὑγρῇ, 45. 20. ἑλκύσιος [ſic legit Conſtantinus pro ἑλκώσιος] Theophr. de Cauſ. lib. 1. cap. 6.
† ἑλλεβορισμοὶ, 151. 1.
† ἑλλεπῶς [mallem ἐλλιπῶς, ab ἐλλιπὴς] πρὸς τὰδε ἔχει, 129. 1. *his caret.* ἐλλείψεως 16. 28.
ἐλπὶς μόνη ἡ σύζησις, &c. 94. 4. *ſpes ſola eſt ſeſſio*, ſive *ſita eſt in ſeſſione*, &c. μόνος οἶνος ἐλπὶς ἐς ζωὴν ψυχρῆς, 113. 21.
ἐλώδεα χωρία, 50. 29. ἑλώδεσι τόποις, Dioſc. l. 2. c. 117.
ἐμβάμματα, 135. 29. Xenoph. 9. A.
* ἐμβιοτοῦσι ἡ νοῦσος οὐ [διαίτη] 133. 30.
* ἐμβόησις, 88. 3. † ἔμβρεγμα, 85. 1. 15.
ἐμμελεῖ ἐπιβάσι, 150. 26. *convenienti intentione.* ἐμμελὴς, καθήκων, προσῳδὸς, Heſych.
ἔμπεδος. τόδε ἔμπεδον ἡ μανίη ἔχει, 37. 4. *permanet.*
ἐμπεριέχῃ] ἐς τὸ ἐξωτάτω, 56. 20. *contineatur in*— ubi ἐς uſurpatur pro ἐν.
ἐμπλέα, *innato.* ἐμπλέωσι τῷ ποσῷ ὑγρῷ. 58. 25.
* ἐμπλόωσις, 44. 25. * ἐμπλώσει, 50. 2. ἐμπλῇ, 56. 19. ἐμπλέσει, 25. 4. ἐμπλεύσαι, 133. 13.

Hæc

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

Hæc duo poſtrema ab interpretibus redduntur per verbum implere; at nullibi in hôc ſenſu reperire adhuc potui ἐμπλίειν. Occurrit quidem in Lexicis ἐμπλεόω, ſed ſinè authore.

ἐμτίνυσι [cum duplici accuſ°.] τὸ αὐτὸ τῷ θώρηκα, 9. 27. cum dat°. & præpoſitione; ἐωυτοῖσι ἐμτίνυσι ἐς ἀδολὸν, 87. 21.

ἐμτοιῶσα ἐδωδὴν, 21. 22. ἐμτοιέει πάσχω ἢ ψύξιος 125. 8. φύσαι ἢ ἐγγυὰς, 35. 7. λειποθυμίαν, 124. 30.

† ἔμπον, *laborum patiens.* τὸ ἔμπονον, *dolor*; δίετ τῷ ἐμπόνων, 9. 29. Sic τὸ ἐπίπονον, Xenoph. 997. A.

* ἐμπότων, 140. 29. *potabilium.*

† ἐμφαγεῖν βοτάνης, 148. 23.

ἐμφερχθῇ μίγμας [λίθ⊙] 60. 29. videtur activè ſignificare, *viam interclauſerit.* † ἔμφερξις, 118. 15. ἐμφράξιες, 122. 7. & Heſych. de aurium obſtructione. ἔμφερξις, πόνος ὦτων.

ἐμφυσηθῶσι τῷ χειλίῳ, 26. 18. ἐμφυσῶν] μασὶ, Hippocr. 1031. 8.

ἐμφύη τῇ καρδίῃ, 24. 31. ἐμπεφύκασι τοῖσι ἄμοισι, 60. 19. ἐμφύειν, frequentiùs activè, *ingenerare*; utì σίφυσι, Homer. Od. χ. 348. ἐμφῦσαι, Xenoph. 726. B. & 727. D. & 802. A. ſed ἐμφύω poteſt etiam neutraliter æquè ac activè, accipi, utì φύω; φύει *generat*, Homer. Ιλ. ζ. 148. *naſcitur*, ibid. v. 149.

ἐμφύτῳ διέρμῃ, 74. 15. ψύχει, 146. 24. ἔμφυτα τῇ ἀρχῇ. 40. 7.

ἐμφωλεύσαν ἀπαλύχνοισι ὅκως αἴδηλον πύῤῥ, 78. 3. eâdem metaphorâ utitur Philo de mundo (654. 32.) πύῤῥ πεφώλευκε.

ἐμψύχει, 114. 1. † ἔμψυξιν, 9. 34. & 84. 19.

ἐναπορύμφη τῷ θώρηκι [φλὶψ] 24. 30. ἐναπορύμφοι ὀφθαλμοὶ, Hippocr. 37. 20.

ἐναπτάξῃ τῷ καλάκλισιν, 54. 6.

ἐναντίως [cum dat°.] ἐγνύῃ, 5. 23. cum gen°. H. Steph. ex Ariſtot.

ἐναρχῇ ἄρθρῳ, 42. 37. *prominentes articuli.*

* ἐναργώδεις ὄνυξι, 36. 9. ἐναργῇ σύνταξιν, Hippocr. 67. F.

ἐναφεψήματι, 84. 36. ἐναφίψω, ſive ἐναφεψίω, H. Steph. ex Dioſc. ἀφεψηθεῖσα, 84. 37. ἀφεψήματες, 92. 10. & 117. 26.

ἐνδάκνω. ἐνδακόντος κυνὸς, 6. 27.

ἐνδιεῖν, *opus eſſe*, 91. 24. ἐνδιεῖ ἐπὶ σμικρὸν, 26. 18. *aliquantulum morbo remittente*, aut *viribus indigente.* ἐνδεὴς, *defectu*, 112. 5.

† ἐνδιαυλόμβρ⊙ ὕδασι, 138. 16. ἐνδιαυλᾶται, σωΐσι, Ἀλτερέοις, Heſych.

ἐνδιδοῖ [*injicit, impertit*] τῷ ποθῷ τῷ πλεύμονι, &c. 13. 11. & cum genitivo, τάδε τῆ ψυχῆς ἓξ τομάχῳ ἐνδιδόντ⊙, 65. 15. ἐνδιδόντες [*remittentes*] πυρετοὶ, 11. 4. Sic ἐνδῦναι, Hippocr. 43. 48. ἐνίδοσαν, Thucyd. 277. B. Schol. ἔλιπον, ἐχωρώθησαν. & ibid. 142. B. 340. A. ἐνδιδύναι. Herodot. 115. 18. Sic Heſych. in ἐνιδίδυ. & Suid. in ἐνδῦναι.

ἐνδινέω. ἐνδεδινημένοι ὀφθαλμοὶ, 3. 20. & 95. 17. ἐνδεδινημένα ὄμματα, Hippocr. 1162. C. ἐξεστραμμένα, Erotian. in voce ὄμματα.

* ἐνεκλίξαντα, 96. 36.

ἔνειμι. ἄκρων [χειρῶν] ἐνόντων λίνοισι, 135. 18. *extremis manibus impoſitis* [*involutis*] *in linteis.*

ἐνεργὸν ποιέεται [ἐπίπλασμα] 103. 2.

ἐνεργείης πάρεσις, 39. 13. *remiſſio virium.*

* ἐνέρυθροι ὀφθαλμοὶ, 38. 26.

* ἐνιψεῖν, 84. 22. ἐνιψηρὸν, 83. 36. ἐνιψητέον, 84. 20.

* ἐνιψήματα, 85. 27.

* ἐνίσσομαι. ἐνιζέσθη, 89. 26.

ἐνηχὲς ἐπιγάστριον, 5. 22. *reſonans.* ἔνθεος μανίη, 39. 1. ἔνθους, μαινόμενος, Heſych.

ἔνθετον τῆ τροφῆς, 93. 30. *immiſſionem cibi*, ἔνθεσις pro ipſo cibo apud Ariſtoph. [311. B.] Schol. τροφὴ, qui locus à Suidâ citatur.

ἐνθλίβουσι τοῖσι παραθλιβίοισι, 9. 30. ἐνθλίβοις, Nicand. Alexiph. v. 453. Schol. ἀντὶ τοῦ πιέζοις.

ἔνι [pro ἔνεστι] ἐξάπλοας, 103. 32. ἀγαθὸν ἔνι, 139. 14. ſic Ariſtoph. 39. B. Xenoph. 694. C. Herodot. 265. 19. Homer. Ιλ. ξ. 216. & pro ἔνεσι, Ιλ. ξ. 141.

ἐνίζει μέσον πνεύμονι ἡ καρδίη, 65. 18. ἐνίζουσα τῇ γλαφυρῇ χολῇ, 52. 33. ἐνίζειν τοῖσι αὐτοῖσιν ἀντὶ λύτρου, 122. 29.

* ἐνίζησις εἰς ἕλκεα, 94. 5.

ἐνίσας] ἰσχίοις τῇσι ἀρχῇσι, 74. 34. ἐνίσας τῇσι φλεγμοναῖσι, 141. 10. ἐνίσῃ] τοῖς παραμφοῖς, Thucyd. 601. B. ἐνστάσεις, Id. 186. A. Schol. ἐναντιωθήσεις.

ἐντάσιες ὀφθαλμῶν, *intentiones*, 132. 33. λίθων, *inhæſiones*, 144. 16. ἔντασιν, 144. 25.

ἐνοίκιος δείης πλοῦτ⊙, 65. 29.

* ἐνοικάδιοι γαλεοὶ, 134. 33.

ἐνοικέει νοῦσ⊙ ἐν ἡλικίῃσι, 34. 9.

ἐνοπὴ αὐλῶν ἢ ζυρίγγων, 33. 23. κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς [de Trojanis] Homer. Ιλ. γ. 2. ἀοιδῶν ἐνοπῇ [de Orpheo] Apollon. Argon. lib. 1. v. 27. Schol. τῇ τῶ ᾠδῶν εὐρυθμίᾳ. ἔστι τὸ ζ. ἡ γὰρ ἐνοπὴ ἡ ἐπὶ θορύβου.

ἐνρηγῇ, *rumpatur*, 11. 10. ἐνρήγνυσι ταῖς πύλαις, *irruit*, Joſeph.

* ἐνστύθω, *crebro tranſmitto.* ἐνστύσαλα, 85. 20.

ἐνστικλᾷσι κύσι ἢ περσῖσι, 60. 1. ἐνστυψαγίες, ἐφορμήσαγλες, Heſych. Et tranſitivè, *immittere*, Herodot. 28. 31. & 156. 26.

ἐνστάζει ἐς ἀρτηρίλν, 8. 17. ἐνστάξῃ, 5. 6. ἐνίσαγλαι, Homer. Od. ε. 271. ἐνίσαγλο, Herodot. 324. 19.

ἐνστόχῃ, 121. 26. ab ἐνστόκω, themate à perfecto [qualia themata frequenter formantur]; niſi quis maluerit poni pro ἐνιστόχῃ, abjecto augmento, ab ἐνίστημι.

* ἐνχρίδ⊙ καθαρσις, 71. 13. *levis.* χρίδιοι, ὀστελεῖς, Heſych.

† ἔνλασις τενόντων, 5. 3. ἐντάσι ἄχθιος, 16. 6. ἔνλευ, Hippocr. 1129. C.

ἐντετληκότων μυῶν, 43. 2. * ἔντηκτον [αἷμα] 149. 19.

ἐντομὰς κοίλας, 77. 20. ἐντομαὶ βαθεῖαι τῷ ῥινῶν, 79. 9.

† ἔντρεχε παρέλκυσις, 46. 19.

ἐξ [*poſt*] αὐχμῶ ὑγροσίν, 138. 18. ſic ἐκ τούτου, 134. 37. Xenoph. 48. C.

ἐξάγει σφέας ἓξ ζῆν, 50. 23. *enecat.* Dioſc. 274. A. ἐξάγειν ἑωυτὸν ἓξ βίου, Cicero vertit *mortem oppetere.* Vide H. Steph. Lexic. Ciceron. p. 58. & Bud. Comment. p. 380.

ἐξαγωγὴ ἓξ βίου ἐν θαλάσσῃ, 130. 27. *in mari vitam degere.* At in ejuſd. Lex. Cic. p. 184. ἐξαγωγὴ, *exceſſus è vitâ.*

ἐξαίρει] τὰ ἐκτοιδίοντα, 59. 16. ἐξαιρεθρώματα τὰ ἰδιήματα, Hippocr. 765. E.

ἐξαιρεῦται, Hippocr. 244. 47. ἐξηερωμένης ἢ ζωϊκῆς φωνάμ⊙, 20. 25. ἐξηερώμενα [σαγόνες] 58. 4.

* ἐξηέρωσιν τῷ χυμῶν, 143. 25. Lege Bud. Comm. p. 179. ἐξαιρεῦας & ἐξαιρεῦας.

ἐξαιματώσῃ, 23. 15. *ſanguinis generationem.* Galen. 2. ad Glaucon.

ἐξαιρεμβροι τῷ νοῦσον, 3. 9. *eximentes.* ἐξέλιθ φρένας, Homer. Ιλ. ζ 234.

ἐξαλλάσσων] τῷ φθίγξιν, 84. 20.

ἔξαλσις, 129. 27. inter corporis exercitia. Sed ἔξαλσις apud Hippocr. 811. F. G. de vertebrarum è ſuo loco exultu.

† ἐξανίεσθαι ἡ τρίψις, 54. 10. *non fit concoctivo.*

ἐξάνθρωποι, 34. 26. dicitur de Epilepticis. ἐξάνθρωπ⊙ ἡ ξυμφορὴ, 5. 34. quæ verba H. Stephanus citans ex Athenæo in authoris nomine lapſus eſt.

ἐξανλίω. ἐξλώτληται τάδε ἡ νοῦσ⊙, 20. 22.

* ἐξάνλημα ἄπονον, 148. 18.

ἐξαπίνης [pro ἐξαίφνης] 26. 20. Hippocr. 204. H. Herodot. 19. 19. Homer. Ιλ. ε. 91. Xenoph. 306. B. ἐξαπιναίως, 16. 6. Hippocr. 1275. 42. Xenoph. 446. C. Thucyd. 99. D. Schol. ἀπροσδοκήτως.

* ἐξαπλώσιες τῷ ὑμῶν εἰς πλάτ⊙, 8. 8. ἐξαπλόω, *explico, expando*, Suidas. ἐξαπλῶν, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων, ex Sophoc. Ajac. [v. 284.] ubi tamen legitur ἐξ ἁπλῶν. ἁπλώσεις τὰς παλάμας, *extendes.* Symmach. in Job. xi. 13.

ἐξάπλει] ἡ ζυσκοπὴ, 19. 20. ἐξάπλῃ] ἡ παρφορὴ ἐπὶ μᾶλλον, 84. 22. ἐξήφθη ὁ πόν⊙ καὶ ἡ νοῦσ⊙, 74. 2. ἔξαψιν ἓξ διερμῶ, 147. 19.

* ἐξαραιῶσαι, 119. 5. *rarefacere.*

ἔξαρθρα, 42. 37. *quæ artus prominentes habent.* ἔξαρθροι, Hippocr. 787. B. *exertos articulos habentes.* ἔξαρθρος, ὀμιλὴς, Heſych. ἐξωστεοσμ⊙, Suid.

ἐξαρκέειν, *perduraré.* ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων, 84. 7. ſic Hippocr. 1243. E.

† ἐξαρτήσι⊙, *ſuſpenſionis*, 10. 13.

ἐξαλμίζῃ ἡ διέρμη τὸ ὑγρὸν, 54. 7.

ἐξέγερμαι. ὦν ἓξ κόρυ κῆ τῷ μίθης ἐξήγερ⊙, 80. 4.

ἐξελαίοις [ζυσκοπῶ] 111. 24. ab ἐξελάω, unde ἐξελαύνω.

* ἐξερύξιες πολλαὶ, 17. 18. *eructationes.*

ἐξερύσασθ

ἐξερπύσασθαι ὀπὶ τ γῆς ἴχνη, 79. 32.
ἐξέρυθροι σάρκες, 69. 8. ἐξέρυθρος, Hippocr. 67. C.. ἐξέρυθρον, τὸ λίαν ἐρυθρόν. Erotian.
ἐξέρχομαι. ἐξελθὼν δ' ζῆν, 23. 13. ἐξῆλθε τ νύσου, 134. 12. ἐξέρχεται [ὁ νῦσος] Hippocr. 559. 6. & 557. 30.
* ἐξιχὶς, 139. 7. ejusdem formæ ac ζωιχίς.
* ἐξιχίβρεγκοι, 43. 8. Hippocr. 807. C. *quibus guttur prominet.* Sic ἐξιχίγλωσσοι, Hippocr. 823. C.
ἐξῆκεν [*exit*] ζαρκίον, 72. 31. ἐξῆκεν [*praeteriit*] ὁ χειμών, Xenoph. 380. B.
ἕξις, *habitudo corporis.* τ ἕξιν φθίνουσι, 26. 29. ἐς διεφθαρμένην τρίπτ, 144. 25.
ἐξοχώτατοι ὀφθαλμοὶ, 7. 4. & Hippocr. 27. 20.
ἐξίτηλοι γάλα, 115. 4. *fluxile.* At ἐξίτηλον τροφὴ, Hippocr. 380. 46. *evanidus.* sic etiam Xenoph. 847. B. & ἐξίτηλον ἐλαίου, *putrida oliva*, Habac. iii. 17. in Var. lect. ἐξίτηλος, ἀφανὴς, δίτηλος, χαῦνος, Suid. ἄχρηστος, ἀδόκιμος, διεφθαρμένος, Hesych. ἐξίτηλοι ἐξ ἀνθρώπων γίνεσθε, *ex memoriâ deleri*, Herodot. i. 3.
* ἐξοσίαι [διεφθαρμένοι] ἐς τ αὐχένα, 98, 25. ἐξοσίη ἔξω τὸ πᾶν, 98. 21. ἐξοσόω occurrit in Lexicis.
* ἐξοσώσι τ παραλυμένων, 97. 14.
ἔξοδος, ſubſtantivum; ἔξοδοι κοιλίης, 61. 15. Adjectivum; ἔξοδοι φυσῶν, 130. 10. τάδε ἔξοδα λίθων, 144. 28. *eductiva, expellentia.*
* ἐξοιδαίνη ἡ γαστὴρ, 85. 31. ἐξοίδησι ζφυρὸν, 74 30.
ἐξοκέλλειν neutraliter; ἐξώκειλε φλεγμονὴ ἐς τ τραχήλου, 9. 6. ἐξώκειλαν ἐς μεγαλοχολίην, 65. 14. activè; πάντα, ἅπερ ἐς τὸ ἔξω ἡ φλεγμονὴ ἐξωκείλῃ, 7. 21. [ubi videtur legendum ἐξώκειλε vel ἐξοκέλλει] ἐξώκειλεν, ἐξέπεσεν, ὀπὶ μεγαφορέως τ πλοίου, Heſych.
ἐξοχίας τυτίων πάσῃσι καθαρσίας, 134. 3. *purgationes, quæ magìs, quàm omnia hæc, valeant.* Si ἐξοχίας ab ἔξοχος derivari placet, notandum eſt hoc adjectivum flecti tricatalecticè, ἐξόχας, non ἐξόχως; deinde ἐξοχίας pro ἐξόχας, ι Ionicè inſerto. Si minùs id placeat, facili mutatione reponi poterit ἐξιχίας, ab ἐξιχής. cujus exemplum ſuprà datum eſt, niſi quis maluerit adjectivum ἐξοχὴς ab ἔξοχος formari.
ἐξωθέω. ἐξῶσαι, 5. 34. & cum Attico augmento ἐξεῶσαι, 14. 7. ἐξεωσμένα, 2 Reg. xiv. 14.
ἔξωθεν [cui opponitur ἐφ' ὥρης] 122. 27, 28.
ἔξωχροι, 22. 15. *admodum pallidi.* ἔξωχρον, Theophr. Hiſt. Plant. 403. 12.
ἐπαιώρη, 49. 33. ablato augmento pro ἐπηώρη, perfecto verbi ἐπαωρέομαι.
* ἐπαλγίσιέν ἰχωρίη, 61. 19. ἐπαλγὴς, idem ac περιαλγὴς, quo uti Platonem notat H. Stephanus.
ἐπαλλαξάμβια ἀλλήλοις εἰς χιασμὸν χήματος, 40. 7. ἐπαλλαγὴ τ ξηρίων τ ὑδρῶν, 40. 6.
ἐπαναιρῶν, 74. 7. *adſumuntur.* ἐπανειλέσθαι, ἐπαναλαβεῖν, Heſych.
* ἐπαναίσθητον παλάσσων, 50. 5. *ſensûs valde expers.*
† ἐπανακαλίομαι. ἐπανεκλήθη ἐς φῦμα ζωῆς, 80. 9. ἐπανάκλησιν διέμης ποιέεσθαι, 114. 21. ſic Hippocr. 427. 32. & H. Steph. ex Galen. ad Glaucon.
ἐπαναλίσκομαι, *conſumor.* ἐπαναλωθῇ, 16. 12. ἀναλώθησαν, ἠφανίσθησαν, Suid.
* ἐπαναλάμνειν αὖθις τ φλέβα, 91. 25.
* ἐπαναλρέφειν αὖθις, 137. 6.
ἐπαναφέρουσι [*effundunt*] πλεῖστον, 17. 12. [paulò antè l. 6. ἀναφερόμενον] ἐπαναφέρῃ [*remittat*] ἡ νοῦσος, 14. 5. At in Hippocr. 118. B. ἐπανενίσκουσι, *vires reſumentes.*
ἐπαναφορά. ὁμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν, 96. 5. *emittit caliginoſos vapores.*
ἐπανθέει ἡ χροιὴ μέζων, 52. 21. ἐπηνθέει, Hippocrat. 1221. G. [à quo ἐπινηνόθει, Homer. Il. ζ. 219.] H. Steph. ἐρύθημα ἐπανθοῦν, ex Lucian. & ἐρεύθος ἐπανθοῦν, ex Galen. ad Glauc.
* ἐπάνθισμα ἀφρῶδες, 46. 30. ἐπάνθισμα ἀφρῶδες, Hippocr. 69. A.
ἐπανίημι, *remitto.* ζμικρὸν ἐπανῆκε τ πόνων, 26. 24. ἐπανίεται, Hippocr. 74. H.
* ἐπανίσιας μακρὰς——βραχείας, 83. 27. & ibid. l. 7. παρεξυσμὰς & ἐπανίσιας opponuntur. ὀν τῆσι ἐπανίσεσι, 47. 5.
ἐπαρκέει ἐπλεγὲς ἔτι ὕτε ἐς ζωὴν, ὕτε ἐς ὀπίσω, ἀτὰρ ὕτε ἐς μορφὴν, 6. 3. ὧν ἐπαρκέσῃ ἡ φύσις, 70. 19. ἐπήρκεσεν, ἐβοήθησεν, Heſych.
* ἐπαρσικὸν τομάχῳ, 130. 18. *attollit, inflat.* ἐπάρσιες κοιλίης, Hippocr. 129. G.
* ἐπαυξία γίνεται [*augentur*] τὰ πάθεα, 23. 30. & 59. 25. ἐπαυξίας νόσους, Hippocr. 1185. D.
ἐπαφαιρέειν [ſcil. αἷμα] 123. 25. *iterum* vel *paulò pòſt mittere.* * ἐπαφαιρέσιος, 83. 25.
ἐπάφρων, 14. 6.——χολώδων, ibid. ἔπαφρος χολώδης, Hippocr. 74. E. ἔπαφρος, τὸ ἀχλῶδες καὶ οἷον ἀφρῶδες, Erotian.
* ἐπεσυμφόρως, 111. 23. ἐπέσυν], Homer. Il. α. 173. ἐπεσυμφόρως, Il. γ. 85. ἐπεσύμφορον, Od. ε. 428.
ἐπιδιδόναι [*retia reddere*] τὰ μέλη, 6. 3.
ἐπικάθηνται [*incumbunt*] ἀλλήλοισι, 69 19. ἐπικάθηνται ἀλλήλαις, Plat. in Phæd. 248. A.
ἐπιβολαὶ [*inſertiones*] ἐς τὸ σῖγμα, 42. 35.
† ἐπιβλαβίες νόσοι, 130. 23.
ἐπιδιδοῖ ἐπὶ τὸ θανατῶδες, 13. 32. ἐπιδιδόασι ἐπὶ τὸ κακὸν, 10. 21. ἐπιδιδόασι ἐπὶ τὸ ἐξύτερον, Hippocr. 940. G. ἐπιδιδῷ ἐς κακὸν, 10. 29. ἐς τὸ κάκιον, 21. 4. ἐπιδίδοται εἰς τὸ χεῖρον, H. Steph. ex Herodian.
ἐπίδοσις [*incrementum*] φλεγμονῆς, 8. 23. Hippocr. 998. B. ἐπίδοσις, ἡ αὔξησις, Heſych.
ἐπιεικὴς [*mitis*] ὀν ἀπλητίοισι, 56. 29. τὸ ἐπιεικὲς, Hippocr. 68. B.
* ἐπιθλίψιας φυλάσσεσθαι, 100. 18. *à compreſſionibus cavere.*
ἐπίκαιρον, κάτοχον κακὸν, 106. 4. μεγάλα καὶ ἐπίκαιρα, Hippocr. 984. E. ἐπικαίρησι τίνοισι, 23. 9. ἐπικαιρότερα τυγίων ἢ ἀναγκαίων, 13. 5. ἐπίκαιρα ἐς κίνησιν νίσσειν, 13. 20. ἐπίκαιρα ἐς τίκτεσθαι, Hippocr. 283. 36.
ἐπικαρσίλιον, πλαγίαν, Erotian. ἐπικάρσιος, Herodot. 161. 10. & 252. 2. Flectitur dicatalecticè, ἐπικαρσίης τομὰς, 77. 20. & tricatalecticè, ἐπικαρσίης τομῆς, 8. 11. ἐπικάρσια, πλάσια, ἃ κατ' ὀρθὴν φιερόμενα, Heſych.
ἐπικινδυνοῦσι, *periculoſus, qui infert periculum.* ἐπικινδυνοῦσι, Herodot. 293. 5. Et *periculo obnoxius*, cui *infertur periculum.* [utì θανατῶδες, *lethale.* Hippocr. 1257. A. & *letho obnoxium*] ἐπικινδυνοῦσα καὶ θανατώδεα, 45. 3.
ἐπίκλησις, *cognominatio.* τ ἐπίκλησιν ἴσχουσι, 4. 19. ἐπικλήσιος δ' παθεῖν, 18. 20. ἐπίκλησιν ἀστίτῳ καλόμενον, 56. 21. ὧν καὶ ἄμαξαι ἐπίκλησιν καλέονται, Homer. Il. σ. 487.
ἐπίκλων· τὸ πάθος λειτουργίη ἔχει, 71. 8. ἄτερ ἐπίκλων ἔχοντα πλάνητες, Plat. Tim. 38. C. τούτων ἐπίκλων, 150. 9. Κρίσπος ὁ Μάρκου ἐπίκλην, Appian. 92. 22. [quod novè dictum ſcribit H. Stephanus in Theſ.] ἐπίκλων, ἐπωνυμία. ἢ ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς, Heſych. τὸ ἐπίκλην παρὰ τοῖς ὕστερον Συρακοσίοις, τὸ ἐπίκλων ἐπίρρημα ποιοῦσιν. Euſtath. 672. 6. vel Συρακοσίοις ὀν δ' ἐπικλήδην. Id. 1255. 15.
ἐπικόπτει πολλάκις βαρύτερον, 79. 19. *multò gravius afflixit.*
ἐπικυφίζουσης ὀδὸν ἐπὶ τὸ πάντα, 25. 15. *quæ nil levamenti affert.* μικρὸν ἐπικυφίζουσα, 50. 10.
ἐπικρούοις [ἐπιγάσεσι] 5. 22. *impellas.*
ἐπικρύψιας νύσας, 138 5.
ἐπιλήθω, *oblivionem induco.* ἡδονὴ ἐπιλήθουσα τ πάθης, 74. 9. ὕπνον ἐπίληθον ἄπαντας ἐφλῶν, Homer. Od. ν. 85. Schol. λήθην ἐπάγοντα. ἐπιλήσμονες ἀνθρωποι, 36. 15. ἐπιλήσμων, ὁ ἐπιλανθάνων, Phrynich. p. 76. 90.
* ἐπίλυποι, 37. 14. ἐπιλυπέω, habet H. Steph. ſed ſinè authore.
ἐπιμήκης, *oblongus.* ἐπιμήκεα κοιλίῃ, 60. 31. ἐπιμήκεες λίθοι, 60. 33.
ἐπιμιξίη, 56. 25. ἐπιμιξίας, Plutarch. Symp. (edit. H. Steph.) p. 1137.
ἐπίμονοι πρὸς τὸ καμεῖν, 37. 15. *laboris patientes.*
ἐπιμύσαι βλέφαρα ἐθέλουσιν, 3. 21. *connivere palpebras cupiant.* βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει, 95. 16. τ ἐπιμύω etiam activè; ἐπιμύσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, H. Steph. ex Baſil. ἐπιμύσας, καμμύσας, κλείσας, Heſych.
ἐπινέμῃ ἡ φλεγμονὴ, 6. 13. *ulteriùs ſerpat.* ἐπενεμήθη [ἡ νόσος] Ἀθλίως, Thucyd. 134. B. Schol. κατέφθαρτο.
ἐπιξήσαντες [διέρμα] 129. 22.
* ἐπίξηρος γαστὴρ, 51. 13. ἐπιξηρότεροι πυρετῶν μένουσι, 83. 32. *ſicciores, quam qui ſolâ febre laborant.* † ἐπιξηραίνουσι, 86. 4. ἐπιξηραίνει τὰ ἕλκεα, 100. 22. ἐπιξηραίνεσθαι γλῶσσαν, Hippocr. 89. D.
ἐπίπαλος, 8. 32. 33. & 69. 24. *humor concretus*, Dioſc. lib. i. c. 133. & lib. 5. c. 137.

ἐπίκαιρα. ὡς ἐπίκαιρα, 18. 4. ὡς ἐπίκαιρα αἰτεῖν, H. Steph. ex Theophr. de cauſ. plant. lib. 2.
* ἐπικαπνώσαι τῇσι ἐχάρῃσι, 129. 17. ἐπικαλάντυβι, 69. 24.
* ἐπικλάσιες, 100. 8. ἐπικλάσι, 112. 19. † ἐπίκλασμα, 85. 15, 33, 37.
ἐπίκλοφ, 102. 23. *omento.* Hippocr. 447. 45. ἐπίκλοον, ὁ πιμελώδης ὑμὴν, ἐπὶ τῆ κοιλίας τῇ ἐντέρων ἐπίκλοις λεγόμενος, Heſych.
* ἐπικοικίλα. τὰ ἀπὸ τῶν θηρίων ποικίλα, ἢ τὰ τοῦ Μιθραδάτεω ἐπικοικιλοζερᾶ, 134. 28.
ἐπικολῆς, 129. 14. *in ſuperficie.* Vox adverbialis. ἓν τάμῃς τι ἐπικολῆς, 57. 24. ſic 129. 16. ἐπικολῆς τοῦ δέρματος, H. Steph. ex Galen. ἐπικολῆς, ἀνωλάτως, ἐπάνω ἐπικλίνον, Heſych. ἐπικολῆς, Herodot. 71. 18. ἐπικολῆς τῶν πυλέων, Id. 48. 14. Legitur tamen in aliis etiam caſibus; ἄνικμοι τῶν ἐπικολλῶ, 66. 32. ἐπὶ τῇσι ἐπικολῇσι τοῦ ζωμοῦ, 78. 2. τὰς ἐπικολὰς, Thucyd. 463. A. τῶν ἐπικολῶν, Id. 481. B. ὠνόμασαν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ἀπὸ τὸ ἐπικολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπικολαί, Id. 481. C. ἐπὶ τοῖσι ἐπικολαίοισι, 129. 20. ἐπικολαίως, 78. 4. ἐπικολαίη δίψης, Hippocr. 1180. F. τῶν πυρετοσόντων μὴ παυλάπασιν ἐπικολαίως, Id. 1245. E.
ἐπίκοος βίος, 59. 9. ἐπίκοον πλύσμα, Hippocr. 1023. H. ἐπικοωτέρου θήσκειν, 23. 6.
ἐπικροῦσθαι ἐς νύκτα, 32. 27. ἐπικροῦσθαι ποιήμασι, Xenoph. 20. B. Et cum gen°. ἐπικροῦσθαι τῶν ζικύης, 112. 18.
† ἐπικρόσω. τὸ ἐπικρόσω [*anteriorem*] πλέονα, 74. 28.
* ἐπικυρεπαίνη, 44. 34. ἐπικυρεπαίνοισι, 110. 17. ἐπικυρέπαιες, Hippocr. 68. C.
† ἐπικωμώσιες ἄερθαι, 75. 12. ἐπὶ τοῖς πόροις, 61. 21. ἐπικωμώματα ἀδὲ τοῖσιν ἄερθρισιν, Hippocr. 92. C.
ἐπικωνίοι ἢ μίγα ἕλκος καλύπτον ἐστι, 78. 37. ἐπικωνίοι κάτω ἕλκος ἐστι καλύπτον, Homer. Ιλ. ϱ. 136. ἐπικωνίη, 77. 28. δεινὸν ἐπικωνίοιν ξυνάσαι, Ariſtoph. 250. E. ἐπικρέψας γυρὸν ἐπικωνίοιν, Anthol. lib. 2. cap. 46. Epig. 15.
ἐπίκωτον κακὸν κεφαλῆ, νόσημα, 130. 26. ἐπίκωτον κακὸν, Homer. Od. σ. 72. Od. ω. 461. αὐθαίρετον, ὅτις ἑαυτῷ τὶς ἐπικωτᾶται κακὸν, Heſych.
ἐπικωρίχοι ἡ πυξὶς, 99. 20. ἐπικωρίχων, Homer. Ιλ. ψ. 430. Schol. ἐπικυκλάζων, ἀναλκάζων. ἐπικύγων, Heſych.
ἐπικρασίλω [*cognitionem*] νόσου, 38. 33. μὴ ἐπικρασίας, Polyb. 91. A. Alia etiam eſt ſignificatio vocis hujus, ἐπικρασία, πρόσκρασία, Δαιμονὴ, Heſych. de quâ lege H. Steph.
ἐπικρόφη, *converſio.* τὸ τῆσι τοῦ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ἐπικρόφῃ, 57. 6. *morbi reverſio,* Hippocr. 159. C.
* ἐπικυλῆκομαι. ἐπικυλακίνλες, 50. 19.
* ἐπικφακελίζονλα ἕλκεα, 68. 12. ἐπικφακελίσῃ, Hippocr. 79. H. Φακελισμὸς καὶ Φακέλου, ἡ ἄμικρος ὀδυνὴ καὶ ἡ μὴ σασμὸ τῆ χολῆς πρόσκρισις, ἢ ἡ τῶν ὀσίων σῆψις, Heſych.
ἐπίκχι [αἷμα] 16. 24. ἐπίκχιλε, Homer. Od. υ. 266. Heſiod. Scut. v. 350. ἐπικχὼν, *cunctans, in aliud tempus differens,* Hippocr. 128. G. & 1160. A.
ἐπίκχισις [αἵματος] 16. 25. ῥόος, 131. 5. τῶν ὠκκρίσιων, Galen. ad Glauc. ἐμμιῶν, Dioſc. lib. 3. c. 29. Homer. Od. ϱ. 451.
ἐπιλαίνη τὸ πάθος, 33. 10. neutraliter. ἐπιλαίνονλες ἀπὸ τρίτης [πυρετοῖσι] Hippocr. 133. H. ἐπίτεινεν ὁ λιμὸς, Plut. in Camill. Et activè, ἐπίτεινε τὸ φρόνησιν, Phil. lib. 1. de vit. Moſ.
ἐπιλάσιες τὸ περιλμάτων ἐς τὸ ἔχαθεν, 20. 8. ἐπιλάσιος σημεῖα, 50. 3. ἐπιλάσιας τῶν πυρετῶν καὶ ἀνίσιας, Hippocr. 405. 44. ἐπίτασιν, Galenus exponit τὸ ὀχλῶ καὶ παροξυσμῶ.
* ἐπιλείως, *tandem,* 24. 17. idem ac ἐπὶ τέλος, paulò antè lin. 14.
ἐπιλεδόνεν πρόνοιαν, 111. 22. *providere.*
ἐπιλείπειν καὶ μισθόνειν γυμνασίοις, 145. 24. ἐπιλείπειν, *permittere,* omiſſo accuſativo. Sic ἐπιλείψαι τὴν μανίην, Thucyd. 20. D.
ἐπίτροχοι φέρεσθαι, 132. 17. βλίφαρον οὐκ ἐπίτροχον, 41. 25.
ἐπιφέρω. ἰωῦτέοισι χεῖρας ἐπλώισκαν, 37. 28. ἐποίσει χεῖρας σοι, Homer. Ιλ. α. 89.
† ἐπίφλεβοι, 59. 24. & 66. 27. *qui venas prominentes habent,* Hippocr. 1180. G. [At Conſtantin. & H. Steph. exponunt ἐπίφλεβος, *venæ applicatus,* ex Gaz.] In alio loco idem ſenſus occurrit; ἐπιφανίες ſub. φλέβες, 57. 30.
* ἐπιφλεσμαίνει, 8. 21. & 48. 4.
ἐπιφοιτῇ τι κακὸν τὸ ἄνθρωπον, 78. 1. At ἐπιφοιτᾶν cum dativo affert H. Steph. ex Herodian. & Plutarch. ἐπιφοίτησις, Thucyd. 54. B. Schol. κατ' εἰσβολὴν ἐχόμενοι. ἐπιφοίτιον ἄλγημα, Hippocr. 169. G.
* ἐπιφοιτέει νοῦσος ἐς τὸ ἄνθρωπον, 133. 30.
ἐπιφράσσειν, *obſtruere.* ἐπίφραξις ἡ κίνησις, 58. 27. accuſativo ſubaudito. ἐπιφράσσειν τὸ στόμα, H. Steph. ex Baſil.
ἐπιχορδίδα τὸ μεσεντέριον ὀνόμασκον οἱ παλαιοὶ, 21. 28.
ἐποιδέων [αὐλὼν] ὅλῃ τῇ κοιλίῃ, &c. 49. 27. *tumeſcens ſuper totum intervallum,* &c. ἐποιδέοντας, Hippocr. 72. F. Galen. exponit οἰδαλέας. ἐποιδὲς τὸ πρόσωπον, H. Steph. ex Dioſc. lib. 4
ἕπομαι. ἕπεσθαι [*morem gerere, gratum facere*] τῇσι ἐπιθυμίῃσι, 146. 11.
ἐπομβρίῃσι, Hippocr. 1081. H. *abundantibus pluviis.* ἐπομβρίλω [*humiditatem*] 20. 7. Vide priùs in ὠχμός. ἐς ἐπομβρίλω ἐσὶ γίνεσθαι, 56. 10. *humectat.*
ἐπώδυνος, 10. 12. *magno dolore affectus.* ἐπώδυνον ἦπαρ, Hippocr. 71. E. Etiam *dolore afficiens, crucians,* H. Steph. ex Galen.
* ἐπωλιλῶνται, 63. 17. & 69. 21.
* ἐρέται τοῦ θωράτου, 57. 35. frequentiùs occurrit ἐρετής. Sic ἐρεσὰ, Homer. Ιλ. γ. 64.
ἔρσον, *affectus.* Craſſ. *maleficium.* αἰτίη τοῦ ἔργου τῶν παρανομίων, 9. 11. Huc forſan ſpectat adjectivum ἐργώδεις, Hippocr. 1245. H. & adverbium ἐρσωδῶς, Id. 1256. E.
ἔρσασία τῶν τροφῶν, *concoctio,* Ariſtot. lib. 3. de part. anim. in initio. ἄτοπον τὸ ἐς ἔρσασίλω ἴσῃ, 51. 6. τῶν ἰδίλων ἐρσασίλω ποιέει, 51. 24.
ἐρσοδότησι, 37. 37. ἐρσοδότης ἐσὶ κεῖται, Phrynich. p. 62.
ἔρδῃ πάντα τὰ κατὰ λόγον, 114. 26. Herodot. 32. 31. Homer. Ιλ. δ. 29. ἔρδειν, πράσσειν, Heſych.
† ἐρεθισικὸν τοιχοσφαῖρα, 82. 18. *irritatorium;* activo ſenſu. ἐρεθισικὸν ἡ κύσις ἐδὲ γαστὴρ, 88. 29. *irritanda;* paſſivo. quaſi ἐρεθιστέον. Craſſus autem vertit, *irritant & infeſtant.*
ἐρεθισμοῖσι χρέσθαι, 83. 15. Hippocr. 48. 35. Foeſ. ex Galen. & H. Steph. ex Dioſcor.
ἐρείδουσι τὸ κάτω γόνυ πρὸς τὸ ἄνω, 5. 4. ἐρείδονλα, Hippocr. 761. G. ἐρείσανλα τὸ χεῖρα, 57. 4. ἐρείσῃς τὸ δάκτυλον, 57. 8. ζωειδέα) ἰὼμὸς, 5. 7. σωειδέα τὰς ὀδόνλας, Hippocr. 670. 11. & 671. 9. Sed neutraliter; ἐρείδει ἡ γλὼς ἐς τὸ σίγιον, 3. 16. ξωερείσασιν οἱ ὀδόνλες ἀσαμῷ, 3. 20. ξωερείδει τῇ ἄνω, 5. 20.
* ἐρύθης, *ruber.* H. Steph. habet ὑπερύθης, ſed ſinè authore. μέλα ἐρύθη, 45. 27. μέλα ἐρυθρὸν, 3. 25. & 46. 23. ἔρύθρον, *rubor,* πρόσωπα, Hippocr. 1110. H. ἐρύθημα προσώπου, 25. 11. ἐρυθήμασι ὀφθαλμῶν, Thucyd. 130. A. ἐρύθημα ἱματίων, Eſai. lxiii. 1.
* ἐρύξιες, 19. 12. ἔρυξις, Hippocr. 1170. B.
† ἐρυγαὶ δριμέλοι, 46. 21. ἐρυγὰς κακώδεας, 35. 8. ἐρυγαὶ, ἐρύξεις, Heſych.
ἔρπῃ τὸ κακὸν ἐπὶ μίζον, 27. 29. & 46. 23. ἐς μίζον, 33. 16. * ἕρπον) γῆα χαμαὶ, 33. 32. ἑρπύσαλα ἔχιν, 79. 36. ἑρπυσῆος ὄφεως, Oppian. Cyneg. l. 3. v. 411. ἑρπύζων, de Ulyſſe Homer. Od. ν. 220. ἑρπυσὴς μυὸς, Anthol. lib. 1. cap. 33. Epig. 16. ἑρπετῶ γῆρος, 80. 9. Conſule Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 5. cap. 17. ſub finem. & lib. 8. cap. 17. & Plin. Nat. Hiſt. lib. 28. cap. 11. &c.
* ἑρπετώδεα προβολὴ, 77. 1. de elephante.
ἐς, *circiter, quaſi.* ἐς λόφον, 30. 6.
ἐσακῦσαι ῥῆσα ζημία, 57. 1. & ἐσακύειν τοῦ κλύδωνος, lin. 7. cum accuſ°. vel gen°. οὐκ ἐσακύοντες τὸ δημαγελλόμενα, Thucyd. 277. A. Ἀλκιβιάδου ἐσήκουον, Id. 376. B.
ἐσαῦθις παλινδρομέῃ, 67. 4. & diviſim ἐς αὖθις ἀναβάλλώμεθα, Thucyd. 293. D.
ἔσθων, 77. 7. Homer. Ιλ. ω. 476. τρώγων, Heſych. verbum poetis familiarius. Legitur ἔσθοντος, Pſalm. cvi. 20.
ἐσκαλισάμβροι [& antea eâd. lin. καλίσαδ] τὸ ἰηλρὸν, 7. 18. ἐσκαλῶ μάρτυρας, Ariſtoph. 497. E.
ἐσμάσαδ ἔσω τὸ χεῖρα, 70. 23. *inſerere manum.* ἐσμασάμβρος ἐς τὸ κοιλίλω, Hippocr. 812. H. Galen. exponit ἐγλιθεὶς τὸ χεῖρα. & Erotian. ἐμβαλών. ἐσμασσόμβρος, ἐμβαλλόμβρος, Heſych.

* ἰσοιδαίνει τὸ δίεμα, 129. 34.

ἕς τι, *dum, donec.* cum indic°. vel ſubj°. ἕς τι κὴ ἀπεπιχθῆναι, 7. 7. ἐς τ' ἂν ἐμφύῃ, 24. 30. ἐς τ' ἂν τελδυτήσωμβρ, Herodot. 271. 20.

ἐσί. ἔσι ϗ ὅτι, 10. 20. eodem ſenſu quo *eſt* apud Latinos. Horat. lib. 3. carm. Od. 1. v. 9. *Eſt, ut* —— id eſt, *fieri poteſt, ut* —— ſic ἔσθ' ὅπη κὴ —— *fieri poteſt,* vel *aliquando accidit, ut etiam morianture* —— 7. 18. & 8. 17. lege Bud. Comment. p. 1098. 1099. ἔσθ' ὅπη, τὶ πάσχουσι οἱ ὕτω λίσσοντες, δέον ἔσιν ὅτε λίγειν, οὐκ ἄν τις εἰκάσειεν, ἀλλ' ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἠμελημβρόι εἰσὶν οἱ τύτῳ τῷ ὀνόματι χρώμβροι, Phrynich. p. 48. Hâc locutione [utì notat Hoeſchelius p. 115.] utitur Herodianus, p. 96. l. 6.

* ἰσιλεώσκω. ἰσίτρωσαν τῷ ὀσίῳ, 129. 23.

ἰχάρρι, 100. 9. *cruſta ulcerum.* ἰχάρρις ἀναπλαίρει, Dioſc. lib. 1. cap. 66. ὁκ πυρὸς ἰχάρρι, 144 32.

ἰχάρη τὸ πάθος, 8. 33.

ἴχατ©. κὴν ὁ τῷ ἰχάτῳ ἴωσι, 18. 12. Hippocr. 1243. A. Eodem modo, ἤσαν ὁ τῷ ἀδυνατάτῳ, Thucyd. 207. D.

ἰτεραιύσης ἄνθρωπον ἐς τοιῶδε ἕξιν, 56. 11. ἰτεραιωθὶν, Phil. p. 418. l. 27.

† ἰτεραίως, 70. 1.

ἰλαγὲς ὀφθαλμοὶ, 19. 33 *volubiles.* ἰλαγὴς, καλῶς ἐξεπερρώ©, Suid. ἰλαγὲς μίλιστα, H. Steph. ex Anthol. lib. 1.

ἰλάσκηλον, 74. 14. Ariſtotel. Hiſtor. Anim. lib. 9. cap. 46. * ἰλιπαθήτῳ, Hippocr. 606. 29.

† ἰλαρὸς ὑγιαθῇ, 111. 16.

ἰλαθιτέρῃ, 58. 21. Hippocr. 831. E. ἰλαθία, Hippocr. 804 A. Erotian. exp. ἰθιτερόπθλα.

† ἰλαπάκληοι, 40 36.

εὐάρμος© φλιβοτομίη, 108. 2. *convenient.*

† ἁλαφὴς [ἁλλὼ] 49. 32. *qui facilè tangi poteſt.* ψηλαφίη, 85. 6. κοίτη, 88. 1. & activè, *qui facilè & molliter tangit;* ἁλαφῶς ἀνδρός, 124. 6.

ἁλαφίως κὴ ῥηϊδίως, 95. 23. ἁλαφῶς, Lucian. 336. B.

ἅγε, cum nom°. & gen°. ἅγε ὅλως ὁ ἰητρὸς, τὸν ὁ δημότης, ἅγε ἰατικλέα©, 18. 20. *rectum medicus & vulgus nomen impoſuerunt.*

ἑδιοδοι τροφαὶ, 119. 8. *cibi facilè permeantes.* Sed [ἢ τ χώρης φύσις] ἑδίοδος, Theophr. de Plant. lib. 1. cap. 11. *tranſmeatu facilis, terra quæ radicibus facilem tranſitum præbet.*

ἔυδρομοι τροφαὶ, 119. 8. *facilè & citò delabentes.*

ἔυελπις ἄνθρωπ©, 49. 2. *bonâ ſpe fretus.* ἐυέλπιδες ἐ φιλόζωοι, 57. 36. ἐυέλπιδες ὁ δεινοῖς, H. Steph. ex Thuc. lib. 1. ἐυέλπιδας ποιεῖ ὁ οἶν©, Ariſtot. Ethic. Eudem. lib. 3. p. 114. l. 21. ἡὸς ἔυελπις, Prov. xix. 18. *de quo bene ſperatur:* quæ ſignificatio etiam convenit loco Aretæi, 49. 2.

ἑυελπισίης, 57. 33. ἐς ἑυελπισίλω ἔμβαλε, 113. 26.

ἑυξίη τῇ ἀνθρώπῳ ἐς τὰ πάντα, 53. 21. Hippocr. 27. 55. Xenoph. 786. D.

ἤθης, *levis, mitis.* ἤθης νῆσ©, Hippocr. 390. 27. τὸ εἶδ© ὁκ ἤθης, 58. 28. τ νέων ἀδὲν ἤθης, 62. 19. τυτέων λόγοφλεσμαίνης ἤθέστερος, 58. 14. ἠθέες ἐς ὄλεθρον [νιφετοὶ] 26. 7. *faciles, proni.* ἤθης ἕλκ©, Hippocr. 391. 41. *ulcus parvum, ſimplex, contemnendum:* cui Galenus opponit ἐπίκαιρον. τὸ ἤθης, τὸ ἁπλῆν κὴ ἀπόνηρον· (ϗμαίνει) ϗ ἐπὶ καλῆ, Schol. Thucyd. 229. C. & 230. A. ſignificat etiam *ſtultum, fatuum.* ἤθης, ἁπλῆν, μωρὸν, ἀνόητον. ἤθης, βλαξ, χρηστόηθης, ἀνόητος, Heſych.

ἐυήκοοι, 38. 17. *in audiendo acuti.* ἤκοώτερα σώματα, Hippocr. 1247. G. ἐυήκο©, etiam *obediens,* Epiſtol. Jerem. v. 60. ἐυήκοα, *obedientia.*

ἔυθυμοι, 38. 15. *hilares, alacres.* ἑυθυμίαι, 82. 26. ἑυθυμίης, 57. 33. Hippocr. 1160. B. Pſalm. xliii. 4. in Var. Lect.

ἑυκαιρίη λὼ ἔῃ ἐπιπλάσσειν, 85. 29. ἐν ἑυκαιρίαις, Pſalm. ix. 9.

† ἔυκαμπες πύον, 45. 18.

ἔυκολ©. τ ἀναπνοὴν ὁκ ἔυκολος, 52. 24.

ἔυκοσμοι γραφῆσι τοῖχοι, 82. 18.

ἔυκρατ© [*bene temperata*] φύσις, 19. 21. ἑυκράτῳ οἴκῳ, 83. 18.

ἑυκρινὴς πάντη δίαιτα, 150. 24. *bene inſtituta.* ἑυκρινίες αὖραι, Heſiod. Ἔργ. v. 668. ἑυκρινέα ποιέσι πάντα, Herodot. 334. 37. ἑυκρινίες νῆσοι, Hippocr. 997. E. ἑυκρινὶς, ἑυχερὶς, ζαφὶς, ἐυδιαίρετον. ἑυκρινὲς ὕδωρ, ἔυυλον. ἑυκρινὶς, ὁ ἐξ ἀρίστης ἀναλαμβάνων, Heſych.

* ἑυκίνητοι, ὀξίες τ αἴθησιν, 38. 13. Craſſ. *promptiore ingenio ſunt, ſenſibus acutiores.* Oxon. *ſenſus habent diſtinctos & acutos.* Derivatur ab * ἑυκρινῶν, *accuratum delectum habere,* Xenoph. 513. E. idem ac ἑυκίνητον; ἐυκρίνας, Homer. Ια. π. 199. Od. ξ. 108. Schol. ἐπιλεξάμβρ©.

ἑυλάβεια γὰ ἀσφάλεια, 90. 29. *cautio nimia, timiditas.* ἑυλάβεια, φόβ©, Suid. Joſuæ xxii. 24. Prov. xxviii. 14. ἑυλαβῆς, Hippocr. 1249. A. Ariſtoph. 301. 8. Exod. iii. 6. φυλάττιος, φοβῆς, Heſych.

ἔυλυτος φύσι σπλὼ, 10. 15. ἔυλυτον τόμα, Hippocr. 640. 41. Theophr. Charact. περὶ Ἄπον.

ἑυμαθίσι, 37. 30. ἑυμαθὴς, *docilis.* ἑυμαθῆς ἅμα κὴ μνήμονες, Platon. Epiſt. 7. p. 344. A. Et *cognitu facilis;* ἑυμαθὴ ἐ ζαφῆ, Lucian. de Hiſt. Scrib. p. 370. B.

ἑυμαρῶς, 44. 33. ἑυμαρὲς, ἑυχερὲς, ῥᾴδιον, Heſych. Suid.

† ἑυμίτρῳ οἴκῳ, 82. 13. * ἑυμελέσι, 112. 25.

ἑυλὼ, 47. 16.

ἑυάσῃ τ ταλαιπωρίλω ὁ τ φαρμάκων καμὼν, 107. 1. Metaphora eadem apud Sophoc. Trachin. v. 107. ἑυάζειν πόθον. ἑυῶδες καρηβαρίῃ, 117. 10. ἑυηθίσιες, Homer. Od. θ. 292. & de ventis ἑυῆλιῶται, Od. ε. 384. ἑυάω, Od. δ. 408. Schol. καμίνω.

ἔυοσκον ζελεπίλω, 146. 9. ἔυοσκον κοιλίλω, Hippocr. 40. 12. ἔυοσκος, ἑυδάσκηλος, Suid.

† ἑυπαγὲς αἷμα, 63. 10. *ſanguis, qui facilè concreſcit.* Alia eſt hujus vocis ſignificatio; *bene compactus;* ἑυπαγὲς, Homer. Od. φ. 334. Schol. ἑυπαγὲς· πύργος ἑυπηγίας, Apollon. Argon. lib. 2. v. 382. ἑυπηγίες μῆτραι, Hippocr. 609. 11.

ἑυπαθίες γυναῖκες ἀνδρῶν μᾶλλον, 46. 14. *morbo magis obnoxiæ.* γίγνεται ὁκ ἑυπαθίες, 50. 25.

ἑυπαιδευσίη, 37. 31. Jul. Poll. ex Euripide hanc vocem affert, p. 454. l. 8. † ἑυπαιδεύτως, 132. 30.

ἑυπαρήγορος [*agilis*] ἀσχλὼ, 42. 23. ἑυπαρήγορε ἑσία, Hippocr. 755. E. ἑυπαρήγορος γνώμη, 132. 11. *qua facilè decipitur.* ἑυπειθὴς, Ἀριστοφάνης, Suid. ἑυπαρήγορ© εἰ καξαπατώμβρ©, Ariſtoph. 352. C.

ἔυπεπλον, 83 34. † ἑυπεψίη, 64. 28.

ἑυπειτὴς, Hippocr. 85. A. Xenoph. 853. D. Herodot. 130. 20. ἑυχερὴς, Heſych. ἑυπειθίσιος [*facilitas*] φύσις, 89. 11. ἑυπειθίσιος, Herodot. 136. 18. & 205. 24.

ἔυπνο©, 114. 33. *qui facilè ſpirat.* ἔυπνοον λέγων, Hippocr. 395. 33. *quod ſpirationem facilem reddit.* ἔυπνοοι πρὸς πάλαι, 135. 10. i.e. ἔνθα ἂν ἔυπνοον, 133. 9.

ἔυπορ© ὁδὸς, 58. 29. Xenoph. 345. C. ὁδὸς ῥᾳδία κ ἔυπορος, H. Steph. ex Plat. ἔυπορον, Herodot. 336. 25. ἔυπορον ἔσαι, Thucyd. 257. B. Schol. ἐυπορώτατον. ἀλεκτορὶς ἔυπορος [*facilis, in promptu*] ϗ ξύμφορος. 133. 16. † ἐυπόρως, 118. 19. *copioſe.* ἐυποριὴ χόοιο, 96. 35.

ἔυποτ©, 113. 15. *bibendi cupidus, bibax.* ἐυπότατα ὠπωμάτων, Athen. ex Eratoſthen. 482. B. *ad bibendum aptiſſima pocula.*

ἐυπρεπία φυγὼ ἐυρίας, 116. 29. eodem ſenſu ἐυπρεπὴς ὀνόμαλος; ἐυπρεπὴς αἰτία, ἀπάτη, πρόφασις, apud Thucyd. 229. B. Schol. πιθανὸν, ἐυχήμονες, & 464. B. & 598. C. & 310. B. & 417. A.

* ἔυρηκλα [γίγνηται] σώματα, 140. 21. *facilè frangi poſſint.*

ἔυρεα ὑγρὰ, 11. 21. χωρία, 140. 21. σώματα, Hippocr. 1244. F. ἐυρὴς ἕδρης, 58. 32.

* ἐυρὼς ῥυῇ τὸ αἷμα, 98. 1.

ἐυρὼ ϗ αἵματ©, 112. 19.

ἐυρὺς. ἐυρία σφιν στέρνα —— ἐυρυτέρων τ ὑγρασίης δέονται, 45. 25. *Lata illis pectora——indigent tamen pectoribus, quæ ſint humore latiora,* i. e. *eorum pectora non ſatis lata ſunt, ut humori continendo ſufficiant.*

ἐυρυχωρίλω ἄλλλω ἀπ' ἄλλης ἀμείβων, 45. 17.

ἐυσαρκὴς, Hippocr. 1249. C. ἐυσαρκίης ἀπόλαυσιν, 132. 7. ἐυσαρκία, Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 4. cap. 13. dicitur de holoſchœno, juncorum genere. ἐυσαρκίης μέζων τόν©, 45. 28.

ἔυσημον καλαλίξαι, 42. 33. *perſpicuum eſt dinumerare, aut licet dinumerare.* ἔυσημον, ἔυδηλον, φανερὸν, Heſych. ἐυσήμῳ ἡμέρᾳ, Pſalm. lxxxi. 4.

† ἔυσιτ©,

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

† ἴυντιος, 44. 32. ἴυντίοι, Hippocr. 135. E. Et cum genᵇ. ἴυντίοι πολλῶν ζητίων, 54. 8. * ἰυντιτὶν, 53. 29.

ἰυταβὲς γνώμη, 11. 4. ἰυταβίστερον γνώμη, 19. 14. τὶς ὅτως ἰυταβὴς ὡς, &c. 18. 18. ἰυταβίστατος νῦσοι, Hippocr. 997. E. ἰϋταβίος μεγάρου, Homer. Il. σ. 374. ζημιότερον ἢ ἰυταβίστερον ἢ βυλᾶς, Herodian. 40. 20. Voces ἰυταβὴς & ἰυταβία (ἐπὶ ἀνδρώπου) improbant Phrynichus, p. 50. & Thomas Magiſter, p. 72. ἰυταβὲς, βίβαιον, Heſych.

ἰυταλὲς, καλῶς ἰσολιρρόπον, Heſych. ἰυταλὲς τὸ χῆμα, Lucian. 50. B. ἰυταλῶς τῇ ἀπλίσει, Thucyd. 185. A. Schol. ἴυζωνοι ἰυταλίστερον ζωμάτιον, Hippocr. 261. 10. ἴυντιον, ἰυταλὲς, 114. 33. ἰυταλὲς εἰς τόπον, 147. 24.

ἰυτόμαχοι, ἴυτομον ἴμβαμμα, 133. 4. *ſtomacho & palato conveniens.* ἰυτόμαχον ἔλαιον, Dioſc. lib. 1. cap. 29. φλὲψ ῥέει ἴυτομον, 108. 5. *commodo ad fluendum ore vena.* ἴυτομοι κυῖς, Xenoph. 977. E. ἴυτομα μᾶλα, Dioſc. lib. 1. cap. 160.

* ἰυτύγκρυπτον. ἰυξύγκρυπτοι ζωαρχώσιες, 42. 35.

* ἴυτφυκτος, 44. 33.

ἰυταξίη [ὑγρὸν, πνεύματον, καὶ τειρῶν] καὶ ξυμμετρίη, 19. 23.

† ἴυτμηλα σώματα, 129. 5. *quorum vena facilè ſecari poſſunt.*

ἴυτολμος, κραταιὸς, ἀλκήεις, 64. 15. ἰυτόλμων, Xenoph. 261. A. ἴυτολμότ [ἐστὶ] ἐμπάσειν, 106. 31.

ἴυτον, 44. 33. ἴυλοτα σώματα, Hippocr. 1247. G. γυναικὸς ἰυτόνου, 124. 6. ἰυτονώτερον διαῖτμον, 2 Maccab. xii. 23. ἰυλοναλάτη κάθαρσις, 147. 18. ἴυτον πρῆξαι, 66. 25. ἴυλονος, ἰυμβρὺς, γλυκαῖος. ἰυτόνως, ἰσχυρῶς, ἰλαρῶς, Heſych. ἰυτόνως κινέειν, 129. 8. Luc. xxiii. 10. ἰυτόνως ζημανίτωσαν, Joſ. vi. 8. ἰυτονίας, ἰυζυγίας, Eccleſiaſt. vii. 7. Var. Lect.

ἴυτρεπτος [*facilè migrans*] ἐς ζυσκοπὼ κακὸν, 83. 16.

ἰυτυχία. ὅτις ἐν ἰυτυχίῃ τῆ ἡλικίης, 57. 21. *in ætatis flore.* ὑπ' ἰυτυχίης, 34. 10. *fœlici caſu.* Sic morborum ἀτυχίαι, & ἰυτυχίαι, Hippocr. 3. 41. ἰυτυχίη ποικίλη, 58. 15.

ἰυτυχῶν. ἢν ὑπ' ἀπειρίας μὴ τάδε τις ἰυτυχῇ, 114. 6. *ſiquis iis indigeat.*

ἴυφορος καλάκλισις, 10. 11. ἴυφορον πόνοι, Hippocr. 77. B. *toleratu faciles.* & activè, ὑδὶ ἰσιδὼν τι ἢ ἀκοῦσαι τερπνὸν ἴυφορον, 33. 13. *agre ferentes.* χείσματα ἰυφορίστερα, 92. 34. *inunctiones tolerabiliores.* ἰυφορώτερον, H. Steph. ex Aphrod. Probl. lib. 2. Solent adjectiva in -ος comparari per -ίστερος (quaſi ab -ις) ἀνιηρίστερος, Homer. Od. ε. 198. ἀτυδαιίστερος, Herodot. 3. 9.

ἰυφόρως ἔχει, 42. 8. Galen. lib. 1. ad Glauc. φίζη, 44. 32. Hippocr. 1136. B.

ἰυφυὴς, καλῶ φύσιν ἔχων, Suid. ex Polyb. ἰυφυέσι ἐ ἰυμαθέσι, 37. 30. ἰυφυέες πεῖραλοι, 135. 9. *ambulationes gratæ, commodæ.* ἰυφυὴς, ὠραῖος, ἀτυδαῖος, ἐπιτηδὴς, Heſych.

ἰυφώνης, 64. 12. *ſonoram vocem habentes.*

ἴυχαες, 133. 9. cui opponitur ἄχαες, 90. 2. τὸ ἴυχαες ἢ ἐρεσίας, Sapient. xiv. 20.

ἴυχρους, ἴυσιτον, 44. 32. ἴυχροι καὶ ἴυσαρκοι, Xenoph. 681. B. ἴυχρων αἷμα, 54. 12. ἰυσαρκίη, ἰυχροίη ἔ σώματος 64. 28. ἰυχροίη περσώπου, 19. 33. Hippocr. 127. A.

ἴυχυλος, *ſucculentus.* ἰυχύλων ὠῶν, 102. 16. ἴυχυλον, Athen. 282. D. de anthiâ piſce. ἰυχύλως, Hippocr. 598. 28.

ἴυχυμος [idem ac præcedens] τροφὴ, 150. 24. Galen. lib. 1. Glauc.

* ἴυχυλον ἐς τ ἐλλίβορον φλέγμα, 131. 26. *quæ facilè diſſolvi poſſit.*

ὑγιχίη δωαλωτέρη τίνι, 45. 28. *animi vigor.* ἀνδρεία, Suid. ſic Schol. Thucyd. 462. A.

ἐφιλκὶς, *ramentum*, 62. 4. *cruſta ulceris*, H. Steph. ex Galen. Celſ. & Æginet.

ἐφημίρου ἀκρασίη τροφῆς, 67. 7. *quotidianâ intemperantiâ.* ἐφήμιροι πυρετοὶ, Hippocr. 1251. E.

† ἐφησυχάσαιλα, 139. 6. Bud. Comment. p. 39. ἐφησυχάζειν, *acquieſcere*, verbum juris.

ἐφιζάνει ἀφορὴς χείλεσι, 30. 5. ἐφίζαιον αἰθύσσησι, Homer. Il. υ. 11.

ἔχω pro *poſſum.* ἔχω ὅτι ξυμβαλέειν —— ὅτε πισώσαιλ, 104. 15. ὑδὶς ἔχῃ μοι λέγειν ἀτρεκὶς, 134. 37. τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, Plutarch. ἐξ ἀρχῆς. ἀγωγ. in initio. Sic *habeo dicere* apud Ciceronem.

ἴψω; ἐψόμφα, 102. 14. ἰψέω; ἰψῶν, 108. 37. ἰψηθὶν, 101. 33. ἴψηλ, 102. 31. quod vel in perfecto, abjecto augmento pro ἴψηλ ab ἰψέω; vel in Subjunctivo, ab ἴψω.

ἴως ὅτι [*donec*] ἰνρεθῇ, 134. 10. ſic, ſed cum Indicativo, ἴως ὅτε ἀπίνρειψεν, Xenoph. 144. C. ubi Var. Lect. εἰς ὅτε.

Z.

ζόφος, σκότος, ἀχλὺς, ὁμίχλη, δυσθυμία, δυσμὴ· ζόφον ἠερόεντα, τ ἀΐδα τόπον ὁμιχλώδη [Homer. Il. ψ. 51.] λέγε ἢ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ Ζκότος [Il. ε. 191.] καὶ τ δύσιν [Il. μ. 240.] ζόφον. Heſych. & Schol. Homer. ζόφος τὰς ὄψιας χῆ, 33. 21. Hæc vox transfertur ad mentem. ὁκὰ δ' ζόφον ἀνίνρασιν, 132. 5 τῷ ζοφώδει σκέδασιν, 132. 6. Sic Catull. carm. 62. v. 207. *cæcâ mentem caligine obſitus.*

ζοφώδης χρηὶ, 44. 8. ζοφῶδες ἔρον, Hippocr. 213. C.

† ζοφοειδέες τ χρηὶ, 76. 20. ζοφοειδὶς ἰρῇ, Hippocr. 604. 22.

ζωγρεῖ, ζῶντας λαμβάνει, Heſych. Homer. Il. ζ. 46. ἐζώγρησαν, Herodot. 23. 2. ζωγρέσαντες, Thucyd. 218. A. ζωγρόσ), ζωοσονόσ), Heſych. ζώγρει, Homer. Il. ε. 698. Schol. ἀνιζωπύρει, ἐς τὸ ζῆν ἄγειν, Euſtath. 595. 14. ἀνιζωπύρει, ἀγείρουσα τ ζωὴν. & Id. 623. 51. ζωγρεῖν, τ λιποθυμίαν ἐπαναλαμβάζ. ζωγρόσ θυμὸν, 114. 2. ζωγρεῖ τ φύσιν, 114. 5.

ζωὴ. ἐς φῦμα ζωῆς ἐπανεκλήθη, 80. 9. καρδίης καὶ ζωῆς νοῦσον ἡ ζυσκοπὴ, 18. 31. De utero muliebri, ζώῃ πάθη, 123. 11. & πολύσχημον ἄγχιστα ζωώδες, 28. 12.

ζωώδεις ἐς χρηὶν, 29. 6. ζωώδεις, *brutorum vitam agentes*, 40. 37. ſic βίον ζώοντι ζωώδεα, 36. 15.

ζῶσι, 50. 21. ζῶσα [φλὸξ] 103. 30. à ζάω. ζάεις, 13. 13. ζώουσι, 73. 14. à ζώω. ζωῦσα, 64. 14. à ζωέω, *vivifico*; ζωώσεις ἡμᾶς, Pſalm. lxxx. 18. ζώουσι, 69. 22. [ſi non ſit error, utì editor eruditus in ſuis notis ſuſpicatur] pro ζῶσι, inſerto ω; quod apud Homerum occurrit ἐβώωσα, Od. ε. 69. pro ἐβῶσα ab ἐβάω; à quo ἐβῶντας, Thucyd. 410. D.

ζωτικῆς δυνάμεως, 20. 25. Philo. 420. 21. Galen. ad Glaucon. ζωτικὸν πνεῦμα, Sapient. xv. 11.

ζώπυρα. λείψανα, τῷ ζῆν πρόσφορα, Suid. ζωπυρεῖ, ἀναζῇν ποιεῖ, Heſych. Suid. ζωπυρῆσαι τὰς ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένους λέγουσιν Ἀττικοί. ζωπυρήσεις, ἀνεσίρεις, Suid. Ariſtoph. 881. A. 2 Reg. viii. 1. ἐῶ ἡ θέρμη ζωπυρῇ, 42. 5. ἐπὶ τῷ ἰόντι ζωπύρου ἀναιθῶσαι τ ἄνθρακον, 80 12. ἔχῃ ζώπυρον ἐς ἐγερέγερσιν, 92. 23. ὁκ τῷ νεκρώδει ὑπαθείη καὶ ἀναζωφθείη τὸ ζώπυρον, 15. 2.

H.

ἦ, adverbium loci, cum Genᵒ. ἦ ἂν ἴζωσι τῷ σώματος, 51. 32.

ἤδη ἡδυσίοισι, 78. 22. ἤδη καὶ ἡδύσιον ψιλὰ, 78. 24. ἄχεες ἤδης, 9. 16. ἤδω, Hippocr. 72. F. ubi nonnullos exponere τ ἡδικὼ ἡλικίαν, ſcribit Galenus.

ἡδάσκυσι, 8. 22. Conſtantin. ex Alex. Aphrodiſ. Probl. ἡδᾶν κάλλιον ἡ ἡδάσκειν, Thom. Mag.

ἡγέομαι, *incipio.* ἡγεόμβρον ἀπὸ τ Ζφυρῶν, 137. 24. ἡγεμὼν τροφῆς τόμαχος, 140. 6. ἡδονῆς καὶ ἀηδίης, 64. 25.

ἡδονὴ [*voluptas in guſtatione*] πικρῶν γλυμάτων, 49. 7. ἤθια μὴ ἀλφερίφη), 94. 28. Lege notas in Var. Lect.

ἧκεν ἐς τέλος τ ἰητρείης. 129. 12. τ ἀκέσιον, 131. 22. καθ' ποικίλα, 110. 24. ἐς κόρον καὶ μέθυ, 80. 3. ἔκῃ [πάθος] ἐς ἀκμὴν γλυσιος, 149. 12. [ubi opponitur voci νεοτόκῳ] τὰ τρώματα ἐς ὠτειλὴν, 147. 3. ἡ ὄρεξις ἐς τέρμα, 66. 6. τὸ θερμὸν ἀγχοῦ σβέσι, 67. 9. ἡ φύσις ἐς ἄκρον ξηρότητος καὶ θερμασίης, 20. 6. τὸ κακὸν ἐς ὄλεθρον, 30. 9. ἐς τελευτὴν, 21. 10. ἡ ὁρμὴ ἐς κεφαλὴν, 3. 1. ἡ [φλεγμασίη] ἐς γλύψιν πυὸς, 44. 13. ἡ φλὲβος ἐς κρίσιν, 112. 35. ὁ ἄνθρωπος ἐς ἀνάγκην οἰνοποσίης, 112. 16. ἐς ἀνάπλασιν ζαρκῶν καὶ δυνάμιος, 138. 14. [ἕλκος] ἐπὶ τ κινέεται, 9. 4. ἥκοιεν ἐπ' ἄκρισιν τ κακοῦ, 38. 33.

ἡμέρου ἀφ' ἡμέρης, 149. 28. *quotidie, de die in diem.*

† ἡμίφθον, 85. 37. * ἡμικνάθω, 109. 37.

* ἡμιπαθέα μέρια, 39. 30. * ἡμιπλήρισι κύτεσι, 96. 2.

ἡμιτελέσεις

ἡμιελλὶς ἐπίρσιαι, 39. 29. ἡμιελὴς οἶκ⊙, Homer. Il. ϛ. 701.
† ἡμιτυμβίῳ, 135. 19. ἡμιτυμβίων τρηχέων, 132. 15. Scribitur finè μ plerumque; Hippocr. 480. 40. Ariſtoph. 76. B. ubi Schol. Συδάειοι ῥάκ⊙ ἡμιελβὲς, λιπῶλι. καὶ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον παλάστων. ἡμιτύβιον, λιπῶν ἔνδυμα, Heſych. ὀθονίῳ παχίος μίτου, Galen. in Expoſ. Voc. Hippocr.
ἔχοι ἄτων, 2. 11. & 38. 18. Hippocr. 68. G. ἔχ⊙ αἰγιαλῶν, 85. 10.

Θ.

Θάλψιες, 103. 3. H. Steph. ex Aphrodiſ.
† θεώδη λιβῳ, 150. 36.
Θέμις ἰητρὸν δρᾶν, &c. 138. 6. *fas eſt medico*, vel *poteſt medicus facere*, &c. Aut cum Dat°. perſonæ, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, Plat. Tim. p. 29. A.
Θεοὶ μοῦνοι ἴσασι αἰτίλω ἀτρεκέα, 74. 11. ὑπ' ἀτυχίης, καὶ θεῶν μᾶλλον ἢ τέχνης· τὰ γὰρ μέζονα πάντα ἰῶν') μοῦνοι θεοὶ, 56. 5. ὅλον τ' ἄνθρωπον ἀκάκως, τόδε μοῦνοι οὐδὲ θεοῖσι ῥητέον, 58. 18. ὑγιέας ἅπαντας ποιέειν ἀδυνάτους τοὺς νοσέοντας· ἢ γὰρ ἂν ἰητρὸς κρέσσων θεοῦ, 138. 5. θείης, οὐκ ἀνθρωπίνης ἰήσι⊙, 34. 22. συνοίης, 65. 29. θείῃ πρήγματ⊙, 29. 26. χρήματ⊙, 29. 29.
Θερμασίη πυρετῶν, 82. 4. pro θερμασία.
Θερμασίλω ἰσάρειν, 147. 8. θερμότης λέγει, ἀλλὰ μὴ θερμασία, Phrynich. p. 20. θερμότης καὶ θέρμη, Ἀττικοὶ· θερμασία Ἕλλησις, Thom. Mag. θέρμης, 75. 22, Hippocr. 606. 48. θερμωλῇ, Hippocr. 416. 32. θερμωλὴ ὁ πυρετὸς· μάλιστα καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴ λέγε'), Erotian. θερμασία ὑπερβολὴ τῆ θερμότητ⊙, Ariſtot. Probl.
† θερμολυσίης κρίσσων ἀλυσίη, 132. 35.
Θετὰ ἕκτ⊙ ἄκη, 109. 4 pro θελία.
Θηητὸς, Dionyſ. Perieg. v. 513. Heſiod. Theog. v. 31. ὀρόμαλα μὴ θηλὰ, 135. 5.
† θηρόυτα, 133. 15.
Θηλία δάμνον') κνήσι ὥτιλε καὶ κεφάλων, 85. 8.
θηλεῶδες [*lethiferum*] ἀκμάζουσι, 25. 22. & 34. 6. θηλεῶδες μεγόπωρον, 50. 29. τὸ θηλεῶδες φθινοπώρου, Hippocr. 1165. B.
Θίγειν, 57. 4. Exod. xix. 12. Moſch. Idyll. 1. v. 29. θιγίειν, 57. 1. θιγάνειν, 100. 16.
θίξις, 89. 35. & 95. 31. τῇ θίξι, 49. 32.
Θλάσμασι, 57. 23. Amos vi. 11.
Θνήσκῃ [*moriturus ſit*] ὀδυνῇσι, 123. 2. & lin. 6. τῇ ὀδυνῇ οἰκλίσως θανεῖν, *emori*.
Θάνατ⊙ μήκις⊙, 13. 14. *tardiſſima. diu agrotat, antequam mortem obeat.* cui opponitur ὦκις⊙, 29. 12. & ὀξύτερον θάνατοι, 29. 27. & μακρόβιον κακὸν, 79. 17. μίχθα πολλῇ δ' θανάτῳ, 29. 7.
Θανατῶδες, *lethale*, Hippocr. 1257. A. ἐπὶ τὸ θανατῶδες ἐπιδιδοῖ, 13. 32. θανατώδης, *letho obnoxius*; παιδία δ' θανατώδεα, 21. 18.
Θανατόω. θανατῶν, λοιμεύειν, Suid. ὠδὲ θανατοῖ τὸ κακὸν, 79. 16. θανατάω. θανατῶν, θανάτῳ ἐπιθυμῶν, Heſych. Suid. θανατῶσι, 33. 15.
Θολερὸν ὄρον, 78. 13. & 140. 12. θολερὸν πνεῦμα, Hippocr. 76. D. ταραχώδες, ἀκάθαρτον, βορβορώδες, Heſych.
Θρίξ ὑ πονέει, 74. 5. lege πίεζ. quæ vox occurrit, 54. 24.
Θρομβοισι, 27. 14. θρόμβοι αἵματ⊙, Luc. xxii. 44. Hippocr. 1252. E.
θρομβώδεα, 69. 15. Hippocr. 216. D. θρομβώδεις ἀφροὶ, Sophoc. Trachin. v. 699. H. Steph. [σπέρματα] μὴ θρομβώδη, Ariſtot. Anim. Hiſt. lib. 7. in fin. cap. 1.
θρομβῶται [ἐπίπαλος] 69. 25. Nicand. Alexiph. v. 315. Schol. πήγνυ').
θρύπλειν λίθους φαρμάκοισι, 121. 27. θρύπλων') [λίθοι] 121. 7. Dioſc. lib. 3. cap. 158.
* θυηλὰ μυελία, 135. 6. *ſuffimenta*. Galen. in Exp. Voc. Hippoc. habet θύμαλα, θυμιάματα.
* θυμίῃσι κακώδεσι, & θυμιηλῶν ὀδωδέων, 73. 23.
θυμηδίλω, 35. 21. θυμηδία, ἡδύτης, τέρψις, ἀρέσκεια, Heſych.
θυμοδακέες μῦθοι, 82. 26. θυμοδακὴς μῦθ⊙, Homer. Od. θ. 185. Schol. τ῀ ψυχῆς ἀψάμβ⊙. ἀψικάρδι⊙, λυπῶν τ῀ ψυχλὼ, Heſych.
θώρηξις ἐπ' οἴνῳ, 65. 32. θώρηξις, οἰνοποσία, Heſych. Erotian. & Galen. Hippocr. 1260 C. Vide Schol. Ariſtophan. 719. A. & Nicand. Alexiph. v. 225. ubi θωρήξαιο, Schol. exp. χάρξαιτο οἴνῳ γλυκεῖ. Euſtath. in Homer. 166. 12. θώρηξις, ἡ τὸν πάλαιον, οἰνοποσία καὶ ἀκρασιοποσία.

I.

ἰάσμαι. ἰάθη μελιξιλίεργισι ἀκίσι Συπεργῖσι, 127. 22. *ſanatio facta eſt*; impersonaliter & paſſivè. Paſſiva ſignificatio occurrit apud Marc. v. 29. Luc. vii. 7. & 1 Pet. ii. 24.
ἰήσι⊙ οὐκ ἀνθρωπίνης ἀλλὰ θείης, 34. 21.
ἰητρῷ ἀνδρὶ, ἀρετὴ, &c. 32. 10. ἰητρὸς πρὸς τὰς νούσους, &c. 78. 7. ἰητρῷ ξυμφορὴ, 6. 5.
* ἰητῆσι ἰσόβιοι, 91. 18.
ἰσχὺ τελσμῦ ἀμάξης, 33. 23. ἰσχὺ, *pugnantium*, Homer. Il. δ. 456. Schol. φωνὴ, βοὴ, Il. μ. 144. *de Marte*, Heſiod. Scut. v. 441.
ἰδίλω νοσημάτων, 82. 5. *formam*. ἰδέα, μορφὴ, Heſych.
ἰδίῃ, 38. 17. *particulariter*. ἰδίῃ καὶ ἰδίῃ, 39. 24. *ſigillatim*.
ἰδρόω. ἰδρῶ ἄνθρωπ⊙, 21. 10. ἰδρώσῃ, Homer. Il. ζ. 388. ἰδρῶσαι, Xenoph. 206. A.
ἰδρῶτας κινέειν, 120. 23. ἰδρώτων πρόκλησιν, 120. 26.
ἰερὸν πάθος —— ἱερὸν δὲ τὸ μέγα, &c. 34. 20, 21. ἐπιληψίαν μεγάλην νοῦσον ἱερὸν καλοῦσι, Plutarch. de Solert. Animal. Sic Galen. comment. 6. in 6. epidem. ἱερὸν νόσ⊙ ἐπιληψία, Heſych. Vox ἱερὸν dici ſolet de iis, quæ in ſuo genere cæteris præſtant; utì apud Homerum; ἱερὸν ἰχθὺν, Il. π. 407. Schol. μέγαν. ἱερὸν κίφας, Il. λ. 194. ἱερὸν ῥῆν⊙, Od. η. 167. Sic videtur accipi etiam vox δῖος, δῖα πολεμοῦ, Il. ϛ. 522. δῖαν ἄλα, Il. α. 141. ubi Schol. θαυμαστὴν. Hæc loquendi ratio ab Hebræorum linguâ manavit; apud quos vox θεὸς addita affert ἰσχὺν; πολεμὸς τοῦ θεοῦ, Pſalm. lxv. 9. κέδρος θεοῦ, Pſalm. lxxx. 10. ὄρη θεοῦ, Pſalm. xxxvi. 7.
ἱερὸς, cum Gen°. οἱ σάτυροι, ὦ Διονύσου ἱερὸν, 29. 16.
ἱερείοισι [*victimis*] κακοχύμοισι, 78. 31, ἱερεῖα, θύματα, Heſych.
ἱερήϊον, Homer. Il. χ. 159. ἱερείων αἷμα, Lucian. 739. B.
ἵζειν, *ſedere*. ἵζει ὑπ' ὄφρυσι, 27. 12. ὑπ' ἴδρη, 10. 11.
ἵζωσι, 144. 14. ſic Homer. Od. λ. 448. Herodot. 187. 8. *ſubſidere*. ἵζον, 49. 6. ἵζον, Hippocr. 1125. G. & activè, ἵζε [*ſedere fecit*] βυλὴν, Homer. Il. ϛ. 53.
ἰζάνῃ ἐπὶ μέγεσι, 73. 7. ἰζαίνοντι, 53. 3. [ubi mallem ἰζάνοντι; licet ſciam terminationem —άω & —αίνω in hujuſmodi verbis frequentari] ἰζάνῃ ὕπνος ἐπ' ὄμμασι, Homer. Il. κ. 93. Sapph. Od. & cum acc°. ἰζάνῃ νοῆς κληῖδα, 112. 35. ἰζαίνω, etiam *ſedere facio*. ἵζανε λαὸν, Homer. Il. ψ. 258.
ἴημι vel ἵεμαι, vel ἴω, *eo*. πρὶν ἐς τέλ⊙ ἰέναι τὸ πάθος, 29. 9. [ἕλκ⊙] ἐς ὠτειλὴν ἰὸν, 72. 32. ἴῃ, 65. 1. ἐς νοῦσ⊙ ἐς μῆκ⊙, 84. 6. ἴωσιν αἱ ὕλαι ἐς παλίρροιαν, 98. 3. ἵεμαι, *cupio, geſtio*. ἵεται πρὸς ἡδονὴν ἐπὶ τοῖσι ἐώδεσι, 123. 11. *cupidine fertur ad voluptatem*, i. e. *delectatur*. Vel ſi placeat lenis ſpiritus [ἵεται, utì apud Turneb. & Heniſch. edition.] *it in voluptatem*; eodem ſenſu. Hic locus conferendus cum 28. 16.
* ἰθύτητι τ῀ ὀδῦ, 119. 12. In Lexicis legitur (ſed finè authore) εὐθύτης; pro quo ἰθύτης, utì pro εὐθὺς ἰθὺς, & pro εὐθυόω ἰθυόω. κὴν ἐς τὰ μεγάλα ἰθυόῃ, 137. 29. *ſi valentibus etiam reſiſtat*. Craſſ. *ſi magnis non vincitur*. ἰθύνειν, *cum impetu ferri*. ἴθυσαν, Homer. Il. δ. 507. Schol. ἐπ' εὐθείας ὥρμησαν. Eodem ſenſu accipitur hìc ἰθυόῃ. τὸ ἰθυόειν εἶσε ὁμώνυμον λέξιν τῷ ἰθύνειν, docet Euſtath. Homer. 1122. 29.
ἴκελα, 76. 8. ἴκελοι, 76. 21. & 60 17. Hippocr. 386. 17. Herodot. 124. 5. Homer. Il. ϛ. 478. Hoc vocabulum poëtis tantummodo uſitatum eſſe ſcribit Henr. Stephanus.
ἰκμὰς νοτίδι ἰκέλη, 29. 33. † ἰκμαλίοι, 49. 17. & 57. 29. Hippocr. 243. 32. ἰκμαλέα, τὰ δίνυγρα, Erotian. ἰκμαλέον, ὑγρὸν, Heſych.
ἰκνέομαι. ἵκηται τὸ κακὸν ἕρπον εἰς κεφαλὴν, 3. 2. ἀφίκηται') νοῦσ⊙ ἐς δάκτυλον, 3. 6. ἀφικνέονται ἐς ἀφεσιν δ' κακῶν, 3. 34 οὐκ ἀφικνέε') τὸ ἕλκ⊙ ἐς σύμφυσιν, 16. 28. ἀφίκηται νοῦσ⊙ ἐς μῆκ⊙, 25. 24. ἀλιτρεῖσι ἐς σελήνλω, 34. 20. ἀφικνεόμενοι ἐς ἐπισασίλω τ῀ νόσου, 38. 34. Vide λιπόντες.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

ἰλίγγοι, 2. 4. ἰλίγγων παροξύσεις, 132. 24. Hippocr. 1247. H. Schol. Ariſtoph. 398. F. & 427. E. ἴλιγγος, ὁ τῆ κεφαλῆς ζάλισμός, Heſych. Vide Plutarch. Erotic. 763. A. de Sapph.

ἰλύι, 20. 21. ἰλύος, 78. 28. Homer. Ιλ. φ. 318. ἰλὺς, ſax vini, Hippocr. 613. 55. ἰλυώδεα, 49. 10. Hippocr. 210. H.

* ἴλωτις τῶ ὀφθαλμῶ, 41. 11. *diſtortio.* & per geminum λ, ἴλλωσις, Hippocr. 72. E. ἰλλὸς, στραβὸς, διεστραμμένος, Heſych. Suid. Ariſtoph. 812. G.

ἰνδάλλεται κατ' ὄψιν, 38. 11. Homer. Ιλ. ψ. 460. ὁμοιοῦται, φαίνεται, Heſych. Schol. Ariſtoph. 442. C. ἰνδάλματα κυάνεα ἢ μέλανα πρὸ ὀφθαλμῶν, 38. 23. Jerem. l. 39. φαντάσματα, εἰκόνες, Heſych. Suid.

ἕξιν, δύσκρασίαν, Galen. Expoſ. Voc. Hippocr. κατ' ἕξιν, 16. 2. & 23. 24. κατὰ τὴν ἕξιν, Hippocr. 385. 47. Corinthus notat ἕξιν, Ionibus eſſe δύσκρασίαν.

† ἐξώδεα, 44. 26.

ἔοικεν, πρώτη ἔκφυσις τῆ τειχῶν, Suid. ἔοικοι præterea ſunt *vari*, 75. 15. Hippocr. 970. B. ἔοικοι, ἀνθέμασι ψυδρακίοις παραπλήσια ἐπὶ τῆ πρασάπῳ, Σκιεῖς ἄκμας, Polluc. lib. 4. cap. 25.

ἑρπὶ ὲ ἐρυθρῷ τιλανάζ, 2. 11. ἕρπ πορφυρέῳ τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, Homer. Ιλ. φ. 547. Eſt etiam nomen herbæ aromaticæ, 95. 2.

ἑτάρσιμα τῆ φύσι παλαίσχια, 47. 29. ἑταρσίμως τραχύ, ex Herodian. lib. 6. affert H. Steph.

ἑτατόδης [χολὴ] 52. 13. Hippocr. 1137. B.

ἵστημι. ἵσρῳ, 32. 16. pro ἵσαμῳ.

ἴσον, cum infin°. ἄμφω παθεῖν οὐκ ἴσα ἂν, 40. 1. *ambo ad patiendum non ſunt aquè proclivia.*

† ἰσομιγίδια τοῖσι ὑγροῖσι κοιλίαν, 60. 31.

ἰσόῤῥοπον ἡ φύσις, ὡς τὸ ἰσοῤῥόπῳ, 40. 1. ἰσόῤῥοποι ἰητῆρες, 91. 18. Hippocr. 800. C. ἀντιτυπεῖς ἐς ἰσόῤῥοπα, Herodian. 139. 33. ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα, Id. 134. 1.

ἴχαμον φάρμακον, Lucian. 48. A. ξηρόν τι ἴχαμον, 129. 9. ἰχαίμασι, 119. 1. pro ἰχαίμοις [ἰχαίμοισι, in Var. Lect.] per Metaplaſmum: uti πρησσάσι, Homer. Ιλ. η. 212. σάββασι, Matth. xii. 1. pro πρήσσουσι, Σαββάτοις.

ἰχὼς πόνου, 22. 23.

ἰχώτης ἐπὶ μᾶλλον τῆ φύσιος, 6. 18. ἰχώτης τῆ σώματος, H. Steph. ex Gal.

ἰχὼ τῆ δυνάμιος, 137. 17. & 138. 37. Similem huic emphaſin affert H. Steph. ex Philon. de mund. ἰχὼς ῥώμη.

ἴχω, *habeo.* ἴχουσα τὴν δρόχλην, 24. 24. ἴχῃ τὴν ἕδραν χυσίου, 61. 29. ὀδὼν ἴχει τὴν γαστέρα, Hippocr. 567. 38. ἴχουσι Μαραθῶνα, Herodot. 15. 22. ἴχῃ, Homer. Ιλ. ψ. 762. & cum adverbio, ἴχουσι κάρτα ἐλευθερίως, 15. 34. *incumbo*; βάρος ἴχει ἐπὶ τῷ κάλῳ, 22. 24. *inhibeo*; ἴχειν φλεβοτομίαν, 117. 12. ἴχεται, 16. 19. & 69. 10. ἴχειν θυμὸν, Homer. Ιλ. ι. 256. ἴχειν ἀνθρώπους, Herodot. 326. 43.

† ἰχθυώδεας ἐρυγὰς, 35. 9.

ἰχωρηδέα, 68. 28. ἰχωρηδέος αἵματος, Hippocr. 1170. E.

K.

Καθαπλόμβοι ψόφοι, 82. 17. Hippocr. 68. D. Galen. exp Σοφοκλεῖ αἰσθανόμβοι· ψόφοι γὰρ ἰδίως αἰσθανόμενοι, καὶ μῦτοι δὲ πλούμβοι, ὡς εἰ καὶ ψοφώδεις ἔλεγε. Galenus tamen alibi exponit καθαπλόμβοι ſenſu non activo, *ſentientes*, ſed paſſivo, ὧν ὁ ψόφος καθάπλεται, ὑπὸ τῆ ψόφου δορυβόμβοι ἢ ταραπλόμβοι. H. Stephanus ex Plutarch. Num. καθαψάμβος βαρὺς, & ex ejuſd. Solon. καθηψάμην τραγῳδός. Apud Homerum καθάπλομαι, cum acc°. Ιλ. α. 582. Ιλ. ο. 127. καθάπλω cum gen°. κάθηψε τῆς χειρὸς, Act. xxviii. 3.

καθαρεύεται [*purgatur à*] τῆ ὁμίχλης ἡ αἴσθησις, 87. 27. καθαρεύειν, *purum eſſe*, cum gen°. ex authoribus affertur apud H. Steph. Eo ſenſu καθαρεύειν ſinè caſu, Xenoph 909. A.

* καθίσθος πλισάνη, 102. 9.

καθίσαι γνώμην ἔρωτι ἰκτερῷ, 36. 29.

καινὸς, 74. 31. pro καινῆς, lonum eſt.

καίριος, *præcipuus, primarius.* καίρια μέρεα, 120. 1 καρδίης γενέτημα καίριόν ἐστι ὁ θύμαχος, 19. 2. τὸ καρδίης ἄλλο καιριώτερον ἐς ζωὴν ἢ ἐς θάνατον, 18. 23. καιρίαι ζημίαι, H. Steph. ex Dioſc. & καιριώτατα τῆ κλιμάτων, ex Theophr. de cauſ. plant. καίριος *periculo obnoxius.* αὐχὴν ἐστι τῆ καιρίων, Xenoph. 952. A. & καιριώτατον κτυπῶνα, ibid. E. *lethalis*, καίρια [τρώματα ἢ τραύματα] Hippocr. 448. 8. καίριοι πλαγαὶ, Id. 797. D. καιρίας πληγῆς, Xenoph. 134. B. μάλιστα καίριον, Homer. Ιλ. θ. 84. Schol. ἔυνημμένῳ πρὸς θάνατον μέρος τοῦτο, ἐπικίνδυνον. & βέλος καταπαίριον, Ιλ. λ. 439. Vide Heſych. in καίρια, & Suid. in καιριώτατα.

κακὸς, comparativè κακίων, Homer. Od. ξ. 56. Xenoph. 41. C. πόνος ἐ— φοβερώτερος ἢ κακίων· ἀφοβίη — κακίων ἢ φοβερωτέρη, 18. 14, 15. *plus metûs quàm mali affert — plus mali quàm metûs.* κάκιον ἀνδρὶ αἰ γυναῖκες ὀμμαίνουσι, 36. 2. ἐπιόντι ἐπὶ τὸ κάκιον, 9. 36. ξυνιστάντι ἐπὶ τὸ κάκιον, Hippocr. 946. G. χειρίονες, χειρόων — χειρίνς, 64. 18. Homer. Ιλ. α. 114.

κακία, *vitium.* ἐπὶ μιῆ τῆ σώματος κακίῃ, 53. 25.

κακωθῇ εἰς πίψιν ἡ γαστὴρ, 51. 21. *venter malè concoquit.*

* κακοειδέσι ἕλκεσι, 70. 11.

κακῶδες πύον, 48. 28.

κακοήθεις σφόδρα βυβῶνες, 18. 30. κακοήθεα τραύματα, Hippocr. 78. F. κακοήθη νοσήματα, Galen. lib. 1. de Criſ.

† κακοστιξίη στομάχου, 65. 36. * κακοσφυξίη, 25. 28.

κακοχυμίης, 136. 17. ἐς ἀσθενέα κακοχυμίης ἡ φύσις τραπῇ, 53. 22. κακόχυμοισι ἰητρείοισι, 78. 31. κακήγορος ζωῆς, 36. 13. de melancholicis.

κάμνειν, *ægrotare.* τοῖσι κάμνουσι, 103. 1. κάμνων, Thucyd. 132. A. κάμνει, Ariſtoph. 787. E. στομάχῳ τῆ νοσέοντι καὶ κάμνοντι, 136. 29. *elaborare*; κάμνῃ τὴν πίψιν κοιλίη, 66. 11. κάμε σκῆπτρον Ἡφαίστου, Homer. Ιλ. ε. 101. κάμνῃ, νοσεῖ· ἐρᾷζει, Heſych. κάμνειν, forſan plus eſt quàm νοσέειν, in loco modò citato.

καμάτῳ τῆ σαλίου [δρόσυπτίη] 132. 11. *laboris plenum, moleſtum.* καμάτῳ πεδήμασι, Lucian. 510. A. καμάτοις τὴν ἀνδρῶν, Herodot. 167. 36. *labore ſeſſos.*

καμπύλοι, 60. 17. καμπύλα τόξα, Homer. Ιλ. ε. 97.

* καμπύλῃ ὄνθρωπος, 4. 21. καμπύλιαζ, Hippocr. 812. C.

† κάμψιν, 40. 21. κάμψι, 63. 19.

καμπῆσι ξυνιχίσι, 132. 23.

καναχηδὸν ῥοίζῳ πολεμῶν, 33. 22. καναχηδὸν, Dionyſ. Perieg. v. 145.

* καρδιοβόλα βρώματα, 19. 7. καρδιόβολοι ἄζ, λυπηραί, Heſych.

καρηβαρίη νωθρὴ ἐνιαυτούς, 117. 9. κεφαλῆς πόνος, καρηβαρίη, 29. 1. καρηβαρέω ἰχυρῶ, Hippocr. 394. 47. Galen. expon. καρηβαρίας, τὰ κεφαλῆς βαρυπηίας. καρηβαρικοὶ, 4. 8. *qui καρηβαρίᾳ laborant.* νότοι καρηβαρικοὶ, Hippocr. 1247. A. *qui καρηβαρίαν inducunt.*

κάρη, Apollon. Argon. lib. 2. v. 203. Schol. σκότωσις, σκοτοδινία. κάρῃ καπνῷ καρηβαρίαις καὶ ἀναισθησίαι ξυίστι, 28. 24.

* καρώδεα, 107. 2. καρώδης, καρηβαρία, καρωτικὸν, Erotian.

κάρτα ἰσχυρὸν, 4. 27. κάρτα ὀξὺ, Hippocr. 393. 51. τὸ κάρτα ἄνομα, Herodot. 18. 22. κάρτα, πάνυ, λίαν, μεγάλως, Heſych. καὶ κάρτανε, Euripid. Hippolyt. v. 90. Schol. καὶ μάλιστα.

καρφαλέον δέρμα, 95. 15. Hippocr, 1190. E. καρφαλέον, Homer. Ιλ. ν. 409. Schol. ξηρόν. καρφαλέη, πυρὸς, Nicand. Ther. v. 691. Schol. ξηρᾷ ἢ ξηροποιῷ.

καταβάλλω. κατίβαλε ὄσφρησις βαρέων ὀσμῶν, 2. 14.

καταβλακεύειν, *negligentem eſſe*, 114. 36. καταβλακεύειν, καταβλακεῖν, ῥαθυμεῖν, ἢ ἀπαιρᾶν ῥαθύμως, Heſych. Et cum accuſativo *negligere.* καταβλακεύσει τὰς διόρθωσις, Hippocr. 820. A. & τὸ ὀδοιπορέω, ib. καταλιμωρεῦσι, Galen. Expoſ. Voc. Hippocr. καταβλακεύμβως [cui ibidem opponitur πρηθύμως] Ariſtoph. 36. D. & 37. A. Schol. βρηδίως· βλαξ γάρ ἐστιν ὁ μαλθακεύόμβος. Legitur cum μ [ſi modò lectio ſana ſit] καταμβλακεύειν, 127. 9. Poteſt fieri (nam Aretæus gaudet decompoſitis) ex κατὰ & ἀμβλακεύειν pro ἀναβλακεύειν. vel ἀμβλακεύειν (uti φοιτεύω pro φοιτάω; vide Comment de Dial. Aret.) pro ἀμβλακεῖν ἁμαρτεῖν, Heſych. de quâ voce plùs, βλακεύειν, Xenoph. 279. B. & 368. E. ὀλισθρεῖν, ἐπὶ πλεῖον ὀλισθάνειν, Erotian. ὅτι καταβλακεύσαμβεν τὰ τότε, Xenoph. 415. D.

καταγίσιον ἐς ζωὴν ὑποφερόμβοι, 26. 29. *tabidi*

tandem evadunt. καλαγίζειν, moram trahere, vitam trahere. καλαγίζομαι, Demoſth. 388. B. *moror, habito, vivo.*

καλάγνυμι. καλάξαι τ' ἄνθρωποι, 6. 4. *diffringere.* καταλάξας τ' αἰχίνα, Hippocr. 689. 19. *ſecans*, i. e. καλαχάσας.

καλαβῦσαι τ' αὖγα, 148. 24. κατίθυσι ἰκατόμβας, Herodian. 98. 16.

καλαιεῖν, 85. 23. & 86. 37. καλαιοῦμβοι, 139. 7. καλαιοῦν ἰλαίῳ, H. Steph. ex Galen. Fines -άω & -έω in verbis frequenter permutantur.

καλακίομαι pro καλάκειμαι. καλακίων, 9. 31.

καλακοῖς [*abunde*] ὑπόχολοι, 13. 30. καλακοῖς ποικίλοι, Hippocr. 218. A. καλακοίως διάκειμαι, 10. 17. ἰκλεροῦδες καλακοίως, 48. 12. Hippocr. 1121. C. Hæc adverbia ab adjectivo καλακοὺς; καλακοὺς χολὴ, 48. 32. Hippocr. 1228. E. Galen. exp. ἀκρότη χολῆς. καλακοὺς ὀχληρός, Heſych. ἐπιπλεονάζων, Suid.

καλάληψις, *apprehenſio vel oppreſſio ſenſuum*, Aurel. c. 10. l. 2. acut. lege Paul. Ægin. l. 3. c. 6. & Galen. l. 4. de loc. aff. & Gorræum. ἐν τῇσι καλαλήψισι, 34. 30. *in acceſſionibus.* καλάληψις, Hippocr. 1027. D. *interceptio.*

καλαμύει, 41. 26. unde nomen * καλαμύσι, 41. 23. H. Stephanus affert καλαμυήσεις, ex Plut. Camill. (p. 239. ſuæ editionis) & legendum putat καλαμύσεις à καλαμύω. καλαμύει in loco citato, *connivet.* Sic καλαμῦσαι, Lucian. 35. D. Et cum accuſ°. καλαμύει τὰ βλέφαρα, Xenoph. 980. B. ὀκάμμυσαι, Eſai. vi. 10.

καλαξέων ξύλα, 40. 23.

καλάξηρος ἄρτος, 110. 27. καλάξηρος ψυχὴ, Numer. xi. 6.

καλαπάσσειν τὰ ξυρὰ πλεξῷ, 100. 19. καλαπάσας τίφρον κ' τ' τραπίζης, Ariſtoph. 133. B. καλαπασάμβοι γλῶ, Job. ii. 12.

καλαπίσση, 71. 12. Metaphoricè apud Homer. χόλον καλαπέψη, Ιλ. α. 81.

καλαπίπλω, *concido, deficio.* κατέπεσόν τινες ὑπὸ προφάσιος ἐξ ἀθυμίης, 2. 12. μὴ καλαπίπλει, Nehem. viii. 11. καλάπλωσιν, λειποθυμίαν, 39. 21. καλάπλωσις τ' ἀνθρώπου, 33. 9.

καλάπεσιν τροφῆς, 93. 20. ſic 102. 3. Et καλάπεσις pro *gulâ*, 39. 27. & 93. 19.

* καλάπολον, Hippocr. 1146. A. πολοῖσι κ' καλαπετοῖσι, 109 5.

καλαῤῥήγνυμι. δίεμα καλεῤῥωγὸς, 78. 25. ἀσκὸς καλεῤῥωγότας, Joſuæ ix. 4.

* καλαῤῥηκλικὰ φυσίων κ' ὕδρων, 89. 23. Hippocr. 394. 6. καλαῤῥηκλικὸν πνεύματων πλαρμοῖσι, 89. 32.

καλάρχειν, *principium dare.* ἰὼ καλάρχῃ κεφαλὴ, 40. 4. *ſi caput primùm affectum morbo fuerit.* Et cum genitivo, καλάρχῃ αὐτέω [ſcil. πάθι°] καῦσος, 19. 24. τὰ καλάρχοντα μέρεα, 3. 8. *partes morbo primùm affectas.*

καλάσασις ψυχῆς, 20. 14. *animus conſtans.* καλάσασις, *ſtatus* ſive *conditio*; καλασάσι° τ' νόσου, 87. 3. καλάσασις τελαλαίων, Hippocr. 44. 22. καλασάσι° ὅλης, κ' κ' μέρεα τ' ὑγιείων κ' χώρης ἑκάστης, Id. 959. A.

καλασρέφειν, neutraliter *vergere, converti: ἐς ὕδρωπα κατέσρεψεν ἡ νοῦσο°*, 49. 1. αἱ φθορὶ τ' παρθένων εἰς γάμους καλασρέφουσι, H Steph. ex Plut. Symp.

καλαχάζειν ῥηδίη [φλὲψ] 108. 4. τὰ ἐν κύκλῳ βαθυτέροις ἀμυχαῖς καλαχασέον, Dioſcor. Ther. 424. E. ἀλλ' ἢ καλαχασμᾷ, ibid. 422. A. καλαχάσαι, ἰαλροὶ μὲ χρώμενοι ἔχουσιν ἀπλογίαν, ὡς ὄνος ἀλλὰ τοῖς δρεπανοῖς τῷ ἔχειν αὐτὶ τῷ ἔχαζον κ' σκέντειν. ἀλλὰ καλανύξαι ἡμεῖς λέγομεν, Phrynich. p. 36. καλαχάσαι, ἀμυχὰς ποιῆσαι, Heſych. χᾷ, χάζει, Heſych. ἔχων, Ariſtoph. Nub. p. 150. E. Schol. ἔχαζον. ἔστι ὃ ἀπὸ τ' χάω χῶ, ἐξ ὃ τὸ χάζω.

καλαφορῇ νωθρῇ, Hippocr. 1085. G. ἐν τῇ καλαφορῇ ἀναφορῇσι, 10. 20. Aquila in 1 Reg. xxvi. 12. καλαφορὴ, Symmachus κάρος, Theodotion ἔκστασις, LXX. βάμβο°.

καλαψύχομαι. καλεψύχθη τὸ θερμὸν, 58. 3. καλεψύχθαι, Hippocr. 82. B.

* καλείλησις εἰρίων, 122. 19. *involutio.*

καλελίσσειν, 125. 2. καλελίχαλο, Herodot. 259. 22.

κάτειμι vel κατίημι, *deſcendo.* unde Aoriſt. 2. κάτιον. ἰὼ κατίης ἐς ἀνάγκλω τομῆς, 48. 25.

καλοίχομαι, *decedo, morior.* καλοιχομένων, 20. 19. νικρῶν, τεθνεώτων, ἀπελθόντων, ἀπεβιόντων, Heſych.

κάτοξυς πυρετὸς, 101. 5. κάτοξυ πάθος, 6. 9. κατόξεια [πάθεα] 27. 24. κάτοξυ νόσημα, Hippocr. 1243. C. καλοξείας βοῦς, Ariſtoph. 461. E. Schol. ὀξείας, ὀξείας.

κάτω, poſtpoſitum caſui. τ' κεφαλῆς κάτω, 40. 2.

κελαρύζοντας ὀχετὸς, 114. 4. κελάρυζε, Homer. Ιλ. λ. 812. Schol. μὴ ἦχον ἐφίεσο. ἠχεῖ, φησὶ· ἡ Συρακοῦς ῥεῖ, Heſych.

Κελτίων, οἱ ὑπὸ καλέονται Γάλλοι, 150. 8. οἱ πρότεροι Κέλτας ὠνόμαζον· ἀπὸ τούτων δ' οἶμαι κ' τὰς σύμπασας Γαλάτας Κελτὰς ὑπὸ τ' Ἑλλήνων προσαγορεύεσθαι, Strab. 189. C. In hôc Aretæi loco Cappadociæ pars eſt.

κενεαγίειν, 83. 24. & 128. 3. Hippocr. 816. G. κενεαγίη, 144. 20. Hippocr. 391. 11. Aretæus de vaſorum inanitione per ſanguinis miſſionem, Hippocrates per inediam intelligit.

κενοῦν, *purgare*, 83. 14. *Sanguinem mittere*, ἀφεῖναι κενῶν αἷμα, 88. 8. κενωθέντ' τῇσι αἰσθήσεσι, 89. 11. *evacuatione purgatio facta fuerit ſenſibus.*

κένωσις, cui opponitur πλήρωσις, Hippocr. 1199. F. τὸ ἰκανὸν τ' κενώσιο°, 83. 25. ἐς κένωσιν τῶν πλείστων, 92. 5. κενώσιας ποιέεσθ', 137. 24. τ' κένωσιν ἐμποιέειν, 118. 19.

κερασοφόρησι, 76. 27. Herodian. 24. 18.

κεραχνώδης ἄθμα, 47. 5. κεραχνώδεσι βρωμάτων, Hippocr. 817. C. De hâc voce âffatim H. Steph. & Foeſ.

κεφαλαλγὴς, *cui caput dolet.* Plut. Sympoſ. ſept. Sapient. κεφαλαλγέες, *qui capiti dolorem afferunt*, 130. 14. & 133. 16.

κῆν, 17. 17. & ſæ. ſic 9. 4. ſed 17. 14. *licet.* ſic 18. 6, 12.

κηροπλαστήσας ἔρωτα. Eubul. in Athen. 562. C. κηροπλάσειν αὖθις τ' ἄνθρωπον ἡ φύσις, 80. 7.

κικλήσκω, 40. 26. κικλήσκομβρ, 32. 23. κικλήσκειν, 9. 24. Homer. Ιλ. ζ. 813. ὀνίκλησκον, 21. 29. & 77. 27.

κλῆσις, *nomen.* πασμὸς ἡ κλῆσις, 39. 20.

κινδωνώδεες [ῥέοι] 72. 16. κινδωνώδη [ἐπιδρομὴν] Herodian. 91. 31.

κίνησις. ἐς κινήσιας ἄγειν, αἰώρης, τελέψιο°, λυτρῶν, 115. 1.

κλίνης μῆκος κ' πλάτο° σύμμετρον, 82. 21. & lin. 22. κοίτη. & lin. 24. σκληρὴ, πλαλεία, σεσή.

κλόιν πάταλον ἐποίησε, 41. 17. κλόινον, Homer. Ιλ. ι. 167. Schol. Θέρυβον, ταραχλώ.

κλονέειν, Homer. Ιλ. λ. 526. neutraliter. Et activè, κλονεόντα φάλαγγας, Ιλ. ε. 96. Schol. ταράσσοντα. βίχις κλονέουσαι τ' θώρηκα, 101. 6.

κλύδονα ποιέει τὸ ὑγρὸν, 57. 7.

* κνῆσις κρεπάφων κ' ὤτων, 85. 7. κνήσῃ, 85. 8. τῇ κνήσῃ πλόκῃ, Hippocr. 192. D.

† κνησμώδεις σῶμα, 52. 31. Hippocr. 188. F.

* κοιλοκρόταφοι, 66. 26.

κοινὸς ἀλγέων, 101. 14. κοινοὶ πόνων, Xenoph. 197. E. κοινωνῇ τῇ ὅλῃ, 49. 27. *in omnibus vicinis partibus.*

κολλᾶσθ. κεκολλήθω [σικύη] ἐς τὰ μεταφρενα, 86. 19. κολλώδεα, 46. 13.

* κόπρανα, 20. 33. Hippocr. 152. E. * κοπρώδε°, 88. 8. Lexicogr. habent κοπρώδες, ſed ſinè authore.

* κορυκοβολίαι, 150. 26. exercitii genus. κόρυκος eſt *pila è pellibus conſuta, follis pugillatorius.* Scribitur & per ω; κώρυκο°, θυλάκιον, διερμάτινον αἰγῶν ὅμοιον ἀσκῷ, Heſych. [Et idem etiam in ordine litteræ ο, ſed cum ω] κωρυκομαχίη, Hippocr. 364. 16. & 372. 39. & 374. 3. Lege Athen. lib. 4. cap. 17. p. 161. A. & lib. 6. cap. 12. p. 246. F. & not. If. Caſaub. in eund. Conſule etiam Hier. Mercurial. art. gymn. lib. 2. cap. 4.

κορυθὸς δ' κακὸν, 38. 27. ἐς κορυθὼ ἀνισαμβὴς ἀναπάσι°, 7. 12. κορυθὼ ἐς τὸ ἔξω προβάλῃ, 11. 10. ἐς ἕν τι πλόκων τ' ἀναπάσιο° ἡ κορυθὼ ἰγιείαν, 44. 1.

κορυθαιβόων [ἑλκέων] ὄκως ἐν θαλάσσῃ κύματα, 70. 18. κῦμα θαλάσσης —— κορυθῶται, Homer. Ιλ. δ. 422. 426.

κόσμος. ἐν κόσμῳ πρήσσειν ἅπαντα, 131. 19. idem ac κ' κόσμον, Homer. Ιλ. β. 214. Schol. κ' τ' πρέπον.

κυνοκέφαλα γυναικὸς, 115. 3. κυνοκεφάλ°, de Ithacâ, Homer.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

Homer. Od. ι. 27. Hanc vocem esse Atticam scribit Jul. Poll. l. 1. c. 31.

κυθισμὸς αἰσήμων ποιεῖ ῥμφοι πυρετοὶ, 83. 28.

κρώσσοι, λέγουσι, Galen. Exp. Voc. Hippocr. κραίνουσι, 42. 34. κραίνειν ἐπὶ πλεῖον, 108. 11. κρωσσώδεα ἐς ὀσία, 40. 18. ὅπῃ κραίνουσι, Hippocr. 810. A. ubi Galen. exp. κραίνουσι, τελειοῦσι· ὁμοίως τῇ ποιητῇ· ὅπτε δὲ κρωσσὼ γε ἢ οἱ τελεσιουργόν ἔσαν. [quem sanè versum apud Homerum non reperio] κρήηνον, Il. α. 41. Schol. ἐπιτέλεσον. κραίνω etiam regno. κρώσσουσι, βασιλεύουσι, Hesych. Erotian. Sic Homer. Od. θ. 391. quo sensu accipitur, ἔνθα ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ ἢ μέζω ἴῃ, 86. 9.

κρωσπάλαι, Hippocr. 1252. H. ἢν δὲ κρωσπάλης ἢ οἰνοφλυγίης ἐῶσι, 97. 19. *si ex crapulâ sint*, scil. *agri angina morbo*. κρωσπάλης, Aristoph. 384. E. & 33. B. Schol. ὁ ἐξ ἐωθινῆς μεθὴ, κρωσπάλη λέγεται, ἢ ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας. sic Thom. Mag. & Hesych. ὁ ἐκ πολλῆς οἰνώσεως παλμὸς· ἀπὸ δὲ τῶν κύρβεις πάλαι τοὺς μεθύοντας, Suid.

κρύπτω, *tecti tectum*. τὸ δὲ τῶδε κρύπτω ὁ κοινὸς ἀεὶ, 65. 29. κρύπτος vulgò κρυπτοκεφαλαία, Hesych. *galea*.

κρώσσουσι τὸ ἔσω [πόδ] 78. 4. *ignis, qui in interiores partes dominatur*. Sic κρωσσέων πάντων, 19. 22. Homer. Il. α. 288. κεκρωμημένοισι, 6. 4. *morbo victis*. κεκρωμημένοισι ὑπὸ τῶν νοσημάτων, Hippocr. 3. 27.

κρώσσως (cum infinitivo) νοῦσαί τι κρὴ ῥίξαι, 64. 13.

κρωσσώζει τὴν δυνάμιν, 92. 16. κρατοῦσαι τὴν πόλιν, Thucyd. 44. B. Schol, ἰσχυροποιῆσαι. κρῆν ἡ νοῦσος κρωσσωθῇ, 149. 29. & 74. 35.

κρίσσων. ἄλλων ἐς κρίσσον ἔσαν, 84. 9. *aliis potiores sunto*.

κρηπῖδος κνημικῆς τρίβον, 74. 31. *calcei novi attritionem*.

κρηνίζει (κνηθίζει, 92. 29. *cribro*. Vide Jul. Poll. lib. 6. cap. 11. & lib. 10. cap. 25. & Galen. Exp. Voc. Hippocr. Erotian. legit per ν, κνησίζεις. Foesius reponit in Hippocratis locis 642. 30. & 680. 17. κρησίζεις, vel κνησίζεις pro ἄιζεις & κελίζεις.

κρίνει ἴας, 36. 4. *ver judicat* [scil. *morbum*,] *indicat, finit*. Sic interpretatur Foesius κρίνεται (λύεται) apud Hippocr, 37. 6. juxta Cels. lib. 2. cap. 2. sed Galen. exp. δοκιμάζεται, ἀναστασιάζεται.

κρηκώδεις, 52. 9. κρηκώδεος [τραχίσκου] 110. 15. † κρηκοειδὲς χολὴς, 50. 33.

κρηνιδίζειν, 82. 23. scribitur etiam κρηκιδίζειν. Galen. & Æginet. & Trallian. expon. καρφολογεῖν. κρηκίδας λεῖαι τῶν ἱματίων ἀπτίλλειν, Hippocr. 38. 4. & τὰς κρηκίδας ἀφαιρέειν, Id. 399. 5.

κρύδδην, 59. 32. Hippocr. 610. 22. Homer. Od. λ. 454. H. Steph. notat hoc adverbium esse in usu & prosæ scriptoribus, inter alios Demostheni.

† κλάνει, 72. 32. κλάνειν, κλείνειν, Hesych.

κλύσις κυμάτων, 85. 10. ἵππων, Homer. Il. κ. 535. ποδοῖιν, Od. π. 6. Lucian. 499. B. ἀνδρῶν. Homer. Od. φ. 238 Θεῶν, Il. υ. 66. Ζακέων καὶ τρυφαλειῶν, Il. μ. 338. ὅπλων καὶ βελῶν, Xenoph. 178. B. πετρῶν, Sapient. xvii. 19.

κυΐσκεται ἡ τὰ νύσσα φυὴ, 59. 8. *concipitur, generatur morbus*. κυΐσκῃ, Συλλαμβάνῃ, Hesych. κυΐσκῃ [περιττῷ] καὶ τίκτει, Geopon. 377. 12. & κυΐσκεται, ἔγκυος γίνεται, Hesych. Aristot. Histor. Anim. lib. 6. cap. 2.

κυρβασίησι, 103. 4. *saccellis in coni speciem figuratis*. κυρβασίλη, Hippocr, 666. 34. κυρβασία, *pileus acutus*. κυρβασίλη, πῖλον ὀξὺ ὅπερ καὶ τιάραν, Galen. Exp. Voc. Hippocr. τιάραν. Ἑκαταῖος δίφησιν ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι, Erotian. Lege Schol. in Aristoph. 564. C. & Hesych.

κῦρος ὡς σπλάγχνοισι ἐσιν ἐπὶ μανίῃ, 38. 7. *praecipua insaniæ sedes in visceribus*.

κυρτωθείη τὸ χωρίον, 96. 18. *cutis in convexum tumorem se attollat*. κυρτῦται *incurvor*. κυρτοῦσθαι), Xenoph. 190. B. κύρτωμα τῆς γαστρὸς, Hippocr. 108. D.

κυψελὶς ὡς ὠσὶ, 51. 37. ὁ ὡς τοῖς ὠσὶ ῥίπτων, Schol. Aristoph. 668. C. 669. B. Lucian. 525. A. Hesych. Suid.

κώθωνα, 77. 17. κώθωσι, Hippocr. 1278. 47. κώθων, Λακωνικὸν ἔκπωμα, Athen. 483. B. κεφάμινον οἷον πωλητήριον, Hesych. κώθων, *epulatio*, Esther. viii. 17. κωθωνίλω, 77. 4. *largam potionem*. κωθωνῆσαι, μεθύσαι. κώθων, μέθυσος, Hesych. ὡκωθωνίζοντο, Esther. iii. 15.

κώλυμα ἔοι ἡ δυνάμις, 92. 18. *prohibeant vires*. † κώλυτις ἔοι μέζων, 106. 16. κώλυμα ἔσα, Thucyd. 297. B. Schol. ἀντὶ τοῦ κωλύσασα. κωλύμη, Id. 61. C. Schol. κωλύσει. ἰδίᾳ δὲ ἡ λίξις Θουκυδίδου.

κῶμα, Hippocr. 74. G. κώμαλι, Apollon. Argon. lib. 2. v. 205. Schol. ὕπνῳ, ἐκλύσει· ἢ συσκοτῶ λέγει τοῦ κοίμημα. κῶμα, καταφορὰ, Galen. Exp. Voc. Hippocr. κοίμισμα, ὕπνος· λιθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος, Hesych. ὑποφέρεται) εἰς κῶμα, 26. 21.

† κωματώδεις, 10. 20. κωματώδεις ὕπνοι, Hippocr. 147. D. κωματώδεις οἱ μὴ κώματος καταφερόμενοι. Κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, ἢ οἷον κοίμημα, Erotian.

Λ.

λάβρως [ἢ βορρᾶ] ἐν τῇ ἰδωδῇ, 38. 19. λάβρος, Anthol. lib. 2. cap. 47. Epigr. 10. λάβρον, βορρᾶν. λάβρος, πολὺς, σφοδρὸς, Hesych. Tribuitur etiam rebus inanimatis, λάβρον ὕδωρ, Aristot. Probl. sect. 26. n. 37. Apollon. Arg. l. 1. v. 541. λάβρος ἄνεμος, Ibid. v. 1359. λάβρος πολεμὸς, Homer. Il. φ. 271. Schol. ἀθρόος, σφοδρός. ὄμβρος, Herodot. 296. 1. ὑετὸς, Job. xxxviii. 25. Galen. in Hippocr. lib. 1. Epid. Vide Foes. in λαίλαψ. λάβρον, ἀθρόον, πρηστῆρες, ταχὺ, Hesych.

λάβρως τὸ αἷμα ἀναχίῃ), 16. 8. αἱμορραγίη λῆξε ῥινῶν λάβρως, 10. 30. Id dici λαύρως Hipp. notat Foesius.

λαγαρὸν ὑποχόνδρια, 42. 36. λαγαρωτέρη [γαστὴρ ἢ καρδίας] Hippocr. 269. 3. λαγαρὸν, ὑπόκενον, Suid.

λαγόνιον, 37. 20. Hippocr. 1185. G. Pythag. Aur. Carm. v. 10.

λάζεσθαι, λαμβάνειν. λαζύμβαι, λαμβάνεται, Hesych. λάζοιτο καθαιρέω, 77. 4. λάζεται) νοῦσος ἄνδρα, Hippocr. 485. 48. λάζεσθαι, Herodot. 272. 16. λάζεο, Homer. Il. δ. 357. λάζυται) ἡδονὴ σφέας, 74. 9. λάζυται) τὸ γοερὸν, Hippocr. 595. 9. προσλαζύμβαι, Euripid. Hecub. v. 64.

λαίφεα πλατέα, 8. 7. νεὼς, 73. 11. λαίφεσι νῆες, 76. 24. λαῖφος, τὸ ἱστίον, Hesych. λαῖφη, Euripid. Hecub. v. 114. Sed λαῖφος, Homer. Od. ν. 399. Schol. ἱμάτιον.

λαλιὰ, 82. 26. *loquela*. sic λαλιὰ, apud Diogen. Laert. 275. C. & *loquacitas*; λαλιὰν καὶ εὐμυλίαν, Aristoph. 262. D.

λαμβάνεσθαι, cum genᵒ ἐν τῷ θώρηκος καὶ τῆ ἀναπτοῆς λάβῃ) τὸ κακὸν, 5. 28. λαβόμενος τοῦ ἱματίου, H. Steph. ex Plat. de Rep.

λάπαξις, *evacuatio*. λαπάξαι, κενῶσαι, Hesych. γαστέρα λαπάσσουσι, Hippocr. 39. 25. *molliorem efficiunt*. λαπάσσουσαι, μαλάττουσαι, κενοῦσαι, Erotian. λάπαξιν ποιεῖν, Aristot. Probl. sect. 23. n. 39. λαπάξιος ἡ ὑστέρη δέῃ), 124. 5.

λαφύξαι τὰ πάντα ἰκανὴ ἡ νοῦσος, 112. 34. λαφύσσει, Homer. Il. λ. 176. Schol. κενοῖ ἐσθίων.

λεαίνει [τραφῶ] Aristot. Histor. Anim. lib. 2. sect. 5. λειῆναι ἐν τῷ στόμαλι [ἰδωδῷ] 65. 2.

λειότητα [*lavorem*] γλώσσης καὶ ἀρτηρίης, 84. 1. τὸ λεῖον, idem; Hippocr. 1176. A. ξυὼ τῷ λείῳ, 110. 6. λείωσιν ἀρτηρίης, ibid.

* λειποθρυπίες, 65. 13. H. Steph. habet λειποθρυπιεῖν, *imbecillum esse*, sed sinè authore.

λείφαιμος, 108. 16. Hippocr. 643. 8. & per ι, λιφαιμεῖ, λείπει τῷ αἵματι, Hesych.

λέκιθον, 52. 12. λεκιθώδεος χολῆς, 50. 33. λεκιθώδης ὑπόστασις, Hippocr. 1123. B.

λεπτότης. ἐς τοσόνδε λεπτότητος ὑγρῶν καὶ τῆ γνώμης ἀφισμένοι, 20. 24.

λευκόχροος ῥόος, 71. 27. λευκοχρόᾳ εἴδεος, 48. 12. λευκόχροα κόμαν, Constantin. ex Euripid.

* λευκοχλωρίων ὑγρῶν, 48. 12.

λήθω, verbum apud poëtas frequens; unde fit λανθάνω. οὐδὲ ἐ λήθει, Homer. Il. ψ. 323. λάθων, Xenoph. 667. D. πῦρ, λᾶγον μὲ ὅκοτε, λήθοι ἔ, 42. 3. πολλὰς ἡ ξυμπαθείη λήθει, 67. 25. λέληθε ἀπόστασις, 50. 4. Et cum participio, ἔλαθόν τινες ἀμφθαρέντες, 50. 26. λάθοι ἀλλάξας, 96. 37. sic ἔλαθόν τινες ξενίσαντες, Hebr. xiii. 2. λέληθα ἔχων, Plat. 149. 7. Plura hujusmodi affert H. Steph.

ληκύθων ἔκπλωσίν τις ἐδεδίει, 37. 33.

λήρησις, 37. 5. pro quo λᾶρος, apud Hippocr. 1059 C.

λιθοξόοι, 37. 32. Plutarch. Moral. 74. E. λιθοξόον, Suid. in voce Σωκράτης. sed Diog. Laert. λιθουργὸν.

λιμὸς ἡ τροφὴ, 65. 27. multò majus quàm quod apud Lucanum

Lucanum, lib. 2. v. 384. *Huic epula vicisse fames.*

λίπας παλαιὸν, 144. 21. λίπαος, 85. 26. λίπαϊ ἐλαίῃ, 84. 16. λίπα χείρας, Hippocr. 603. 55. λίπα ἐλαίῳ ψαῦσαι, Thucyd. 5. B. Schol. τὸ λίπα Ὅμηρος ἐπιθετικῶς λίγει τὸ ἔλαιον. ἀλειψαμβρὸν λίπ' ἐλαίῳ, Il. π. 577. ἐλαίῳ χρίειν λίπα, Hippocr. 657. 23. ἀλειψαμβρὸν λίπα, Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 9. cap. 9. λίπα χερσάμβου, Lucian. 526. C.

λιτρώδεις τὰς ποιητὰς σφαίρας, 150. 8. ὕδατα λιτρωδέστερα, Athen. 43. A. νίτρου Αἰολὶς μὲν ἀττικοί. Ἀθηναῖος δὲ λ, λίτρου, Phrynich. p. 54.

λόγος, *ratio.* πάντα τὰ κατὰ λόγον ἐπεὶ ἔρρει, 114. 26. *ſicut par eſt.* ſic κατὰ λόγον ὑπισχόμην, Act. xviii. 14. μὴ κατὰ λόγον τὸ πλῆθος ἐνδιδῷ, 125. 15. At κατὰ λόγον, 57. 5. Oxon. leg. κατὰ λαγόν. λόγος, *rumor.* λόγος ἦν, ὅτι, &c. 30. 18. ſic λόγος, ὅτι, 36. 24. & 134. 32. λόγος δὲ, ὡς, 79. 32. λόγος δέ ἐστι, Herodot. 74. 9. eodem ſenſu, quo μῦθος, 80. 10. μυθολογίαι, 37. 35. λογισμὸς, *indicatio.* οἵδε ὁ τῆς φρενίτιδος ἔασι οἱ λογισμοὶ. 83. 18.

λὺγξ, 19. 12. λὺγξ κενὴ, Thucyd. 130. B. Schol. ἔστι δὲ ἡ λὺγξ πλήρης, ὡς ἡ Ἱπποκράτης διδάσκει. ubi aphoriſmum 39. Sectionis 6. ſubindicari monet Foeſius: in quo loco vocatur λυσμός. λὺγξ, Hippocr. 1258. H.

* λυσγώδεις πυρετοὶ, 27, 29. Hippocr. 401. 41.

λύματα, τὰ ῥυπάσματα, Heſych. ἕλειον, τὸ λεπτὸν τῶν ὀίων ξυὸν τοῖς λύμασι, 145. 12. λύματα, Homer. Il. ξ. 171.

λυσσώδης ἐπιθυμία, 79. 21. λυσσώδης Ἔκτωρ, Homer. Il. ν. 53. λυσσώδης νόσος, H. Steph. ex Sophoc. Philoct.

M.

μαίης χερσὶ, 73. 24. *obſtetricis.* ſic Jul. Pollux lib. 4. cap. 25. ex Platon. 149. 30. & Diog. Laert. 100. 3. μαῖα, *nutrix*, Homer. Od. τ. 482. μαῖα, παλαιὰ καὶ μητρὸς καὶ τροφὸς καὶ αὐτὰς τὰς τικτούσας, ἰατρὸς, Heſych.

μακρὸν. οὐκ εἰς μακρὸν, 13. 6. & οὐκ εἰς μακρὸν, 13. 12. οὐκ εἰς μακρὸν, H. Steph. ex Ariſtoph. & Lucian.

μακροκοιλίαν, 82. 8. Philo de mund. p. 659. l. 24.

μακρόσιον [κακὸν] 79. 17.

μακροθυμίης [ἰητρὸν] 32. 11. μακροθυμίας, Epheſ. iv. 2.

μαλάσσω. ἐμάλαξε τὰς πρήσιας, 125. 19. μαλάσσει, Dioſc. lib. 1. cap. 64. μαλάσσειν ἀλγήματα, Hippocr. 178. E.

* μαλθαζούσης τὸ δέρμα, 25. 16. pro quo μαλθάσσειν; ὡς ἐπίταν μαλθάσσῃ πάμπαν, 70. 31. Ut μαλθάσσωμι, Sophoc. Antig. [pag. 263. edit. H. Steph.]

μάλθαξιν τῆς Χειρίης, 141. 13. πνεύμονος, Hippocr. 393. 6.

μαλθακὸν οἶνον, Hippocr. 539. 22. μαλθακοτάτοισι ἐπιπλάσμασι, 141. 16. μαλθακώτατος οἶνος, Hippocr. 474. 47.

* μαλθακτικὸν κοιλίης, 133. 5. pro quo μαλακτικὸν, apud Galen. & μαλθακώδες, Hippocr. 880. C.

* μαλθακτίκεια, 133. 4. & 99. 24.

μᾶλλον δὲ πάθος ξωωπείγειν χρὴ τὸ ἰητρὸν, 107. 28. *feſtinare* [*magis quàm*, ſive] *citius morbo*, id eſt, *morbo occurrere. ἰσχνότης ὀργάνων μᾶλλον τῆς φύσεως*, 6. 18. *organa tenuiora quàm par eſt pro naturæ ratione. πάθος κτεῖναι μᾶλλον πάντων δυνατώτατον*, 77. 32. *morbus maximè omnium necare potentiſſimus.*

μανὸς καὶ πολύτρητος ὁ πνεύμων, 47. 15. μανῶν λυομένων, 42. 11. τὸ μανὸν, μαλακὸν, καὶ δυνάμενον εἰς αὐτὸ ξωσθέναι, Ariſtot. Probl. ſect. 11. n. 58. μανὸν, ἀραιὸν, μικρὸν, ὀλίγον, χαῦνον, Heſych.

μανθάνω. μανθάνοντες ἀμνήμονες, 37. 15. *quorum memoria minimè tenax eſt; etiam dum diſcunt.*

μάντιες ἀτρεκέες, 19. 15. & 20. 24. μαντικὴ γνώμη, 20. 15. μαντεύεσθαι ἀτρεκέα φθόλον, 42. 16. *conjicit, pronunciat.* H. Steph. ex Ariſtot. affert μαντεύεσθαι, *conjicere, opinari.*

μαργασμώδεες, 25. 20. μαργασμώδης πυρετὸς, apud Galen.

μαρμαρυγῶν, 132. 10. μαρμαρυγὰς ὁρᾷν, Galen. μαρμαρυγαὶ ὁρῶντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Hippocr. 1222. D. λαμπηδόνες πυκναὶ, καὶ οἷον αἴσσονται πυκναὶ, αἰφνίδιοι, πυρώδεις· ὡς καὶ Ὅμηρος, μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, Erotian. Locus [Od. θ. 265.] ab Erotiano citatus metaphoricè intelligitur. μαρμαρυγαὶ ζωϊκῆς τῶν ποδῶν κινήσεως, ἢ λαμπηδόνες. μαρμαρυγὴ, φῶς, αἴσσεται, βῆμα, πήδημα, λαμπηδὼν, κίνησις ποδῶν σωϊκὴ, αὐγὴ ὀφθαλμῶν, Heſych.

μαρσίπους, 96. 2. μαρσιπίῳ, 96. 8. μαρσίπιον, Hippocr. 890. E. μαρσύπιοι, 85. 31. μάρσιπος ex Alex. Trallian. & μαρσίπους, ex Xenoph. Anabaſ. aſſert H. Steph. μαρσίπιον, βαλάντιον, Heſych. μάρσιπος, σάκκος, Θυλάκιον, Ζακύνθιον, Suid. ubi locus Xenophontis affertur, ſed ſcribitur μαρσύπιον, μαρσίπιον, Deuter. xxv. 13. Mich. vi. 11. Gen. xliv. 1, 2. μαρσίπιον, Prov. i. 14. μαρσυπίου, Eſai. xlvi. 6. μαρσυπείου, Sirac. xviii. 33.

μάσσειν, *pinſere.* μαχθὴν δὲ γαστρὶ νομὴν, 148. 24. μιμαλγμὸν μάζης, Athen. 30. F. μιμαλγμὸν, Ariſtoph. 34. D. & ἴματλον, ibid.

μασσᾶσθαι, 113. 7. *mandere.* μασσώμενος, Athen. 530. D. Ariſtoph. 36. A. ἐμασσῶντο, Job. xxx. 4. Legitur & per σ unicum; μασᾶσθαι, Athen. [ex Eupol.] 52. D. μασᾶν, Theophr. Hiſt. Plant. l. 4. c. 9. μάσησις. μασίχλη ἡ μάσησιν διδοῦσα, 90. 22.

μασδὸν πολλὸν ἐς νομὴν, 77. 7. τῶν τεφρὴν μασδὸν, Xenoph. 832. C. μασδὸν, Anthol. lib. 1. cap. 46. Epig. 4. ματδύσομαι, Homer. Il. ξ. 110. Schol. αἰῶ δὲ ζητήσομαι· ἔνιοι, ματδύσομαι.

μασίζειν τὰ σκίλλια κιδὴ, 90. 8. μάσιζεν ἵππους, Homer. Il. ε. 768. ἐμάσιζον, H. Steph. ex Plut. Alexand.

* μαλακόπονοι, 93. 28.

μαλακοπονίαισι, 47. 18. H. Steph. ex Chryſoſt. in Epiſtol. ad Epheſ. & ex Schol. Ariſtoph.

μαχλοσυνίῃ, 30. 20. Homer. Il. ω. 30. Schol. τῶν περὶ ζωογονίαν καλωφίξεων.

μίγα ἐς πίστιν, ὧν λίγω, ἡ ξυναφεια, 65. 17. *multum fidei facit; comprobat.*

μιγάλα, adverbium; μὴ μιγάλα βλάπτοιτο, 83. 7. μιγάλως, 4. 26. Herodot. 4. 43. Homer. Il. ρ. 713. μίζον δὲ μίτρου, 117. 28.

* μιδιζάνειν τὰς Σικύας, 116. 10.

μιθίσαι ἐς φθόλον, 14. 16. μιθίσαι ἐς τιλαπτὰν, Hippocr. 139. A. de morbi in alium tranſitu. μετάσασις, *morbi ex unâ in alteram partem migratio.* μετάσασις ἐς πνεύμονα, 11. 16. μεταστὰν δὲ πάθος, 10. 27. & 7. 8. Sic Hippocr. 1253. A. in quem locum lege Galen.

μηλίσσειν, 86. 25. μηλισσίμβρῳ, Homer. Il. ν. 410. μηλίγμασι ὑσίρης, 73. 25. μηλίγματα θυμῷ, Homer. Od. κ. 217. νόσων, Nicand. Ther. v. 896.

μηλίχιοι, 34. 26. Homer. Il. λ. 137. Thucyd. 82. A. & Schol. Ariſtoph. 150. G.

μήρυκες, 49. 18. νέοι, νεώτεροι, βόνασοι, Heſych. μήρυκα, Ariſtoph. 741 F. Schol. ἀρχαϊκῶς εἴρηται, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, ὅτι τὸ μῆ μηρυκίσιον ἐπὶ ἀρνῶν, τὸ δὲ μήρυξ ἐπὶ ἀγελῶν. Lege Ammon. de ſimil. & differ. voc. & Heſych. μήρυκα, τὸν νέον γινόμενον. μηρυκίσιοι, 53. 10.

μηλάσχλωρος χροιὴ, 36. 16. μηλάσχλωροι χροιὴν, 23. 27. μηλάσχλωροι, 57. 29. ὕπτος μηλάσχρους, Hippocr. 1170. D. pro quo legi μηλάσχλωρος in quibuſdam exemplaribus notat Galenus.

μηλασχολῶσι, 36. 1. & 35. 23. τοῖσι μηλασχολῶσι, 35. 21. μηλασχολᾷς, Ariſtoph. 40 B. μηλασχολῶντα, Id. 4. B. Schol. χολᾷν δὲ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι· καὶ ἐπὶ τῶν κοινῶν τὸ θυμοῦσθαι, Lucian. 534 C.

* μηλασχολώδεες, 52. 26.

* μηλανόεντα ὦτα, 79. 7. Poſſet etiam legi μηλανίοντα; utì μηλανίον, in quibuſdam exemplaribus MSS. Hippocr. 36. 33. ubi Galen. exp. Voc. Hippocr. μηλανίον τὸ σὺν τῷ περιωσικῷ, τινὲς μὲν ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι, ἵν' ᾖ τὸ μηλανίον· ἔνιοι δὲ διαιροῦσι, χλωρὸν ἢ μέλαν ἦν, αὐτὶ τοῦ ὄν.

* μηλανόφλεβες, 57. 29.

μηλίτη, *curatio.* μηλίτῃ ἀνόητος, 74. 35. ἰσίρης μηλίτης χρέος, 111. 17. μηλίτῃ δὲ τοιάχῃ ποιεῖσθαι, 140. 26. μηλίτῃ ποιεῖσθαι ἐλκέων, Hippocr. 606. 28. Galen. in Hippocr. 759 H. μηλίτης τῆς ἐπιμελείας λέγει, καθὼς τοῦτο τοῖς Ἴωσι. μηλίτη, *exercitatio*; utì μηλίτας Λιβανίου. μηλίτας ποιεῖσθαι ὠδῆς, 85. 12. μηλίτη, ἄσκησις, Heſych. μηλιτᾶν, ἐπιμελεῖται, Heſych. χρὴ τὸ στόμαχον μηλετῆσαι ἐξεμέειν, 137. 33. *aſſueſaciendus vomitioni ſtomachus.* Quo ſenſu etiam accipitur μηλίτη in

locis ſequentibus. *μελέτῃσι χρὴ τὸ τοιάχε ἰμέιν* 131. 25. [ubi optimè reponit editor doctiſſimus *μελετῶσι —— τὸ τόμαχον*] *ἰὼ μελέτῃσι φέρῃ*, 34. 8. *ſi exercitationibus aſſueverit ferre. μελέτη ἰσγίνει τῇ φορῇ*, 15. 24. *ἰὼ ἐς μελέτλω ἴκῃ τὸ κακῦ*, 94. 13. *ἴδος κὴ μελέτη*, 71. 10. ſic *ἰὼ —— μελέτῃσι* [pro *μελετῇ* idque pro *μελετᾷ*, ſubj. verbi *μελετάω. ποιὸν χρέιον ὁ νοῦσος*, 73. 33. Quid ſi ſuprà pro *φέρῃ* legatur *φέρειν*?]

μελεδὼν, cura. μελεδῶνες, αἱ φροντίδες, Heſych. *μελεδῶνι*, 37. 9. *τῆσι μελεδώνεσι*, 62. 32.

μελεδώνη, curatio, ſtudium. μελεδώνης ποιῆς δίης, Hippocr. 605. 11. *μελεδῶνες*, Homer. *Οδ. τ.* 517. Schol. *μερίμνας. μελεδώνη λόγων κὴ πραγμάτων Ζοφῶν*, 65. 27.

μελεδαίνειν τὸ ἄνθρωπον, 124. 17. *μελεδαίνειν τὰς ὑσίεις*, Hippocr. 598 26. *μελεδαινοῤῥύη*, Id. 616. 55. ubi proximâ paginâ, p. 617. l. 1. legitur vox *τὸ μελεδῶ*; quam tuentur H. Stephanus & Foeſius. *μελεδαίνεσι*, Herodot. 317. 4.

μέλλει μηδὲ χρὴ [*morari non oportet*, i. e. *properandum eſt*] *ἐς ἄκεα*, 95. 20. ſic *ἔχει ἔφασαι χρῆσαι μέλλειν ἔτι*, H. Steph ex Thucyd. *οὐδὲ μελλησομὲν τιμωρεῖν*, Thucyd. 57. C. Schol. *ὑπερθησόμεθα. ὡς μὴ μέλλοιεν, ἀλλὰ προσίοιεν τὰ δίοντα*, Xenoph. 299. D. *μέλλει, μένει. μέλλεις, βραδύνεις, ὑπερτίθεσαι*, Heſych.

μέλλησις, βραδυλής. μελλησμὸν, ὑπερθέσιος, βραδυτῆτος, Heſych. *τελέψις, ὃν μελλήσει ὅσα*, 135. 20. Craſſ. *lenta.* Oxon. *diuturna. τῇ μελλήσει*, Thucyd. 44. D. *μέλλησις, μελλησμὸς, βραδυτὴς, ἀναβολὴ*, Jul. Poll. lib. 1. cap. 3. * *μελλισμὸν*, 46. 19. Oxon. *morbi adventantis.* Craſſ. *morbi incipientis.* Annot. G. Morel. *futuri morbi vel potiùs dilationis morbi.* Quid ſi legatur *μελλησμῶ*?

μισηγὺ τετίᾳ δ' χρίνει, 10. 24. & ſine caſu, *μισηγὺ*, 92. 17. & 96. 33. & 101. 17. Sic Homer. *Ιλ. ϑ.* 556. & *Ιλ υ.* 370.

μισόπης τέτων, 65. 19. Hanc vocem citat H. Steph. ex Plat. Tim. & Plut. Virt. Mor. Vide & Ariſtot. Moral. Magn. lib. 1. cap. 8, 9. *μίσως* [*mediocriter*] *παχὺ*, 17. 33. *μίσως ἔχομϑ*, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 2. cap. 5.

μίσφι τὸ ἐρίον δ' μίσυ, 39. 26. *ἀκμῆς*, 49. 18. *τὸ τραχήλου ὀρθελίης*, 45. 17. *ἀτιρπὶς κὴ ἀπὸς μίσφι ἀκαῖς*, 63. 32. & cum verbo *μίσφι ἂν περαπαυϑέσῃ*, 149. 20. *μίσφι λαχωρέει*, 115. 15. *μίσφα*, poëticum eſſe adverbium pro *μέχρι*, ſcribit Henr. Stephanus. Conſtantinus habet *μίσφι* & *μίσφα. μίσφ' ἧος*, Homer. *Ιλ θ.* 508. *μίσφ' αὖτις*, Apollon. Argon. l. 2. v. 1231. *μίσφα δίχαιομϑῆς*, Arat. v. 806. *μίσφι παρ' αὐτὸν ἑρὸν*, Id. v. 600. [& v. 603. *ἄχρι παρ' αὐτὸν κρητῆρα*] Aretæus utitur etiam *μέχρι*; *βόμβοι μέχρι δάγε Ζαλπίγγων*, 38. 18.

μῦ ὃ τὸ ἀκρον, 128. 13. ſic Turneb. & Craſſus vert. *poſt medelam.* Sed Oxon. *μέτα* —— ſcil. pro *μέτεσι* ut apud Homer. *Οδ. φ.* 93. ubi Schol. *ὑπάρχει.* [quod affertur in Rudim. Gramm. Gr. Weſtm.] In hoc tamen Homeri loco *μῦ* non penacuitur, & Euſtathius ibidem docet habere vim, non verbi, ſed præpoſitionis. Idem autem Euſtathius, p. 74. l. 45. affert *μέτα*, tono retracto, pro *μέτεσι* ex Euripide & Herodot. 24. 6. Foeſius obſervavit *μῦ* ab Hippocrate poni pro *μῦ ταῦτα*; ut ſcribit Galen. comm. 3. in lib. de Vict. in acut. *κὴ δὴ ὁ τὸν τέτῳ τῷ βιβλίῳ κὴ ὁ ἄλλοις Ἱπποκράτης φαίνεται χρώμενος τῇ μῦ προθέσει, κὴ τὸ τὴ Ἰώνων ἔθος ἐλλειπτικῶς.* Sic Herodot. 4. 1. &c. frequentiſſimé.

μεταβάλλῃ [*mutetur*] *ἐς τὸ ἧσσον ἡ φύσις*, 49. 12. *μεταβάλλεσι ἐπιτάσιες ἐς ἰδίην*, 20. 8. neutraliter. ſic Hippocr. 308. 30. Herodot. 16. 27.

* *μεταβιάζομαι, vim infero. μεταβιάσαιϑ τὴ φύσιν*, 136. 3.

μεταγινώσκω, ſententiam muto. πρὸς τὸ ῥᾳδίως μεταγνῶναι ἴυκολοι, 36. 10. ſic *μεταγινώσκω*, Herodot. 10. 24. *μετέγνωσαν*, Thucyd. 31. C. Schol. *μεταβαλόυσιϑ.*

μεταδόσι τῷ κακῇ, 79. 29. *μεταδίδωμι, communico*; *μετέδοσαν γῆς αὐτοῖς*, Herodot. 169. 41. *μεταδιδοῖεν αὐτοῖς πυρὸς*, Xenoph. 329. D.

† *μεταλαβῇ*, 57. 12. † *μεταλλίσιας*, 57. 6.

μετάλῆψιες, 44. 22. *tranſlationes. μετάλῆψις.* 1 Tim. iv. 3. *participatio, ſumptio.*

μεταλλαγὴ δ' βίε, 20. 16. *μεταλλαγαὶ mortes βασιλέων*, titulus libri ab Anaximene ſcripti, apud Athen. 531. D. *μετήλλαξε τὸν βίον*, Iſocr. 119. B. Polyb. 155. A. & accuſativo ſubaudito; *μετήλλαξε*, Id. 155. C.

μεταῤῥέων ἡμιτελὴς, ex dimidio fluens, 57. 15. de tympaniâ.

μεταχωρέει locum mutat τὸ πτεῦμα, 57. 11. *μεταχώρησε πρὸς οἰκίνους*, H. Steph. ex Plut. Demetr.

μεταξύτερον [*ὕτερον, ὕστερον*, Erotian. Heſych. & Corinth. de Ionic. Dial.] 2. 12. Hippocr. 759. E. Herodot. 15. 37. Arrian. de Exp. Alex. 141. D. Nicand. Georgic. apud Athen. 54. D.

* *μεταχειτάσιος τὸν ὑγρὸν ἐς τὸ ὕστερον*, 21. 12.

μηδαμᾶ. Vide Comm. de Aret. Dial. Litt. A.

μῆκος τὸ νόσου γίνεται. 102. 35. *protrahatur ſeu inveteratus ſit morbus.*

μηρύσαιο πλῆθος αὐτίκα [*φλέγμαλος*] *ἐπὶ πᾶσον*, 4. 1. metaphoricè hìc ſumitur *μηρύσασϑαι*, quod ſignificat *glomerare, texere.* Heſiod. *Ἐργ.* v. 536. *μεμήρυκεν, ζωοτέλεκεν δὲ τὸν μηρυομένων ἐρίων*, Galen. Exp. Voc. Hippocr.

μήτης, de gallinâ. *ὀρτικόκων ὠῶν—ὑπὸ τὸν μητέρος*, 102. 18. de vaccis; Homer. *Οδ. κ.* 414. Eâdem metaphorâ ſæpe utuntur Latini; Virgil. Georg. l. 3. *prohibent à matribus hados. Mater*, Lucret. l. 2. v. 355. de vaccâ.

μηχανίαις αὐτοῖσι ὕπνοι κὴ ὑρημίλω, 84 34. [pro *μηχαναίαις*, vide Comm. de Aret. Dial. litt. E.] *ἡμεῖς κακὰ μηχανόων*, Homer. *Οδ. π.* 134. *μηχανιώμενοι ζωληρίλω*, Herodot. 279 34.

μηχάνημα πᾶν ἴσω κυφὸν, 103. 5.

μία ἐπὶ μιῇ φανλασίῃ, 35. 19. *propter certam quandam opinionem.* *ἓς* pro *τὶς* aliquando legitur; *ἓς δέ τις* Marc. xiv. 47. *ἓς γραμματεύς*, Matth. viii. 19. *συκλῶ μίαι*, Matth, xxi. 19.

μικρὺς σφυσμὺς, 19 9. *Ζφυσμοὶ ὡς ἐπίπαν σμικροὶ*. 36. 23. videre eſt, ut in diverſâ vocis hujus (*μικρὸς* & *σμικρὸς*) pronunciatione cacophoniam vitet Aretæus; ne in vocibus contiguis concurrunt *σμ* —— & *σφ* —— *μεῖον ἐξίεις*, 23. 8. *minùs celeriter. μειῶσαι πάνϑ*, 97. 26. *μειῶσι*, Hippocr. 1006. C.

μίμνει, 33. 3. Homer. *Ιλ. ν.* 747.

μὶν pro *αὐτὸν. ἴλῃ μὶν ὕπνος*, 114. 31. *βὴξ ἓ κῶμα μὶν ἴχει*, Hippocr. 489. 3. *μὶν σκότος εἶλε*, Homer. *Ιλ. ε.* 47. *ὁρᾷ μὶν*, Herodot. 3. 31. *ἀμφὶ δέ μὶν*, Theocr. Idyll. 1. 48. Et pro *αὐτὰς*: *κῶμα μὶν ἔχει*, Hippocr. 488. 36.

μίξις ἅμα ἴκῃ δυοῖν μεγάλοιν ἐς ἄκρους, 56. 31.

μῖνός ἐστ' δ' ζῇν τετέοισι, 35. 25.

μισανθρωπίῃ φεύγουσι ἐς ἐρημίλω, 35, 24. *μισανθρωπίαν*, Adamant. Phyſiogn. p. 71. l. 2.

μολιβδοειδίες, 23. 27. *μολιβδώδεις*, 34. 27. *μολιβδοειδὲς λιθος*, Dioſc. lib. 5. cap. 98. *μολιβδώδες*, ibid. cap. 97.

μυσικὸν, 85. 11. *viro muſicæ perito. ἀνὴρ μυσικός*, H. Stephan. ex Ariſtoph. Veſp. *ὁ μυσικὸς*, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 10. cap. 4.

μοχλύει) *ξυνιχὲς τοῖσι αὐτέοισι ἢ νοῦσος*, 127. 26. *amoveatur morbus. μοχλύει, κινεῖ*, Heſych. *ἐς μόχλυσιν τὴ ῥίζης* [*extirpationem*] δ' *κακῆ*, 129 33. *μοχλύειν*, propriè *per vectem movere. μοχλῶ, μοχλύειν, μοχλύει*), *μόχλυσιν*, Hippocr. 836. A. & 773. B. C.

μύδησιν, 134. 10. *μυδῆσαι, βρεχῶσαι, διαφυῆσαι*, Heſych.

μυδρίασις, 40. 26. *μυδρίασις, πάθος τι περὶ τὸ κόρης δ' ὀφθαλμῦ πλατυόμμου*, Heſych.

μύζοντες βύβλον σιτάζουσι, 5. 28. *τὶ μύζεις*; Ariſtophan. 779. D. Schol. Bourdin. *μύζειν ζημαίνει θρηνεῖν κὴ τοῖς μυκτῆρσιν ἀπτελεῖν ἦχόν τινα θρηνητικὸν κὴ παθητικόν. μύζων κὴ σίνων —— ὁ δελφὶς*, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 8. cap. 2. *μύζοντος, μυκτηριζομένου*, Heſych. *μύζει* [*ſtrepitum edunt*] *τὰ πλαίσια*, Hippocr. 58. 22.

μύξη ὐ ἄρθρωσι κὴ ῥινὶ, 51. 37. *μύξα παχεῖη κὴ ζαπρὴ*, Hippocr. 468. 8. *μύξαι ῥέον ὐκ ἐνῶν*, Heſiod. Scut. v. 267. *μύξα ἡ ὐ τοῖς μυκτῆρσι*, Heſych. *τὸ ῥεῦμα τὸν ῥινὸς*, Jul. Pol. lib. 2. cap. 4. ſect. 15. *ἀπόκαθαρμα δ' ἐγκεφάλε*, Author. Defin. Medic. Lege & Schol. Biſet. in Ariſtoph. 343. D. *μυξώδεια*, 69. 5. Hippocr. 140. E. *μυξώδης ὑγρότης*, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 3. cap. 5.

μυσιλῇ μακρῇ, 93. 25. Oxon. vert. *cochleari longo. μυσίλη ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ ὀμάτωί τις κὴ ζωμὸν ῥύσασϑ*, Schol. Ariſtoph. 338. F. & Jul. Poll. lib. 6. cap. 12. [ubi vocat etiam *κοχλιάριον*] & lib. 10.

cap. 24. Vide & Euſtath. 1476. 62. & Athen. 126. A.

μυτλωτῦ, κρημνὺς αὐτῦ ϗ σκορόδυ, 68. 18. μυτλωτὶς, Hippocr. 689. 14. Ariſtoph. 334. B. Schol. ὑπότριμμα ἀϕ' σκορόδυ. & Id. 379. D. G. & Athen. 282. C. & 304. B. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 7. cap. 4. Dioſc. lib. 2. cap. 182. Heſych. lege & Erotian. & Galen. Exp. Voc. Hipp. Notandum eſt hanc vocem in utroque genere uſurpari, ὁ μυτλωτὸς & τὸ μυτλωτόν.

μύω, activè; ἡ ὑσέρη μύει τὸ τόμα, 72. 9. ζωτικῶς μύειν de oculis, Hippocr. 153. B. Et neutraliter, μύωσιν αἱ φλέβες, 109. 33. μίμυκε [τὰ χείλεα] 41. 14. μεμύκῃ τὰ ῥαγίζω, 18. 7. τὸ τόμα [μηζῶν] ξυμμύει, Hippocr. 658. 55.

μύσις ϗ ὑσέρης, H. Steph. ex Dioſc. ἰῶ τὸ τόμιον [ϗ ὑσέρης] αὐῇ οἷα ϗ προόδυ μύσις, 58. 21. μύκη, idem ac μυσις, Galen. Exp. Voc. Hipp.

μυτήριον τὺμὸν, 147. 7. *arcanum meum in medicamentum, mihi proprium.* Hanc vocem in hâc ſignificatione raram repertu puto. Μυτήριον, quidem ſumitur ſæpius pro *ſacris quibuſdam arcanis*; Ariſtophan. 528 G. Hippocr. 1295. 30. Thucyd. 431. A. pro *ſacramento militari*; Herodian. 179. 17, 18, 19, 20. Notat Henr. Stephanus [4 Tom. Theſ. p. 45.] τελεσφάρμακον (teſte Gorræo) apud medicos vocari μυτήριον.

μωραίνειν τὰ πάντα, 34. 31. *prorſus fatuos fieri.* ſic μωραίνεις, Lucian. 116. A. Aliquando activè, *infatuare*; ἐμώρωσε ϗ Ζοφίαν, 1 Cor. i. 20.

μώρωσις, Hippocr. 69. G. μώρωσιν, Galen. exp. νωθρότητα. ἐς ἀναισθησίην ϗ μώρωσιν ἡ γνώμη ῥέπει, 36. 14.

N.

νάρκη μελίων, 65. 7. Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 3. cap. 5. χειρῶν, Hippocr. 144. A. αἰσθήσιος, 37. 6.

ναρκάω. ναρκῶσαι, πρωῖαι ϗ οἱονεὶ εἰς ἀναισθησίαν ἀγαγεῖν ϗ ἀλγηδόνος, Erotian. ὕπνος πολὺς ναρκᾷ τὰς αἰσθήσιας, 132. 8. Et neutraliter; νάρκησε χείρ, Homer. Ιλ. θ. 328. Schol. ἐνάρκησεν, ἐλύθη. ἡ νάρκη τὺς ἀνθρώπυς ποιῆσα ναρκᾶν, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 9. cap. 7. Athen. 314. B. ναρκόω. ναρκοῖ ὀδυνίῃ, Hippocr. 427. 15. νεναρκωμένον πνεῦμα ἐγείρει, 87. 16. ναρκίω, *torpeſco*, affert H. Steph. ex v. l. ſed ſinè exemplo. Legitur quidem in Geneſ. xxxii. 25. ἐνάρκησε τὸ πλάτος ϗ μηροῦ. & Job. xxxiii. 19. πληθος ὀστῶν αὐτῦ ἐνάρκησε. At poteſt derivari à ναρκάω, æquè ac ναρκέω.

† ναρκώδης, 123. 27. γνώμης νάρκωσις ἠδὲ ϗ νῶ, 37. 6.

† ναρκώδεες, Hippocr. 79. E. οἱ ἀπεσκληρυμμένοι ϗ ἀναισθητῆντες· ἔρρηϒε ϗ ἀπὸ ϗ παθητικῆς γινομένης νάρκης, Erotian.

ναυτία, 2. 5. ξυὼ ναυτίῃ, 15. 15.

ναυτιώδεϊ ὑγρῷ, 140. 24. ναυτιώσιες, Hippocr. 759. H. ναυτίαν ϒὰρ ϗ ναυτίαν ὀνομάζυσιν οἱ Ἴωνες, Galen.

ναυτίλος, ὁ ναύτης, Suid. ναυτίλω, 85. 9. Herodot. 67. 21. ναυτίλος, etiam adjectivè, ſumitur pro ναυτικὸς; ναυτίλῳ πλάτῃ, *nauticâ rate.* Ariſtoph. 268. C. Vox ναυτικὸς ſumitur ſubſtantivè pro *nauta*; ut ναυτικοὶ, Ion. 1. 5. & adjectivè, *rei navalis peritus*; ναυτικοὶ ἐχθύονλο, Thucyd. 13. C. ναυτικὰς γεφυρωμένας, Id. 62. A.

νεᾶνις, Hippocr. 641. 6. Exod. ii. 8. νεήνιδι παρθενικῇ, Homer. Οδ. η. 20. νεήνισι —— γεραιερέῃσι, 29. 16.

νέκρωσις, 28. 3. Metaphoricè legitur νέκρωσις πρεσβυμάτων in quodam ſenario apud Suid. Hâc voce theologi utuntur; νέκρωσιν ϗ Ἰησῦ, 2 Cor. iv. 10. νέκρωσιν ϗ μήτρας, Rom. iv. 19.

† νεκρώδες ὀδὸν ἴχνεσι, 29. 6.

νέμηται [ἕλκος] ἔξω ἐς τὸ σόμα, 9. 3. ἐς ϗ θώρηκα, 9. 8. ſic 70. 13. εἰς τὸ ἔσω νέμεϒ, 100. 11. ϗ καχεξίης μέσοι σομάχυ νεμομένης, 54. 14. eodem etiam ſenſu νέμησις & νομὴ; ἐς ϗ ἐπίχυσιν ϗ νεμήσιος, 100. 13. ἐπὶ τῆσι νομῆσι, 68. 12. ἀνακωχὴ ἐς μακρὸν ϗ νομῆς, 70. 17. νέμειν, *abſumere*: πυελ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, Homer. Ιλ. ϐ. 780. Schol. ἐπὶ πᾶσαν γῆν νέμοιτο ϗ καταφθείρει τὸ πῦρ. πυελ τὰς πόλιας νείμαντες, Herodot. 217. 21.

* νεοδρεπεῖς, 85. 2. H. Steph. habet νεόδρεπτος, ſinè authore.

* νεοβλαγὴς φλέψ, 70. 30.

νεοσφαγέος ἀνθρώπυ, 134. 34. νεοσφαγῆ φόνον, *cadem nuper editam* affertur ex Sophoc.

νεοτόκυ γυναικὸς, *quæ recèns peperit*, 115. 3. νέον πάθος, *recèns partum*, 137. 15. ἔτι νεοτόκῳ τῇ πάθει, 149. 11.

νεόχμωτον ϗ δυνάμεως, 112. 11. & per ω, νεοχμώτος ϗ ἐπιπλασμάτων, 103. 3. νεοχμώσεις ϗ ζηλώσεις, Ariſtot. de mund. cap. 5. νεοχμόω. νεοχμοῖ, ibid. cap. 7. ἐνεώχμωσε, Thucyd. 9. D. νεοχμῶν, Herodot. 181. 10. νεοχμός· νεοχμὸν φάρμακον, Hippocr. 651. 36. νεωχμὸν, νεώτατον· ὡς ϗ Ἀλκμὰν ὁ ἀπὸ μελῶν, Erotian. νεοχμῶσαι, τὸ νεωστὶ κινῆσαι, Ionibus dici notat Corinthus. νεόχμωτον, νεοκίνητον, Heſych.

νέρθεν ἐλκύσας, 125. 13. νέρθεν, Homer. Ιλ. λ. 535.

νευρώδεες ὀχετοὶ, 60, 19. ὀχῆες, 73. 9. νευρώδης φλὲψ, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 3. cap. 5.

νέω. νέει ἡ ϗ αἵματος ἐπιῤῥοὴ, 118. 14. *influit ſanguis.* νέεσι, hìc ſimplicitèr *ire, fluere.* νεῖ, πλεῖ, Heſych. νεῦσι, πορεύεται, ibid. quod apud poet. frequens. νέεσι, Homer. Ιλ. ϐ. 84. Schol. πορεύεται, ἀπελθεῖν.

νεύει τὰ μέλεα κρυπτὰ ϗ ἀφανίζει, 39. 29. *latent.* νεύσιον τάχυς ἔρχεται, Heſiod. Ἔργ. v. 471. & cum accuſo. νεύσιον κεφαλὰς, Homer Οδ. σ. 236.

νέωτα, εἰς τὸ ἐπιὸν ϗ νέον ἔτος, Heſych. Suid. ἐς νέωτα 149. 29. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 7. cap. 12. Ariſtot. Oecon. lib. 2. cap. 7.

νέωτος αὐῶρη, 130. 24. [vid. priùs ἀνέλιος] νέωτος αἰθὴρ, Homer. Ιλ. θ. 552. Schol. χωρὶς ἀνέμυ.

νησιῶται *inſulani* Thucyd. 404. A. νησιῶται λεπτοὶ [οἶνοι] 113. 12.

νήστις, *jejuni.* Homer. Οδ. σ. 369. ἤμετοι —— νήστις, 137. 35. νήστεσι ἐμέτοισι, 146. 28. *vomitibus, qui à jejunis ſumuntur.* Eſt etiam νῆστις *inteſtinum jejunum.* λέπει ϗ νήστιος, 68. 24.

† νηφαλίως, *ſolerter*, ὁδὸν ξωλιλέσθαι, 37. 36. ſæpius per ι; νήφειν, νηφαλίως [*ſobriè*] ἔχειν. Jul. Poll. lib. 6. cap. 3. νηφαλίως, Tit. ii. 2. νηφάλιοι, νήφοντες, σοφοὶ. Heſych. νηφαλίοι ἐς πάντα, 48. 13.

νικηφόρῳ, 37. 26. Herodian. 86. 5. & cum genit°. ϗ ἀγῶνος νικηφόρος, H. Steph. ex Xenoph.

νόσων πασῶν, 34. 2. χρονίων, 32. 4. νόσοισι δολιχῇσι, 32. 9. at maſculino genere, πάντων ϗ χρονίων νόσων, 151. 7. An hìc erratum eſt? An ſimilis eſt error, ὀξέων [utì habent Turnebus & Heniſchius] νόσων, 82. 2. aut legendum ὀξειῶν [utì θηλειῶν, Herodot. 68. 12. pro θηλειῶν] pro ὀξεῶν, quod legitur apud Hippocr. 383. 42. aut in ὀξέων, accentus vocis per dialectum mutatæ retrahitur. Sed horum nihil ſcrupulum adjectivi πάντων eximet; niſi generis enallage: cujus exempla plurima afferuntur in tractatu quodam vocato, *Dialect. Græc. Ling.* pag. 84. & 258. Sic αἱ κοιλίαι ῥυσταὶ ϗ πλατεῖς, 42. 25. Adjectiva in -ὺς -εῖα -ὺ leguntur aliquando inflexa juxta formam dicatalectorum in -ὰς -ίς; ſic ὀλίθυς; ὀλίθης, Pſalm. xxxiii. 4. ὀλίθες, 2 Reg. xix. 6. ὀλίθῦς, Id. i. 18. ὀλίθῃ, Eccleſ. vii. 19. νοσέουσι (cum accuſo. morbi) πνίγα, 30 24. νοσέει τλῶτι ϗ πάθλῳ, 72. 24 vel partis affectæ; νοσέοντων νεφρὸς, Ariſtot. de part. Anim. lib. 3. cap. 9. * νοσάω pro νοσέω. νοσαλέοντων, 69. 35. [unde νόσαλμα, Hippocr. 21. 43.] ſic φοιτάω pro φοιτέω; vide Comment. de Dial. Aret. Litt. Υ

νοτίδι ἰκέλη ἰκμὰς, 29. 33. νοτίδος, Athen. ex Euripid. p. 600. A. νοτερῷ ψυχεῖ, 82. 14.

νότοι βαρυήκοοι, 132. 37.

νυθεσίῃ ϗ ἐπιπλήξῃ, 38. 28. νυθεσία. H. Steph. ex Plut. de Virtut. Moral.

† νυσμὸς, 3. 30. νύσμα, 66. 24. * νύξις; ὑπὸ νύϗος, 26. 21. † νυσματώδεες πόνοι, 11. 6.

νυκτὶ ϗ ϒὰρ θανάτῳ ἴκελοι, 76. 20. Hemiſtichium hoc ex poetâ quodam deſumptum videtur.

νόκλῳ, *nocte*, 46. 22. Heſiod. Ἔργ. v. 175. Plutarch. Moral. 687. C.

† νυσαλέοι, ὐχ ὑγιῶ ἀτρεκέες, 65. 12. νυσαλέοι, ὑγιεῖς, Heſych. ἀμβλὺς, Heſych.

νωθὴς ὄνος, Homer. Ιλ. λ. 558. Schol. βραδὺς, ἀργός. ϗ γνώμης τὸ νωθὲς, 25. 28. † νωθὴς μῦρίας, 90. 36. δρῦϊν ϗ νωθῇ, 89. 14. * νωθώδεας, σαλύτας, 64. 7.

Ξ.

ξένων, 66. 1. i. e. ἀλλοκότων; de quâ voce priùs.

* ξενοπρεπὲς κακὸν, 78. 1. δαῖσας ὑδέντι ϗ ἄλλων ἑλκέων ξενοπρεπεστέρῃ, 69. 28. Opponuntur ξενοπρεπὶς

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

πὶς & ξωὴθεὶς, apud Hippocr. 750. E. quem locum citat Erotian. & ξυσπερπὶς exp. ἐξηλλαγμένον.
ξέειν propriè *dolare*. ξέσαι, Homer. Od. τ. 245. Od. φ. 341. Od. φ. 44. *radere*. ξέει ἴλιγξ, 68. 8. idem ac ξύει. ξίσω, ξύσω, Hesych.
† ξύσιν δ' ὀέρματος, 133. 2. ξύσιν ἢ τρηχυσμὸν δ' ὀστέου, Hippocr. 394. 17.
ξυσμαλώδεια, ὡς ἀπ' ὀστέων εἶναι, 69. 2. ξυσμαλώδεια [ἀλφερέσματα] Hippocr. 40. 19.
ξυρῶσι κεφαλὴν, 132. 35. ξυρήσας χυμὸς, Hippocr. 1168. F. ξυρήσῃ Βορέης ἀλωὴν, Homer. Ιλ. φ. 347.
ξωὸν, κοινὸν, Hesych. ξωὸς, 73. 30. ξωὸ, 63. 17. Homer. Ιλ. ε. 193. Ιλ. σ. 309. Herodot. 255. 42. ξωὰ πρὸς ἄνδρας πάθεα, 29. 20.
ξυρῷ ἀφαιρέσιμα τὰς κόμας, 128. 4. τῇ κεφαλῇ ξυρῇν, 131. 18. ξυρέειν, 137. 7.

O.

ὁ, articulus pro pronomine ὅτος; καὶ τὸ ἀπέταμε, 9. 5. ὁ ᾗ κἄτι, Herodot. 8. 22. ὁ γὰρ, &c. Homer. Ιλ. α. 9. pro ὃς; τὸ ὠκάλεον, 10. 15. τὸ πόρε, Homer. Ιλ. α. 72. τὸ λέγεται, Herodot. 1. 17.
ὄγκος. μηδὲν εἰς τὸ ὄγκον ἀνίη, 145. 24. μαζοὶ εἰς ὄγκον ἄγουσι, 57. 21.
ὀδάξουσι ὑπ' ὅλως ἄνδρες, 64 5. ὀδάξιαι, Dioscor. Alexipharm. cap. 2. ὀδάξει, Hippocr. 660. 28. & per α, ἀδάξει, Id. 663. 21.
ὀδαξισμοὶ ἄλυπον ὑδιδοῖ, 90. 10. ὀδαξισμοὶ ὄλων, Dioscor. lib. 2. cap 81. Hippocr. 1248. D. ubi Galen. exp. ὀδαξισμὸν κνισμόν τινα μὴ βεγχείας τινὸς ἀνίας.
* ὀδαξώδεα. 69. 5. τὰ πιόεντα ὀδαξώδεα τῷ δέρματι 150. 28. ὀδαξώδης εἰς ἡδονὴν, 72. 10.
ὁδὸς εἰς ἔξοδον, 58. 32.
ὁδοιπορέειν, metaphoricè de nervis, ὡς γὰρ κατ' ἴξιν τὰ δεξιὰ [νεῦρα] ἐπὶ δεξιὰ ὁδοιπορέει μέσφι πειράτων, 40. 6. de calculo; ὁδοιπορέοντος λίθου, 61. 14. sic τῶν λίθων ἡ εἰς τὸ κύστιν ὁδοιπορίη, 121. 32. de flatibus; ὁδοιπορίη μέσφι ἕδρης, 22. 12.
ὁδὸν θαλάσσης καὶ νηὸς, 85. 11. Vide Comment. de Dial. Aret. Lit. δ.
ὁδωνέουσι, 63. 1. pro ὁδωκάουσι; quod frequens apud Ionas.
* ὁδωνώδεις Χολωώσεις, 60. 27. ὁδωνώδεα, Hippocr. 427. 32.
ὄζους τοῦ ξύλου, 68 15. *nodos arborum*. Sic Theophr. Histor. Plant. lib. 5. cap. 3. ὄζοι sunt etiam *rami*; Theophr. ibid. lib. 1. cap. 2. Homer. Ιλ. α. 324. Schol. ὄζους, κλάδους, Hesych.
οἰκείῳ ἐργασίῃ, 51. 24. *opus alienum*, cui ibidem opponitur ἰδίῳ. οἰκεῖα, ἀλλότρια. ξένα, Hesych. οἰκείης ἕνεκεν ἐργασίης, in epigr. cujusd. Isidori, Anthol. lib. 3. cap. 22. Epigramm. penult.
οἰγνύουσι, 72. 9. οἰγνυούσῃ πύλαι, Homer. Ιλ. ζ. 809. οἰγνύει, ἀνοίγει, Hesych. Suid.
οἶδος, 53. 19. & 54. 6. ἢ οἴδεος, 57. 21. οἴδεϊ, 57. 31. Hippocr. 767. D. E. ubi Galen. οἶδος, τὸ οἴδημα.
οἰδέει τραχήλου, 46. 31. [οἰδέει δ' ὑμήν τὸ Σημεῖον, 48. 17. Crass. *inflatur membrana signum*, id est, juxta hujus editionis versionem, *membrana tumentis signum est*. Aut videtur aliquid in textu erratum fuisse. Satis forsan ad sensum accedet, si legatur οἴδεος.] ᾠδέει, Homer. Od. ε. 455. οἰδεῖ, φλεγμαίνει, πεφύτηκε, Hesych.
οἰδαίνει τὸ πρόσωπον, 57. 20. *tumet*. οἰδαίνει, οἰδεῖ, ἐπαίρει, Hesych. οἰδαίνουσα θάλασσα, Arat. v. 911. Etiam activè; οἰδαίνουσι, φυσῶσι, Hesych. οἰδαίνειν, οἰδεῖν ποιεῖ. αἰτιατικὴ, Suid. οἰδάνει νέον [χόλον] Homer. Ιλ. ι. 550. Schol. οἰδάνει, εἰς ὕψος αἴρει ποιεῖ.
† οἰδαλέοι, 42. 30. οἰδαλέα χείλη, Nicand. Alexiph. v. 210. Schol. οἰδαίνει, φυσᾶται· καὶ τὰ οἰδαλέα; διωγκότα.
οἰκία, & ibidem opponitur ἀλλόκοτα, 65. 3.
οἰκοδεσπότην [πρόβατον] 72. 32. *internam causam*.
οἰκονομίῃ τροφῆς, 132. 13.
οἶνος ἀνθρώπῳ εἰς ἀφροσύνην συμβάλλει, 37. 2. οἶνος, θάλψις μὲν ἐστι νούσων, μαλθακὸς δὲ ψυχῆς, ἐπανάκλησις δὲ κόπου, γονῆς γένεσις, καὶ πρόκλησις ἀφροδισίων, 125. 22. οἰνώδης, de colore: ὑπέρυθρος, οἰνώδεα. 68. 28. de sapore: τῶν καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι, H. Steph. ex Plut. Sympos. 3. οἴνῳ οἰνώδει, Hippocr. 418. 40. οἶνοι γλυκεῖς οἰνωδέων κρείσσονες, 150. 35. οἰνώδεος ὀπώρης, 84. 11.
† οἰνοποσίης ἀνάγκῃ, 112. 16.
οἰνοποτέειν, 112. 17. Athen. 460 C.
οἰνοφλυγίη, 15. 7. [cui opponitur σμικρὴ μέθη, 159.] Hippocr. 548. 16.] οἰνοφλυσιῶν, Xenoph. 821. D. οἰνοφλυγιᾷ, Deuter. xxi. 20.
οἰσύπῳ πιναρῷ ἔρια δὶς τοῦ ὕδατος, 85. 21. οἴσυπος τὸ ὑπὸ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος, Dioscor. lib. 2. cap. 84. οἰσύπῃ πεφθέντων, Herodot. 178. 26. οἰσύπῃ, ῥυπαρῷ πεφθέντων ἔρια, Lexic. Herodot. οἰσύπη αἰγός. οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ ἀλφιτῶμα τῶν προβάτων, &c. Erotian. Lege Schol. Aristoph. 426. E. & Galen. Exp. Voc. Hipp. & Corinth: de Dial. Ionic. & Hesych. & Suid. & Ovid. Art. Amand. lib. 3. v. 213.
† οἰσυπώδεα ἔρια ἐξ ὄιος. 148. 12. Hippocr. 876. D.
ὀκέλλει τὸ κακὸν εἰς ἀνήκιστον, 141. 8. τὸ πρὸ εἰς σύσκοπιὸν, 119. 30. νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι εἰς τὸ πόντιον, Xen. 412. C. neutraliter. Sed etiam activè; ὀκέλλω τῶν νεῶν τὸ κυβερνήτιον ἀναγκάσας, Thucyd. 258. D.
ὄκῃ εἴκοντες, 52. 23. ὄκῃ ὁμιλίης, 38. 28. ἀπάσης περίξιος, 132. 9. εἰς τὸ ξωὴθες ἕρσον, ἀτὰρ ἠδὲ εἰς ἅπασαν περῆξιν, 46. 19. ὄκῃ καταπόσιος ἔλθῃ, 140. 7. ὀκνηρὸν ἀρχαῖς Σκύθαις, 52. 28. ἀοθενεῖς καὶ ὀκνηρὰς, Hippocr. 388. 33.
ὀκταποδίης, 79. 5. ῥὶς — ὀκταποδιαίτερη, Hippocr. 802. D. Vide annon possit legi in Aretæi loco, ῥὶς — ὀκταποδὸς: nil tamen muto, nam, subaudito substantivo, rectè legetur ὀκταποδίης, utì lineâ proximâ ἕκτανες.
ὅκως [ut; pro ὅπως] usitatiùs cum subjunctivo; ὅκως ἀνήκεστον γένηται, καὶ ἐκτυφλωθῇ, 88. 9. Etiam cum indicativo; ὅκως μὴ διόλλυται ἡ ἰσκιερίη, 83. 25. ὅκως διεκλάσεις, 124. 7. Vide hujusmodi exempla in Thes. H. Steph. 3. Tom. p. 655, 656.
ὁλέθρου. εἰ ὁ νοσέων εἰς ὁλέθρου ἔη ὕσταλον, 93. 26.
* ὀλιγήμερος ἡ ἀφάλειψις, 72. 5. ὀλιγήμερος θνήσκουσι, 60. 30. *intrà paucos dies moriuntur*.
† ὀλισθοσίη οἴνου, 135. 32. & [τ pro σ] * ὀλισθοτίη, καὶ ὑδροποσίη, 129. 36.
ὀλισθοσιτίη, 65. 25. Aristot. Politic. lib. 2. cap. 10.
ὀλισχερίη πυὶξ, 196. 5. ὀλισχερέστερον πλῆτος, Xenoph. 98. B. ὀλισχερώτερόν σε ἔστας, Herodot. 10. 12.
ὄλισθος, *lubricitas*; εἰς ὄλισθον, 120. 9. Lucian. 800. B. ὄλισθον ἐμποιήσειεν, Hippocr. 393. 48. & *luxatio*; θαλλὸν ἄρθρου ὄλισθον, Hippocr. 852. A.
ὀλισθηρὸν τῷ ὑπερβόλῳ, 68. 31. τὸ ὀλισθηρὸν, Hippocr. 385. 46. κλυσμοῖσι ὀλισθηροῖσι, 121. 18. φάρμακον —— ὀλισθηρὸν [cum accus°.] τὸ κάτω διέξοδον, 139. 12. Et cum præpositione; ὀλισθηρὸν εἰς πόδας, Anthol. lib. 3. cap. 20. Epigr. 5.
ὁλκὴ ἡέρος μεγάλη, 19. 30. ἕλκει πνεύμων εἰς ἐωυτὸν —— εἰς ὁλκὸν τῆς πύλας κινδύνου, 10. 26. * ὁλκὴ, *pondus*; ὁκόσον δραχμῆς ὁλκῆς, 145. 21.
* ὁλλυούσῃ, 127. 12.
ὅλον, utì πᾶν, pro toto corpore; ψύξις ὅλη, 19. 11. τῆς ὕλης τῆς ἐν τῷ παντὶ, 20. 29.
ὁλοφύρομαι, verbum poëtis magìs (teste H. Steph.) quàm aliis scriptoribus familiare. ὁλοφύρομαι, Homer. Ιλ. ψ. 75. Schol. οἰκτίζομαι, θρηνῶ. γυναῖκες ὁλοφυρόμεναι, Thucyd. 120. C. ὁλοφύρεται ἐπὶ θρηνεῖν, Herodian. 105. 43. Jungitur etiam casibus; Genitivo; Δαναῶν [ἕνεκα vel ὑπὲρ subaudiri notat H. Steph.] ὁλοφυρόμενοι αἰχμητάων, Homer. Ιλ. θ. 33. Dativo; τοῖς αὐτῶν κακοῖς ὁλοφυρθεὶς, Thucyd. 465. C. Schol. ἐπὶ ταῖς ἰδίαις Συμφοραῖς ὁλοφυρόμενον. Accusativo personæ sæpius; τὸν ᾧ πατρὶ ὁλοφύρῃ, Homer. Ιλ. θ. 245. Schol. καθῴκτισεν, ἠλέησε. τὰς τοκέας ὁλοφύρομαι, Thucyd. 127. C. rei aliquando; ὁλοφυρόμενοι ἀρπαγὴν ἢ βίαν, 38. 31. ἀπωλοφύρηται τῶν ἑαυτῶν ξυμφορῶν, Xenoph. 431. B.
ὁλοφύρσεις εἰς κενεὰ, 36. 13. τὰς ὁλοφύρσεις, Thucyd. 132. B. Schol. θρήνους.
ὁμαλὸν πύον, 49. 2.
Ὁμήρου τέκμαρ, 35. 13. *Homerus testatur*. Homeri alii loci, 76. 16, 18. & 79. 4. & 122. 11.
ὁμιλῆσαι τοῖσι ἐρασθεῖσι, 37. 37. Σφίσι αὐτέοισι ὁμιλίοντες, 38. 32. ἀνθρώσιν ὡμίλησα, Homer. Ιλ. α. 261. ὁμιλεῖν καὶ τοῖς πρώγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις, Isocrat. 22. D. ὁμιλέει [*coharet*] ὁ βεγχίου τῷ κοίλῳ, &c. Hippocr. 780. E.
ὁμιλίῃσι πολλῇσι καὶ Σωφρέσι, 29. 30, 31. de coitu Venereo. Sic 28. 38. & 130. 25. Alibi vocat ξωκοίλῳ,

θίλω, 30 17. Ὁμιλίη ζημαίνει τρία· εὐθάδη μ τ τ ἀνθρώπων ἀνατροφὴν, [uti ὁμιλίαν ex Menandro D. Paul. 1. Cor. xv. 33.] ἀπὸ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι· ὃ δ τῇ αὐτὰ ἄρθρα [vide priùs], ἁπλῶς τ ἀρθρίδιον κ γεννίασιν, ὅτι φησὶν, ὁμιλίαι δ βραχίων τῇ κοτύλῃ [at in exemplarib. Hippocr. τῷ κοίλῳ] τ δ τρίτῳ, ὅτι φησὶ, ταὐτὸν τ τίτθῃ ὡ μόνον λόγῳ ἀσκεῖν χρὴ, ἀλλὰ κ ὁμιλίῃ [de quo loco lege Foes.] Erotian.

ὁμίχλη τῷ παντὶ, 51. 11. ἐς ὁμίχλην κ ὕδωρ τρέπει τὸ πνεῦμα, 57. 13. ὁμίχλῃ τῇσι αὐθέτοισι παρέχον, 85. 3. ἡ ὁμίχλης καθαρσὶς ἡ αὔθησις, 87. 27. ὁμίχλης ἐπαναφορὴν αἵματι, 96. 5. ὁμίχλη ἡ αὐθέτοισι, 135. 8. Ἔστι δ, ὁμίχλη μὲ, ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις, &c. Aristot. de Mund. cap. 4. ἠὺτ' ὁμίχλη [Ionicè leni spiritu notatur] Homer. Ιλ. α. 359. Schol. ὁ παχὺς κ ὑγρότατος ἀὴρ. & Ιλ. γ. 10. ὁμιχλώδεος πνεύματος, 50. 8. ὁμιχλώδεις νύκτας, Plut. Moral. 721. F.

ὁμόζυγα κ ὁμώνυμα [μίσεα] 39. 25. ὁμόζυγες ἀμφιφορεῖς, Nonn. in Evangel. Joan. cap. ii. 6.

ὁμοιοπαθίης, 65. 12. Act. xiv. 15. Aristot. Ethic. Nicom. lib. 8. cap. 11. ubi variant exemplaria, alia habent ὁμοπαθῆς, ὁμοιοπαθῆς in margine.

ὁμοφυὲα ἄμφω [χεῖρες κ πόδες] 75. 1.

ὀνειρώττειν [somniare] Plat. 2 Tom. 476. C. *inter somniandum semen emittere.* ὀνειρώτησι, 38. 27. Hippocr. 557. 55. τὸ ὀνειροπολεῖν, ἐπὶ τ σύμπαντον ὁρώσιν· τὸδε ὀνειρώττειν, ἐπὶ τ νυκτὸς αὐτομάτως ἀφιέντων γόνον, Schol. Aristoph. 123. F.

ὄνησις. ὕδὲν μέζον ἐς ὄνησιν ἴσχει, 108. 8. ὀνήσιος, Homer. Od. 402. Schol. ὠφελείας.

ὀνητὸν τὸ αὐτέων αἰδοῖον, 92. 37. Vide & 94. 22. & 102. 21. & cum genitivo; τάτε ἄλλα, ὁκόσα ὕδρωπα ὀνητὰ, 144. 2. ὀνητὸν ποιέεσθαι, Apollon. Argon. lib. 2. v. 335. Schol. ὠφελιμώτερον ποιεῖται κ προώτλητε. Notandum est obiter ὀνήϊσον, ab H. Stephano antepenacui in Thesauri & Apollonii editionibus, sed ὀνητὸν gravari in Lexico Ciceron. (p. 142.) ubi ex Heraclito [vide Diog. Laert. in ejus Vit.] epistolis affert, ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνητὸς ἔσω.

† ὀνησιφόρια, 102. 15. ὀνησιφόρος, ὠφέλειαν φέρων, Hesych. Jul. Poll. lib 5. cap. 30. hanc vocem non probat τὸ ὀνησιφόρον, μοχθηρόν.

ὄξος, 84. 22. ὄξος τρυγίη λείη, 114. 22. ὀξίζεται ἐρεύξεις, 23. 29. ὀξιζούσης ταφυλῆς, Dioscor. lib. 5. cap. 12.

ὀξὺς, acutus; celer. ὀξέων παθῶν & χρονίων opponuntur, 1. 1. & 31. 1. οἱ μὲ ὀξέες, οἱ δ βραδέες, Thucyd. 623. A. ὀξέως ἐπινοῆσαι, Id. 45. C. ὀξύταλοι κλῆναι στασμοὶ, 4. 13. ὀξύταλοι θνήσκουσι, 7. 17. ὀξύταλα θνήσκουσι τῶνδε, 26. 25. Sic ὀξέας κλείνειν, Hippocr. 75. D. ὀξὺ νόησε, Homer. Ιλ. ε. 680. Schol. ταχέως ἐνόησεν. ὀξύτεροι αἰσθήσει, 19. 13. ὀξὺς περὶ αἴσθησιν, Plat. Politic. lib. 2. p. 375. A. ὀξυήκοοι, 82. 46. A. H. Steph. ex Basil. affert τὸ ὀξυήκοον δ ζώου. ὀξύκοοι, apud Aristot. Histor. Anim. lib 4. [edit. Wechel. in 4to.] p. 104. l. 28. & p. 105. l. 2.

ὀξύθυμος, Prov. xiv. 17. [Aquil. & Symm. ἄφρων] cui ibidem opponitur φρόνιμος. ὀργίλοι, ὀξύθυμοι, ῥέκη. 37. 13. ὕδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστι, Aristoph. 510. C.

ὀξυθυμίῃσι ἀόριστον ἐμποιέειν, 135. 25. Hippocr. 1037. F. τὸ δύσκολον τ ὀξυθυμίης, 35. 31.

ὀξυεκκαίη, ἐρεύξιες, 19. 12. Hippocr. 388. 35. ὀξυερεσμίζω, τ τοῖς ἀπειλῆσι δυσκολαθῆσαι ἐποξίζουσαν ἐρυγὼ, Erotian.

ὀξυερεσμιώδεες φύσαι, 67. 23. ὀξυερεσμιώδεες, Hippocr. 1257. E. ubi Galen. expon. οἱ ὀξεῖαν ἔχοντες ἐρυγήν.

† ὀξυφωνίη μετρίη, 132. 21. κλαυθμώδης, Hippocr. 159 D.

ὀξυώρη ἄλγος πρὸς τοῖσι, 72. 33. *acutior fiat dolor, increscat,* Sæpiùs transitivè, *acuere*; σίδηρος σίδηρον ὀξυοῖ, Prov. xxvii. 17.

ὅπλα, 38 2. *instrumenta fabrilia.*

ὅρσανα, 13 6. organa respirandi, 6. 10. & 58. 27. & 94. 1. chirurgica.

ὀργυιὴ, 76. 31. de quâ mensurâ lege Herodot. 94. 11, 12. & Xenoph. 746. G.

ὁράω. ὄπωπα, 58. 30 & 61. 21. ὄπωπα, Homer. Ιλ. ζ. 124. Æschyl. Eumen. v. 57. Sophoc. Antig. v. 1140.

ὄρεξις Σιτίων οὐκ ἀχλύος, 79. 19. [De ἀχλύος vide priùs] ὄρεξις ὄιχη ἐς τὰ σιτία, 54. 13.

ὀρθὴν τετρίφθω κεφαλὴν, 135. 21. ὄρθιον, 132. 28.

* ὀρθίησι, 30 22. † ὀρθόπνοιαι, 46. 6. Hippocr. 1211. C.

† ὀρθοστάδην καθίσαι, 9. 32. & 47. 6. Hippocr. 985. C. ὀρθοστάδην ὑγιαζόμενοι, 69. 37. ὀρθοστάδην ἄπνευς, Hippocr. 938. E. Lege Galen. Comm. 1. in lib. 1. Epid.

ὀρμᾷ ἐς ὀλισθρὸν ὁ πυρετὸς, 101. 5.

ὀρμὴ ἐδίων χρείη, 29. 14. ὀρμὴ ἄχρηος ἐς ὁμιλίην, 29. 30.

ὀρρωδίαι θάνατον, 18. 14. ἀμφὶ θανάτῳ, 18. 8. ὀρρωδίαι, ἀγωνίαι, φοβήσας, Erotian. ὀκνῶσι ὀρρωδεῖν πάνυ, Aristoph. 13. D. ubi lege Schol. ὀρρώδησαν, μὴ, &c. Thucyd. 366. D.

* ὀρυγμὶν βραμώδεις, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυσμίην, 36. 22. Cras. *maris lacuna.* Hujus editionis verso: *salina.* Turneb. & Henisch. Text. ὀρυσμίῃ. Var. lect. ὀρυσμίῃ. [Vide Editoris notas in Var. lect.] Quid si legeretur ἁλμυρίῃ?

* ὀσμήσεσι ἡδέσι, 28. 16. Vox facta à verbo ὀσμάομαι. H. Steph. ὀσμηπάρμοι ex Anthol.

ὅσον βραχέης ῥοπῆς, 47. 16. ἐς ὅσον ὄρον, 33. 1. ἐπ' ὅσον ὀραχμῆς ὁλκῆς, 145. 21.

ὅστε, 79. 1. Vide priùs in ἐπισκιώδεα.

ὀστρακώδης. δ ὀστρακώδεος γυμνὰ [αἰὰ] 133. 6. ὀστρακώδει ἐπιφανείᾳ, Dioscor. lib. 5 cap. 84.

ὀτώδεσι ἐξίχνοισι, 25. 17. ὀτώδη γλῶσσαν, Athen. 310. F.

ὀσφραίνεσθαι ἡδὺς [οἶνος] ἐς ἡδονὴν, 87. 18. cum Gen°. vel Dat°. ὀσφραίνεσθαι θυμιητῶν, θυμίῃσι, 73. 22, 23.

* ὄτλιες ἀχλυώδεες, 78. 35. ὄτλις, ὄψις, Hesych. Nil quamvis ausim mutare, præsertim contra Hesychii authoritatem, lubet tamen observare Aretæum alibi semper uti voce ὄψις; καὶ ὄψιν, 38. 10. ὄψιας, 33. 21. ὄψιος, 34. 16. ὀψισι, 24. 15. & facilem esse lapsum ab ὄψιες in ὄτλιες.

ὄτῳ [pro ᾧ τινι] φίλον, 110. 29. Homer. Ιλ. μ. 428. Thucyd. 26. B. & 58. B. Xenoph. 42. A. & 67. E. & alibi sæpius.

οὐδὲ —— οὐκ, 61. 4. Negatio duplex plus negat. οὐδὲ δ οὐδὲ, 30. 23.

οὐ δ ἰνύθιον τρόπον ἀπάσασις, 69. 30. Periphrasis hæc οὐ δ ἰνύθιον, exprimitur postea 69. 35. per unam vocem Συναγὼ; ὥστε ἰνύθια ὥστε Συναγὼ ἴλιξε. Id frequens apud Hebræos, & indè apud versionem Bibliorum Græcam; πάσῃ ἐδῷ σὺν ἀγαθῇ, Psalm. xxxvi. 4 ἐξ ἔθνους οὐχ ὁσίου, Psalm. xliii. 1. Lege plura in Buxtorf. Thes. lib. 2. cap. 19.

οὐδὲν, 63. 19. οὐθὲν, 109. 11. οὐθεὶς ἀφ δ ἑνὸς, ὡ κ Χρύσιππον κ οἱ ἀμφ' αὐτὸν ὕστερον λέγουσι, ὃν δ λοιπρέπειν λέγειν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀφ δ τὸ λέγουσιν οὐδέν. Phrynich. p. 30.

οὐλὴ σύτέρων, 71. 9. *cicatrice.* οὐλὼ, Homer. Od. τ. 390. & 393. Schol. τὸ ὑγιαθὲν τραῦμα.

οὖρα κινῆσαι, 135. 34. οὔρησις, 83. 37. οὔρησιν τρίψαι, 119. 5. ὁκόσα οὐρήσιας προκαλέεται, 122. 16. οὐρομφὺς οἶνος, 135. 33. οὐρηλικὸς οἶνος, Athen. 32. C. ὁ δ Λέσβιος μᾶλλον οὐρεῖται, ibid. F. οὐρίη πύον, 62. 5.

† οὐσιώδης ἡ δρῶσα αἰτίη, 74. 16. τὸ οὐσιῶδες δ πάντος σὺν ἀλγίει, Ibid.

ὀχεροῖσι αἰσθηροῖσι ὡ μᾶλλον ἡ φύσις ἁμαρτάνει τ τροφὴν, &c. 51. 28.

ὄχθοι, 78. 17, 26. *verruca.* ὄχθους ἀλεαίνειν, 150. 7. ὄχθος, *tumulus, locus eminens,* Xenoph. 936. E. ὀχθώδεα [ἕλκεα] 68. 14. ὀχθώδεας ῥωγμὰς, 77. 19. ὀχθώδης, Dioscor. lib. 1. cap. 156.

Π.

πάγος αἵματος, 23. 7. & 118. 12. [αἷμα] πάχος ἴσχει, 62. 2. ποιῆσαι πάγον, 109. 34.

† παχετώτερον [αἷμα] 17. 15. adjectivum à substantivo παχίτης, Xenoph. 979. A.

† παχερός. τὸ παχερὸν ἴσχει, 110. 7. Hâc voce utitur Proclus in Comment. ad Hesiod. Ἔργ. v. 503. ubi Moschop. & Tretzes. πηγάδας expon. παχιτὰς.

πάγχυ. ὡ πάγχυ ἄκρης, 53. 11. βαιὴ, 72. 8. ἄκρις 80. 10. μὴ πάγχυ, Homer. Ιλ. ε. 24.

πάθη [pro πάθος] 52. 19. τ πάθης, 137. 10. τ πάθῃ, Herodot. 12. 41 αἱ πάθαι, Sophoc. OEdip. Colon. v. 7. Schol. αἱ Συμφοραί.

παῖς. ὀκ παιδὸς, 139. 10. [sic Latini à *puero*] ὀκ παιδὸς ἀλλάττοντα τ ἡλικίαν, Xenoph. 974. E.

παιδὶ,

παιδιὰ, *ludus.* ὁ παιδιῇ, 9. 19. ἡ παιδιὰ —— ᾗ ὁ γέλως, Aristot. Rhetor. lib. 1. [p. 45. l. 13. Edit. Sylburg.]
παιδιάδεις, 37. 14. παιδιάδης —— ἡ παιδιὰ ἕξεσίς ἐστι. Aristot. Ethic. Eudem. lib. 7. cap. 7.
παιδεία & παιδία, *eruditio.* ἔρωτι παιδείας, 65. 30. εἰς παιδίαν ποιεῖσι, 65. 24.
* παλαιοτέρω; ὕτω μὲν παλαιοτέρη, 115. 4. cui opponitur νεοτέρη, lin. 3.
* παλίνδρομὰς, idem ac παλίνδρομος; εἰς τὰ αὐτὰ παλινδρομίας, 26. 24.
παλινδρομέουσι εἰς ταυτὰ, 38. 30. ὧδε παλινδρομέουσι αἱ δυνάμιες, 146. 27. κακὸν —— ἐπαλινδρόμησι 7. 25.
† παλινδρομίη φύσιος, 131. 10. παλινδρομέουσιν αἱ λύπησιες, Hippocr. 43. 27. [ubi lege Galen.] παλινδρομίη λύπησιος, Id. 91. C. παλινδρομεῖ, ἀναλείχῃ, ὑποτρίφῃ, Hesych.
παλίνορσος φορὴ ἡ ὕλης, 20. 29. ἡ νοῦσος παλίνορσος, 137. 20. παλίνορσος, ὀπισθόρμητος, πάλιν ὑποτρέψας, Hesych. παλίνορσος ἄτισις, Homer. Ιλ. γ. 33.
† παλιρρόοισιν ἐπίχῃ, 115. 20. τῶ παλιρρόοιλω χύθεϊ, ib. 29. ἐς παλίρροιαν ἴασιν αἱ ὕλαι, 98. 3.
† παλίσσυλος ἡ χολὴ, 51. 9. φύσις, 111. 25. παλίσσυτοι, ἀναχωρήσαλες, Hesych.
παλμοὶ κραδίαφων, 132. 20. βλέφαρα τὰ πολλὰ διίχοντα ξυὼ παλμῷ, 3. 21. παλμὸς καρδίης, Hippocr. 1117. F.
* παλμώδης σφυγμὸς ὑποχονδρίῳ, 119. 29. παλμώδεες πόνοι, Hippocr. 70. A.
πάννυχοι ἐγρήσσωσι, 48. 32. ἐγρησορῶσι, 106. 32. Vide priùs in ἐγρήσσωσι.
παντελὴς λύπη, 49. 31. ὁλοτελὴς, Hesych. ἕτλαν παντελᾶ, Plut. in Amat. Narr. εἰς τὸ παντελὲς, Luc. xiii. 11. Hebr. vii. 25.
πάντη πεδ, 19. 20. πανταχόθης, 28. 15. φοιτῶντες, Hesiod. Ἔργ. v. 324. ἐπόχετο, Homer. Ιλ. α. 384. πάντη ᾗ πάντως, Aristot. Ethic. Nicom. lib. 1. cap. 10. Hippocr. 736. F. Et cum genº. πάντη δ' ἅπατος, 24. 15. ἡ κοιλίης, 27. 27. δ' σώματος, 20. 9. Galen. ad Glauc.
παντοίως ποικίλα, 69. 16. παντοίως τὸ μνήμῳ ἀνατυπώσαλο, Herodian. 96. 35.
παραγωγὴ χρόνου ἐπὶ φάτιες, 39. 19. αἱ παραγωγαὶ τοῖς φάναισιν, Hippocr. 795. B.
παράθεσις. ὡς ὐκ παράθεσιν, 17. 27.
παραδόξως), 38. 9. & 137. 21. *in sensu falluntur.* παραδόξαις, Plat. 1 Vol. 157. E.
παραίφασις, παραμυθία, Hesych. Homer. Ιλ. λ. 792. Schol. παραίνεσις. παραίφασιν, 32. 12.
παρακινέων) τὸ γνώμῳ, 84. 20. παρακινητήριον, Lucian. 858. A.
παρακοπὴ, *delirium.* Hippocr. 124. A. παρακόπῃ, μανίῃ), Hesych. παρακοπαὶ, 48. 14.
παραλλάξας, παρελθὼν, Hesych. τὸ ὑπερώλω, παραλλάξας, 96. 37. παρήλλαξαν τὸ σύδεον, Xenoph. 546. C.
παραλλαγαὶ μυελέαι ὐ μέσῳ τῶ χροιῶν, 52 14. μυελέαι ᾗ ἄλλαι παραλλαγαὶ [ἰλίφαιλι] πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, 77. 23. παραλλαγὼ, idem ac ἀμφορεὺς, Theophr. Hist. Plant. lib. 6. cap. 6. παραλλαγαὶ μυῶν ᾗ νόμων, Hippocr. 797. F. παραλλαγῆς, συναλλαγῆς, ἀλλοιώσεως, Hesych.
παράλογοι ἰργμαὶ, 46. 21. τὸ παράλογον βάλησιν, Herodian. 26. 36. παράλογος apud Thucyd. 52. C. est nomen substantivum, δ' πολέμιος τὸ παράλογον, Schol. ἀπροσδόκηλον· ἀρσενικῶς τὸ παράλογον, ἀλόγιςον, Hesych.
παραλόγως πικρόχολοι, 2. 11. παραλόγως ῥηΐζονλες οἰδήμαλα, Hippocr. 1034. B.
† παράμηκες ἴνλεργι, 27. 16.
παραμυθίῳ δ' σομάχῳ, 84. 14.
παράφορος ὐ τῇ καλαφορῇ, 10. 20. παράφορος γνώμη, 20. 2. [παράφορον γνώμης, Hippocr. 70. B. activè, *quod mentem movet*, Foesio interprete] παράφορος τὸ γνώμῳ ἐς τὸ ἄχθος, 30. 4. παράφορος, παραφερόμῳ, ἐξεςηκὼς, Hesych.
παράφορῇ τὸ αἰσθήσιος παραδιδόνλ), 137. 11. τὸ παραφορῷ ζωφρονέειν πρὸς αὐγὼ ᾗ πρηΰνεσ, 83. 3.
παραφάσ τὸ ἐπλεγὸν ἔπεσι χρὴ ἐς ἐντελπισίω ἔμμεναι. 113. 25. παράφημι, Homer. Ιλ. α. 577. Schol. παραπῶ, ζυμβουλεύω. παραφάσ μαλακοῖς ἐπέεσσι, Od. π. 287.
παρέχει, 84. 23. παρεχέτω ὄξος, 88. 25. παρέχυσιν, Galen. ad Glauc. παρεχόμενόν οἶνον, Dioscor. lib. 1. cap. 155.
* παρέγχυσις ἔντερος, 56. 18.
παρέες) μέρεα, 39. 22. & 40. 9. κύσις, 40. 27. [de quâ voce lege Comm. de Dial. Aret. in litt. E.]
παρῆται, παρελύθη, Hesych.
πάρεσις, 63. 33. & 39. 7. Hippocr. 1136. H. παρέσιες μελίαι, 19. 10.
† πάρετος, παραλελυμένος, Hesych. παραλελυμένοι, πάρετοι, 4. 8.
παρεισδύνῃ) ἡ δῆξις, 118. 31. παρεισδύσεις, Herodian. 7. 45.
* παρεικλίαι [*discurrens*] οἶσιν ἰκμάδος, 251. 10.
παρεσύλα, 25. 21. *signa morbi; quæ adjuncta sunt.*
πάρεχεν δίος, 69. 18. *metum injecit.* παρέχωσοι δίος, H. Steph. ex Plut. Themistocl.
παρηγορέσι) ὄγε τοῖσι, 144. 11. τὶ δήμοι ταῦτα παρηγορίας, H. Steph. ex Apollon. Rhod. παρηγορέσιον τῇ παρηγορίῃ δ' παρόξυσμῷ, 132. 6. πάθημα, Hippocr. 393. 49.
παρήκοι τὸ ἡ φλεγμασίης, 113. 16. *pertranseat, subsidat inflammatio.*
παρεόντα πόνων μέζονα, 75. 34. *accedentia* sive *symptomata.*
πάρεδος, *transitus.* ἰὼ δ' πάθημα ὐκ ἡ παρόδω ξυμπαθέσῃ, 17. 33. τῇ τῇ φαρμάκων πάρεδοι, 93. 20.
† παρεδιδάσῃ ζηλῶ, 56. 22. παρεδιδάσκειν τὰ παρέσθμια, Jul. Poll. lib. 5. cap. 25. sect. 3.
* παρεδίσκῃ, 90. 10. H. Steph. εἰδίσκω, ex Alex. Aphrod. Probl.
† παρεμπεζεῖ ἀνάκριμψις τῆγε, 14. 25. παρεμπατίες πιὲξ γυναιξὶ, 29. 19. παρεμπατεῖ, παρακολυθεῖ, Hesych.
παρεγχιτάσιον, Hippocr. 1168. G. παρεγχιτάσιον τὸ ῥέθμα, 145. 18. παρεγχιτάσθη ἀπὸ ἡ πλάσρης πύος, 14. 12.
παρεγχίτασις, Hippocr. 47. 15. ἀπὸ τῶν ζιπαρῶν, 91. 29.
* παρεθάσῃ) ἡ πλάσρῃ, 44. 2. παρεθάω pro παρεθίω, utì priùs νοσάω pro νοσίω.
πάσχουσι γυναῖκες τῦτο τὸ πάθος, 30. 19. πάσχω πάθος, H. Steph. ex Plat. Epistol. Et cum Datº. πάσχῃ ἄρθρα παθίεσ, 63. 18. Et cum accº. partis affectæ; πάσχουσι ῥῖνας ᾗ ὦτα ᾗ χείλεα, 75. 7. πάσχονλες, 29. 28. *agrotantis* [uti κάμνονλες, 32. 10. & νοσέονλες, 32. 6, 12.] πεπονθέναι, 39. 28.
πάταλος τυτθοῖσι γίνεσ), 3. 2. πάταλος γίνεσ' ὀδόντων, Homer. Ιλ. ν. 283. Schol. κλύπος.. πάταλος ἡ καρδίης, 19. 9. κλόνος πάταλον ἐποίησε, 41. 17. ἀδόκλησος ὁ πάταλος, 41. 18.
παλαγεῖ ἤδε [κιονὶς] 41. 20. παλαγῶσαι, Aristoph. 148. D. Schol. ἠχοῦσι: ubi præcedens Homeri locus citatur.
πάτημα, 74. 32. *conculcamentum.*
παφλάζῃ [*albutiunt*] χείλεα ξυμπεσόνλα, 41. 14. παφλάζουσι τῇ γλώσσῃ, Hippocr. 1040. C. ὠμοπλοκοποίηκε, τὰς πλαίονλας ᾗ ἐπαναλαμβάνονλας ὐ τῇ ἀμφιλίγειαζ δηλῶσαι βελόμῳος. Galen. Exp. Voc. Hip. Homer. de fluctibus; κύμαλα παφλάζονλα, Ιλ. ν. 798. Schol. ἠχοῦνλα, ἀναζέονλα. Sic de irato; ἀνὴρ παφλάζῃ, Aristoph, 343. F. ubi lege Schol. & 643. C.
πείθει) τὸ κακὸν ἔξοδον ὅτι ἐσῆλ ὅτε ἡλικίης μεταβολαῖς, 34. 14. H. Stephanus affert ex Thucydide, πεισθῶσι χρήμασι τὸ ἀναχώρησιν, *inducti pecuniâ ad recedendum.* Ζωκρατῖσι ἄκεσι ὁ πείθει), 137. 29.
πειρήσομαι cum Genº. ἐγὼ τῶνδε ὐκ ἐπειρήθη, 134. 34. πειρήσομ' ἀέθλων, Homer. Od. θ. 184. πειρηθῶσι ἴσχιος, Hesiod. Scut. v. 139.
πεῖσις pro πάθος. τὸ πεῖσιν ᾗ τὸ ὀδυνέων ἴσχει, 85. 20. Sic Alex. Aphrod. Problem. lib. 1 p. 295. lin. 14. [consule Edit. Aristot. per Sylburg.] τὸ νοῦσον τὸ γλώσσης πεῖσις, & ibid. Casii Prob. pag. 349. lin. 25. πεῖσις σομάχῳ, & pag. 353. lin. 19.
† πελιδνότης δ' περσώπῳ, 3. 28. Hâc voce utitur Schol. Nicand. Alexiph. v. 541. πελιδναὶ σμάδιγγες, i. e. πελιδνότητες.
* πελιδνώσῃ, 99. 13.
πελιὸς γίνεσ) ἄνθρωπος, 116. 27. πελιὸν, Hippocr. 37. 29.
πεπιυμένοισι, 72. 37. πεπιυμένος, Homer. Ιλ. η. 347. Schol. σώφρων, Ζωτικός. sic Hesych. νήφοντι καὶ πεπιυμένῳ λογισμῷ, H. Steph. ex Plut. de Fort. Alex. l. 2.

* περιλήψεων παλάγχνου, 66. 11. *concoctioni inserviens.*
πίπτων. πίπτοι πύον, 48. 27. ἐκόντα πίπτοντα, 44. 27. πιπασμοὶ πίεμπλος, ῥοιὸν, πολιᾶς, 136. 6. πλυάλων, Hippocr. 1096. E.
πίεσις, & * περάτωσις. τοῖσι τυτθὸν πίεσιν ἄλλων φλεβῶν περιλώσιες ξυλλίσιον), 24. 15, 16.
περαίνω, & περάω. περήσασα τὸ ἀλφέσιμα, 24. 20. τὰ λεπὰ μυῶν ἐς μῦας περιιόμβια, 40. 13. ἰὼ περήσῃ βίῃ, 67. 22. περήσης, Homer. Od. κ. 508.
Ⓔ πίεση [pro πίεσιν] ☞ ἅπαλος, 24. 18. πίεση Εὐβοίης, Homer. Il. ϛ. 535.
περιπιέσω ἐνὸς ἕτεος, 47. 13. περιπιέσω ☞ διοπτ☉, H. Steph. ex Æschin.
περιλαγκὼ ☜ ὀστέων. 42. 36. ☜ λόβων, 48. 18.
περιλαγὴς H. Steph. ex Platone. περιλαγίσιεσι κλείναι, 48. 6.
* περιδέρσια φλεβία, 68. 13.
περιγίνον) αὖδι [γυναῖκες] μᾶλλον [ἀνδρῶν] 4. 30. γίνεσθαι, 14. 17. Thucyd. 622. A. Schol. περισώζον). ὥστε ☜ ἄνθρωπον περιγινόμενα, Hippocr. 39. 44. περιγίνε) ἴλκ☉, 14. 13. αἱ τῶδε ἀλφάδιξις ὃ μάλα περιγίνον), 101. 15. περιγίνοιτο, Herodot. 33. 19.
περιγραφὴ ☞ ὑμφ☉, 48. 18. περιγραφὴ, de vestitu & ornatu; ☟ ἐπ' ἐσθῆτ☉ ☟ τῆσι ἄλλῃσι περιγραφῆσι, Hippocr. 22. 37.
περίεσικος [νόσημα] *morbus salutaris, ex quo facilè liberantur ægri*, cui opponitur θανατώδης, Hippocr. 964. A. Lege Galen. Comment. 3. in Progn. περιεσικῶς πλουρῆτις, 101. 15. sic de pure; περιεσικότα. 44. 28. & de sputo; περιεσικός, Hippocr. 41. 31. Notandum est in his locis impressa Hippocratis exemplaria habere περίεσικον, sed Foesium reponere περιεσικός. Lege clariss. Joh. Freind, M.D. in Epidem. Hipp. pag. xxiv.
περίεξ, κύκλῳ, Hesych. ἀπαρχὴ ☜ περίεξ, 54. 20. περίεξ, etiam cum acc°. vel gen°. περίεξ τὸ τεῖχ☉, Herodot. 139. 18. περίεξ τῶ τείχι☉, Id. 46. 8. ὁ ποτὲ μὲ γὸ περίεξ, 74. 5. utì pro θελὶξ reponendum videtur ex sagaci doctissimi Joh. Freind conjectura. Errori facilè locum dedit compendiosa vocum scriptura περιξ θελὶξ.
περίεσιλον φλεγμονῆς, 44. 37. αἷμα ἅλος, 43. 30. περίεσια, πλῆθος, Hesych. πλῆτ☉, Schol. in Aristoph. 126. A. περίεσιαν τροφῆς, Thucyd. 9. 8.
περίπαλοι, περιπλοκαὶ, ἐπίτροχοι, 132. 16. *obambulationes*, 145. 24. περίπαλος ψυχῆς, Hippocr. 1184. G. *exercitatio animi.*
περιπλέει [πόνος] τισὶ ἐς περίοδον, 32. 15.
περίπλυσις κοιλίης, 3. 34. Hippocr. 67. C.
περιῤῥόῳ μέλανι, 36. 20. περιῤῥό☉ ὑγρὸς, Hippocr. 1230. D. περιῤῥόου ἐούσης Κνιδίης, Herodot. 45. 4.
* περιῤῥόια αἱμαλωδίων, 44. 19. περιῤῥόιαι χολώδεις, Hippocr. 943. E. ξυὼ περιῤῥοῇ, 140. 10.
* περιῤῥυέω. περιεῤῥόησαν αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες, 80. 5 πολλοῖσι βεγχίων καὶ πῆχυς ὅλος περιεῤῥύη, Hippocr. 1083. F.
περίσασις, θλίψις, ἀνάγκη, μίασμα, Hesych. *distentio.* ξυὼ περισάσισι ☜ πίλας, 72. 36. idem ac περίτασις; de quâ voce postea.
περισίλλω, *compono, orno.* περισιλλόμβοι, 30. 1. *compositi*, scil. in suo gestu. Versio hæc; *obambulant. Crass. sese incurvant & comprimunt.* περισίλλει, καλύπτῃ, ζυσίλλει, κοσμεῖ, Hesych. περισίλλετο, Hippocr. 1015. G. *cooperiebatur.*
περισολὼ, 93. 32. *constrictionem.*
περισφίγγειν τὰ χείλεα πρὸς τὴ σαρκὶ, 103. 31. περισφίγγεσι, Dioscor. Theriac. cap. 19.
* περίταινια, *fascia.* ὅτε ☜ περίταινίλω ἴσχοτι, 42. 26. ταινία λώρη, Lucian. 133. B. περίταιναν, Cass. Problem. 43.
περίτασις κοιλίης, Hippocr. 75. C. περιτάσῃ ☜ κοιλίης, 60. 8. περιτάσι☉, 60. 4. τῇ περιτάσῃ, 41, 22. περίτασιν μακρὴν, Dioscor. lib. 3. cap. 41. Notandum est in exemplaribus quibusdam Hippocratis impressis [219. D. & Edition. Hervag. 344. 6.] legi περίστασις κοιλίης; ubi Foesius legendum putat περίτασις: quæ videtur sanior versio.
† περιτεθήκεσαν πάντα, 80. 6.
περιτρεπὴ οἵοι ἐς μαρασμὸν, 114. 36. *qui in marasmum delabuntur.*
περιτλόν μοι [*supervacaneum est*] φορέειν, 52. 6. τὸ περιτλὸν ☜ τροφῆς περίτλωμα γίνε), 51. 19, 20. sic ☜ περιτλῶν, *excrementorum*, 93. 36. περιτλώματα φλεγματώδη. Aristot. Problem. sect. 13. n. 7.
περιφύε) εὑρίσκει πάντα τὰ νεῦρα, 89. 37. *circumnascuntur, oriuntur.* περιφύσεως, Aristoph. 132. B.
περιψύξις, 42. 20. & 95. 25. Hippocr. 79. B. Alex. Aphrodis. Probl. lib. 2. n. 65.
πίσσι) ὑπὸ ☜ φόνι☉, 54. 10. πίσσα, Homer. Il. α. 639. πισσώσας, 1 Reg. viii. 13.
πῃ enclitice; ἐρεύσωτά πῃ ☜ χεῖρα, 57. 4, ἢ κάτω πῃ, 43. 17. Et cum gen°. ἢ πῃ ☞ θώρηκ☉ ἄλλῃ, 43. 18. ἤν πῃ τῶ ἅπαλος ἢ ☜ κοιλίης, 147. 1.
* πηγύνει, 63. 11. πεπηγότες ὀφθαλμοὶ, 33. 7. πεπηγότες ὀφθαλμοὶ, Adamant. Physiogn. περὶ ὀφθαλμ. ἐσκ. πήγνυσι ψυχρὸν τὰ παχέα, 61. 26.
πήξις αἵτιαι, 61. 25. πήξι, 109. 16.
πηλικώταλοι [φάρμακοι] 147. 16. πηλικώτερος αὖ, Theophr. de caus. Plant. lib. 5. cap. 20. ὀπὸς πηλικὸς γάλακτος, Dioscor. lib. 1. cap. 183.
πηδῶσι ἐπὶ καρδιῇ πάταξον ☜ καρδίης, 19. 9. πηδήσεις καρδίας, Plut. de Virt. Moral. τὰς καρδίας πηδᾷ εἶμαι, Aristoph. 200. D.
πηκτὶς. ἰθυτμὸς αὐλῶν, ψαλμὸς λύρης ἢ πηκτίδος, 85. 12. ζυείγλων ☪ πηκτίδων ☟ αὐλῶ γυναικείλῃ ☟ ἀνδρείῳ, Herodot. 5. 3. Athen. lib. 14. pag. 635. A. B. C. Μίτυχμ☉ ὁ τοῖς περὶ τεχνίλων ☜ πηκτίδα. ἰὼ ☜ αὐτὸν εἶναι τῇ μαγάδι Σαπφὼ φησὶν ὁ ῥεῖν. Ἀριστέας ὃ ☜ μαγάδιν ☟ ☜ πηκτίδα χωρὶς πληκτροῦ ἀφ' ψαλμῶ παρέχειν ☜ χρείαν, &c. lege usque ad p. 637. & p. 175. F. πηκτίδες ☟ βάρβιτοι, Aristot. Politic. lib. 8. cap. 6. πηκτὶς, παιδεῖον, ψαλτήριον, σύριγξ, ὄργανον, Hesych. & Suid. ex Aristoph. [832. E. ubi leg. Schol.] & Epigramm [scil. Theocrit. Epigr. 5. v. 2.] & Jul. Poll. lib. 4. cap. 8.
πηλικωτέρῃσι, 29. 18. *natu grandioribus.* [Lege editoris notas in Var. lect.] Nondum occurrit mihi comparativus hujus adjectivi gradus. πηλίκος de ætate dicitur; utì Xenophon. apud Athen. 54. F. πηλίκ☉ ἦσθα, *quot annos natus eras.* & Aristot. Ethic. Nicom. lib. 5. cap. 6. τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, *quandiu aliquantula est etatis.*
* πηλοεργίη, 37. 32. πηλοεργὸς, Sapient. Solom. xv. 7. Lucian. 9. C.
πιέζῃ λὼ ἐπὶ μᾶλλον τὸ κακὸν, 36. 13.
† πίσσις ἀναπτοῆς, 6. 9. ☞ βεγχίσιος, 95. 22.
* πικρόζιαζ. μὴ ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι πικρῷ πικρόζῃ), 53. 4. Reperitur in Lex. πικρίζω, sed sine authore.
πικρόχολοι ☞ διαλόσεως, 2. 11. ἐπὶλὼ χολὴ ἢ πικροχόλοισι, 65. 11. Hippocr. 392. 25. ubi lege Galen.
πίμπρων) ἐρυπτῆρες, 61. 20. πίμπρῃ) ἥλα, Nicand. Theriac. v. 306. Schol. ὑποκαίε), πυρῶται.
† πιναρὰ ἕρια, 85. 21. πιναρὸς, ῥυπαρὸς, Hesych. πινόεντα, 150. 28. ἕρια, 108. 21. Hippocr. 465. 53. πινόεσσα ἔρια, ex Anthol. [lib. 3. cap. 14. epigr. 7.] citat Suid. & exp. ῥυπῶσα, αὐχμῶσα.
πίνειν, dicitur etiam de eduliis. ☜ ἴχειαν αἱ τάρχαι ἰὼ ἰχτίσκως πεπλασμένας πίνον) 158. 1. *sorbentur.*
πιπίσκειν τὸ ἀπόβρεγμα, 86. 37. φάρμακον, Hippocr. 417. 3 πιπίσκουσα, ποτίζουσα, Erotian. Et cum Gen°. πιπίσκουσι ☞ φαρμάκου, Lucian. 532. A.
πίσις, 75. 24. *probatum est.* πίσις τυτθὸν, κεφαλὴ, 127. 13. ὃ ☟ ἡ πίσις αἵματ☉ ἔκκρισις, 69. 25. *neque sanguinem excretum credideris.*
πισαὶ ἔασι πείρῃ, 108. 28. πισὰ γεγόνασι πέρῃ, 117. 27. πισοτέρῃ ὄψις, 42. 14.
πισοῦσιν γυμνασίοις, 145. 24. πεπίσθ) χόρτ☉ φέρειν, 84. 10. sic πισόομαι πάντα περάτειν, H. Steph. ex Plut. Publ.
πισώσαζ τὸ πρῆγμα πείρῃ, 98. 28. ἄριστον πάρῃ τις ἐπισώσαλο, 138. 11. πίσωσον ῥῆμα, 2 Reg. vii. 25. πισόμβ☉, πισὰ ποιῶν, βεβαιόμβ☉ τὸ λεχθὲν, Hesych.
* πιτλοκοπίη, 129. 30. πιτλοκοπῆν, *picem oblinere.* πιτλοκοπόμβον, Athen. 565. B. ex Alexide.
πλάδ☉ πηλὸς, 20. 13. & 64. 31. Hippocr. 943. F. ubi Galen. exp. πλαδὸν ☜ περιτλὼ ὑγρότητα. πλάδον κομάχῃ, Dioscor. lib. 1. cap. 21.
* πλανώδης, 28. 15. πλανωδεστέρῃ γνάμῃ, 29. 17. πλανώδεα, τὰ μὴ κ☟ τάξιν γινόμβα, Erotian.
* πλαγυκοείλω ὀνομάζομβ, &c. 40. 25.
πλῆθ☉ πολλὸν [αἰώρης] 132. 22. ὅσῳ ἐς πλῆθος περὶ πλεῖσον ἡ κάθαρσις, 72. 6.
πλημμελὴς κομαχικοῖσι [δίαιτα] 146. 6. *noxia.*
πλημμύρᾳ ἀτμῶν, 132. 9. πλημμύρης [ὕδρ] αὔξησις, 26. 15. πλημμύρᾳ, Job. xl. 23.
πλημμύρηλι ὕπαλι, 131. 13. πλημμύρηλα, Panyas. apud Athen. 37. A.

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

πλημμυρεῖ περιτίνασι, 143. 6. τὸ φλέγμα. Hippocr. 306. 55. πλημμυρῇ ἡ κύστις, 51. 9. πλημμυρεῖ, Symm. in Eccles. i. 7. πλημμυρεῖ, πίπλησι, Hesych. πλημμυρεῖ, ex Epigr. citant Lexicographi.

* πλημμυρίης τῆ ὕρῃ, 121. 3.

πλὴν ἐόντων, 132. 22. πλὴν, cum nom°. φοίνικες, 130. 20, & cum gen°. πλὴν φοίνικος, 133. 16. [ubi cùm eadem legantur verba, legerem forsan φοίνικες, nisi alibi eadem occurreret syntaxis] πλὴν γέροντος, 135. 31. πλὴν τῆ γυναικὸς. Johan. viii. 10.

* πλήσιος εἴτων τῆ πολῶν, 101. 8.

πλήσμιοι, 58. 10. πλήσμια, 130. 18. Et cum gen°. πλήσμιον κεφαλῆς, 130. 5, 13. πλησμονὴ ἄμετρος, 37. 20.

πλῆς ξύμφορος. 130. 27. πλῆς ὕρης, Lucian. 346. B. πλῶες [ὑετοὶ] 29. 16. πλῶον, Homer. Il. φ. 302. πλώουσι, Herodot. 297. 39.

πλῦμα κριῶν, 68. 29. & 48. 30. πλύμασι ἀλδύρου, Hippocr. 407. 9. τὸ ἀπὸ τῆ πλυνῆ ὕδωρ, πλῦμα, Jul. Poll. lib. 7. cap. 11. ubi ἰχθύων πλῦμα, ex Platon. Comic. ὁ Νικ.

* πλυνοὶ χόνδρου, 83. 4. ἀλέτῳ πλυτῷ, Hippocr. 802. 28.

πνὶξ καρδιὴ, 6. 19. Hippocr. 1250. E. πνιγμὸς, 13. 15. Hippocr. 125. G. * πνίξιος, 6. 24.

πόθι, *unde* 58. 28. ποθὶ, *alicunde*, 88. 8. & 89. 29.

ποθὴ ἡέρος, 7. 6. τῇ ἡέρος τῆ ποθλῶ εἰδιδοῖ, 13. 11. ποθὴ ἔξεσι ὑμᾶς, Homer. Il. α. 240. Schol. πόθησις.

ποθίζει, 114. 20. pro περσίζει [ποτὶ pro περὸς; vide Comm. de Aret. Dial. in litt. T.] unde περσίζουσα, 39. 32.

ποιδύμια ἀναδερῶ, 68. 9. i. e. ἀναδιερύμια.

ποιηλικὸν πόνον, 130. 5. ἰλίγγους, 135. 14. φρενῶν, Anthol. lib. 2. cap. 52. epigr. 4.

ποιητὸς; τοῖσι ἀγελαίοισι [αὐτομάτοισι —— cui opponitur] ποιηλοῖσι, 135. 12. δόμοις ποιηλοῖσι, Homer. Il. ε. 198.

ποίησις ἀπὸ Μυσίων, 37. 31. Et de compositione medicamentorum; ποιήσιος, 131. 30.

ποικιλίη νοσήματος, 36. 12. ποικιλίης ἰητρῆ, 32. 11. τῇ ποικιλίᾳ τῆ ῥαφιδώτῃ, Exod. xxvii. 16. ποικίλου, ζωιτὸν, Hesych.

ποιότητι κὴ δυνάμει [ἐλλεβόρου] 151. 5. ποιότητα τῆ οἴνου, Dioscor. lib. 5. cap. 11.

† ποιωδίσεροι [ὄχθοι] τῆ βάσιν, 78. 27.

πολίμιος, cum Dat°. vel Gen°. τίγξις πολεμίη τίνυσι κὴ γόργισι, 84. 25. τὸ πήγανον πολέμιόν ἐστι ταῖς κυήσαις, Plutarch. Moral. 647. B. ποτὸν μνήμης πολέμιον, Lucian. 808. D.

πολιορκέειν πάντη χρὴ τῆ περιπλυμονίῃ, 106. 24.

πολὺς [ὕπνος] 132. 8. Homer. Od. ν. 393. pro quo πηλὺς & πολλός. πηλὺς ὕπνος, 132. 8. ὄμιλος, Homer. Od. θ. 109. πολλὸς ὕπνος, 135. 7. πολλὸς λόγος, Herodot. 7. 34. ἐς πολλὰ, 32. 14. *plurimùm*. πολλὸν cum comparativis: πολλὸν πλέον, 103. 13. πολλὸν μεῖον, 83. 19. & 112. 9. πολλὸν πλείονες, 138. 18. πολλὸν παρώτερον, Homer. Od. ξ. 17. πολλὸν ἄριστος, Il. α. 91. πολλὸν ἱλάσσων, Herodot. 20. 15. πολλὸν καλλίω, Id. 3. 8. πλείονα pro πλέονα, 8. 2. & πλείονον pro πλέον, 32. 22. [de quibus Comm. de Aret. Dial. in litt. Υ. & Metapl.]

πολλάκις τῆ μιὼς, 134. 27. H. Steph. ex Xenoph.

πολύαιμοι, 8. 21. & 108. 1. H. Steph. ex Galen. ad Glauc.

πολύδωρον, 36. 11. Homer, Il. ζ. 394.

* πολυελκίες πάντη, 50. 17.

πολυήμερον θνήσκουσι, 9. 7. πολυήμερος νεκρὸς, affertur ex Nazianz. Orat.

* πολυκινησίη, 16. 27.

† πολυπληθὴς νοσέων, 83. 17.

πολυπόσίη, 59. 10. Hippocr. 1258. G. Dioscor. lib. 5. cap. 11.

πολύτρητος πυθμὴν σογγίῃ ἴκελος, 45. 16. πολύτρητα φύλλα, Dioscor. lib. 2. cap. 213. σόγγοισι πολυτρήτοισι, Homer. Od. α. 111.

† πολυφαγίη, 37. 20.

πονηρὴς ὑγρῶν, 86. 23. πονηρὸν κοιλίης, Hippocr. 154. C.

πόνος βαρὺς [& emphaticè] βαρύταλος, 23. 22, πόνος θάνατον ὀρῳδέει, 18. 13. & οἱ πόνοι θανάτῳ ἔοικαν, 117. 1. ubi πόνος pro ποιέων vel νοσέων sumitur; nam ibidem præcedit, νοσέοντες θάνατον ὀρίωδέουσι.

ποιέει τοῖσι φρενιτικοῖσι τὰ νεῦρα, 82. 25. *dolent*. Et transitivè; ποιέει ἐξαυτίλω ὑπας, 51. 24. *elaborat*.

* πορέοντος τῆ νοσήματος, 59. 20. Thema πορέω nullibi adhuc legi. Insuetum est, & ab illo potest fieri usitatius πορδύω. Sic à δοκέω fit δοκδύω, &c. Aut legendum est παρεόντος; utì in Not. ad Var. Lect.

πόρος, 123. 1. *meatus corporis, porus*. Et πόρου ἀναδοχῇ, 61. 17. πόρους, 60. 21. Aristot. de Anim. Gener. lib. 1. cap. 3.

ποσαυίων, 112. 12. Hippocr. 389. 44. Lege Comm. de Aret. Dial. in litt. T. ubi & de ποτὶ, 34. 15. pro περὸς.

† ποσαμηδὸν, 77. 18. δικλῶ ποσαμῆ, Hesych. Suid.

πῶ [cum infinitivo] δὴ τὸ στόμαχον πάσχειν τάδε, 19. 11.

περσίζουσα, 52. 13. περσοίζω, Dioscor. lib. 3. cap. 94. & lib. 4. cap. 155.

† περσοειδὴς χολὴ, 48. 32. περσοειδέα ἀφροκρήμνεα, 52. 24. Hippocr. 40. 20.

* πρηδὼν, idem ac πρῆσις. αἱ τῆ φλεγμονῆς πρηδόνες, 86. 8.

† πρῆσις, πρήσιος, ἐμφυσήσεως, Galen. Expos. Voc. Hipp. πρήσι πνεύματος, 46. 31. πρήσιες ὀφθαλμῶν, 132. 20. πρήσιας πρηδέσι, 86. 1. πρήσιας τραχήλου, 132. 29. [ubi Crass. leg. χρήσιας] Et cum σ gemino; πρῆσσις, 116. 34.

πρήσσῃ πλέον, 151. 10. *plùs operatur*. πρήσσῃ, 106. 11. vers. hujus edit. *fecerit morbum*. [Crass. *tumefaciat*, quasi pro πρήσῃ à πρήθω.]

πρηῦναι πρήσιας, 86. 1. πρηΰνομαι, cum accusativo ὑδὶ πρηύνου τὸ ὄρθιον, 29. 31. πρηϋνόμθαι σύτασιος, 124. 24. πρηΰνσιας τῆ θερμῆ τῆ κατ' αἰδοῖον, 124. 32. πρήϋνσις, Aristot. Rhetor. lib. 2. pag. 64. l. 9. edit. Sylburg.

† πρισῆρα, 129. 2. *serram* unde fit πρισηρειδὴς, πρισηρειδὲς τρόχυς, Isai. xli. 15. πρισηρειδὴς αἰχμὴ, Suid.

† πρωπαυδύσῃ ἀτρορίῃ ἡ νῦσος, 149. 20 πρωπαύδυκε σὺν τῇ νούσῳ πόνησι κὴ διαίτῃς, 112. 4.

† πρωσφαλίζω. χρὴ τῆ κεφαλῶ πρῶσφαλίζῃ τίγξισι, 113. 1.

πρωβάλλουσι [*protendunt extra*] τῆ ὀδόντων τῆ γλῶτται, 6. 14. conter cum 7. 2.

πρωβολῆς τῆ γλώττης, 6. 17. πρωβολὴ χειλέων παχέη, 79. 5. πρωβολὴ τῆ χείλεος λεπτὴ, Hippocr. 785. A. πρωβολῶ [de elephantis proboscide] μακρῶ ἀνέσιον, &c. 76. 32. & 77. 1.

πρωβλῆτες ὀφρύες, 78. 36. πρωβλῆτες ἀκταὶ, Homer. Od. ε. 405. Schol. αἱ πρωβεβλημέναι.

* πρωβλήσι ὑγρασίης, 3. 36. *eruptione*.

† πρωβεβρώκῃ, 17. 17.

πρωχιγιώσκουσι [scil. ægri] ὠὐτέοισι τῆ βίῃ τῆ μεταλλαγῆ, 20. 15. πρωγινώσκων [scil. medicus] κὴ προλέγων τοῖσι νοσεῦσι τάδε παρεόντα ἢ τὰ πρωγεγονότα κὴ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, Hippocr. 36 2. πρωγινώσκοντες φυλάσσεσθε, 2 Pet. iii. 17. Sic Erotian. expon. πρωβεβλημένους, πρωγιγνώσκοντες κὴ πρωφυλαττόμθοι.

πρωγινώσι τῆ μέλλοντος ὑπ' ἰατρικῆς, 3. 7. de ægro. Et de medico; πᾶσαν ἴσχυν πρόγνωσιν ὁ ἄλγεσιν, Anthol. lib. 2. cap. 22. Epigr. 19.

πρωδιδοῖ [τὰ νεῦρα] τὸ κῦρος τῆ κινήσιος τοῖσι, 40. 14. *tradunt, impertiunt*.

* πρωεγχαράσσειν, 150. 19.

πρώτσις αὐτῶν [scil. ὕρων] ὀδυνηρὴ, 63. 25. πρώτσις χρημάτων, Aristot. Ethic. Nicom. lib. 2. cap. 7.

* πρωδυκεινῆσαι, 137. 37. πρωδυκεινήσας ἀμφὶ τῆ διαίτης, 103. 24. * πρωεξδυκεινήσαντας, Hippocr. 1244. D.

† πρωιψεῖν, 96. 29.

πρωήκω. ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος πρωήκοι χρόνου, 84. 5.

πρωθεσμία, καιρὸς, ὅρμησις, διορία, ὅρισμα, Hesych. πρωθεσμίας νόμος, Δημοσθένης ὑπὲρ Φορμίωνος· τῆ πίνε ἐστὶν πρωθεσμίαν ἂν λέγοι ὁ ῥήτωρ, Harpocr. ἐπειδὴ ἡ πρωθεσμία παρέλθῃ, Lucian. 22. C. ὠνησμῷ πρωθεσμίαν, Dioscor. Ther. cap. 3. τῆ ἐς ἕκαστον πρωθεσμίου, 136 8. τῆ φύσεως τῆ αὐτομάτου πρωθεσμίου, 136. 4. Ἡσίοδος οὐκ ἐς τὸ δεκαίλω ξυνίσας πρωθεσμίου, 72. 4 ἐπὶ τῆσι πρωθεσμίῃσι τῆ ἀπαυσίου, 16 19.

πρωθυμίαι [*cupiditas dejiciendi*] τεινεσμώδεες, 21. 13. πρωθυμίη ἀπερήσιος, 61. 10. τὸ δεσμὸ ἐς πρωθυμίου [*excretionem calculorum*] δάκνει, 144. 28.

πρωϊχόμθοις [*pratexentes*] τὸ ἄναλθες, 138 6. πρόφασιν, Herodot. 240. γῆρας πρωϊχόμθου, Herodian. 34. 16. πρωϊχόμθοι ξυγχύσεσι, Thucyd. 19. C. Schol. πρωλείποντες.

πρωκαλέ-

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

προπαλίζ) διεμπαίζω, 90. 11. προπαλῶντα ἔμπλοι, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. Probl. 126. προπαλιζομένων τὰς ὀρέξεις εἰς ἐπιθυμίας, Herodian. 127. 41. προπλήσαι αἱμορραγίης ποιέει), 16. 26. προπλήσῃ, 90. 3. προπλήσιες, Hippocr. 425. 34.

προπάλυμμα, *tegumentum*; προπαλύμματα, Thucyd. 148. D. [Et metaphoricè, *prætextus*; προφάσις, προπάλυμμα, Hesych.] γλυκάτων προπάλυμμα ἡ χολὴ, 53. 6.

* προπετάσωται τ γαστέρι, 128. 16.

προέκποι τὰ αἰδοῖα γίνεσθαι), 62. 34. *arriguntur*. προκοπῆς, αὐξήσεως, Hesych.

προκαρδίδω πλείονα σιτίων ἀπάτην, 101. 29. προκαρδίας τ πολίτων, Bud. Comm. p. 234. ex Xenoph.

προλειαίνεται ξυὸ ἐλαίῳ, 96. 28. προλειαίνειν ὀδὸν affertur ex Chrysost.

προλίζησι τὰ αὖθις ἰσόρμια, 20. 16. Vide priùs προγινώσκησι.

προμηθίας, *respectum* aut *rationem habere*, προμηθέομαι τ ἀδελφοῦ, Herodot. 349. 33. *curare, providere*; προμηθέομαι ταῦτα, Hippocr. 385. 34. προμηθούμενον τ πίεσιν, 95. 22. προμηθίας πρὸ τ τροφῆς, ὅκως μὴ, &c. 138. 27. προμηθούμενος τ τάξιν, Alex. Aphrod. in præt. Probl. lib. 1.

* προπίπλιας. προπιπίφθαι χρὴ, 132. 26.

προπετὴς γλῶσσα ὑπὲρ τὰς ὀδόντας καὶ τὰ χείλεα, 7. 2. προπετέες ὀφθαλμοὶ, 46. 23. προπετὴς, εἰς τὸμπροσθεν νενευκώς. προπετὴς ἢ καὶ ὁ προγλωσσος, Suid. προπετὴς κεφαλὴ, Hippocr. 807. B.

προπλώσιος ὅλης ἢ μέρεος, 71. 26. προπλώσεις ὑγίεας, Diosc. lib. 1. cap. 89.

προπόσις, 47. 24. ὕδατος ἢ οἴνου, 133. 3. προπόσεις, Anthol. lib. 2. cap. 47. Epigr. 33. Plut. Symp. lib. 1. ἀλλὰ τ προπόσεως ἄπασμὸς, Athen. 13. F.

πρὸς, finè casu, *præterea, amplius*. πρὸς δὲ, 29. 14. πρὸς δὲ καὶ, 66. 13. προσβάλλειν δὲ καὶ πρὸς, 124. 11. Vide exempla ex Platone & Isæo in Bud. Comment. p. 70.

προσαγωγὴν τ, &c. 88. 3. Suidas hanc vocem citat ex Polybio.

προσαγωγὴ. ἐκ προσαγωγῆς, *sensim & per intervalla*, 89. 36. & 90. 7. & 111. 11. & 129. 27. & 139. 7. & 145. 13. Hippocr. 1239. F. Lucian. 333. B. Vide plura in Bud. Comm. p. 382, 383.

προσαγωγὴ ἡσυχίη, 113. 19. *injungendo* seu *imperando*. τὰ ἐλάθιεμα τ ἔρσει προσαγωγέει, Aristot. OEconom. lib. 1. cap. 5.

προσαείρηται [σιτίον] 65. 31. προφὴ, 67. 20. *assumunt*. Etiam *exhibere*; προσαείρει), Hippocr. 395. 55. προσαγωγέον, Id. 964. A. [ubi notat Foesius in aliis exemplaribus legi προσακτέον.]

προσάρμαστα δοτέον, 101. 20. & Hippocr. 1243. H. προσάρμαστα, προφαὶ, Erotian.

προσάρσις δεμνίων, 68. 18. προσάρσιος, 64. 33. περὶ τ προσάρσιος, 102. 32. προσάρσις τ γάμματος, Hippocr. 388. 14. προσάρσιν, προφορὴν, Erotian. Lege & Eustath. in Homer. Ιλ. ζ. 264.

* προσαλλάσσω. τὶς ὧν ἰητρὸς προσαλλάξαι τ φύσιος; τ μεταβολὴ —— τ προθεσμίαν, 136. 7.

προσαναξαίζη, 139. 21. προσαναξαίζας, Hippocr. 743. A. Exempla ex Platone affert Budæus in Comm. p. 72.

* προσαπίπτειξας τ ἄνθρωπον, 91. 20.

* προσαράγειν, 135. 3.

προσβάλλειν σικύᾳ μητρῖσι —— & ἐς ῥάχιν, 124. 10, 11. ὑπὸ τὰς τιτθὰς, H. Steph. ex Gal.

* προσβλάπτῃ) μὴ πολλόν τι, 87. 23.

προσδιασείλαι, 93. 30. *diducit, dilatat*. διασείλαι, *diduco*; διασείλασθαι τ ὀφθαλμὸν, H. Steph. ex Hippiatr.

προσδιδόα. προσδιδοῖ, 17. 34.

* προσεκμαίνου) τ γνώμῃ, 124. 25.

† προσεκλίσαι μᾶλλον τῇ δικαιείῃ, 93. 13.

* προσεμπίμπρη) τὰ ἕλκεα, 9. 34.

* προσενίσαι ξυὸ ἐλαίῳ κατόπιον, 94. 3.

* προσεπίγνε) ἄχθεα μίζω, 127. 22. & 32. 22. προσεπιγιγνομένων ἑκάστῃ τ ἰδίων ξυμπτωμάτων, 33. 29. διεξανθήματα, ἕλκεα γιγνόμενα, ἔπειτα προσεπιγιγνόμενα, 9. 3. Lexicographi habent προσεπιχυτάω, sed finè exemplo.

* προσεπικάσειν κόπρῳ, 98. 11. προσεπικασίθω, 110. 34.

* προσθύτερα βλέφαρα, 95. 16.

πρόθεν ἢ [*prius quam*] διατμηθῶσι, 79. 17. Hanc syntaxin affert H. Steph. ex Soph. & Xenoph. sed locum non citat.

πρόθεσιν [*augmentum*, idem ac προθήκη] δ τάμνεσι, 115. 28. ἔχει τ πρόθεσιν, 131. 21. προθέσεως, idem ac προτάρσεως [de quo priùs]; μὴ ἀφαιρεῖν τ προθέσιον, 84. 6. & Hippocr. 1244. B.

προίεσθαι, *cupere*. τὸ ποιεῖν ὃ προίεται), 9. 29. ἔτερα προίεται), Xenoph. 83. C.

προίζουσα ἐπὶ μᾶλλον παρέδωμεν, 7. 16. [Vide priùs προθίζει.] Hæc vox affertur ex Plat. Theophr. & Diosc.

† προπόμβροι ἀωρίη, 136. 10. προπίνουσες, βλέψασες, Hesych.

προσίχειν, *adhærere*. ὃ προσίχει) χρόνοι πολλὰ, 171. προσίχειν πρὸς τὴ δίνδρεσι, Theophr. Hist. Plant. lib. 9. cap. 4. βάλλας προσιχμόρας τῇ καλαμίνῃ, Diosc. lib. 3. cap. 94. Eodem sensu ἡ νοῦσος προσιχεῖ τὸ μακρότατον ἄχρι τεσσαρακοστὰ ἡμερέων, Hippocr. 562. 1.

προσκαίρῳ αἰτίῃ, 32. 20. *temporariâ*. πρόσκαιρος & αἰώνιος opponuntur, 2 Cor. iv. 18.

προσκόπτειν. προσέκοψαι εἰς τ φύσιν δ νοσήματος, 136. 8. quod quid sit, antea exponitur, ibid. 4. ἀγνοίησι τ φύσιος τ προθεσμίου.

πρόσοδος δ νοσήματος, 59. 20. *accessus*. Etiam *congressus Venereus*; ἐν τῇσι προσόδοισι, 29. 30. [& masculinè] ἐν τοῖσι προσόδοισι, Hippocr. 1175. H.

προσοικέλῃ χρόνῳ, 71. 15. cui opponitur antea lin. 13. ὁμοίδιος.

προσομιλίη μύθων νηπιάχων, 85. 13. *colloquium cum pueris*. προσομιλίαι etiam *contactus*; ὑπὸ τ δ ὄμμα προσομιλίας, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. n. 115.

* προσξυνίσαι τυφλοῖσι χρὴ τ ἴξιν —— χρὴ τὰ χωρία, 44. 31, 34. [*oportet*] *attendere, præter ista, etiam habitum*, &c. τυφλοῖσι scilicet regitur à præpositione πρὸς, ex quâ verbum decomponitur.

* προσυμαρέειν [idem ac ξυμμαρέειν, de quo in suo loco] διεμασίη τῇ πτυγὶ καὶ βάσεσι, 98. 29. *augmentum dat strangulationi & tussientibus*, i. e. *tussientes magis strangulat*.

πρόσφορος τῇ κεφαλῇ ἄκρα, 130. 31. πρόσφορα γίγνεται φάρμακοι, Aristoph. 488. E. πρόσφορα, ἐπιτήδεια, ἁρμόζοντα, Hesych.

προσφύεσθαι προσπεφύκασι τῇ ῥάχει, 65. 19. προσπεφυκὼς ὀστέοισι, 10. 5. προσπεφυκέναι, Aristot. de Animal. Generat. lib. 1. cap. 1.

† προσχύω. προσεχύθη πρὸς τ ὕδωρ αἷμα, 61. 17. à quo verbo derivatur πρόχυσις; τ πρόχυσιν δ αἵματος, Hebr. xi. 28.

προσωρέει ἄνω, 29. 12. *sursum concedit, fertur*.

πρόσω ἐς ὀπίσω, 134. 2. πρόσσω ἐς ὀπίσσω, Homer. Ιλ. α. 343. πρόσω ἀπὸ δ ἕλκεος, Hippocr. 1122. F. πρόσω ἀντὶ δ ὄπισθεν, Erotian. Et cum gen. πρόσω λειποθυμίης, 108. 13. πρόσω σεαυτῦ, Hippocr. 1191. A. ἐὼ πρόσω ἢ χρόνῳ, 70. 31. ἐς τὸ πρόσω προήκῃ χρόνῳ, 93. 15. ἐὼ πρόσω ἤκῃ χρόνῳ, 127. 22. ὡς πρόσω ἐὼ τ νυκτὸς, Herodot. 86. 7.

προσωτέρω μήκει μήκεϊ χρόνου, 125. 15. προσωτέρω δ δίεσιος χρόνῳ, 83. 13. τόδε προσωτέρω τούτου, Herodot. 80. 6.

προσωλάτω δ θώρηκος, 27. 13. προσωλάτω τ Ἐκάβης, H. Steph. ex Plut. Themist.

* προτιθήσκουσι τείχεις, 78. 21. τιθήσκω, idem ac θνήσκω; & ab hôc themate fit futurum Particip. τεθνήξων [Aristoph. Acharn. p. 387 D.] quam vocem suspectam habet H. Stephanus, eò quòd Lucianus [1113. B.] induxerit Solœcistam dicentem τεθνήξω ἐπὶ τὸ τέλος, *in tertiâ personâ*, cùm Aristophanes [Nub. 202. C.] dixerit σὺ τεθνήξῃ *in secundâ* paulo post futuri à θνήσκω.

πρόφασις; τὰ προφάσια ἤπατος, 52. 17. *nota jecoris*.

πρόφασις. ὑπὸ προφάσιος, 2. 12. δι' ἄλλας προφάσιας, 34. 21. ἀπὸ ταύτας προφάσιος, Hippocr. 386. 10. ἀληθιστάτῳ πρόφασιν, Thucyd. 17. B. Schol. αἰτίαν. ἀπ' ὑδεμιῆς προφάσιος, Id. 130. A.

* προχαλάσαιτο, 137. 2.

πρόχειρότερη βηχὶ, 14. 24. *promptiore*.

πρόωρος πολίτῃσι, 78. 23.

πρόσιν τ λίθων, 121. 31. χρὴ μίαν πρόσιν, Aristot. de Mund. cap. 4. sub fin. τῇ πρόσει de frumento, Theophr. Hist. Plant. lib. 3. cap. 7.

πρώϊον [*prinsquam* cum infinitivo] ἀφαιλῶσι τὸ αἷμα, 25. 4.

πρώτιον, adverbialiter. τ πρώτιον, 109. 23. Sic H. Steph.

Steph. ex Galen. ad Glauc. lib. 1. & ex Lucian. τὰ πρῶτα, 75. 12. ἐν πρώτισι, 53. 17. πρώτισι, Homer. Ιλ. α. 105. Ariſtoph. 80. D.

πλαρμικῶν, 89. 34. πλαρμικὰ, Hippocr. 1238. F. πλαρμὸς ποιέονται, 124. 7.

πλειγγώδεα ἄντα, 76. 23. de elephante. πλειγγώδεες, Hippocr. 1090. G. dicitur de tabidis. πλειγγώδεες, οἱ μακρότρηχλοι καὶ ἐπιπολὺ πλατέα ἔχοντες τὰ σώματα ἐξέχοντα, Erotian. Et Aretæus, ἀμοιπλάτιον ὀφανίης ὅλον, ὅκως πλίγγιες ἀρτίθυρον, 43. 3.

πλίσιον. ἐπλίσθω ὡς πλισάνη, 139. 24. ἐπλισμένος κεφαθῶς, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 8. cap. 7.

πλόγες ὠιδέων, 114. 7. πλόγες, Homer. Οδ. ζ. 128. Schol. κλάδοι, βλαστοί. Sic Heſych. πλόγες μαλάχης, Ariſtoph. 56. D. πλόγοι τῶν φυλλῶν, Ariſtot. Probl. Sect. 16. n. 9.

πλυάλοισι, 10. 6. & per ε, πλύελα, 10. 17. πλύελαι, Hippocr. 41. 13. πλυαλισμῶν, Id. 151. A. πλυελισμὸν, Id. 42. 42. πλύαλον, Alex. Aphrod. Probl. lib. 2. cap. 9. πλύελοι, πλύσμα, Heſych. Eadem alternatio τοῦ α & ε in voce σιαλὸς, de quâ poſtea.

* πλυσμὸν, 41. 15. Hippocr. 1216. F. idem ac πλύσμα, Id. 1253. C. πλύσις, 14. 27.

πλύγμα ἐμέειν, H. Steph. [vide Theſ. in voce πίλημα] ex Galen. ἀντὶ τοῦ ἐμέειν, πλύσματα διὰ λίνου, 141. 14. πλύγμα πίπλοιο, Homer. Ιλ. ε. 315.

πνυμὴ φιλονεικέοντα, 132. 1. πνυμὴ, πάλη, Suid. πνύμω καὶ παλαιστίον ἀγωνίζεται, Plut. Moral. 189. E.

πυκινοὶ σφυγμοὶ, 41. 17. πυκνόταλοι σφυγμοὶ, Hippocr. 1127. B. pro quo (apud poetas potiſſimùm) πυκινὸς; πυκινοὶ σφυγμοὶ, 36. 23. πυκινὸν πῦρ, Hippocr. 643. 55. πυκινὸν λόχον, Homer. Ιλ. δ. 392.

πυκνότητι τῶν ἀρμονιῶν, 114. 17. πυκνότης κοιλίης, Hippocr. 1174. F. σαρκὸς, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 5. cap. 1.

πυκνῶν ἐπὶ μᾶλλον, 75. 13. πυκνωθῆναι φλέβες, Hippocr. 339. 37.

πύκνωσιν δὲ σώματος, H. Steph. ex Plut. Symp. 6. Galen. lib. 2. ad Glauc. σύψις εἰς πύκνωσιν ἄγει τὰ μόρια, 16. 36.

* πυκνωτικὸν σωμάτων ἡ σύψις, 107. 9.

πύμαλον ἄνδρα, Homer. Ιλ. λ. 758. πυμάτης νυκτὸς, Arat. v. 304. πυμάτῳ δίξει, 89. 35.

πύος & πύον, pus. τὸ πύον, 14. 12. Hippocr. 451. 51. πύος ἐγείρεται, 22. 9. τὸ πύον, 45. 18. Hippocr. 183. D. τὰ πύα, 45. 22. Etiam πύον, γάλα τὸ πρῶτον ὁ πέπονθεν ἐφόμβου, Heſych. Vide πύος, Schol. in Ariſtoph. 482. B. & 739. C.

† πυώδεις θρόμβοι, 62. 8. πυῶδες, Hippocr. 1138. E. πυοποιοῦσι, 119. 16. Dioſc. lib. 2. cap. 81.

πῦρ, πυρετὸς, Heſych. quo ſenſu accipi notat Foeſius apud Aretæum πῦρ δεμνὸν, 10. 10. [& 25. 7.] & Hippocratem, πῦρ ἴλαον, 969. G. ubi Galen. ὅτως ὀνομάζειν εἰωθὼς τὸν πυρετὸν, ὅταν ἡ σφοδρόταλος.

πυρεταίνοντες, 42. 10. πυρεταίνειν, Lucian. 346 C.

* πυρίκαυσε ἕλκεα, 9. 34. Legitur ſæpius cum σ; πυρίκαυστα ἕλκη, Dioſc. lib. 1. cap. 81. πυρίκαυστα ποτήματα, H. Steph. ex Plat. Tim. & πυρίκαυσον, ex Galen. πυρίκαυστος, πεπυρωμένος, Heſych. πυρίκαυστα, Hippocr. 1221. H. & πυρίκαυτα, Id. 769. A. πυρίκαυστα, Ariſtot. Probl. lib. 2. §. 55.

πυριφλεγὴς κοιλίη, 66. 32. [& κοιλίη πυρφλεγέθης, Hippocr. 609. 52.] πυριφλεγέες δίψαι, 59. 14. πυριφλεγὴς χυόμβου, Hippocr. 401. 2. πυριφλεγὶς καῦμα, Xenoph. 564. A. πυριφλεγῆ σύλον, Sapient. xviii. 3. Quidni θερμοφλεγές?

* πυρσώδεσι λιθῶν, 46. 18. *qui balnea calefacit.*

πυρῶ τὰ πρόσωπα, 84. 30.

πυρράματα, 96. 10. Ariſtot. Probl. lib. 1. Sect. 56.

πυρρηδὸν, 76. 11. Homer. Ιλ. μ. 43.

πῶρροι, Hippocr. 230. 50. Paul. Ægin. lib. 3. cap. 78. τὰς ὠτειλὰς εἰς τὸ πῶρον ἄγειν, 111. 13. πωροθλῶσι, παχυνθλῶσι καὶ παγλῶσι, Erotian.

* πωρωδέα λίθον, 61. 27.

P.

* ῥαγὴ τοῦ ὑπέρου, 58. 33. τοῦ δὲ κόλπου ῥαγλὸ, 140. 18. τοῦ ῥαγὸς, Hippocr. 235. 42. [ubi exemplar. MSS. ῥαπὸς] & Id. 236. 4. ῥάγα, ἀκμὴ, βιὰ, ὀρμὴ, καὶ ὧν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥάγα, Heſych. ῥηγῆσι, χίσμασι, ῥήγμασι, Galen. Expoſ. Voc. Hipp.

ῥαδινὸς αὐχὴν, 42. 23. ῥαδινὸν, λεπτὸν, ἰσχνὸν, δύκιτηλον, ἁπαλὸν, εὐδιάστατον, Heſych. ῥαδινοῦσι ποσὶν, Heſiod. Theog. v. 195.

ῥαθυμίη πόνων, 53. 32. *remiſſio laborum.* ῥαθυμίαν & βραδύτητα, conjunxit Demoſth. 16. A. ῥαστώνας & ῥαθυμίας, junxit Iſocrat. 198. A. Sed ῥαστώνη non tamen idem ſignificat apud Aretæum; τῇ ῥαστώνῃ τῆς φύσιος, 133. 28. *ductum naturæ.* ῥαστώνη, Hippocr. 1108. C. *tranquillitas.*

ῥάκελα, 37. 13. ῥάκελα ἀνδρὶ, τῷ πρώκτῳ, Suid. ῥάκελος ἀνὴρ, i. e. ὀρχιτόμος, ex Syneſio affert H. Steph.

ῥάμβος καὶ περίοδοι, 65. 32. *vagatio.* In Lexicis ex Marco Aurelio ἡ ψυχὴ ῥάμβος. ῥάμβοι, στρόβλοι, Erotian. τῇ ῥαμβίῃ, Hippocr. 1215. E. ῥάμβλω, πλάνῳ, Galen. Exp. Voc. Hipp.

ῥαμφώδης ὑγίεια, 29. 17. ῥαμφώδεις πυρετοὶ, 17. 13. ῥαμφώδεια, 54. 3.

ῥάπτει ἐς κίνδυνον, 16. 24. ῥάπτῃ ἡ γνάμη ἐς ἀναισθησίην καὶ μώρωσιν, 36. 14. ῥάπτῃ ἡ φύσις ἐς ὑπαντίλλω ἰδίλω, 37. 14.

ῥαπὴ ὀλίθρου ζῴοισι, 50. 27.

ῥέω. τοσόνδε ῥέει πύον, 43. 29. ἰῤῥύη πύον, 43. 22. ἰῤῥύη αἷμα, Hippocr. 1155. C. Xenoph. 577. A.

ῥεῦμα χεῖριον, 43. 24. ῥεύματα, 66. 2. ῥύσιν ὑγρότητος, 72. 9. ῥεῖν, 106. 10. ῥεῦ δὲ πλάσχνων, 134. 20. ῥοιώδεα πάθεα, 62. 28. quæ vox legitur in Galen. Sed H. Steph. & Foeſ. mallent ῥυὰς quàm ῥοιὰς ſcribere. ῥόος, *fluxus*; 71. 27, Hippocr. 423. 32. Homer. Ιλ. φ. 16.

ῥηϊδίοι πάθεῖν, 46. 16. ἁλῶναι, 47. 15. ῥηΐτεροι πάθεῖν, καὶ ῥηΐτεροι ἀπαλλαγῆναι, 50. 24. ῥηΐτεροι πολεμίζειν, Homer. Ιλ. σ. 258. *faciliores debellatu.*

ῥηΐζωσι ὀξύταλοι, 14. 9. *convaleſcunt citiùs.* ἰῤῥῖσαι [pro ἰῤῥῖσαι] διὰ τὸ πεπιεσμένης, 14. 12. ῥαΐσεσιν, Xenoph. 197. B. ῥαΐζει, ὑγιαίνει. ῥαΐσω, βελτίω ποιῶ, Heſych. τὰ οἰδήματα ῥηΐζοντα, Hippocr. 1034. B. ῥαΐσας, ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως ἔχων ὀνόματος. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, Harpocrat. At Valeſius non meminit ſe id in Philippicis legiſſe; ſed citat ex primâ Olynth. ῥαΐσῃ, Plat. Tom. 3. 364. C.

ῥηΐσῃ ξυμφάσεως, 139. 19. ῥηΐσῃ βιοτὴ, Homer. Οδ. δ. 565.

ῥήξιος καὶ ἀλγεδόνιος, 107. 26. ῥήξις ἰχνίων καὶ πλευρίων, 79. 11. de elephantiacis. ῥῆξις [τοῦ πύου] Hippocr. 1253. D.

ῥίγιστα, 44. 10. ῥίγιος, 61. 14. ῥίγος νοσῶδες, Hippocr. 511. 9.

* ῥιγώδεες τὸ ὅλον, 21. 9. & 49. 8.

ῥιζόω, neutraliter. *Ἰὼ ῥιζώσασα μίμη*, 54. 4. ſic H. Steph. ex Theophr. lib. 1. de Cauſ. ῥιζῶσι pro ῥιζοφυῶσι. & ex ejuſd. lib. 2. ῥίζωσις. ῥίζωσις φλεβῶν ἅπας, 23. 11. & 48. 2.

ῥικνὸς, 64. 8. ῥικνὸν, ῥυσὸν, Galen. Exp. Voc. Hipp. ῥικνοὶ, ἐπικεκαμμένοι, κεκαμμένοι, σκολιοὶ, Heſych. ῥικνοῖσι ποδίοισι, Apollon. Argon. lib. 1. v. 669. & lib. 2. v. 198. Schol. ῥυσοῖς· ἢ ἡ λέξις ἀπὸ Καλλιμάχου, ῥικνὸν σῦφας.

ῥινήματος δὲ ὀδόντος ἰλίφατος, 149. 33. ῥίνημα χρυσοῦ, Herodian. 10. 41. *ramentum.* ῥινὶ, Xenoph. 162. B. *lima.* ἰρσαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινῶσι, Schol. Ariſtoph. 254. D.

ῥινὸν βοὸς, Homer. Ιλ. κ. 155. Schol. βύρσαν. & Erotian. δέρμα. ſic Heſych. τὸ ῥινὸν, 78. 19. ῥινὸν τρηχὺ καὶ πάχιστον, 77. 19. de elephante. τὸ ῥινὸν παλαιὸν, 80. 9. de homine.

ῥιπίσι, *flabellis*, 114. 7. τὴν ῥιπίδα, Ariſtoph. 413. C. Schol. φυσητῆρα, Jul. Poll. lib. 10. cap. 23. ſub fin.

ῥοίζῳ πολλῷ διεκθέει χολὴ, 21. 5. Et fœminino genere, πολλῇ ῥοίζῳ, Homer. Οδ. ι. 315. Schol. Cuelſmſ.

ῥοιζηδὸν ἠδὲ ἀθρόον ῥέῃ τὸ αἷμα, 97. 24. ῥοιζηδὸν ὑπερίοι παρελθόντος, 2 Pet. iii. 10. ῥοιζηδὰ, apud Nicand. Alexiph. v. 182. de apibus.

ῥομβοειδέα, 42. 36.

ῥοφήματα, 83. 35. ῥόφημα, Hippocr. 394. 13. ſcribitur & per υ; ῥυφήμασι, Id. 1206. G. & in verbo ξυμφαίνοντι, Id. 1207. F.

* ξυμφάνειν, 87. 6. & 113. 7. & 115. 10. ξυμφάνεσι, 139. 19.

ῥύπλυσι τὰς ὀθόνας —— ῥύπλειν τὸ σκληρὸς, 150. 9. ῥύπλομαι, Ariſtoph. 370. E. Schol. Cμήχομαι.

ῥύμμα μάλθακον, 150. 21. ῥύμμα, Nicand. Alexiph. v. 96. Schol. τὸ μίσμα. Sed H. Steph. leg. Cμῆσμα; uti & in Heſych. ῥύμμα, ſordes, Ariſtoph. 859. F. Biſet. ῥύμματα, Cμήγματα, καθάρματα, Schol. ejuſd. Ariſtoph. p. 371. B. citat ex Homer. [Ιλ. ξ. 171.] ῥύμματα πάντα καθῆρεν. Ubi tamen legitur in editis codicibus λύματα.

ῥυσὸν [δέρμα] καὶ τρηχὺ, 25. 16. ῥυσαὶ, Homer. Ιλ. ι.

499. Schol. τὰς ῥυτίδας ἴχνσαι. Sic ἔνσὸν [vel ἔνσσὸν] Ariſtoph. 28. D. ἔνσσὸι τὸ πᾶν δίεμα ῥυτίσι τρηχείῃσι, 79. 9.

ἔνσ. τόδε μυελὸς ἰῤῥύσαϐ [cum genitivo] ὄδεμπϖ, 69. 32. ſic ῥύσται τ᾽ ἀπτάσιϖ, Hippocr. 819. H. ἔνσαϐε ἀνίεμ λίμνε, Apollon. Argon. lib. 2. v. 218. Et cum præpoſitione; ἔνσαϐλὸ σ᾽ ὑπ᾽ ὀκ κακῦ, Homer. Od. μ. 107.

† ἐωγμὸς ὀχθώδιας, 77. 19. ἐωγμὸς, ὄλκϖ, ἕλξις, Heſych. Legitur eo ſenſu ῥωχμὸς γαίης, Homer. Ιλ. ψ. 420. Schol. ἕλξις. Sed alio apud Aretæum ἐωχμὸς, ruſtus; ἐωχμὸς ὁ ὑγρηγόρσι, 46. 24. [ſic etiam Conſtantin. ex Clem. Alex. lib. 2. cap. 9.] ἐωχμὸς ὁ ἀναπτὸς, 5. 20. In his ῥωχμὸς, idem ac ἐρυſμὸς; & certè in Var. lect. [46. 24.] pro ἐωχμὸς habetur ῥοſμὸς; ubi forſan reponerem ἐρυſμὸς: quâ voce utitur Ariſtot. Probl. 126. 14. edit. Sylburg.

ἐῶσιν ὑπὸ τ᾽ διωάμιϖ, 115. 27. ἐῶσις, ὑγεία, Heſych. ῥῶσιν Ϝ ζώματϖ, Eunap. [Edit. Chr. Plantin.] 127. 16.

Σ.

σαίρω, verro, H. Steph. σαίρειν τὸ δῶμα, ex Eurip. [ζαρῶ τ᾽ οἰκίαν, Luc. xv. 8.] Unde σίσηρϖ, hio. Ζεσηρὴ τὸ τρῶμα, 109. 15. Ζεσηρὸς [ἕλκϖ] Hippocr. 773. H. Ζεσηρὼς, Ariſtoph. 494. E. Schol. οἱ γὰρ κυῖες μὴ τὸ φαγεῖν ζεσίσσσι· οἱ δὲ ζεσηρότες, κυῖες. Ζεσηρὼς, κεχηνὼς, διηνοιγμένον ἔχων τὸ στόμα, Heſych.

† σανιδώδεις, 43. 8.

σαόφρων ἐργάτης, 37. 35. Ζαόφρονα, Homer. Ιλ. φ. 462. Ζώφρων ἐπὶ τοῖσι ἀφρονδισίοισι, 145. 26. H. Steph. notat Demoſthenem & Æſchinem σώφρονα & μίτειον conjunxiſſe; ac σώφρων & μανεὶς à Platone opponi. Sic etiam apud Aretæum ἐξεμαίνετο & ἐσωφρόνει, 38. 4, 5. μανίη & Ζωφρονίσσι τὰ ἄλλα, 38. 36, 37. Ζωφρονίειν & ζωφορεῖν, 83. 3.

σάρκας ποιῆσαι τ᾽ Ζκελετίνλω, 146. 9. σάρκες ἀραιαὶ, &c. 138. 19. σαρξ, etiam *pulpa olivæ*; apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 6. cap. 11. & *aliarum rerum*; ἡ σάρξ αὐτίων, 143. 19. αὐταὶ τ᾽ μήλων αἱ σάρκες, 146. 16. κολοκυντης αἱ σάρκες αἱ ἔσω, 106. 18. μήκωνϖ τ᾽ σαρκὸς, 102. 33.

σαρκίον τι ἀπλυθὲν ἐξήκει, 72. 32. Ζαρκία μικρὰ, Hippocr. 1252. E.

† σαρκοειδίων φλεγμάτων, 10. 32. Ζαρκοειδέστερϖ τ᾽ λεπτῶν ὑτέρων τὸ κῶλον, 22. 31.

σαρκῶται, 63. 16. ἐσαρκῶτο, 42. 7.

σάρκωσις. ἐς σάρκωσιν ἤγαγον, 129. 23. σαρκώσεις apud Dioſc. lib. 5. cap. 135.

σείελϖ [κιφαλῇ] κακὸν, 130. 25. κιφαλὴ σείελϖ ἄζει, Heſiod. Ἐργ. v. 585.

σείσιες ἐριθισικὸν, 107. 30.

σδόμαι. πολλόνλι ἐσνύθη ἔξω πύον, 43. 21. ἐσδώσλο, Homer. Ιλ. ε. 808. Schol. ὤρμων.

σέβω. σῆσαι, affertur ex Hippiatr. & Ζεσησμὴν τίφρα. ex Dioſcor. Ζωθίνλα κρησέρη, 92. 29.

Ζηκὸν ἐπίπεδον, 107. 29. *cubiculum*. Ζηκὸς, οἶκϖ, Heſych. Suid. Ζηκὸς etiam ναὸς, μάνδρα, Heſych. Ζηκοὶ δρυῶν ἤδ᾽ ἐλάων, Homer. Od. ι. 219. ναός τε καὶ Ζηκὸς, Herodian. 127. 13. At Ammon. ναὸς καὶ Ζηκὸς διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁδὲ Ζηκὸς, ἡρώων. σηκὸς θεῦ, 2 Macc. xiv. 33. Lege Schol. Biſet. in Ariſtoph. 486. D.

σημεῖα, 44. 3.

σημασίλω, 3. 10. ἐν τῇ σημασίῃ, 3. 12. τέλϖ τ᾽ σημασίης, 3. 33. σημασίη, juxta Foeſium morbi *inſultum* & *ſignificationem* aut ipſam *acceſſionem* ſignificat. σημασία, φανέρωσις, Heſych. & φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, Suid. utì ἡμέρᾳ σημασίας, Numer. xxix. 1.

σηπεδόνας ἐμποιέον, 43. 27. σηπεδὼν ἀγελαίνει, &c. 72. 34, 35.

σιάλοισι, 17. 5. σιελίζονλες, Hippocr. 77. A. † σιαλοχόοι, 64. 32. σιαλοχοέει, Hippocr. 357. 34. σιελοχόοι, 7. 2. σιαλόχης, τὰς προσφαίνονλας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι. σίαλος, σίελος, ἀφρὸς, πτύελος, Heſych. σίελος, Eſai. xl. 15.

† σιδηρὸν in neutro genere, unde σιδηρὸ, 74. 6. τὸ σίδηρον, legitur apud Schol. in Homer. Ιλ. δ. 151.

† σιδηρεῦσι, 46. 18. σιδηρῶς, Jul. Poll. lib. 7. cap. 24.

σίνονται [*ladunt*] κύνες, 134. 15. σινοίαλο, Hippocr. 500. 16. σίνοιϐ, Homer. Od. μ. 114. σίνεσθαι τὰς πολεμίας, Xenoph. 687. D. κακυργεῖν, βλάπλειν, Heſych.

σίνϖ τ᾽ διωάμιϖ, 18. 24. σίνεα, Hippocr. 393. 10. ubi Galen. σιώπᾶς αὖτὴ τὰς βλάβας σίνεα λέγει· ἡ γάρ τοι σίνεν λέγυσιν Ἴωνες ἀντὶ Ϝ βλάπλειν. σίνες, βλάβες, Heſych. σίνη, Nicand. Ther. v. 1. Schol. τὰ βλαπλικὰ τύμματα.

† σιναρὸς, *noxius*; H. Steph. ſinè exemplo. Heſych. σιναρὸν, τὸ κικακωμένον ἢ βιϐλαμμένον· πονηρὸν. σιναρὸν ὀδόντες, Hippocr. 800. D. σιναρὸν, σῖες ἔχει Ϝ βλάϐλω, Erotian. σιναρῆ μέλη, 41. 11. ὑγιᾶ τὰ σιναρὰ φαίνει), 41. 23, 24.

σιλφῶν, 107. 6. σιλφῶν γλυμάτων, Hippocr. 365. 1.

σιλώδεα, 84. 7. σιτώδεα ὑποχωρήματα, Hippocr. 339. 25.

σκαρδαμύτλοισι [& κοῖλοι opponuntur] ὀφθαλμοὶ, 38. 22. τοῖσι ὀφθαλμοῖσι σκαρδαμύσσει, Hippocr. 555. 54. Σκαρδαμύτλω, Xenoph. 21. D. λιθίνως βλέπειν & Σκαρδαμύσσειν opponuntur in Xenoph. 884. C. καρδαμύσσειν ἢ Σκαρδαμύτλειν γεγράφει)· ἔστι δὲ τὸ σωεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν ἢ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν· ἰδίως οἱ Ἀτλικοὶ λέγυσιν. εἴρει) δὲ καὶ Ϝ καρδάμυ, ὃ ἐστὶ προσπεπήγνηλαι, Σωεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει, Erotian.

σκίδασιν Ϝ ζοφώδεϖ, 132. 6. σκίδασιν, Homer. Od. α. 116. Schol. σκορπισμὸν, φυγὴν.

* σκιλετίνλω Ϝ σκλώπες δύσκον σάρκας ποιῆσαι, 146. 9. διὰ * σκελετίης δύσαρκίλω [πρέπει] 151. 11. Forſan in loco priore legendum eſt σκελετίλω. A σκελετόω [σκελετόνθει, Dioſ. lib. 2. cap. 50.] facilè derivatur σκελετία, & Ionic. σκελετίη.

σκεύασίη, 110. 15. de præparatione medicamentorum. σκεύασίαι φαρμάκων, Galen. ad Glauc.

σκληΐῃ, 11. 15. De hâc voce lege Comment. de Aret. Dial. in Metaplaſm. Nomin.

σκηπλὸν, 38. 25. σκηπλες, κεφαλὰς ἄνωθεν ἀράσσων, Heſych. Lege Ariſtot. de Mund. [Edit. Sylburg.] p. 10. l. 9, 11. & Schol. in Sophoc. Antig. v. 424.

σκίδνησι, 36. 19. ἀμφισκίδνησι ὀργιὰ τε καὶ λύπλω, 36. 28. σκίδνα), Hippocr. 454. 54. Homer. Ιλ. λ. 308. ἀμφισκιδνᾶσι, Heſiod. Theogon. v. 875.

σκίῤῥος, 49. 25. ἐς σκίῤῥον ἰδρύεσθαι, 49. 6.

† σκληρὴν ἀόρισϖ, 48. 19. σκληρὴν, 50. 20. & 71. 26.

σκοπιὴς, Homer. Ιλ. δ. 275. Schol. ὑψηλᾶ πίπλ᾽ ἀφ᾽ ἃ ἴσι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν. ὅκως δὲ σκοπιὴς Ϝ προσώπλ, 78. 5.

σκολιόδεες, ἀμαυροὶ τὰς ὄψιας, 61. 34. τὰ σκοτώδεα περὶ τὰς ὄψιας, Hippocr. 948. H.

σκολιόμασι ποιέσσι, 132. 33. σκολιομασικὴν, 131. 2.

* σκολοδίνη, 70. 7. Hippocr. 144. A.

σκοτόδινοι, 15. 6. & 17. 19.

* σκολοδίνως εἰλῶν) ὀφθαλμοὶ, 33. 7.

σκολοδινίη, 131. 4. Hippocr. 463. 3.

σκύϐαλα λόγκα καὶ ἐργιλώδεα, 51. 11. σκύϐαλον ἢ ὄγγι, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. probl. 18.

σκυθρωποὶ, Matth. vi. 16. πρόσωπα τὸ λίαν σκυθρωπὸν, Hippocr. 71. C. ἐς σκυθρωπὸν τρέπει) ἡ μανία, 38. 13.

* σμηγμαλώδεα σιτία, 107. 5. σμηγμαλώδεες χυλοὶ, 140. 33. σμηγμαλώδης [τροφὴ] 101. 27.

σμικρὸς pro μικρὸς [vide priùs μικρὸς] ἐπὶ σμικροῖσι ἰδίσμασι, 2. 7. ὕπνοι σμικροὶ, 57. 32. χρὴ μέτι σμικρότερόν τι γίνεσθαι τ᾽ ἰητροῦ τ᾽ πάθεϖ, μᾶλλον βραχύτερον, 117. 2. *oportet medicum eſſe morbo neque inferiorem neque breviorem.* Vide verſionem.

* σμικρόταλα, *minimè*, 147. 24.

† σμικρολόγοι [*avari, parci*] ἄνδρες, 36. 11. σμικρολογίη, *parcimonia*, 57. 32. μικρολογίαν, Lucian. 686. C.

σμύχει) ἄνθρωπϖ πόνοισι, πυρετοῖσι, ἢ τηκεδόσι, 62. 25. σμύχον) αἱ σάρκες, 42. 25. σμύχοιϐ πυρὶ, Homer. Ιλ. χ. 411. Schol. ἄλλοι, σμήχοιϐ. καλαφλέγοιϐ. σμύχοιϐ, καλακαίοιϐ, Heſych. σμύξαι, καῦσαι, Suid. τεῖρ᾽ ὀδυὴν σμύχυσα, Apollon. Argon. lib. 3. v. 761. Schol καίυσα καλεπόνει. κᾆρ᾽ ἄχεϊ σμύχυσα, ibid. v. 446. Schol. τῇ λύπῃ τ᾽ ψυχὴν καυμένη. H. Steph. affert ex Greg. poem. κᾆρ᾽ ἄχεϊ σμύχων.

σοφῶν τινες, 23. 10. i. e. φιλοσόφων. Ante Pythagoram dicebantur σοφοὶ, Philoſophum ſe Pythagoras primus vocavit. Lege Proœm. Diog. Laert.

σοφίζομαι, *ſapiens fio*. Sic σοφισθέσα), Prov. xvi. 17. ἐσοφίσαλο, 3 Reg. iv. 31. σοφιζόμενοι ἰητροὶ, Hippocr. 750. H. *qui ſibi ſapientes videntur.* Sic με σοφίζει,

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

σοφίζω, Sirac. x. 26. σοφίζει), σοφίζει λίγει· καὶ παρὰ Δωριεῦσι) λίγω, Hesych. *decipit.* Sic τὴν αἴθησιν σοφίζει), 52. 34. αὐτοὶ τὸν δῆμον ἰσοφίσαντο, Herodian. 162. 42.

σπάνιον ἢ τὸ τοιόνδε, 39. 14. *rarò accidit.*

σπάω. σᾶσα [Ionicè pro σᾶσαι] ἕλκω, 46. 27.

σπασμὸς καὶ τάρχος τὴν αἰτίαν, 4. 3.

σπασμώδεις, 30. 8. Et cum Gen°. σπασμῶδες τῆς χειλίνης, 96. 16.

σπογγόω, 10. Arat v. 380. Isocrat. 214. E.

* σταγόω, *guttatim*, 14. 26. * σάξις, *distillationes*, 68. 13.

στάθμη, *atmissis*, Homer. Ιλ. ε. 410. Schol. ἐργαλεῖον τεκτονικὸν· ἡ καὶ καθωλητικὴ λεγομένη. ἐς τὸ αὐτὸ σωφρονῆ στάθμῃ, 73. 20.

στενοχωρίη ἐπιέζετο ὕπας, 28. 1.

στερίμνιοι ὠτειλαί, 71. 5. H. Steph. citat στερίμνιον φύσιν ex Basil. in Genes. i. στερίμνιοι κρίσεις, Schol. Genes. xli. 2. in Var. Lect.

στερρὸν σῶμα, 7. 34. στερρὸν τὸ ῥηθέν, Herodian. 139. 8.

στέφια, *tumores aggesti.* τὰ ἐν τῷ ὕπατι στέφια ἀμαυροῦται, 118. 22. eâdem metaphorâ Hesychius vocat στέφος, τὸ ἐν θαλάσσῃ πρόχωμα.

στείξαι δυνάμιν ἐς ζωὴν, 87. 18. ἢ [πλίσις] στειζόμενα, 74. 29. ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ κακὸν ἐστείχθη, 2. 15. ὁπότε [πόνος] ἐς τὴν καρδίαν στείξας, Thucyd. 130. B. ἐνταῦθα στείζει ἡ νοῦσος, Hippocr. 1250. D.

στιλπνοὶ ὀφθαλμοὶ, 42. 29. στιλπναὶ ἴριδες, Homer. Ιλ. ζ. 351. Schol. στίλβουσαι, λαμπραί. στιλπνότατον σίμμι, Dioscor. lib. 5. cap. 99.

* στρογγύλη), 8. 4.

στρόφοι μίζονες, 21. 4. γαστὴρ μὴ στρόφων, 21. 3. στρόφος αὐτῷ ἴσχη ἀεὶ τὴν γαστέρα, Hippocr. 1254. F. στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα, Aristoph. 792. E.

† στρωφᾶται γλῶσσα ἐν τῷ στόματι ποικίλως, 34. 30. στρωφᾶσθαι τὸ ἄρθρον, Hippocr. 826. B. Et per ω apud Homer. στρωφᾶτο, Ιλ. ν. 557. Hesiod. Ἔργ. v. 526. Oppian. Cyneg. lib. 3. v. 426.

στρεφόμενον ἐν κύκλῳ, 135. 14. στρεφῶ, ex Epigr. affert H. Steph. pro *decipio.*

στυφνὰ, 17. 9. στυφνὸς ἐγκέφαλος, Hippocr. 307. 20. στυφνολέπων [aut συφνολέπων] ἀνθρώπων, Xenoph. 47. A. στυφνὸν, σκληρὸν, Suid. στερεὸν, ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, ἐπισυμβαῖνον, πυκνὸν, Hesych.

στρώματι ψιλοῖσι, 82. 23. ἐς τὸ τῶν στρωμάτων αἶχος, 92. 35.

συφόρλων, 9. 12. σύφορλα, Dioscor. lib. 1. cap. 163.

σύμμαλα, 15. 20. Dioscor. lib. 1. cap. 74. Galen. l. 2. ἐν γένη. & lib. 3. ἐν τόπ.

σύψισι, 99. 24. σύψεις, Dioscor. lib. 1. cap. 5.

σῳ, 24. 6. pro quâ ξὺν frequentissimè; ξὺν πάσῃ ἰδίῃ πασμῶν, 5. 15. ξὺν τῷ ζῆν, 6. 1.

† ξυγλῆρᾶ [νοῦσος] 94. 15.

* ξυγλομφῶσαι, 37. 36. γομφώμφα, Aristoph. 315. E. Schol. σφιγώμφα· γόμφοι γὰρ οἱ σφῆνες.

* ξυγλοφίη ἀλλοιείη περιέχοντα, 125. 26.

ξυγγεώμμασι, 82. 3. Sic Περδίκκας ἐν τῷ συγγεώμματι τῷ πρὸς Ἡρακλέης, Xenoph. 737. D.

ξυγκεκαμμένα σκέλεα, 5. 23. συγκεκαμμένοι, H. Steph. ex Aristot. Probl.

ξυγκέον), 24. 16. [Lege Comment. de Aret. Dial. in Metaplasm. Verb.] ξυγκέει) ἄμφω ἀλλήλοισι, 63. 4. σύγκειν) πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ, H. Steph. ex Aristot.

ξυγκρατέει [corroborat] ὕπνος τὰ μέλεα, 36. 18.

† συγκρύπτω. ξυγκρυψε, 24. 32.

* ξυγχαρέοντο ὑπὸ τῶν ὀδόντων ὁ χῶρος, 129. 4.

† ξυγχέειν, 88. 26.

* ξυλλεαίνειν, 86. 36.

ξυλλέξαντα τὸν ἄνθρωπον, 101. 17. *recolligere hominem*, i. e. *spatium huic dare ad vires colligendas.* Eo sensu ἀθλητὰς συλλεξάμενοι δυνάμιν, apud Philon. de Vit. Mos. lib. 1. ξυλλεγῇ [*collectum sit*] πολὺ, 17. 19.

ξυλλήδδω, 74. 2. ξυλλήδδω ἐπωμῷ, 28. 15. ἤρκε με συλλήδδω, Xenoph. 865. E.

συλλογίζεσθαι ἀμφὶ τὰ ἀφαιρέσιμα, 92. 1.

ξύλλογος, *hominum conventus*, Thucyd. 43. A. ἐν ξυλλόγοισι, 27. 17.

συμβαίνω. ἥτις τῶν μειόνων ἐνὶ τῶν μειζόνων ἐς ταυτὸ ξυμβῇ, 56. 31. *jungatur.* ξυμβῶσι [τοῖσι ἐρεθόντων] 37. 37. *transfigere cum* ——. Eo sensu verbum hoc legitur apud Thucyd. 101. C. ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι. Et 76. A. ubi Schol. συνεφώνησαν. ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, 134. 11. *coit.*

συμβλῶσα, Sophoc. Ajac. v. 1301. Schol. συμπεσοῦσα φθίσει συμβιβῶσαι [*evenientem*] τὴν φύσιν, 43. 33. ubi συμβιβῶσαι pro συμβιβηκῦαι; uti βιβῶσα, Homer. Od. v. 14.

ξυμβάλλειν τῇδε, 118. 3. *succurrere huic.* αὐτοῖς συμβαλλόμενον, Xenoph. 504. E. συμβάλλει), Herodot. 150. 26. ξυμβόλῳ ὀστέων, 75. 11. Hippocr. 838. D. *junctura.* * ξυβλήδδω, 128. 14. eodem sensu, quo priùs ξυλλήδδω.

ξυμβιοῖ μίσφι θανάτου [τὸ κακὸν] 34. 15. ξυμβιῶν, 149. 8. συμβιῶναι. Lucian. 192. B.

σύμμετρον μὲν κλίνης καὶ πλάτους, 82. 21. σύμμετρος ἔστω ἡ δίαιτα καὶ ὁ βίος, 147. 20. ξυμμετρίη δὲ διατάξίη, 19. 23. πρὸ τῆς ξυμμετρίης [*ante convenientem sanguinis missionem*] 83. 28.

συμμιγνύμενον τὸ αἷμα, 17. 16. πάντων ὁμοῦ συμμιγνυμένων, 2. 10.

* ξυμμορφὴ [*conformatio, similitudo morbi*] ἡ αὐτὴ, 22. 22. τῇδε ξυμμορφῇ ἕκαστον, 28. 25. τῇ ξυμμορφῇ ἀχθόμενοι, 30. 1. Adjectivum σύμμορφος, legitur in Epist. ad Rom. viii. 29. & Philip. iii. 21.

ξυμπαρομαρτέει τῇ νούσῳ ὁ ὄγκος, 56. 13. συμπαρομαρτῶν, Lucian. 709. D.

σύμπας. ξύμπασα δίαιτα, 144. 5. τὸ σύμπαν. 17. 20. τὸ ξύμπαν μὲν ὄν, 108. 13.

συμπάσχω. κὴν ἄλλοισι ξυμπεπόνθῃ, 27. 8.

ξυμπαθέα ποιῆσαι πάντα, 27. 10. συμπαθὴς, 1 Pet. iii. 8.

συμπαθίη, 8. 20. ξυμπαθίης, 26. 11.

ξυμπαθέειν κεφαλῇ, 134. 18. ξυμπαθήσῃ τοῖσι κινδυνεύουσι, lege Hebr. iv. 15. & x. 24.

† ξυμπιέζειν τὸν λαγόνα περίης, 94. 23.

συμπίπλειν. ἰὼ σφυσμοὶ ἐς τὸ μικρὸν ξυμπίσωσι. 115. 23.

ξυμπλακεῖσα τῷ σώματι [τροφὴ] 149. 20.

ξύμπτωσα ἀπὸ μιῆς αἰτίης ξύμπασα, 10. 8. σύμπτωσον αὖξῃ σῶμα, Anthol. lib. 2. cap. 32. Epig. 19.

ξύμπτωσιαι ἀπάντων καὶ ξυνάφειαι, 145. 17. σύμπτωσιαν *consensum*, Herodian. 153. 48.

ξυμφέρειν [*conferre, adhibere*] πάντα φάρμακα, 149. 10. συμφορὴ μεγάλη τῶν ἰητρῶν, 6. 5.

σύμφορον φρενιτικοῖσι ὕρησις, 83. 36. σύμφορον, Herodot. 304. 10. ξύμφορος, 133. 16. ξύμφορος ὄξος, 133. 14. Xenoph. 49. A. ξύμφορον συκίαι, 106. 20. ὑπέρη ξυμφορὴ [i. e. ξυμφέρουσα, *comportans*] νόσων, 71. 22. Si pro adjectivo sumatur, vox mihi videretur penacuenda, ξυμφόρη: potest etiam acui & accipi pro substantivo; nam συμφορὴ significat *congeriem*; ἡ τῶν βιλῶν συμφορᾶς, Polemon. 4. 12. [Edit H. Steph. 1567.] uti Henr. Stephanus in suis ad eum locum notis observat.

* συμφλεσμαίνουσι φλίβες, 120. 33.

συμφορέομαι, *simul agito*; συμφορέοντο βυλαὶ, Homer. Ιλ. α. 537. Sed hìc χολῆς τε ἐργῆς συμφορεομένης, 35. 12. *bilis, quæ etiam ira vocatur.*

συμφύει [*coalescit*] τρῶμα, 16. 27. at συμφύω *coalescere facio*, H. Steph. ex Plat. ξυμφύει). Hippocr. 1257. A. C.

ξυμφυέα [μέρεα] 39. 25.

σύμφυσις, 16. 29. ἐς σύμφυσιν τὸ ἕλκος οὐκ ἀφικνέεται, 16. 28. ὅλη ἡ ξύμφυσις, 41. 16. πρὸς τῇ ξυμφύσι τοῦ πεδίμου, 43. 17. ξύμφυσις ἐν τῇ κάτω γνάθῳ, Hippocr. 800. A.

ξύμφωνος γένεα αἱμορραγίη, 70. 36.

ξυμφωνέειν καὶ τὸ πυρετὸν καὶ τὸν ἀφορισμὸν, 83. 7.

συναγωγὸν [*collectivum*] φυσέων, 89. 13.

συναίσθησις, *conscientia* seu *sensus alicujus morbi*, Galen. lib. 13. Therap. in init. συναίσθησις κνησμώδης, Dioscor. Ther. cap. 5. ἡ ξυμφορὴ ἤδει καὶ ξυναίσθησις, γίνεται, 26. 17. κὴν ἐς ἄκρον τὸν καῦλον ἡ ξυναίσθησις φανῇ, 59. 26. Vide Cælii Problem. 23. & 65.

ξυναίτια τῆς παραφορῆς, 84. 24. Quæ αἴτια sint ξυναίτια & ξυνίερσα, lege Sext. Pyrrh. lib. 3. cap. 2.

ξυναμφοτέρων, 40. 9. ξυναμφοτέρους, Thucyd. 245. A.

ξυναπάγει, 143. 15. *secum abducit.* συναπαγόμενοι, Rom. xii. 16.

συναπελαύνουσα, Alex. Aphrod. Probl. lib 2. probl. 35.

ξυναπηλάθη πάντα τὸν νοῦσον τὰ ἴχνια, 138. 14.

* ξυναπέχει), 59. 30. συναπῆλθε, Eunap. [Edit. Chr. Plantin.] 97. 6.

ξυναποθνήσκει, 94. 15. λήρησις —— ξυναποθνήσκει, 37. 8. ἡ νοῦσον, 148. 11. ἡ ψυχὴ, Xenoph. 237. C. πολλὰ νοσήματα ξυναποθνήσκει, Hippocr. 1246. A.

* ξυναποίχεται τῷ ἠδέϊ, 133. 31.

συνάπτει [*adnectit*] τὸ στόμαχον, 65. 19. ξυνῆψε, *admovit.*

GRÆCUS IN ARETÆUM INDEX.

admovit. † ἔρωλα τῇ κύρῃ, 36. 28. Vide Verſ.
σωαβρώσιες δξύγκρυπλοι, 42. 34. σωαίρεωσις † μελῶν, Galen.
σωασκήσῃ ᾗ κ᾽ ὁ ἰητρὸς, 70. 19. σωασκήσει, σωαρμόσει, Erotian.
† ξωαφία, 40. 3.
σωάφειαν ᾧ μίλης, H. Steph. ex Chryſoſt. σωάφειαν, Symmach. in Pſalm. cxxii. 3. ἄχεα † ἁπάσης ξωαφίης ᾧ ὑρῷ⊙, 10. 14.
ξωωδίπτοισι, 27. 18. σωώδινον αἴρειν ἐπὶ συμποσίῳ Λυσίας, Athen. 365. B.
ξωωδιαπᾶται [νῦσ⊙] σωσὶ, 34. 10. μιξίτιεροι —— ἐς τέλ⊙ ξωωδιατέοι) τῇ νύφῃ, 127. 11.
ξωωδιδοῖ τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν, 4. 15. *communicatur morbus.* τοῖς δὲ κ᾽ πυρετοὶ κ᾽ τὰ δεινὰ ξωωδιδοῖ, 48. 28. *remittuntur.* ſic λῷ ἅπασα ξωωδιδῷ, 49. 1. συνδιδόναι & συνεῖναι, opponuntur apud Hippocr. 748. D. Sic συνδίδωσι, Ariſtot. Probl. lib. 4. cap. 4. probl. 2.
* ξωώδοσις ἐς πτώματα, 7. 8. *communicatio.* ξωώδοσις, 109. 9. *effuſio.*
σπιδιακόμβοι ὑπὸ † πτιγὸς, 7. 5.
ξωιδρωμὴς ἰδίη τὶς, 104. 17. συνδρωμὴ, definitur à Galen. lib. de Plen. τὸ † συμπλωμάτων ἄθροισμα.
ξωιελίε) ἐς ἰωϋτίλω, 40. 28. συνειληθῆσαι, Theophr. de Cauſ. Plant. lib. 3. cap. 19.
* συνεκπιεράτας, 73. 19.
συνεκρίει τῷ πύῳ, 72. 2.
* συνεχῆν τῷ γλαύκιϊ πολλὸν ᾧ ἰῷ, 80. 1. συνεξιχῆτο τοσῦτον, Eunap. Edit. [Chr. Plantin.] 48. 11.
ξωνελίοσι) τῷ κύκλῳ, 135. 16. συνελίſſει), Ariſtot. de part. Animal. [edit. Sylburg.] 97. 1.
† ξωνεμπίπλει τάδε σὺτίροισι, 22. 20.
συνέξεσι τῷ καλλιϊ † ἄρης, 34. 11. συνεξήσαν, ex Xenoph. affert Conſtantinus.
* ξωνεπάγωσι ἐς † κίνδυνον, 93. 11. ξωνεπάγῃ τὸ ἄλγ⊙, 103. 6. μὴ ξωνεπιχθείης, 103. 8.
συνερείδω [vide priùs in ἐρείδω]. συνηρεισμένα χεῖρες, 5. 26.
* ξωνδυπαίθυλος ἀνάληψις, 129. 28.
ξωνδυπορέιεν τινὰ αὐτὸν χρὴ, 125. 25. *conferre.* συνδυπορῆσαι μᾶς τελάκοιλα, Bud. Comment. p. 329. ex Demoſth. ad Apatur.
ξωνεφίλκει) τάδε κάτω, 48. 16. συνεφίλκυσα, H. Steph. ex Platone.
ξωνεχὲς πιτλοκοπίη τῷ ἐμπάτλειν, 129. 30. γηραιοὶ ξυνεχίες πάχεσι, 43. 5. i. e. συνεχῶς πάχυσι.
ξύνηθες [κακὸν] μηρυκίοισι, 53. 10. τὰ ξυνήθεα φάρμακα, 101. 30.
ξυνιθίει ἕως τὰ ὑγρὰ, 101. 12. συνίθεσι πάντες, Herodian. 92. 10. συνθεῖν, συνδρέχειν, Erotian.
ξυνίζει [conſidit, κύσις] 63. 18. συνίζησι, Ariſtot. Problem. lib. 2. probl. 20. & συνιζᾶ [a συνιζίω] Id. lib. 21. probl. 9.
ξυνίσαλ [conſpirare cum] τῷ ἰητρῷ κ᾽ ᾧ νοσήμαλος, 32. 13. συνίσαιλο τῷ Καλιλίνᾳ, H. Steph. ex Plutarch. λῷ συσῇ [conſtiterit] ἄνω λίθ⊙, 60. 32. λῷ ὁ μείων ξυσῇ [conjungatur] τῷ μείονι, 56. 30.
ξύσασις ἑκάσῃ, 56. 25. *ſtatus, conſtitutio.* ὁ τρόπος † ξυσάσιος, 58. 32. ἀντίξων τῇ συσάσῃ ᾧ ἀνθρώπῳ, 18. 26. μέλι ᾗ τῷδε ἡ ξύσασις, 138. 32. *mel huic fuerit conſiſtentia,* i. e. *conſiſtere fecerit.*
ξυνεῖσαι χαλιπᾶς, 61. 9. *vergere in anteriorem partem.*
ξωολκῆς ἰδέαι, 4. 16. ξωολκαὶ μυῶν κ᾽ βραχίονων, 21. 7. μελέων, 30. 10. σωολκῆς χειλέων, Dioſc. Alexiph. cap. 14. συνολκὼ αἴρεις, Sapient. xv. 15.
σωόλον. ὡς ᾧ τὸ σώολον εἰπεῖν, H. Steph. ex Theophr. lib. 2. de Cauſ. τὸ ξωόλον, 83. 1.
† ξυνομαρλεῖν τῇ ῥαχώνῃ, &c. 133. 28. τὸ ἀλφερλμα ξυνομαρλέον, 23. 26. συνομαρλεῖ, συναχολυθεῖ, Heſych.
συνυσίαι. † ὁκ συνυσιῶν ὁρμᾶς ἀχίτυ, 77. 29.
ξυνλαλαιπωρέει ἡ ἀρληρίη τῷ ſομάχῳ, 17. 7. συνλαλαιπωρίαι, ex Phaler. citant Lexicographi.
ξυνλένει τὰ γυμνάσια, 132. 29. *corporis contentionem faciunt.* ξυνλεινόντων κακῶν, 10. 24. *increſcentium.*
ξυνλαλ⊙ αὐχῶ, 42. 24.
ξωύτασις ἀπολείπῃ, 116. 24.
σωῦλον⊙ βῆξ, 17. 32. σωύτονον, σφοδρὸν, ἰσχυρὸν, συνεχὲς, Heſych. συντόνῳ απωδῇ, Herodian. 49. 39. συντόνως ἐμπνέουσι, 9. 27.
ξυνλεκμαίρεαλ, 91. 26. Hippocr. 37. 3. ζυσημειῦ-

ται, Erotian. συνλειμμηρέμβ⊙, ζυμβαλὼν, καλαστεχασάμβ⊙. Ἐνιάσι⊙· † πάλιν βίαι αὖτῦ συνλειμμηρέμβ⊙, &c. Suid.
συνλελῆαλ. † ἀναπνοῆς, εἰ κ᾽ κακῦς, συνλελυμβρὸς δ᾽ ὢν, 5. 32. Interpretes, *permanente, manente.*
ξυνλήκει † ἄνθρωποι, 50. 11. ξυνλελυότα, 42. 16. ξυνλελήκασι πυρετοῖσι, 42. 17.
σωύντυξις, 54. 21. ἐς σωύντυξιν ὑποφερόμβοι, 26. 30. ξυντύξεσι, 49. 20. ξυντύξεις, 53. 27.
ξυνλεκλικὸς, 49. 20. ſenſu paſſivo: ſed activo συντηκλικὸς πυρετὸς; de quâ febri conſule medicos.
* συντίλει ἤδε [φύσις] τὰ οἰκεῖα ἑκάσῃ ἡλικίῃ, 136. 5. συνλιμαρῆν, συμπερίλειν, λυσιλελῆν exponit Galenus, Lexicographis teſtibus. ξυνλιμαρίει τῷ πτιδόμενι, 23. 25. ἄλλοισι ἄμφω ἐς τὸ κακὸν ξυντιμαρίει, 56. 9. σωλιμαρίει ἀλλήλοισι δίψ⊙ κ᾽ πόνος, 60. 6.
* ξωλιλαίνῃ † ὑετίῃλω, 73. 3. ξωλιλαίνῃ τῷ μαρῷ ἐς τὰς γαστρομηκίας, Hippocr. 637. 40.
* σωτρίπει † γνώμῃλω, 35. 9. [& mox lin. 21. ἡ γνώμη τρίπει) ἐς ὀργὴν, ἐς θυμηδίλω] ξωτρίπει) ᾧ σκλώι⊙ ἐς πονηρὸν ἡ ἕξις, 36. 15. αἱ αἰσθήσιες ξωτρέπον), 137. 9.
σωλυχία, caſus. ἐκ σωλυχίης ἄλλης, 37. 1. & 121. 38. Sic ξωλυχίαι, apud Thucyd. 448. D. Schol. exp. σύμβασιν.
ξωφθὸν νύσοισι, 127. 27. ἐκόσα πιπίρεϊ ξωφθὰ, 102. 22. σωφθοὶ [λόγοι] τοῖς ἔργοις, Ariſtot. Ethic. Nicom. lib 10. cap. 1. Herodot. 203. 5. σωφθά σοι φέρῃ, afferunt, Lexic. ex Ariſtoph. σωαθὰ, σύμφωνα, Heſych.
συρρήγνυμι. μίσφι ξυρραγῇ, 140. 14.
σύρρηξι πάσῃ, 141. 1. σύρρηξις νεφῶν, ex Nazianz. citant Lexicog. & συρρήγνυ) πόλεμ⊙, ex Thucyd. ξύρροια ᾧ πύα, 140. 5. συρροὴ ἀμμώδης γῆς, Theophr. lib. 7. cap. 14.
σύεργι, 77. 3. de elephantis proboſcide.
συχναὶ, 78. 26. συχνὸν αἷμα, Hippocr. 1229. D. συχνὰ, πυκνὰ, σωιχῆ, Heſych. συχνὸν· Βακχῆ⊙ ἐν γ̄ φησὶ πολύ, ὃν ὀρθῶς· ἔστι γὰρ τὸ σωιχές. Erotian. ὠσίαν συχνὼ, Ariſtoph. 77. C. in quo loco certè ſignificat πολλὼ.
σφαῖρα κακὸν, μικρήτι κ᾽ μεγάλη, 132. 31. *pila, quâ luditur.* σφαίρας τὰς λιξώδεις τὰς ποιητὰς, 150. 8. *pilulas medicinales.*
σφαιρῦν), ὡς † κιφαλὼ ἐπὶ τοῖς γύπασι ἔχειν. 5. 31.
σφακελίζειν, 94. 21. σφακελίσαι, Hippocr. 759. F. Ariſtot. Hiſt. Animal. lib. 3. cap. 13. Herodot. 146. 7.
σφαλερὴ ἡ τοιαύτη ἐπικειρίη, 49. 14. σφαλερὴ ῥῆμα, Sophoc. Ajac. v. 166. Schol. ἀσθενὲς φυλακή. σφαλερὸς & ἀκίνδυν⊙ opponi in Demoſth. Philipp. iv. obſervat H. Stephanus.
σφλωὶ, 5. 5. *cuneo.* σφλώσεις, Hippocr. 775. D. *cunei adactio.* ἐδωώδεις σφλωώσεις, 60. 27. de difficili & moleſto calculorum tranſitu.
* σφίγξιας † λίθων, 144. 19. *aſtrictiones calculorum.*
χάζειν † τομὼ μίζοια, 97. 24. χάζειν φλίβας, Hippocr. 1185. G. ἐάν τις χάσῃ ὑπὸ † γλῶτλαν, Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 8. cap. 21. χάσιοι, 103. 15. χάσι⊙, 112. 8.
χίδλω ὑπερίῃ, 44. 17. ubi χίδλω & πολλὸν κ᾽ ἀθρόον opponuntur. χίδλω, ex Plut. Camill. citat Bud. Comm. p. 885. χίδλω, ὑσυχῇ, βάδλω, Heſych.
χίδι⊙ πόν⊙, 73. 33. ubi χίδι⊙ ᾗ ἐπὶ † πρωτοφόρων αἰτίων, & μελέτῃσι πολλὸν χρόνον opponuntur. χιδίη † αἰτίης, 66. 13. χίδι⊙ *ſubito factus, extemporaneus.* χίδιον ποτὸν, *vinum rude,* Conſtantin. ex Epigr. χειδίης [ſubaud. νηὸς] Homer. Od. ι. 177. χειδίῃ, Herodot. 158. 27.
* χιδίως ἐπὶ πρωτοφόρῳ αἰτίῃ ἀλγίῃ κιφαλὴ, 32. 20.
χίω, verbum inuſitatum; unde ἔχον, aoriſt. 2. verbi ἴχω. λῷ ζόφ⊙ τὰς ὄψιας χῇ, 33. 21. χῇ, Homer. Ιλ. π. 520. Herodot. 300. 38. χόλις, Xenoph. 612. A. χιθίνλα ὦρα, 21. 11.
χίσιες ὦρων ξωιχίσιεσι, 62. 26. ὥρη πολλὴ χίσις, Hippocr. 1159. F. χίσις, ἐποχὴ, Heſych. χίσις, etiam eſt κάλασις, Heſych. χίσις σώματος, Hippocr. 784. G. χίθειν † παλιρροίλω, 115. 19. † τροφλὼ ὐ τῇ κοιλίῃ, 116. 12. χίθι χεῖρα, Homer. Ιλ. α. 219. πίν⊙, Od. σ. 323.
σωλλῶι, 41. 20. *oſtreo.* Craſſus autem, *fiſtula.* ὁ σωλλὼ, Hippocr. 763. D. *canalis*; inſtrumentum chirurgicum; vide Galen. lib. 2. de fract. Eſt etiam piſcis

piſcis teſtacei generis; de quo Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 4. cap. 4. & Athen. 85. D. 86. E. ex Epicharm. & Sophron. & aliis.

σώματα μανὰ, 11. 20. *corpora rara.*

σώμασι, 45. 14. *ſolidis corporis partibus.* σώματα μαλακὰ, 129. 5. *carnes.* σῶμα τυρῶδες, 7. 34. *caruncula.* σώματα ἴμπυα, 140. 22. *partes ſuppurata.*

T.

ταχιεῖ ὁ χυλοῖσι ἀκρήτοδις, 102. 22. *eliquati.* ταχιεῖν, τηκῖν, Heſych. ταχιερῶς Galeno, Galen. lib. 1. ad Glauc. & Plut. Sym. 2. Probl. 9.

ταμισὸς λαγῶ, ἢ νεβρῷ, ἢ ἐλάφῳ, 109. 35. τὸ ταμισῶ, ibid. 37. τάμισον, ἡ πιλύα, Heſych. [ſcribi πυλία & πηλύα, notat H. Steph.] *coagulum.* νέας ταμισσὸς, Theocr. Idyll. 7. v. 16. Schol. πρωτόφατα πιλύας. τάμισον δ' ἡ πιλύα εἴρηϰ ἀπὸ τοῦ θαμίζειν, ὅ ἐϛι πυκνὸν τὸ γάλα ἐϰ αὐτοῦ τρεφόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ ταμεῖον ἀξιοῦϛ λέγ τὸ μέσον. τάμισον [ſic reponit Foeſ. pro τὸ μίσον] ὄνομα, Hippocr. 667. 36. Hanc vocem habent Galenus in expoſ. Voc. Hippocr. & Erotian. à quo citatur Νίκανδρος ὁ Θηριακοῖς. ſcil. v. 577. τάμισον νεαρῆς λαϛοῦ, ἢ πρηνὸς, ἢ νεβρῆος. In quem locum lege Schol. à quo citatur Theocritus. Nota obiter hanc vocem diverſo in diverſis authorum editionibus accentu affici, ταμισὸς & τάμισος; imò diversè ſcribi, ταμισὸς & θαμισὸς, utì in Edition. Aret. Turneb. ac Heniſch.

ταραχῶ ϰοιλίης πολλῶν ὑδαλωδίων, 47. 2. [Vide priùs in ἐπιταράσσειν] δ' ὁ τῇ αὐρῇ ταραχὴ ἀπαλλάσσειν, 135. 18. ταράχου οὐκ ὀλίγος, Act. xii. 18. & xix. 23. ταράχου τὸ αἴτιον, 4. 3.

ταραχώδεες ὕπνοι, 25. 18. Hippocr. 141. H. σφυγμοὶ, 26. 19.

ταραχλικὰ τὰ ϰεφαλῆς ϰὴ αἰσθήσιον, 89. 35. ταραϰτιϰὸς ϰοιλίας, Lexicographi afferunt ex Dioſc.

τίγνειν ϰὴ ϰρέειν τὴ ϰύϛιν [μίλιν] 97. 5. ἔλαιον ἐλαίῳ τίγξαι, Hippocr. 908. B. τίγνειν, ἀναβρέχειν, Galen. Exp. Voc. Hippocr.

* τίγξις ὡς μὴ ἥϰει ἐς τὰ αὐχένα ϰὴ τὰς τένοντας, 84. 25. τίγξις & ξηρότης, opponuntur apud Hippocr. 1200. B. τίγξις, ἀναβρεξις, Erotian.

τίϰμαρ, πέρας, τέλος, Heſych. τὸ τίϰμαρ ϰὴ πέρας τ' αὐτὸν εἶναι ϰὴ τὴ δρεπανίαν γλῶτταν, Ariſtot. Rhetor. lib. 1. (11. 17. Edit. Sylburg.) τίϰμαρ τὸ σημεῖον οἱ μετ' Ὅμηρον λέγουσι, Euſtath. in Homer. 655. 51. τίϰμας, apud Hippocr. 644. 55. pro *ſigno* aut *fine* accipi poſſe notat Foeſius. τίϰμας, pro *ſigno* apud Aretæum, 15. 22. & 61. 27. & 62. 4. τίϰμας Ὅμηρος, 35. 13. i. e. τεϰμαίρει). Sic τίϰμας, ἀθλητῶν οἱ σαφέϛατοι, 64. 16.

τεϰμηρίων οὐϰ ἄσημα, 36. 5. πάνυ τεϰμήρια, Hippocr. 11. 12. οὐ τεϰμηρίων πιϛεύσαι, Thucyd. 1. B. τεϰμαίρομαι, Homer. Od. η. 317. Schol. τελεῖν. & Od. λ. 111. Schol. τελεωθῶσι λέγω, προσημαίνω. τεϰμαιόμενον, *conjiciens*, Thucyd. 1. A. τεϰμαίρει), *notat, indicat*, Dionyſ. Perieg. v. 101. τεϰμαίρει, σημείωσαι· τεϰμαίρει), ϛοχάζει), πιραίνει· τεϰμαίρεϛαι, σκέπτεϛαι, φράζεϛαι, Heſych. τεϰμαίρεϛαι πρὸς τὰς ὥρας, 82. 15. *accommodare rem tempeſtati.* & ib. 28. ϰαλάϰλισις πρὸς τὸ νόσημα τεϰμαρτίη.

τέλον. τὰ τέλεον ἀδρανίη λείπει ἡμιτελία, 66. 17.

τελειεσμὸς λύσασιν, 45. 12. *ad finem perducti.* τελειεσμὸν, Homer. Il. α. 212. ἐτελέσθη, Il. ο. 228. τελεσθέντα πάθια ἴκθηλα, 41. 1. *apparet affectus ad finem perductos; conſtat hominem morbo penitus teneri.* τελεσθέντες τῷ θεῷ, 39. 2. *numinis ſacris initiati.* ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, H. Steph. ex Lucian.

τελεσφορεῖ [νοῦσοι] ἐς ϰορυφὴν ἔας, 54. 27. *ad ſummam maturitatem perducit.* τελεσφορεῖ, ϛατελῶς ἄγει. τελεσφόρος, ὁ τελεσφορεῖν ϰαθ' ὥραν τὰς ϰαρπὰς, ἢ ὁ τελείως αὐτὰς φέρων, Heſych. ὑ τελεσφορεῖϛι, Luc. viii. 14.

τέρας. οὐϰ ἄπιϛον ἐς τέρατον ἰδέλαι, 80. 12. *non ita incredibile, ut prodigium videatur.*

τερπωλὴ ὄψιον, 112. 26. τερπωλᾶν, Homer. Od. σ. 37. Schol. τέρψιν, Anthol. lib. 3. cap. 23. Epig. 8.

τεσσαρεσϰαιδεϰάτῳ [ἡμέρᾳ] 10. 24. Hippocr. 46. 12. τεσσαρεσϰαιδέϰαιοι, Conſtantin. ex Xenoph.

* τεσσαρεσϰαιδεϰαῖοι ϑήσϰουσι, 25. 23. ἱδρῶτες —— τελαῖοι, πεμπαῖοι, ἑβδομαῖοι, ἐναταῖοι, ἑνδεϰαῖοι, τεσσαρεσϰαιδεϰαῖοι, ἑπταϰαιδεϰαῖοῖ, Hippocrat. 1250. E. F.

τιλῆνας τὸ ἐπιγάστριον, 58. 26. τίλλειν, Homer. Il. χ. 396. Schol. διέϰοψε.

τοῦ pro τινός. ὑπὲ τοῦ, 3. 3. ἐξ ἄλλου τοῦ, 64. 19. μετὰ τοῦ ἄλλου, Homer. Il. τ. 262. ἢ ἄλλου τοῦ, Herodot. 10. 21. Sed τοῦ pro τινὶ nullibi aliàs legi præterquam in Aretæo; ἢ τοῦ ἄλλη αἰτίῃ, 16. 7. & 27. 14.

† τυφλίζον [πύον] 44. 24. * τυφλωδὴς, 50. 13. τυφλωδέα πύα, 45. 23. Lexicographi habent τυφλώδης, ſed ſinè authore.

† τυχεδὼν δ' οὐλοὸν ἐπιγίνεϛαι), 50. 22. τυχεδὼν, φθίσις, τῆξις, Heſych. Lege & Suid.

τηλεφανὴς πόρος, 78. 5. τηλεφανὴς, Homer. Od. ω. 83. Schol. οἱ Ἀριϛάρχειοι φανερόμβρον. τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα, Ariſtoph. 141. A.

τι, ſubjunctum vocabulis ὁποῖον vel οἷον vacat; ὁποῖόν τι [*tanquam*] αὐλοὶ, 60. 19. ὁποῖόν τι μέλαινα ϛρῖμνη, 21. 33. ὁποῖόν τι πυρὸς, 120. 17. οἷόν τι τὰ πλοῖα, 135. 31. ὁποῖόν τι ϰρόμβη, 135. 34. ὁποῖόν τι ϛρῆμα, 48. 33. Sic ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον, H. Steph. ex Demoſth.

τίθημι, *facio, reddo.* τὰς νοσέουϛας ἑωυτῶν φαρμαϰίας εὐπόρους τίθησι ἡ ξυμφορὴ, 148. 26. vide & 134. 6. Sic λᾶας γάρ μιν ἔθηϰε, Homer. Il. 6. 319. ὥϛιε ἂν δίδαιμονα παλίῃ παῖς τιμῶν τιθείη, Xenoph. 112. A. γέλωτά με ἔθου, Herodot. 287. 2. τιθέντες, ποιοῦντες, Heſych.

τιθῶεῖ [νοῦσον] χειμὼν, 54. 2.

† τιλμῶν [*vellicationum*] ϰὴ ϰνησμῶν, 41. 2. τιλμοῖσι, ϰνησμοῖσι, Hippocr. 959. A.

τιμωρέει [*auxiliatur*] τῷ ὕδρωπι, 49. 12. ἀλλήλοισι τιμωρέουσι, Hippocr. 386. 27. ubi Galen. τῷ τιμωρεῖν αὐτὶ δ' βοηθεῖν οἵτε ἄλλοι παλαιοὶ ϰὴ ὁ Ἱπποϰράτης πολλάϰις ϰέχρηϰ). τιμωρεύσας τῷ παθήματι, Hippocr. 789. A. τιμωρέϛα, βοηθῶϛα· ὡς ϰὴ Εὐριπίδης ἐν Ὀινῇ [aut potiùs Οἰνεῖ: Lege Euripid. Fragm. in Edit. Cantabr.] φησίν. Ἐγὼ δ' παλαιὸς αὖ· ἐτιμωρησάμην, &c. Erotian. [ubi tamen ἐτιμωρησάμην videtur mihi ſignificare *ultus ſum.*] τιμωρέειν Ἴωνες, Herodot. 37. 41. τιμωρεῖϛε τοῖς θεοῖς, Thucyd. 83. A. & τιμωρήϛε, Id. 30. A. ubi Schol. αὐτοῖς δηλονότι, ἵνα βοηθήϛε· τιμωρεῖν τινα, ϰολάζειν· τιμωρεῖν τινι, βοηθεῖν, Æmil. Port. τιμωρεῖν τῷ Πολυδάμᾳ, Xenoph. 601. A. τιμωρεῖν, βοηθεῖν, Suid. Vide priùs συμπιμωρέειν & περιμωρέειν.

τίταν, *calx.* τοῖϛι τὸ τιτάνου ἐργάτῃϛι, 46. 18. τίτανον ἰσθιϛρόν, 114. 14. τιτάνου, Lucian. 372. C. Heſiod. Scut. v. 141. ubi Schol. γύψου. τίτανον, ἡ ϰονία, Erotian. τίτανον, ἡ ϰιϰαυμένη λίθος, ἡ ἄσβεϛος. ϑηλυϰῶς δ', ἡ τίταιος. ἀπάνιον δ', ἀρϛενιϰῶς, Suid.

τλήμων, ὑπομονητιϰὸς, Heſych. ὀδυνίη ϰὴ ὀδυρμοὶ τίθηϛι τὰς νοσέουϛας τλήμονας, 134. 6. Eodem ferè ſenſu, τοῖϛι ἐς παιδίον πονεῦϛι ϰὴ ἐς τὸν δὲ τλήμοϛι, 65. 25. τλήμων Ὀδυϛεύς, Homer. Il. ϰ. 498. Schol. ϰαρτερϊϰός. τλήμονα ϑυμὸν, Il. ε. 670. Schol. ἔνλολμον, ὑπομονητιϰόν. τλήμονον, ἐλεεινὸν, Suid. τοῖϛι μέχρι τῶνδε τλήμοϛι, 135. 2. Τραγιϰοὶ ἐπὶ δυϛυχῶς τὸ λέξιν τιθέαϛι, Euſtath. in Hom. 593. 5. τλήμων, Euripid. Med. v. 115. Anthol. lib. 3. cap. 14. epigr. 6.

τοῖχοι λᾶες, ὁμαλοὶ, &c. ἐρεθιϛιϰὸν * τοιχοτραφίη, 82. 17, 18.

τόνος δ' σώματος ἀγαθὸς, 129. 25. ὧν δ' ἡ φύϛις ὁ διϛμὸς, ϛηρίζει ὁ τόνος, λυθῇ, 19. 24. τόνος δύναμις μείζων, ἀψυχίη τόνου ἀναλωσίη, 45. 28, 29. ἔϰλυσις δ' τόνου τῆ φύϛιος, 19. 18. τόνῳ προσθῆναι τόνον, 87. 16. τόνος νεύρων ϰὴ ϛάσιος ὄνομα, 4. 21. Τόνοι, nervorum nomine comprehenduntur; de quo plura ex Hippocrate & aliis tradit Foeſius. τόνοισι [*nervis*] ἐπιϰαίρεσι ϰὴ λιπηροῖσι, 23. 9. τόνος τομάχου, 146 18.

* τονώσιες πάντων, 132. 34. Verbum τονόω affertur ex Baſil. Epiſtol. νεύρου ϰὴ ϛομάχου τετόνωϰ).

* τοξῶται ἐς τὸ πρόσω ἐς, 3. 16. ἐς τὸ πρόσθεν ὑ τοξῶν) μόνον, ἀλλὰ ϰὴ σφαιρῶν), 5. 32.

τοῦτο μὲν —— τοῦτο δ', 136. 7, 8. *partim quidem —— partim verò.* Sic Demoſth. 369. 12, 18.

τρίπτῃ [τὸ σύϛροφον] ἐς ἀλγηδόνα, 18. 27. ῥηϊδίως [ἄνθρωπον] εἰς ἄδυ τρέπει, 112. 11. τρέπῃ) ἡ νοῦϛος ἐς ϰαϰὸν, 10. 21. ἐς ὑγείην, 43. 4. εἰ δέ τῳ ἐς αἰσθὸν τρέποιτο, 7. 9. ὧν τραπῇ ἐς ἀνήϰεϛον, 33. 28. ὧν

λὼ ϛ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τρέπει, 10. 30.
τροπὴ ξυμπάσης ψαθίων καχεξίης, 53. 15. *origo.* Craſſ. *converſio.* τροπὴ αἵτινες, 56. 11. ☞ ἀπάσης ἐς ποτηρὸν, 53. 26. *ſubtilium*, 53. 15.
* τρίψις [*converſio, confectio ciborum*] ἐξαπίςασιν, 54. 10.
τρυχὺς πόνος, 49. 26.
τρῖσον κριθῆς, 74. 31. *attritionem.* ubi τρῖσις videtur mihi poni pro τρῖσις: nam τρῖσις, *trita ſemita*, τρῖσις idem ac τρίψις, *tritus, tritura.*
τρισμῷ ἀμάξης ἰσχὺν, 33. 23. *ſtridoris.* Sed τρισμὸς dicitur de ſono *vermium* in ficu enatis, Theophr. Hiſtor. Plant. lib. 4. cap. 16. *piſcium.* Ariſtot. Hiſtor. Animal. lib. 4. cap. 9. *ſoricum*, Plutarch. Marcell. ὀδόντων, Hippocr. 397. 7.
τρυμώδεα μᾶλλα ἢ χείλεα, 5. 12. τρυμώδεες σφυσμοὶ, 111. 32. χεῖρες, Hippocr. 74. H. τρυμώδη κίνησιν, H. Steph. ex Plut. Symp. 8.
τρόφιμον, *ea pars cibi, quæ in nutrimentum cedit.* σῖτία ἀδιάκριτα ἢ τρόφιμα, 71. 6.
* τρυγίζουσι, 96. 12. *facùm ſimilia.*
τρυγώδεις πύον, 50. 13. αἷμα, 69. 9. τρυγώδεα [ἕλκεα] 63. 23. τρυγώδης πλύσις, Hippocr. 207. G. τὸ τρυγῶδες, Ariſtot. Probl. lib. 20. probl. 35.
τρύζει τὰ ἔντερα, 66. 22. τρύζειν λίγουσι αἱ τρυγόνες, τρίζουσι ἢ κυκλιάδες. Euſtath. in Homer. 229. 24. ἢ τὸ τρύζειν αὖτις ἢ ἀδολιχῆν αὖτιν πολυλογεῖν, Id. 751. 10. Homer. Ιλ. ι. 311. Ubi Schol. τρύζῃς, πολυλογεῖτε, γογγύζῃς· λέγει ἡ τρυγόνος ἡ μεταφορὰ. τρύζει ὀλολυγὼν, Arat. v. 948. Lege Foeſ. in voce τρύζει.
τρύχεσι πιναρῖσι, 94. 28. τρύχιον, 90. 33. & 108. 34. πολὺ τρύχος, Ariſtoph. 392. B. τρυχία, Hippocr. 595. 20.
‡ τρώσι, 74. 12.
* τυλώσιας [ἕλκεα] 68. 14. *calloſa.* à τύλος, *callus.* Unde regulariùs derivantur τυλοειδὴς & τυλώδης.
τύφεται [τὸ πάθος] ὅκως αἰδηλον πρὸς, 78. 4. *ſuccenditur; fumat.* τυφόμενον λίνον, Matth. xii. 20. τύφει, καίει, καπνίζει, φλέγει, Heſych. τετυφωμένη γνώμη, 23. 31. τετυφῶσθαι, Cic. Epiſt. ad Attic. lib. 12. p. 378.
τῳ pro τινί. εἰ δέ τῳ, &c. 7. 9. ξυύ τῳ, 17. 6. ὅτε τῳ ἄλλῳ, Homer. Ιλ. α. 299. Schol. ὅτε τινὶ ἄλλῳ ὅτι ἄλλος ἄλλῳ τῳ, Ariſtid. tom. 1. 52. C. Edit. P. Steph.

Υ.

ὑγιὴς ἡ καθάρσις, 132. 36.
ὑγιηρῶν [μερίων] 91. 27. ὁ γόνος —— λὼ ☞ ὑγιηρῶν ὑγιηρὸς, Hippocr. 289. 45. ὑγιαζόμβροι, 69. 37. ὑγιαθῇ, 111. 16. ὑγιαθῆσι ἕξις, 87. 25.
ὑγρῶσαι, 132. 36. ἀλφερίξασι ἢ ὑγρῶσαι τὸ σῶμα, Galen. ad Glauc. lib. 1.
ὑγρασίης περβλήσι, 3. 36. ὑγρασίλω, Hippocr. 1251. F. ὅταν ὑγρασία χέῃ, H. Steph. ex Galen.
ὑγρότης ἢ πιθύμαλος, 46. 13.
ὕδωρ μὲ, ὁ Νεῖλος, 9. 22.
ὑδαρίος οἶνος, 133. 3. ὑδαρὴς οἶνος, Galen. lib. 1. ad Glauc. & Ariſtot. Probl. lib. 3. prob. 19. & Xenoph. 675. C. & Athen. 431. B. D. ὑδαρὶς φλεγμὰ, 65. 10. ὠὰ ὑδαρέα, 139. 27. ubi lege ὑδαρέα vel ὑδαρῶ [ὑδαρῶν, Alex. apud Athen. 426. D.] vel reponerem ὕδεσι, niſi quòd hæc vox de hydrope propriè dicatur: ὕδεσι apud Aretæum, 47. 23. & 49. 11. unde ὑδερικῇ, 58. 23. ὑδερικῇ, 58. 19. ὑδερικῶσι, 143. 8. ὑδερώδεες, 50. 5.
ὑδατώδεα, λιπτὰ ὕδατα, 20. 11. ὑδατώδης ὕδατι, Hippocr. 210. F. ὑδατωδέων πολλῶν, 47. 2. & 44. 19. & 50. 10.
ὑδρηὸν νέον, 109. 11. ὑδρήϊον, Herodot. 105. 20. ὑδρεῖον, Athen. 360. F. & Theon. in Arat. v. 391, 392. & Harpocrat. in voce Σκαφηφόροι. ὑδρέον νέον, Hippocr. 49. 53. ἡ μικρὴ ὑδρέα, ὑπηκοριστικῶς, Galen. Exp. Voc. Hipp.
* ὑδρωπιώδεες, 49. 17. & 56. 16. Hippocr. 191. B. D. Hæc vox derivatur ab ὑδρωπιάω; quod verbum legitur apud Dioſc. lib. 3. cap. 123. & Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 81.
* ὑδρομιγὴς γάλα, 87. 5.
* ὑδρωποσίη, 129. 36. pro † ὑδροποσίη; utì priùs ὀλιγοποσίη.
ὕλης ἢ ἐν τῇ παιδὶ φορῇ, 20. 29.
ὑπαγωγὰ [λάχανα] ὕδατι ἢ κοιλίας, 130. 15. ὑπάγων κοιλίην, 101. 33. ὑπαγωγὸς κοιλίας, H. Steph. ex Dioſc. ὑπάγουσα κοιλίην, *alvum ſubducens, fæces excernens*, Hippocr. 396. 25.
ὕπαιθρον, 46. 35. ὕπαιθρος δίαι, Hippocr. 391. 38.
ὑπαλείφειν τὰς ῥῖνας, 85. 5. ὑπάλειψον τὸ φάλαμὸ, Ariſtoph. 401.
* ὑπαλείφειν ἢ νοσέουσα, 131. 31.
ὑπεκκαυθῇ, 120. 27. ὑπεκκαύσας, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. 83.
ὑπέκκαυμα, Ariſtot. lib. 1. Probl. 7. Hippocr 1243. H.
* ὑπελάθη γαστὴς, 94. 33. ſinè augmento, Ionicè; at Edit. Turneb. & Henſch. ὑπηλάθη. Notandum eſt præterea in hôc hujus verbi tempore ε aliquando inſeri, aliquando negligi; ἠλάθη, Plut. Tom. 3. 371. E. συνελαθεῖς, Plut. Vit. 716. B.
ὑπηλάτῳ καλαπότῃ, 128. 17. ὑπηλάτῳ, τῷ τ κάτω κοιλίῳ καθαίρεσθαι ☞ τὸ ὑπελαύνειν σημαίνει, Erotian. ὑπήλατα φάρμακα, Hippocr. 514 1.
ὑπιξάγει, 119. 10. Hoc verbum ex Chryſoſt. de Sacerdot. afferunt Lexicographi.
ὑπιεμένεσθαι, 93. 25.
ὑπιεμιερύσῃ, 132. 30. ὑπιεμιερὶς, Hippocr. 761. G. ὑπιεμιερύφῳ, citatur ex Dioſc.
ὑπιεβαίνῃ ἄρξασα, 74. 24. ὑπιεβαίνειν τὰς ὥρας, Philo 412. 37.
ὑπιεβάλλεσθαι [ἐπαφαίρεσιν] ἐς δεύτερον ἐπάνοδον, 83. 19. *differre.* Sic Herodot. 335. 22.
ὑπιεβολὴ θάλπεος, 41. 5. *immodicus calor.* ὑπιεβολῇ θέρμῃ, Ariſtot. lib. 3. probl. 5. ὑπιεβολὴν δαιμονίας, Iſocrat. 224. B.
* ὑπιεικλείπει, 36. 9. *ſupra modum horrent.*
* ὑπιείλῃ ταῦτα [ἁμίσλω] ὁ νοσέων, 10. 27.
ὑπιέβεσις, *dilatio.* ὑπιεβέσεις, ἀναβολαὶ, Heſych. ἐν ἀμβολῇς καιρὸς οὐδὲ ὑπιεβέσεως ἢ μεγάλης ἰητρὸς, 101. 4. τὰς ὑπιεβέσεις ☞ ἀφίξεως ἰητοῦ, Philo, 439. 24.
ὑπιεέχῃ [*extet*] πολὺ τὸ ὑπογάστριον, 21. 27. τοῖχοι μηδ' ὑπιεέχοντες, 82. 18. τὰ μὲ ἐξέχοντα ἀμφαφῶντ ὡς ὑπιεέχοντα, 82. 20. Et cum acc°. πλέθρου ἴσην τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπιεέχον, Polyb. 235. C. ὑπιεέχῃ [*ſuperat*] ἀμυδρότητι πάντα πολλὸν, 23. 11. λὼ ὑπιεέχῃ ☞ αὐδὼ τὸ πάθος, 30 2. Et cum gen°. δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, Heſiod. Ἔργ. v. 215.
ὑπιεκεῖ προσθῆσι, 121. 25. *ſatìs antè traditum eſt.*
ὑπιεσχῖνα εἶσι διαίτης, 65. 26. *qui aſpernantur victum.* ὑπιεσχία ☞ ἡδονῆς, H. Steph. ex Chryſoſt. de prec.
ὑπιεσχύνομαι, *vehementer intendor.* κὴν ὑπιεσχῆται τάδε, 46. 32. ὑπιεσχύνῃ, Ariſtot. lib. 3. probl. 5.
† ὑπίεσθοι ὀφθαλμοὶ, 19. 33. ὑπίεσθος, 68. 28. τὸ ὑπίεσθον, Hippocr. 1090. G. ὑπίεσθον σῶμα, Thucyd. 130. C.
ὑπίεχόμαι. λὼ ὑπιελελύῃ ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος, 115. 17. *infrà exierit.*
ὕπνον νήγρετον ἐς θάνατον ἔνδοιτες, 79. 27. ὕπνος νήϊτος, Homer. Οδ. ν. 79, 80. λὼ ἕλῃ μιν ὕπνος, 114. 31. ὅθ' ὕπνος ἕλοι, Homer. Ιλ. χ. 502.
ὑπναλίοι, 78. 9. Nicand. Ther. v. 162. & Alex. v. 85.
* ὑπνικὸν φάρμακον, 104. 4. id eſt, ὑπναλικόν. ὑπνωτικῶν φαρμάκων, 106. 33.
* ὑποβορβορύζουσα φύσησι κοιλίη, 22. 12. *ſubmurmurans.* ὑποβορβορύζει κοιλίη, 29. 10. ὑποβορβορύζωσις, Hippocr. 326. B. Lexicographi habent ὑποβόρβορος, *cœnoſus*, ſinè authore. ὑποβορβόρεον, ὑ τεῦξ, Heſych. βορβορύζειν, de inteſtinorum murmure. βορβορίζει, γογγύζει, Heſych. βορβορίζει, *cœnum referens*, ex Dioſc. lib. 5.
ὑποβρύχιον πόνον, 33. 8. ὑποβρύχιον πρὸς ἄλαμπες, 23. 19. πυρετοὶ ἀλαμπέες ἐν τοῖσι παλαίχνοισι ὑποβρύχιοι, 70. 6. βρύχιος [πυρετὸς] Hippocr. 963. H. ὑποβρύχιον, Herodot. 48. 40. κάτω ὑποβρύχιον [τυφῶνα] Apollon. Arg. 2. v. 1219. Schol. κάτω βυθιώδες. ὑπόβρυχα [Homer. Οδ. ε. 319. Schol. ὑποβρύχιον· ἢ καταδυτικότατα εἰς τὸ ὕδωρ] τὰ κατὰ βάθος κείμενα, ἢ οἷον ὑποβύθια· ἔνιοι δὲ ἢ καταδυομένων πλοίων, Erotian.
† ὑπογίλιον τὸ ἀγαθὸν μέζον, 14. 11.
ὑπόδεξιν ἢ αἷμα, 15. 25. ὑπόδεξις, ὑποδοχὴ, ἢ ἡ χειρηγία πρὸς ὑποδοχέα, Heſych. ὑπόδεξις, apud Hippocr. 25. 18. de medico ægrum ſuſcipiente & conſolante.
* ὑποδιδρήσκουσι [φάρμακα] οἱ κάμινοι, 32 9.
ὑποδίσιος ἀμβλωθρίαν, 28. 30. ὑποδίσιος δυσὶν πρὸς τὰ γινωσκεῖα, 28. 28.

ὑπολομίν, 124. 15.
ὑποικηρίσαι φλεγμονὰς, 113. 10. νόσ῟ ὑποικώζουσι αὐτοὺς, Plat. Camill. 143. A. *obrepſit.* ὑποικηοῦσα, οἷς βάθ῟ οἰκοῦσα, Heſych. ἀμαξία εἰς βάθ῟ ὑποικώζουσα, H. Steph. ex Baſil.
ὑποκλασοῦσι [*remiſerint*] πρηδόνες, 86. 8.
* ὑποκιφαλαίοισι, 85. 2. πρὸς κιφαλὴν ὑποθῶναι ὑποκιφάλαιον, Hippocr. 618. 1.
ὑποκλύζει, 92. 5. & 94. 2. ☞ κοιλίλω, 88. 8. κλυσμὸ πρηΐ, 99. 17. Hoc verbum citant Lexic. ex Epigr.
* ὑπόλακτος ἡ λεπτὸς ἰχὼρ, 71. 29.
ὑπόλδικοι, 49. 8. ὑπόλδικα φύλλα, Dioſc. lib. 4. cap. 119.
ὑπολήψιος, 38. 36.
ὑπολύσει τὰς δυνάμιας, 101. 7.
* ὑπολύσιες γυνάτων, 70. 9. ὑπόλυσις γονάτων, Nahum. ii. 10.
† ὑπομίλακες ὀδόντες, 79. 6. ἀφωνεύματα ὑπομίλακα, 52. 24.
† ὑπομιλακίζει, 8. 5. πύα τιφρηδία ἡ ὑπομιλακίζουσα, 45. 23.
ὑπόμνησις, propriè *revocatio in memoriam.* ὑπόμνησιν ☞ λογίων σου, Sapient. xvi. 11. ὡς μὴ κροκυδίζειν ὑπόμνησις ἦσι, 82. 23. *in mentem veniat.* ἐφ' ἑκάστης ὑπομνήσι῟, 133. 24. *in ſingulis acceſſionibus,* ſcil. ☞ πάθε῟. ὑπομνήσι῟ τῷ στομάχῳ χρέ῟, 88. 22. *reſectione ſtomacho opus eſt.*
ὑπομολὼ ἄλλης κιτώνι῟, 136. 28.
† ὑπόξυσθαι φλέγμα, 10. 17.
ὑποπλοι πρὸς φαρμακίλω, 35. 24. *ſuſpicaces: ſuſpicionem habent veneni,* ſenſu activo, utì ὑπόπλης, Thucyd. 452. D. ὑπόπλας, Xenoph. 937. A. Sed ὕποπλ῟ ſæpius paſſivo, *ſuſpectus.* ὅσων ὕποπλοι αὐτοῖς, Thucyd. 463. B.
* ὑποπλώσω, idem ac ὑποπλήσσω, *præ metu lateo, recedo.* [unde ὑποπιπλῶντες, Homer. Ιλ. Ε. 312. ubi Schol. ὑποπιπλωκότες. utì & Euſtath. 229. 5.] Σμικρόν τι ὑποπλώξασα ἡ νοῦσ῟, 137. 20.
* ὑποσκόλι῟ αὐχὶν, 42. 23.
ὑποσίμιαζ, 84. 5. *ſubducere* [ſcil. *cibum*]. ſic 93. 13. Eo ſenſu legitur in Act. xx. 20. Epiſt. ad Gal. ii. 12. ad Hebr. x. 38. Cum gen°. ὑπώρης οἰνώδεος ὑποσίμιαζ, 84. 11. *abſtinere.* ὑποσίμιαζ ☞ τροφῆς, Ariſtot. lib. 1. probl. 46.
ὑποστροφὰς ποιοῦσι, 53. 20. ὑποστροφὰς ποιεῖν, 104. 28.
ὑποσφύνυμι. ὑπὸ τῆσι πλώρῃσι ὑμὶν ὑπίσρω), 10. 5. ποδὸν ὑποστρώσῃς, Eſai. lviii. 5.
ὑπολίμνει, 99. 6.
ὑποσήπει) ☞ ἀφρόισι ἡ νοῦσ῟, 34. 31. *perturbat, dejicit.*
ὑπυργίει ἐς καλάπουσιν, 93. 26. ὑπυργοῦν τοῖς διεμβόλοις, Thucyd. 25. C. Schol. ὑπηρεσίαν. ſic Heſych. ὑπυργίουν τῇ καθέδρᾳ, Hipp. 495. 17.
* ὑπόφασις. ὡ ξυμβάλλουσι τὰ βλίφαρα, ὡς κὴ τὰ λευκὰ ὁρῆζ ἐξ ὑποφάσι῟, 3. 22. *oculorum alba ſubapparent.* ὑποφάσιας ☞ ὀφθαλμῶν, Hippocr. 37. 24. & 1258. C. ubi hæc vox exponitur, ὧ γάρ τι ὑποφαίνῃ) ξυμβαλλομβρων ☞ βλιφάρων ☞ λευκοῦ, &c. ὑποφάσιας, τὰς ὑποφαινομβρίας ὀφθαλμῶν κινήσεις, Erotian. ὑποφάσιες χρηταὶ, 91. 24.
ὑποφέρει [κοιλίη] βηχίαν, 20. 12. ὑποφέρῃ ἡ γαστὴρ ἢ ἡ κύσις τὸ ποτὸν, 25. 35. *ſubtus evehit, excernit.* ἡ κοιλία αὐτῷ ὑποίσει [*efferet, proferet*] δόλον, Job. xv. 35.
* ὑπόχολοι καλαπορὶς φλέγμα, 13. 30. *bilioſum, bile plenum:* à χολή. H. Steph. exp. ὑπόχολο῟, *ſubiratus,* ſcil. à χόλος.
ὑποχρισάμβοι, 133. 10. ὑποχείζ, Xenoph. 206. C.
ὑπλίοισι, 96. 10.
† ὕπωχροι, 38. 21. *ſubpallidi.*
ὑσίης & ὑσιαίης ἡμέρης. κὴ αὐτῆμαρ κὴ ☞ ὑσιαίης κὴ ἐπὶ ☞ ἄλλης ὑσίης, 108. 16. *& hodie, & poſtridie, & die perendino.*
ὕφαιμοι ὑπεραίλω, 15. 19. ὕφαιμος καυθὸς, Anthol. lib. 4. cap. 9. Epigr. 13. ὕφαιμοι, ὀφθαλμοὶ, 38. 26.

Φ.

φαιδρότεροι γνώμῃ, 52. 27. φαιδρὸς, καθαρὸς, γεληθὼς, Heſych. φαιδρὸν ἰρύθημα, 10. 16.
φαλακρωτὶς ἀθρόη, 78. 23. Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 2.
φαιλάζει) ἐπὶ τῆσι ἐπικολῆσι, 78. 2. *apparet.* δεξιὰ φαιλάζει) δεξιερὰ, H. Steph. ex Plat. in Lexic. Ciceron. p. 38. φαιλάζοιλαι τὰ μὴ ὑπεόντα, 82. 29. *imaginantur, putant ſe videre.* μαινόμβροι —— φαντασίας τινὰς ὁρᾶν) φαιλαζόμβροι, κὴ τὰ μὴ ἐόντα ὡς ἐόντα ὁρᾶν, &c. Caſ. Iatric. Probl. 79. [Vide Edit. Problem. per Sylburg.]
φαιλάσμαλα, 38. 24. idem ac ἰνδάλμαλα lineâ præcedente. ἰνδάλμαλα, φαιλάσμαλα, Heſych. φάντασμα, Matth. xiv. 26. τέρασιν φαιλασμάτων, Sapient. xvii. 15.
φαιλασίη [*viſio*] σκιῆς, 3. 11. φαιλασίαι ὀνείρων, Sapient. xviii. 17. φαιλασίαι ἀξυνίστοι, 13. 33. φαντασίη [*opinio*] γλυκάζοντος γίνε῟), 53. 4. φαιλασίλω [*ſpecies*] ἀναλογῆς παρέχει, 15. 10. φαιλασίῃ [*cogitatione, ſuperſtitione*] δουλεῦ, 38. 36. ἐπὶ μιῇ φαιλασίῃ, 35. 19. φαιλασίαν ψεύδεῦ, Habac. ii. 18. φαιλασίῃ ὃ μάλα καθαρῇ ὕπνοι, 48. 13. φαιλασίῃ ☞ μάχι῟ κινδυμβώδης, &c. 65. 7. ὀνειρώδιος, 69. 27. πλήθιος ☞ ὀ τῷ στομάχῳ, 146. 28. φαιλασίαι, ὡς, &c. 66. 23. ἀγρυπνίη ἐ φαιλασίη, 84. 18. ὕπν῟ λεπτὸς, ἀγρυπνίη καλίων, ὀ φαιλασίῃ, 79. 25. ὕπνοι σμικροὶ, φαιλασίαι μέζονες, 41. 5.
φάρμακα, *medicamenta,* 101. 26. & 148. 27. Eccleſiaſtic. xxxviii. 4. φάρμακα [*venena*] εἰς τὰ φρέαλα ἐμβιβλᾶζ, 6. 32. Thucyd. 129. D. φάρμακον ὀλίθρου, Sapient. i. 14.
φαρμακώδης κάθαρσις, 149. 23. φαρμακώδη, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 4. cap. 6. φαρμακώδεις, 90. 14. & 102. 14. & 104. 6.
φαρμακεὺς, *veneficus;* φαρμακεῦσι, Apoc. xxi. 8. *qui medicamenta parat;* τὰς γοητείας ἐωυτῶν φαρμακείας ἐπόρευς τίθησι ἡ ξυμφορὴ, 148. 26.
φαρμακεύειν, *veneficio afficere;* Plat. Tom. 2. 933. D. ἐφαρμακεύθη, 2 Chr. xxxiii. 6. *medicamenta adhibere;* φαρμακεύειν πολλὰ ἐς ὄνησιν, 149. 30. *medicamentis purgantibus uti;* φαρμακεύειν, 83. 14. Hippocr. 72. F. ubi Galen. exp. καθαίρειν.
φαρμακίλω, *veneficium,* 35. 24. φαρμακείας, Plat. Tom. 2. 933. D. Galat. v. 20. φαρμακίης πρηστηρί῟, 125. 1. φαρμακίη [*medicatio*] ποικιλοτέρη, 93. 4. [de quâ pharmaciâ ſe ſcripſiſſe teſtatur Aretæus, 110. 15. & 119. 18. & 129. 21. & 131. 30.] 109. 21. & 134. 26.
φειδὼ ἴσα ποιεῖ ☞ φλογὸς, 96. 17. ἐὸ ἴκι φειδὼ, Homer. Od. ξ. 95.
φίρβει) [*paſcuntur*] ἐκόσα ζῶα κὴ ἑρπετὰ ἀνὰ ☞ γλῶ, 76. 19. τάδε φίρβει) ὀκ οἴθει ἄλλω, Homer. Hymn. in Terr. v. 4. φίρβειν, τρέφειν, Heſych. ἵππ῟ ἐλπίσι φίρβει), Hippocr. 1283. 4. φίρβει) [*depaſcitur, conſumit*] ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα, Hippocr. 1184. F.
φθίγξιν ἐξαλλάσσων), 84. 20. τῇ φθίγξει, Hippocr. 1050. F. φθόγγοισι βαρέσι, 132. 9. φθόγγον βαρεῶ, de voce Polyphemi, Homer. Od. ι. 257.
φθινόπωρον, propriè *autumnus deſinens & in hyemem vergens,* 54. 27. idem ac μετόπωρον, 67. 8. Vox tamen utraque mihi videtur ſimpliciter de autumno intelligi; Aretæus enim, quatuor anni tempeſtates ſic enumerat; θέρος, φθινόπωρον, ἦρ, χειμὼν, 21. 16. & 22. 6. χειμὼν, ἦαρ, μετόπωρον, θέρος, 40. 36. χεῖμα, ἦρ, μετόπωρον, θέρος, 4. 26, 27.
φθινώδεις γίνον), 43. 6. *tabidi.* Hippocr. 943. F. τὸ φθινῶδες [νόσημα] Id. 939. F. *tabificus morbus.*
φθορὴ ☞ ἀναξομβώσων, 17. 26. φθορὴ ἀνθρώπων, Thucid. 129. B. φθορῆς δρχὴ, 15. 26.
φιλέουσι γίνεσθ, 4. 23. φιλέειν ὑποχωρέειν, Hippocr. 798. H. φιλεῖ, εἴωθεν, Erotian. Sic Heſych. & Herodot. 62. 16. & Thucyd. 551. C. Ita frequenter *amo* apud Latinos; *aurum amat ire,* Horat. lib. 3. Od. 16. v. 9.
φιλόζωοι κὴ ἐνέλπιδες, 57. 36. φιλόζωον δίνδεσι, affertur ex Theophr.
φιλοζωΐη, 57. 32. φιλοζωΐα, Diog. Laert. lib. 6. in fine vit. Antiſthen.
φιλομμηδὴς λαλιὴ, 112. 27. Homerus per μμ, metri gratiâ, teſte Euſtathio; φιλομμηδὴς Ἀφροδίτη, Ιλ. γ. 424. Schol. ἡ φιλόγελως κὴ ἱλαρὴ, καθ' Ὅμηρον· κὴ ὃ Ἡσίοδος (v. 200) φιλομμηδία, ὅτι μηδέων ἐξεφαίνθη· ὅ ἐσι, ☞ αἰδοίων.
φιλονεικέσθτα πυξμῇ, 132. 31.
† φιλόστροφα, 111. 12. *recidiva.* φιλόστροφοι ἕλκεσι οἱ ποιηταὶ ☞ δύμιλάβολοι, Jul. Poll. lib. 6. cap. 27. ſect. 7. Sed hìc φιλόστροφ῟, idem eſt, ac * φιλυπόστροφ῟; φιλυπόστροφοι κακὸν, 129. 12. φιλυπόστροφα, Hippocr. 76. A. & 172. H.

φοινίσσω, *puniceo colore inficio, rubefacio.* φοινίσσει, 145. 18. τὸ φοινίσσον ϑ πυρὸς, 72. 24. *ignea rubefaciendi facultas.* τὰ ὀπισθεν ἐφοινίχθη, Hippocr. 1234. E. φοινίσσειν ϑ κιφαλὴν, 129. 30. & 131. 18. Lege Schol. in Ariſtoph. 387. C. ubi τὸ φοινιχθὲν αἱματχθὲν. φοινίσσει, ἐρυθρῶν. φοινίξαι, αἱμάξαι, Heſych.

† φοινιξις, 147. 15. μίσφι φοινίξιν, 132. 15. φοινίξιες κιφαλῆς, 134. 12.

φορητὸς, ὁ φορυσὰ, 69. 16.

φόρλος, *copioſa quadam materia.* ἐπιϑημάτων ϗ ἐπιπλασμάτων ὁ φόρλος ἔνδηλος, 134. 23. ἄλις ϗ σὺν ὕδατι ϑ σὴν φόρλην, 135. 23. φόρλον μίγαν ἀνιμᾶται, 77. 11.

φορλίδιον νηὸς, 77. 19. Homer. Od. ε. 250. Schol. φορλαϛαγὴν ϗ ὀλκάδος καλημάϛης.

φορύζειν, *vocare.* τὸν ἀγχιπλησίον φορύζει, 39. 17. & φορύσαι, lin. 16. φορύζειν μάλα περὶ πάντων, 135. 7. ἀμφὶ μάλα φορύζειν, Homer. Ιλ. σ. 254. Schol. ἐπιμελῶς βοηϑεῖν.

φορυχθῶσι ὀδοὶ, 51. 9. *obſtruantur.* φορύσω ϑ ὀδὸν, Hoſ. ii. 6.

* φυλανθρωπεύονσι ἐς ἐρημίλν, 38. 32. * φυλανθρωπίη, 36. 13. φύξιμα, 117. 9. *fugienda.* ὧν φύξιμον ἦ, Hippocr. 532. 52. φύξιμον, *effugium*, Homer. Od. ε. 359. Schol. φόϐητὸν, i. e. *quò confugere debeo.* φύξιμον ὀδμὴν, Nicand. Ther. v. 54. *odorem, qui fugat & abigit.*

φυλάξασϑαι ἐπ' ἀνιτίης μίλν ἡμέρλν, 101. 9. *unum diem obſervet, tranſigat jejunus.* περιφυλάχϑαι χρὴ τάδε, 84. 24. *hæc obſervanda ſunt.*

φυλακὴ, *cuſtodia*, ſeu *conſervatio.* ἐς ϑ τ κύστιος φυλακὴν, *ad veſicam tutandam*, 134. 14.

φυλακλικώτερον ϑ δυνάμιος, 103. 23. *vires magìs conſervat.* φυλακλικὰς ϑ ἰσχναμάτων, Ariſtot. (Edit. Sylburg.) Rhetoric. 67. 21.

† φύρσιν, *commixtionem*, 113. 35. pro φύρσιν.

φύσης ἀγωγὰ, 117. 36. & 85. 19. & 89. 16. φυσώδεις, 38. 19. & 35. 10. φυσώδης, Hippocr. 392. 26.

φυσίωσις, 127. 4. φυσιώσεις, 2 Cor. xii. 20.

φύσ. ὕδασι πιφυκόσι ϑερμοῖσι, 138. 16. *aquis naturalibus calidis.*

φυὴ ϑ νόσου κυΐσκει), 59. 8. τῇ ϑ ζόης φυῇ, 77. 27. φυλὼ ἀδινάδεις, 60. 15.

φύμα ζωῆς, 80. 9. *propaginem.*

φύσις κρέσσον ἰηλεῖ, 48. 21. σκηρπλάσειν αὖϑις ϑ ἄνϑρωπον, 80. 7. αἱ φύσιες [νόσους] κρίνουσι, 112. 15.

φώγνυμι. καὶ ἐ ὀπλᾶται ϗ φώνυ), Dioſc. lib. 1. cap. 79. φωχθεῖσα κίγχρος, 85. 31. πιφωγμένων κίγχρον, 96. 2.

φωλεύη ἡ ϑέρμη σὺν τοῖσι πλάγχνοισι, 42. 5. ὧν φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζλν, 32. 14. φωλεῦσαι σὺν πλάγχνῳ νόσημα, 56. 7.

φωνασκίη, 146. 7. idem ac ἀναφώνησις, 147. 21. φωνασκία, Lexicogr. ex Theophr. Hiſt. Plant. lib. 9. [φωνασκοὶ, Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 119. φωνασκῦλας, Ariſt. Probl. lib. 11. probl. 22.] De hôc exercitio lege Cœl. Aurel. p. 282. & Mercurial. Gymnaſtic. lib. 6. cap. 5.

X.

χάζει) ὀπίσω ἠδὲ ἄνωϑεν, 123. 14.

χαλάζης ἔμπλεα κρία, 78. 31. χάλαζα hìc *tuberculum*; vitium in ſuibus. χαλαζώδεις ϑ ὑῶν —— χαλαζῶσαι —— σὺν ϑ γλώττης τῷ κάτω ἔχουσι τὰς χαλάζας, Ariſtot. Hiſtor. Anim. lib. 8. cap. 21. γλῶσσα χαλαζώδεσι ἰόνθοισι τρηχέα, 78 29. γλῶσσα ἐτρηχυϑὲν, ὥσπερ καλαζώδεα πυκνῷ, Hippocr. 1121. H. ὧν δέ τι ϑ πνεύμονος ἀποῤῥαγείη —— χαλαζῶδες, 47. 20. ὑγρὸν χαλαζῶδες, 75. 15.

χαλαρὸς. τὸ χαλαρὸν ἔχει, 93. 35. Hippocr. 810. G. χαλαρῷ χαλινῷ, Xen. 948. B.

χαλάω. χαλῶν), 121. 12.

χαλεπὴ ποιῆσαι κύσις, 27. 8. i. e. χαλεπῶς ποιεῖ.

χαλεπαίνει [σηπεδὼν] ἰηλείη, 72. 35. *irritatur.* πνεύμων —— ὁ χαλεπαίνων τῷ ὑγρῷ, 45. 16. *non offenditur.* τοῖς χαλεπαίνουσι, 3. 23. *iratis.* χαλεπαίνειν πᾶσιν, Xenoph. 143. A. ὅτε τι μοι δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, Homer. Od. π. 114. Schol. ὀργίζεϑ).

* χαλκώδεες ὄτλιες, 78. 36.

χαλκεῦσι, 46. 18. χαλκοῦς, Homer. Ιλ. μ. 295. χαλκέας, τοὺς τ σίδηρον ἐργαζομένους, Ariſtot. Poetic. cap. 25. Aretæus junxit χαλκεῦσι ϗ Σιδηρεῦσι. τὸ χάλκειον, 103. 29.

χανδὸν, πολὺ ϗ ὅσον δυνατὸν ϗ ἀθρόως λέγ ϑ πιχρόν πλατὺ, Heſych. ἐφ' ἱδρῶτι ἀδόλως ἢ χανδὸν, 22. 1. & 67. 10. χανδὸν ἴλη [οἶνον] Homer. Od. φ. 294. Schol. ἀθρόως ϗ πιχρότως. * χανδάδειν ἴλιγξ, Hippocr. 272. 33.

χάρτος σὺ τῇ τροφῇ, 137. 1. *gratia in cibo*, i. e. *grati tibi.* Sic χάρτας πόματος ϗ σίτου, 140. 23. χάρτας ἔσται τοῖσι κάμνουσι, 146. 10. *gratum fiat, oportet gratum facere.* αἱ τοῖσι κάμνουσι χάρτες, Hippocr. 1180. C. χάρτες, αἱ χάρμι· ἴνιοι χάρτες εἶπον τὰς πιθανότητας, Erotian. χάρτος ἀδόλου ϑ ἠθέων, 32. 11. ubi χάρις eſt τὸ χαρίζεϑ, *res gratas innoxiè indulgere.*

χαριζόμενοι ϑεοῖς, 38. 36. χαριζόμενος βασιλῆϊ, Homer. Ιλ. λ. 23. χαριζόμενοι τῇ ἡδονῇ, Xenoph. 99. A. χαρίζεϑ, τὸ δρᾶν τὰ πιχαριτόμενα, Heſych. Et cum Gen°. χαρίζεϑ ὀπώρης, 102. 26. χαριζόμενοι παρεόντων, Homer. Od. α. 140. Schol. σὺν ϑ παρόντων ἐπιδιδόντα.

χάρμα ἀδόκητον ϗ μέγα, 40. 31.

χάρμη, 36. 29. *præ gaudio.* Phocylid. v. 111. Apud Homerum reſtringitur plerumque ad *gaudium bellicum*; χάρμη γηθόσυνοι, Ιλ. ρ. 82. & ad ipſum bellum; μνήσασϑε χάρμης, Ιλ. δ. 222. Schol. ϑ πολέμου. χάρμη γὰρ ἡ μάχη, ὁ χαρὰ ἐμποιοῦσα τοῖς νικῶσιν.

Χαρωνίοισι, &c. 6. 24. De Charoneis foſſis aërem peſtilentem exhalantibus, lege Galen. Comm. 1. in lib. 1. Epidem. & Plin. lib. 2. cap. 94. & Strab. 636. B. ac 649. D. & Diog. Laert. in Zenon. 193. D. Edit. Lond.

χειμὼν, 18. 2. pro quo poëticum χεῖμα; χεῖμα τοῖσι τάδε πάθεα, 4. 27. ὡς ἴσῃ μίγα χεῖμα, 77. 35. χείμασι καρῃσὶ, 67. 31. χεῖμα, Homer. Od. ξ. 487. χείμαλος, Heſiod. Ἔργ. v. 448.

† χειρόγρλν [ϗ βελίτιδα] χειρὸν, 73. 32. Martialis [in lib. 1. Epigr. 99.] corripuit primam ſyllabam in *chiragra*; ſed H. Stephanus in Gr. Theſ. legit *chiragra*; nam in hujus vocis flexione poëtæ demunt ι; χιρὸν, Homer. Ιλ. ϑ. 289.

χειρονομίη, 129. 27. & 132. 31. & 147. 23. inter γυμνάσια, Hippocr. 364. 16. & 374. 3. Athen. 631. C. ἐχειρονόμων, Xenoph. 877. E. τοῖσι σκίλοισι ἐχειρονόμησε, Herodot. 238. 37. lege Euſtath. in Homer. 159. 39. & 957. 47. & Mercurial. Gymnaſtic. lib. 2. cap. 7.

χειρουργίη. De Chirurgiâ ſcripſit Aretæus, ὁ τῆς χειρουργίης λόγος), 128. 13. ὁ ϑ παρέοντος λόγος ϑ δὲ χειρουργίη, 99. 7.

χείρων, 56. 28. Homer. Ιλ. α. 114. οἱ φύσει χείρονες, 64. 18. χειρόνων χειρόνων, 64. 17. χείρων ϑ ὀφθαλμῶν, 140. 23.

χερσαίων, 150. 33.

χιασμὸν χήματος, 40. 8. i. e. κεχιασμένον χῆμα.

χλιαρὸν, 84. 28. ſcil. ὕδατι. χλιαρὸν ὕδωρ, Athen. 123. D.

* χλοάζαφον χροιὴ, 48. 12.

χνῦς ἐστι [τείχεος] τοῦ ἐλέφαντος, 77. 22. μάλλον ὁ χνῦς, Hippocr. 612. 28. χνῦς ὁ πρώτη ϑείξ ϗ λεπτὴ Schol. in Ariſtoph. 409. E.

† χολόδαφα ὕδατα, 19. 31. & 36. 21. χολόδαφοι τὸ πᾶν, 23. 33. * χολοδάψια πολλὰ, 140. 12. Nullam hujuſmodi formæ vocem à βάπτω uſpiam adhuc legi. Forſan poſſet reponi χολόδαφα vel χολοδαφία, nam legitur κοκκοδαφὴς.

* χολοειδὲς αἷμα, 52. 3. χολώδης frequentiſſimè occurrit apud Hippocr. & Galen. χολώδεα, 21. 1.

χονδρώδεα μόρια, 44. 36. χονδρώδη μόρια, Ariſtot. de partib. Animal. lib. 2. cap. 9.

χρεμπομυθίοισι, 15. 17.

χρέμψιος, 15. 26. ἀποχρέμψιες, Hippocr. 1251. B.

χρέομαι pro χράομαι. φυγῆτε ϗ ὁρμᾷ χρέες) ἐδέσϑε ἐ ἀηδέων, 29. 14. *fugit injucunda, appetit jucunda.* χρεόμενον φαρμάκοισι, 134. 25. *utendum eſt.* Ubi, quod occurrit, rariſſimè, Participium verbalis in -τέον vicem gerit. χρέω [*utere*] κλυσμῷ, 128. 34. χρέω ϑυμῷ, Herodot. 40. 28.

χρεὼ [*opus*] βελῆς, 136. 16. & cum acc°. χρεὼ βελῆς ἐμὲ καί σε, Homer. Ιλ. κ. 43. Schol. χρείαν Συμβελῆς ἐμοὶ ϗ σοί.

χρεὼν [*oportet*] φέρειν, 134. 6. & 140. 27. & 149. 17. χρεὼν ἐστι σε ἰέναι, Herodot. 10. 30. & (ſuppaudito ἐστὶ, utì apud Aretæum) χρεὼν μὲν μὴ λέγειν, Herodot.

Herodot. 192. 39. *ἰμὶ χρεὼν ἰκέσθαι*, Homer. Od. ε. 201. *χρεὼν* adverbialiter, quod rarum eſt; *χρεὼν* [*neceſſario*] *ὕδατι ἐπιγίνεσθαι*, 50. 21.

χρέος [*opus eſt* cum Nom°] *κυρὴ*, 86. 16. *χυλὸς*, 147. 11. utì & apud Latinos; *dux opus eſt*, Cicer. lib. 2. Epiſt. 6. ad Cur. & cum Gen°. *ἁλίης τῆ τομάχῳ χρέος*, 88. 22. *ὁ βίος τῷ πόνου ἐς ἀπόρρηξιν χρέος*, 45. 14. *χρέος ἐς θάνατον θανάτου*, 47. 16. *opus eſt morte ad requiem*; i. e. *non, niſi morte, relevari poteſt dolor.* Craſſus autem interpretatur, quaſi *θανάτου* regeretur ab *ἐάλω*, & *βραχείης ῥοπῆς ἁ χρέος*, *levi momento ad perniciem opus eſt*; ſic ferè Morelius in ſuis notis, *ſi morbo eo vel leviter tententur, lecto, in quo mortem obeant, componantur.*

χρὴ καλαμικλίδα, 82. 13. Aliquando *χρὴ* ſubauditur; *περιξωσίνας*, 44. 31. Rariſſimum eſt *χρὴ* pro *χρέος*; *χρὴ τὰ κάρτα δεμίσιν*, 75. 22.

χρηστός. σμικρὸν τὸ αὐτίκα [*ἄμεινον*] *τὸ χρηστὸν τῆ φύσιος ἢ τροφῆ*, 149. 18.

χείειν ἄλειφα σικυώτιον ἐς τὰς πόδας, 116. 18. at mox lin. 20. [*τὰς πόδας*] *χείειν ἀλείμμασι*. Sic & lin. 22. quæ ſyntaxis eſt magis in uſu; *τῆ χείσιν ἰλαίῳ*, Homer. Il. ω. 587.

χείσιες, 94. 18. & 144. 23. Sic enim legendum eſt pro *χρύσιες*. *ἔλαιον τῆ χείσιος*, Exod. xxv. 6.

χείσματα, 92. 34.

χρόν, 52. 5. *τῆ χρόας*, Ariſtoph. 98. E. & *χροιὴ*, Ib. lin. 21. Homer. Il. ξ. 164. Hippocr. 1181. A. *τῆ χρόιαν*, Ariſtoph. 189. F. Schol. *οἱ Ἀτθικοὶ παρεξωσίνει τῆ χροιάν.*

* *χρόος πᾶν ποικίλον*, 44. 23. *τὸ χρόος*, pro *colore* aliàs non legi. Sin id placeat, poſſet legi *χρόος* [*corporis*, utì Homer. Il. δ. 130. Schol. *ἢ χρωτός, ἢ σώματος*] *πᾶν.*

χρῶμα πιλιδνὸν ἢ μέλαν, 78. 37.

χρώζουσι, 51. 31. *colore imbuunt*, Ariſtot. in ultim. Sect. Probl. 9. *χρῶσαι, χρωματίσαι, μολυῶαι*, Heſych.

χρόος. διὰ [*πάθος*] *ἐκ πολλῶν χρόων ἴη*, 148. 10.

χρωτίζουσι, 104. 12. *χρωτίζειν*, 1248. G.

χρυσοειδέες τῆ χρυσιῶ, 52. 5. *χρυσοειδεῖ χρώματι*, Xenoph. 172. C.

χρῶμα ἰλαρὸν, 70. 18.

† *χύω*, thema rarius in uſu; *φλίσμα χύσει*, 130. 2. *χυθὲν*, 62. 3.

χυσῆσαι τῆ νοῦσον διαφθόρων μελίων, 74. 24. *quæ capiendo morbo ſufficiant.*

χωρίον, *locus*; *ἐπὶ ἓ χωρίῳ ἓ ἕρσῃ*, 38. 1. *τὸ χωρίον*, *cutis*, 96. 18. & *pars corporis*; *τῆ χωρίων*, 96. 3.

Ψ.

ψαμμία, 61. 5. & 62. 33. *arenulæ, minutiora calculorum fragmina.* *Θρύπτειν τὰ λίθον εἰς ψαμμία*, Alex. Aphrod. lib. 1. prob. 110.

ψαῦσις τῆ κεφαλῆς, 85. 6. *ψαύσιον*, 41. 2.

ψηλαφίη ποδῶν ὑαφὴς, 85. 6. & 88. 2. & 94. 26. & 116. 21. *ψηλαφίης*, Hippocr. 24. 13.

ψιδναὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κόμαι, θρῶαι, 78. 22. *ψιδνὴ λάχνη*, Homer. Il. ζ. 219. Schol. *θρῶα, μαδαρά.*

ψιδνὸς, μαδαρὸς, θρωόθελξ, Heſych.

ψιλὰ ἕδη καὶ χθόνιον, 78. 24. *ψιλοῖσι τρώμασι*, 82. 22.

ψίχες, 125. 13. *ψιξὶ*, 148. 18. *ψὶξ*, Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 40.

ψόφοι καθαπλόμβροι, 82. 16.

ψοφῶν cum accuſ°. [*χύλια*] *πλυσμὸν ψοφίοι*, 41. 15. *ſputum cum ſtrepitu exſpuunt.* Schol. in Ariſtoph. 131. B. *Μίνωιδος· ἐψόφησε τῆ θύρων ἐξιών.* Et neutraliter; *ψοφῶν*, Hippocr. 198. B.

ψύχω. ξυὸ τοῖσι ψύχουσι [*refrigerantibus partibus*] *κολοκυνθὶς καὶ πέπονος*, 148. 14.

† *ψύξις βρωμάτων καὶ ποτμάτων*, 16. 35. *ποδῶν*, Hippocr. 398. 31. *ψύξι κοιλίης*, 66. 15. *ψύξις*, 7. 25. *ψυκλικὸν*, 86. 34.

ψύχει ἥκιστοι σφυσμοὶ, ζμικροὶ, πυθροὶ, 36. 23. [Lege Editoris Not. in Var. Lect.] Quid ſi reponatur *ἰλύῃ*? nam 78. 27. *σφυσμοὶ σμικροὶ, πυθροὶ, ὅκως ἀφ' ἰλύος μέλις πεπόρθμοι*

† *ψυχροκρασίη ἀλυσίνης κρίσεσιν*, 132. 34.

ψυχροκρασίῃσι, 133. 10. *ψυχροκρασῆ*, Lexic. ex Plut. Erotic. *ψυχροκρασιῶντι*, Ariſtot. lib. 1. Probl. 29.

ψυχροσία, 21. 33. & 58. 1. *ψυχροσίαι*, 7. 27.

ψυχροσίαι, Plut. Symp. 6. Probl. 7.

* *ψυχροσαγὴς κοιλίη*, 66. 33. utì Editor in Not. ad Var. Lect. legendum monet.

Ω.

ὦ ἓ θώμαλος, 75. 7. *ὦ τῆ παρεύσης μεγάλης ἀνάγκης*, 134. 36. *ὦ ἓ θαύμαλος*, Lexic. ex Gregor. *ὦ τῆ ἀναισχυντίας*, Lucian. 202. A.

ὧδε εἶχε γνώμης, 38. 1. *mente bene conſtabat.* *ὕτως ἔχω δόξης*, Dionyſ. Halic. de Lyſ.

† *ὦκισθ' ἅλισθες*, 27. 22. Homer. Il. χ. 325.

* *ὠκυφόρῳ κακῷ*, 18. 21.

ὠμῆς ἰλαίης, 85. 16. *ὠμοῖσι λίνοισι*, 135. 19.

ὠμότερον τροφῆ, 51. 23. pro *ὠμοτέρῳ*. Lege hujuſmodi *ἀσυντάκτα* in voce *νόσος*.

ὥρη, de quatuor anni tempeſtatibus, 21. 16. aut de maturitatis tempore; *ἐφ' ὥρᾳ*, 135. 35. *καθ' ὥρην*, 84. 2. *ἐφ' ἑκάστης ὥρης*, 84. 3. *ἐπὶ τῆ ὥρης*, 130. 21. *ἐφ' ὥρης*, 102. 28. *ἐφ' ὥρας*, 122. 27. *ἐς ὥρην*, 124. 17. Sic *ἐν ὡρηίοισι χρήσεσι*, 136. 6. *ὡραῖος πεπέων*, 125. 22. *ὡραῖον τάριχος*, 133. 7. *ὡραίου τάριχος*, 150. 30. *ὡραίης οἰνάνθης*, 118. 26. *ὥρῃ τῇ ὡραίῃ*, 34. 9. & *τῇ καλλεῖ τῆ ὥρης*, 34. 11. *ὡραῖα ἀκροδρύων*, 150. 35. *ὡραίως*, 135. 37. *τὸ τοῖσι κακιστιῶσι καιροῖσι τῆ ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδῶσι*, Hippocr. 997. E. *ὥρεια πάντα*, Homer. Od. ι. 131. Schol. *τὰ πρὸς ἕκαστον καιρὸν ἐπιτήδεια. ὥρειοι*, 58. 9. *ὠρείων*, 24. 6.

ὡς pro *ὅς*, 33. 2. Vide Comment. de Dial. Aret. Litt. ω.

ὡς, cum ſuperlat°. *ὡς ὀξύτατα*, 23. 20. cum Indicat°. *ὡς οἷόν πορρωθῆναι τὸ ὄρσιον*, 128. 37. ſic 114. 20. cum Optat°. *ὡς ξυγχωρήσειεν*, 129. 4. cum Infin°. *ὑγρῶ ὡς δοκέειν*, 50. 8. *ὡς τᾶσαι*, 115. 30. *ὡς μὴ ἀθροισθέντα*, *μηδὲ πικρησθέντα*, 82. 8.

ὦσις. τῆ ὦσιος, 74. 18. *ὦσις*, Ariſtot. de Animal. Ingreſſ. cap. 2. idem ac *ὄθησις*, Alex. Aphrod. lib. 1. probl. 90.

† *ὠσμὸν τῆ σιτίων*, 93. 23. *ὠσμὸς, ὄθησις*, Heſych.

ὠτειλὴ ἀπέκλεισε, 71. 7. *ὠτειλῇ*, 100. 26. *ὠτειλῶν*, 68. 15. & 70. 35. & 71. 10. *ὠτειλαὶ πυκναὶ, παχεῖαι, τερέμνιοι*, 71. 5. *ἐς ὠτειλὼν ἰὸν*, 72. 32. *ξυμβῇ τὸ τρῶμα*, 134. 11. *ἥκῃ τὰ τρώματα*, 128. 7. *ἄγονται τὸ τρῶμα*, 123. 4. *ὠτειλὰς ἐς τῆ πῶρον ἄγειν*, 111. 13.

ὠφελείη, 103. 15. *ὠφελίης*, 96. 12.

ὠφελίοισιν ὕδὶν πυρετοὶ, 7. 8. ſic 22. 11. *ὠφελίου ὕδὶν*, 29. 30. *ὠφελίοι ὕδὶν*, 71. 15.

ὠφελούντων χείρω, 140. 24. *convenientibus deteriora.*

ὠχρὸς, 53. 19. *pallor.* Homer. Il. γ. 35. *ὤχροι, genus leguminis*, 139. 4. Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 9. cap. 40. in fine.

ὠχρότης, 7. 14.

ὠχροχλόκων, 42. 10. *ὠχροχλόκον*, Dioſc. lib. 4. cap. 42.

* *ὠχροξανθὸς ὡς χολὴ*, 71. 29.

ὤψ. ξύμπασι τιταίνῃ ὁ ὤψ, 94. 26. *οἱ ὄπες οἵδε*, 52. 8. *oculi.* Notandum eſt hanc vocem hìc eſſe maſculinam. At in ſingulari, *ὄπα, conſpectum*, Homer. Il. γ. 158. Schol. *τῆ προσώπου*; *τῷ προσώπῳ.*

In *ARETÆI* Indicem Appendix.

NEquid lector, in quo poſſit adjuvari, deſideraret; in Appendicem ſequentem conjiciuntur vocabula plurima, præſertim medica, quales ſunt partes humani corporis, morbi cum variis medicamentis, animalibus, vegetalibus, aliiſque ad philoſophiam naturalem pertinentibus; quæ pleraq; nomine tenus commemorâſſe hìc ſufficiet; pleniùs quippe in variorum authorum hanc materiam de induſtriâ tractantium operibus explicata. Inſeruntur præterea quædam Editoris obſervationes, ad quas in ſuis ad Latinæ verſionis oram notis aut alibi paſſim lectorem remittit.

Ἀβίβαιος· ἄληξις, 32. 5.
ἀβλαβὴς ὀπώρη, 102. 29.
ἀβρὸν ἰς τ διαιταν, 75. 37. ἀβρὸν, καλὸν, εὔθυδις, τρυφερὸν, Lexic. Voc. Herodot.
ἀγκῶνος ἄκρον, 78. 6.
ἄγονον σπέρμα, 64. 6.
ἄγρωστις, 89. 22.
ἄγχιστα, οἷς ἄκιστα, γράφω, 144. 11. ἄγχιστα, Hippocr. 393. 40. ἔστι μὲ ἔγλισται· αὐτὸς ϑ αὐλὶ ϝ μάλιστα τίθησι τ λίξιν, Erotian.
ἀγχόνη, 99. 16. & 100. 7.
ἀδῖνες, 60. 16.
ἀδίαιτον, 89. 22.
ἀδόκητος πληγὴ, 21. 33. οὐκ ἀδόκητον ἴσχειν, 59. 33.
ἀδρὰς διαίτης, 65. 27. ὀλίγον ἀδρότερον, 131. 28. ἀδροτέρως λαμβάνειν, 127. 27.
ἀεί̈ζων, 150. 10.
ἀείρει ϑ ἰς ὄγκον, 93. 36.
ἀθρόη φαλάκρωσις, 78. 23. ἀθρόον ἀσιλᾶν, 88. 22. κινῶν [αἷμα] 99. 16. ῥέῃ τὸ αἷμα, 97. 24. ἀθρόως ἐξιππάσησαι, 60. 8.
αἰδοίων ξυῶτασις, 3. 32.
αἰθάλης, 44. 15. αἰθάλη, ὅπερ ϗ λιβανὸς, Galen. Exp. Voc. Hipp.
αἰθέης ὠμῆς κρηδίη. 134. 33.
αἷμαλος ἀγωγὴ, 16. 3. ἀναλωγῆς διεφθορὰ, 107. 18. [αἷμα] σκεδαϑῇ, 61. 32.
αἰνόταλοι [πόνοι] 122. 10.
αἴρης ἄληλον, 102. 34. αἰρέων ἀλήτων, 118. 25.
αἴχιες, [vide poſtea inter conjectur.] 73. 17.
αἰωνίη νοῦσος, 94 14.
αἰώρη, 120. 26. & 90. 36. & 115. 1. & 116. 11. & 121. 31. ἀωρήνιλαι, 92. 19. ἀωρηθίνλες, μιλιωρηθίνλες, Lexic. Voc. Herod.
ἀκακία, 99. 26.
ἄκανθα τ ἀποδύλων, 43. 1.
ἀκάνθης τρώγα τὸ δάκρυον, 110. 12. ἀκάνθης Αἰγυπλίας, 110. 14.
ἀκάτῳ, 85. 9. ἀκάτοισι, Herodot. 282. 25.
ἀκηδίλω τ ϖλαφορᾶς, 87. 13.
ἀκμὴ τ πυρετοῦ, 107. 2. ἡλικίης, 94. 15. χρόνιος, 149. 12. [νόσου] 84. 27. ἀκμὴ πάθους, ἡ τ τὸ μέγιϑος δηλούνλων σημείων παρουσία, Erotian.
ἄκνιστον ἔλαιον, 96. 7. [πίμμα] 133. 18. ἄκνιστοι ἰγκέφαλοι, 102. 24.
ἀκρασίη τροφῆς, 67. 7. κοιλίης ϗ ϲότέρων, 48. 34. ἀκρασίη τὰ ὑγρὰ ἴσχη ϗ μέρεα, 63. 33. ἀκρατὴς τ ὑγρῶν [ὑγρὸν] 72. 22. ἀκρατὴς δίψος, 59. 10.
ἄκρεα ψυχρὰ, 112. 36.
ἄκρητον αἷμα, 109. 18. ἀκρήτοισι ὕδρασι, 24. 2. ἀκρητεσέρα μελικρήτου, 95. 26. οἶνος, 116. 2.
ἀκροδρύων τὰ ὠρᾶια, 150. 35.
ἀλαμπὴς πῦρ, 23. 19. σκλάμπει ὁ πυρετὸς, Hippocr. 15. 9.
ἄλγημα, 74. 27. ἀλγήμαλα· πολλάκις ϗ κατ' αὐτὸ ϝ νοσήμαλος ἐπιφέρει τόνημα, Galen. Exp. Voc. Hippocr.
ἀλεαίνειαζ ἡ κεφαλὴ, &c. 84. 17.
ἀλεσίνοον, 123. 18.
ἀλεγίζονλα τ ϑέρμης, 93. 9.
ἄλεσινὸς οἶκος, 95. 18.
ἀλεῆναι, 16. 1.
ἀλεξήμαλα, 106. 5.
ἄλες λεπλοὶ, 96. 8. ἁλῶν, 92. 12. ἁλσὶ, 106. 16.
ἀληλισμένη κέφαλὴ, 85. 32.
ἄληλον κρέμνον, 93. 6.
ἀλθαίνονλα τ γαςέρα φάρμακα, 147. 13.
ἀλθίξον ϑ, 69. 21.
ἄλκια ἄλκεα, 72. 26.
ἀλκιμοκάρδιος τ ῥίζης, 145. 20.
ἀλκυονίδι ϝ λίνῳ, 150. 11.
ἁλόης, 108. 25. ἁλόαι, 145. 15.
ἀμαρακίνῳ ὀκρότῳ, 84. 36.
ἀμαρωλῶ, 91. 19. τ τ ἀμαρωμάτων εἴδεσιν, Erotian.
ἀμαυρὸι πυρετοὶ, 114. 34. τὰς ὄψιας, 61. 34.
ἀμβλυώπης ϑ τὸ ξηρὸν, 87. 27.
ἀμβλύωμαλι. 4. 25. & 95. 21.
ἀμβολὴ χωρίου ϗ γνώμης, 38. 5.
ἀμμωνιακὸν τὸ ϑυμίημα, 150. 17.
ἀμοργὸν, 136. 23. ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποτάθμη ϝ ἐλαίου, Erotian.
ἀμύγδαλα πικρὰ, 102. 13.
ἀμύσσον τὸ χολῶδες, 52. 32. ἀμύσσει, 147. 8. ἀμύσσει, παρόσσει, ἐλκοῖ, ξύει, Lexic. Voc. Herod.
ἀμφιβλάσει τὸ δέρμα ὑ συκίη, 106. 22.
ἀναλαλλίδος, 131. 20.
ἀναγκαῖον ἄνω, 101. 32. [αἷμα] 15. 13. ἀναλωγὴ φλεγμάτων, πλυίλων, 101. 31, 23. τροφῆς ἰς τὸ ἴσον, *diſtributio*, 51. 22.
ἀναδιδοῖ τ ϗχλῳ ἰς τ ὄγκον, 66. 28.
ἀναίδοσις πίψος, 54. 9. & 78. 14, 15. 53. 21.
ἀναιρῇ δέρμα πᾶσα, 116. 25.
ἀναισθήτιος ἀμφιχύσης τ ἀνθρώπου, 92. 4.
ἀνάκλησιν ϝ σαρκὸς, 128. 33.
ἀνάκλιτον σθένος σὺ διφρῷ, 92. 19.
ἀναλαβεῖν, *digerere*, 61. 13. ἀναλαμβάνειν πᾶσα κρῇ, 86. 35. ſic 108. 36. ἀναλήφθω τάδε κρωλῇ, 113. 30.
ἀναλίσκειν βραχὺ σιὼ ἄρλῳ, 87. 6.
ἀναμαχίσασϑ τ κακοσιτίλου, 146. 7.
ἀνάπαυλαι τ καμάτων, 132. 13.
ἀναπνεύσωσι σμικρὸν, 106. 9. ἀνέπνευσε τ νόσου, Sophoc. Ajac. v. 275. ἀνάπνευσις, *recreatio*, 117. 6. *reſpiratio*, 112. 25.
ἀναχειτὸν, 128. 24.
ἀναφέρῃ τ αἴθησιν, 90. 21.
ἀνδάνει ἐμοὶ, 75. 17. Hom. Il. α. 25. ἀρέσκῃ, Erotian.
ἀνδρόχυλον, 150. 10.
ἀνέλικλοι ϖέπαλοι, 135. 10.
ἀνεφίες ὑπέρλω τὸ ἕλκος, 72. 31. vide & 69. 24. & 70. 5, 35.
ἄνηθον, 83. 36. & 85. 18. ἀνήθῳ κόμῃ, 144. 21. ἀνηθίνῳ [μύρῳ] 88. 35.
ἀνθέμιδος ἔλαιον, 144. 23.
ἀνθερεῶνα, 93. 29.
ἀνθηρὸν φλέγμα, 13. 30.
ἄνθρακος, 9. 2.
ἀνιᾶσι τὰς σφιγξίας, 144. 19. τ κοιλίλω πόνον ἀνίᾳσι, 146. 26. ἀνίες ϑ τὰ μέρεα, 121. 14. ἄνισι τ κύμινος, 122. 29. [πίσιος] 95. 23. τ μερίων, 112. 19. ἐπ' ἀνίσοι, 75. 28. ἄνεσοι τ βίου, 75. 36.
ἀνίσου καρποὶ, 130. 8.
ἀνλιλεγχῳ, 128. 10. leg. ἀνλιλεγέτω.
ἀνομοίῳ ἐν ὁμοίου ἄεσσον, 150. 17.
ἀνοχῆς. Vide ὑμῶ.
ἀνλιρρέψασαι ϲικύαι, 125. 12.
ἀντίπασιν τ χυμῶν, 92. 7. τ ὑγρῶν, 106. 8. τ [σικύης] 93. 8.
ἀνωδύνων φαρμάκων, 117. 26.
ἀνωλίρη ἡ [φλὲψ] τ δε, 108. 6. ἡ ἀνωλίρω, 108. 7. εἰ ϑείης ἀνωτέρω, 96. 13.
ἀνωφελὲς λύσει, 90. 35.
ἀπαλλαγῶσι, *ex morbo convaleſcere*, 50. 24. & 54. 25.
ἀπαναλωθῇ τὰ ὑμῶια, 16. 12.

IN ARETÆI INDICEM APPENDIX.

ἀπαρκεῖν ὀλίγον, 87. 10.
ἀπασσάμενος πυρῷ, 38. 25.
ἀπαυδήσῃ τὰ ἄκεα, 151. 7. πρὸς τὸν τόμαχον, 96. 33. sic 102. 8.
ἀπλοὺς τ' ἐργάλῳ, 96. 37. ἀπλοΐσις ἢ ἀφέσεις, 75. 13.
ἄπτεσθαι ὁ Σάκαλος, 29. 5. ὁ ῥαγὰς, 58. 33. ὁ ξυμφορὴν, 73. 8.
ἀπτόλεξαν [vid. Indic. præced.] ἀπτολέξαμεν, ἐπιτέταμεν, Erotian.
ἀπυλέω. τὸ ἀρχὴν ἀπύλεσεν ὁ ἀστελὴς, 71. 7.
ἀπυλαμβάνει. ἀπολελημμένον, vid. Indic. præced. & multa apud Erotian.
ἀπυμάξασθαι, 90. 13.
ἀπυπλεξίη, 39. 7. ἀπυπλεξίης διεμπτέα, 91, 14. ἀπυπλεξιοῖσι, 94. 17.
ἀπυπλινόμενα, 44. 26.
ἀπερῇ ὁ ἄνθρωπος, 72. 34.
ἀπερία γνάμης, 13. 29. ἀπιλωγᾶς, 14. 15. ὑπ' ἀπερίης, 114. 6.
ἀπιπᾶσαί τι τ' χυμᾶν, 97. 21.
ἀπτάρι κὴ ἀνθολκῇ, 93. 31. ἀπτασιν κ' ξυναλωγὼ, 123. 15.
ἀπτέρφοι ἐς πάσλα, 66. 1. ἀπτερφὴ κ' μῖσος γδυμάτων, 64. 30.
ἄπτιαζ οἷνα ὑπερῳᾶς, 113. 1.
ἀρμιτίρη ἐ μικρητίρη βυξ, 47. 1. ἀρμιότιρον τ' ϑώρηκα, 43. 8. τὸ ἁρμὸν ὠμοϑέτου, 74. 14. ὀστέρων, 71. 7. σώμαλος, 114. 12.
ἁρμὸν τὰ μέρια, 107. 10.
ἁρμώτις, 107. 22. πυκνότηλι τ' ἁρμώσιος, 114. 17. ἀλαλάσιος τ' ἁρμόσιον, 45. 15.
ἀργιλώδεις, 61. 23. φύσαι, 66. 22.
ἀρῖξαι ἀρχομένῳ [καιρ'] 78. 3. sic ἀρύγων, 96. 21.
ἀρθρα παχία, 42. 24. ὑπερῳᾶ, 42. 37. ἀρθρῖτις, 77. 31. ἀρθρίτιδος διεμπτέα, 148. 1. ἀρθριτικοῖσι, 148. 8.
ἄρκλα τίαλι, 150. 16. πρὸς ἄρκλον ὁ οἶκος, 114. 1.
ἀρυγλώσσα χυλὸς, 109. 23.
ἀρσις. πρὸ τ' ἄρσιος, 104. 5, 12.
ἀρτιμισίη, 95. 30.
ἀρτηρίη ὁδὸς [ἀναπνοῆς] 13. 6. ἀρτηρίης ἄκρης, 6. 12. τρηχείης, 14. 30. [& 98. 27.] παχείης, 15. 30. & 119. 26. ἀρτηρίαι διπλαῖ, &c. 128. 8, 9, 11. & 134. 2. ἀρτηρίης ἐξαίας νύσσι, 119. 23.
ἀρτίσκος, 150. 1, 3. Paſtillorum ex viperarum carne præparationem tradidit Galenus Tom. 2. p. 142. l. 11. item Paul. Ægin. lib. 7. cap. 11. ubi verba his Aretæi ſimilia invenies.
ἀρχή τις πάθη, 40. 2. ξυμπαθίη τῇ ἀρχῇ, 2. 17. τῆσι ἀρχῆσι, 4. 15.
ἀρχὸς περιττὸς, 63. 3. τὸ χαλεπὸν ἀγχῦ, 93. 35. leg. ἀρχῦ.
ἄτακρον, 120. 15. ἀσάρκῳ τ' ῥίζης, 140. 28.
ἄτμος ἀναπνοὴ, ἀσαφὴς, 29. 5. σὺν ἄσημον τῇ ἀφῇ, 72. 37. ἄσημα πρόσωπα, 76. 21. ἀσήμως κυφίσμως, 83. 27.
ἄϑμα, 46. 4. ἄϑματα ἀρχαῖον, λεῖον, κιρχνώδες, 47. 4. ἄϑμα ἡ ἀναπνοὴ, 54. 19.
ἀτρὶς ἐς ὄλεθρον πάθος, 33. 11.
ἀτρίτλω, 54. 22. & 56. 21.
ἀτραφέσι, 130. 16.
ἀτραφίδος ἀγελίης, 90. 23.
ἄτρε λούκος, 110. 2.
ἄτραλλον, 108. 29. ἄτραλλος, 138. 17.
ἄτρεμον, 30. 4.
ἀτρὲς, 21. 10. & 56. 18.
ἀτρεμίος [vid. Indic. præced.] ἀτρεμίοις, δυσμεταβλήτοις, Erotian. ἀτρεμίσαι, δυσμεταβλήτους ποιῆσαι, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἀτμώδεα, 96. 9.
ἄτροφοι τροφαὶ, 125. 20.
αὐλακες μέλαιναι, 79. 10.
αὔξη ἐπὶ μᾶλλον τὰ δεινὰ, 42. 8. αὔξησις τ' ἴσθου, 101. 24. φύσιος, 112. 18.
αὖοι τὸ σκληρὸν, 54. 17.
αὐταρκίης γνῶμα δυνάμεως, 83. 31.
αὐχὴν ἀγκύλος, 3. 15. ὑποσκόλιος, 42. 23. ἀλγείων τ' ἐν τῷ αὐχένι ἀλγήσασις, 3. 29.
αὐχμηρῶν μίξιν, 85. 36. τῷ αὐχμηρῷ ξυνέχειν, 114. 11.
ἀφειδέως αἱμάσσειν, 93. 16.
ἄφισις ἐς ὕπνον, 133. 19. νοσήμαλος, 138. 19. ἀφίσιες ἀπλώιες, 75. 14. ἀξυλήλοι τ' ὑγρῶν, 69. 16.
ἀφιλίης κ' βλαύψιος, 96. 12.
ἀφιψηθεῖσα, 84. 37.
ἀφίψημα, 124. 15. & 101. 22.
ἀφιψήσι, 122. 29. Vide Not. ad Var. Lect.
ἄφϑαι, 8. 33. ἄφϑα λίγνῃ ἐξανθημάτων ἐδὼν αἱ τὰ τ' παιδίων τόμαλα μάλιστα γινομένων, Erotian.
ἀφίσιν, 44. 36. & 48. 5. & 73. 17. ἀπτῇ μᾶλλον ἐξ ὀσίων, 134. 8. ἀπτοῦσι μᾶλλα, 79. 35. ἀπτέας χιτῶν, 69. 20.
ἀφόδῳ κ' ὄρεσι, 34. 17.
ἄφυκλος ἡ νοσος, 70. 27. [Vide & 53. 27. & 121. 33.] ἀλφοχὼ, 76. 3.
ἀχλυς, [Vide Indic. præced.] De hâc voce multa apud Erotianum.
ἄχνας, 82. 18. ἄχνη [κνίδης] 90. 9.
ἄχρων [ἀκρέμα] 64. 6.
ἄψινθος. τ' ἀψίνθου χυλῷ, 140. 20. ἀψίνθιον, 120. 15. ἀψινθίῳ χυλὸν ἢ κόμῃ, 86. 36.
Βάκχαρις τὸ Αἰγύπτιον, 123. 32. βάκχαριν, Hippocr. 215. 19. βακχαρίῳ [ἰλαίῳ] Id. 269. 43. βάκχαριν, Cephiſodor. apud Athen. p. 553. βάκχαρις εἶδος βοτάνης κ' μύρου, ὃ κ' Ἀριστοφάνης μίμνει, Erotian.
βαλάνοισι, 86. 4.
βαλάνῳσιν, 180. 14.
βαρυόδμῳ, 96. 7. βαρύοδμα, 96. 9.
βάτου ῥίζαν, 109. 27. & 110. 4.
βδέλλας, 147. 4.
βηξ ἀτελὴς, 23. 24. βήσσησι πυκνὰ κ' σκληρὰ κ' ἀτελέα, 42. 18. βεχία, 104. 26. βηχώδεα, 111. 9. tuſſim moventia.
βησσᾶ. τῇ βησσᾷ, 98. 16. Rutam ſylveſtrem vocant Syri Beſaſa, Dioſc. lib. 3. cap. 53. Aliqui rutam ſylveſtrem Moly vocant, alii Harmala, Syri Beſaſa, Ætii Tetrab. 1. Serm. 1. ſub literâ M. At ἁλῇ τ' βησσᾷ, hìc ſignificat linimentum è rutâ ſylveſtri, i. e. βησσᾷ, multiſque aliis compoſitum. Hujus medicamenti ſæpius mentionem facit Alex. Trallian. lib. 4. cap. 1. & virtutes ejus contra hunc ipſum morbum, de quo hìc agit Aretæus, egregias eſſe narrat; ibidémque ejus formam & compoſitionem tradit. In anginæ curatione idem linimentum laudat Paul. Ægineta, lib. 3. cap. 27. Ejuſdem præparationem tradit Galenus, tom. 2. p. 244. l. 8. &c.
• βησσίνῳ φάρμακον, 140. 30. ἡ [ἀντίδοτος] ἔ βησσίνῳ, 145. 23. & 134. 29. & 138. 33. τ' βησσίνῳ [leg. βησσίνῳ] καλαμῴδης, 121. 29.
βλαστήματα ἰόνθοισι ἴκελα ὠφύει, 129. 35. Hippocr. 1136. D.
βλίφαρα τὰ πολλὰ διίσχοντα, 3. 20.
βλίτον, 84. 2.
βολβοῖ, 95. 6. βολβοὶ ὠμοὶ, 114. 22.
βυβώνων ἔντασις, 29. 32. βυβῶνες οἱ λοιμώδεις ἅπαλοι, 18. 29.
βύπρησις, 58. 6. βυπρήσει, 27. 31. Vide Æginet. lib. 7. ſub lit. B. Æt. Tetrabib. 4. Serm. 1. cap. 50. Galen. tom. 2. p. 150. l. 7.
βορβύλων ἀγελίων, 108. 37.
βορύγχος, 9. 35.
βορχίων, 43. 1. ξυωλκαὶ μυῶν βορχιόνων, 21. 7.
βορχὺ οἶνον, 136. 34. ἀλῶν, 139. 20.
βορύγκος, 17. 23. βορυγκίζον, [vid. Not. ad Var. Lect.] 45. 23.
βορμῶδες, κάκοδμον, 17. 36. βορμώδεις ἰδρώτες, 23. 29. φύσαι, 67. 22. τ' ὀσμὴν, 52. 23. βορμώδεα ὕδατα, 50. 29.
βρύον, 148. 16.
βρυλίων πόμα, 9. 23. & 68. 19. Potionis genus, quod fit ex hordeo & quibuſdam radicibus. At pro βρυτίων ῥυτίων legi vult Gorrhæus in Def. Med.
βύθιον μύζοντες, 56. 28. βυθίοισι ἰχθύσι, 129. 20.
Γάλα ἄχολον, 140. 22. γυναικὸς νεοτόκου κ' κυσθλίφου, 115. 3. τ' βοὸς, αἰγὸς, 120. 20. ὄνου, 140. 22. ὄνου μὴ παλαιοτόκου, 115. 4. μήλων, 140. 32. ἵππου, ὄϊος, 121. 21. ἐδὺ πρὸς ἀφύας, &c. 132. 9.
γαλεοὶ σκυλακίδιοι, 134. 33.
γαργαλισμὸς ὀρτηρίης, 8. 16. ὑπερώης, 15. 11. γάργαλος κ' γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τ' παχυλυσῶν γυναικῶν ἐλημμβύης τ' λίξεως· ὡς ἔ Ἀριστοφάνης Γηρυλάδῃ, κ' Δίφιλος ἐν Δαναΐσι, Erotian.
γαργαρεὼν, 7. 15, 35. τὸ κύριον ὄνομα τὸ ὑπὸ τ' ὑπερῴῃ τῶν λίγγ. ἡ δ' σαφυλὴ κ' ἡ κιονὶς κ' ἡ ἰμὰς πάθη εἰσὶ τ' γαργαρεῶνος. γαργαρεὼν δ' ὀνομάσθη ἀπὸ τ' γινόμβου γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτῆς ἀρτηρίας, Erotian.
γάρῳ, 88. 28. Vid. Cœl. Aurel. p. 358.

γαστὴρ,

IN ARETÆI INDICEM APPENDIX.

γάστρες, 23. 29. & 116. 23. *τιτανίῳ γαστρὶ*, 14. 7.
γλουτῶν] *σπάσεις*, 124. 23.
γλουτὸς, 3. 16. *γλοῦν τ κάτω, τ ἄνω*, 5. 4, 5. *γλοῦς παλλομένη*, 5. 12. *ἐπὶ τέρμοισι πιπτούσῃ*, 5. 26. *γλοῦσι*, 78. 34.
γναφιλίσησι, 29. 16. & 72. 19.
γῦ Σαμίη, Λημνίη, Σινωπὶς, 99. 26. *Ἐρετριακὴ*, 110. 2.
γύλαρζα, 110. 10.
γλαυκίνῳ λίπαϊ, 88. 36.
γλήχωνι, 89. 19.
γλῆτον, 74. 27.
γλῶσσα πεφυκέναι, 3. 18. *περιτὸν ὑπὲρ ὀδόντας κὴν χιλίαι*, 7. 2.
γναθῶν τ ἔσω, 6. 13. *μυῶν τ τὸ γναθοειδὲς*, 4. 14. *γνάθων τὰ λεπτὰ*, 42. 30.
γογγυλίδες, 130. 17.
γονῆς ἀπέκρισις, 3. 35. *γόνιμα μέρεα*, 63. 33. *γονοειδὲς, τὸ ὅμοιον γόνῳ, τυτίσι ἀπέρμασι*, Erotian.
γονόῤῥοια, 63. 33. *γονορρόιης διεγερτέα*, 145. 4. *γονόῤῥοιαν γυναικείαν*, 72. 22.
γόνυ, 5. 34. *γόνασι*, 5. 33.
γυναικήϊα, 28. 28. *γυναικηΐων τόπων*, 29. 10. *γυναικηΐοισι χώροισι*, 123. 34. *γυναικείοισι*, de quibus se scripsisse testatur, 91. 10.
γυπὸς ἰγκέφαλος, 134. 32.
γύψου ὀπτὸν, 114. 14.
Δακτύλους τρόφων, 70. 1, *δακτύλοις πόδος*, 25. 7.
δάκτυλοι μεγάλοι χειρῶν ἢ ποδῶν, 2. 17. *καμπύλοι*, 21. 7. *δακτύλων μικρῦ ἢ ἀντίου*, 108. 10.
δαύκου τῦ καρποῦ, 119. 10.
δάφνης τῦ καρποῦ, 98. 10.
δίεσ] *δρόμου*, 86. 30. *δίεσ] ἀναπνοῆς*, 115. 4.
δεινοὶ ἀπόκτονοι, 5. 35. confer 86. 24.
δισμὰ τ ἄρθρων νίσσειν, 74. 3.
δίχεσθαι, *permittere*, 92. 21.
Διὰ τ Αἰγυπτίας ἀκάνθης τραχίσκων, 110. 14. Horum pastillorum forma traditur à Paul. Æginet. lib. 7. c. 12.
βησατᾶ, 98. 16. Vide suprà suo loco.
Διὰ δ καρπῦ τ δάφνης ἐπίπλασμα, 145. 20. cujus emplastri forma invenietur in Cels. lib. 5. cap. 19.
δι' ἰχθύων φάρμακον, 117. 28. & 150. 5. & 121. 29. & 145. 23. Omnia, quæ ad hujus medicamenti formas vel vires pertinent, fusè enarrantur à Galeno, tom. 2. p. 220, &c.
Διὰ ἠλίκης τραχίσκων, 110. 14. Vide Paul. Ægin. lib. 7. cap. 12.
Διὰ θερείων ποικίλη, 134. 28. & 146. 13. 147. 16. uti modò *δι' ἰχθύων*.
Διὰ τ καυθαρίδων [φοινιξὶς] 143. 13.
Διὰ τ φύλλων δ μαλαβάθρου, 123. 33. De hôc unguento vide Dioscor. lib. 1. cap. 76. & de foliis, cap. 11.
Διὰ τ μώρων, 98. 15. Hujus medicamenti compositio peti potest ex Alex. Trallian. lib. 4. cap. 1. & Galen. tom. 2. p. 242.
Διὰ τ ὀπωρίων, 144. 2. Hoc medicamentum descriptum invenies in Galen. tom. 2. p. 277. l. 29.
Διὰ τ δύο πιπερίων, 145. 22. Vid. Paul. Æginet. lib. 7. cap. 11.
Διὰ ζειᾶς δ θηλέος φάρμακον ποτὸν, 145. 22. Vid. Galen. tom. 2. p. 446. l. 50.
Διὰ τ σπερμάτων [ἐπίθεμα] 147. 5. Hoc ab Ætio peti potest, Tetrab. 3. Serm. 2. cap. 9.
Διὰ τ σπερμάτων [μάλαγμα] 119. 6. Hoc inveniri potest in Paul. Æginet. lib. 7. cap. 18. vel Galen. tom. 2. p. 411. l. 15.
Διὰ τ φυσαλλίδων φάρμακον, 140. 30. *φυσαλὶς*, nucem vesicariam nonnulli, alii vocant halicacabum. Pastillum ex halicacabi radice compositum descripsit Galen. tom. 2. p. 388. l. 10.
Διὰ τ χελιδόνων, 98. 16. Hoc medicamentum peti potest ex Galen. tom. 2. p. 244.
χυλῷ ῥοὸς, 98. 16. Vide postea in voce *ῥοός*.
Διαβάθρη, 59. 28. Lege Conjectur. paulò pòst.
Διαβήτης, 59. 26. [Vid. Not. in Var. Lect.] *Διαβήτιον παθῶν*, 59. 4. *Διαβήτου διεγερτέα*, 143. 1.
Διαβιβρώσκω. *διεβρώθη ἡ κύστις*, 100. 25.
Διάβροχοι οἶνῳ ψωμοὶ, 113. 9. & 116. 3. *Διάβροχον ἄλφιτον*, Hippocr. 355. 36.
* *διαδέσμοι*, 100. 8.
διάδοχον λύσασιν, 141. 10. *Διαδοχὴ*, 71. 18. & 75. 7. & 76. 3.
Διαδέρασι τ ὄλιθρον, 119. 15. *Διαδέλῶσι*, 114. 25.
Διαλιψίος, 109. 15.
διαλλὰ ξυνὰ, 63. 17. *ξυνάθες τῷ καυλῷ*, 133. 30.
Διαλύσιμα, 98. 12, 17.
Διακρητέον περίας, 94. 27.
Διακρίσιμος φυσίαι, 115. 12.
Διάλυσιν ταύτη, 104. 27. *διάλυσιν τ θρόμβων*, 122. 15. *Διαλυτικὴ* [τροφὴ] 101. 27. *Διαλυτικὰ πρὸς σιτία*, 107. 4.
Διαπλασμάτια σπίλια, 3. 13. Hippocr. 37. 48.
Διαπνοὴ δ θώρηκος τ θερμῷ, 114. 9. *διαπνόιον φλέγμα*, 130. 3. *διαπνέοντα τὸ σπλῆνα*, 131. 6. *διαπνεόντων φλεγμονῆς*, 26. 27. *διαπνοὴ πολλὴ*, 11. 21. vide 15. 23. *ἀτμῶν*, 86. 5. *χυμῶν*, 150. 22. *ἐς διαπτολὼ ἐξαλμίζειν*, 88. 33. *ἄγαν*], 141. 10. *διαπνοὴ δ ἀκαπνοῦ*, 147. 22. *διαπνοὰς ὑγρὰς δ ξηρὰς ποιέειν*. 120. 23.
Διαῤῥήγνυσα, 71. 10. *διάῤῥοια*, 66. 11. & 67. 7. & 70. 34.
διαστάθη] *ἄχνη*, 114. 13.
διαστομάτη, 112. 6.
διαστρέφεται γνάθοι, 94. 25. *τὰ ὄθια*, 94. 27. *τὰ διάστροφα τ ὄψιος*, ibid.
διάφορσμα, 23. 23. *τὰ νέρθεν δ διαφορήματος*, 23. 16.
* *διαχρίσεσι*, 86. 4.
διάχυσις, 35. 26. *animi relaxatio*, Cœl. Aurel. lib. 1. cap. 5. & lib. 3. cap. 8. *ἰάνθη*, Homer. Ιλ. α. 103. & Ιλ. τ. 174. Schol. *διεχύθη, διῤῥάθη*.
* *διαχωρητικὴ τροφὴ*, 88. 24. *διαχωρητικῷ ζωμῷ*, 117. 34.
δίδυμοι, 128. 23. *διδύμων κριμαστῆρες*, 22. 29. *διδύμοισι ἕλκεσι* [νέφροι] 60. 17.
διέξοδος, 140. 24. Hippocr. 39. 55. *διέξοδον τ κάτω*, 139. 12. *τ κοπρίων*, 84. 2.
διλωτικὰ, 2. 8. *διλωτικὸς ὕπνοι*, 26. 20. *διλωτικὴ βάσσυσι*, 17. 22.
δίκλαμον τὸ Κρητικὸν, 89. 21. *ἡ δίκλαμος*, Dioscor. lib. 3. cap. 37.
δίνῳ ἀμφὶ τ κεφαλῇ ἰλίασ], 33. 21. *δῖνοι*, Hippocr. 399. 10. *δίνῳ, σκότωσις· ὡς φέρεσθαι δοκεῖν τὰ ἁρμόσαντα δ σκοτώδους ταυτὸν σημαίνῃ, δ ἡ σκοτόδινος*, Erotian. *δίνησις*, 135. 16.
δίοδος δ πύου, 140. 25. *τ αἱμορροΐδων*, 106. 12. *διὰ τῆς θώρηκα ἐμφυσήσεως*, 7. 7.
διυρητικὰ, 83. 36.
διπλόη, 69. 20. *μίσφι διπλόης*, 129. 23. *διπλόης ὑπείρης*, 73. 16.
διπλῷ αἰγείῳ, 96. 7.
δίψας τὸ ἐρπετὸν θηρίον, 60. 2.
διώκει κάτω τ ὑσίῃσι, 123. 30.
δοκίη [*similis sit*] *πως τυμπάνῳ*, 56. 19. [*opportunum videatur*] *τάμνειν*, 92. 4.
δόλιχοι, 130. 4. *piscorum genus.*
δορκάδων, 138. 26.
δοχεῖον ἀσκίτῃ τὸ αἰδοιόμιον, 143. 5.
δραχμῆς ὀλκῆς ἥμισυ, 89. 24.
δρεμὺ πῦρ, 26. 12.
δυνάμεις, 134. 30. *medicamenta.*
δυσαλθὴς, 40. 34, 35. *νοῦσος*, 53. 24. *δυσαλθία ἕλκεα*, 50. 18. *πλεῖστον δυσαλθῆ*, 32. 22. *δυσαλθὴς γάλα*, Anthol. lib. 1. cap. 33. Epig. 1. Nicand. Alex. v. 12.
δυσίλπιστον, *ὀλίθριον*, 96. 21.
δυσιλιγξίη, 53. 28. & 68. 7. & 35. 6. *δυσιλιγξίηι*, 74. [τὰ] *δυσιλιγμώδεα*, 48. 30.
δυσκρίτης ἄτερ, 62. 32.
δύω. *δυοῖσι τοῖσι πρώτοισι*, 13. 4. *δυοῖν μιγάδιν*, 56. 31.
δύω. *ἔσω δύεσ]*, 73. 22.
Ἐγχυλάτω δ ἔξω ψύχεσ, 75. 21.
ἐγκαλινδέεσθαι, 130. 29. *ἐκαλινδεῖτο ἐν ταῖς ὁδοῖς*, Thucyd. 132. D.
ἐγκεφάλου διασφύξιες, 132. 20.
ἐγκοιλῆ, 137. 31. & *ἐγκυβερνίη*, 33. 23. Vid. Not. ad Var. Lect.
ἔδρηπε κὴ κύσις, 63. 4. *τ ἕδρῃ δάκνει*, 68. 32. *ἡ ἕδρης ἔξισα]* *ἡ ὑσίρη*, 73. 7. *ἡ φύσις*, 136. 25. *ἡ ἕδρης ἔασι οἱ ὑδρωπιώδεες*, 56. 16. *ἑδρῆσιν ἴζειν*, 149. 13. Vid. *ἑδρείως* in Erotian. *ἑδρέσης τ δωμάτων*, 128. 34.
εἰλεοὶ, 22. 10, 14. & 21. 20, 15. *εἰλεῷ κὴ τρόφῃ*, 67. 15. *τρόφοισι κὴ εἰλεῷ κώλου*, 144. 15. *εἰλεὸς διεγερτέα*, 116. 31. *εἰλεώδεσι*, 21. 32. *τὰ εἰλεώδεα*, Hippocr. 1077. G.
εἰλίξασθαι *ἐλέοισι*, 92. 26.
εἰρύη] *ἄνω ὑπερόνδεια*, 85. 26. *εἰρύει], ἕλκει]· ὡς κὴ Ὁμηρος; νεκρὸν γ' ἂν εἰρύσσαι*, Erotian. *νεκρὸν γὰρ ἐρύσσαι*, Ιλ. δ. 467. & *αὖ ἐρύσσαι*, Ιλ. Θ. 325. *ἕλκειν*

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

ἑλδηλεῖ, 76. 22.
ἑλδύω. ἑξέδυ ῥινὸν, 80. 8.
ἑλκόπλειν τὰς ἀρτηρίας, 131. 17.
ἕλκεσις κοιλίης λάυκῆ, 51. 32. ϖ̃ ὸ τῇ κοιλίῃ, 86. 6. πρὸς ἕλκεσιν νικερῶδες ἔπλεγμ, 88. 11. πλάθεῖ κ̓ ποικιλίῃ ὀκρείσ⊙, 151. 3. ὀκρείσιες, 68. 22.
ἕλκισμα, 95. 1.
ὁμαγέον [Vid. Indic. præced.] Legitur hæc vox apud Plat. Tim. 72. C. ubi πηλὸν vocatur ἕτοιμος ὁμαγέον.
ἕκπλωσις, 73. 13.
ὁκτυρᾷ, 98. 8.
ἔκτασις, 36. 33. ὁκταπλικοὶ, 13. 33.
ἔκλασις. ἐς ἔκλασιν λίθου μίλια, 40. 20.
ἐλαίης ὄμφακ⊙ λίπαϊ, 84. 16. ἔλαιον λιπτὸν, &c. 102. 10. ἐλαίοισι, 84. 21. γλυκίνῳ ϖ̃ πρασίνῳ, 95. 29. πυρηνίνῳ, 94. 29.
ἐλίσσει ϖ̃ φύσιν τὸ αἷθρον, 112. 9.
ἐλελισφάκου, 125. 14.
ἐλίφας θηλέον, 76. 9. ἐλίφαπι τῷ πάθεῖ κ̓ τῷ θηλέῳ τῷ ἐλίφαπι, 76. 7. & 149. 5. ἐλεφαντίασις, 76. 5. θεραπεία, 149. 2.
ἔλκεα ὸ τοῖσι παρεμφυσίοισι, 8. 29. Αἰγύπλια κ̓ Συρεμκὰ, 9. 24.
ἐλκύσῃ ἄνωθεν, 99. 18.
ἐλλίβορ⊙ λάυκος, μέλας, 151. 1.
ἔμβαμμα δύσόμαχον, &c. 133. 4. δι' ὄξι⊙ κ̓ κυμίνου, 135. 29. & 150. 30. Ἐμβάμματος formam tradit Trallian. lib. 7. cap. 14.
ἐμπλάσειν, 85. 20. & 129. 30.
ἐμπιπαρμῷλῳ ὀστέοισι ὀδυνίλῃ, 75. 11.
ἔμπυος, 25. 28.
ἐμπλάσειν ϖ̃ κεφαλῇ, 90. 33. ἐμπλάσρασι, 108. 26.
ἐμπροσθότονον, 4. 20.
ἔμπλυσις, 14. 25.
ἔμπυ⊙, 10. 28. χῶρος, 99. 30. ἔμπυοι, 43. 14.
ἐμπύη, 41. 33.
ἐμπυήσῃ θώρηξ ἢ πλάυρῃ, 41. 32.
ἐμπύημα, 11. 6. & 44. 35.
* ἐμπύησιν, 45. 3. & 98. 11. & 104. 28. & 119. 16.
ἐμπυϊκῶν, 43. 11. τρόποι, 45. 21.
ἐμπυΐσκῃ, 49. 32.
ἐμφῦσα νῦσ⊙, 94. 14.
ἐμφύτῳ θερμῷ, 40. 33.
ἐνάρθρους ἄνδρας, 64. 12.
ἐνδιδὰ νῦσ⊙, 107. 1. πόνος, 117. 29. Hippocr. 43. 48.
ἐνδίδωσι πρήσις, 97. 33. ἐνδιδοῖ [vergit] ὕσω τὸ ἄλγ⊙, 103. 10.
ἐνεργὰ ἰπλρείῃ, 113. 27. ἐνεργῶς ἄπλεαζ οἶνῳ, 112. 37.
* ἐνεψήματα, 85. 27.
ἔνθα, cum Gen°. ἔνθα κ̓ ἔνθα ϖ̃ βρόγχῳ, 93. 33.
ἐνλειψιν, 95. 27.
ἐντείνω. ἐνταθείη τὸ ζώπυρον, 115. 2.
ἐντάσιες, 115. 10. πασμώδιες, 124. 23. κακῷ, 117. 21.
ἐντίμνω. ἐντάμνειν, 99. 21.
ἔνλερον, 14. 11. Δυσμικὸς, 27. 16. & 39. 28. [ἐντέρα] τυφλῷ, ὑδρ⊙, 68. 4, 6. & 69. 4. καφῷ, 69. 7. ἐντέρων χυλῶνες δοιοὶ, 69. 19.
ἐξανισῶν), 84. 34.
ἐξανασάσιας, 69. 6. Hippocr. 76. D. Vide etiam Hippocr. 940. G. & 1074. A.
ἐξάπλυσι ἄνδρα, 37. 23. ἐξάπλι) τὸ θερμὸν, 37. 19. ἐξάπλι) [attingit] τυλίαν, 18. 29.
ἔξαψις θερμασίης κ̓ τάλμης, 124. 33.
ἐξαλμίζειν ἐς διαπνοὴν, 88. 33.
ἔξις, 134. 5. ἐς τὸ ὕδωρ ξωλήκυσα, 56. 14. ἔξι⊙ τ̓ ϖ̃ ὕδρωπος λυσιφώης, 58. 16. ἀπάλησιν, 137. 17. ἐς τοιλώδεα ἔξιν ἐτεροιώσης τ̓ ἄνθρωπον, 56. 11. ἔξιας ἐς τὸ θερμὸν κ̓ ξηρὸν ἀλλοίοι, 89. 30. ἔξι⊙ σωμάτων, [de solidis corporis partibus] 45. 15.
ἐπαίρω. ἐπηρμένα φλέβες, 54. 20.
ἐπαυρόμ⊙ ἔξω ὄγκ⊙, 98. 26.
ἐπαφίρω. [Vid. Ind. præced.] ἕως ϖ̃ κ̓ μικρὸν ἐπανιείκωσι, 124. 15, 17.
ἐπαίλθωσι, 75. 36.
ἐπανίη ἡ Διαφορὴ, 86. 15. ἐπανίσαι, 93. 31.
ἐπιγάσρια ἐπιτεταμένα, 5. 21. λάγαρα, 48. 18.
ἐπιγλώτλιδ⊙, 6. 12.
ἐπιδηλοτάτη ὠφελείη, *manifestissima*, 103. 14. Sed [à δηλέω] * ἐπίδηλον, *noxium*; κακὸν, 50. 7. & 112. 8.
ἐπιδημίη νόσων ἀλλοδακῶν, 4. 29. ἐπιδημήσαντα νοσήματα, Hippocr. 1083. G. & 384. 13.
ἐπιδὴη, 75. 19.
ἐπίδοσις πόνων, 112. 17. ἐπίδοσιν ἰλυώδεα, 49. 10. & 53. 16.
ἐπιεικὴς αἰλεὺς, 22. 10.
ἐπιθέτοισι, 86. 32. & 118. 21. ἐπιθέματα, 86. 13. & 138. 34. ἐπίθημα τ̓ λεπτρείης, 93. 24.
ἐπιθυμίη πολλὴν, ὀκρίαν, 26. 15. [idem ac πρόθυμία] & 20. 3.
ἐπίκαιρος ἀριθμὸς, 112. 2. ῥοὴ, 136. 19. ἐπίκαιρον ἔρεον, 26. 8. Vide etiam 23. 8, 13. ἐπίκαιροι ἐς κίνδυνον πρόοδοι, 26. 6. ὥρίαι, 68. 17. ἐπίκαιρος πάθεια, 18. 28. ἐπικαιρόλάτη ἀφαίρεσις, 137. 4.
ἐπικόψαλος [ὀστέον] 129. 23.
ἐπιλαψίη, 2. 9. & 18. 31. & 34. 2, 6. ἐπιλαψίης θεραπεία, 133. 21. ἐπίλαπλοι, 61. 34. ἐπιλαπλικῶν παραξυσμῶ θεραπεία, 94. 8.
ἐπὶ μίζω γίλη) τάδι, 116. 30.
ἐπιμελὼ⊙ κάθαρσις, 72. 20. ἐπιμελώσια, 16. 18. & 124. 18.
ἐπιμονὴ, 132. 14. τὸ ἐπίμονον ὀδυνηρὸν, 116. 10.
ἐπίξηροι πυρετοὶ, 61. 12. ϖ̃ κοιλίῃ, 78. 10, 17.
ἐπιῶσαι ἠμέρῃ, 128. 36.
ἐπίπασμα, 110. 28.
ἐπίπασον, 111. 8.
ἐπιπλάσσειν, 85. 29. & 96. 13. & 102. 32.
ἐπιῤῥοὴ, 118. 4. & 51. 12. & 109. 9.
ἐπιστέρχῃ ἡ νῦσ⊙, 137. 24.
ἐπισρέφειν, 54. 1.
ἐπίχυ) γαστὴρ, 86. 7.
ἐπιζηδεύειν περόποισι [Vid. Ind. præced.] Hippocr. 36. 2.
ἐπώνυμον πάθος, 30. 23.
ἐπώχρους, λάυκὸς, 64. 8.
ἐργασίη τροφῆς, 53. 30.
ἐρεθίζειν κοιλίην, 86. 4. μηλέης, 90. 10. ναυτίην, 94. 22. τὰ χωρία, 137. 22. ἐρεθισμοὶ, 117. 14. ἐρεθισικὰ ὄψι⊙, 88. 1.
ἕρια δὲ τ̓ ὄϊος, 85. 21. ἐρίῳ τριχῶν κεκαυμένων, 123. 28.
ἕρπη ἕλκεα, 69. 10. & 68. 12.
ἐρπύλλιον, 132. 2. Legitur finè ι, ἕρπυλλ⊙, Dioſc. lib. 3. cap. 46. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 6. cap. 7. Nicand. Ther. v. 67.
ἔρυμα, 13. 7.
ἐρυσίμυ ϖ̃ πύρμαλος, 145. 16. ἄλπον, 102. 34.
ἐρυσιπέλας, 7. 22.
ἐσάπαξ, 127. 25. & 128. 24.
ἐσθάλλῃ [πάθεια] 127. 5.
ἐσθίῃ ἕλκεα, 69. 10. & 68. 11.
Εὐγύες, 140. 26. [Lege Conjectur. paulò póſt.] Reperitur Εὐγίες, 19. 33. & Hippocr. 363. 35.
Εὐκρασίη, 143. 26.
ἔυκρηλος ἄρλος, 102. 7. Εὐκράτῳ ὕδαλος, 115. 9.
Εὐλαβείη, ἀπειρίη, Hippocr. 47. 8. [Vid. Ind. præced.] ὑπ' Εὐλαβίης [*præ metu*] τ̓ πυγὸς, 98. 27.
Εὐμαρίες, 37. 13.
Εὐμβρίσειρον, 91. 8.
ἔυμηκες, 69. 17.
ἔυπνο⊙ κίνησις, 116. 11. ἔυπνοον νοσέονλα, 116. 12. ἔυπνοα ποιέειν, 134. 24.
Εὐπορέω νοσήμασι, 120. 19. ὧῶ τις Εὐπορῇ, 120. 16.
ἔυρρ⊙ [ῥλὶψ] 91. 25. ἔυρροον [τὸ τ̓ ῥλίβος] 123. 25. αἷμα, 91. 28. & 121. 11. σκλῶ⊙ ποιέειν, 137. 35. ἔυρροα φάρμακα, 122. 26. ἐπιμελώσια, 124. 18. χωρία, 140. 21. Εὐρὺς διαπνοὰς ποιέειν, 120. 23.
ἔυσημος αἰτίη, 15. 7. [αἱμορραγία] 70. 29. ἔυσημον ἕλκομα, 18. 22. πρόσωπον, 92. 16.
Εὐσφυξίη, 92. 15.
ἐυτελὶς δειπνὸν, 128. 33.
ἔυλολμα ἄκεα, 129. 24.
Εὐφορβίη, 89. 34.
Εὐφυῆ χρόαν, 144. 12.
ἐχιδνῶν, 117. 28.
ἔχιν, 79. 36.
ἐχῖνοι, 150. 33.
ἔψησις, 21. 27. ἐψηλὴ κόλακυνθη, 125. 21.
ἔω pro εἰμί. unde ἔοι, 82. 23. Homer. Ιλ. ι. 142.
Ζισγίβειρα, 140. 33. ζιγγιβίρ⊙, 135. 28. Vocatur ζιζγίβειρις, apud Dioſc. lib. 2. cap. 190. φάρμακα διὰ ζιγγιβίρ⊙, 147. 14.
ζωμοὶ ἀλεκτορείδων, 117. 32. τελλινῶν, 150. 33. ζωμοῖσι, 88. 24.
ζωογόνον σπέρμα, 64. 6.
ζώῃ [i. e. *hirudinis*] ἡ δῆξις, ἡ ἀπὸ τ̓ ζώης αἱμόῤῥοια, 118. 31, 32.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

ζωώδης [vividus] τὰ πάνλα, 114. 30.
Ἡδυσμοὶ, 132. 3. & 133. 13.
ἡλίκλρα, 110. 14.
ἡμικολύλιον, 87. 5.
ἧπαρ ἡ φλεδὸς ῥίζωσις, 119. 31. πάγος αἵματος, ἧπατος πύλῃσι, 23. 7. ἧπαρ ἄχθος ἕρπλο, &c. 23. 23. περὶ ἥπαλος, 47. 25. διεμπύσα, 118. 6. & 140. 1.
Ἡρακλέσιον, [πάθος] 77. 30. Hippocr. 593. 30. Trallian. lib. 1. cap. 15. Ἡρακλείης νόσω, ἡ ἐπιληψίας· διὰ τὸ ἰσχυρὴ ἔ νοσήματος ἢ δυσκαλαμάχλου· ὡς μαρλυρεῖ ἢ Ἀρισλείδης ἐν τοῖς κωμικοῖς· ἔνιοι δέ φασι ἢ μανίαν εἰρῆσθαι, ἐπειδὴ τύτῳ ἢ πάλαι μόνῳ· ὁ ἥρως ἐάλω, Erotian.
ἡσιμίη, 79. 24. ἡσιμίῃ μηχανέσασθαι, 84. 34.
ἡσιμαῖος· περίπαλος, 135. 17.
ἡσυχῇ, 73. 24. & 115. 13. ἡσύχιοι, 65. 13. & 78. 10. ἡσυχίῃ ἄγειν, 82. 15. Hippocr. 398. 11.
ἤτρια, 125. 12.
ἤτριδι, 50. 21. Vide Conjectur. paulò póst.
Θάλπιος οἰκίη, 86. 28.
Θαμινὰ, 23. 14. & 117. 13. πυκνὰ, Erotian.
Θάσια, 148. 20.
Θαψίῃ, 90. 32. Θαψίης ὀπὸς, 129. 34.
Θίη ὀδωνίῃ τῇ ὀρίσῃ, 5. 35. ἀτιεπὴς ἔ παροξυσμῷ, 34. 17. τὰ μὲν θιηλὰ ὀρίνεται, 73. 14.
Θείη ἔ ἀπύρῳ, 102. 16, 20. Dioſc. lib. 5. cap. 124.
Θελυτέρια, 85. 13.
Θίμις τῇ ἐχιηλῷ πρήσσειν, 117. 8.
Θίναρα θερμότατα, 20. 4.
Θίρμη ἀρχὴ, 49. 7.
* Θερμώδεις ψωμοὶ, 113. 9.
Θίρμανσις, 59. 23.
* Θερμάσματι, 93. 28. κύφοις, 96. 1. Hippocr. 386. 4.
Θηλαὶ ὀμφαίες, 42. 33.
Θηλέον, vox variis animalium generibus tribuitur: βδίλλας τὰ θηλέα, 147. 4. & 118. 33. ἢ θηλέων ἢ ἰχθυδῶν, 147. 15. & 138. 33. ἴχιον ἢ ἑρπετῶν θηλέων, 149. 34. δίψας τὸ ἑρπετὸν θηλέον, 60. 2. ἰλίφας τὸ θηλέον, 77. 32. ἢ χερσαίων ἰκλίδων ἢ τιλεπτόδων θηλέων, 52. 7. θηλέων λαγωῶν, δορκάδων, πλωκὸς, 138. 26. χερσαίων τὰ θηλέα, λαγὼς ἢ σύς, 150. 33. Θηλώδης· μελαίνης χολῆς, 35. 13. Θηλώδης κακὸν, 34. 6.
Θορὴ, 64. 1, 4, 12. Herodot. 128. 15.
Θραδακίνη, 125. 21.
Θρὶξ, 74. 5. [Vid. πίελξ in Ind. præced.] τρίχες, 78. 21.
Θρόμβος· αἱμάλων ψ, 48. 31.
Θύμβρα, 90. 4. Θύμβρης, 83. 35.
Θυμιηθίῃσι Θείῳ ἕλκα, 102. 30. Θυμίημα ἀμμωνιακὸν, 150. 18.
Θυμὸς [animus, deſiderium;] ἱλγίλνε), 15. 12. & 50. 9. Hippocr. 39. 25. & 42. 29. ira; Θυμῷ ἐ ὀργῆς, 85. 8.
Θύμος, thymus, 90. 50. Θύμι ἔ Ἀτλικῇ κόμῃ, 136. 32.
Θώρηξ, 7. 5. πλδύμον· ἕρυμα ϗ δοχὴ, 13. 7. τὰ ἔνδον τῇ Θώρηκος, 4. 2.
Ἰγνύϊ, 5. 23. ἰγνύλω, 5. 34.
ἰδίη χολῆς, 51. 11. ἰδία [ῥόῃ] 71. 27. ἰδίη πάθιος, 29. 27. σκολώμαλος, 33. 30. ὕδρωπος, 143. 4. θηλέῃ, 149. 8. σώμαλος, 26. 6, 11. ἰδίλω ἴκελον, 76. 12. ἰδίαι, 71. 28. ἰδίῃσι σημηίων, 82. 2.
ἰδρυμένων ἐς ῥίζαν νόσων, 151. 7. ἵδρυλο, ἐνεκάθηλο· ὡς ϗ Ὅμηρος· πρῶτ· Νεσορίδης, &c. Erotian. ἵδρυσιν, Od. γ. 37. Schol. ἐκάθισεν.
ἱερὸν πάθλω [Vid. Ind. præced.] ἱερὰ νοσήματα, Hippocr. 302. 30. ἱερῆς καλδυμῴης φαρμάκου, 88. 16, 19. ἱερῆς τῇ καθαρληρίῳ, 92. 17. ἱερὸν ὀσίον, 22. 28.
ἴηλαι, 91. 17. ἴησιν, 131. 8. ἰήματα, 128. 7.
ἴκλερος, 50. 34. ἰκλερώδεις καλακορίης, 48. 12.
ἰκτίδων, 52. 7.
ἰλαροὶ, 37. 13.
† ἰμάτλιον, 8. 8.
ἴνιον, 93. 18. & 96. 13.
ἴξι· ἢ ἄνω, 14. 31. & 115. 29. ἢ ἢ πόρων, 62. 22.
ἰξύας, 117. 24. & 125. 2. τὸ μεταξὺ ἢ ἰχίου ϗ ἢ ὀσφύος, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ἴον, 108. 29.
ἴονθοι [Vid. Ind. præced.] 78. 29. & 129. 35. & 145. 18. ὄγκ· μικρὸς ϗ σκληρὸς ἐν τῇ κζ τὸ πρόσωπον δίεμαλι γίνε) καλάρρυος ἴονθ·, Galen. Tom. 2. p. 225. l. 2. Cœl. Aurel. maculam vocat in rotunditate ſtantem.
ἵππ·, 76. 13, 14.
ἴριος ἡ ῥίζα, 138. 33. ἴριδος ἢ ῥίζος, 95. 2. & 118. 28. ἰρίνῳ μίρῳ, 94. 22. cujus præparationem vide apud Dioſc. lib. 1. cap. 66.
ἰσχάδια ἕλκεα, 69. 12. ἰσχάτις, βοτάνης ὄνομα, Erotian.
ἰσθμὸς, 5. 7. & 39. 26. & 100. 12. ἰσθμοειδῶν, 129. 3. [ἰσθμοειδίες, 60. 18. lege Not. ad Var. Lect.] ἰσθμὸς, τὸ μεταξὺ ἔ τόματός τι ϗ ἔ τομάχυ μέρεων· ἃ μεταφορᾷ ὕπνος ὠνομασθέος, Galen. Tom. 5. p. 262.
ἰσόῤῥοπον, ἐς γθόνιον, ἧπαρ πιλωὶ, 47. 28.
ἰσάμφια ἕλκεα, 68. 11. Hippocr. 39. 30.
ἰχίον, 43. 1. ἰχίων ἐξωθεμβάσιες, 5. 25. ἰχιάδα, 73. 32.
* ἰχωρίης, 63. 5. ἰχωρίῃ, 63. 9.
ἰτέης φύλλων χυλὸν, 108. 29.
ἰτρίον, 133. 11. & 139. 16.
ἰχθύων οἱ πιλεγῶιοι, 84. 9. & 130. 14. & 150. 33. θαλασσίων, 102. 24.
ἰχίων, 79. 11.
ἰχὼρ αἱμάλων·, 57. 23. λιπτὸς, πάχεσμ·, 72. 1, 30. & 103. 22, 24. ἰχῶρος ῥύσις, 79. 8. ἰχῶρες, 103. 19.
Καίρχρυ, 102. 37. & finè γ, κάχρυ [in dativo] 114. 20. & 117. 36. κάίρχρυ, καίρχρυος, Dioſc. lib. 3. cap. 88. κάχρυ·, Theophr. Hiſt. Plant. lib. 3. cap. 7.
καθμίῃ λοίῃ, 100. 17.
καθαίρειν σκιλῶ· φαρμάκῳ, 124. 34. ſic 88. 14. ἐμβρύας, 102. 1. ἕλκεα, 139. 24. & 62. 10. καθαίρων) δὶς ϗ τρὶς ἀνὰ πάνλα ἢ μιλῶα, 72. 7.
κάθαρσις ἢ ἐπὶ μιλῶα, 72. 3. ἐπιμιλώ·, 72. 20. γομάχυ, 138. 29. αὐτοκαλάτη, 147. 18. πάθεος, 137. 17. πλδιρῶν, 102. 6. καθάρσιος τὰ πλύελα δίνῃ, 103. 26. μύθησιν, ἢ κάθαρσιν, 134. 11. καθάρσιος φλεβῶν, 133. 34. ποιέσαζ, 134. 3.
καθαρλύριον αἰσθήσιος, κεφαλῆς, νδίρων, 92. 24. τὸ καθαρληρίῳ ἢ ἱερῆς, 117. 29. ἐκβίβρωρς λδικὸς καλαρτηρίων ὁ δωκαλώταλος, 151. 2.
καθαρὴ διάλυσις, 72. 5. αἴσθησις, 20. 14, 20. τροφὴ, 150. 24. καθαρὸι ὕπνοι φανλασίῃ, 48. 13. καθαρῶσι σιρίοισι, 125. 18. καθαρώτερον ψυχῇ, 19. 14.
κάθιξις αὐτέων [ἐσιτλῶν] 93. 37. ἰδρώτων, 113. 27.
καθιῆμι τῇ ὀργάνῳ, 94. 1. & 123. 1. τῇ ὀργάνῳ τῇ καθιηρίῳ, 122. 31.
κάθυφθοι χόνδρῳσι, 107. 7. πλισάνης καθίφθυ χυλῷ, Hippocr. 379. 25.
καθίσαν) ἐς ἐδὸμλω, 11. 2, 5. & 37. 4. καθίσῃ) τῇ ἕλκεϊ, vulnus ſaneſcat, 50. 16. καθισάθησαν, 48. 14. καθισαμβὰς οἰδήμαλα, 44. 6. καθάσασις, 53. 5. & 59. 8. & 64. 21. & 25. 21. καῦσαι, Hippocr. 1085. D. ἀναπτοῆς, 11. 3. νόσω, 87. 3. & 89. 31. σκληρὸς, 61. 31. σομάχυ, 61. 16. ταραχὴ, 133. 1. πνεύμαλος, 132. 18. ὑγείης, 132. 36.
καιρίη ἔξοδος, 119. 11. καίριον φάρμακον, 138. 8. γυμνάσιον, 150. 27. καιρίῳ πλαίγνῳ, 56. 7. & 107. 26. & 108. 5. καιριωτέρη ἴησις, 109. 5.
κακοήθεα ἕλκεα, 71. 26. ῥίγεα, 96. 21. τὸ κακόηθες, 59. 33.
κακώδεις ἐρυγαὶ, 66. 21.
* κακωδίῃ, 9. 7.
καλαμίνθῃ, 135. 11.
καλάμῳ, calamo, 100. 15. & pro calamo aromatico, κάλαμ· ὁ εὐώδης, 121. 15. καλάμῳ τῇ ἀρωμαλικῇ, 119. 14.
κάμαλος ὧν ἀγγυὴς, 114. 30.
καυθερίσι, 27. 31. ἡ διὰ καυθερίδων φοινιξὶς, 134. 13.
καυθοῖσι ἢ ῥινὸς, 131. 17.
καρδαμώμυ, 94. 32.
καρδίη, 7. 6. & 6. 20. & 16. 3, 8. 16. & 65. 18. & 86. 24. καρδίᾳ, 13. 10. κραδίη ἀρχὴ ἢ ἐγκεφάλου, 119. 31.
καρδιαλγίῃ, 64. 32. & 65. 20. καρδιώσσυσι μίσφι λιποθυμίης, 70. 11. & 29. 3. ἐπὶ τοῖσι καρδιώσσυσι, 19. 13. καρδιωγμὸς ἡ πάθ·, σομαχικὸν ἢ κινδύνε) πάθ·, 66. 3. οἱ παλαιοὶ ἰαλροὶ ἢ τόμαχον καρδίαν σκάλλειν, ϗ καρδιωγμὸν ἢ πόνον ἔ σομάχε, Schol. in Thucyd. 130. B. Lege Erotian. in καρδιώσσειν.
καρδιακῶν θεραπεία, 111. 20.
κάρλωα μελάνλατα, 76. 21.
καρκῖν·, 73. 2. καρκινώδεα, 73. 4.
κάρη καρηοὶ, 130. 8.
καρπὸς, junctura manûs cum cubito. ὑπὲρ καρπὸν ἐς πήχεως, 97. 29.
καρυκεία, 130. 8.
καρωλίδες, 28. 22.
καυτίλλω, 134. 31. & 144. 31. καυτίη, 120. 16. καυτία,

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

θία, Pſalm. xlv. 8. Origo hujus vocis Hebræa habet ע, quæ litera per ο & αι ſolet exprimi [Σίμα, Gen. iv. 19. Ἰαναὰς, Exod. vi. 18.] At Etymologus comminiſcitur Græcam originem ἀπὸ τὸ πάσαι, id eſt κοσμῆσαι.

κάτοχος ἡ ἕξις, 128. 19. κατόχιον, 88. 10. & 90. 1. κάτοχος, pro caſtoreo, 124. 9. 16. & 125. 19. & 116. 19.

καῦλαχρία ὕδρα, 52. 25.
καῦλαχρίαι μέλαιναι, 76. 13.

καυμωνίαι γυναικὸς χίτι, 137. 22.

καυσίνα, abſorbeo, devoro. ἐπὶ τοῖσι καυσιπορθρόισι, 17. 8. ὧν ἢ ἀπὸ θώρηκος καυσίνη, [Vid. Not. ad Var. Lect.] 17. 31.

καυσικοῖσι δυναλώτεροι, 97. 2. ὁκοῖα φαρμάκων ξυρῶν καυσικοὰ, 110. 9.

καυτήλωσις περιλίτου ἢ ἐπιλειψίης, 94. 10, 19.

καυτερίνω. καυτέρειψαι ἢ βίοι, 79. 26.

καυφορεῖς, lapides, 92. 2.

καυψυξίς, 21. 8.

* καυτίδιον ὑμένιον, ὄργανον, 128. 37. In Ætio tonſillarum abſceſſus aperiri jubentur σμιλείῳ ἢ καυτίδι. *Acicula* vertit Cornarius.

καυφίης, 4. 8. & 30. 1. καυφοίη δεινὴ, 35. 11.

καυτόχοις, 91. 6. καυτοχώδεα τρώτα, 28. 26.

καυκαλῶσαι, 73. 14. Vid. Not. ad Var. Lect.

καυλὸς ξύμπας σκολιὸς, 57. 3. *de virili parte.* καυλῷ παχέϊ καὶ ἐπιμήκει, 100. 15. *de caule penna.*

καῦσ-, 19. 25. ὑπὸ καύσεως, 19. 27. καύσει ἰδίῃ, καύσεσι, 119. 27. καῦσις; ἐπὶ τῇσι καύσεσι, 119. 31. καυσώδεις, 17. 20. & 70. 9. πυρετῶν καυσωδέων, 19. 20. & 18. 4.

καυλῆες ἴμπυον ἀφροσύνα, 48. 26. καυλέων πυρίῃσι καίειν, 129. 14.

καχιξίη, 53. 15, 23. καχίκῃ, 50. 16.

κεχείδων ζωμοῖσι, 88. 24.

κίχρης φωχθεῖσα, 85. 31. Nonnihil his ſimile legitur apud Dioſc. lib. 2. cap. 119. ἀφ' εἰδῶν κίχρυ, 103. 4.

κίδμαλα, Hippocr. 447. 20. αἱ χρόιαι ὑπὸ τὰ ἄρθρα ἀφθίσεις, Erotian. & Galen. Exp. Voc. Hipp. κίδμαλα ἀμφὶ τὸ φλίβα, ἴνλι ῥηγνυμένη αἱμορῥαγίη, &c. 25. 1.

κιδείης, 149. 31.

κινῶσι, 22. 27. κινεῶνας, 58. 3.

κιτλαυείν, 92. 10.

κίνησις, 121. 17. & 88. 6. & 136. 28. κινώσιος τὸ ἱκανὸν, 83. 25. κινώσιες φλιβῶν, 106. 12. ἀίγειαι, 121. 13.

κιρμιῶν, 103. 28.

κιρσίων ἐδωδίμων, 109. 20.

κιφαλὴ διάτρητος, 3. 15. πρίωνες, 5. 25.
κιφαλαλγίαι, 38. 16. *capite dolentes*, Hippocr. 77. B.
κιφαλαλγίη, 32. 21. κιφαλαίλω, 32. 22. κιφαλαίης θεραπεία, 127. 16.

κιχλὶς, 100. 14.

κηρὸς, 86. 14. κηρώδεις, 93. 7. κηρώμασι ῥηγίνης, 103. 26. κηρωλὴ, 86. 12. & 98. 23. & 103. 25.

κιπάμωμον, 118. 2. & 120. 16.

κιστῷ χυλὸν, 84. 21.

κιτρέων μήλων, 148. 19.

κίων, 7. 34. & 6. 12. & 8. 4. & 99. 9, 11, 28, 30. κιονὶς, 8. 1, 9. & 100. 25. ἢ κῇ ἢ κιονίδα παθῶν, 7. 31. θεραπεία, 99. 1.

κλειδῶν, 10. 4.

κλείω. κεκλεισμένα ὦτα, 79. 7.

κλύζειν, 86. 7. στόμα, 112. 29. & 128. 29. κλύσμα δερμὺ, 92. 8. κλύσμαλι, 88. 10. κλύσμαλα, 94. 18. κλυσμῷ πρηΐῃ, 99. 17. κλυσμοὶ, 100. 7.
κλύδων ὑγρῶν, 4. 3. κλύδωνος, Hippocr. 348. 3.

κνιώρῃ, 88. 14.

κνήμη, 43. 1.

κνησμοὶ, 88. 2. Hippocr. 689. 10.

κνίδη, 107. 5. & 104. 6. & 90. 8.

* κοίχαρίων ζωμὸν, 117. 32.

κοιλίη, 66. 11. κοιλίης λύσιες, 132. 14. ὑπέρπλυσις, 3. 34. ἢ ἄνω, 151. 1. & 44. 9. κάτω, 151. 2. & 56. 12. νιφρῶν, 60. 31. & 121. 3. κοιλίῃ αὐτομάτῳ, 34. 18. κοιλίῃσι, 43. 13. & 58. 3. ἀμφοῖν, 25. 7. & 97. 32. κοιλιακὴ νοῦσος, 66. 14. κοιλιακῶν θεραπεία, 146. 20.

κοιτώνης νοῦρων, 86. 23.

κοκκάλῃ σπερμάτων, 138. 31. κόκκῳ, 104. 7.

κόκκα ἕν ἢ κίδης, 90. 23.

κολλῶδες φλέγμα, 102. 19. & 67. 30.

κολοκυώδης, 148. 14. κολοκυώτῃ, 84. 2. κολοκυώτης ἀγγεῖος αἱ σάρκες, 106. 18. κολοκυωδέος τὸ ἔντερον, 92. 10.

κόλπῳ ῥηγίῳ, 140. 18.

κόμαι ψεθναὶ, ἀφυιαὶ, 78. 23. Hæc vox plantis etiam attribuitur; κόμῳ ἀψινθίου, 86. 36. κιτλαυείου, 92. 10, &c.

κόμμι, 99. 27. & 110. 12. κόμμιος, 109. 1.

κοτυλίσκοι, 25. 17.

κότυζα, 85. 18. κοτύζης, 84. 29.

κόπροι, 130. 22. αὐτόματοι, 79. 21.

κόπρος ὀνικείης, 117. 18. κόπρια, 115. 15. κόπρειον, 89. 29. Hippocr. 393. 29. κοπρείοισι, 68. 29. κοπρώδεα ἄγεσι, 97. 20.

κορίαννα, 109. 35. κόριον ἢ κορίαπνον, Dioſc. lib. 3. cap. 71. κορίοιο, Nicand. Alex. v. 157. κόριον, Exod. xvi. 14.

κορυφῇ, 128. 4. G. *de vertice capitis.* ἕν πάθος κορυφῇ ἴσχουσι, 54. 14, 27.

κορωνόπους, 84. 2.

κοσκίνῳ, 121. 30. Vid. Not. ad Var. Lect.

κόσυ, 99. 29. & 150. 13.

κοτύλη, 74. 26. κοτύλαι, 75. 3. Et de menſurâ, κοτύλης τὸ ἥμισυ, 129. 8.

κραγάλλιον ἢ ἐξ ἀλὸς λίθον, 109. 27. κοραλλίον, Dioſc. lib. 5. cap. 139. κραγαλίοιο, Dionyſ. Perieg. v. 1103. Orph. de Lapid.

κράμβη [σικύη] 86. 18. & 93. 17. *cucurbitula ſcarificationis expers.*

κραχλίαι ἄκρως ἰφθοὶ, 117. 35.

κρεμίωσι, *deſinunt*, 119. 11. & 120. 34.

κρέμυον, 88. 28.

κρεμυωιδέα, 8. 10.

κρέατος ἡ τροφὴ, 48. 1.

κρειμασῆρες διδύμων, 22. 29. & 67. 24, 26.

κρεμβὴς ἄλιπλοι, 85. 30. ὁκοῖ κρεμβῶν ἄρτος, 150 29. λπὸ ἕν κρεμβέων πώμα, 9. 22. [Vid. Hippocr. 395. 1. & Theophr. de Cauſ. Plant. lib. 6. cap. 15.] *liquor ex hordeo confectus, qui ab Ægyptiis Zythum appellabatur, & ſolebat parari ex hordeo in aquâ macerato; ex hordeo ſimul & tritico.* Vide Dioſc. lib. 2. cap. 109. Ætii Tetrab. 1. Serm. 1.

κρέμνισι αἱ φύσιες, 112. 15. ἵκρανε πυρετὸν οἷς τέλος τὸ πάθος, 52. 2. κικρέμασ δι' ὕδρων, 49. 3.
κρίσιος ἕ νοσήματος, 112. 14. περὶ ἕ κρίσιων, 83. 14. ὁκοῖ τῇσι κρίσεσι, 84. 5.
κρισίμων περιόδων, 83. 13. ἡ ὑπέρβασις ἐς κρίσιν, 112. 35. ὁκοῖ κρισίμοισι, 112. 14. Dies judicatorius ſive decretorius dicitur, in quo criſis vel mutatio morbi contingit. Numerantur hi dies à tempore, quo morbus invadit: & dividuntur in dies abſolutè & verè judicatorios, & in contemplabiles ac indices, ſive futuram criſim indicantes. Prioris generis plerumque numerantur dies, ſeptimus, decimus quartus, & vigeſimus; dies autem indices dicuntur, quartus, undecimus, & decimus ſeptimus. De his diebus conſule Galen. tom. 3. p. 423. Vide Celſi opinionem de diebus judicatoriis, lib. 3. cap. 6.

κρομύῳ λίπαϊ, 84. 30. ἐλαίῳ, 95. 29. κρομυοειδέες, 61. 33. κρομυοειδέα [ὄργα] 52. 30. Vid. in Æginet. lib. 7. cap. 12. *paſtillum de croco*; de quo Aretæus, 110. 15.

κρομμύου, 68. 18. κρομμύων, 129. 37.

κρυπάφους, 3. 23. κρυπάφων μυῶν, 75. 7.

κτείνει [νόσον] θέρος, 54. 28.

κτὴς; ἐπὶ τῷ κτεὶ οἰκυμφίῳ φλέβα, 124. 13.

κυάθους, 87. 1.

κύαμος, 85. 31. & 130. 3.

κυκεὼν, 68. 19. Hippocr. 355. 49. & 1190. C. πόμα μὴ ἀλφίτου τεταραγμένον· ἢ κυκᾶν τὸ ταράττειν, Erotian. ἐξ οἵνου ἢ μέλιτος ἢ ὕδατος ἢ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα, Heſych. Lege plura apud Foeſium.

κυκλαμίνου χυλὸς, 117. 14.

κύμινον γλυκὺ, 88. 28. κυμίνου, 85. 19.

κυπείρου, 99. 29. κυπείρου, Nicand. Alex. v. 591. & Dioſc. lib. 1. cap. 4. Sed Dioſcoridis Aldina editio 1518. κυπέρου: 1499. κυπείρου.

κυπερίνῳ, 103. 25.

κυρβασίῃσι, 103. 4. [Vid. Ind. præced.] Σκύθαι περὶ τῇσι κιφαλῇσι κυρβασίας ἐς ὀξὺ ἀπιγμένας ἐρεβὰς εἶχον πιπηγυίας, Herodot. 258. 1. Lege Hippocr. 666. 34.

κυρτὸς ἢ κινήσιος, 40. 14. κυρτωλάτη ἀφαίρεσις, 128. 2.

κυρτός.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

κυρτός. μέχρι τ῀ κυρτῶν, 24. 22.
κύστις, 27. 8. τ῀ κ῀ τ῀ κύστιν ἀξίων παθῶν, 27. 5. διεγκτικά, 122. 1. ἀμβλὺ τ῀ ὀ τῇ κύστι, 62. 15. κύστεσι βοῶν, 96. 2.
κύστις κοιλίης, 67. 7.
κύω. κύει [ὑστέρη] φθινόπωρον, 54. 27.
κύων. κυνὸς γλώττης, 6. 26. κυνῶν κόπρον, 98. 11. κυνικὸς σπασμὸς, 39. 19.
κυνάγχη, 6. 16. κυναγχικοῖσι, 7. 1.
κῶλον, 24. 22. & 40. 21. κωλικοὶ, 67. 15. & 22. 29.
κώλυμα, 137. 13. [vid. Ind. præced.] κωλυμάτων, Hippocr. 106. F. κώλυσις, Id. 1176. F.
κωμῳδέες ὕπνοι, 13. 32.
κωνείῳ, 125. 9.
κώνη ῾ κοκκάλη, 104. 7.
Λάβρων ὀδόντων, 69. 14. pro λάβρος utitur λαῦρος, Hippocr. 953. C. λάβρως, Id. 394. 2.
λαγόν῀, 25. 13. λαγόνες κενεαὶ, 29. 3.
λαγὸς ὀπλὴς, 130. 12. λαγὼς, 133. 15. λαγοὶ, 135. 32. λαγὼς ὁ Ἀττικὸς· διὰ ῾ ὁ λαγὸς ὁ Ἴων· τὸ λαγὼς ᾧ οὐκ ἔστι, Phrynich. De hâc voce lege plura in Dial. Gr. Ling. Edit. Lond. 1706.
λαμυρώτατα, 13. 25. Vid. Conjectur. paulò póſt.
λαπάθῳ ῥιζίων, 150. 10.
λαπαρὴ χώρη τ῀ ὑστέρης, 124. 3. λαπαρῷ κοιλίῳ, Hippocr. 40. 12.
λαπάσσω. λελαπάχθω κοιλίη κλυσμοῖσι, 121. 17.
λαχάνων πάσῃσι, 83. 37. λαχάνων κόμης, 133. 3.
λεπτολεπίη, 71. 8.
λεπτοθυμίῃσι, 39. 21. μίσφι λιποθυμίης, 70. 11. & 97. 26. & 95. 25. & 106. 8. λιποθυμίαισι, 97. 27.
λεπτοψυχίη, 97. 27. & 106. 9.
λειχὴν, λειχῆνες, 78. 33, 34.
λεπίδα, 108. 30.
λέπ῀ ; ῾ λέπι῀, 102. 27.
λεπτὴ ποδάγρη, 75. 28. τροφῇσι τελέως λεπτῇσι, 93. 12.
† λευκοφλεγμαλίας, 56. 29.
λευκόχλωρα χροιῇ, 52. 27. λευκοχλώρῳ εἴδεϊ, 52. 10.
λέων. λέοντα τὸ πάθ῀, 77. 27.
λήθη, 88. 7. λέθαργ῀, 88. 12. & 89. 13. ληθαργικῶν διεγκτικά, 87. 30.
ληρώδεες, 26. 22.
λιβανωτὶς, 85. 27. λιβανωτῷ τ῀ μάννης, 96. 25.
λιβυστικῷ, 135. 29. & λιγυστικῷ, 139. 20. λιγυστικὸν, 140. 33. quæ posterior lectio priore (ut puto) verior eſt.
λίθ῀, 26. 10. λίθων χρόνα, 60. 25. λιθιάσεως διεγκτικά, 144. 5. λιθιῶντας νιφρεὺς, 144. 13.
λιμνησίδος, 93. 2. λημνισίδ῀, 90. 32. Lectionem autem priorem eligendam comperies ex Not. ad Var. Lect. 90. 11, 32. λιμνῆτις, vel ſecundùm Galen. λιμνῆτις, ἀδάρκιον vel ἀδάρκη vocatur; tom. 2. p. 154. l. 36. & p. 151. l. 4. ἀδάρκιον οἷ῀ ἀφρὸς τις ἐπὶ πεπηγὼς ὕδατ῀ ἁλμυρῷ, ῥευματνύμφ῀ φερυτῷ τε καὶ καλάμοις. Eadem ferè verba habet Dioſc. lib. 5. cap. 137. ῥᾳδὶ ἀδάρκη. λιμνήσιαδ῀, etiam utitur Galen. tom. 2. p. 420. l. 14. χρῖσμα τὸ διὰ τ῀ λιμνήσιαδ῀, unguentum è Limneſio maltíſque aliis compoſitum invenies in Galen. tom. 2. p. 422.
λίνου σπέρμα, 85. 30. λινοζώστου, 88. 24.
λίπαϊ σικυωνίῳ, γλυκίνῳ, παλαιῷ, 88. 36. κυπρίνῳ, 90. 14. ῥοδίνῳ, μυρσίνῳ, 108. 22. οἰναν θίνῳ, κεγχρίνῳ, 84. 30. λιπαίνειν κεφαλὴν, 88. 35. De oleo Sicyonio lege Dioſc. lib. 1. cap. 33. Hujus olei tum ſimplicis tum compoſiti formam tradit Paul. Æginet. lib. 7. cap. 20.
λιτὴ [τροφὴ] 139. 18. σικύη, 148. 15.
λίτρου μίη, 104. 11.
λόβον πρῶτον, 24. 19. πέμπτον, 24. 21.
λοιμοῦ, 149. 9. τοῦ ἐν Ἀθηνῇσι, 6. 31.
λοιμώδεες ἤπατ῀ βυθῶντες, 18. 19. λοιμώδεα ἕλκεα, 8. 30, 31.
λοιμικῶν παθῶν τ῀ κ῀ τ῀ φάρυγγα διεγκτικά, 100. 4.
λυθρὸν, 38. 3. Lege Mercurial. Gymn. l. 1. c. 10.
λύματα [145. 12. Vid. Ind. præced.] καθάρματα, Erotian.
λυσσᾷ ἄνθρωπ῀, 6. 27.
λύχνου. φλογὸς ἐσθεσμένης, 123. 28.
λύω. λύειν, 128. 3. λύει ῾ μέλεα, 66. 26. λύον ῾ ψυχλὼ κ῀ μέλεα, 121. 34. λύον ῾ γῦα, 65. 7. ἐλύθη νῦσ῀, 138. 1. λύσι῀ νόσου, 87. 28. λύσιν νοσήματος, 97. 9.
Μάζαν, 86. 33. & 108. 33. & 109. 1. σιτήσι῀ ἴσῃ μάζῃ, 90. 16. Quomodo paretur polenta, lege Plin. lib. 18. cap. 7.
μαζοὶ ἐς ὄγκου ἄγον῀, 57. 21. μαζῶν ὑδὶ ὄγκος, 41. 31.
μαιευτήριον [82. 8. Vid. Ind. præced.] Hippocrat. 236. 6.
μαιευχρήσιον ἔλκ῀, 14. 13.
μαλαβάθρου ῾ δενδρι῀ ῾ Ἰνδικοῦ, 123. 33.
μάλαγμα τὸ χλωρὸν, 147. 7.
μαλάγματα, 119. 4.
μαλακοὶ πυρετοὶ, 7. 8.
μαλακίη, 22. 11.
μαλθάσσειν, 94. 26. πεσσὸν, 97. 3.
μαλθακὴν διαίτην, 104. 21.
μαλθακύσεως, 133. 4. & 99. 24.
μάλθαξις τ῀ ὀστέων, 21. 26, 28. φρενῶν, 87. 20. κοιλίης, 95. 28. ψυχῆς, 125. 23.
μαλάχης, 83. 37.
μανδραγόρου, 37. 3. μανδραγορίη, 125. 10. μανδραγόρης, ῾ μανδραγόρου, Dioſc. lib. 4. cap. 76. Theophr. Hiſt. Plant. lib. 6. cap. 2. Athen. lib. 11. cap. 15. Geneſ. xxx. 15. Cantic. vii. 13.
μανίης, 36. 36. & 32. 35.
μάννα, 98 9. μάννης, 36. 33. ἄλευρον, 102. 33. Pulvis, qui fracto & concuſſo thure colligitur. μάννα λιβάνου, vocat Dioſc. lib. 1. cap. 83. & λιβανωτὸν λεπτὸν, lib. 3. cap. 99. πρὸς ἃ [ἐξανθήματα] τῇ μάννῃ χρώμεθα, Hippocr. 1014. G. *ad puſtulas manna thuris utimur*; ita vertit Lindenus; cæteri plerumque *thuris pollinem dicunt*.
μάσσθαι, 88. 26.
μασσμὸς, 91. 4. & 114. 36.
μασμαγυιὰ πρὸ τ῀ ὄψι῀. 2. 9. Cœl. Aurel. vertit, *quadam pra oculis propendentia, macularum marmoris ſimilia.*
μάσσειν σπόγγοισι, 129. 9. ὃ μόνον τὸ ἀναδοῦν ἢ φορεῖν, ἀλλὰ κ῀ τὸ ἐκθλίβειν, ὡς ὁ τῷ πρώτῳ ἐοικὼς τοῦ μείζονι, Galen. Exp. Voc. Hipp. At Foeſ. notat in loco illo non reperiri μάσσειν, ſed ἐκμάσσειν, Hippocr. 466. 28.
μαστήσασθαι, 128. 28.
μασίχη, 86. 34. & 113. 29.
μαστὸν ἀφιστεῦν, 113. 29.
μαχαλῶν γαρσαλισμοὶ, 30. 8. μαχάλῃσι, 77. 24.
μελίλιμμα θυμοῦ, 83. 4. Vid. Ind. præced.
μέλανι ζωπίνῳ, 21. 33. μέλανα χολὴ, 35. 4. μελάνης, πολλῆς κ῀ θρεμμάδι῀, 35. 13. μελαγχολίῃ, 32. 15. & 35. 2, 20. μελαγχολικὸς, 35. 9. μελαγχολικὴ διεγκτικά, 136. 14.
μελίτη κ῀ ἄθησις, 78. 14. μελεδώνη & μελεδόνη. Vid. in Ind. præced. μελίτη, σύριγξις. μελιδῶνες, διεγκτικὰς. μελιδαίνειν λέγε῀ τὸ μεμιγμένην κ῀ διεγκτοῦσαν, Erotian. μελιδαίνουσι, ἐπιμελυρῷ, διεγκτοῦσι. κ῀ μελεδὼν, ἡ ἐπιμέλεια, Galen. Exp. Voc. Hipp. μελιδανοὶ, Herodot. 72. 10. id eſt φαγέδαινα, Lexic. Voc. Herodot. μελιδαίνειν νοσέοντας, Herodot. 317. 4.
μέλη ἄκρεα, 120. 12. μέλεα διαπλῶαι, &c. 79. 35.
μέλι, 85. 35. μελίκρητον, 83. 33.
μελιλώτου, 84. 36.
μεσεντέριον, 21. 28.
μεσόφρυον, 3 22.
μέσπιλα, 116. 4.
μεταβασις σφίγγφος, 75. 3.
μεταλαμβάνει φθόῃ, 42. 1. *phthoes nomen ſibi aſciſcit.*
μεταῤῥινίζον ἄιμα, 137. 24.
μετάφρενον, 3. 16.
μετέωρος γνώμη, 23. 31. μετεωρασμὸν γνώμης, Hippocr. 398. 47. *Ita ſum metéωρος, & magnis cogitationibus impeditus*, Cicer. lib. 15. Epiſt. ad Attic.
μέτωπον, 3. 24.
μέχρι δήγε [id eſt, ὥσπερ, *quaſi*] σαλπίγγων κ῀ ὠλῆς, 38. 18.
μήκισται κόμαι, 86. 16.
μήκων ἀφιεμένη, 84. 37.
μηκώνιον, 85. 5. Hippocr. 407. 36. τὸ πίπλον καλούμενον· ὃν κ῀ μηκωνίτιν ὀνομάζει, Galen. Exp. Voc. Hipp.
μῆλα, *mala*, 84. 13. & 86. 34. κυδώνια, 116. 5. μήλων κίδρινον τὸ ἄνθρωπον, 148. 19.
μῆλα, *genæ*, ἐρυθρὰ, 3. 25.
μηλῶγξ, 40. 3. & 134. 8. παχεῖα, Ibid. 10. μηλώγγων, 129. 24. μηλώγγων, 33. 8.
μῆον, 120. 15. μήου, 140. 29.
μηρὸς, 22. 29.

μήτρη,

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

μέτρῳ, 28. 11.
μιάσμασι κακῷ ἀνίατος κακὸν, 134. 36.
μισμαλώδης, 139. 23. Vid. Not. ad Var. Lect.
Μιθριδάτιον [ἀντίδοτον] ἐπιτοιπιλωτέρῳ, 134. 28. & 144. 1. Μιθριδάτου, 138. 33. Hujus medicamenti formam tradit, Galen. tom. 2. p. 441. l. 20.
μολιβδώδες χρῶμα, Hippocr. 37. 1. Vid. Ind. præced.
μορίοισι σκίπτ᾽ ἡ γυνὴ, 73. 21.
μυδρίασι, 40. 26. Μυδρίασι ab Aretæo solo eundem affectum ac φθίσι oculi dictum invenio; cæteri πλαδαροβλεφαρίδα & μυδρίασι eosdem esse dicunt. Vid. Æt. 134. *Affectus oculi, in quo pupilla diffunditur, & dilatatur, aciésque ejus hebes est, ac penè caligat*, Cels. lib. 6. cap. 6. *Latitudo pupillarum* μυδρίασις *vocatur*, Cœl. Aurel. lib. 2. Morb. Chron. cap. 1. p. 344. μυδρίασις λέγεται, ὅταν ἡ κόρη, &c. φθίσις δ᾽ λέγεται, &c. Galen. tom. 4. p. 387. l. 11.
μυελῷ παλαιῷ, 40. 3.
μυθολογίαι, 37. 25. μυθολογοῦσι δέ τινες, Hippocr. 820. C.
μυκλῶσις ἐκπλέρου διάστασις, 128. 25.
μύξης χάριν [αἴσωγον] 89. 23. μυξοποιὰ ὑρίοισι, 63. 23. Legit Calvus μυξόπνοα pro μιξόπνοα, apud Hippocr. 948. A.
μύρου, μύρῳ, 123. 32. ῥοδίνῳ, μηλίνῳ, 146. 30. μυροβαλάνῳ, 119. 4.
μυρσίνης, 135. 10. μυρρίνηισι, 147. 22. μύρτοισι, 147. 12.
μυῶν. μυῶν ἄδηλοι βραχίονες, 40. 32.
μυτήριον, 147. 7. [Vid. Ind. præced.] Formam emplastri ita denominati habet Ætius, Tetrab. 4. Serm. 3. cap. 14.
μώρων χυλῷ, 98. 14. τῇ ἀλφῷ τῶν μώρων, 98. 15.
Νάπυ, 97. 32.
νάρδῳ, 86. 31. νάρδῳ τῷ μύρῳ, 143. 20. & 146. 13. νάρδοι, 146. 15.
ναρκίσσου βολβῶν, 95. 6.
ναρὴ [ταρφὺ] 149. 20. ναρὴ ὀδυνη, Hippocr. 44. 40.
νεφρίτης, 91. 17.
νεφρίτῃ γαστρὶ, 14. 7. & 27. 12. Hippocr. 391. 7. Βακχεῖος φησὶ τὸ κῶλον· ὅ τινες κάτω κοιλίαν περιαγορεύουσι, Erotian.
νεφρώδης σκέλος, 39. 15. ἴσχιον, 88. 11. ὁ νεφρώδιος, 123. 30. & 115. 2. νεφρώδεις τὰ πάντα, 42. 31. ἄπαντα, 91. 14.
νεφρίτιδι ἄρτων, 112. 29.
νεφροφαγῶ [κρέα] 130. 11.
νόμων παρρησίῃ τῆς κεφαλῆς, 2. 16. τοῖσι περὶ νόμων νόμοισι. τὸν νόμων ἐν ὑστάτοις ὄνομα, 4. 21. νύμφη, τὰ δεσμὰ τῆς ἄρθρων, 74. 3.
νῶφρι, 26. 6. & 60. 12. ἡ κατὰ νῶφρυς ὀξέας νόσου διαφυγὴ, 120. 30.
νηπιάχων μύθων, 85. 13.
νόσημα, 135. 31.
νίτρον, 145. 16. [pro quo Atticè λίτρον, 106. 29, 17. vid. Ind. præced. λιτρώδης.] νίτρῳ, 86. 7. Αἰγυπτίῳ, 93. 3.
νόθας [πλάσμας] 48. 16. νοθῆσι, 22. 26. Sic omnia impressa exemplaria. Sed (ut puto) legendum est νόθησι.
νομὴ, *pabulum*, 148. 24. & 77. 6.
νοτὶς περὶ μέτωπα καὶ κληῖδας, 20. 5. κληῖδα καὶ μέτωπον ἰζάνη, 112. 35.
νυκτιλίδων πτέρυξις, 8. 7.
νυσταλμὸς, 54. 17.
νῶτα κυρτοὶ, 5. 24. νῶτα ἐς τὸ πρόσθιον κυλάδας, 5. 33. νωτιαίῳ πλάσεται, 10. 15.
Ὀβολοὶ, 109. 37.
ὀδόντες, 3. 20.
ὀιδαλιηθήματα, 90. 17. Vid. Not. ad Var. Lect.
οἴδημα καρτερὸν, 7. 22.
οἰκλισμοὶ, 122. 10.
οἶνος ἄλκαρ μοῦνόν ἐστι, ῥεῖψαι, &c. usque ad πάντα πρίασθαι, 87. 15. & 115. 29. & 113. 21. οἴνῳ αὐστηρῷ, 86. 32. [οἶνοι] Ἑλληνικοὶ, Χῖος, Λέσβιος, νησιῶται λευκοὶ· Ἰταλοὶ, Συρακούσιος, Φουνδανὸς, Φαλερνὸς, Σισσῖνος, 113. 11. Θηρσῖος, Σκυβαλίτης, 122. 26. οἶνος ὀξέος, 118. 26. ἀψινθίου, 150. 29. [Vid. Ind. præced.] ὀνομάζει ὁ μὲν οἶνος ἰσχυρὸς οἰνώδης, ὁ δὲ ἀσθενὴς ὑδαλοώδης, Galen. tom. 5. p. 71. l. 19. Lege & Erotian. οἰνοφλυγίης καὶ ἀδηφαγίης, 83. 17. & 92. 6. καὶ κρεοπάλης, 97. 19.
οἰνάνθη, 86. 33. οἰνάνθης ὠμῆς, 118. 26. οἰναν θίνῳ λίπαϊ, 84. 30.
ὄϊς. λὰπὸ τοῦ ὄϊος οἰσύπῳ πιπάσθω ἕλκια, 108. 21. [Vid. οἰσύπῳ in Ind. præced.] ἕλκια πιπασθὲν ξηρὸν οἰσύπῳ, 98. 3. οἰέλα πιπόντα, Hippocr. 465. 53. οἰέλιον πιπῶδες, Id. 666. 22. *lanam succidam* οἴσυπον, vocat Cœl. Aurel. p. 365. sic Cels. lib. 5. cap. 2. Quomodo οἴσυπος præparetur, lege apud Dioscor. & Ætium, Tetrab. 1. Serm. 2. cap. 20.
ὀκέλλει ἄλγημα ἐς γλῶσσαν ἢ ὀσφῦν, 74. 27.
ὀλίθριον πάχος, 35. 4.
ὀλεκράνῳ. 25. 17.
ὀλισθηρὸν πῦον, 25. 18. ὀλισθηρὸν χυλὸν, 140. 32. ὕλην, 106. 28. [ἴσλεγα] 22. 5.
ὀλκῆς < 88. 17, 19.
ὁμοβιαίῳ, 61. 15. Vid. Not. ad Var. Lect.
ὄμφακος ἰλαίης, 84. 16. & 85. 21. ὀμφάκιον, 99. 27. & 108. 25. ἀκμαῖον, 113. 35. ὀμφακίτιδος σαφύλης γίσχρον, 147. 13.
ὀμφαλῷ, 121. 23.
ὀμώνυμα [μόρια] 39. 25.
ὀνίνησι μᾶλλον, 93. 16. ὄνησι, 98. 2.
ὄνυχες πιλιδνοὶ, 21. 8. γρυποὶ, 14. 2. & 42. 25.
ὀξύκρηλον, 85. 24. & 84. 29.
ὀξυλαπάθῳ, 110. 10.
ὀξύμελι, 104. 13.
ὀξύταλον κακὸν, 20. 30. ὀξύταλοι ῥηΐζουσι, 14. 9. ὀξύτερος γυμνάσια, 135. 23. ὀξίσι δρόμοισι, Hippocr. 351. 14.
ὀπισθότονον, 4. 19.
ὀπὸς θαψίης, 129. 34. ὀπῦ τε σιλφίου τε καὶ τοῦ Κυρηναίης, 96. 35. ὀπῦ σιλφίου, Hippocr. 1228. G.
ὀπώρη ἀβλαβὴς, 102. 29. σύκων, 130. 21. ὀπώρης οἰνώδεος, 84. 11. ὀπώρην σύφωσαι, &c, 116. 4, 5. ὀπώρης, varia genera lege apud Hippocr. 360. 11. usque ad 50.
ὀργῆς χολῆς, 35. 12. ὀργὴ ἄκρητος, 35. 11. Vide & 36. 28. & 37. 27.
ὀργῶσι τῆς τραχήλου, 30 5.
ὀρθὰ ἐς ῥίγεα καὶ ὦμος γυμνάσια, 129. 37. ὀρθὸν ὀδὸν, 46. 20.
ὀρείσιον, 89. 19.
ὄργεος, 85. 31.
ὀρνῖς λευκὸς, 72. 2. γάλακτος, 97. 30.
ὄρυζα, 102. 5.
ὄρχις, 57. 3. & 60. 16.
ὀσπέλοισι, 88. 24. ὀσπέλων κάκιστον κύαμος, 130. 3.
ὀστέων ἱερὸν, 22. 28. ὀστέων ξυμβολὴν, 75. 11.
ὀσφὺς, 26. 13.
ὄχιον, 22. 1.
ὀτρύνεσι, 115. 9.
οὖα, 116. 4.
οὖλα, 9. 5.
οὐρῆσις [ἴχνιον] 150. 2.
οὐρανὸν, *palatum*, 41. 16, 19. & 97. 33. & 99. 11. Ruf. Ephes. p. 21. l. 4. Edit. Turneb.
οὐρεχὸν, 8. 9. Hippocr. 269. 4.
οὐρῆσαι, 102. 6. οὐρήθρης, 61. 18. οὐρηθρέων, 27. 19. οὐρηθρίης πίμπρησι, 61. 20. οὖρον αἴσωγον, 89. 33.
οὖς, 95. 33. ὦτα, 5. 13. ὦτων βάσισι, 79. 8.
ὀφθαλμὸς ἀτενὴς, 41. 25. & 5. 9. ὀφθαλμοὶ πεπηγότες, ἀλαμπεῖς, ὑπερύθροι, Adamant. Physiogn. p. 10. l. 9. & p. 9. l. 16. μόλις ἐκδεδυκότες, 5. 10. ὑδατώδεις, ῥηγμῶδες, 3. 20. ἐξέχοντες, ἀναπεπλεῖς, ἐξέρυθροι, 7. 4. κοῖλοι, δεδυκότες εἶσι, 7. 14, 15. ὀφθαλμῶν τὰ λοιπὰ, 13. 24 τὰ μέλανα, 45. 26.
ὀφρύες, 3. 22. ὀχθώδεις, &c. 78. 36, 37.
ὀχετοὶ ὑδρώδεις, 60. 19. ὀχετώθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, 88. 10. ὠχέτευται, ὑγρύσεις καὶ διεξόδους κέκτηται, Galen. Exp. Voc. Hipp.
ὀχῆες τῆς ὑστέρης, 73. 9.
ὀχθώδεα ἔντερα, 70. 20.
ὄψις ἀτερπὴς, 5. 35. ὄψιος ἀλγεσφόρου, 34. 16. ἀλλοιώδεις τὰς ὄψιας, 38. 16.
ὄψον, 150. 3. ὄψα, 102. 10. & 139. 26. & 140. 33.
Πάθῳ ἱερῷ, 34. 20. [Vid. Ind. præced.] Hippocr. 269. 40.
παιπάλη, 114. 11. Dioscor. lib. 3. cap. 74. πάλην, Hippocr. 1010. E. πάλη λέγεται τὸ λευκότατον καὶ λεπτότατον τῦ ἀλφίτου, Erotian.
παλινδρομίῃ χολῆ, 10. 33. παλινδρομίσι αἱ νῆσοι, 32. 6.
παλμὸς τοῦ τοῖσι ὑποχονδρίοισι, 65. 7.
παπελλὶς. ἐς τὸ παπελλὶς, 50. 34. Vid. Ind. præced.
παχυτέρας, 113. 13.
πάλληκι, 10. 9. τῷ γιώμῳ, 13. 33.
πάλιν, 130. 28.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

παράλλαξις ξυνθήκης, 76. 12.
παραλύει] τὰ λαῖα, 40. 5. *paralysi occupantur.* παραίλυσι χάσμα, &c. 40. 31. *in paralysin conjecit.* Lege Erotian. in voce παραλύθη.
παράλυσις, 39. 7. & 62. 21.
παράλυσοι, 61. 36.
παραπίπτουσι οἱ ὀχλοὶ, 109. 8. ubi παραπίπτω, idem ac παρακομίζω.
παραπλαγίης, 92. 6. παραπληγίη, 39. 7. παραπληκικὰ εἴδεα, 40. 20. Hippocr. 949. A.
παραφορέω τὸ μέθη. 37. 2. παράφορος γλῶσσα, 34. 29.
παραχύσεις, 84. 21.
παρδάλιος σίαλι, 150. 16.
παρείλχυσις [Vid. Ind. præced.] *ſenſibilis & manifeſta liquoris effuſio*, Cœl. Aurel. lib. 3. Morb. Chron. cap. 8.
παρεύσια [Vid. Ind. præced.] 15. 4. σημῆα, 29. 21.
πάρεσις, 30. 14. & 72. 9. πάρεσι τὰ μέλεα, 61. 32. πάρεσα μέρεα, 91. 27.
παρήκη πυρετὸς, 83. 6.
παρθένος ἡ τὸ τοῖσι ὀφθαλμοῖσι, 40. 24. idem ac κύρη, lin. 26.
παρίδμια, 5. 8. & 6. 12. & 7. 15. παρειδμίαι φλεγμονὴ, 7. 1.
παρξυσμὸς, 2. 9. & 84. 26. & 34. 7.
πάσσειν αὐχένας ἀλφίτοισι, 114. 10.
πελεκὰ, 130. 11. aut lege πέλεια, aut πελεκάς. πέλειαι, 102. 23. πελειάδες, 150. 34. Homer. Il. ι. 778. & ſinè ι, πελιάδων κόπρος, 98. 11.
πεμμάτων, 133. 18.
πελιάφυσσος ἡ βοτάνη, 148. 16.
πεπαίνει βῆχας, 102. 1.
πέσσει, 133. 12. πεπέρεος κόκκοι, 89. 34. πεπέρεος, 104. 8. φάρμακα ἀφ' πεπέρεος, 147. 14. δύο πεπέρεων, 145. 22.
* πεπλόμενον σκιάζεσθαι, 66. 11. φάρμακον, 147. 23. & 134. 25.
πέπων, 135. 35. πέπονος, 148. 15. πεπέων ὠρέος, 125. 22.
περιστέρεα, ſinè caſu, 128. 3. cum caſu: Vid. Ind. præced.
περιδολὴ σαρκῶν, 65. 33. νοσημάτων, Hippocr. 946. H.
περικόπτειν τὰ γυμνὰ, 134. 10.
περίοδος, 72. 3, 6. & 61. 30, 33. & 74. 36. ἥκῃ ἐς κρίσιν, 112. 35. περιόδοι τῷ ὑγρῷ ῥηϊδίαι, 45. 18. ὦ ῥίμφος καὶ περίοδοι, 65. 32. τὸ περιόδοισι παρεξυσμοὶ, 94. 12.
περιπλύσιος, 140. 10.
περιτδυμονίλιν, 13. 16. & 43. 24. περιτδυμονίης θεραπηίη, 106. 1.
περιῤῥέω, 68. 30, 31. & 69. 4.
περισάσιος μέζων, &c. 69. 26.
περίστροφος μετάβασις, 75. 3.
περίτοιτον, 48. 15.
περιφορὴ τὸ θαλάσσης, 85. 10.
πετροσέλινον, 144. 30. & τὸ πέτρης ὁ καρπὸς, 146. 13. σελίνῳ τῷ καρπῷ ἀγρίῳ & τὸ πέτρης, 147. 15.
πευκέδανον, 84. 22.
πήγανον, 89. 15.
πήγνυ] ὁ αὐχὴν σὺν τῇ ἀναπνοῇ, 93. 27.
πηρώσει τινος αἰσθήσιος, 34. 13.
πηχέας, 97. 29.
πίεσις ἐς τὸ ἔσω, 97. 16. ὑπέρων, 21. 26.
πίθηκος, 150. 17.
πικέρον, 85. 27. & 104. 1. Hippocr. 614. 10. βύτυρον, Galen. Exp. Voc. Hipp. Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἱστορεῖ παρὰ Φρυξὶ πικέρον καλεῖσθαι τὸ βύτυρον, Erotian.
πικρῷ χυλῷ, 118. 23.
πινόεντα οἰσύπῳ ἕλεα, 118. 23. [Vid. Ind. præced.] lege πινώδεσι in Erotian.
πίσσης ὑγρᾶς, 123. 28.
πιστὸς, 139. 25. & 130. 4.
πίτυος, 96. 26.
πίων χολὴ, 68. 23.
πλαδὸς σομάχου, 22. 11. πλαδὸν σύψαι, 87. 17.
πλάσμασι ξυνήθεσι, 102. 32.
πλαστὸς οἶνος, 113. 11.
πλαδυρὸν, 8. 12. ἡ πλαδυρὴ, 44. 2. ἓν τι τῶν μέσων πλαδυρῶν, 44. 1.
πλαδυρῖτις, 10. 7. πλαδυρίτιδος θεραπηίη, 101. 1. πλαδυριτικοῖσι, 101. 4.
πλημμύρῃ ξυνδίδοι] ἐς κύστιν, 59. 17. τὴν κοιλίης, 60. 4. & αἵματος, 78. 19.
πλημμυρῇ τὸ ὕδωρ, 61. 10.
πλημμυρῶσι χώρῃσι, 109. 10.
πλησχάδος, 29. 12. & 125. 3, 9. Hippocr. 765. D.
πλυσοὶ ἄρτοι, 138. 22.
πνεύμων, πλεύμων, 13. 7. πνεύμονα, 6. 20. & 7. 7. & 10. 36. & 45. 16. ὑποτέτηκε τῷ πνεύμονα, 45. 8.
πνευμονίης, 13. 2.
πνευμῶδες, 47. 10.
πνίγει] πνεύμων, 106. 24. πνιγὴ ἰχυρὴ, 5. 10. πνιγὴς ὑστερικῆς, 28. 9. πνιγὶ, 124. 12.
ποιέω ἐς τομὰ μασθίου, 77. 6.
πολιῆς πίπασμοὶ, 136. 6.
πολίη κόμη, 98. 9. & 96. 26. πολιοὶ, 78. 23.
πόλλοι, 139. 16. οἱ ἀφ' γάλακτος, 141. 2.
πολυγόνιν, 84. 21.
πολυσπορίη, 88. 21.
πολυχρηίων, 16. 10.
πόσθη, 57. 3.
πῦς. τὸ πόδι, 57. 2. & 123. 19. πόδας, 123. 18. ποδάγρη, 75. 27. ποδῶν [ὀρθρίτιδα] ποδάγρεα, 73. 32. ποδαγρὸς, 75. 28. ποδαγρικοῖσι, 148. 9.
πρόσω, 88. 27. ξυὼ τῇ κόμῃ, 117. 34. & 102. 13. πρόσω ἡ τοῖσι φύλλοισι λεπτὴ, 148. 17.
πρίμνος, 29. 15.
πρηὺς διωθῆν, 94. 13.
πρὸς ἐπὶ τὰ χείλεα, 103. 29. τὸ πρὸς τῷ γλῶ πιδικὸν, Galen. Exp. Voc. Hipp.
πρῆσις & πνεύμονος, 106. 4. ὑπιζωκότος, 104. 24. παρειδμίαι, 97. 13. πρήσιες ἐνδίδωσιν, 97. 33. ἐκ τῶν πρήσιας ἐμάλαξε, 125. 19. τραχέλης, 132. 29.
πρηῦνε], 79. 14. πρηϋνομένων [ἑλκέων] 70. 17.
* πρεσβύτης, 121. 28. τὸ πρεσβύτου, 144. 30.
προαποθνήσκει [μέλος] & ἄνθρωπος, 79. 14.
προδοσκίδα, 77. 13.
προειδείη, 132. 14.
προθυμίη, 23. 24. ἐς ἀφροδίτην, 67. 21. προθυμίῃ ξυὼ ἡδονῇ ποιεύμενα, 69. 6.
πρόκλησις ὑγρῆ, 72. 21. χειρῶν φορῆς, 82. 21. ἅματος ῥίγεος, 110. 25. ἰδρώτων, 103. 33. ἀφροδισίων, 125. 24. πάθεος, 134. 1. & φαγέων καὶ πότου, 114. 6. προκλήσιες πασσάλων, 95. 24. ἑλίγγων, 132. 24. προκλητικὴ φύσιων, 89. 17. προκλητικαὶ ὑρήσι, 119. 8.
προνοίαι, 113. 17.
πρόνοια, 132. 14. προνοίαισι ἐπιληπτεύειν χρὴ τὸν ἰητρὸν, 111. 22. Hippocr. 36. 2. ἀντὶ τῆς προγινώσεως ἔχειν τὴν πρόνοιαν, Galen. Comm. in Hipp. tom. 5. p. 117.
προπίλης ὀχλὸς, 63. 3. προπιλισίῃ [μήτρῃ] ἐς τὰ κάτω, 28. 15. [ὑστέρῃ] τῷ πάθεϊ, 123. 16.
προσβολῇσι πρώτῃσι & πάθεος, 148. 10.
προσιχυθίσι λίπαϊ, 117. 33.
προσλωεῖ θέρμῃ, 89. 33. διαφίη καὶ προσλωίη, 93. 8. κόιτλῳ, 95. 13.
προσθέτοισι ὠώδεσι, 123. 31.
προσίζει] τῷ Σκλωΐῃ, 92. 36. προσίζουσα αἰτίη, 39. 32. ἄχνη, 90. 9.
προσκαίειν τάρκλῳ, 39. 29. τὶ τῶν προσκαίειν αἰτίων, 73. 33. & 48. 14.
προσκέαλα πυρετοῖσι, 93. 14.
προσιμαρέει πνιγὶ λιποψυχίη, 106. 8.
προσφέρει], 53. 29. & 65. 5. & 30. 8. προσενίκων], 21. 5. & 23. 28.
πρόσφυσις σομάχου, 137. 6.
προσώπου πελιδνότης, 3. 28.
πτερὰ πτίλων ἀπίσω, 138. 26.
πτίσσω τὸν ἐπιπρόσω, 74. 29.
πτίλα, 94. 21.
πτισάνη, 101. 28. πτισάνης χυλὸς, 84. 3. & 95. 26.
πτωκὸς, 138. 26.
πύη, 41. 31. * πύησι, 98. 8.
πυθμένα πρὸς τὸ ὀσφῦν, 73. 10.
πύλῃσι [ἥπατος] 23. 7.
πυρέτημα κεφδὸν καὶ μαλθακὸν, 85. 32. πυρέτης μηχάνημα, 103. 5. πυρέτησι καυλήσιν, 129. 14.
πυώδης [ῥόος] 72. 16. πυώδεος [ἕλκεος] 27. 23.
πῶρος πέτρου, λευκὸς, 75. 14.
Ῥάκεσι παλαιοῖσι, 18. 18.
ῥαφανίδες, 130. 17.
ῥαφὰς τῆς κεφαλῆς, τῶν ῥαφῶν τὰ εἴδεα, λοξὴν, εὐθεῖαν, ἐπικάρσιον, 75. 9.
ῥάχις, 5. 25. ῥάχιος, 5. 4.
ῥεμβώδεα τρόπον, 32. 30.
ῥέπει νοῦσος ἐς συλλοπὴν, 95. 19. ἄνω φλεγμονὴ, 123. 17.

ῥεῦμα,

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

ἐγείμα κοινὸν, 145. 8.
ὁ ἔξω ὁ ῥίζα, 109. 28. ῥὴν ὁ ἐίζα, 100. 18.
ἐαζίνη, 98. 9. τερμίνθε ℥ φυτῦ, 86. 14. ἀπὸ τερμίνθε τῦ πίτν☉, 96. 26.
ἐὶν μύξης [ἀσωγὸν] 89. 33. ἐὶς, 79. 5. ἔῖτες, 13. 7. ℥ ῥὴς αὐλῦ, 128. 23. ἔῖνα, 4. 4.
ἐίπλῃ τὸ χῶρε ϰ τὸ σκίλεα, 94. 26.
ἐόδων ἐψήμαῖι, 98. 13. χυλὸς, 113. 36. ῥόδοισι τοῖσι πεῖλάλοισι, 98. 6.
ἐοδίνε ἀκρότυ, 84. 35. ἐόδινον ἔλαιον, 85. 22. ῥοδίνε [subaud. ἐλαίε] 84. 18. De hujuſce olei præparatione vide Dioſc. lib. 1. cap. 53. Cæterorum etiam oleorum compoſitiones ex primo ejuſdem libro plerumque peti poſſunt.
ῥοὺ ἄχῖλος, 72. 8. αἷμαῖος, 101. 16.
ῥοιάδα, 123. 5.
ῥοιῶν ὕδαῖι λεπθύνῖαν, 98. 14.
ῥοὸς, 109. 1. τὸ ἰδιάδιμον, 113. 36. χυλὸς, 99. 25. & 98. 16. & 122. 20. Hoc medicamentum inveniri poteſt in Galen. tom. 2. p. 243. An per χυλὸν ῥοὸς, 98. 16. intelligitur medicamentum compoſitum, an ſuccus rhois, ſive ſumach, permiſtum τῇ βησσῇ; ſic enim vertit Heniſchius, *aut eo, quod ex Beſſa, i.e. rutâ ſylveſtri, & ſucco rhoi componitur.*
ῥοφήμαῖα ἁπλᾶ, 83. 35. & 135. 27.
ῥύῃ ἄῖχ☉ περιπνευμονίης, 98. 25.
ῥυῇ τὸ αἷμα δύρῳ ϰ πολλὸν, 98. 2.
ῥυπαρὰ ἕλκεα, 8. 32. & 50. 18. & 62. 10.
ῥύπῖι, 78. 26.
ῥυπῶσι ἐμίοισι ἀπὸ ὄῖος, 125. 3.
ῥυτὴ, 89. 19.
ῥυτίδας μεσοφρύε, 3. 25.
Σαμψυχον, 124. 4. ἡ σάμψυχ☉, 119. 7. Sed Lexicographi habent tantùm τὸ σάμψυχον; utì & Dioſc. lib. 3. cap 27.
σαπιώδεῖς, 43. 8. quibus ſcapulæ alarum inſtar extant, ac propterea anguſtus, tabulæ inſtar, depreſsúſque eſt thorax. Vide Foeſ. Not. in Hippocr. 1091. G.
σάτυρι, 150. 9.
σάρξ. ἀπὸ σάρκα ὕδρωψ, 56. 24. & ſubauditâ voce ὕδρωψ, cum articulo; ὁ ἀπὸ σάρκα, 56. 29. & 57. 22, 29. vel ſinè articulo: ἀπὸ σάρκα, 56. 24.
σαρκοειδὶς βάθος ℥ ὑτέρε, 22. 23. τὸ σαρκοειδὲς ℥ χιλώνων, 69. 23. σαρκοειδέα πτώμον☉ μέρεα, 17. 28.
σαρκῶν ἄνθρωπον, 111. 12.
Σάτυροι, ℥ Διονύσε ἱερεῖ, 29. 26. Σαλυμήνης, 29. 28. σαλυμήνη ὠμίκλυσκον [ἰλίφαῖλα] 77. 28. σαλυμάσεως θερμασία, 124. 20.
σέλινον, 88. 27. & 83. 35.
σεμιδ☉ χυλὸς, 109. 23. σέμιδι, 125 7.
σιτίλεος, 134 31. Σεσέλι☉, 146. 14.
σημαίνῃ ὅῖκος ὲν τοῖσι ὑποχονδρίοισι, 89. 10. ἐπισημαίνει, Hippocr. 982. A. de primo febrilis acceſſionis inſultu dicitur.
σηπίης μέλαινι, 21. 33.
σίκυα ℥ θηρίν, 145. 22. Hìc & 121. 30. editor ſagaciſſimus reponit σκίκυα. Vide Not. ad Var. Lect. ἀφ' σίκυα τῦ θηρίν φάρμακον ποτὸν, de quo vide Galen. tom. 2. p. 446. l. 50. τῇ ἀνιδότῳ ἀφ' σκίκυα, Dioſc. Alexiph. cap. 34.
σιδηρῖτις, 148. 16. Σιδηρίτιδος ℥ χυλῦ, 149. 32.
σιδία, 108. 34.
σικηάνων, 116. 22.
σικύη λιτὴ, 148. 15.
σικύη, 7. 23. [σικύη] κύφη, 86. 18. Hæc vox in exemplaribus legitur σικύη, 93. 31, 15. & 103. 25. & 112. 18, 20. & 120. 5. & 131. 17. ac συκίη, 86. 18. & 89. 8, 10. & 93. 28. & 94. 18. & 96. 15, 16, &c. Lectio autem prior ſanior eſt.
σίκυ☉, 125. 21.
σικυωνίω [ἐλαίῳ] 89. 3.
σιλφίε ῥίζης, 96. 33. ὀπῦ ℥ σιλφίε ἀπὸ τ Κυρλώνης, 96. 35.
σίνηπι, 7. 23. σινήπιος, 90. 24.
σίνων☉, 117. 26. H. Steph. notat Hippocrati σίνων dici, quod aliis σίσων; utì Dioſc. lib. 3. cap. 64. σίνων eſt exiguum ſemen in Syriâ natum, apio ſimile, ferventis naturæ. Hujus ſæpius mentionem facit Galenus in lib. de compoſitione medicamentorum. Vide Gal. Vol. 4. p. 125. l. 52.
σινῶπις, 99. 27. *rubrica Sinopis*, quæ effoſſa in Cappadociâ in Sinopem urbem defertur. Lege Dioſc. lib 5. cap. 111. & Strabon. lib. 12. de Cappadoc.
σίον, 121. 28.
σίσεμος Ἑλλάνικὸς, 86. 31. σίσεμον Ἑλλάνικὸν ℥ Κρῆτα, 85. 22. σισεμίῳ τῇ Κρητικῇ, 138. 23.
σίσαρον, 130. 18.
σῖτος, 139. 16.
σιτώδης τροφὴ, 112. 32. & 122. 24. & 135. 26. σιτώδεις ἐδέσμασι, 133. 11. σιτώδεα σιτία,, 113. 7.
σκίλεα, 3. 13. & 5. 27. σκιλέων τάσις, 5. 11.
σκίνῳ μορίοισι, 73. 21.
σκίλλας, 90. 12. σκίλλε, 150. 4.
σκίρ☉, 48. 5.
* σκιρρίης, 141. 13.
σκοροδε, 68. 18. & 130. 1.
σκόταμα, 33. 17, 24, 27.
σκυβαλίτης οἶνος, 122. 26. Lege Myreps. 361. 6. & 362. B. Edit. Medic. poſt Hippocr. & Galen. per H. Steph.
σκυβιλλίτῃ τῇ Παμφύλῳ, 138. 23.
σμῆξαι φλίσμα, 101. 32. σμήχῃ νοσίων ὐ τῇ λειπῇ διαίτῃ, 102. 25. ubi legendum σμήχῃ: Vid. Not. ad Var. Lect.
σμύρνης, 99. 29.
σπασμοὶ, 5. 2. σπασμὸς κυνικὸς, 29. 20. σπασμῷ κίνδυν☉, 100. 22.
σπασμώδεις ὐτάσιες, 115. 10.
* σπῶν☽, 82. 25.
σπέρμα ζωογόνον, 64. 6.
τὸ διὰ ℥ σπερμάτων [ἐπίθεμα] 147. 5. Hoc ab Ætio peti poteſt; Tetrab. 3. Serm. 2. c. 9. τὸ διὰ ℥ σπερμάτων [μάλαγμα] 119. 6. Hoc inveniri poteſt in P. Æginet. l. 7. c. 18. vel Galen. tom. 2. p. 411. l. 15.
σπλάγχνα, 28. 14. σπλάγχνον θερμὸν, ἡ καρδία, 13. 9.
σπλὴν, 45. 2. σπληνὸς, 15. 36. & 49. 23. θερμασία, 141. 5.
σπόγγοισι, 108. 23. & 129. 9.
σπογγιὰ, 85. 24. & 148. 13. σπογγίῃ, 45. 16. mallem σπογγιῇ, utì 84. 29. σπογγιὰ ὀξυτάτως Ἀτθικοὶ, Suid.
σποδὸν κλημάτων, 150. 15.
σποδύλης, 42. 34. & 75. 4.
σποδύλιον, 84. 22. quæ herba vocatur & σφονδύλιον Atticè; Dioſc. lib. 3. cap. 90.
σταθμῷ ὁλκῆ, 110. 3.
σταφὶς ἀγρία, 128. 27.
σταφυλὴ, υια, 130. 21. & 116. 5. *morbus*, 7. 35.
σταφυλῖν☉ ἡ ῥίζα, 150. 31.
σταφυλῖνοι, 130. 17.
στέαρ, 84. 13. θηρίων, 150. 15.
στέρνον, 3. 16.
στερροὶ πῶροι, 75. 14.
στιφάνη, 129. 21. στιφανιαία ῥαφὴ vocatur ab aliis ſcriptoribus, præcipuè à Rufo Epheſ. lib. 1. cap. 18. & lib. 3. cap. 1. item paſſim à Galeno; ſpeciatim verò in tom. 1. p. 167. l. 19.
στήθεα, 45. 25.
στόμα, 3. 18. [κοιλίης] 137. 3.
στόμιον [ὑστέρης] 58. 21. φλεβὸς, 67. 1.
στόμαχ☉, 19. 3, 7. & 9. 13. & 64 25. στομάχε ἕκλυσις, 112. 33.
στομαχικὸν πάθ☉, 66. 3. στομαχικῶν, 64. 23. θερμασία, 146. 1.
* στρωὼν, 129. 1.
στραγγουρίη, 122. 7.
στρύθι☉ ἡ ῥίζα, 128. 18.
στρυθίε, 89. 34.
στρόφῳ ϰ ἐλαίῳ, 67. 15.
στρύχνε, 125. 7.
σύμμα, 99. 25.
συπληρίη, 100. 14. συπληρίῃ χρισὶν, 129. 10.
σύρφακος, 128. 22.
συσκοπὴ καρδίης, 18. 31. 18, 23. & 10. 22. & 111. 22.
σύκων ποίων, 98. 18.
ξυμβαλέειν ὀκοίῳ λόγῳ, 104. 15.
ξύμβολον, 53. 18. σύμβολα νόσε, 136. 1. & 132. 10. κακῦ, 54. 4. πάθεος, 47. 6.
σύμπλωμα κεφαλῆς, 33. 24.
σύμπλωσις, 7. 14. ξύμπλωσις [ὀργάνων] 97. 15. & 98. 20. ξυμπλώσεσι ἰχάτῃσι, 49. 15.
συμφύτε ῥίζα, 148. 16. & 108. 36.
Σύμφυ☉ ἡ [ἀντίδοτος] 145. 22. Hoc medicamentum peti poteſt è Galen. tom. 2. p. 265. l. 2. Vide etiam Gorræum.
σωάλχη, 6. 9, 15, 21. & 7. 14. σωάλχης θερμασία, 97. 11.

σωαλχι-

IN ARETÆI INDICEM APPENDIX.

σωματ[χικοῖσι, 98. 26.
ξωματωγὴ πλόνιος, 15. 2. [ὑμφίων] 123. 15. αἰγείων, 109. 7. χηλίων, 109. 12.
ξωνάδοι, 127. 10. Vide Conjectur. paulò póſt.
ξωναλείφοντα φάρμακα, 29. 32.
σωνανίχει, 113. 18. Vide Conject.
ξωνδίδε᾽) ἄρθρα, 95. 17.
ξωνδιδοῖ τὰ ὑμφία ἐς ἀνάτασιν, &c. 123. 15. ξωνδίδωσι οἱ ὑμφίες, 73. 9, 12. ξωνδίδωσι ἄλμη τὶ ξηρὸν ἐς τὰ ἕλκεα, 139. 5. ξωνδίδο᾽) ἐς κύστιν ὁ πλημμύρης, 59. 17.
ξωύδοσις ἀπὸ τ᾽ ἄλλων ἐς θώρηκα, 86. 29. πάντων ἐς πτδύμους, 10. 26.
σωτιλληφθέντι σφυγμοὶ, 13. 27.
ξωτόντα τοῖσι ἕλκεσι, 68. 22.
ξωότητα ὅμοια, 22 21. *ſymptomata.*
ξωτικτείνει ὀδὼν ἐπὶ τὸ κάκιον, 101. 6. αἱμορῤῥαγίη, 108. 22. ξωτικτείνει δ᾽ πάθος τ᾽ ἐντερου χρὼ, 107. 28.
σωτερικὰ τὰ παρόντα, 111. 23.
ξώνηθες πλῆθος κλύσματος, 92. 9. μέλι, 92. 11. πο-θὲν, 117. 28.
ξωόθετον τὸ ἀφ᾽ τ᾽ λιμνήσιδος, 129. 32.
ξωΐημι. ὅπως μὴ ξωήσωσι᾽) [λίθοι] 121. 7.
ξωίσα᾽) νῦσος, 67. 30. πρόοδος ἐς ἀρχαίην προθεσμίην, 72. 4. ξωίσαν᾽) πᾶσαι, 75. 14.
σωτικὰ ἐς θώρηκα κεφαλὴ, 5. 26.
ξωπλόνις᾽) νεῦρα, 100. 23.
ξωπλήκτικα ἕξις ἐς τὸ ὕδωρ, 56. 14.
ξωπλήξιες σαρκῶν, 48. 36.
ξωπλιμπρίνοντα τῇ ὀξίῃ, 121. 3. Vide plura in Indic. præced.
ξωπλοίνων᾽) πόδες, 115. 32.
ξωπλοκὴ, 10. 7. Vide Conjectur.
Συρακὼ ἕλκεα, 9. 24.
σὺς, 150. 34. συῶν τὰ ἄκρεα, 130. 12. πόδες, 138. 25. ἰσχίφαλοι, 102. 23.
σφαῖρα, &c. 132. 31. Vide Indic. præced. De pilæ utriuſque exercitatione lege Galen. tom. 4. p. 240. l. 7. & p. 301. l. 12. item Mercurial. de art. gymn. l. 2. c. 4.
σφιγκτῆρες ἰσχυροὶ, 128. 32. τ᾽ λίθων, 121. 12.
σφίγξοντες δισμοὶ, 99. 19. & 123. 27.
σφραγὶς ὑ Λημνία, 110. 2.
σφυγμοὶ, 14. 2. διδιωγμῶδεις, πεπτισμῶδεις, 25. 10. σφύξιες, 120. 7.
σφυρὸν, 97. 28.
χάζειν ἀφειδῶς, 120. 7. & 128. 5. χάσαι, 118. 31. φλίβα, 123. 24.
χείδιος κακὴ ἕξις, 53. 18. χειδὸς περφάσιος, 78. 9. ἐπὶ χειδὸς, 37. 4.
χὶν, 118. 27.
χινίνη, 150. 22.
χοῖνος, 121. 15. & 119. 14.
χώμασι τρηχέσι, 69. 30.
Ταινία πλατεῖα, 108. 19.
ταλαιπωρέω δυνάστῃ καιρὸς, 107. 1.
τάνυσιν ἐμπλάστρων, 108. 32.
τάριχος ὠρηῖος, 150. 29.
τάχα μὲ —— τάχα δ᾽, 20. 19.
τίγγειν κεφαλὴν ᾧ αὐχένα, 88. 35.
τίγξις πνεύμονος κακὸν, 107. 11.
τεινεσμὸς, 69. 7.
τεινεσμώδεις περθυμίαι, 21. 14.
τεκμαίρεται τὰς ξυμμετρίας, 111. 8. τεκμαιρόμενος ἐκ τῶνδε, 111. 32. τεκμαίρου᾽) τὰ ὑγρὰ, 42. 13. [Vide plura in Indic. præced.] 85. 15. Theophr. lib. 3. de cauſ. plant. τεκμαίρομαι πρὸς τοῦτον τ᾽ χρόνον, i. e. Gazâ interprete, *ad normam hujus temporis moderor.*
τεκμαρτίον τοῖσι πλήθος, 86. 11. τεκμαρτία τὰ μεγίθεα, 91. 16.
τελεωθῇ [σκολοδίνη] τοῖσι συμπτώμασι, 33. 26. τελέως λεπτῇσι τροφῇσι, 93. 12.
τελλινῶν ζωμοὶ, 150. 32. τελλίνης χυμὸς, 117. 35.
τενόντων βάρεα, 2. 4.
τερέτρῳ, 134, 8.
τερμίνθου ᾧ φυτῷ ῥητίνη, 86. 14. δάκρυον, 138. 35.
τέτανος νεύρων, 18. 30. ἄτασμοὶ οἱ τέτανοι, 4. 14. τετάνου διαφορέα, 95. 11.
τέτριξι τοῖσι ἀφεψήσι, 122 29.
τευτλον, 130. 16.
τηλίκου κακοῦ, ἐλέφαντος, 149. 5.
τῆλις, 85. 30. ἐφθὲ, 86. 14.
τιθωσσαι τ᾽ ὑτέρω, 73. 15.
τιλαίνη᾽) ἄψ, 94. 26. πτισμα, 106. 23. τιλαίνων᾽) [μυῶν] 116. 18. τιλαινόρθρια νοσήματα, 95. 14.
τιτθῖσι, 48. 15.
τιλεώσκει᾽) τὴ κοιλίην, 123. 1. τιλεῶσκει ξίφος, 74. 7.
τραγήματα, 130. 20. & 133. 16.
τραγὺ τ᾽ ἀκάνθης, 110. 12. τ᾽ τράγου τοῖσι ἰχνέσι, 30. 6.
τράγοι, 102. 5. τράγου χυλὸς, 99. 28. & 98. 19. ſorbitionis genus, cujus deſcriptionem vide apud Galen. tom. 4. p. 313. l. 26.
τραχήλου πρόσιες, 132. 29.
τριόβολον ὀλκῆς, 92. 9. apud Cœl. Aurel. eſt dimidia drachma, p. 91.
τριφυλλίνη, 149. 32. τριφυλλου, Dioſc. lib. 3. cap. 113.
τριχάδα, 123. 3. leg. πλαταμίδα, juxta Not. ad Var. Lect. nam τριχὰς eſt avis genus; Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 9. cap. 20.
τροχίσκων, 110. 14.
τρυγὸς ὄξεος κεκαυμένης, 150. 12. τρυγίνη ὄξους λίτρα, 114. 23.
τυμπανῶν, τυμπανίτης, 56. 19.
τυρῶ νίτρῳ ξύσασιν, 111. 7.
Ὑγροσμὸς, 150. 22.
ὑδὰρ, 90. 32. Vid. Not. ad Var. Lect.
ὕδρωψ, 56. 7. ἀπὸ σάρκα, 56. 24.
ὑδροκηφάλῳ, 58. 19.
ὑμὴν λεπτὸς, ὑπεζωκὼς, 10. 5, 6. Propriè & καθ᾽ ἑξοχὴν ſignificat membranam coſtas ſuccingentem, i. e. pleuram: aliquando autem reliquarum partium membranæ hâc voce ab Aretæo diſtinguuntur. ὑπεζωκὼς χιτὼν ὑτέρης, 73. 16. ὑμένας ἀρχὰς τ᾽ ὑτέρων, 21. 29. ὑμένες ἀνοχῆες [ὑτέρης] 29. 13. & 73. 9. ὑμένος [τραύματι] 4. 23.
† ὑμφίων, 62. 5. ὑμφία, 16. 12.
ὑμφώδεα, 8. 22.
ὑοσκύαμος, 37. 3.
ὑπερώω, 96. 37. ἀπὸ τ᾽ ὑπερώης ἀκρεμὼς σῶμα, 7. 34.
ὑπαγάσεων, 21. 27.
ὑπαγυία, 78. 13.
* ὑπακοιλίδι, 41. 12.
ὑπακυὶς, 99. 26. ὑπακυίδος, 109. 24. ὑπακυίδη, Dioſc. lib. 1. cap. 127.
ὑπάσασις [ὀνύχων] 42. 27. ὑπάσασις λόβης, 140. 13. Hippocr. 1123. B. ὑπασάσιοι, 62. 34.
ὑπόφασις [Vid. Ind. præced.] ὑποφαίνη᾽), *ex albo rubrorum aliquid apparet*; Celſ. lib. 6. cap. 6.
ὑποχόνδρια, 26. 14, 17.
ὗς. ὑῶν πόδες, 135. 32.
ὕστατος, 86. 14. ὑστάτη κόμης, 95. 2. Et ὕστατα in Nom°. 89. 18, 21. & 106. 18. & 138. 35.
ὑτέρη, 28. 17. & 71. 22. μύες τὸ τόμα, 72. 9. αἵρη ἔξω, 73. 12. ὑτέρης ὁ ἔνδον ὑπεζωκὼς χιτὼν, 73. 16. τὸ τόμιον, 73. 21.
ὑτερικῶν, 71. 20. ὑτερικῆς πυγὸς, 28. 9. διαφυὴ, 123. 8.
Φαγέδαινα, 72. 33. Hippocr. 874. B. φαγεδαίνη, ἕλκη ἀναβιβρωσκομένῳ, Galen. Exp. Voc. Hipp.
φακῆς, 98. 12.
φακὸς, 110. 30. φακοὶ, 130. 4. φακῶν τ᾽ κεγχρίνων, 117. 20. Sunt *vaſa fictilia (quas à ſimilitudine lenticulas vocant)* Celſ. de Foment. l. 2. c. 17.
* φὰρ τὸ Τυῤῥηνικὸν, 111. 4, 8. Farris apparatus ex Archigene, Æt. p. 498. A.
φάρμακον ὁ Σύμφωνος [de quo lege Galen. tom. 2. p. 265. l. 2. vide etiam Gorræum] ὁ Φίλωνος [de quo Paul. Ægin. l. 7. c. 11.] 145. 22. δι᾽ ἐχίδνων, 117. 28. διὰ τ᾽ θηρίων, 138. 33. φαρμάκοισι περὶ ἰχίλοισι, 100. 12. φαρμάκοισι, τῇ διὰ τ᾽ μόρου, &c. 98. 15.
φάρυγξ, 7. 15. τ᾽ κατ᾽ τ᾽ φάρυγγα λοιμικῶν παθῶν, 100. 3.
φαρυγγίτιδες, 6. 12. & 7. 1.
φάσσα, 130. 11, 34.
φθίνουσες, 99. 31. φθίνουσι τ᾽ ἕξιν, 26. 29.
φθινώδης νόσος, 50. 27. ἕξις, 44. 7. φθινώδεα τόπον, 45. 21.
φθίσις, 41. 31. & 40. 26. φθίσιος διαφυὴ, 139. 1. φθισικὴς, 42. 18.
φθόη, 14. 16, 17. & 42. 1. φθόαι, 18. 5.
Φίλωνος [ἀντίδοτος] Vide φάρμακον.
φλέγμα, 14. 44. φλεγμάτων αἴσιον, 90. 25. φλεγμονὴ, 26. 10. & 66. 2. φλεγμονὰς ὑτέρων, 27. 16.

In ARETÆI INDICEM APPENDIX.

φλεγμασίη, 101.23. & 71.23. φλεγμασίλω, 119.26.
φλεγμαλώδεις ὕμεροι, 17. 11.
φλεγμαλίης, 56. 23. Hippocr. 287. 33. & 389. 17.
φλὶψ κοίλη, 24. 21, 10. & 119. 26. ὑπὸ τῇ κοίλῃ ὑπ' ἀγκῶνος, 101. 9. & 91. 25. φλέβα τὴν ἐπὶ τῇ μετώπῳ τῇ ὀφθαλμοῦ, 128. 1. & 131. 16. μέσῳ ἐπ' ἀξονίου, 136. 19. εἰκάθημαι ἐπὶ τῇ κλίνῃ, 124. 13. φλεβὸς τόμιον, 70. 26. τομὴ φλεβὸς, 119. 21. μετώπου τῆς ὀφθαλμῆς, 133. 34. φλεβῶν ὑπὸ τῇ τραχήλῳ, 2. 4.
φλεβία, 17. 4. & 68. 12.
φλεβοτομίη, 94. 18. & 93. 16.
φλυκταινώσιος, 90. 17. & 114. 24. & 116. 10.
φοίνικες, 86. 32. φοινίκων ἐψήμασι, 98. 13, 15.
* φῦ, 140. 29.
φρένας, *præcordia*, 35. 8, 19. Hippocr. 309. 51. φρενῶν ἄψις, 84. 11. [Vid. Ind. præced. in ἄπλοιο.] οἶνος γλυκὺς καὶ οἰνώδης ἄριστός ἐστι φρενῶν ἀκτύμονος· τοιοῦτος δ' ἐστὶν ἐργασίας εὐφραντικῆς, Galen. Comm. in Hipp. tom. 5. p. 71. l. 39. & p. 72. l. 32.
φρενῖτις, 19. 1. φρενιτικοὶ, 19. 2.. φρενιτικῶν διεγερσία, 82. 11.
φυσαλίδων, 140. 30. φυσαλίδα, Dioſc. lib. 4 cap. 72.
Χαλβάνης, 93. 2.
χαλινὸς, 9. 5.
χαλκῆ, 95. 7. κεκαυμένῳ, 94. 32. χαλκῖτις ἀπλῆ, 100. 16.
χαμαιλέοντος ῥίζαν, 147. 5.
χαμαιμήλη, 86. 31.
χείλια, 3. 25. τραυμάτια, 5. 12. & τραύματος, 16. 30. & 98. 31. ἕλκεσι ξηραίνῃ, 109. 14. & 98. 31. χειλίων ξηραντικὸν, 109. 13. χείλεα τὰ ἑλκέων ἀπηνέα, τραχέα, 72. 30. περὶ τὰ χείλια κερασμένῳ, 103. 29.
χεῖρες, 3. 12. συνηρεισμέναι, 5. 26. χειρῶν τάσις, 5. 10.
χιλιάδων, 98. 16.
χλοὸς πιεῖν καυλοῦ, 128. 20. χλοαλώπεκος πίασι, 150. 16.
χλωρὸν ἐπίπλασμα, 145. 19. [Hoc emplaſtrum tradit Celſus, lib. 5. cap. 19.] μάλαγμα, 147. 7.
χολὴ ξανθὴ, 21. 6. μέλαινα, 21. 10. & 35. 4. χολῆς τῆς ὀργῆς συμφορηζομένης, 35. 12.
χολέρη, 20. 29. χολέρης διεγερσία, 115. 7.
χολάδες, ὀστέων τὰ ἄνω λεπτὰ καὶ χολώδεα μέσφι τοῦ τυφλοῦ, 68. 4. χολὰς, τὸ κοινὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος, Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. 1. cap. 13. χολάδες, Homer. Ιλ. δ. 526. Schol. τὰ ὄπισθεν. ἐπειδὴ οἷς αὐτὰ συμβαίνει ὁ ξανθὸς χολή. τὰ δ' ἔνδοθεν χολάδας ὀνόμαζον οἱ παλαιοί. Alex. Trallian. (Ed. R. Steph.) p. 122. l. 36.
χόνδρος καὶ θώρηκος, 28. 13. χόνδροι, 102. 2. πτυελοὶ, 83. 34. & 133. 7. χόνδρος, ſæpe granum ſignificat, vel alicam, tritici genus & certam frugem. χόνδροι πτυελοὶ, ſuccus alicæ cum aquâ mixtus. Aliquid diſcriminis eſſe tam inter virtutes quàm voces ἄλικα & χόνδρου putat Æginet. lib. 1. cap. 78. Aliis verò pleriſque medicis & eodem modo utraque parari videntur, iiſdémque viribus pollere.
χορδὴ ὀστέων ἐπώνυμον, 21. 28.
χόρδαψος, 21. 27. χόρδαψος, ſecundùm Dioclem Caryſtium à Celſo citatum, lib. 4. cap. 16. morbus eſt inteſtini tenuioris [ἐπὶ τοῖσι λεπτοῖσι ὀστέοισι, 22. 24.] plenioris εἰλεός. Cœl. Aurel. p. 237. iliacam paſſionem χόρδαψον vocari ſcribit, quòd non aliter quàm chorda inteſtina tendantur. Item Galen. tom. 3. p. 309. l. 16. εἰλεὸν τινὲς καλοῦσι χόρδαψον, ὅτ' ἂν ἐξίσχῃ τὶς ὄγκος ὑπὸ τῇ χώρᾳ τῶν λεπτῶν ὀστέων ὡς δοκεῖν οἷον χορδὴν τινὰ πεπιεσμένην τὸ ἔντερον. Gorrhæus ileum χορδαψὸν vocari credit, quòd qui manum loco dolenti admoverit, is veluti ὑπὸ χορδῆς ἅπτεται. Notandum eſt præterea hanc vocem aliquando acui, aliquando antepenacui.
χορέω, 73. 18.
χυλοὶ φθοίεργοι, 6. 29.
χυλὸς πτισάνης, 84. 3. & 88. 25. & 101. 31. ὑπόπτου, 139. 18. ῥόδων ὑποπτος, 113. 35. effertur etiam in neutro genere; ὄμφακος χυλὸν ξυστὸν 113. 35. χυλὸν κορεάνου, ἢ δὲ ταμισὸς, 109. 34, 35.
Ψόας, 61. 7. ψυῶν ἐμψύξισι, 145. 9. τὰς ψόας, 144. 20.
ψωμοὶ ἀβρόθρυχοι οἶφι, 113. 9. & 116. 3. & 88. 24.
Ὦμος, 3. 18. ἐπῆγεν ὦμα, 38. 3. ὦμοισι κύστος, 60. 20.
ὠμοπλάτῃ, 10. 15. ὠμοπλάται ὀφανίης, 43. 2. ὠμοπλατίῃσι, 5. 19.
ὠὸν δύχυλον, 102. 15. ὠὰ μὴ κάρτα ξυστὰ, &c. 103. 8. ὠὸν τὰ θερμὰ, &c. 133. 5. ὠὰ ὀκτὼ πυρὸς θερμὰ, ὀκτὼ ζώων ὀρτύκια, 139. 27.

De *ARETÆI* Syntaxi ac Stylo Diſſertatio.

DE Aretæi ætate; ſectâ; ſcientiâ in rebus anatomicis; ratione, quam in curandis ægris tenuit; dialecto, quâ ſcripſit; dictum eſt. Si quis fortè curioſior in medici noſtri religionem inquirendum putaverit; locos in voce Θεὸς indicatos conſulat; eúmque de rebus divinis (pro captu hominis à fide Chriſtianâ alieni) non perperam ſenſiſſe comperiet. Nonnihil reſtat de Stylo illius & Syntaxi dicendum.

Sermonis brevitas, multiplex materiæ copia, vis verborum, in cauſâ fuerunt, ut ſtylus quidam ei proprius eſſe, & à communi aliquantulum recedere videatur. Quicquid eſt ſuperfluum, quicquid ex ipſo ſermonis filo & artificioſâ vocabulorum ſtructurâ poteſt intelligi; id omne reſecat: unde fit, ut emphatica & elleiptica ei admodum placuerit ſyntaxis. Omne vocum luxuriantium famulitium aſpernatus; quod docet, abſque ambagibus luculentè indicat; tot res profert, quot verba: ſuúmque argumentum, licèt nudum exponat, adeò fœliciter ornare callet, ut, dum alii colores undecunque varios conquirunt, illi ſatìs ſit rem ipſam ſcripſiſſe. Sic miramur pictorum illorum principum peritiam, qui ſciunt nudis & pauciſſimis lineis ſinè ullo alio umbrarum apparatu vitam imaginibus quaſi inſpirare.

De Syntaxi Nominum.

ADjectivum neutrum, ſubaudito χρῆμα, cum ſubſtantivo diverſi generis aut numeri jungitur; [quod ſatìs quidem cùm Græcis tum Latinis ſcriptoribus familiare; οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, Homer. Ιλ. β. 204. *triſte lupus ſtabulis*, Virgil. Eclog. 3. v. 80.] θανάσιμον ἀσθμὸς, 4. 25. ſic 58. 16. & 89. 13. & 95. 25. & 107. 9. & 110. 6. & 111. 7. & 117. 14. & 134. 26. & 143. 19. & 146. 19. & 147. 24. & 151. 4.
μέλαινα χολὴ ὀλίθρον, 35. 45. κρέσσον ἡ φύσις ἐπῆλθε, 48. 21. ſic 38. 20. & 54. 10. & 63. 32. & 65. 17. & 79. 20. & 82. 18. & 83. 36. & 84. 37. & 85. 4, 7. & 88. 21. & 89. 13, 15. & 96. 15, 16. & 100. 16. & 101. 16. & 107. 9, 12. & 121. 20. & 127. 3. & 128. 24. & 130. 16, 21, 22. & 131. 10. & 132. 8, 11, 21, 31. & 134. 26. & 135. 8, 36. & 136. 1, 11. & 137. 1. & 138. 18. & 143. 9. & 145. 15. & 149. 16. & 151. 5. Sic δρῆγον ἡ σικύη, 131. 13.
ψυχρὸν οἱ χόνδροι, 45. 1. ſic 130. 4, 5.
τάξις αἱμορραγίης τὸ μέζον, 68. 13. αἱ βδέλλαι ἢ χάσαι κρέσσον, 118. 31. κακὸν φύσαι, 107. 8. ἐρεθιστικὸν αἱ ζέσιες, 107. 30.
ψυκτικὸν μῆλα θλασπίνια, 86. 34. ἄρσεν ὀρτύκια [ὠὰ] 139. 27. ἀγαθὸν τὰ παῖδα, 85. 18.
ἄρσεν ἀφάλσεις καὶ δρόμοι, 132. 33. ἄρσεν καὶ πόλτοι καὶ ἴτρια καὶ χόνδροι, 139. 16.
μεγάλα τὰ ἔγγονα αἱ φλεγμοναὶ, 120. 2.

Articulus Neutrius generis cum genitivo ſubſtantivi pro ipſo ſubſtantivo uſurpatur; τὰ τῆς φλεγμασίης, 113. 16.

Adjectivum [& aliquando Participium] neutrum ſupplet locum ſubſtantivi; ἀνήκεστον τὸ δεινὸν, 5. 36. πημανθὲν ἄρχει, 2. 15. id eſt, πῆμα.

Neutrum hujuſmodi Adjectivum, aut Participium, ſibi genitivum Subſtantivi adſciſcit; τὸ κάτοχον καὶ πάθος, 45. 11. [τὸ ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως, Philip. iv. 5. τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως, ibid. iii. 8.] τὸ ξυνῆθες τῆς νόσου, 53. 4. τὸ ξυνὸν τοῦ κακοῦ, 6. 33. τὸ πᾶν τῆς πόσεως, 92. 18. ὀκόσον τῆς ἰκλίδων, 52. 7. τὸ Ζαρκανδὶς τῆς χιλώνων, 69. 23. τὸ ἔυπνοον τῶνδε, 114. 4. τὸ αἰδῖον αὐτέων, 92. 37. τὸ μᾶλλον τυλίων καὶ ἧττον, 72. 3. τῇ ξυνήθειῖ τῆς προβολῆς, 6. 17. τῇ ὀξείῖ τῆς

φλεσματίης, 121. 3. τῷ δ' ὀφθαλμῷ μίζονι, 41. 22. ὀκόσα καλῷ, 36. 9. τὰ πολλὰ δ' βίῳ, 35. 32. τὰ πλεῖστα τῷ βίῳ, 35. 22. τὰ μίζω τ' ζώων, 18. 9. τετμημένων οὐκ ἄσημα, 36. 5. ὀκόσα φαρμάκων, 134. 29. χρεῶν τὰ μὲν πίονα, 133. 14. & 138. 25. πιμμάτων ὑπόπλεα, 133. 18. ὧν τὰ θερμὰ, τὰ ψυχρὰ, 133. 6. μυελὸς τ' νεκρῶν, 59. 31. τὰ κυρτὰ αὐτέων, 24. 20. λεπτοῖσι (χίλιοι, 90. 12. ὀκόσον θερμὸν, 52. 7.
τὰ ἀναβάσιος τ' ῥωμάτων, 17. 1.

Eadem Syntaxis in maſculino genere & fœminino obſervatur; ἀθλητῶν οἱ ταύφρηστοι, 64. 16. [τὰς ἀπαιδίας τ' γονίων, Iſocrat. 4. B.] ἰχθύων οἱ πιλεῶνοι, 84. 9. & 130. 14. τοῖσι ὀργῶσι τ' τράγοις, 30. 5. ἀμυγδάλων αἱ πικραὶ, 138. 31.

Huc refer ſubſtantivum genitivo vocis, quæ cum eo concordare debuit, junctum; οἷσι τ' κάρτα συφόρτοις, 147. 13.

Adjectiva neutra tam pluralia quàm ſingularia ſæpe adverbiaſcunt; τὸ πλέον, 14. 3. κακόν τι, 5. 23. ξύμπαν, 129. 37. τὰ πολλὰ, 2. 5. θαμινὰ, μακρότερα, 23. 14. ξυνισχόμενα, 114. 23. βαθύτερα, 118. 20. ὡς ὀξύτατα, 123. 20. τὰ πρῶτα καὶ τὰ ὕστατα, 129. 29. σμικρότατα, 147. 24. πάντα, 120. 23.

Huc refer τάδε, 19. 14.

Adjectiva [in quibus etiam Articuli includuntur] cum ſubſtantivis diverſi generis conſtrui ſolent; φλεσμασίη ἡ πρῆσις, ἰφ' οἷσι, 106. 4. [Vide Νῦσος & Ὠμολίῳν in Indice]. διπλασίοισι, 25. 24. ſcil. ἡμέραις; aut flectitur ὁ καὶ ἡ διπλάσιος. τὰ κίρκινα — οἱ μέσοι· ἄλλοι δ', 76. 30, 31. aut forſan refertur ad ὀδόντας, lin. 26. τ' τροφῆς — καταποθείς, 138. 27, 28. ſubaudiri poteſt σῖτος. ὕρη, χειμὼν μάλιστα πάντων, 11. 12. id eſt, πασῶν ὡρῶν; ſed πάντων poteſt referri ad φθινόπωρον, ἦρ, θέρος.

Sæpiſſime nomen generis ſuperadditur nomini ſpeciei; quale θηλὺ, ἕρπιλλον, φυτὸν, δένδρον, βολβὸς: βδέλλας τὰ θηλέα, 147. 4. ἔχιων τ' ἑρπίλλων θηλέων, 149. 34. Vide & 52. 7. & 60. 2. τερμίνθῳ δ' φυτῷ, 86. 14. τερμίνθῳ τῷ δένδρεος, 93. 1. ἀρνόγλωσσον ἡ βολβὸς, 148. 15.

Subſtantivum cum ſubſtantivo nectitur vice adjectivi; [ὕβρεα ἀνέρος, Heſiod. Ἔργ. v. 189. i. e. *injurium*. ſic apud Latinos; *teſta anus*, Martial. lib. 1. Epigr. 106. i. e. *annoſa*. Hoc eſt idioma Hebraeum; אני שלום, Pſalm. cxx. 7. *ego pax*; ubi Græc. interpr. εἰρηνικός] νυσμὸς καὶ τιναγμὸς ἡ φωνὴ, 3. 30. ῥοχμὸς ἡ ἀναπνοὴ, 5. 20. ἄθυμα ἡ ἀναπνοὴ, 54. 19. θώϋμα τὸ πάθος, 59. 4. τὰ ἕλκεα σηπεδὼν, 68. 26. πλαγρῶν γειτόνημα πυόμων, 101. 14. Et aliquando vice verbi; ὀξέες [φθόγγοι], κεφαλῆς ἀγαστάσιες, κροτάφων παλμοὶ, ἱλικεφάλη ἀγασφύξιες, ὀφθαλμῶν πρήσιες, ἤχων ἀκοὴ, 132. 19, 20. *diſtendunt*; *creant palpitationes, pulſationes, inflationes, tinnitus*. τὸ ὀξὺ πᾶν ἐς τὰ σκέλεα, πάντων τονώσιες, ibid. 34. *corroborat*. ὕπνος πολλὸς, παχύτης, ἀργίη, ὀμίχλη τ' αἰσθήσεος, 135. 7. *creat craſſitudinem, ignaviam, caliginem*. αἷμα ἡ τροφὴ, 103. 24. i. e. ὃ τρέφει.

Appoſitio vocum nonnunquam ſupplet locum regiminis; ἐν ἰλυῖ τοῖσι ὑγροῖσι, 20. 21. i. e. τ' ὑγρῶν. ἄχθος τὸ ἧπαρ, 23. 23. i. e. τῷ ἥπατος. ἰχέτω μοίρῃ τ' πίμπλῃ ὕδατος, 149. 25. i. e. ὕδατος. ῥόδοισι τοῖσι πεπάλοισι, 98. 6. i. e. ῥόδων; niſi quis malit legere ῥοδίνοισι. φανλασίῃ σκιερίσι, 63. 4. i. e. σκιερίσιος; aut φανλασίῃ hic eſt adjectivum à φανλάσιος; quod tamen nullibi adhuc legi.

Gradus comparationis pro ſe invicem accipiuntur: [lege Rudim. Gr. Gramm. Weſtm. p. 135.] poſitivus pro comparativo; θᾶσσον καὶ ξυνισχὶς, ἧ, &c. 112. 31. i. e. ξυνισχίστερον. πολλὸν δ' δίονος, 136. 24. i. e. πλεῖον. Et pro ſuperlativo; τ' νοσημάτων κακὸν, 58. 14. i. e. κάκιστον. τὸ καθαρὸν αὐτέων, 134. 22. i. e. καθαρώτατον. Superlativus pro comparativo; ἐπικαιρότατη τ' φλεβοτομίης, 137. 4. i. e. ἐπικαιροτέρη.

Comparativi conſtructio varia eſt; cum dativo; vel accuſativo; vel infinitivo; ὀλίγῳ θᾶσσον, 27. 24. πλεῖον, 72. 28. σμικρῷ βαθύτερον, 68. 10. πολλῷ θερμαλώτερον, 134. 4. πολλὸν μᾶλλον, 17. 9. πολλόν τι μελάντερον, 17. 15. ἀσινέστερα πολλὸν, 68. 9. ἀσθενέστερος ἰσάνα, 135. 15. *infirmior, quàm ut poſſit ſtabilire*.

Gradus exprimuntur per periphraſin; πλεῖον δυσαλθὴς, 32. 22. i. e. δυσαλθέστερα. κάρτα ἰσχυρὴ, 4. 27. i. e. ἰσχυροτάτη.

Comparativus μίζω adverbiaſcit; ὀμοιοῦνται ὀλίγῳ μίζω, 112. 25. μείζω ἢ κ' λόγου, Ariſtot. de part. Anim. (edit. Sylburg.) 71. 7.

Tranſitio fit ſæpe ab uno numero ad alium: à ſingulari ad pluralem; κίς) ἄνθρωπος — σκέλεα βαδίζουσι αὐτοῖς, 3. 12, 14. ὦ ἀλγέῃ τις — πίονες θηλῶσαι, 60. 4, 5. ὦ γυναικὸς ᾖ, τοῖσιπερ, 91. 15. ὦ φλεσμασίῃ, ὦ ἰκτῶσι, 86. 13. σκίρρου — λαντίκοι τῶνδε νοῦσοι, 141. 7. Et à plurali ad ſingularem; πικρὸν σῖλλοι — πικρῶν ἄθροισις — γλαυκὸν, χολώδεες, 53. 1. αἱμορραγήσασι — δάλη γίγνεται μίασμα, 70. 28. τοῖσι — γοῦσι, 74. 22.

Permutatio caſuum crebra legitur: Nominativi abſolutè poſiti pro genitivo; βαρὺ, πολλὸν θυμὸς ἰσχύος, 50. 8. *ſuffiendi deſiderium*. [At βαρὺ omittitur in loco conſimili, 15. 12.] Et pro accuſativo; προσκεκλιμένους — πρήσσειν, 103. 24. pro προσκλιμένους εἶναι; nam λαμβάνεται ἀφαιρέειν, ibid. lin. 12. χυθεὶς, 115. 30. pro χυθέντα. Genitivi abſoluti; παρ' αὐτέων — κυρμῷλω, ὡς τ' — ἐπικυφιζόντος — μαλθαζόντος, 25. 15, 16. Accuſativi abſoluti; μὴ μεγάλα βλάπτοντα, 146. 11. χείσαντα — θέντα, 101. 2. Caſuum abſolutè poſitorum uſus occurrit in hagiographis & profanis ſcriptoribus; ὁ νικῶν — δώσω αὐτῷ, Apocal. ii. 26. & iii. 12. αὐθεντοῦντες οἱ ἄνθρωποι, Thucyd. 324. D. Schol. Æ. P. Ἀττικῶς ἀντὶ τῦ αὐθέντου τ' ἀνθρώπου. ὁ ἕτερος δεδιηγήλλου, Xenoph. 458. B. pro τῷ ἑτέρῳ δεδιηγέλλοντος. Κεφαλὴ — ἀτρέμησε, Homer. Il. 6. 353. pro ἀτρεμήσαντος. Sic δεδιωλῶ ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι — ἀπεδαζόμενοι, Epheſ. iv. 1, 2, 3.

Genitivi duo ſeorſim ab uno ſubſtantivo reguntur; αὐτῦ τῦ ὑγροῦ τ' ὃ λαγόνι ξυλλογῆς — & — τ' ὑπέρων ῥαγὴ, 58. 33.

Nomen ſubſtantivum adverbii formam induit; κίρκινα θώϋμα βδέλλιον, 76. 25. i. e. θαυμαστῶς.

De Syntaxi Verborum.

Permutari crebrò ſolet Verborum vox, modus, & tempus.

Activum paſſivam aut neutralem ſignificationem recipit; τείνῃ, 96. 1. *tenduntur, extenduntur*. Hujus verbi neutrali ſenſu accepti exempla producit Henr. Stephanus; ποῖαι πόλεις οἰκήσεται, Xenoph. 201. A. pro οἰκοῖντο. ἴφιεργον, Thucyd. 398. C. Schol. ἰφίεργον. χαλεπαὶ ἄρξαι, Id. 497. C. Schol. ἀντὶ παθητικῦ ὑπεργητικὸν εἴληπται. Sic Participium ἀναλαμβάνοντα, 108. 36. pro ἀναλαμβανόμενα. ἀσπὶς τάμνει, 8. 22. pro τάμνεται.

Indicativus ſumitur pro ſubjunctivo; ὅκως μὴ διόλλυῃ, 83. 25, 26. aut pro optativo; εἴδε ὁ νοσέων ἤν — ἴδοι αὐχὼ πέλυνται. 93. 26, 27. Subjunctivus pro Indicativo; ἔῃ, 138. 11. & pro Infinitivo; ὡς ἐρῇ μὴ ὀρῤῥωδίῃ δ', 18. 8. pro ὀρῤῥωδίειν; ſed ὡς modis omnibus jungi poteſt. [Conſule Rudim. Gr. Gramm. Weſtm. p. 199.] Infinitivus pro Indicativo; ἐκρυῤῥέειν, 92. 35. δοκέειν, 14. 7. θάλπειν, 123. 19. ἀγαπιεῶσαι, ἄγειν, 139. 12. & pro Imperativo; χρέεσθ', 113. 23. [quod frequentiſſimum eſſe comperies in Rudim. Gr. Gramm. Weſtm. p. 178.] ἴσχειν ὧδε, 117. 33. pro ἴσχετω; vel ſubauditur χρή. & pro nomine ſubſtantivo; βοῆσαι μέγα, 9. 18. ἰῤῥῶσθ', 115. 30.

Tempora diverſa aliquando per copulativam particulam junguntur; ἡ κεφαλὴ ἀγαπνυθήσῃ, καὶ τ' σκλῶ διημέθη, 87. 26. Sic & modi; εἰ — μίμνουσι, ἢ — ἐμφραχθῇ, 60. 29. niſi legas μίμνωσι.

Caſus diverſi eidem verbo ſubnectuntur; πιπίσκειν βολβὸν τῷ ὑσσώπῳ καὶ πρησίῃ τ' κόμης, 140. 19. χρέα ἀλήτοισι, καὶ νίτρου, 145. 16.

Verbum aliquando in ſuum Participium & Verbum ſubſtantivum reſolvitur; ὡς διδάσκων, ἦσαν καθήμενοι, ἦσαν ἐλεληθότες, Luc. v. 17. ὡς ἐγεγένηκεν, 36. 27. ᾗ γεγονὸς, 38. 21.

De uſu Participii.

Participium nonnunquam fungitur Verbi munere indicativi; ἡ φύσις τάξασα, 60. 32. i. e. ἔταξε. ὅτις ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, Lucian. 139. A. ubi Participium ἐπικύψας ponitur pro Verbo; vel (quod malim) πιεῖν regitur ab ὡς, & ἐπικύψας eſt pro ἐπικύψαντα; qualis ſyntaxis occurrit apud Aretæum, 115. 29. 30. ἀγαπλαστόμβοι, 61. 22. i. e. διαπλάσσονται. imperativi; σφίγγεσθες, 97. 28. i. e. σφίγγεσθαι. infinitivi; χρὴ δεπμάξαντα, 90. 13. i. e. δεπμάξαι. ſic χρὴ καθερθάσαντα, ἐρείδοντα, αἰσερείδοντα,

δοῦλα, Hippocr. 761. G. Huc refer ἀείρηλα, 114. 23. pro χρὴ ἀείρειν. ἐᾳδίως ἂν λυθεὶν, Thucyd. 520. A. Schol. Æ. P. Συμέβαινε τὸ καπνόρριπτες χῦμα, ἀντὶ τοῦ λυθέντος ἄν. εὐθίλιες τάδε, ἢ κινίειν, 129. 7. ubi & Participium & Verbum abſolutè ponuntur; pro εὐτιθῆσι, ἢ κινήσει. μεταγὺ ἀναλαβόντα, 86. 17. ubi ἀναλαβόντα videtur mihi poni pro ἀναλαβεῖν, interea dum recuperat. ἀρήγειν, — ἰόντα, 91. 4. pro ἰέναι.

De Præpoſitione,

Præpoſitioni duo aliquando caſus diverſi ſibi in eâdem clauſulâ conjuncti adnectuntur; ἐπὶ τῇ κλησὶ ἠδὲ ἄκρῳ τῇ ὄμμι, 48. 10. niſi malis legere in duali ἄκρω τὼ ὄμμα.

De Conjunctione.

Copula inter duas voces repetitas diverſitatem ſignificat; ὄνομα ἕτερον ἢ ἕτερον, 56. 18. *nomen diverſum.* ſic apud Cicer. in Orat. *res alio atque alio elata verbo.* Huc refer ἄλλοτε ἢ ἄλλοτε, 66. 24. Hoc videtur ſapere Hebraiſmum; quo uſi ſunt ſæpe Bibliorum interpretes; ἐν καρδίᾳ καὶ ἐν καρδίᾳ, Pſalm. xii. 3.

Gerundivæ (quas Grammatici vocant) voces junguntur non tantùm accuſativo, ſed etiam dativo; τὰς ἀείρεις [ἰχθύας] αἰρετέον, 84. 10. τὰ παραίρεμα δοτέον, 101. 20. ἐπιπλάσματα ἐπιθετέον, 93. 5. τοῖσι παραδοτέοισι ἐπιβλητέον, 123. 31.

Finis -τὸν pro -τέον uſu venit; αἰρετὸν χόνδρος, 133. 8. λόβλητα ἐᾶσθαι, Lucian. 44. D.

De multis varii generis vocibus ſimul coeuntibus, ſed abſolutè & ἀσυνδέτως poſitis.

ἀναπνοῆς καλάσασις, γυάμη ὕσταθις, πυρετοὶ ἐνδιδόντες, ἴυτλοι, 11. 3, 4. δάκτυλοι καμπύλοι· σκοτίδιοι· λύγξ· ὄνυχες πελιδνοὶ· καλάψυξις, ἄκρια ψυχρὰ· καὶ τὸ ὅλον ῥιγώδεες, 21. 7, 8, 9. ἴμερισμα —— λυσὶν μαλθάξαι, ἀλειῶαι· φυσέων καὶ ὕδρων αἴσγοι· πρηῶαι πρήσιας, 85. 37. & 86. 1. κύαθον —— ἀείρμὸν —— κόκκοι, 104. 7, 8. Sed hæc & multa ex iis, quæ antea adduxi, exempla facilè conciliari poſſunt, ſi ad Elleipticam ſcribendi rationem, eam ſcilicet, quam Hippocrates maximè ſecutus eſt, redigantur.

Voces multæ, quæ inter ſe minimè cohærent, ſæpe unà coacervantur; & aliquando lectori hujuſmodi ἀσυνλάκλῳ ſyntaxi inaſſueto σύγχυσιν pariunt; ψυχρὸς· [& per epentheſin μελίων βάρεα, καὶ νάρκας σκιλέων·] ἀκρασίας, 64. 9. ἴλκεα [ἰχῶρες ἐύσις] κινημώδια, 79. 8. λαχάνων κόμης, [τὰ μαλθακτήρια] μαλάχης, τοῦτλα, &c. 133. 3, 4. ἴσω (τροφὴ) ὁμοίη, [πτισάνης ὁ χυλὸς], ὑπνηλὸς, λιτὴ, 139. 18. Συμφλεγμαίνουσι φλέβες· [τῆσι ἢ τὸ ἅπαρ, ſcil. Συμφλεγμαίνει]· αἱ νάρκαι ἐπιμήκεες ἐοῦσαι, 120. 34 & 121. 1. τέγγειν λίπαϊ —— μηλίνῳ· [ἄρεσον, κλὼ λὸπ τοῦ χοίνου·] καὶ ὑπνωτικοῖσι, 146. 29, 30, 31.

Confuſio quædam in vocum ordine ſuborta difficultatem affert; ξυσὶ μὲ αὐτίοισι, ἀθρόοι μὲ ἅπασι εἰρῆσθαι, πάνυ, 5. 3. i. e. αὐτίοισι ἅπασι. καληφίη ἢ καὶ δύσθυμον ἢ, 36. 26. i. e. ἢ καὶ δύσθυμον, vel ἢ καὶ μελαγχολικόν. φυγῇ τε καὶ ὀρμῇ χρίσθαι ἡδέων καὶ ἀηδέων, 29. 14, 15. i. e. φυγῇ ἀηδέων, ὀρμῇ ἡδέων. Sic 37. 9, 10. puto hunc eſſe vocum ordinem, ἀφάλειψις ἢ ἀτελὴς, ὧν τῷ τ' μαίης λόγῳ γίνῃ, ἢ τ' ὥρης δύκρασίῃ, οὐκ εἰκότως, &c. & 130. 9. στελίνη· τυτέων ἢ κρέασιν, &c. juxta Oxon. Verſ. ſed Craſſus aliter, interpungens poſt κρέασιν.

Vocum Tmeſis.

ἀφ' ἑῳΐδιος τῆσαι, 5. 5. pro ἀφαρῆσαι. ἐπὶ ἢ τάσιον, 50. 3. pro ἐπιτάσιον δί. Sic ἀνάτε ἔδεσμον, Herodot. 16. 29. λὸπ πάντα τὰ χρήματα ἄγων, Id. 277. 34. κᾷ γαῖα κάλυψε, Homer. Ιλ. ξ. 114. ἐπὶ τίχῃ χρήσαθαι, 7. 20. pro ἐπιχρήσαθαι.

Vocum Elleipſis.

Subauditâ voce rectrice, Genitivus ſæpe ſolet quaſi abſolutè poni; μέλι, καὶ πήγανον, καὶ ἑρπίνης, ἐκ ἁλῶν, καὶ ὑσσώπου, 92. 11, 12, 13. ἴσω λιβανώτου ἢ μάννης, καὶ πολίου ἢ κόμης, &c. 95, 25, 26, 27. ἢ ἀκακίης, &c. 108. 24. ὧν, &c. 138. 24. ἢ σπερμάτων, &c. 138. 31.

Subintelligitur Nomen; προσθιδοῖ ἓξ ἀφροδίσιον, 17. 34. i. e. τί. ſic μὴ ἀφαιρέειν ἢ προσθίσιον, 84. 6. ἔχειν ὄξος, 84. 23. ἢ μελίων προαποθήκῃ, 79. 14. βρεχείη ἓξ ἅλμῃσιν, 14. 26. διδόναι τῇ φαρμάκου, 94. 31. & 117. 29. ἐπιπάσσειν ἓξ καταρείη, 96. 29. ἐμπαστίσθω λίτρου, 120. 15. προσλαβὼν ἢ ὀρυγάνου ἢ ὀστράκου, 107. 6. μίσγειν συμφύτου, 108. 36. [At mox vox rectrix exprimitur, ἐναμίσγειν ἐσὸς βρεχεῖ, 109. 1.] ἢ ὠὸν δοθῶσι, 102. 17. τύφιον ἔχων, 130. 19. i. e. τύφου. βοὸς καὶ ὄϊος, 130. 12. i. e. κρέας. ἐς ἀλφίτου, 146. 17. i. e. διαπτίσσω. εἰς ἄδου, 112. 11. i. e. οἶκον [uti Homer. Ιλ. φ. 48.] πολλόν τι τῶ ξυνίθιος, 120. 9. i. e. μίζον. φυσέων καὶ ὕδρων, 88. 29. [ubi, niſi fallor, ſic legi poſſet, φυσέων καὶ ὕδρων ἐρεθιστικόν. ἐρεθισίων, &c. Vide Not. in Var. Lect.] σκχιομβῶν, 25. 2. i. e. ἄμαλος. ſic ἀφαιρέειν, 101. 9. i. e. αἷμα. δύκρασίσθω ποτόκῳ, 120. 19. i. e. γάλα. πᾶσαι, 107. 21. i. e. πᾶσι. τῶνδε, 25. 12. i. e. φλιβός. ἐπιφανίες, 57. 30. i. e. φλίβες [quæ vox includitur in adjectivo præcedente μελανόφλιβες]. τλιῶδι, 26. 10. i. e. ὕδρωσι. πλεύσιας, 32. 20. i. e. ὑμίεσι. μίζω, δυναλθῦ, 32. 22. i. e. ἀλγήματα [nam ἄλγημα præcedit, lin. 21.] κιρσμοῖν, 103. 28. i. e. Σκίδος vel αἴγειον. ἐᾳδίνη [ἰλαίνη] 84. 18. ſic σφιγίζω [παλαίδω] Herodot. 140. 11. τύφωσι, 110. 25. i. e. τροφὴ [nam τροφαὶ, lin. 21.] ſic πικρὴ, 149. 20. [nam τροφὴ includitur in ἀτροφίη]. ἢ λὸπ τερμίνθῳ, 102. 20. i. e. ἐρυπίνης· προσφίεσθαι, 30. 8. i. e. σίλφα. αὐτὰς, 85. 2. i. e. μήκωνας [ex 84. 37.] ἢ, 121. 29. i. e. ἀγλιδότῳ; ſic & 134. 28. & 138. 33, 34. [ſic Dioſc. Alexiph. cap. 34.] οἷσι, &c. 15. 31. i. e. ἄμαλος φορὴ [ex lin. 27.] ſic 15. 33. & 16. 13. ὀκόσα πίφυκε ἀλεαίνειν, 97. 2. i. e. δυναλά. ἀσφαλίσιεσι, 62. 27. i. e. λίθοι ἃ κάρθα μίγαλοι [ex lin. 25.]

Verbum; ſubſtantivum ſæpiſſime; 5. 9, 10, 11, 12. & 19. 29, 30, 31, 32, 33. & 65. 23. uſque ad 30. 57. 2, 4. 7. & 82. 2. ἔστοδοι, &c. 82. 26. i. e. ἴσωσαι. προσξωιέναι, 44. 31, 34. i. e. χρὴ; ſic 48. 26. & 83. 11. & 101. 8. & 110. 16, 24. & 119. 17. ξωιχίες, 4. 31. i. e. πάχυσι; ſic 42. 9, 10. τὰ ἅτα, 5. 13. i. e. ἐπάλλοιτο [nam lin. 12. παλλομένη]. πιδύμων, 13. 13. i. e. πάθη [vide lin. 12.] ὕδωρ Νεῖλον, 9. 22. i. e. δίδωσι, [vel per appoſitionem, pro ὕδωρ Νείλου]. ἰδίαι, 68. 7. i. e. καλέονται. κέρκα ὁ ἐλέφας, 76. 25. i. e. ἔχει; ſic τὰ ἄνω μέρεα πόνον, 44. 18. & πυρ —— μάλιστα ἢ τὰ εἴσω, 19. 29. [aut ſubauditur καλά]. φλίβα τάμνων μὴ πολλὸν ἀφαιρέειν, 83. 15. i. e. ὀφείλει; ſic φυλᾶσαι λίτρου, 104. 11. & τετμαιεγμὸν —— ἀρήσιος, 111. 33. λιγυσικῶ κόμλω, &c. 139. 20. i. e. λαμβανέτω. σμικρὸν, 144. 22. i. e. ὠφελέουσι. γαστὴρ —— χολώδια, 23. 29. i. e. ἐκκρίνει. vel ὑπάγει, uti 48. 34.

Participium; παιδία τῇ βηχὶ, 43. 7. i. e. νοσέοντα. ſic φυσώδιες —— ὀργίλοι, 2. 7, 11. i. e. νοσέοντες εἰσί. & ἢ —— οἱ, 23. 6. i. e. νοσεόντων —— νοσέοντες.

Præpoſitio; ἰδίλω, 20. 32. i. e. κατὰ; quod crebrum eſt; ſic 26. 6. & τρόπον, 17. 37. & 28. 20. & 32. 30. & τὸ μεσόπωρον, 47. 14. & ἢ μίξει, 150. 32. δυσεντερικίῃ, λοπγιώσι ἓξ βίῃ, 18. 7. i. e. ἐκ λοπγιώσι [niſi quis legere malit λοπάγιωσις]; ſic Herodot. 131. 37. Lege plura de variis ἐλλείψεως generibus in Æmilii Porti Lexico Ionico; lege item Theſaur. Henr. Stephani in voce σύν.

Conjunctio; ἤκῃ, &c. 87. 22. i. e. ἵν'; quæ [lin. 11. exprimitur]. ἐπὶ ἐλισμοῖσι, 132. 23. i. e. μηδὲ; nam mox ſequitur, μηδὲ καμπῇσι.

Integra aliquando clauſula videtur ſubaudiri; ἐδιδίεσ τὰς λαχύθων ἴκπλωσιν, 37. 33. ſcil. δοκίων ἐωϋτὸν λήκυθον ἴμβραι; quod in ſententiâ proximâ exprimitur, καὶ ἄλλῳ οὐκ ἴπτισε, δοκίων ἐωϋτὸν πλίσθον ἴμβραι.

De Sermonis Ornamentis.

Hactenus ea, quæ ad ſingulas præſertim voces pertinent, fuerunt adnotata: nequaquam autem præterire oportet illa, quæ in univerſum paſſim ſermonem ſpargere ſolet Aretæus ornamenta. Pleraque ſunt in illo emphaſeôs plena: plurimæ voces per metaphoram ad illius ſenſum tranſlatæ lucem & vim ſententiis inducunt. τοξῶται εἰς τὸ πρόσω, 3. 16. σφαιρῶν), 5. 32. μηρύσασθαι πλῆθος αὐτέων [φλέγματος] 4. 1. νούσων ἐπιδημίη, 4. 29. φλεγμὴ ἐξύφανε) μέρεα, 23. 9. τὸ ξηρὸν ἀμβλυώσε), 87. 27. πολιορκέειν ἢ ἐπεισδυομένῳ, 106. 24. ἀναμαχέσασθαι ἢ κακοσιτίῃ, 146. 7. φθινόπωρον [νοῦσον] κύει, χειμὼν τίθησι, ἴαρ εἰς κορυφὴν τελεσφορεῖ, θέρος κλίνει, 54. 27, 28. χεῖμα τίκτει τὰ πάθεα, 4. 28. [ἀναπνοῆς] ἀρχὴ, ῥῖνες· ὁδὸς, χρηπίη· χώρη ἓξ πυθμὴν· θώρηξ ἓξ, πλεύμονος ἔρυμα καὶ δοχὴ, 13. 6, 7, 8.

Poëtarum

De ARETÆI STYLO et LOCIS SUSPECTIS.

Poëtarum more, Homeri inprimis, cujus vestigiis semper studet insistere; multus est in parabolis aut similitudinibus: quæ locis aptis inspersæ, tot instar stellularum, scintillant, luménque per totum opus diffundunt. 2. 11. 3. 14. 4. 5. 8. 7. 9. 2, 28. 13. 18. 20. 13. 21. 33. 23. 21. 29. 15. 36. 22. 38. 25. 40. 23. 41. 20. 43. 3. 44. 15. 49. 30. 52. 12. 56. 10. 59. 7. 60. 19. 61. 11. 65. 9, 10. 66. 32, 33. 68. 14, 15. 69. 25. 70 18. 73. 11. 75. 16. 76. 24. 77. 2, 19, 35. 78. 3, 28. 79. 10. 84. 33. 85. 8. 109. 11. 114. 33. 115. 4. 123. 15. 136. 23. 139. 4.

In Aphorismis frequens; quibus enumerandis locus hìc non sufficit: in sententiis, quas licèt non nimius affectet, tamen pro re natâ, & ubicunque ex ipsâ materiâ sponte oriuntur, argumentóque propositio subserviunt, inserit, gravis est, at nunquam frigidus. 42. 14. πιτολίεη γὰς, &c. 48. 21. κρίσιος, &c. 74. 11. αἰτίλω, &c. 86. 24. καρδίη, &c. 90. 28. ἀγαθὴ, &c. δίλασθαι, &c. 107. 33. τὶς γὅ, &c. 136. 6. τὶς, &c. 148. 26. τὰς νοσίσλας, &c.

Lectorem historiis faceto cum sermonis lepore subinde reficit. 36. 24. 37. 35. 79. 28. usque ad 80. 12. 134. 34.

Artem medicam eâ methodo tractat, ut omnibus, qui ipsi & præiverunt & successerunt, palmam ferè præripuisse videatur. Summum artificium cum acri judicio assiduâque experientia conjunctum elucet in accuratis, claris brevibúsque morborum singulorum definitionibus [4. 14, 17, 18, 21. 6. 9. &c.] in æquâ generum variorum partitione [4. 16. &c.] in causis signisque [1. usque ad 80.] & multifariâ curatione [81. usque ad 151.] in indicandis distinctè ac dilucidè, partibus corporis, quæ afficiuntur [3. 12. usque ad 27. 5. 3. usque ad 34. &c.] anni tempestatibus, cùm morbi magis aut minùs sæviunt [4. 27. 11. 12. &c.] humanæ vitæ sexibus [4. 29. & 75. 30. &c.] & ætatibus, quæ iisdem morbis diversè vexantur [4. 31. 8. 20. &c.] necnon iis aliquando regionibus, quæ eos plurimùm generare solent [9. 20, 23.] In describendis ægritudinibus ægrisque, vividum ingenium, natura ipsa nullo fuco illita, imagines veræ cernuntur. Verborum ubique copia [4. 7. 34. 25. 64. 7. 65. 11. &c.] venâ ubere exundans fluit, nusquam inepta, nusquam superflua: & quoties sese dat eloquentiæ locus [5. 34. 18. 20. 65. 24. &c.] tam egregia exhibet facundiæ specimina, ut dubites, medicúmne magìs mireris, an oratorem. Quo autem major spectatur Aretæi nostri in rebus, de quibus disserit, rectè cogitandis, iisdémque aptè ac disertè exprimendis facultas; eò graviùs dolendum est & de temporis injuriâ conquerendum, quòd authoris tam consummati opera, & non omnia ad nos usque pervenerint, & quæ pervenerunt, propter librariorum incuriam tot mendis obsita, tot lacunis hiulca deformentur; necdum satìs integri & sani compareant Manuscripti codices, quorum ope loca depravata restitui, deperdita reponi, omnia denique pro scriptoris eximii dignitate castigatissimè emendata eruditorum oculis offerri possint. Nihilominus, quantum per exemplarium fidem modestámque conjecturæ libertatem assequi licuit, curatum est, ut nonnulla passim corrigantur errata; authórque, lacer utcunque & mancus, veste tamen ipso non prorsus indignâ cooperiatur.

Quædam de aliquot Aretæi locis, quorum lectio suspecta est, conjecturæ.

IN Græco Aretæi textu nihil editor esse voluit, nisi quod bene pensitatâ codicum impressorum collatione & certâ manuscriptorum exemplarium fide niteretur: istos confidentiores criticos minimè imitatus, qui suas crudas conjecturas in textûs exulantis & ad oram marginum dejecti sedem intrudunt. Quicquid autem ex ingenio, quo pollet sagaci, immutandum censuit, ad operis calcem rejectum suis in Variantes, quæ undecunque copiosè satìs, nec tamen absque delectu judicióque, conquisitæ sunt, lectiones notis inseruit. Post præstitam à messore tam strenuo operam, non nisi exile, quod decerperem, superfuit spicilegium. Id, quacunque sit, candidæ lectoris humani censuræ excutiendum subjicio.

5. 19. βεῖχος, leg. βεῖσχος, utì 17. 23. 7. 21. ἐξαιλλει, leg. ἐξαίφνεις vel ἐξαπίνης. Vide Indic. 10. 7. ξυνωδίαι, potiùs ξυνῳδὰ; quæ vox occurrit 102. 22. aut ξυνῳδίαι pro ξυνωδὰ, injecto ι Ionicè. 13. 25. λαμπρώτατα. Crass. vert. *nitidissima*; & videtur legisse λαμπρώτατα. At Oxon. *humidissimam*. λαμυρὸς exponitur *procax*, *protervus*. Quid si λαπυρώτατα. λάπυρος, ὑγρὸς, Erotian. 14. 26. βεγχείη, Not. ad Var. Lect. ἐαγὴ ἧ, vel ἐαγῇ, vel βεγχείη φορῇ, utì 58. 26. Nullâ fortasse mutatione opus est; nam à βείχομαι, Aorist. 2. ἐβεγχὸν, cujus subjunctivus βεγχῶ, 3ª pers. βεγχῇ, & inserendo ει diphthongum βεγχείῃ; quod poetis est familiare; δαμεῖῶ, Homer. Od. σ. 54. pro δαμᾶ. λὺ βεγχέϊ τῦ αἵματος [i. e. τὶ δ' αἵματος Elleipticè] *si haurit aliquantum sanguinis.* 16. 14. λοιτὴν Var. Lect. λοιτὴν). Quid si legatur λοιμείην? Certè legitur λοίχευσις, 15. 37. 18. 29. & 24. 20. ἰμφιῶσι, leg. ἰμφῦσι [utì lin. 21.] sic Var. Lect. MSS. de quibus postea. 24. 6. σωὶ πλήθυς. In Not. ad Var. Lect. ζωὶ πλήθει. At Turneb. σωὶ πλήθυς —— quam lectionem non penitus rejicio; nam σωὶ aliquando absque casu adverbiascit; utì Ecclesiastæ iii. 17. & iv. 3. & vii. 26, 29. & ix. 15. & xi. 7. & xii. 9. sic Nicand. Theriac. v. 8. 29. 12. τοῖσι, leg. τοῦσι — nam de mulieribus scribit. 33. 23. ἰσχυδιερίη, leg. ἰσχυρανίη. Consule Not. in Var. Lect. Vox κυρκανὰν legitur apud Aristoph. 813. B. 35. 10. μελαγχολῆσι, lege μελαγχολῶσι — utì lin. 22. 36. 9. ὅπω οἱ, lege forsan ὅτου. 37. 26. ἀγωνίαν, leg. ἀγωνίης; utì Not. ad Var. Lect. ἀγωνίη apud Herodot. 76. 43. Error ortus est ex eo, quòd vox proxima incipiat à litteris ΥΙΚΗ, quarum duæ in vocem præcedentem confusæ transierunt. 39. 22. & 40. 9, 27. παρείῃ), lege forsan παρείῃ); utì ἀσίῃ), 121. 14. 40. 16. μίσφι πιρήτωδε, quid si legatur, μίσφι ΔΔὲ τῶνδι — [utì in Var. Lect. nam junguntur μίσφα & ΔΔὲ apud Arat. v. 600.] vel μίσφι πίρην τῶνδε. vel si minùs placeat jungi duo adverbia μίσφι & πίρην, legi poterit μίσφι πίρης τῶνδε; μίχρι enim accusativum etiam regit; consule Rudim. Gramm. Gr. Wesm. p. 189. 40. 35. παιδίοισι ἧ, quid si παιδὶ δέ. 43. 32. αἱ πλείσγοι τὰ ὀσία — interpretes videntur legisse τῇ πλάγῃσι — sed ope Appositionis salvus est sensus. 49. 5. ἄπορον — Crassus vertit *nemini dubium fuerit, tumorem durum subsidentem in scirrhum mutari ac stabiliri*; quæ versio si admittatur, legendum videtur τὸ ὄγκον τότι σκληρὸν, ut sit, quîcum concordet participium ἴξον. 50. 11. ἤτλοιτο, Var. Lect. ἤτληο. scil. ab ἀτλάομαι. Sed ἠτλοῖτο potest admitti, ab ἠτλίομαι, nam Iones frequenter usurpant terminationem -ίω pro -άω; vide Comment. de Dial. Aret. 56. 18. ἧς — malem ἧς pro αἷς, ut concordet cum ἰδίαι. 57. 34. ὅτι φατὸν τὸ αἰτίλω ξυμμάσαι· Quid si sic interpungatur, & legatur, ὅτι φατὸν τὸ αἰτίλω· ξυμμάσαι τόδε μίσα, &c. 58. 25. ἰμπλίσσι — Not. ad Var. Lect. ἴμπλεοί εἰσι — Posset & legi ἰμπλίσσι. Turneb. & Henisch. λὺ ἰμπλίσσι. 59. 28. ὅπως διαβάθῃ — *tanquam canali* — sed Crass. *ubicunque stagnaverit* — accipiendo ΔΔιαβάθῃ non pro nomine [ΔΔιάβαθρα, *scala*], sed pro verbo. Habetur in Var. Lect. ΔΔιαβαθῇ, quod facili transpositione legi potest ΔΔιαθροϊθῇ, *ebullierit*, à ΔΔιαθροΐζω. 61. 9. ἀνίκλισοι, leg. ἀνίλιχθοι [sic Not. ad Var. Lect.] *tortuosi*: quæ vox occurrit 135. 10. sed alio sensu, περίπατοι ἀνίλιχθοι, *ambulationes non tortuosæ.* Crassus in 69. 1. vertit, *tormina perseverantia*; & videtur legisse ἀνίκλειπτοι. ἀνίκλειπτος *indeficiens*, apud Henr. Stephan. sed sinè authore. 63. 8. ἐξείλυσε — Vers. Oxon. *absumpsit* — Crass. *jugulavit.* Nullibi legi ἐξειλύω. Occurrit εἰλύω, *verso, volvo.* & ἐξειλέω, *evolvo.* ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν, Hesych. Editio Turneb. habet ἐξίλυσε, quod mihi placet, ab ἐκλύω. 64. 29. ἀθυμίη μὴ ἔχων τροφὴν. si sic interpungas ἀθυμίη, μὴ ἔχων [scil. στόμαχος] τροφὴν· is erit sensus; *ex molestiâ* [*oritur, ἀηδίης λιποῦσα, τερπνῶν πάντων ἀπεστερημένη, κοτὲ κῆ*] *animi dejectio*, [& nominativus absolutè positus pro genitivo, de quo priùs in Permutat. Cas.] *stomacho cibum non habente.* Turneb. & Henisch. ἀθυμίῃ in Dativo, non ita bene.

De ARETÆI STYLO et LOCIS SUSPECTIS.

ne. Not. ad Var. Lect. ἀδυμέη, quasi sit verbum, ab ἀδυμέω. 71. 10. ἀμφίνεῖσα — Quid sibi velit μελίτη ἀμφίνεῖσα, nondum intelligo. Interim mallem ἀμφίνεῖσα vel ἀμφίνεῖλα, scil. ὕλῃσι. 73. 17. αἶχις, leg. αἰ χίδες. Vide ἀνοχίδες in Ind. prior. 74. 19. φύσιος ἐ ἐς μίζω, ὃ ἐξουσίης — *ex naturâ in majus* [vel *in majora*, pro μίζονα, scil. *adauctâ*] *vel ex abundantiâ* scil. *naturæ*. Posset etiam legi, φύσιος ἐ ἐς μίζω ἐξουσίης; à verbo ἐξέπνυμι, unde nomen ἐξουσία. 75. 5. ὁ βῦς, ὄντος, Not. ad Var. Lect. ὁμῶ πόντος — Posset etiam legi ξυὸς πόντος, utì 73.30. 75. 17. ἐν βδελυκλίῃσι — Locus pessimè corruptus. Si sensus verbionis expendatur, posset legi ἐκκλίμασι; nisi quòd pauciores in hâc unâ voce, quàm in illis duabus, sint literæ. 75. 32. βιαιτὼ μίζονα — ξυμφορελώ. Quid hæc vox βιαιτὼ? βιαιτὼς substantivum locum hìc nullum habet. βιαιτὸς adjectivum in Lexicis non occurrit; quin autem tale sit adjectivum, nil in analogiâ repugnat, nam legitur ἀβίαιτος. Sed quid opus est voce βιαιτὼ, cùm μίζονα sufficiat? Crassus certè vertit, *cùm sit violentum*, & videtur legisse βιαιτὸν, referendo ad articulum τὸ, qui præcedit. 75. 34. παρεόντα quid si παρεόντα? utì 25.21. 77. 12. ἐκόντα τῇ ῥινὶ * * * * μᾶλλον ἢ τηρεῖ τῇδε ξυοδῆσαι τῷ τόμαλι, ὀστέῳσι, &c. ex verbione interpretum [*quacunque venatur, hâc complexus in os detrudit*, &c.] elicio lectionem hanc; ἐκόντα τῇ ῥινὶ θηρᾷ [vel θηρᾴει, pro quo corruptè legitur τηρεῖ]. μᾶλλον τῇδε ξυοδήσας τῷ τόμαλι, ὀστέῳσι, &c. 78. 19. ὄκως ἐ ἐνὸν ἐλίφας. Interpret. *ut elephantis corium*. Metathesis cum cum levi mutatione reponet ὄκως ἐνὸς ἐλίφαντος. Turneb. & Heniscb. habent τὸ ἐνὸν, quod quia cum genere vocis neutiquam convenit, Variantes Lectiones reponunt τὸν. 78. 26. ἐύπεϊ ἢ Cυχναὶ, βαθεῖαι, τρηχεῖαι. In Not. ad Var. Lect. observatur substantivum deficere, quale ὀστομαὶ: sed, nisi mea me fallat conjectura, non opus est quicquam supplere, modò pro ἐύπεϊ ἢ legatur ἐυλίδες; cui non tantùm favet facillima literarum mutatio, sed etiam lectio paginæ sequentis, ἐυλίσι τρηχείῃσι, 79. 9. 79. 19. πλακόμφων σιτίων, Crass. vert. *paratorum ciborum* — Legit itaque πεπόμφων —— 85. 17. ὀστεόω — Not. ad Var. Lect. ὀστεψιόω — vel quidni ἐνίστω (ab ἔνειμι *insum*) vel ὀστεόω (ab ὀστίνημι *injicio*; cujus perf. pass. ὀστέσταμαι)? Imò ab ὀστεόω fiet ὀστέω, mutando ε in η, & inserendo ε; quæ Ionibus non sunt insueta; ἠείνεος, Herodot. 50. 40. pro ἐείνεος: ἀδελφιὸς, Id. 117. 42. pro ἀδελφός. 85. 24. ἐονίεις, lege forsan ἐδωίεις [ab ἐδωίω, Ionico 144. 14. pro ἐδιάω]; nam lin. 20. ἐδιώλω ἴχειν. 89. 26. ἴκλῶξιν ξυμφορῇς — lege forsan ἐς τίγξιν ξυμφορίῃ — 90. 16, 17. τὸ ἐπίπλασμα, ᾧ ὠκίως ἐρυθήμαλα ὀστεῦξον, ὠκίως ἢ οἰδαλεηθήμμαι. Lege in hunc locum Var. Lect. & Not. Nolim verò quicquam hìc mutari. ὀστεύχω [cujus exemplum alibi mihi non occurrit] idem hìc significat, ac τεύχω, *facio*: à quo participium ὀστεῦξον, quod regit & nomen ἐρυθήμαλα & infinitivum (qui modus nominis sæpe locum supplet) οἰδαλεηθήμμαι. Is itaque erit sensus; *cataplasma facturum & rubores & tumefieri*. i. e. *excitaturum rubores & tumorem*. 93. 13. ἢν τὰς παρῳξυσμὰς ὑποσίλλας — ὑποσίλλας, scil. τρῴλω; unde ergo regitur accusativus παρῳξυσμὰς? An subauditur κατὰ? aut forsan legendum est κἀν τοῖς παρῳξυσμοῖς: utì ὑποσίλλας ἐν τῇσι κείσεσι, 84. 5. 94. 30. φύσας ἢ διξίῃσι ἐ ἢ ἐ νύσῳ παῖδις. Hujus sententiæ sensus est satìs obvius, utì ab interpretibus traditur: syntaxis verò non item. φύσας enim, unde regatur, non habet, nisi aliqua subintelligatur præpositio. Legerem φύσαις, vel ἀλλ' ἢ φύσας ἐξίῃσι. Occurrit in libro cum MSS. collato (de quo postea) lectio hæc παιδίοισι; posset igitur legi φύσαι ἢ διξίῃσι (vel διξίαισι, utì 66. 22.) παιδίοισι. Neque tum constat de syntaxi genitivi νύσου, an cum νύσῳ [*flatus morbi*, i.e. *qui in morbo expelluntur*] vel παιδίοισι [*pueris morbi*, i.e. *qui morbo laborant*] construatur. 96. 25. τίλξιν — Not. in Var. Lect. τεύξιν — nam τεύχειν πύον, eâdem syntaxi, quâ ὀστεῦξον ἐρυθήμαλα 90 16. 102. 2. ὀλίσοισι τοῖσι ἐ πλισάνης ἀγαθοῖς — Legisse τίσι videtur Crassus [*pauca quædam*] & Not. ad Var. Lect. ἀγαθοῖσι. 103.27. πυελῶ τὸ χωλέον ἴχειν. Lege forsan πυελῆν [uti in Henischiani mei codicis margine]. [utì 96. 1.] & amove ἴχειν, quippe irreptitium ex lineâ 28. Sin id placeat, syntaxis erit hæc, *locus habeat* [ἴχειν pro ἰχέτω] *fomentum*. 108. 11. τῇ ἢ πλίοσι, &c. Videtur mihi legendum, τὶ ἢ πλίον, &c. *cur igitur magìs*, &c. In Not. ad Var. Lect. observatur hæc se rectè non habere. In Turneb. & Heniscb. τρισὶ διαλύσεις — & in margine libri suprad. adscribitur hæc vox, ἀστιόσιον. 109. 9. κενεόμφοι — *exinaniti* — at verò κενέω nullibi (quod sciam) legitur, sed κενόω. Lego itaque κενοόμφοι, vel κενεύμφοι. 111. 23. ἴνσος — In libri mihi sæpe antè memorati Var. Lect. hæc omittitur vox, & hiatus est inter σωιεγὼ & αὐτός. Turneb. habet ἴνσιν, Heniscb. ὀσίσω. Posset legi neque incommodè, ἴνσι vel ὀσίσω. 112. 6. φλεσμασίης τι ὑποχόνδειον — In libri suprad. margine, φλεσμασίῃ τινὸς ὑποχονδείῳ — 113. 18. ἢ ἐπὶ τοῖσδε Cωαυίχειν. Verbum Cωαυίχω frustra quæsivi. In libr. suprad. marg. ἢ ἐπὶ τοῖσι δὲ ἀνίχειν. Legerem, ἢ ἐπὶ τοῖσδεσιν ἀνίχειν. Nam τοῖσδεσι, Homer. Od. φ. 93. & ἀνίχειν, *cessare, desinere*; vide H. Steph. Thes. 114. 7. ἡδονῆς ῥιπίσι. Not. ad Var. Lect. ἡδίης — vel ἡδείης. Nescio, annon & syntaxi & sensui conveniret lectio hæc; πλέφθων δίωδίων ἐμπίσι· ὄφλω ἡδονῆς ἢ [vel ἡδονλὼ ἢ ὄφλω] ἴαεσις — 121. 33. εἰθισμόροι lege forsan αἰθόμόροι. 122. 29. τοῖσι τέτλιξι ἀφεψέσι. Ad verbum, *cum cicadis decoctione*; i. e. *quæ fiant decoctio*, sive *decoctis*. Duo enim substantiva non rarò per hujusmodi appositionem (de quâ priùs) junguntur. Non tamen invenio ἀφίψησις, sed ἄφεψημα, 124. 15. Not. ad Var. Lect. ἐφ' ἑψέσι. 124. 9. ἐς οἴάσι ἐνῶν — Quid si pro οἴάσι legeretur κοῖλα? Neque enim valde adversantur literarum vestigia: & sanè ἐνὸς κοίλα apud Galen. legi. 127. 10. ξυφάδες leg. ξυφάδες vel ξυφοδά. Vide priùs, 10.7. 127. 19. τῶνδε — annon τῆσδε, i. e. κεφαλῆς? 128. 19. ἓ ὄχι. Not. ad Var. Lect. οἱ ὄχιες. Aut [utì in libr. suprad. Var. Lect.] ὄχις, per contractionem Ionibus perfamiliarem. 132. 13. προόιμα ἢ ἐπιμονὴ προσδείῃ, ἐ κοιλίης — Quid hìc sibi vult προσδείῃ? Vulgata vocis προσδεία significatio huic loco nequaquam convenit. Ex interpretum versione, mihi non displicet lectio hæc, προόιμα ἢ ἐπιμονὴ προς ὕδελω ἐ κοιλίης — *provisio & attentio* [*perseverantia*] *fiat ad solutionem alvi*. 132. 28. κεφαλλὼ τελέσας ὄρθιον ἰωῦτίω μίζονι ὑπόχοιλα. Absque voce μίζονι (quam corruptam puto) fuerit, voces reliquæ syntaxi non omnino repugnarent. viz. [*oportet agrum*] *fricari sursum tenentem suum caput erectum*. Quid si μίζον pro μίζονι legeretur? μίζον ὄρθιον magìs erectum. vel μίζον τελέσας magìs fricari. 133. 34. σικύης. Quid si σικύας? scil. ἀμφὶ — utì priùs, ἀμφὶ τὰς ἀφαιρέσιας, ἀμφὶ τὰς καθάρσιας. 135. 5. λῶ ἢ — lege ῥᾴδι — utì in Var. Lect. libr. suprad. 138. 32. τῷδι — scil. φαρμάκῳ; aut τοῖσδι — ut referatur ad φάρμακα, lin. 30. 140. 26. ὑγιὲς. Interpretes vertunt, *id purum sincerúmque sit*. Quid si per levem metathesin legatur ἢ ὑγιὲς, *sit sanum?* 140. 31. τῇσι [subaud. ἀνιδότασι — & regitur ab ἐπὶ, ex quâ verbum ἐπαυίει] componitur] *præter hæc* — sed Crass. *aliquibus* — & legit τισὶ —— 141. 9. τ' ἐηλεῶν τ' σκίῤῥον ἰῆλαξ. vox, à quâ regatur infinitivus ἰῆλαξ, desideratur. Forsan posset, puncto sublato, sic legi; — ἰῆλαξ χρὴ ὡς [id est, ὅτως], ἀπτρίπειν, &c. *medicum scirrho mederi oportet sic*; viz. *avertere eosdem*, &c. In Aretæi textu quædam redundare mihi videntur; qualia sunt hæc: 4.4. σιὼ ὑγρῷ τὸ πτίσμα; idem est ac κλύδων ὑγρῶν ἀναπίῃ ἐς τὰς ἀναπνοάς. 43. 13. ἓ ἀνθρώπου; vox, nisi fallor, superflua. 45. 10. εὖτε hìc redundat, & ἢ pro λῶ forsan legendum; & is erit verborum ordo; ὀκόσοισι ἐμπυημονικοῖσι ἢ φλίσμα ἔῃ, ἢ μὴ ἀναχίῃ), &c. 46. 30. ἰκέλη ὀκοῖόγι — quid hìc voce ἰκέλη opus sit, non video. 48. 3. ἐς ὑγιέλω — ex lineâ præcedente repetita sunt, & in hanc malè trajecta. 59. 12. λῶ μὲ — hæc tollenda sunt, nam τῷ πιῶν ab ἀνλίχωσιν regitur; vel legendum, λῶ ἢ ἢ μὲ [*vel quidem*] ἐπ' ἀκαρὲς ἀνλίχωσι τῷ πιῶν. 116.22. τῶνδι σιγόνων — nonne τῶντε redundat? 149. 27. ἐς ἀλλόεργον ἄγωγα — Præpositio ἐς otiatur, nisi fortè sit tmesis pro ἐσάγωγα.

Authorum aliquot suprà citatorum editiones.
Biblia Gr. Rom. 1587. fol°. Hippocr. Genev. 1657. fol°. Plat. H. Steph. 1578. fol°. Strabo, Lutet. 1620. fol°. Polybius, Lutet. 1609. fol°. Theophr. Hist. Plant. Amstel. 1644. fol°. Lucian. Paris. 1615. fol°. Isocrat. H. Steph. 1593. fol°. Diog. Laert. H. Steph. 1594. 8°. Geoponic. Basil. 1539. 8°. Adamant. Physiognom. Paris. 1540. 12°. Oppian. A. Turneb. 1555. 4°. Hesychius. Hagen. 1521. fol°. Phrynich. Attic. Diction. Aug. Vindel. 1601. 4°.

Variantium Lectionum APPENDIX.

HÆC Appendix ex Aretæi apud Turnebum impreſſi & cum quinque manuſcriptis Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis codicibus collati marginibus excerpitur. Hic liber ad doctorem Johannem Freind non ita pridem tranſmiſſus eſt. Omnibus illius libri variantibus lectionibus non indiligenter perlectis & examinatis, animadverti compluria errata à ſcribis ineruditis aut oſcitantibus inducta, multa paſſim alia aut nullius aut levis admodum momenti abunde congeſta; tritici itaque pauxillulum poſt paleas excuſſas ſuperfuturum. Ne tamen lector fraudem ſibi factam conqueratur, eorum primùm, quæ prætermittenda cenſui, rationem reddam; illa deinde, quæ acervo exemi, ſubjiciam; neque quicquam indignabor, ſiquis ſolidi ſenſûs quàm harum minutiarum ſtudioſior omnia omnino unâ liturâ expungenda putaverit. Veram enim criticen non in meris vocum fragmentis apicibúſque, nucum quaſi putaminibus, inſiſtere, ſed in genuino ſenſu ſcriptoris eruendo præſertim verſari credo. Attamen criticis, generi hominum (Ariſtophanicorum inſtar * crabronum) maximè irritabili, qui de rebus minimis lites maximas ſæpe ſolent agere, mos gerendus eſt.

Hanc Manuſcriptorum rationem dat, qui ea contulit. Ἰσίοι, ὅτε εἰσὶν ὁ ταὐτὴ τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ πίνλε Ἀριζαῖοι, ἤτοι πίνλε ἀνλίγεφθα ϑ αὐτῆ· ὑδὲν ϑ ὁπ τύτων τέλειον, ϰ παλαιὸν· μιλιγεφθησαν ϑ ὑπὸ ἀλφόρων. Ἀριζαῖος Καππαδόκης ἰαλρὸς, ὃ ἡ δρχὴ λοίπ ϰ τὸ τίλ. C. 2146. Ἀριζαίυ Καππαδόκυ ἰατρῶν ἀρίζυ βιβλία ζ. C. 3161. Ἕτεργ χειρόγεφον Ἀριζαίυ· ὁ φ ὅτε πιφάλαια ὅτε ὑπνδίνσις εἰσί. Μιζετίθησαν ϑ ὕτεργ ἑτίρα χειρί. Ἔχει ϑ ὁ ἀρχὴ τὰ ὁ τῷ τίλει τῆ τιλυπωμφύ, ἅπερ ὐχ' εὕρεν ὁ τοῖς δυσὶ πρώτοις ἀνλιγεφίοις. C. 2142. Ἕτεργ ἀντίζεφον ϑ αὐτῆ ἀντιπίγεφον· ἄρχει ϑ ὕδυς, ἀμβλύτηλις, ἄλιγλοι. Καὶ τῦτο ἄνδ τάξιως. C. 2819. Ἕτεργ ἀντίγεφον τῆ αὐτῆ, ὁ ἀριθμῷ, 3160. ὃ δρχὴ, Ἀριζαίυ Καππαδόκυ ὀξίων νύσων βιβλίον α'. ϑεῖ Διαδήτυ κ. γ'. ὕδρωπ ἰδίᾳ ϑ λβδήτιω, &c. ϰ τὰ λοιπὰ ὥπερ ὁ τῷ τίλῳ ϑ τιλυπωμφύ, [vide p. 143.] [125. 28. —χρίσαζ.] Ἐνλαῦθα τεύχει τίλ ϰ τὸ, 2142. ἀνλίγεφον ϑ Ἀριζαίυ. Ὁμόιως ὁνταῦθα πιεφῆται ϰ τὸ, 3160. ὃ ϖ ἄλλων ὀρθώτεργ εὗρεν. [138. 21.—διέχοντα * * *] ὁνταῦθα (ſcil. in MS. 2146.) τρεῖς σελίδις ὑπάρχυσιν ἄγεφοι· ἴχει ϑ, Ζήτει τὰ λοιπὰ· εἶτα ἄρχει ϑ, ἄρξοι πλυροὶ, &c. Ἐνλαῦθα τίλῳ ἴχει ϰ τὸ ὁ δριθμῷ, 3161. ἀνλίγεφον, μιλαγεφθὲν ὑπὸ ἀπείρυ τινος Ⓒ ἀμαθῶς νεωϛὶ, ὅμως, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ὁπ παλαιῷ ἀντιγέφῳ. Ἐτιλειώθη ὁνταῦθα ϰ τὸ, 2819. [138. 38. — λύπκαλάσασιν.] Ἐνλαῦθα ὃ λείπει (ſcil. MS. 2146.) ἴχει ϑ, Θιραπεία πολλὼς, κεφ. ϛ'. ὅρα ὄπισθεν (ſcil. p. 141.) [139. 28. —πρὸν ϖ * * *] Λείπει ϰ ὁνταῦθα (in MS. 2146.) ἄλλη σελὶς, ἴχει ϑ, Ζήτει τὰ ἄλλα. Εἶτα ἄρχει ϑ, Ζιτίων ϰ ῥαφανίδων, &c. ἄνδ δρχῆς ϰ κεφαλαίυ· ὅπερ ζήτει ὄπισθεν, (p. 148.) [141. 3. — ξυὸ γάλακλι.] Ἔχει ϰ ὁνταῦθα πλείστας ζελίδας ἀγεφόυς· τάδι κεφαλαῖα διαδήτυ, λιθιάσιως, γονορρύις, τομαχικῶν, κοιλιακῶν, ὐχ' εὕρεν ὁ τῷ ὁ χειρὶ μυ τύτῳ ἀνλιγεφόφ τῷ ὁ, 2146. δριθμῷ· ὅτι μὼ ἕτεργ τι. [141. 16. —μαλθακωλάτοισι· αὖ * * *] Ἐνταῦθα (in MS. 2146.) λείπει σελὶς μία· ἴχει ϑ, Ζήτει τὰ ἑξῆς. Εἶτα ἄρχει ϑ —ὅκως ὁ νῦ ϰ γαλκίῃ, &c. ἄνδ κεφαλαίυ ϰ ὑποδιάσιως· ὅπερ ζήτει ἔμπροσθεν (p. 139.) [143. 1.] Ταῦτα ἔνεσι ὁ δρχῇ τῇ, 2142. Ὁμοίως ϰ ὁ τῷ, 3160. [147. 25. — ῥάθυ * * *] Λείπ πολύ. Εἶτα, σπασμοὶ οἱ τέτανοι (uti 4. 13. &c.) τὸ αὐτὸ ϰ ὁ τῷ, 3160. [151. 11. — ὑσαρκίω.] Ἔσι ϰ ὁνταῦθα (in MS. 2146.) μία σελὶς ἄγεφος, ϰ ἴχει, Ζήτει τἄλλα. Εἶτα ἄρχεται — ἔπαλι ἔλκ ἴοι ὀλίθριον, &c. ϰ τῦτο μέρος τι, ὥπερ τἄλλα, Ⓒ ζήτει σελίδι (140. 4.)

In iis, quæ ex hâc illorum quinque Manuſcriptorum collatione excerpſi, figuræ 1,2,3,4,5. Manuſcriptum primum, ſcil. 2146. ſecundum ſcil. 3161. tertium ſcil. 2142. quartum ſcil. 2819. quintum ſcil. 3160. denotant.

De Variantium Lectionum Erratis.

Errata, quæ in Variantes Lectiones ex Librariorum inſcitiâ incuriâve ſolent frequenter irrepere, ad tres commodè claſſes reducuntur; Enallagen, Elleipſin & Pleonaſmum. Enallagen maximè pariunt par litterarum vocúmve ſonus aut ſtructura, aut quælibet alia affinitas; item tranſpoſitio, & orta ex vocis unius in plures diſtractione vel plurium in unam confuſione depravatio. Aliquot exempla ſingularum ex multis in lectoris uſum ſufficient.

α pro ο; p. 132. l. 25. ἀρύſειν [pro ὀρύſειν] 1,2,3. αι pro ε; 39. 13. πάραισις, 1. 43. 26. ἰγκαιύ), 2. ε pro α; 21. 26. μάλθιξις, 2. & pro αι; 6. 32. Πειρεῖ. 7. 20. ἐπιφλεγμόει. 96. 26. ἀλθίνς, 1. &c. quæ mutatio eſt admodum frequens. & pro ι; 73. 24 χρισμόν, 5. 124. 1. διαχρίειν, 1,2,3. & pro η; 6. 31. Ἀθλώσι. οι pro η; 50. 27. φθινώδης, 1,2,3,5. 110. 28. σισισμόος. & pro η; 35. 32. αὔξει, 1. & pro ι, 21. 25. ἰλαίξισι, 2. 139. 24. ἐπλώδω, 1. & pro υ; 103. 27. ἀπόιρυ. 70. 18. χοῖμα, 1,4. & pro ω; 111. 13. πῶρον, 1,2,4,5. υ pro ι; 109. 22. διασάσυσι, 2,3. & pro οι; 92. 37. ἀληφάτυν. 133. 9. ὄῆτυον. & pro αυ; 133. 27. τλῆσι, 1. & pro ι; 48. 9. βρόθοι, 1,2,3. 94. 23. χρῆσιν, 1,2,3,4,5. & pro υ; 115. 17. ὑπιλελόθη, 2,3. 109. 7. παχλῶσι, 3. η pro ι; 27. 31. καθαίρησι, 1,2,3,4,5. ι pro υ; 7. 14. ἰχνότις, ὠχρότις, 5. 93. 6. ἄλλον, 1,4,5. 100. 14. κικὶς, 1,2,3,4,5. & pro οι; 110. 10. λίη, 1. & pro υ; 110. 26. ὄρυζα, 2. ο pro ω; 30. 3. & 38. 28. ἄμφοδον, 4. & pro ι; 145. 22. σόσκυ, 5. & pro υ; 119. 12. ὠρότηλι, 2,4. & pro ω, 14. 22. ὑπερόη, 1,4. οι pro υ; 30. 1. ἐπίλοιπος. υ pro η, 122 21. ἐπιθυμάτων, 2. & pro ι; 19. 7. σωύϛ), 2. 135. 13. ψύχις, 2. & pro ο; 54. 6. μυρία, 2,3,4,5. & pro ω; 61. 27. πυρωδία. ω pro ο; 15. 28. ὠλιθρίη, 2. 86. 37. & 89. 1. καλαωπῆι, 2,3. & pro υ; 62. 8. πωώδεις, 4. γ pro κ; 24. 32. ξυνίσγυψιν [pro ξυνίκρυψιν] 2,3. δ pro ϑ; 34. 27. δυσμώδεις, 2,3,4,5. 59. 33. καυόηδις, 1. & pro λ [Δ pro Λ]; 111. 25. δύσιν, 1. 104 7. καυκάδη, 1,2,3,4,5. ϑ pro χ; 51. 12. ϑυμῶ, 1. & pro ψ; 144. 20. ϑήμας, 5. λ pro γ; 36. 13. φλαιβοκπίη, 1. & pro ϱ; 27. 31. βυπλόσσι. 1,5. μ pro β; 67. 21. μεύρμαι [pro βιύρμαι] 3. & pro ϖ; 34. 27. μίμψαι [pro πίψαι.] ν pro υ; 59. 11. ἀναλίοι, 2. 87. 4. ἀναπομφύν. 124. 15. ϑηλὰ, 2,4. ξ pro ζ; 90. 16. μάξη, 1. ϖ pro τ; 110. 12. πηγυν [pro τηγύν] 1,4,5. & pro φ; 120. 12. τεθάλξεσαι, 2. At forſan Ioniſmus erit potiùs quàm erratum. ϱ pro γ; 44. 13. μίρισα, 1,2,3,4. τ pro ϑ; 117. 33. κάτιπλος [pro κάθιφθος] 1,2,4,5. Hìc etiam, uti ſuprà, poteſt eſſe Ioniſmus. & pro π; 69. 24. ἐπιτιζάνυϛ 1. & pro σ; 98. 29. φλιγμαζίης, 5. χ pro γ; 95. 1. ἔκλειχμα, 1,2,3,4. 104. 9. ἐκλιχμα, 1,2,3. 52. 37. χόμασι, 2,3,4. & pro ϑ; 62. 13. ἀναλχίες, 2. & pro φ; 93. 21. ἀτρεχίης, 3. & pro ψ; 88. 25. ξυνιχνίσθω, 1. Præterea ex ſoni aut figuræ in literis, ſyllabis, vocibúſque proferendis & ſcribendis affinitate multæ aliæ oriuntur earundem mutationes, omiſſiones, additiones, tranſpoſitiones, conjunctiones, & diſtractiones; quarum nonnulla mox dabuntur exempla: Mutationum; 21. 13. κυσὶ [pro κιγσὶ] 1,2,3,4,5. 37. 10. ἰσχιορρόη [pro ἀκιορρόη] 1,3. 68. 4. χολώδεις [χολάδες] 1,2,3,5. 90 10. ὠδαξισμὸν [ὀδαξισμὸν] 2,3. 62. 32. μελδόσισι [μιλεδώνισι] 1,3,4,5. 118. 23. ὑσπώπῳ [οἰσύπῳ] 1,2,3,4,5. 148. 12. ὑσπώδεα [οἰσυπώδεα] 1. Omiſſionum; 78. 34. ἀπίχει [ἀμπίχει] 2,3. 36. 9. ἀληθὲς [ἀληθέες] 1,4. (& id crebrò; 78. 37. ὀχθώδες, 1,2.) 32. 25. ἀφυμίρινον, 4. 21. 31. διαφορὴ [διαφθορὴ] 2. 64. 6. ἐκπίψαι [ἐκπιμψαι]. Literarum geminarum altera ſæpe omittitur; 7. 34. σιρὸν [σιρρὸν] 3. ſic 15. 20. σύμαλα, 1. 45. 12. μελάσης, 1. Finalis litera ante ſimilem initialem aliquando omittitur; 41. 20. ὠχέω σωλῶι [ὠχέως, σωλῶι] 1,2,3,4,5. Additionum; 42. 25. γρυπὸι [γρυποὶ] 2,3. 47. 13. 47. 13. ἐκπλάσασται [ἐκτείνεται] 2,3. 17. 25. ἀφρώδεες [ἀφρῶδες] 1,4. [& id crebrò; 25. 19. χολώδεες, 1,3,4. 26 33. ξυνιχέες, 2,4,5.] 112. 29. ποπέμπων [ποπέπων] 1. 120. 25. ὄρθριος [ὄρθιος] 2. 113. 21. ποιεῖν [πιεῖν] 1,5. Litera ſæpe geminari ſolet, præſertim ϱ; 41. 16 ἀφήλλαϛο, 2,3,4,5. 106. 4. πρῆσις, 1,4,5. 73. 3. ἀρῆξαι, 2. 92. 2. ἐυῤῥόως, 2,3. 106. 28. ἔυῤῥοια, 3. Syllaba aliquando geminatur; 6. 4. καλαλάξαι [καλάξαι] 2,3. 41. 17. ϰ καικίων [ϰ κίων] 1,4,5. Hujus generis eſt

* Ariſtoph. Veſp. 443. G. 444. F.

VARIANTIUM LECTIONUM APPENDIX.

99. 19. *διεμοῖς σφίγξοιτες* (*διεμοὶ σφίγξοιτες*) 1,2,3,4,5. Transpositionum; 74. 37. *ἴεξεν* (*ἴξεν*) 1. 108. 31. *πιπόιτα* (*πιπόιτα*) 2. 51. 31. *ζωίρῦσι* (*χρώζωσι*) 2. 21. 33. *μίλαι σφιξοι* (*μίλαισι σφιξίν*) 2. 114. 14. *ψύγ⊙* (*γύψ⊙*) 1,2,3,4. Huc refer 78. 17. *καϊοικίαν λίαν* (*κάτω χειλίαν*) 1,4. 99. 27. *διυθύιτα* (*δἰυθύιτα*) 5. Conjunctionum; 24. 24. *ἀιίλασμα* (*ἀὐ ἴλασμα*) 1,4. 93. 37. *διαψύχων* (*δἰ ἀψύχων*) 5. 14. 25. *ἐπειδὴ* (*ἐπὶ ᾗ*) 1,2,3,4,5. 33. 31. *ἐπαυξέσῃ* (*ἐπ' αὐξέσει*) 1,4,5. 62. 13. *σὲῦσι* (*αἱ νῦσι*) 2. 72. 11. *χρυσιᾶτις* (*χρυσὸ τ'*) 1. 10. 12. *ὑμὼ* (*ὁ ὑμὼ*) 1,2,3,4,5. 85. 9. *ναυϊλλαμβάω* (*ναυῖλῳ μ' ἀ*) 1. 132. 24. *ὑπίστοιοι* (*οἱ αὖπίστοιοι*) 1,23. Distractionum; 27. 12. *πρὸς ἅπα* (*πρὸτιαῦτα*) 1,2,3,4,5. 57. 22. *σαρκὸς ἰδία* (*σαρκοειδία*) 1,3,4. 64. 31. *δ' ἰν αὐτῇ* (*δ' ναυλίῃ*) 1,2,3,4,5. 58. 2. *ἀφ' ᾗ* (*δι' ἅδι*) 1,2,3,4,5. 64. 2. *τὸ γ' ὂν ὐ* (*τῦ γύτυ*) 2,3,4,5. 44. 9. *κὰν αἰοι* (*καιίαν*) 1. 67. 21. *αἱ διίξοδοι* (*αἰδιίξοδοι*) 1,5. 71. 11. *τύτῳ οἶσι* (*τυῖοισι*) 1,2,3,4,5. 78 18. *ὐ δοκῶ* (*ὐδίκω*) 1,2,3,4. 60 31. *ἦσαν μεγίθια* (*ἰσομεγίθια*) 1,2,3,4,5. 109. 37. *ἢ μία κυάθυ* (*ἀμικυάθυ*) 3. 109. 10. *πρὸς μ' ἴωσι* (*πρὸσμφίωσι*) 5. 128. 3. *ἢ ναῖγίοιν* (*κναῖγίοιν*) 2. 147 23 *βολαὶ σίτυ* (*βολαῖσι τῦ*) 5. 150. 2. *ὁ κορύκοβοι λᾶαι* (*κορυκοβολίαν*) 1. Error denique aliquando ex vocibus per compendium scriptis exoritur; 62. 27. *μίζων* (*μιζόνων*) 1,2,3,4,5. 117. 24 *βυζῶν* (*βυζώνων*) 2.

De Variantibus Lectionibus, quæ, quamvis in erratorum numero haberi non debeant, haud magnum tamen momentum afferre ad sensum videntur.

Hujusmodi lectiones pariunt plerumque Dialectus neglecta; 83. 17. *ἀδηφαγίης* (*ἀδδηφαγίης*) 4. 62. 29. *αἰτεοι* (*αἴτιαοι*) 3. 5. 19. *μισηγὺ* (*μιστηγὺ*) 5. 62. 11. *ἄιστμα* (*ἄιοσμα*) 3. 5. 4 *Θώρηκι* (*Θώρηκι*) 1,2,3. 98. 29. *τραύμαλος* (*τρώμαλος*) 1,4,5. 93. 14. *ἰητρείλω* (*ἰητρείλω*) 5. 10. 14. *κλαῖδας* (*κλαῖδας*) 2. 60. 16. *ἔρχιις* (*ὄρχιις*) 1,4,5. 84. 35. *τίγξιαν* (*τιγξίαν*) 1,2,3,4. 85. 19. *φυσῶν* (*φυσίαν*) 2,3. 16. 29. *ῥάξεσι* (*ῥάξιοι*) 1, 2,3,4,5. *-ει* perquam frequentissimè in Dativo singulari pro *-ι*; 3. 7. *πρῆσιόσει*, & 3. 35, 36. *θλίψει, πιίσει, πρῆλήσει*, 2,3. 16. 6, 7, 14. *σὐτάσει, ἀιαθήσει, ὠρώσει*, 1,2,3,4,5, &c. 21. 4. *μείζως* (*μέζοτες*) 1,2, 3,4. 83. 36. *σὐνῃμμόων* (*σὐειῃμμόων*) 1,2. Dialectus inducta; 14. 15. *ἀβδιδρήσκωσι* (*ἀβδιδρήσκωσι*) 5. 3. 12. *ἄνθρωπος* (*ἄνθρωπος*) 3. 62. 2. *πωλὺ* (*πολὺ*) 3. 119 30. *σημήοισι* (*σημείοισι*) 1,3. 145. 6. *ξυώτηξιν* (*σιώτηξιν*) 5. 98 20. *ὕσωθεν* (*ἔσωθεν*) 1,2,3,4. 86. 21. *κραδίῃ* (*καρδίῃ*) 2. 5. 15. *ὧν* (*ὦν*) 5. 70. 29. *ἄσση* (*ἄσση*) 1,2,3. 84. 10. *χώρῃ* (*χώρᾳ*) 4. 64. 26. *συμπαθίῃ* (*συμπαθείῃ*) 2,3,4,5. 75. 9. *λοξίλω* (*λοξίω*) 1,4 37. 31. *μυσάων* (*μυσίων*) 1. 101. 10. *ἰτίρῃς* (*ἰτίρῃσι*) 1. 16 1. *πυρίοῖσι* (*πυρίοῖς*) 2,4. 89. 34. *πιπίρι⊙* (*πιπίρι⊙*) 1,5. 102. 22. *πιπίρεϊ* (*πιπίρει*) 4,5. 24 17. *ἰλάσσως* (*ἰλάσσονις*) 2,3,4,5. 41. 18. *ὄψει* (*ὄψιαι*) 3. 88. 16. *βάλει* (*βάλῃ*) 1. 93 25. *ὑπερμερίσιλα* (*ὑπερμέρηλα*) 1,4,5. 5. 10. *φειδιπύμμοι* (*φειδιπύμμοι*) 2,3. 100. 27. *ἐωύαλο* (*ἐθωύαλο*) 2,3. 61. 17. *πρηχύθη* (*πρησιχύθη*) 1,4. Omissio consonæ *ν* in fine vocum ante initialem vocalem; 9. 27. *ἐμπιίσιν ἄσηρσι* — Aut ejusdem additio ante consonam; 9. 5. *ἀπίταμβν, κὴ* ——.

Varia vocis ejusdem scriptura, aut flexio: 29. 10. *ὑποδορδορύζει* (*ὑποδορδορύζει*) 3. 59. 18. *σίαλ⊙* (*σίαλ⊙*) 2,3. 39. 7. *διδαπληξίη* (*δἰδαπληγίη*) 1. 107. 7. *λίτρᾳ* (*λίτρᾳ*) 2. 48. 12. *πυκνὴ* (*πυκινὴ*) 2,3. 85. 31. *μαρσίποισι* (*μαρσύποισι*) 3. 88. 27. *μάρσθοι* (*μάρσθορι*) 5. 89. 21. *δίκλαμνον* (*δίκλαμον*) 5. 65, 27. *αἰρυπνίη* (*ἀϋπνίη*) 3. 60 30. *ὀλισθήμερρι* (*ὀλιγήμερρι*) 2,4. 11. 8. *τὸ πύον* (*τὸ πύος*) 2,3,4,5. 51. 37. *κυψιλὴ* (*κυψιλὶς*) 3,4 57 31. *οἴδῳ* (*οἴδει*) 2,3,4,5. 86. 31. *χαμαιμήλῳ* (*χαμαιμήλῃ*) 1. 92. 4. *ἀναισθησίης* (*ἀναισθήσιος*) 5. 5. 23. *ἰγνύῃ* (*ἰγνύι*) 1,3,4. 93. 2. *χαλβάνα* (*χαλβάνης*) 2,3. 71. 5. *παχίες* (*παχεῖαι*) 2,3,5. fic 78. 26. *βαθῆς* (*βαθεῖαι*) 1,2,3. & 27. 8. *ὀξίσι* (*ὀξείαισι*) 1,2,3,4,5. (lege Indic in voce *νόσων.*) 46. 9. *καϊακλιθῇ* (*καϊακλινθῇ*) 1. 96 2. *περφωσμόω* (*περφωϊμόω*) 1,5. 74. 9. *λάζῃ*) (*λάζῃ*)) 2,3. Voces sensu affines pro se invicem positæ; 121. 13. *ὄρσισι* (*ὀρσί*) 1. 4. 25. *ἀμβλώσει* (*ἀμβλώμαϊ*) 3. 5. 13. *μέσφι* (*μέχρι*) 5. 103. 16. *ὑγιηρὸν* (*ὑγιεινὸν*) 1,4,5. 53. 19. *ὠχρότης* (*ὠχρὸς*) 1. 50. 5 *λύσημα* (*λύσασις*) 2,3. 32. 5. *ξύμπαν* (*πάμπαν*) 2, 3. 24 19. *ἀφορήσασα* (*ἀφαιρήσασα*) 1,2. Partes orationes inter se permutatæ: Articulus alius pro alio; 70. 21. *ὧν δε* (*τῶνδε*) 1,2,3,4,5. Et pro Adjectivo; 104. 17. *τ'* (*τὶς*) 1,2,3,4,5. Et pro Adverbio; 33. 32 *τάτε* (*τότε*) 4. Nomen pro Verbo; 106. 32. *ἐρχήγοτις πάπυχ⊙* (*ἐρχηγοῦσι πάπυχοι*) 2,3. Substantivum pro Adjectivo; 36. 17. *βορᾶ* (*βορροὶ*) 3. 52. 16. *αἰνίαι* (*αἴτιαι*) 63. 14. *ἔλιθρα* (*ὀλίθρια*) 4 Adjectivum pro Substantivo; 108. 27. *ἀμφάκιοι* (*ἀμφάκιοι*) 1. Et pro Adverbio; 60. 9. *ἀθρόοι* (*ἀθρόως*) 2,4. Et pro Participio; 91. 6. *ξύμφορρα* (*ξυμφίρηλα*) 4,5. Verbum pro Articulo; 51. 32. *ἤῃ* (*ἤ*) 1,2,3,4. Et pro Participio; 57. 15. *μιλμβίης* (*μιλμβρίαν*) 1,4. Et pro Nomine; 14. 23. *ἀναχρίμψυσι* (*ἀναχρίμψισι*) 1,2,3,4,5. Participium pro Verbo; 77. 13. *καλίοντες* (*καλέσυσι*) 1,4. Adverbium pro Adjectivo; 78. 16. *ἐμῖδίως* (*ἐμῖδίη*) 1. 112. 31. *σωιχῶς* (*ξωιχὲς*) 2,3. Præpositio alia pro aliâ; tam in compositione quàm regimine; 21. 11. *ἀπὸ* (*ὑπὸ*) 2,3. 40. 15. *ὑπ'* (*ἀπ'*) 1, 2,3. 130. 26. *ὑπὸ* (*ἀπὸ*) 2,3. 125. 26. *περίχοιτα* (*περοίχοιτα*) 1,2,3,4,5. 6. 17. *περβολᾶς* (*περβόλᾶς*) 1,2,3,4. Particula alia pro aliâ; 82. 7. *ἄνω* (*ἄνωθι*) 1. 70. 30. *μήπω* (*μηδίκω*) 5. 5. 2. *ᾗ* (*τε*) 1,4,5. 7. 11. *τε* (*ᾗ*) 4. Vocum simplicium & compositarum mutua commutatio; 42. 5. *λάμπῃ* (*ἀπολάμπῃ*) 3. 45. 22. *συμμεμισγμένα* (*μεμισγμένα*) 4,5. 15. 23. *ἀμφαπτοῦς* (*ἀπαπτοῦς*) 5. 137. 37. *δύκεμῦσαι* (*προδύκεμῦσαι*) 1. Accidentium, quæ ad orationis partes pertinent: Numerorum; 40. 31. *φόβ⊙* (*φόβοι*) 1,4. 117. 8. *τοῖς ἀρχιτεγῖς* (*τῷ ἀρχιτεγῷ*) 2,3. Casuum; 112. 37. *σῖτοι, κὴ οἶσι* (*σῖται, κὴ οἶσι*) 3. 137. 1. *σομάχῳ* (*σομάχα*) 1. Generis; 113. 20. *ἄθιρμοι* (*ἄθιρμα*) 2. Graduum; 76. 25. *μελαντάτῳ* (*μελαντέρῳ*) 4. Modorum; 96. 13. *δεῖ* (*δέῃ*) 4,5. 82. 29 *ὀρέωσι, φαντάζον*) (*ὀρέωσι, φαντάζωνται*)) 1,4,5. 7. 12. *ὑπνγίσι*) (*ὑπνγίσῃ*)) 1,5. 103. 37. *ἴσαι* (*ἴσω*) 2,3. 89. 13. *ἄλσι* (*ἄλσειν*) 2,3. 18. 6. *ἐρέω* (*ἐρῶ*) 1,2,3,4,5. 110. 37. *ἰθιλήσαις* (*ἰθίλοις*) 2. 53. 8. *ἰσχρηίσαι* (*ἰσχρηίσῃ*) 1. 3 18. *ἰζώτῃ* (*ἰζώσει*) 2,3. 11. 6. *τρίπῃ*) (*τρίπει*)) 1,4. 65. 33. *ἀπάγῃ* (*ἀπάγοι*) 1. 93. 18. *τιθίαζ* (*τιθίω*) 1,4,5. Vocis; 110. 34. *πρησιπιασσίτω* (*πρησιπιασσίω*) 2,3,4. Temporum; 52. 21. *ἐπαυθίσει* (*ἐπαυθίει*) 2,3, 4,5. 14. 8. *ἐτρίπτο* (*ἐτρέπτο*) 2,3. Personarum; 6. 3. *ἰθίλοις* (*ἰθίλοι*) 1. 57. 24. *τάμῃ* (*τάμῃς*) 5. Syntaxeos variatio; 117. 27. *μυρίαι ἄλλαι πᾶσαι γιγόναι πισαὶ* (*μυρίαι ἄλλαι πείρῃ γιγόναισι πισαι*) 1,2,3, 4,5. 19. 14. *γνώμῃ δὐσαθιστέρῃ κὴ ψυχῇ καθαρωτέρῃ* (*δὐσαθίστεροι, καθαρώτεροι*) 1,4. Omissiones vocum; 7. 28. *λὸπὸ ἀναπνοῆς* (*λὸπὸ τ' ἀναπνοῆς*) 125. 23. *μ' ὑδρωπ* (*μὴ ἐσι ὑδρωπ*) 2,3. 97. 27. *γδ τῇ* (*γδ σωὶ τῇ*) 2,3. 35. 13. *πολλῆς θηριώδεος* (*πολλῆς κὴ θηριώδεος*) 3. Omittitur syllaba; 42. 7. *ἰσαρκῦτότε* (*ἰσαρκῦτο τότι*) 1, 4,5. Additiones; 11. 11. *ὁ ἄνθρωπ⊙* (*ἄνθρωπ⊙*) 8 4. *οἱ ᾗ κ'* (*οἱ κ'*). Syllabæ geminantur; 17. 5. *κάρτα καϊακορέως* (*καϊακορέως*). Transpositiones; 58. 30. *ὐδὲ νωῦ* (*νωῦ ὐδὲν*) 4,5. Conjunctiones; 64. 31. *μὴν* (*μ' ᾗ*) 1,2,3,4. 115. 25. *ξωϊάσει* (*ξωὶ τάσι*) 1. 32. 25. *παρήμεσθ* (*παρ' ἡμέω*) 5. Distractiones; 119. 29. *ἀλλ' ἅ* (*ἀλλά*) 5. 57. 5. *ἴσω ὠθῆν* (*ἰσωθῆν*).

Expositis Variantium Lectionum originibus; quæ sunt mera scribæ indocti aut indiligentis ac festinantis σφάλματα, vel quæ vocis structuram magis quàm sensum afficiunt (utcunque ars critice solet aliquando & his & illis uti ad veritatem lectionis eruendam;) accedo ad eas, quæ sensum aliquo modo explicant aut variant.

Syllabus Variantium Lectionum.

4. 19. *ἀνάκλισιν*) *ἀνάκλησιν*, 2. Ionicè pro *ἀνάκλασιν* ab *ἀνακλάω*. Ἀνάκλησις autem ab *ἀνακαλέω* aliud significat. 5. 16. *ἴδια*) *ἰδίη*, 1,3,4,5. 26. *χρύς ἐπὶ τοῖσι σίρισιοι πιπηγῦα.* deest 5. 6. 11. *πάθ⊙*) *ἢ πάθης*, 1,2,3,4,5. 15. *ἐπχεῖται*) 3,4,5. aut potiùs *ἔκκει*) ab *ἔκκειμαι*. 29. *χυλοὶ*) *ἴσως χυμοί*. 7. 27. *ἀφαπάρσιες*) *ἀφαιρέσιες*, 1,2,3,4,5. Reperio *πάρεσις*, non *ἀφαίρεσις*. 8. 19. *κάρτα ποιηρὴ*) *καϊαπολιρὴ*, 1,2,4,5. Forsan *κάρτα θολερὴ*. 32. *ἀπειρίης*) *ἀπειρρῆς*, 1,2,3,4,5. 10. 9. *ταῦτα*) *ταῦτα πάντα*, 1,2,3,4,5. 25. *ξυώδοσις*) *ξυώδ⊙* — vox altera in alteram transit facili metathesi literarum. 11. 8. *πύ⊙*) *πλύον*, 1. 29. *ἀμφικυδμήης*) *ἀμφικυδμήης*, 1. à *ἀμφικυάω*, à *ἀμφίκυ⊙*: *υ* enim ab *-όω*, utì & ab *-ίω*, in *ιυ* migrat. Lege Dial. Gr. Ling. p. 209. B. 16. 14. *ἀπτιθίης*) *ἀποτίθης*, 2,3. Vide Conjectur. 18. *φειόδοισι*) *προθεσμίῃσι*, 2,3. 18. 29. *ἐμφωίς*) *ἐμφύες*, 2. Sic 24. 20. Vid. Conjectur. 19. 3. *ἡ καρδίη*) *τῇ καρδίῃ*, 1, 2,3,4,5. 22. 17. *ἀπλιλημμόη*) *ἀπλιλυμμόη*, 1. utì legitur 30. 7. 23. 10. *τῇδε*) *τ' δε*, 1,2,3,4,5. 22. *κὴ ἀφωνίη* deest. 24. 2. *διήλλαγο*) *διήλαγο*. Vid. Indic. in *ἀλλομαι*. 25. 16. *ἀλλ' ὐδὲ τὸ δίρμα μαλθαζόσης* deest, 1. 20. *εἶδον*) *ἰδίλω*, 1,2,3,4. Lege Editoris

toris Not. 26. 17. ξυμφορῇ) ξυμμορφὴ, 2,4,5. (sic 27. 15. & 61. 31.) Facilis est literarum transpositio. Vox ξυμμορφῇ occurrit 28. 25 ubi lege Editoris Not. 27. 23. ἐξύπαλα) ὀξύπηλι, 1,2,3,4,5. 27. ἐξέτασις) πεῖσις — quæ vox occurrit 72. 36. 28. ἴσασι χολάδες, &c. usque ad σφυσμοὶ deest 1. 28. 12. καὶ ἴσθι deest, 3. 24. καιρὶ κάρῃ) καὶ νὴ κάρῃ. Sensu sanè commodissimo. 29. 6. ζωάδιες) ἴσως ζοφώδεις. 29. 11. ὠλίση) ὕψισα, 1,2,3,4,5. 32. 13. ὁ γὰρ ἓν σώματος deest, 5. 37. 22. ἀπλωδεώθησαν) ἀπηδεώθησαν, 3. Reperio ἀδεῦμαι, adolesco, non ἀφαδεῦμαι, quod hæc lectio exhibet: cum π pro φ, Ionicè. 39. 25. ξυμφυία) ξυναφία, 5. quæ vox legitur 40. 3. 4. ὧν ὅτι, &c. usque ad ἀθηλύς) deest, 5. 12. ἴσχει, &c. usque ad ἐξ deest, 3. 41. 21. τοῖσι, &c. usque ad ἐξελάσι deest, 1,3,5. 42. 24. ξυντεταμβόν) ξυντεταρμός — sic 46. 8. ἀνατέτακε) ἀνατέτακε), 2,3. 43. 6. καὶ ὑγιάζον) deest, 5. 26. ἐγκέι) ἐγκαὶ), 2. Sic 136. 30. & 137. 12. ἐξυεμβής) ἐξυαιεμβής, 2,3. 46. 13. κολλώδια) κολπώδια, 1. 47. 10. πνιδμωδὲς) πνιδμαλῶδες, 1. ἔμπλεως) ἔμπλεω (sic 48. 16.) 1,2. Terminatio -ω pro -ων authoribus est familiaris; lege Dial. Gr. Ling. p. 28. C. & p. 29. D. 48. 10. ἠδὲ) ὅδε, 1,2,3,4,5. 17. μίμνουσι deest. 49. 32. θίξει) θήξει, 2,3,5. Consule H. Steph. Thes. in voce θῆξις. 50. 21. ἤτλοιλο) ἤτληλο, 1,4. ἤτλωλο, 2,3. Vid. Conjectur. 51. 35. παντὶ μὲ, &c. usque ad παντὶ ἢ deest, 1. 52. 27. λδυκόχλωροι) λδυκόχροοι, 2,3. 56. 6. ἰᾶν) ἰλᾶται, 1,2,3,4,5. Hoc verbum ubi formatum reperiam, nescio, nisi in Perfecto, ἵημαι. 18. καὶ ἕτερον deest, 2. 59. 28. ἀβαθέρῃ) ἀβαθερῆ, 1,2,3,4,5. Vide Conjectur. 60. 5. καὶ ἐπίχρη deest, 1,3. 61. 3,4. τοῖσι — ἀλλὰ) ὁ τοῖσι — ἀλλὰ. 14. ξυωῤ ὁμοβιαίῳ) ἴσως, ξυὼ ὁρμῇ βιαίῃ. 62. 4. ἐπὶ ἢ τῇ ἐραγῇ) ἴσως, ἐπλὼ δέ τι ἐραγῇ. διαΐσσει) ἀβάσσει, 1. Vide ἄσσον) in Indic. 65. 25. ἐλισσοισίλη) ἐλισσοπσίη, 3,4. 67. 19. λδυκόχλωροι deest. 69. 7. κωφῦ) κυφῦ, 1,2,3,4. 17. πλεῖνα) πλδύμοτα, 1,2, 3,4,5. 71. 11. ἐκδιδάσκ) ἐκδιδρόσκει, 2,3. 72. 37. πεπιυμβόισι) πεπιυμβάῃσι, 2,3. 73. 14. τίκῳ) κόπῳ, 5. 20. σωϋφθη) σωϋχθη, 2,3. 21. μοβίοισι) μηβίοισι, 2,3. 28. καὶ ἰχιάδα deest, 1. 75. 6. ξωὶ, &c. usque ad νιφρῶν deest, 1. 76. 24. ὠσὶ) ὄμοισι, 1,4. 31. οἰμίσοι) ἴσως, ἢ μίσων. 77. 35. ὦ deest, 1,2,3,4. 78. 4. ἐπιπολαίως) ἐπιπολῇσι, 1,4. quæ vox legitur paulò antè l. 2. 7. ὦ deest, 1. 26. ἐνίπεϊ) θρύψις — Vid. Conjectur. 79. 15. τῶ ἀνθρώπω) τ' ἀνθρώπου, 1,2,3. & lege προαποθήσκειν, utì in Var. Lect. V. A. G. v. l. 23. ὦ, deest, 1,2. 82. 22. βλησείζειαζ) ἤγων ὀλιθαίνειν. 85. 20 πῆσιν) πῆσιν, 1,2,3,4. Vox πῆσις non in Lexicis occurrit, regulariter tamen ab obsoleto πήθω derivatur. 31. ἡ γαστὴρ, &c. usque ad κῦφον deest, 2. 86. 1. πρήσιας) ἤγων πρίσματα. 8. πρηδόνες) ἤγων ἀναθυμιάσεις. 23. καὶ νδῦρων κοινωνίης deest, 1,5. 27. τῷ) τὸ, 1,2,3,4,5. 88. 1. δύαφὴς, σρώματα) δύαφὴς σρώματι. 9. καὶ ἀπὸ τ' κεφαλῆς ὀχεδυθῇ deest, 5. 24. κεχελέδων) κοχαείων, 4. κοχαείδων, 5. 32. αἰθήσιες) ἀλθήσιες, 4,5. 89. 4. χρέιαζ) χελέαζ. 5. θελάσιες) θεισάσιες, 2,3. 6. ἐερυομβόν) ἐερομβόν, 2,3. 25. μὴ deest, 2,3. 26. ὐπιζίσθη, κυάθοις τεσσὶ) ὐπίζιαζ κυάθων τεσσῶν, 1,2,3,4,5. 90. 17. οἰδαλεηθήμμαι) οἴδ' ἀλαηθήμμαι, 1,4. Legerem fortè οἶδ' ἀλεηθήμμαι (ab ἀλεαίνομαι) i.e. *novit intalescere.* Vide etiam Conjectur. 91. 6. καὶ ὑερῶαι deest, 1. 92. 27. ἢ ξυμπάγισι ξυμμεμιγμόοισι deest, 1. 29. κρησίῃ) ἤγων κοσκίνῳ. 93. 3. νίτρῳ Αἰσυπλίῳ) νίτρῳ Αἰγυπλίῳ, 1,4,5. Omitte ξωὶ, ut genitivus à τεμπλάσιον regatur. 36. ἀεὶ) οὐκ ἀεὶ, 1, 3,4,5. 96. 4. τὰς δὲ) τὰ δὲ, 4. 99. 10. καὶ μήκεϊ, &c. usque ad λὰν deest, 1,4,5. 101. 8. καὶ πο-

τῶν deest. 5. 9. ἓν μὴ) ἴσως μὴ ἓν. 23. φλεγμονίη) θερμασίη, 2,3. 102. 10. ἄγχιχρων) ἤγων καθαρῶν. 104. 1. πικίλιον) μελίτωμα. 107. 21. ἐξ ἀναλογῆς) ἴσως, ἀναλογικὰ. 22. & 26. ῥῆξιν) τάξιν, 1,2,3,4,5. 109. 35. ταμιοὺς) πυλίδα, 1,3,5. 110. 18. τρωμάτων) χρωμάτων, 1,2,3,4,5. 24. καλὰ) ἴσως, καὶ τὰ 111. 4. φάε) ζειὰ, 2,5. 17. ἑτέρων) ἕτερον, 1,2,3,4,5. 112. 6. φλεγμασίης τὶ ὑποχόνδριον) ἴσως, φλεγμασίη τοὺς ὑποχονδρίου. 8. σμικρῶς deest, 1. τομῶς deest, 5. 34. ἀμφίον) βλασταίνει. 113. 10. ὑποπυρέσσοι) ἤγων ὑπερμυχῶσι. 18. ἐπὶ τοῖσι ξ' σωματίχειοι) ἐπὶ τοῖσι ξ' ἀπίχειοι, 5. 30. ἀπιλήφθω) ἀπηλίφθω, 1,2,3,4. ἄσχρον) ἄχρηστον, 1,5. 115. 28. πρόθεσιν deest, 2,3. 116. 33. ἔνταστις) ἔντασις, 1,2,4,5. quæ vox legitur 144. 25. 117. 21. φυχθίνται) ἤγων φρυχθίνται. 32. κολχικείαι) ἰχόνται μίγα κάλλος, 1,5. 37. ἄπνους) ἄσθμος, 1,2,3,4,5. 120. 5. ἀναλάδῃ) ἀναβάλλῃ, 2,3. ἀναθύσῃ, 1,4,5. ἀναθύω, H. Steph. in Thes. exp. ἀναλαμβάνω τὸ πρῆγμα ἀβ' χρόνου, *ad opus intermissum quasi cum impetu feror.* 12. ῥῆξιν) δῆξιν, 1,4. 17. εἰλυμβόν) συσειφομβόν δηλαδή. 121. 28. πρεσίτης) πρεσσίτης ἴσως βρεσσίτης. 122. 7. τραγγυρείη deest, 1. 20. χυλῷ) χυμῷ, 5. 123. 2. τ' τετχάδα) τλώ τι ὑπακάτω τ' βαλάνου. 16. πάθεϊ) βάθεϊ, 2,3,4. 18. ἀσπρὸν) ἤγων διεσπὸς, 1,5. 124. 2. ἀβωγαὶ) ἴσως ἀβωγοῖς γλιχρῶσι deest. 11. πρὸς deest, 5. 13. αἰκάμβόλω) φρομβόλω, 1,2,3. 125. 3. τ' πλεχάδα) τὸ ἀβέσιον, 1,5. 128. 19. κάτορ ὃ ὄρχι) κάτορ ὄρχις. 37. καλεκάδιον) εἰδ ὀργάνου εἰς τὸ λῦσαι τὰς ῥίνος φλέβας, 1. 129. 22. ἐπιξέσωλες, ἢ deest, 2,3. 131. 16. φλέβα, &c. usque ad ἢ τὰς deest, 1. 132. 13. πρόσια καὶ ἐπιμονὴ deest, 1. 36. ὑγιὴς, &c. usque ad διεμολυσίη deest. 133. 23. καὶ κινδωνώδη, &c. usque ad 134. 4. λειποθυμίη deest, 3. 134. 10. μύδησιν) σῆψιν, 1. 33. γαλεοὶ) τὰς γιμφίτζας λέγει, 1. vox barbara. 135. 15. βίμβηκα) τραχὺν, 1. βίβικα. 136. 6. ὠραίοισι deest, 2. 23. ἀμαρυγὴ) ἢ τρυγία τῆ ἰλαίῃ, 1. 137. 35. τέσσις) οἱ περὶ τροφῆς, 1. 147. 22. καὶ ἡ ἀναπνοὴ deest.

Operâ jam tandem, quæ ad Aretæi editionem necessaria videbatur, defunctus; eruditos omnes enixè oratos velim, ut *erratis, quæ inter legendum occurrent, humaniter ignoscant. Vix enim fieri potest, ut in his minutiis recognoscendis & emendandis oculus correctoris vigilis quantumvis & perspicacissimi non aliquando cæcutiat & dormitet.

* Ex his quædam subnotare libuit.

9. 28. lege ὀδμῶ
14. 3. ἀναλείπονται.
28. 23. ἀναισθησία
29. 17. πλατυδιτείρου,
32. 10. ὑποδιδρήσκουσι
33. 25. ἢ
83. 14. ἴλω,

In Indice.

ἀγκιστροειδίας
ἀκρασία
ἀνόλεθρον, *non exitium inferens,*
ἀπυίητον),
ἀπωλάτω,
διδίτλων) τ' αὐγλῶ,
ἐπιστροφὴ, *conversio.* ἐν τῆσι — ἐπιστροφῇσι, 57. 6.
κλόδωτα
ὀξυήκοοι, 82. 16.
πρεπλεῖ —— 32. 25.

F I N I S.

ARETÆI
CAPPADOCIS,

DE
CAUSIS, ET SIGNIS
ACUTORUM MORBORUM,

Liber Primus.

De Phrenitide. * * * * * *	Cap. I.	p. 1. Gr.
De Lethargo. * * * * * * *	II.	
De Maraſmo. * * * * * * *	III.	
De Apoplexiâ. * * * * * * *	IV.	
De Epilepſiâ. * * *	V.	
De Tetano.	VI.	
De Anginâ.	VII.	
De Columellæ affectibus.	VIII.	
De Tonſillarum Ulceribus.	IX.	
De Pleuritide.	X.	

* * * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * *

DE EPILEPSIA, SIVE MORBO COMITIALI.

CAP. V.

* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *

Affectûs signa perpetua.

* * * hebetudo, vertigo, tendinum gravitas, venarum, quæ in collo ſunt, repletio atque diſtentio : nauſea præcipuè quidem poſt cibum, ſed quæ per abſtinentiam quoque lenta continuat, multæque pituitæ vomitus : poſt exiguam cibi aſſumtionem faſtidium & cruditas ; inflationibus replentur : præcordia ipſorum intumeſcunt. Et hæc quidem perpetua ſunt.

Acceſſio inſtans.

At ſi inſtantis acceſſionis timor ſubſit, ſplendores quidam ante oculos purpurei, vel nigri, vel ex omnibus coloribus inter ſe permixtis in circulo obverſantur, ut Iris in cœlo prætenta videatur : aures eorum tinniunt : ipſi fœdos odores ſentiunt, iracundi præter rationem, ac bilioſi ſunt. Quidam itaque nullâ aliâ de cauſâ, quàm præ mærore, conciderunt ; alii, cùm in profluentem aquam, vel in rotam verſatam, vel in turbinem circumvolutum fixis oculis intuerentur ; alios gravium odorum ſenſus, quemadmodum lapidis Gagatis, proſtravit. Quibuſdam vitium in capite confirmatum eſt, & inde noxæ fit initium ; nonnullis autem, a nervis incipit, qui a capite longiùs abſunt, & cum parte primùm affectâ conſenſum habent. Itaque magni manuum pedumve digiti contrahuntur, dolorque, & torpor, & tremor inſequuntur : omniſque horum impetus in caput ſe convertit ; cùmque malum ad caput perrepſerit, fragorem quendam, quaſi ex ictu lapidis, aut ligni, percipiunt : & poſtquam exſurrexerint, ſeſe ex inſidiis ab aliquo percuſſos eſſe clamitant ; ſed eâ fraude capiuntur ii ſolùm, quos jam primùm morbus

hic

hic invaſit. At qui malo aſſueti ſunt, ſi id inſtet, digitumque jam occupaverit, vel ab aliâ quâvis parte inceperit, futuri per experientiam ſcientes, ex aſtantibus, quotquot iis opem ferre conſueverint, vocant, eoſque obſecrant, ut partem primùm affectam conſtringant, & reflectant, & intendant, eandemque ipſi vellunt, morbum ita cupientes eximere; idque aliquando auxilium iſto die acceſſionem depulit. Multi ingruentis feræ opinione, vel umbræ alicujus viſu, perterriti, atque ita prolapſi ſunt.

Porrò in ipſâ acceſſione homo ſine ſenſu jacet : manus contrahuntur : Acceſſio.
crura non modò a ſe invicem diducta, ſed etiam huc & illuc vi tendinum disjiciuntur. Jugulatorum taurorum in hâc calamitate ſpeciem referunt; cervix incurvatur : caput variis modis pervertitur; nonnunquam enim in pronum, tanquam arcus, inflectitur, & tum quidem pectori mentum adglutinatur : aliàs ad dorſum reflectitur, ſicut in his, qui capillis vi magnâ retrahuntur, tunc autem hàc vel illàc ſuper humeros incumbit. Latè hiant : os ſiccum eſt : lingua propendet, adeò ut periculum ſit, ne vel graviter vulneretur, vel etiam abſcindatur; nonnunquam dentes convulſionibus arctè colliduntur : oculi in interiorem partem voluti : palpebræ cum palpitatione latè dehiſcunt, eaſque, ſi fortè connivere cupiant, nequeunt committere, ut quod ex oculis album eſt ſubter appareat; ſupercilia interdum in mediam frontis partem contrahuntur, quemadmodum in iratis fit : aliquando ad tempora vehementer reducuntur, ita ut cutis circa frontem valde intendatur, omneſque penitus e fronte deleantur rugæ; malæ rubent, & palpitant : labia aliquando in acutum ambo compreſſa, interdum in obliquum revulſa, &, more ſubridentium, circa dentes prætenta.

Verùm ubi morbus increſcit, accedit vultûs livor : vaſorum, quæ in collo ſunt, diſtentio; ſicut in ſtrangulatione, vox ſupprimitur, neque ullus, etiamſi altè vociferere, ſenſus : quædam tamen ad loquendum quaſi irritatio eſt, ſed pro voce ſuſpiria tantùm emittunt [a]; eadem eſt reſpiratio, & ſuffocatio, ac ſi laqueo ſtrangularentur; pulſus in initio vehemens, celerque, & magnus : circa finem parvus, tarduſque, & languidus : ex toto autem inordinatus; pudendorum tentigo. Et hæc ſunt, quæ juxta finem acceſſionis patiuntur. Incrementum.

Sed cùm ad mali remiſſionem jam perventum eſt, urina ſponte profluit : alvus liquatur : & nonnullis, propter vaſorum aſtrictionem compreſſionemque, perque irritamentum, quod ex dolore provenit, & humoris eruptionem, ſeminis fit profluvium; ſiquidem his etiam nervi dolent; os jam humidum habent, multamque pituitam, eamque craſſam atque frigidam effundunt, magnamque ejus copiam, ſi trahere velis, poſſis, tanquam in filum, deducere. Quòd ſi longo tempore, multoque cum dolore, quæ ſunt intra pectus quaſi ferveant, ſpirituſque incluſus Remiſſio.

---

a Ità verſa eſt συναγμὸς ἡ φωνὴ, cùm in ſequenti capite eodem dicendi genere utatur, ut ῥωχμὸς ἡ ἀναπνοή.

omnia

omnia commoveat, & eorum, quæ morbi cauſæ ſunt, convulſio quædam & perturbatio ſit, & ad reſpirationis exitus, os ſcilicet atque nares, humorum inundatio prorumpat, quæ fuit antea partium omnium ſtrangulatio remittere videtur; ſpumam autem exſpuunt, ſicut æquor ventis ingentibus concitatum; jamque morbo quieſcente conſurgunt. Verùm ubi is receſſit, per membra ſegnitiem, & in capite gravitatem continuò ſentiunt, & ex laſſitudine ac pudore reſoluti ſunt, languidi, pallidi, triſtes, & demiſſi.

DE TETANO, SIVE NERVORUM DISTENTIONE.

CAP. VI.

TETANI nervorum diſtentiones ſunt, quæ vehementes inferunt dolores, celerrimèque interimunt, neque facilè poſſunt ſolvi. Muſculi tendineſque malarum hiſce affectibus præcipuè tentantur; ſed univerſo corpori malum communicatur, quoniam omnes partes iis, quæ primò affectæ ſunt, conſentiunt. Species autem *Convulſionis* ſunt tres; nam vel in directum fit, vel in poſteriorem partem, vel in anteriorem. *Tetanus* in directum dicitur, cùm homo ita intendatur, ut in neutram partem ſe torquere poſſit, aut inflectere. *Convulſiones* autem, quæ vel retrorſum, vel in anteriorem partem fiunt, ab intentione, & loco ad quem ea fit, nomen obtinent. Nam in averſam partem laborantis reclinationem vocamus *Opiſthotonum*, nervique, qui eò loci ſunt, afficiuntur. *Emproſthotonus* autem dicitur, cùm homo in anteriorem partem a nervis, qui ibidem poſiti ſunt, incurvatur. *Tonus* enim nervorum atque intentionis nomen eſt commune.

Convulſionis Species.

Cauſæ. Horum affectuum cauſæ ſunt innumeræ; ſiquidem poſt vulnera fieri ſolent, cùm vel membrana, vel muſculus, vel nervus punctionem accepit, ex quibus mors plerumque ſequitur: nam poſt vulnus nervorum diſtentio mortifera eſt [b]. Convellitur etiam ex abortu mulier: & ea quoque vix evadit. Alii ex vehementi cervicis ictu eodem malo excipiuntur. Frigus etiam violentum ejuſdem cauſa eſt; quapropter hyeme

[b] Hippoc. Aph. 2, Sect. 5.

hi

hi affectus maximè oriuntur : vere, & autumno, minùs : æstate, perrarò, nisi vulnus præcesserit, aut peregrini morbi populariter grassentur. Mulieres nervorum distentionibus magis opportunæ sunt, quàm viri : quoniam frigidæ naturæ sunt ; sed & frequentiùs etiam liberantur, quia humidiores sunt. Quod ad ætates pertinet, pueri hisce affectibus assiduè infestantur, sed ex iis minùs moriuntur, quia vitium ipsis usitatum est & familiare ; juvenes minùs, quàm pueri, tentantur, sed sæpius opprimuntur ; qui ætate constanti sunt hisce morbis minimè obnoxii vivunt ; senes iisdem maximè patent, & frequentissimè moriuntur : in causâ est frigiditas ficcitasque senectutis, quæ mortis etiam natura est ; nam si frigidum cum humido conjungatur, minùs noxiæ & periculosæ sunt convulsiones.

Omnes hos affectus, ut in summâ loquar, comitantur dolor intentioque tendinum, ac spinæ, musculorumque, qui in maxillis sunt, & pectore ; nam superiorem maxillam inferiori ita adnectunt, ut illæ neque vectibus, neque cuneis facilè diduci possint : vel siquis dentes violenter separans humorem instillaverit, hunc deglutire nequeunt, sed vel effundunt, vel in ore continent, vel in nares regerunt : quoniam fauces compressæ sunt, tonsillæque duræ & intentæ ad alimenti protrusionem deglutitionemque non committuntur. Facies rubet, & variis coloribus distinguitur : oculi pœne immobiles cum dolore vertuntur : strangulatio vehemens : spirandi difficultas : manuum, crurumque intentio : musculorum palpitatio : facies variis modis distorta : maxillarum labiorumque tremor : menti conquassatio : dentium stridor ; in quodam etiam homine aures cum fragore concussæ, quod & ipse vidi, & admiratus sum ; [c] urina vel cum magnâ difficultate supprimitur, velpropter vesicæ compressionem sponte prorumpit. Hæc autem in omni *Convulsionis* genere contingunt. Signa omnium communia.

Propria verò cujusque hæc sunt. In *Tetano* universum corpus rectum & immobile sine ullâ flexionis potestate intenditur : rectæ manus sunt, & crura. Tetani Signa.

Opisthotonus autem retro flectit hominem, ita ut caput revulsum inter humeros jaceat : guttur exstat : maxillæ plerumque dehiscunt, raròque fit, ut sibi invicem committantur : in spirando stertor : venter, atque pectus prominent : urina his maximè sine voluntate profluit : abdomen intentum, & si id percutias, resonans : manus cum extentione retro velluntur : crura contorquentur, nam vitioso quodam more, & poplitibus contrario, incurvantur. Opisthotoni Signa.

Si *Emprosthotonus* est, tergum gibbum fit : coxæ extruduntur, ut cum dorso in directum jaceant : spina tota recta est : caput pronum, & in pectus vergit : mentum pectori adglutinatur : manus consertæ : Emprosthotoni Signa.

---

[c] *Crassus* vertit, quasi urinæ suppressionem, aut effusionem miraretur *Author* ; *Goupylus* inquit, hæc verba ad aurium motum pertinere videntur. Et hoc certè admiratione dignum, ut aures, quas naturaliter homo ipse movere nequit, a morbo cum fragore concutiantur : illud non item ; cùm inter signa *Tetani Paulus* (L. 3. c. 20.) urinæ ex toto suppressionem, vel instar aquæ effusionem, ponat : & *Aretæus* ipse infrà, *Opisthotono* laborantibus urinam præcipuè sine voluntate profluere, animadvertat.

crura extenta. Dolores omnium vehementes ſunt, vox omnium flebilis: ſuſpirant omnes, & ex alto gemunt. Quòd ſi pectus atque *Spiritum* morbus occupaverit, mors in propinquo eſt; idque ita fieri ipſi ægro feliciſſimum eſt, ut dolores, diſtortionemque, & turpitudinem morte commutet: præſentibus etiam minùs triſte, licèt vel filius ſit, vel pater. Quòd ſi vita etiamnum reſtet, quamvis vitiato, remanente tamen *Spiritu*, in anteriorem partem non in arcûs tantùm, ſed etiam in ſphæræ ſimilitudinem incurvantur, ita ut caput genibus adnexum habeant: dorſumque & crura ita in anteriorem partem convelluntur, ut articulus juxta genu intra poplitem compulſus eſſe videatur. Calamitas mortalibus intolerabilis, cujus etiam aſpectus intuenti gravis eſt ac moleſtus; malum autem prorſus inſanabile; laborantem etiam amici propter corporis diſtortionem non agnoſcunt. Votum quoque præſentibus, priùs impium, nunc honeſtum efficitur, ut æger quamprimùm obeat, vitamque, & dolores, & mala acerbiſſima morte commutet. Neque verò Medicus ipſe præſens videnſque quicquam valet, vel ad ſalutem præſtandam, vel ad doloris levamentum, vel etiam ad figuræ emendationem; citiùs enim hominem vivum diſciderit ac divulſerit, quàm membra recta effecerit; nullam itaque a malo victis medicinam adhibens unà cum iis dolere tantùm poteſt: hæc verò magna eſt Medentis infelicitas.

DE SYNANCHE, SIVE ANGINA.

CAP. VII.

Anginæ Species duæ.

ANGINA peracutus eſt affectus; quoniam *Spiritûs* compreſſio eſt. Ejus duæ ſunt ſpecies. Nam vel partium, quæ ſpirandi inſtrumenta ſunt, inflammatio eſt; vel ſolus ipſe *Spiritus* afficitur, cauſamque morbi in ſeipſo continet.

Cynanche.

Inſtrumenta dico, tonſillas, epiglottidem, fauces, columellam, ſummamque aſperam arteriam: & ſi ulteriùs ſerpat inflammatio, lingua etiam, & maxillarum interiores partes afficiuntur; in quo caſu linguam præ nimiâ ejus magnitudine extra dentes proferunt: hæc enim os totum replet, & reliqua pars ejus ſupra dentes effunditur. *Synanche*, vel *Cynanche*, (id eſt, *Canina Angina*,) malum hoc vocatur: vel quoniam animalia iſta

iſta eo aſſiduè infeſtantur, vel quia etiam in ſanitate linguam exerere conſuêrunt.

In alterâ ſpecie notæ his contrariæ ſunt ; inſtrumenta ſpirandi collabuntur, & tenuiora fiunt, quàm in naturali cujuſque habitu : ſuffocatio ita vehemens, ut in pectore circa cor & pulmones inflammatio clàm occultari videatur. *Synanchen* appellamus, quia urget interiùs atque angit. Mihi autem videtur ipſius tantùm *Spiritûs* id eſſe vitium, qui pravâ quâdam mutatione in calidiſſimum ſicciſſimumque convertitur, ſine ullâ membri cujuſvis inflammatione. Neque ſanè id ita fieri res valde mira videri debet ; ſiquidem, in *Charonèis Specubus*, homines non affectu quopiam corporis acutiſſimè ſtrangulantur, ſed vel unico *Spiritûs* hauſtu interimuntur, priuſquam corpus ullo modo ſit affectum. Quinetiam, ſine morſu quovis, ſed a linguâ canis recepto tantùm *Spiritu*, in rabiem homo agitur [d]. Eadem itaque *Spiritûs* mutatio intra hominem fieri poteſt : quoniam in homine aliæ res innumeræ cum exterioribus cauſis ſimilitudinem habent. Succi ſunt, qui extra atque intra corpus mortem [e] inferunt ; morbi venenis ſimiles ſunt ; & ab epoto medicamento eadem, quæ in febribus, evomuntur. Quam ob cauſam factum eſſe veriſimile eſt, ut in Peſtilentiâ, quæ *Athenas* afflixit, nonnulli *Peloponneſios* venena in puteos, qui in *Piræo* erant, conjeciſſe [f] cenſerent ; etenim peſtilenti morbo magnam eſſe cum venenis affinitatem homines non intelligebant. Synanche.

Cæterùm in iis, qui *Cynanchici* vocantur, tonſillarum, faucium, totiuſque oris inflammatio eſt ; lingua extra dentes atque labia prominet : ſaliva effunditur : pituita frigida & craſſiſſima profluit : facies cum tumore rubet : oculi exerti, patentes, rubore ſuffuſi : potus in nares rejicitur : dolores vehementes, qui tamen, propter urgentem ſtrangulationis vim, minùs ſentiuntur : pectus, & cor exardeſcunt : frigidi aëris deſiderium eſt, ſed ejus parum admodum trahere poſſunt, quoad, intercluſo tandem tranſitu, ſtrangulentur. Quibuſdam malum in pulmones continuò tranſit, eoſque ita interimit [g] ; febres enim oriuntur lentæ, tenues, nihil relevantes. Quòd ſicui res in bonum vertitur, abſceſſus vel extra, hinc atque illinc, juxta aures, vel interiùs, prope tonſillas fiunt ; & ſi non admodum tardè cum torpore ſuppuratio excitetur, evadere quidem poſſunt, ſed cum dolore, ac periculo. At ſi magnus oriatur tumor, cùm affectus ad ſuppurationem tendit, & in acutum tollatur abſceſſus, ſuffocatio repentè ſequitur. Hæc utique *Cynanches* ſigna ſunt. Cynanches Signa.

In *Synanche* autem, partes collabuntur, & tenuiores fiunt ; accedit pallor : oculi concavi, interiùſque demerſi : fauces, & columella retrahuntur : tonſillæ magis ſibi invicem committuntur : vox ſupprimitur. Strangulatio in hâc ſpecie multo vehementior eſt, quàm in priori : quo- Synanches Signa.

---

[d] Idem obſervat *Cælius Aurelianus*, de Hydrophobiâ, Acut. Morb. L. 3. c. 9. [e] Verba *Hippocratis*, L. de Aliment. [f] Thucydid, L. 2. [g] Hippoc. Aph. 10, § 5.

niam

niam in pectore vitium est, ubi positum est respirationis principium. Hi celerrimè, etiam primo die, mori solent, & interdum priusquam Medicum arcessere possint, vel si arcessiverint, nihil quicquam opis sentiunt, sed obeunt priusquam ille queat artis præsidia adhibere. Quibuscunque autem in melius vertitur, in omni parte excitaturinflammatio, & extrorsum procedit [h], & ex *Synanche* fit *Cynanche*. Magnus etiam tumor in pectore, & ibidem *Erysipelas* apparens salutiferum est [i]. Et periti Medici est admotâ præcordiis Cucurbitulâ malum educere; vel sinapi pectori partibusque circa maxillas imponere, morbumque ita extrahere & discutere. Nonnullis autem pro brevi tempore vitium his auxiliis extractum est, & postquam solutum esset, statim revertens ægrotantem suffocavit.

Causæ. Hujus affectûs causæ sunt innumeræ; fit enim ex frigore frequentiùs, rariùsque ex æstu, ex ictu, ex ossibus piscium intra tonsillas defixis, ex frigidæ potu, ex nimiâ vini cibique abundantiâ, & ex respirationis vitiis [k].

DE COLUMELLÆ AFFECTIBUS.

CAP. VIII.

SOLIDA caruncula, quæ ex palato inter tonsillas dependet, columella, & gurgulio, appellatur. Σταφυλὴ enim, (sive *Uva*,) nomen est affectûs [l]. Columella verò naturâ humidus quidam nervus est; nam in humido jacet loco. Pluribus autem ista malis obnoxia est;

Cion. nam per inflammationem crassescit, & a basi usque ad extremum apicem æqualis fit, & in longum protenta rubore suffunditur; Κίων, (sive *Columella*,)

Staphyle. hujus affectûs nomen est. Si in extremâ tantùm parte rotundatur, & cum magnitudinis incremento livida & subnigra fit, Σταφυλὴ, (sive *Uva*,) vocatur hic affectus: quoniam & figurâ, & magnitudine,

Himantium. & colore, uvæ perquam similis est. Tertius affectus ad membranas pertinet, quæ hinc atque illinc, tanquam lata vela, aut vespertilionum alæ, exporriguntur; id genus morbi Ιμάντιον, (sive *Lorum*,) vocatur: quia

---

[h] Hippoc. Prænot. [i] Ibid. & Aph. 49, § 7. [k] Locum hunc citat *Aëtius*, (Tetrabib. L. 8, c. 50.) mutatis paululùm *Aretæi* verbis: Αρεταῖος δέ φησιν, αἰτίαι τῆς Συνάγχης πολλαὶ μὲν, μάλιστα δὲ φύξις πλείων τῆ ἐγκαύσεως καὶ πληγῆ καὶ ἰχθηρῶν (ἰχθύων esse deberet) εἰς τὰ παρίδμια ἔμπαρσις καὶ ψυχροποσίαι μέθη πλησμονῆ καὶ τὰ ἀναπνεόμενα κακά. [l] Vid. Σταφυλὴ in Lexic.

lororum

lororum ſpeciem refert lata membranarum explicatio. At ſi in tenuem & oblongam membranam columella deſinat, & quaſi Urachum quendam in fine habeat, Κραάσπεδον, (ſive *Fimbria*,) vocatur. Hic affectus, ſicut etiam cæteri, ſponte ſuâ, ex defluxione oritur : & etiam ex tranſversâ ſectione, cùm in uno latere Medicus membranam reliquerit. Quòd ſi columella bifida reddatur, geminis membranis hinc atque hinc pendentibus, nomen quidem nullum habet, ſed affectus ipſe ſatis patet. Reliqui etiam omnes ex aſpectu ſolo facilè cognoſcuntur.

Craſpedum.

Columella bifida.

In omnibus ſuffocatio urget, & deglutiendi difficultas ; in omnibus adeſt tuſſis, ſed in eo præcipuè, quem *Lorum*, eoque, quem *Fimbriam* vocari propoſitum eſt : quoniam aſpera arteria a membranis titillatur, & interdum humoris aliquid in eandem clam deſtillat, quæ res tuſſim provocat. At in eo affectu, qui *Uva*, eoque, qui *Columella* nominatur, ſpirandi devorandique difficultas multo major eſt ; nam in his humor ad nares rejicitur, quia tonſillæ jam cum columellâ conſentiunt. Senes morbus *Columella* dictus infeſtare ſolet ; *Uva* juvenes, eoſque qui ætate conſiſtunt : quia multi ſanguinis ſunt, iſque in his faciliùs inflammatur ; pubeſcentes, & pueri, membranarum vitiis magis patent. In omnibus columella tutò abſcinditur ; ſed in *Uvâ*, quamdiu rubor permanet, abſciſſionem ſanguinis profluvium, & dolor, & inflammationis incrementum ſequitur [m].

Signa omnium communia.

DE TONSILLARUM ULCERIBUS.

CAP. IX.

ULCERA in tonſillis fiunt, quorum aliqua uſitata ſunt, mitia, & innoxia ; alia verò inſueta, peſtilentia, & lethifera. Mitia quidem pura ſunt, exigua, nec profunda, neque inflammantur, & dolore vacant. Peſtilentia verò ea ſunt, quæ lata, & cava ſunt, & ſordida, quæque humore quodam concreto, eoque vel albo, vel livido, vel nigro comprehenduntur : *Aphthæ* his ulceribus nomen eſt. Quòd ſi concretio iſta altiùs deſcenderit, affectus Εσχάρη, (ſive *Cruſta*,) & eſt, & vocatur ; & circa cruſtam rubor ingens oritur, & inflammatio, & venarum dolor,

Ulcerum duæ Species.

[m] Eadem ferè iiſdem verbis *Hippocrates* habet in Prænot.

quemadmodum in *Carbunculo* fit, & exiguæ tenueſque puſtulæ, quarum aliæ aliis ſupervenientes coaleſcunt, latumque efficiunt ulcus. Id ſi in os exteriùs ſerpat, ad columellam quoque pervenit, eamque exeſt, & ad linguam etiam, & ad gingivas, dentiumque alveolos tendit : ſub quo dentes labefactantur & nigreſcunt, & ad collum inflammatio pertingit ; quique ita affecti ſunt intra paucos dies inflammatione, ac febribus, fœtore, & inediâ conſumti intereunt. Verùm ſi ad præcordia per aſperam tendat arteriam, etiam eo ipſo die ſuffocantur ; cor enim & pulmones neque talem odoris fœditatem, neque ulcera, neque ſaniem ſuſtinent : quinetiam urget tuſſis, ac ſpirandi difficultas.

Unde, ubi, & quibus hæc contingant.

Cauſa verò tonſillarum affectûs devoratio eſt frigidorum, aſperorum, calidorum, acidorum, & aſtringentium. Etenim hæ partes & pectori ad vocis ſpiritûſque uſum inſerviunt, & ventri ad alimenti tranſmiſſionem, & ſtomacho ad ejuſdem deglutitionem opitulantur. Et ſi internis partibus quodvis malum incidat, vel ventri, vel ſtomacho, vel pectori, ad tonſillas, & fauces, atque partes circà poſitas malum per eructationes aſcendit. Quapropter pueri uſque ad pubertatem vitio hoc præcipuè tentantur, quoniam ii præcipuè multum atque frigidum aërem trahunt, (nam his plurimum caloris ineſt) intemperantes etiam in cibo ſunt, & varia appetunt, & frigidam bibunt, altèque, & cùm iraſcuntur, & in ludo clamitant. Idem puellis etiam, donec per menſtrua purgari incipiant, uſitatum eſt. Ex regionibus, id *Ægyptus* maximè profert ; iſthìc enim & aër ſpirando ſiccus [n] adducitur, & victûs genus varium eſt, ex radicibus, atque herbis, oleribuſque, & ſeminibus acribus [o], quæ ibi largè proveniunt : potus autem craſſius eſt, vel ex aquâ *Nili* [p], vel ex acri liquore, qui ex hordeo [q], aut eo qui ex radicibus [r] conficitur. Idem morbus etiam in *Syriâ*, & præſertim eâ parte, quæ *Cœloſyria* appellatur, frequens eſt : unde fit, ut *Syria*, & *Ægyptia* Ulcera vocitentur.

Mortis modus.

Modus autem mortis eſt miſerrimus ; dolor acris & fervidus, qualis in *Carbunculo* fit : prava reſpiratio, quoniam fœdiſſimum putredinis odorem exſpirant, eumque rurſus intra pectus ſtatim attrahunt : adeòque infeſtantur, ut ne ſui quidem odorem ſuſtinere valeant ; facies pallida, vel livida : acutæ febres ; ſitis adeò intenſa, ut igne ſuccendi videantur, & potionem tamen averſantur, ex doloris metu : vehementer enim affliguntur, vel ſi ea tonſillas comprimat, vel ſi in nares recurrat. Et ſi

[n] Siquidem in *Ægypto* vix unquam pluat. Herod. L. 2. [o] Eodem his ſeculis victu *Ægyptios* uti narrat *Proſper Alpinus*. (De Medicin. *Ægypt*. L. 1, c. 10.)

[p] *Alexandria*, utì refert *Hirtius*, (de Bel. *Alexandrin*.) ferè tota ſuffoſſa eſt, ſpecuſque habet ad *Nilum* pertinentes, quibus aqua in privatas domos inducitur, quæ paulatim, ſpatio temporis, liqueſcit ac ſubſidit : hâc uti Domini ædificiorum, atque eorum familia conſuevit ; nam, quæ flumine *Nilo* fertur, adeò eſt limoſa atque turbida, ut multos varioſque morbos efficiat : ſed eâ plebes ac multitudo contenta eſt neceſſariò, quòd fons Urbe totâ nullus eſt. Specus hos deſcribit, qui in *Ægypto*, circa A. D. 1580, Medicinam exercuit, *Alpinus* ; cùmque in illos aqua, non niſi ſemel quotannis, a *Nilo* derivari queat, cœnoſam ejus partem, cellis, exeunte anno, ad fundum propè exhauſtis, *Alexandrini* neceſſitate adacti bibunt : unde multos eoſque putridos oriri morbos narrat. (De Medicin. *Ægypt*. L. 1, c. 14.) Eandem verò aquam, ubi his ac ſimilibus modis clarefierit, & jucundiſſimam, & ſaluberrimam, & morbis quibuſdam depellendis utilem eſſe prædicat. [q] Vid. κριθὴ, in Lexic. [r] Vid. βρύτιον, in Lexic.

fortè

fortè decubuerint, decubitum non ferentes exſurgunt: cùmque exſurrexerint, præ moleſtiâ rurſus decumbunt: plerumque verò recti ſtantes obambulant; nam quia nullo modo levamen aſſequuntur, quietem refugiunt, & dolorem novo dolore depellere conantur. Multum intrò ſpiritum adducunt, quia gelido aëre refrigerari expetunt: ſed parum ejus exſpirant, quoniam ulcera tanquam igne ſuccenſa a fervente ſpiritu magis inflammantur; accedit raucitas, vociſque ſuppreſſio; & hæc quidem magis magiſque urgent, quoad tandem in terram ſubitò corruentes animam exſpirent.

DE PLEURITIDE, SIVE LATERUM DOLORE.

CAP. X.

SUB coſtis, & ſpinâ, & interiori pectoris parte, uſque ad jugula, tenuis atque valida membrana oſſibus adhærens prætenditur, quæ *Succingens* appellatur. In hâc cùm orta fuerit inflammatio, adeſt febris cum tuſſi, & ſputis variis, cui affectui nomen eſt *Pleuritis*. Oportet autem ut hæc omnia ab unâ & eâdem causâ fiant, & quaſi concordent & conſpirent inter ſe; quanquam enim omnia ſimul adſint, & alia tamen ab aliâ causâ ſeparatim provenerint, *Pleuritis* non vocatur. In hâc verò ſubeſt acutus dolor uſque ad jugula pertingens: calor acer: decubitus in latus inflammatum facilis, quia tunc in ſede ſuâ membrana remanet; at ſi in oppoſitam partem jaceat æger, ſequitur dolor acerbiſſimus: quia propter membranæ pondus deorſum trahens, & ejuſdem ſuſpenſionem inflammationemque, dolor per totam ejus continuationem extenditur uſque ad humeros, & jugula; quibuſdam etiam ad dorſum, & ſcapulas, quam Veteres *Pleuritidem in dorſo* [r] vocârunt. Sequitur autem ſpirandi

Pleuritidis Species, & Signa.

---

[r] Hoc ita vertit *Craſſus*: in dorſi ſcapulas dolor protenditur, *Pleuritida* Veteres *Græci* appellârunt. Id, ut videtur, perperam; cùm juniores itidem morbum hunc *Pleuritidem* vocent, quanquam in dorſo fuerit dolor, quoniam a membranæ inflammatione proficiſcitur, quæ, ut *Aretæus* ſuprà memorat, ſpinæ pariter & coſtis prætenditur. Id verò *Author* innuit, Veteres, ubi dolor dorſum occupaverit, *Dorſalem* hanc *Pleuritidem* appellâſſe; ut *Hippocrates*, (in Libro de Morbis tertio) hujuſcemodi affectum, Πλευρῖτιν ἐν νότῳ, vocat: &, (in ſecundo) Νωτιδα dicit; quibus in locis varia *Pleuritidum* genera deſcribuntur. Sententiam iſtam in hunc ſenſum vertendam eſſe arbitrari videtur Vir doctus, qui Domini *Fabricii* librum variis in locis emendavit: cùm hæc verba, τὴν νωτιαίην τὴν Πλευρῖτιν ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ, Parentheſi includenda eſſe ſcribit.

diffi-

difficultas : vigilia : cibi faſtidium : malarum rubor floridus : ſicca tuſſis : ſputa vix exſcreata : pituita, vel bilioſa, vel ſanguine ſaturata, vel ſubflava, cujus omnia genera ſine quovis ordine aliter aliterque & adveniunt, & recedunt ; peſſimum tamen eſt, ſi ſputum cruentum deſiit ; delirant etiam, & interdum Comate occupantur, & in ipſo ſopore mente deſipiunt.

Signa mortifera. Itaque ſi his increſcentibus morbus ad exitium inclinet, in *Syncopen* ægri decidentes intra ſeptimum diem moriuntur. Sed ſi, a ſecundâ ſeptimanâ, ſputa prodire cœperint, & augeſcant mala, obeunt circa diem decimum & quartum. Interdum fit, ut intra duo hæc tempora malum omne tranſeat in pulmonem ; trahit enim id in ſeipſum pulmo, rarus caliduſque exiſtens, & ad ea, quæ propè ſunt, adducenda ſeſe commovens ; jamque æger ex morbi in hanc partem migratione repentè ſtrangulatur. Quòd ſi ultra diem iſtum ſuperſtes ſit, neque intra vigeſimum moriatur, *Suppuratus* fit. Et hæc quidem, ſi affectus ad perniciem tendat, eveniunt.

Signa ſalutifera. At ſi ad ſanitatem ſpectat, larga ſanguinis e naribus profuſio morbum repentè exſolvit ; ſiquidem ſomnus accedit, & pituitæ ſputum ſequitur : deinde humoris bilioſi atque tenuis : poſteaque multo tenuioris : & deinde cruenta, & craſſa, & carnoſa quædam exſcreantur. Et ſi poſt cruenta ſputa bilis redeat, & poſt eam pituita, ægroti de ſalute ſecuri ſunt ; cum eo tamen, ut, ſi hæc a tertio die incipiant, iique lævia, æqualia, humida, & rotunda facilè extuſſiant, ſeptimo die liberentur : quo tempore venter etiam dejectionibus bilioſis perturbatur : ſpiritus ex facili trahitur : mens conſtat : febres remittunt : cibi cupiditas revertitur ; verùm ſi eadem a ſecundâ ſeptimanâ inchoentur, die decimo quarto redit ſanitas.

Suppuratio. Id niſi fiat, in *Suppurationem* affectus vertitur [t], quæ per horrores, & dolores pungentes ſignificatur : accedit ſedendi cupiditas, majorque ſpirandi moleſtia ; tum verò præcipuè timor ſubeſt, ne pulmones pus repentè in ſe attrahentes hominem, poſtquam priora & graviora mala evaſerit, ſuffocent. At ſi abſceſſus inter coſtas ſubrepat, eaſque ſeparet, & in exteriorem partem acuatur, vel in inteſtina pus effundat, homo plerumque ad ſanitatem perducitur.

Quando, & quos occupet Pleuritis. Ex tempeſtatibus, hyeme ſæpiſſime morbus hic oriri ſolet : deinde autumno : vere rariùs, niſi fortè id frigidius ſit : & æſtate rariſſimè. Ex ætatibus, ſenes frequentiùs quàm cæteri *Pleuritide* tentantur, ſed ex eâ faciliùs etiam evadunt : quia in ſicco corpore neque magna facilè excitatur inflammatio, neque tranſit in pulmones, qui in hâc ætate frigidiſſimi ſunt, & parum ſpiritûs adducunt, & cæterarum rerum attractionem habent imbecillem. Juvenes autem, & qui ætate conſtanti ſunt, in affectum hunc non frequenter incidunt, ſed ad ſanitatem difficiliùs

---

[t] Hippoc. Aph. 8, § 5.

perdu-

perducuntur : neque enim levi de causâ, neque ex parvâ inflammatione ægrotaverint ; porrò cùm magna ſubeſt cauſa, majus etiam imminet periculum. Pueri ex omnibus minimè *Pleuritide* corripiuntur, & ex eâ rariſſimè etiam obeunt : quia corpora illis rara, & humores fluxi ſunt, in iiſque perſpiratio atque exhalatio multa eſt : unde fit, ut in illis vix magna contrahatur inflammatio ; ea eſt hujus ætatis in affectu hoc felicitas.

E ARE-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CAUSIS, ET SIGNIS ACUTORUM MORBORUM,

Liber Secundus.

p. 14. Græc.

De Peripneumoniâ.	Cap. I.
De Rejectione Sanguinis.	II.
De Syncope.	III.
De Cauſis.	IV.
De Cholerâ.	V.
De Ileo.	VI.
De Jocinoris acutis affectibus.	VII.
De Venæ Cavæ acuto affectu.	VIII.
De Renum acutis affectibus.	IX.
De Veſicæ acutis affectibus.	X.
De Hyſtericâ Suffocatione.	XI.
De Satyriaſi.	XII.

DE PERIPNEUMONIA.

CAP. I.

DUABUS præcipuè rebus, alimento, atque *Spiritu*, tenetur animantium vita ; ex his autem longè plurimùm præſtat *Spiritus* : is ſi comprimatur, homo non diu permanet, ſed repentè moritur [a]. Hujus inſtrumenta complura ſunt ; initium nares : tranſitus fit per aſperam arteriam : locus continens pulmo eſt : pectus autem pulmonis vallum eſt, ac receptaculum. Sed cæteræ quidem partes, tanquam inſtrumenta duntaxat, homini inſerviunt ; pulmo ſolus cauſam etiam attractionis in ſe continet : nam in ipſius medio cor, viſcus calidum, jacet, quod reſpirationis, vitæque principium eſt ; illud etiam frigidi aëris attrahendi deſiderium pulmoni injicit, ſiquidem eum incendit : cor autem eſt id quod attrahit. Itaque ſi cor afficitur, mors non longè abeſt. Spirandi inſtrumenta.

Sed ſi pulmo tentetur, idque levi de causâ fiat, adeſt ſpirandi difficultas : vita miſera diu protrahitur, niſi ſiquis medicinam adhibere curet. Verùm in affectu gravi, qualis inflammatio eſt, adeſt ſtrangulatus, vocis, animæque intercluſio, & celerrima pernicies. Hic ille morbus eſt, quam *Peripneumoniam* vocamus, quæ pulmonis inflammatio eſt, cum acutâ febre : in quâ pectoris ſubeſt gravitas, ſed quæ dolore vacat, ſi ſolus inflammetur pulmo. Is enim naturaliter doloris expers eſt, quoniam illius ſubſtantiæ raritas quædam ineſt lanæ aſſimilis ; arteriæ verò per eum diſſeminantur aſperæ, cartilaginoſæ, eæque etiam doloris immunes ; muſculos nuſquam, nervos tantùm exiguos habet atque tenues, qui motui ipſius inſerviunt ; & hæc quidem vera cauſa eſt, cur dolorem pulmo non percipiat. Sed ſi membrana quævis ex iis, per quas pulmo pectori adnectitur, cum eo inflammetur, accedit etiam dolor. Spiritus gravis eſt, ac fervidus ; ut faciliùs ſpirent, ægri recto corpore reſidere cupiunt, qui habitus eſt ad eam rem aptiſſimus : facies rubet, & in eâ præſertim malæ : quod ex oculis album ſte, humidiſſimum & pingue apparet : acumen naſi ſimum fit : venæ in temporibus & cervice elatæ ſunt : cibi faſtidium. Pulſus in initio mali magnus, vacuus, creberrimus, quaſi compreſſus ; calor, in exterioribus partibus, obſcurus & humidior : in interioribus autem, aridus, fervidiſſimus ; ex quo ſpiritus incaleſcit, ſitis fit, & linguæ ſiccitas, & frigidi aëris deſiderium, & animi moleſtia : accedit etiam tuſſis, quæ plerumque ſicca eſt, vel ſi quicquam exſcree- Peripneumoniæ Signa.

[a] Hippoc. de Flatibus : & ex eo Cicer. de Nat. Deor. L. 2.

tur,

tur, pituita prodit, aut ſpumans, aut bile ſaturata, vel cruenta & coloris floridiſſimi; atqui cruentum id cæteris generibus magis perniciosum eſt.

Mala Signa. Quòd ſi morbus ad exitium inclinet, vigilia ſequitur, ſomnuſque parvus fit, & ſegnis, Comatique ſimilis; vanas imagines accipiunt: animus deſipit, ſed non violenter admodum perturbatur: malorum præſentium ignari ſunt; itaque ſi eos, quemadmodum ſe habeant, roges, nihil grave pati ſe agnoſcunt; extremæ corporis partes frigent: ungues lividi, & adunci [b] fiunt; pulſus parvus, creberrimus, deficiens: jamque in propinquo mors eſt; ſeptimo autem die plerumque obeunt.

Bona Signa. At ſi relevetur malum, & in melius vertatur, vel larga ſanguinis e naribus profuſio erumpit; vel ſicui per corpus magna humorum vis ex facili fluat, alvus multis bilioſis ac ſpumantibus dejectionibus perturbatur, ut eæ ex pulmonibus in imum ventrem depulſæ videantur; nonnullis etiam malum per urinam educitur; quibuſcunque verò hæc omnia ſimul eveniunt, hi celerrimè ſublevantur.

Suppuratio. Quibuſdam pus multum in pulmonibus coit, aut illuc ex latere morbi fit tranſlatio, ſi multo meliùs cedat res; & ſi ad inteſtina, vel ad veſicam, pus ex latere derivetur, *Peripneumoniâ* ſtatim liberantur: ſed in latere ulcus diuturnum habent, quod ſaneſcit tamen. At ſi pus impetum faciat in pulmones, alii confertâ ejus effuſione, alii rejectionis impotentiâ ſuffocantur. Quotquot autem ſtrangulationis periculum ex abſceſſûs eruptione evadunt, multa in pulmonibus habent ulcera, & in *Phthiſim* decidunt. Atqui ex abſceſſibus, & *Phthiſi*, ſenes rarò admodum convaleſcunt; ex *Peripneumoniâ* verò, juvenes, & qui ætate conſiſtunt.

DE REJECTIONE SANGUINIS.

CAP. II.

Sputum Sanguinis. PROFLUVII ſanguinis per os duæ ſunt ſpecies. Altera fit ex ore, & capite, & iis, quæ circà ſunt, vaſculis: cujus via eſt palatum, & fauces, ubi ſtomachi etiam, & aſperæ arteriæ principium eſt; cum exſcreatione autem, & citatiore tuſſi in os eructatur

[b] Magnam hujus capitis partem ferè ad verbum exſcripſit *Aëtius*, (L. 8, c. 75.) ſuppreſſo tamen *Aretæi* nomine. Vide notas in hujuſce loci Varias Lectiones.

ſan-

ſanguis. *Emptyſis*, (ſive *Sputum Sanguinis*,) vocatur : quemadmodum etiam, ubi ex ore ſolo fluxio eſt, neque ulla adeſt exſcreatio. Vel ſi ſanguis majore copiâ, ſive guttatim, ſive confertim, vel a capite, vel ab ore profluat, nondum *Anagoge*, (ſive *Sanguinis Rejectio*) ſed, ſicut prior affectus, appellatur, vel *Ptyſis*, vel *Hæmorrhagia*.

Rejectio Sanguinis.

At ſi ex internis partibus a pectore, quæque in eo ſunt, viſceribus, ut pulmonibus, aſperâ arteriâ, lociſque ſpinæ finitimis, aſcendat, hujuſmodi profluvium non *Ptyſis*, ſed *Anagoge*, vocatur, ideo quòd ſanguis per ſuperiores vias feratur.

Profluvii Sanguinis e Capite Signa.

Communia utrique ſigna aliqua ſunt, levia, & pauca, quemadmodum etiam locus, in quem *Rejectio* & *Sputum* conveniunt ; alia verò, ſingulis propria, magna ſunt, & multa, & notatu digna, ex quibus utraque ſpecies facilè internoſci queat. Itaque ſi ſanguis ex *Capite* feratur, ubi magna eſt profuſio, plures adſunt, & majores notæ : quæ in minori *Sputo* minores etiam eveniunt ; gravitas, dolorque urget : accedit aurium tinnitus, faciei rubor, venarum diſtentio, vertigo ; & hæc præceſſit evidens aliqua cauſa, vel ictus, vel frigus, vel æſtus, vel nimius vini uſus ; vinum enim caput repentè implet, & repentè deplet etiam per vaſculum aliquod diſruptum : ſed ex modicâ tantùm vinolentiâ, *Sputum Sanguinis* ex venæ rarefactione ſequitur ; interdum uſitatus ſanguinis e naribus curſus ſiſtitur, & ad palatum converſus *Rejectionis* ſpeciem præbet. Itaque ſi a capite fluat, palati titillatio eſt, exſcreatio frequens, poſt quam *Sputum* confertim prorumpit : ad tuſſiendum irritantur, neque tamen valde tuſſiunt. Quòd ſi in aſperam arteriam a palato defluat, in hoc caſu ſanguinem per tuſſim egerunt : quæ res multos ita fefellit, ut eum ex inferioribus viſceribus rejectum ſuſpicati ſint. Nonnunquam a capite in ſtomachum deſtillat, & poſtea cum nauſeâ evomitur ; hîc etiam ſubeſt fraus, adeò ut ex ſtomacho ferri videatur. Porrò ſanguis, qui per *Sputum* educitur, non valde craſſus eſt, ſed colore ater, lævis, æqualis, alii materiæ non permixtus : nam ſcreantibus in linguam illico rotundus incidit, & ſolutu facilis ; & ſi palatum inſpicias, id aſperum, & exulceratum videbis, & plerumque ſubcruentum. Medicina verò ſimplex & exigua ſufficiet, medicamenta ſcilicet aſtringentia, & ea frigida, palato admota ; etenim iſta quæ calefaciendi, & relaxandi, dilatandique habent vim, fluxionem magis incitant. Et ita quidem de *Sputo Sanguinis* a *Capite* oportet conjicere. Sub quo caput vel per venæ ſectionem, vel per miſſionem ſanguinis e naribus, vel per aliam aliquam viam evacuetur ; & hæc quammaturrimè fiant : nam ſi ſanguis diutiùs profluat, is ferri jam aſſueſcet, eæque partes ex conſuetudine ſanguinem excipient : aſpera etiam exulcerabitur arteria, & pro exſcreatione ſuccedet tuſſis, & ex eo loco profuſio fieri jam incipiet c.

---

c Hæc omnia, de profluvio e *Capite*, niſi quòd Dialectum immutaverit, & elegantes aliquas voces deteriùs expreſſerit, celato tamen *Aretæi* nomine, exſcripſit *Aëtius*. (L. 8, c. 56.)

Rejectio è ſingulis Viſceribus: & periculi differentia.

At ex pectore inferioribuſque viſceribus ſanguinis effuſio vocatur *Anagoge*; & ea valde mortifera eſt, ſi ex nobilis alicujus viſceris ruptione contigerit, vel *Venæ Cavæ*, quæ cordi inſeritur, & a jocinore ſanguinem diſtribuit, vel *Arteriæ iſtius Craſſæ*, quæ ſecundùm dorſi ſpinam protenditur; nam ſanguinis profluvio, perinde ac ſi jugulentur homines, aut ſtrangulentur, citiſſimè intereunt. Quibuſcunque autem ex *Pulmone*, vel *Coſta*, vel *Aſpera Arteria* fertur, minùs celeriter obeunt, ſed *Suppurati* tamen fiunt, & in *Phthiſim* decidunt; ex his minus periculi id genus habet, quod ex *Aſpera* fit *Arteria*. At ſiqui a *Stomacho*, aut *Ventriculo* ſanguinem evomunt, ii neque in magno diſcrimine verſantur, licèt ingens ſit profluvium: neque curatio longa eſt, aut varia. At a *Jocinore*, & *Liene*, id neque facilè, neque continenter fit, quoniam ex his in ventriculum ac inteſtina expeditior fluxio eſt: neque tamen fieri nequit, nec incredibile eſt, ut ſanguis tranſitum ſibi ſurſum aperire poſſit per pulmones atque aſperam arteriam; quoniam in febribus cruor ex eâ nare prorumpit, quæ cum affecto viſcere in directum jacet. *Locos* jam, ex quibus fit profluvium, quæque in iis vel periculi, vel mortis ſint diſcrimina, hactenus expoſuimus.

Modi verò tres ſunt; ſanguis enim ſurſum exit, vel *rupto* aliquo vaſe,

Ex Vaſis Ruptione.

vel *exeſo*, vel *rarefacto*. Ea ſubitò *rumpi* ſolent, vel ex ictu, vel contentione in ferendo tollendove onere, vel ex ſaltu ab edito loco, vel clamore, vel vehementi iracundiâ, vel aliâ quâvis ſimili causâ; & ſanguinis ſtatim copia in aſperam arteriam effunditur. Si *eroſa* parte fit, interrogare oportet, numnam hominem antea, vel tuſſis, vel ſpirandi difficultas, vel nauſea, vel vomitus exercuerit; etenim in diutinis his affectibus, continuâ, multâque, & acri fluxione vaſa exeduntur: nam cùm, valde conſumtæ extenuatæque, tandem eroſæ fuerint ambientes vaſorum membranulæ, ea ſanguinem effundunt. At cùm vaſa *rarefacta* ſunt, non *rumpuntur* etiam; quamobrem neque multus, neque craſſus ſanguis, neque is confertim effluit: perque vaſorum *rarefactionem* tenuis tantùm illius pars excernitur; ſed ſi multum in cavo quovis loco collectum poſtea effundatur, craſſior quidem, quàm ex naturâ, fit, neque tamen valde craſſus, neque niger, ſicut grumi, copioſior autem, quippe qui in unum locum ſit congeſtus. Genus hoc repentinum effuſionis fœminis plerumque contingit, quæ per menſtrua non purgantur: & in iiſdem purgationis menſtruæ circuitibus apparet, in iiſdemque ceſſationis temporibus ſiſtitur: ac niſi mulieri ſuccurratur, per multos circuitus, purgationis iſtius vice revertetur; quibuſdam fœminis vaſa etiam diſrumpuntur.

Ex Eroſione.

Ex Rarefactione.

E Venâ, aut Arteriâ.

Intereſt etiam, an magnâ copiâ, & utrùm e *Vena*, vel *Arteria*, ſanguis exeat. Si e *Vena*, niger eſt, & craſſus, & facilè concreſcit, minuſque periculi intentat, citiùſque ſupprimitur. Si ex *Arteria*, flavus eſt, & tenuis, neque facilè concreſcit, majuſque diſcrimen imminet, iſque ægrè ſupprimi poteſt; quoniam arteriæ pulſus ſanguinem propellunt, & ob frequentem ejus motum oræ vulneris non committuntur.

Cæterùm

Cæterùm curatio mali, quod ab *eroſione* naſcitur, & longa eſt, & difficilis, & periculi plena; quia propter defectum partis, quæ exeſa eſt, ulcus ad contactum non perducitur: id enim non vulnus jam, ſed ulcus efficitur. At cùm vas *ruptum* ſit, ejuſdem conjunctio magis in promptu eſt, quia labia vulneris ſe invicem contingunt; in hoc itaque caſu ſecunda, quoad periculum, differentia eſt. Nam in vaſorum *rarefactione* minimus ſubeſt timor; quia ſanguis ſponte ſupprimitur, & aſtrictio cum refrigeratione ad medelam ſufficit. Periculi in his modis differentia.

Indicandi jam ſunt *loci*, ex quibus fit profluvium; quoniam in iis complura ſigna ſunt communia, & facilè quiſpiam decipi poteſt, & curatio differt. Itaque a *Stomacho* per *rarefactionem* ſanguis vix erumpit, quia ciborum potionumque refrigeratio & aſtrictio partes has condenſat. Neque verò *eroſiones* frequenter, minùs etiam, quàm *rarefactio*, huic incidere ſolent, quoniam acres & erodentes fluxiones non multum temporis ei inhærent, ſed vel exſpuuntur, vel per inferiora depelluntur. *Stomacho* uſitatior eſt *ruptio*; verùm ſiquid hìc rumpatur, non æquè magna, ac a pectore, ſubſequuntur ſanguinis profluvia: tenues enim illìc venulæ, & minutæ ſunt arteriæ. *Sanguis* autem coloris non valde nigri eſt, ſubflavus, non ſaturatè tinctus, lævis, aut ſalivæ permixtus, cum nauſeâ vomituque effluens. Levis tuſſicula eſt, interdum aliquid emoliens, interdum nihil ſecum trahens; etenim unà laborat aſpera arteria, ſtomacho prætenta, eique adhæreſcens. Inter devorandum ulceris vel morſus, vel aſtrictio, multo autem magis, ſi ea quæ deglutiuntur valdè frigida, vel calida, vel acerba ſint [d]. Inhæret etiam ſtomachi dolor, qui nonnullis uſque ad dorſum pertingit: pituitæ vomitus, &, ſi morbus in vetuſtatem incidat, & increſcat cibi faſtidium, pituitoſa multa effundunt: febres non continuæ, ſed vagæ. Profluvium e Stomacho.

At a *Ventriculo* niger concretuſque ſanguis evomitur, licèt ex arteriâ fluxerit: ſi ex venâ, multo nigrior concretiorque; multa nauſea, pituitæque, & bilis vomitus: ſi homo non multo antè comederit, cibo ſanguis permixtus effunditur; nam in eodem loco cibus ſanguiſque congregantur; eructatio frequens, & odoris fœdi. Quòd ſi multa intus coierit materia, ſequitur moleſtia, & vertigo: eadem ſi evomatur, relevantur quidem, languent tamen, penituſque exæſtuant, iiſque aſſiduè dolet ventriculus. E Ventriculo.

Cæterùm ab *Aſpera Arteria* paucus ſanguis, iſque coloris flaviſſimi, cum tuſſi expellitur: qui niſi extundatur, continenter tuſſiunt; accedit etiam, paululùm infra vel ſupra guttur, doloris ſenſus: vox rauca, & obſcura. Ex Aſperâ Arteriâ.

---

[d] Hæc ſimiliter exſcripſit *Aëtius* (L. 8, c. 56) Et ſanè totum illud *Aëtii* caput ex *Galeno* (De Loc. Affect. L. 8, c. 7.) & *Aretæo*, & quidem potiſſimùm ex hoc, licèt *Galeni* tantùm facta ſit mentio, contextum eſt. Id etiam adverti poteſt, quòd neque *Galenus*, neque *Aretæus*, quidvis alter ab altero de hàc re mutuatus ſit.

Quòd

E Pulmone. Quòd ſi profluvium fiat a *Pulmone*, exesâ præſertim parte, confertim effunditur, & cum vehemente tuſſi ſanguis exit ſaturatè flavus, ſpumans, rotundus, ita ut alia ab aliâ differat rejectio; quoniam eorum, quæ de pectore exeunt, etiam in communi vaſe corruptio diverſa eſt; & ex iis, quæ tanquam ex appoſitione permiſcentur, ſeparare quædam poſſis quæ pectoris partes eſſe videantur: alia verò, quæ quaſi carnoſa ſunt, pulmonis eſſe partem exiſtimes; adeſt pectoris gravitas ſine dolore, & in his præcipuè facies valde rubet.

E Pectore. Si ex *Pectore* ſit profuſio, dolor anteriùs, juxta os pectoris, ruptæ partis indicium eſt: tuſſis ſit aſſidua, vix quicquam trahens: ſanguis autem non admodum flavus, modicæ craſſitudinis, ſine ſpumâ; at ſi in ejus tranſitu per conſenſum afficiatur pulmo, aliquid ab eo ſpumæ communicatur: quoniam ex pectore in aſperam arteriam via per pulmonem eſt.

Ex Latere. At ex *Latere* ſanguis cum tuſſi fertur, niger, lævis, fœdi odoris viroſique, qualis e putrefactis rebus exhalat: lateris acutus dolor; multique *Pleuriticorum* more cum febre moriuntur.

Cauſæ. Hos affectus infert humida & calida tempeſtas, quale eſt humidum calidumque ver: poſt hoc, æſtas: minùs autumnus: hyemſque minimè. Æſtate per ſanguinis profuſionem maximè intereunt: quoniam eo tempore inflammationes maximæ oriuntur; vere proximè, ex inflammationibus, febribuſque ardentibus; autumno autem *Phthiſes* præcipuè oriuntur.

Utque ſummatim loquar, in omni *Sanguinis Rejectione*, licèt parva ſit, ruptæque licèt partes jam coierint, ſequitur animi demiſſio, vitæque maxima deſperatio; quis enim ita conſtantis animi eſt, ut ſeipſum quaſi jugulari ſentiat, neque mortem pertimeſcat? ſiquidem animalia quoque maxima ac fortiſſima, quales tauri ſunt, ſanguinis profuſione celerrimè moriuntur. Verùm hæc quidem res non ita mira eſt; illud autem maximè admirabile: quòd in eo tantùm caſu, ubi ſanguis ex *Pulmone* fertur, qui affectus omnium eſt graviſſimus, ægri, etiam cùm ad ultima ventum ſit, de ſe non deſperent. Mihi quidem hujus rei videtur eſſe cauſa, quòd pulmo dolorem non ſentit; nam vel in exiguo dolore laborantes mortem horreſcunt, & plerique magis exterrentur, quàm læduntur: contrà, cùm in maximis affectibus dolor abeſt, nullus etiam mortis ſubeſt timor, & id mali magis pernicioſum eſt, quàm terrificum.

DE SYNCOPE.

CAP. III.

Syncope Cordis affectus.

RECTE Medicus atque vulgus, rectè planè hunc affectum nominârunt; etenim nomen mali est quod celerrimè occîdit. Ecquid enim *Syncopes* vi majus celeriusve est? ecquodnam aliud nomen hujusce rei possit esse significantius? Quænam verò pars magis quàm Cor ad vitam mortemque confert? Neque enim *Syncopen affectum* esse *Cordis* incredibile videtur, aut vitalis in eo facultatis detrimentum; tanta mortis est celeritas, talisque species. Hic quippe morbus vinculorum quædam dissolutio est, quibus facultas continetur vitalis: & humanæ constitutioni planè adversarius; nam cùm eam tenaciter arripuerit, non dimittit, quoad hominem dissolverit. Quid mirum? siquidem alii graves affectus certis quibusdam partibus, quibus innascuntur, proprii sunt, easque solas attingunt; *Bubones* pestiferi, iique pessimi moris, ex jocinore, neque ex aliâ quâvis parte, oriuntur; nervis *Tetanus* est proprius, *Epilepsia* capiti; ita *Syncope Cordis vitæque morbus* est. Quicunque verò hunc esse Stomachi affectum existimant, quia cibo vinoque, quibusdam etiam frigidâ, vires auctæ, malumque sit depulsum, mihi quidem eodem jure *Phrenitidem* morbum esse capillorum cutisque capitis videntur arbitrari posse, quia detondendis perfundendisque crinibus relevantur *Phrenitici*. Verùm enimvero Stomachi vicinia Cordis plurimùm interest, quippe ex quo Cor tam utilia, quàm noxia sibi attrahat. Siquidem aërem etiam per pulmones, respirationis gratiâ, Cor adducit: neque tamen ex æquo principio pulmones spirandi facultate potiuntur. Etenim haud instrumentis inest vis, sed illic, ubi vitæ atque roboris principium est; porrò Stomachus nec vitæ principium est, nec sedes. Potest quidem fieri, ut per imbecillitatem ejus quispiam lædatur: quemadmodum cibi, qui Cordi noxii sunt, non Stomacho ipsi, sed per eum Cordi officiunt; siquidem qui ex his intereunt Cordis affecti notas habent, pulsum exiguum, imbecillem, cordis palpitationem cum subsultu vehementi: accedit vertigo, animæ defectus, membrorum torpor ac resolutio, ingens neque cohibendus sudor, totius corporis frigus, sensûs, vocisque privatio. Hæccine verò Stomachus patiatur? huic quidem affectus proprii sunt, nausea, vomitus, cibi fastidium, singultus, eructatio, & ea nonnunquam acida. Ii verò, qui Corde laborant, sensus habent etiam acutiores, ita ut meliùs, quàm antea, & audiant, & videant: mente quoque constantiori puriorique animâ præditi sunt, idque non modò in præ-

ſentibus negotiis, ſed etiam ut futura veriſſimè declarent. Hæ certè non Stomachi, ſed Cordis, facultates ſunt, ubi & anima, & natura ejus locatur [c], ubi etiam eædem facultates morbo afficiuntur.

Cæterùm hic affectus virium naturæ diſſolutio eſt, ejuſque cauſa frigiditas cum humiditate; nam & intrà & extrà calore vacant, neque ſitiunt, & ſpiritum emittunt frigidum, magnis licèt atque *Ardentibus* afflictati fuerint febribus, a quibus *Syncope* ſuccenditur. Nam cùm natura & valens, & rectè temperata eſt, omnibus dominatur atque imperat, & humoribus, & *Spiritui*, & ſolidis partibus, perque convenientem horum ordinem & modum vitam hominis adminiſtrat; at ſi naturæ vinculum, id eſt vis, ſoluta fuerit, tunc affectus iſte naſcitur. Huic initium præbet *Cauſus*, (ſive *Febris Ardens*,) qui hujuſmodi eſt.

DE CAUSIS, SIVE FEBRIBUS ARDENTIBUS.

Cap. IV.

Cauſi Signa.

FERVOR ubique acer atque tenuis, in interioribus præſertim partibus: ſpiritus, velut ex igne, torridus: ingens aëris adductio, ejuſdemque frigidi deſiderium: linguæ, itemque labiorum, & cutis ſiccitas: extremæ partes frigent: urina bile ſaturata: vigiliæ: pulſus creber, exiguus, languidus: oculi lucentes, ſplendidi, ſubrubri: bonus faciei color.

Incrementum.

Quòd ſi malum increſcat, majora & pejora fiunt omnia; pulſus minimus, & creberrimus: calor ſicciſſimus acerrimuſque: mens deſipit: omnium rerum ignari ſunt: ſiticuloſi: omnia frigida attrectare cupiunt, parietem, veſtem, pavimentum, humorem; manus frigent, ſed earum palmæ vehementer incaleſcunt: ungues lividi: reſpiratio frequens: roſcidus quidam humor circa frontem & jugula.

Syncope.

At ſi ad ultimam ariditatem & calorem pervenerit natura, calor in frigus, ſiccitaſque in humiditatem convertitur; quoniam extrema rerum

---

[c] Eadem, de *Cordis* facultate, *Archigenis* ſententia eſt, quam impugnat *Galenus*. (De Loc. Affect. L. 1, c. 1.) *Veterum* autem opiniones de *loco* in *Cardiacis patiente* adducit *Cœlius*; (Acut. Morb. L. 2, c. 34.) diſcriminis verò notas inter animi defectionem ex *Stomacho* & affectum *Cardiacum* exponit. (c. 35.)

incre-

incrementa in contrarium ſtatum ſolent tranſire. Itaque cùm ſoluta fuerint naturæ vincula, hæc eſt *Syncope* : tum per univerſum corpus non ſupprimendus ſudor prorumpit : reſpiratio frigida : plurimus circa nares vapor ; ſiti ardent, etenim tum omnes aliæ partes, tum præcipuè ipſa ſitis inſtrumenta, os ſcilicet atque ſtomachus, exaruerunt ; urina tenuis, aquoſa : alvus plerumque ſicca eſt, ſed quibuſdam pauca, bilioſa excernit ; multus redundat humor : quinetiam oſſa diſſolvuntur atque diffluunt : ex omni parte, ſicut in flumine, extrà fit effuſio. Animus conſtans rurſus efficitur : puri ſenſus omnes : ingenium ſubtile : mens fatidica ; quo fit, ut imprimis vitæ ſuæ finem adeſſe præſentiant ; deinde aſtantibus futura prædicant ; ſunt quidem nonnulli, qui eos aliena loqui arbitrantur, ſed cùm prædicta evenerint, homines admiratione obſtupeſcunt. Alii cum quibuſdam defunctis etiam colloquuntur [f], quos præſentes ipſi fortaſſe ſoli præ tenui puroque ſenſu aſpiciunt : aut fortè ipſorum animo viros, quibuſcum verſaturi ſunt, prænoſcente, atque declarante. Is quippe erat antea in humorum illuvie, & caligine demerſus : poſtquam autem iſta morbus exhauſerit, tenebraſque diſpulerit ab oculis, quæ gerantur in aëre, enarrant, mentemque quaſi nudam habentes veraciſſimi vates evadunt. Quicunque verò ad iſtam humorum animique tenuitatem pervenerint, vix ſuperſunt, quia facultas eorum vitalis jam in auras evanuerit.

DE CHOLERA.

CAP. V.

CHOLERA materiæ recurſus eſt ex univerſo corpore in ſtomachum, & ventriculum, & inteſtina : malum acutiſſimum. Ea quidem, quæ in ſtomacho congeſta fuerint, ſuprà per vomitum erumpunt ; per inferiores autem vias, humores in ventriculo & inteſtinis collecti exeunt. Quæ primò evomuntur, aquoſa ſunt : ſtercora venter excernit liquida & odoris fœdi : nam affectus hic ex aſſiduâ cruditate naſcitur ; ubi iſta eluuntur, pituitoſa prodeunt, ac deinde bilioſa. In initio hæc facilè ac ſine dolore redduntur ; poſtea verò, cum ſtomachi intentione, ac ventris torminibus. Choleræ Signa.

[f] *Cœlius Phrenitici* ſignum eſſe dicit, cùm homo loquatur, tanquam viſis, & non ſolùm non viſis, ſed etiam mortuis. (Acut. Morb. L. 1, c. 3.)

Si

Incrementum. Si morbus increſcat, graviora fiunt tormina, defectus animæ, membrorum reſolutio, anxietas, cibi faſtidium : vel ſiquid aſſumant, bilis ſaturatè flava cum multo ſonitu ac nauſeâ per vomitum erumpit : ſimiles etiam dejectiones ſunt ; accedunt nervorum diſtentiones : crurum brachiorumque muſculi contrahuntur : digiti incurvantur : vertigo fit, & ſingultus : frigus oboritur, & extremæ præſertim partes algent, totumque corpus inhorreſcit.

Mortis Signa. Si pernicies in propinquo eſt, ſudoribus æger diffluit : atra bilis ſurſum & deorſum effunditur : urinæ parum redditur, tum quia convulſionibus prematur veſica, tum quia haud multum urinæ colligat, propter humorum ad inteſtina derivationem ; vox intercidit : pulſus exiguus, & creberrimus, qualis in *Syncope :* vomendi conatus aſſidui, & inanes : dejiciendi, ſicut in *Teneſmo*, cupiditas, ſicca tamen, neque humoris quicquam excernens. Mors doloribus pleniſſima, ac miſerrima, quæ convulſionibus, & ſtrangulatione, & inani vomitu infertur.

Quos, & quando Cholera invadat. Æſtate hic affectus præcipuè naſcitur, poſtea autumno, vere rariùs, atque hyeme rariſſimè. Ex ætatibus, eidem opportuni ſunt juvenes, quique ætate conſiſtunt : ſenectus minimè : pueri maximè, ſed extra mortis periculum.

DE ILEO, SIVE VOLVULO.

CAP. VI.

Ilei definitio. IN inteſtinis excitatur inflammatio dolorem movens pernicioſum ; multi quippe ex vehementiâ torminum intereunt. Intus etiam *Spiritus* [g] quidam naſcitur frigidus, ac iners, qui nec per ſuperiora, nec per inferiora facilè tranſmitti poteſt : ſed per ſuperiorum inteſtinorum ſinus convolutus plerumque inhæret ; quam ob cauſam *Ilei*, (ſive

---

g Ita *Hippocrates*, Aliarum, inquit, ægritudinum, quales ſunt *Volvuli*, aut inteſtinorum convolutiones, aut tormina, a *Flatibus* cauſam dependere cuivis eſſe manifeſtum exiſtimo. Horum enim omnium *Spiritûs* (τὸ Πνεύμα[Θ]) trajectio cauſa eſt. Hic enim ubi ad loca tenera, inaſſueta, nec priùs attacta incubuit, ad inſtar ſpiculi infixi carnes ſubit. Eam ſanè ob cauſam, etiam foris adhibitis calidis fomentis, dolorem lenire conantur ; rarefactâ enim cute per fomenti calorem *Spiritus* extra corpus pervadit, ac proinde dolorem quies quædam conſequitur. (L. de *Flatibus*.)

Volvuli,)

Volvuli,) nomen obtinuit. At ſi ad tormina compreſſio inteſtinorum & mollities acceſſerit, multumque ima pars ventris exſtet, Χόρδαψος.[h] appellatur; quia ἕψησις, (id eſt, elixatio,) idem quod μάλθαξις (id eſt, mollities) ſignificat, Χορδὴ verò nomen inteſtinorum eſt; ita *Meſenterium*, nervos ſcilicet, atque vaſa, membranaſque, quæ in medio inteſtinorum jacent, & ea ſuſpendunt, Ἐντερόδια Veteres dixerunt. Chordapſi definitio.

Ilei cauſa eſt, aſſidua multorum, variorumque, & inuſitatorum ciborum corruptio, & alia poſt aliam cruditas, præcipuè ab eſu earum rerum, quæ *Ileum* excitare conſuêrunt, quale Sepiarum atramentum eſt. Idem etiam expectari poteſt ab ictu, vel frigore, vel largâ atque avidâ inter ſudandum frigidæ potione. Iis etiam inferiora ſolent inflammari inteſtina, quibus inteſtinum cum ſtercore in ſcrotum procidit, neque in ventrem repulſum eſt, ſed eò violenter protruſum. Uſitatus etiam pueris eſt affectus, quippe quos cruditas multùm infeſtet: ſed ii evadunt, tum propter conſuetudinem, tum ob inteſtinorum humiditatem, quæ illi habent lubrica; *Ileo* ſenes non ſæpe tentantur, ſed ex eo minimè ad ſanitatem perveniunt. Affectum hunc tempus æſtivum, magis quàm vernum, parit: autumnus magis quàm hyems: utriſque autem multo frequentiùs æſtas. Ilei Cauſæ; eique opportuna Tempora, & Ætates.

Multi itaque ex his torminibus repentè intereunt. Quibuſdam pus intus coit, deinde nigricans & putrefactum excidit inteſtinum, atque ita perierunt. Si morbus ſit mediocris, adeſt dolor convolvens ſe: humorum in ſtomacho redundantia: reſolutio, & languor: eructationes vacuæ, nihil relevantes: alvus flatibus ſubmurmurat, quæ uſque ad ſedem tranſeunt, ubi exitus iis intercluditur. Morbus mediocris.

Sin ægrum ex toto morbus occupet, omnia ſurſum, & *Spiritus*, & pituita, & bilis, per vomitum erumpunt: pallidi ſunt, ac per omne corpus frigdi: dolor vehemens: ſpiritus difficulter trahitur: urget ſitis. Vehemens.

Quòd ſi mors jam inſtet, ſudor manat frigidus: urinæ difficultas eſt: ſedes adeò conſtricta, ut ne tenuem quidem lamellam recipiat: ſtercoris vomitus: vocis intercluſio; pulſus antea quidem rarus, & exiguus: ſed, inſtante morte, minimus, creberrimus, deficiens. Hæc utique, affectis tenuibus inteſtinis, contingunt[i]. Mortis Signa.

Iidem etiam morbi *Colo* incidunt, & eædem notæ ſunt, eademque mali ſpecies. Horum aliqui evadunt, ſi in Colo excitetur *Suppuratio*; cujus rei cauſa eſt, quòd inteſtinum craſſum & carnoſum eſt. Cæterùm, affectis tenuibus inteſtinis, tenuis & acutus ſubeſt dolor; ubi verò *Colon* laborat, plurima eſt humoris abundantia, & gravitas ei inhæret: dolorque modò ad coſtas pertingit, ac *Pleuritidis* opinionem facit, ſiquidem in his etiam oritur febris; modò, hìc vel illìc, ſub iis coſtis, quæ *Nothæ* vocantur, percipitur, ita ut jecur, aut lienis dolere videatur; Colon eodem modo affectum.

---

[h] Vid. χόρδαψος in Lexic. [i] Hæc omnia, a principio capitis, (omiſsâ tantùm *Ilei* causâ e frigido iſto *Spiritu*,) ex *Archigene*, ad verbum adducit *Aëtius*. (Tetrabib. 3, Serm. 1. c. 28.)

rursusque ad ilia descendit ; Colon etenim intestinum prægrande est, & undequaque fusum atque sinuatum ; quibusdam dolor etiam Ossi *Sacro* infigitur, & femoribus, musculisque testiculorum, qui *Cremasteres* appellantur. Porrò qui dolore *Colico* tentantur, magis inani vomitu laborant, quodque effunditur, tenue, & biliosum est, oleique simile. In hoc malo, tanto levius est periculum, quanto Colon tenuibus intestinis & carnosius est, & crassius, & noxæ tolerantius.

DE JOCINORIS ACUTIS AFFECTIBUS.

Cap. VII.

De Jecore. QUI *Jocinore* laborant, quanquam non citiùs, quàm *Cardiaci*, majori tamen cum dolore moriuntur. Etenim *maxima Jecoris pars sanguinis quædam concretio est.* At si in ejusdem *Portis* causa inciderit aliqua lethalis, æquè celeriter, ac *Cardiaci*, consumuntur. Siquidem hæ partes ex membranis, nervisque, tenuibus quidem illis, maximi tamen ad vitam momenti, atque ex venis grandibus contexuntur. Præterea, ut *Philosophi* [k] quidam prodiderunt, huic loco *Animæ appetitus* insidet. Ex hoc viscere longè maxima fiunt sanguinis profluvia ; *Jecur* enim *Venarum quædam radicatio* est [l] : in quibus, sicut neque in ullis aliis juxta partes nobiles, magna haud admodum frequenter excitatur inflammatio, quia priusquam hæc contrahi possit, æger interit. At exiguæ inflammationes sæpissimè ibidem oriuntur : quo fit, ut mortem evadant, sed diutiùs ægrotent ; quoniam a *procreando sanguine*, quod opus ad *Jecur* pertinet, id nec quiescit unquam, nec moratur.

Jecoris Inflammatio. Quòd si circa cor, & infra septum transversum, (ad quas partes sanguis inde amandatur,) magnâ quâvis de causâ, vel ex ictu, vel ex assiduâ multorum, & inutilium ciborum corruptione, vel ex ebrietate, vel ex violento frigore, & præsertim in ipsis etiam *Jecoris Portis*, contrahatur inflammatio, mors ingruit celerrimè. Fervor enim urget, in profundo latens, obscurus, acer : pulsus segnis : doloris varia, & omnigena species, qui modò dextras partes ita transfodit, ut acutum illic telum infixum esse videatur : modò torminum similis : rursus cum ingentis cujusdam gravitatis sensu ; inter dolores virium languor, vociscque suppressio.

[k] *Plato* in *Timæo* ; cæterique hujus Sectatores. [l] Verba *Hippocratis.* (L. de Aliment.)

Septum

Septum tranſverſum & membrana coſtas ſuccingens deorſum trahi percipiuntur, quia ab his partibus jecur ſuſpenditur, atque ita illas onere ſuo degravat ; quapropter in jugulo, quod eſt e regione jecoris, vehemens ſentitur dolor ; tuſſis imperfecta, tuſſiendique tantùm cupiditas, vel ſi ea fortè expleatur, nihil humoris ſecum trahens : ſpiritus difficulter adducitur, quia ſeptum tranſverſum pulmoni non opitulatur, quod ei ad conſtrictionem ac dilatationem naturaliter inſervit : paululum ſpiritûs accipiunt, plus emittunt. Coloris ſunt ex atro viridique permixti, & quaſi plumbei ; cibum faſtidiunt, vel ſiquid aſſumant, præcordia iis inflantur : eructatio fit bilioſa, acida, viroſa, cum nauſeâ, & inani intentione : venter ſolutus bilioſa, viſcida, pauca, plerumque dejicit. Mala aſſiduè increſcunt ; mens, quanquam haud ita multùm alienetur, ſegnis tamen fit, & ſuſpenſa, & vana : corporis multus languor : extremorum frigus : tremores, horroreſque : ſingultus inanis, convulſioni ſimilis ; *Icterici* fiunt, & per univerſum corpus ſincerâ bile inficiuntur. *Regius* autem *morbus*, ante ſeptimum diem exortus, & alios quidem ſæpiſſime occîdit [m].

Jecoris Suppuratio.

Quicunque verò, vel ſanguinis profluvio, vel multis ac bilioſis dejectionibus, vel urinæ plurimæ & ſinceræ effuſione, mortem evadunt, his poſt tres ſeptimanas *Jecur* ad *Suppurationem* tendit. Quòd ſi longum adhuc tempus ſine *Abſceſſu* durent, in *Hydropem* inſanabilem affectus deſinit ; ſiticuloſi fiunt, parum tamen bibunt : corpus aridum eſt, & expers pinguedinis : acida expetunt, ſed nullum guſtu ſaporem percipiunt.

Cauſæ.

Morbum hunc autumnus infert, cum nimiâ horariorum & variorum fructuum eſcâ, & cruditate ex iis inſequente. Qui ætate conſiſtunt eidem maximè ſunt obnoxii.

DE VENÆ CAVÆ ACUTO AFFECTU.

CAP. VIII.

Venæ Cavæ deſcriptio.

A *Portis jecoris*, inter ejus extrema, Vena lata procedit, quæ, in tenues ac plures uſque diviſa, in totum denique jecur per venas adeò minutas diſtribuitur, ut eæ viſum effugiant. Harum ſummis oſculis aliarum venarum extremitates committuntur, quæ ex tenuibus

---

[m] Hippoc. Aph. 62, & 64, § 4.

pluri-

pluribuſque majores paucioreſque fiunt, & in medio tandem jecore in venam unicam atque grandem coaleſcunt. Inde per diviſionem duæ factæ ultra jecur pertinent. Harum altera, primam jecoris fibram ſurſum penetrans, in gibbâ ejus parte iterum emergit : & poſtea, ſepto tranſverſo perforato, cordi inſeritur ; *Vena Cava* hæc vocatur. Altera, quintâ & inferiore jecoris fibrâ uſque ad gibbam ejus partem trajectâ, juxta ſpinam exit, eique uſque ad coxas prætenditur ; hæc etiam *Vena Cava* eſt : idem enim nomen obtinet, quoniam una atque eadem Vena eſt, initium ſumens a jecore. Nam ſiquis velit, lamellam poſſit, & a ſuperiore *Vena Cava*, quæ ad cor pertingit, in eam, quæ juxta ſpinam ſerpit, rurſuſque a ſpinâ per jecur intra cor, tranſmittere ; eadem enim via eſt.

Vena tota ægrotat.

Hæc itaque *Vena*, ut ego arbitror, tota acutis & vehementibus morbis tentatur ; etenim omnis una eſt atque eadem. Quibuſdam verò Medicis ea pars duntaxat, quæ juxta ſpinam poſita eſt, videtur affici, quia nullæ notæ evidentes ſubſunt, quæ partem juxta cor laborare ſignificent : nam intra pectus ea protenditur, nulli rei adhæreſcens, ſed ibidem ſuſpenſa, quoad ſeptum tranſverſum prætergreſſa cordi inſeratur ; quo fit ut, ſiquid gravius malum *Venam* hanc pertentet, id ab ambienti pectore occultetur.

Cedmata in Venâ Cavâ.

Cæterùm in hâc *Vena* oriuntur affectus, quæ vocantur *Cedmata* ; in quo caſu ſanguinis, ex ejus ruptione, profuſio citiſſimè mortem infert : is autem, ſi in pectore fiat ruptio, ſurſum per pulmonem atque aſperam arteriam effunditur ; quod idem ſi juxta *Venæ* originem, in inferiori ventre, contingat, is inteſtinis continetur, ita ut ea repleat : ubi, priuſquam ſanguis dejectus in conſpectum prodeat, ægri moriuntur : at iis erat interim venter plenus ſanguine.

Venæ Cavæ Inflammatio.

Circa *Venam* hanc naſcitur etiam inflammatio, quæ ſi magna ſit, hominem celeriter interimit. Fervor enim acer & mordax, in utroque ventre concluſus, ſuccenditur, qui in externis partibus ita parum emicat, ut tangenti mitis tantùm calor ſubeſſe videatur : homo interim comburi ſe exiſtimat ; pulſus exiguus, creberrimus, quaſi compreſſus, ac ſeſe perſequens : extremorum frigus : ingens ſitis : oris ſiccitas : vultûs decolor quidam rubor : totum corpus ſubricundum eſt : præcordia dura, ac ſurſum reducta : dolor magis in dextrâ parte urgens. *Venæ* palpitatio eſt, ad ilia uſque continuata : in quibuſdam autem *Arteriæ*, etiam juxta ſpinam, quod a pulſu in alterâ præcordiorum parte ſignificatur ; nam *Arteria*, juxta *Venam* ad ſiniſtrum latus poſita, cum illâ conſentit, utpote quæ in omne corpus diducta neque ulli parti quicquam levamenti afferat, neque ipſam cutim emolliat ; cutis enim ſicca eſt, rugoſa, atque aſpera, in partibus præſertim prominentibus atque oſſeis, ut in cubito, genibus, & digitorum articulis. Somni tumultuoſi ſunt : venter aliis nihil reddit, aliis exiguum aliquid, acre, & bilioſum : urina flava, & mordax : mens conſtat quidem, ſed torpet : & corpus tabe conſumitur.

Unde

Unde fit, ut quicunque hunc viderint morbi ſtatum, *Cauſum* (ſive *Ardentem Febrem*) illum vocârint; & profectò ejus ſigna ad *Cauſorum* ſpeciem pertinent, & per autumnum affectus hic exoritur, juvenibuſque, & ætate conſiſtentibus maximè lethifer eſt, qui ex malâ victûs ratione, & nimiis laboribus, tenuem ſibi corporis habitum comparârunt. Decimo quarto die plerumque moriuntur; quibus autem morbus in vetuſtatem incidit, intra duplex temporis ſpatium intereunt. Quibuſcunque autem ex initio, vel parva fuerit, vel magna citò conquieverit inflammatio, mortem evadunt, ſed malo nondum liberantur: *Cauſo* enim diu laborant; decedunt quidem periculoſæ notæ, utì dolores, & præcordiorum diſtentio, & pulſûs pravitas, & mentis torpor; remanet tamen faſtidium, & moleſtia, & anxietas: accedit ardor, & ſitis, & linguæ oriſque ſiccitas: ſpiritum longo magnoque tractu confertim accipiunt, quaſi totum aërem refrigerandi ſui causâ vellent adducere. Quòd ſi frigidam quàm plurimam affatim bibant, pauliſper relevantur: ſed ſitis iis rurſus accenditur, rurſuſque frigidam avidè hauriunt; & eodem tenore malum procedit. Et peritus Medicus, ſicut in aliis *Febribus Ardentibus* ſatis tutò, ita tutiùs in *Cauſo*, qui ex *Vena Cava* oritur, frigidam liberaliter propinaverit. Et ſi aqua, per alvum, aut veſicam, tranſeat, vomitu non eſt opus; ſin minùs, ab epotâ multâ frigidâ multum vomendum eſt; diſrumperetur etenim homo, ſi tantâ humoris hauſtâ copiâ, nihil per ſudores, vel urinam, aut alvum reddiderit.

DE RENUM ACUTIS AFFECTIBUS.

CAP. IX.

De Renibus.

RENES reliquo corpori, quoad ſpeciem ejus, non ita multum periculi inferunt, etiamſi acutiſſimis ipſi tententur malis: (etenim naturæ glanduloſæ ſunt;) ægrum tamen facilè interimunt: quoniam horum actio apprimè neceſſaria eſt, urinæ ſcilicet a ſanguine ſeparatio, ejuſdemque excretio.

Urinæ Suppreſſio.

Urinam verò ſupprimere poteſt, vel *Calculus*, vel oborta *inflammatio*, vel *grumi ſanguinis*, vel aliquid horum ſimile. Id ubi fit, reliqui corporis ſpecies nullo affectu, ex conſenſu, perturbatur; ſed ipſa per ſe urinæ ſuppreſſio malorum omnium cauſa eſt. Adeſt enim fervor acer

& moleſtus : dolor in lumbis juxta ſpinam gravis : partium, præcipuè circa præcordia, diſtentio : urina, non ex toto, ſupprimitur, ſed guttatim deſtillat, magnamque ejus effundendi copiam ſit cupiditas ; etenim redundantiæ ſenſus eſt. Quòd ſi urina acris etiam ſit & mordax, accedunt frigora, & tremores, nervorumque convulſiones, præcordiorum diſtentio ac repletio. Affectus hic, ejuſque ſenſus ei ſimilis eſt, qui, a ciborum plurimorum corruptione, ventris inflationem facit. Pulſus, in initio, rarus, ſegniſque : quando malum vehementiùs urget, parvus, creber, tumultuoſus, inordinatus ; ſomnus tenuis, cum dolore, non continuus : nam e ſomno, perinde ac ſiquis eos pupugerit, proſiliunt, ac rurſus in ſoporem, tanquam laſſitudine confecti, devolvuntur ; mentis non magna alienatio eſt, paululùm tamen delirant ; facies livet. Quòd ſi mingendi cupiditas revertatur, non ſine convulſionibus, & ingenti dolore, paululum, idque guttatim, exprimunt ; id in præſentia cruciatibus aliquid demit, qui poſtea rurſus increſcunt. Ex his, qui moriuntur, acutiſſimè pereunt illi, quibus nihil excernitur ; plures enim liberantur, vel calculo cum urinâ in veſicam delapſo, vel inflammatione in pus conversâ, aut celeriter diſcuſsâ. Nam ſi aliquantulùm morbus remiſerit, ita ut urina facilè tranſeat, mortem effugiunt : at eorum corpora longo temporis ſpatio conſumuntur. Ex his morbis ægri lecto non affiguntur, ſed tabidi tandem evadunt. Eadem verò anni tempora, & regiones, & ætates, quæ *Venæ Cavæ* affectibus, his etiam malis patent. Ex *Renibus* aliquando prorumpit plurimus confertim ſanguis, perque multos dies continenter fluit ; nemo tamen ex hâc profuſione moritur, ſed ex inflammatione, quæ profuſionem comitatur, ſi fortè ſanguis ſupprimitur ; atqui ex ſuppreſſione, quam ingens inflammatio fecit, mors plerumque ſequitur.

Profluvium Sanguinis.

DE VESICÆ ACUTIS AFFECTIBUS.

Cap. X.

De Veſicâ.

VESICA in acutis morbis non ſine periculo afficitur, licèt id per conſenſum cum aliis partibus fiat : ſed dolores patitur multo magis graves ac lethales, ſi per ſe laborare cœperit ; etenim mala ſua, per conſenſum, omni parti, & nervis, & menti facilè communicat.

municat. *Veſica* quippe *nervus* eſt *frigidus albuſque*, ab innato calore poſita quàm longiſſimè, ad externum verò frigus quàm proximè : nam, in imo ventre latens, magno a pectore diſtat intervallo ; quinetiam munus ejus apprimè neceſſarium eſt, urinæ ſcilicet emiſſio.

Veſicæ obſtructio, aliique affectus acuti.

Hæc itaque ſi *Calculis* tantùm fuerit, aut *grumis*, aut aliâ quâvis, vel propriâ, vel alienâ calamitate obſtructa, pernicioſum eſt. Nam in mulieribus, ab utero, ſi is inflammetur, comprimitur : in viris, ab inteſtino ultimo, quod rectum, & prælongum eſt. Hæc ex involuntariâ, præ pudore in colloquiis conviviiſque, urinæ retentione ſæpenumero impletur, & eo uſque diſtenditur, ut per imbecillitatem ſe contrahere nequeat, & urinam emittere. Itaque cùm hæc ſupprimitur, ſequitur ſuperiorum partium, renum ſcilicet atque ureterum, repletio ac diſtentio : lumborum dolor gravis : convulſio : tremor, horrorque : mentis alienatio. Verùm ſi præter hæc, vel *Ulcere*, vel *Inflammatione* laboret, plurima accedunt etiam mala ; ſed ex *Ulceribus* mors multo celerrimè invadit. Atqui de *Veſicæ Ulcere*, & *Abſceſſu*, & *Suppuratione*, cæteriſque non acutiſſimis morbis, in tractatu de Diuturnis Affectibus dicemus. Eorum verò, qui peracuti ſunt, & intra decem dies, vel paulò citiùs ſeriùſve, interimunt, qualis *Inflammatio* eſt, & *grumi*, & *Calculus* in Veſicæ cervicem delapſus, hoc in loco mentionem faciemus. Itaque ſi horum quippiam inciderit, urinæ fit ſuppreſſio : tumor in abdomine : per totum ventrem acutus dolor : veſicæ diſtentio : decimo die ſudor frigidus : pituitæ primò, ac deinde bilis vomitus : totius corporis, ſed præcipuè pedum, frigus. At ſi malum vehementiùs increſcat, accedunt febres cum ſingultibus ; pulſus inordinatus, creber, & exiguus : facies rubet : urget ſitis : moleſtiâ, & delirio, & nervorum diſtentionibus infeſtantur. Epotis etiam venenis, & *Cantharidibus*, & *Bupreſte*, inflammari ſolet veſica ; tunc autem cum majori violentiâ venter diſtenditur, in eoque omnes notæ vehementiores ſunt, neque longa mortis mora interponitur.

Profluvium Sanguinis.

Veſica ſanguinem aliquando effundit, eumque flavum, atque tenuem ; ſed ex hoc caſu homines rariſſimè intereunt, quanquam ſanguis non ex facili ſupprimatur. At ex grumis, & inflammatione, maximum imminet diſcrimen ; etenim frigus, & mortificatio, & *Gangrænæ*, cæteraque his ſupervenientia mala citò interimunt.

Tempora, & Ætates his opportunæ.

Ex tempeſtatibus, hos affectus infert hyems, cum autumno. Ex ætatibus, ea quæ conſtans eſt, & ſenectus adhuc magis. Per cætera verò tempora, reliquaſque ætates, neque aſſiduè oriuntur, neque valde lethales ſunt. Ex omnibus pueri minimè periclitantur.

DE HYSTERICA SUFFOCATIONE.

CAP. XI.

De Utero

IN mediis fœminarum ilibus jacet Uterus, muliebre viſcus, vitâ pœne animatum ; ſiquidem per ſe movetur huc & illuc intra ilia : quinetiam, directâ viâ ſurſum procedens, pectoris cartilaginem ſubit : & obliquè etiam, vel dextrorſum, vel ſiniſtrorſum, aut ad jecur, aut ad inteſtina fertur : ad inferiora quoque prolabitur, utque in ſummâ dicam, undequaque errabundus eſt. Porrò jucundis odoribus delectatur, ad eoſque propiùs accedere deſiderat : graveolentes autem averſatur, atque refugit ; atque omnino, Uterus in muliere eſt, tanquam in animali aliud quoddam animal [n].

Uterina Suffocatio.

Hic itaque ſi repentè ſuperiores partes petat, ac diutiùs ibi commoretur, & viſcera violenter comprimat, mulier interdum *Epilepticorum* more, ſed abſque nervorum diſtentionibus, ſuffocatur ; anguſtiis enim jecur, ſeptum tranſverſum, pulmones, & ipſum cor, celeriter opprimuntur : quâ de causâ ſpiritûs intercluſio cum imbecillitate adeſſe videtur ; præterea arteriæ *Carotides*, per conſenſum cum corde, conſtringuntur : unde capitis gravitas, & ſenſûs privatio, cum novo quodam ſopore, ſequitur.

Alius affectus huic ſimilis.

Contingit etiam fœminis alius quidam affectus, priori ſpecie non abſimilis, ubi ſuffocatio eſt, & vocis intercluſio, qui ab Utero tamen non proficiſcitur : quippe qui viros etiam, *Catochæ* [o] more, invadat. Porrò iis, quæ ex Uteri vitio laborant, ſuccurrunt odores fœdi naribus admoti, ac bene olentium locis muliebribus applicatio : at in altero malo iſta nihil proficiunt ; in Uteri morbo, moventur artus : in altero, motu prorſus deſtituuntur. Ad hæc, in Uterino affectu, tremores ſpontanei, & etiam involuntarii fiunt, ex abortu ſcilicet, & violentum uteri frigus, & copioſæ ſanguinis profuſionis ſuppreſſio, quæque alia his ſimilia ſunt.

Suffocatio imminens.

Itaque ſi, Utero ſurſum ſe movente, fœmina laborare cœperit, adeſt in obeundis negotiis ignavia, reſolutio, imbecillitas, genuum impotentia, vertigo, membrorum languor, capitis dolor atque gravitas : in venis item juxta nares utrinque poſitis ſentitur dolor.

---

[n] His, de Utero, ſimilia *Plato* habet, in *Timæo*. [o] *Cœlius* inquit, Neque alius quiſquam hanc Paſſionem (*Catocham*, ſive *Catalepſin*,) cognovit, uſque ad *Methodicorum* tempora. Nam ex noſtris primus *Magnus* ejus argumenta conſtituit, atque mox *Agathinus*, dehinc *Archigenes*, qui plurimùm Paſſionem a cæteris diſcernendo ſeparavit. (Acut. Morb. L. 2. c. 10.)

At

At ſi mulier collabatur, in ſtomacho morſum quendam percipit : infra præcordia, in eo loco, ubi uteri ſedes eſt, vacua ſunt ilia : pulſus intermittens, inordinatus, & deficiens : violenta ſuffocatio : ſuppreſſio vocis : ſenſûs privatio : ſpiritus trahi vix, aut ne vix quidem, percipitur. Celerrimè obeunt : ſed ne tum quidem mortuæ videntur ; neque enim cadaveroſi quicquam in aſpectu habent : etenim vividi coloris, & ad multam uſque mortem magis rubicundæ ſunt, quàm in habitu naturali. Oculi paululùm extant, & ſplendidi ſunt : neque valde intenti, neque multùm hàc vel illàc verſi. Paroxyſmus.

Quòd ſi, priuſquam ad extrema ventum ſit, in ſedem ſuam revertatur Uterus, *Suffocatione* liberantur ; alvus interim ſubmurmurat : muliebres humeſcunt loci : ſpiritus evidentiùs, etiam cum aliquo ſonitu, adducitur. A morbo celerrimè excitantur, quemadmodum etiam ex eo citiſſimè intereunt ; ſiquidem Uterus ad ſuperiores partes facilè fertur, & ab iis facilè etiam recedit. Is enim humoris ſuperficiei innatat : humidæ ſunt etiam, quibus ſuſtinetur, membranæ : humidus etiam eſt, in quo jacet, locus ; ad hæc injucundorum fugâ, & gratorum deſiderio movetur ; unde fit ut, tanquam arboris ramus, huc & illuc agitetur, ſurſumque & deorſum fluctuet. Quapropter fœminæ juniores hoc affectu tentantur, ſed ætate provectiores eo vacant ; nam quibus ætas, & vita, & mens eſt magis vaga, eæ errabundum etiam habent Uterum : natu verò grandioribus ſtabilis eſt, & ætas, & vita, & mens, & Uterus [p]. Hæc ex *Utero Suffocatio* mulieribus ſolis contingit. Remiſſio.

Porrò quædam huic parti mala incidunt, quæ cum viris communia habet, ſicut *inflammatio*, & *ſanguinis profluvium :* cum illis etiam communes habet notas, febres, pulsûs defectum, frigus, ſuppreſſionem vocis. Atqui ex *ſanguinis profuſionibus* mors maturiùs ſequitur, quippe quæ hominem quaſi jugulent. Alia Uteri mala.

DE SATYRIASI.

CAP. XII.

SATYRI, *Baccho* ſacri, in picturis, atque ſtatuis, cum arrecto pene exprimuntur, quod Deorum iſtorum libidinis ſignum eſt. Eſt etiam morbi quoddam genus, quod laborantis pudenda arrigit ; id *Satyriaſis* [q] dicitur propter ſimilitudinem quam cum Deorum figurâ habet. Satyriaſis nomen.

[p] Quædam, ex hoc Capite, paſſim excerpſit *Aëtius* (Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 68.)
[q] Aliorum Medicorum, excepto *Themiſone*, nullum hanc Paſſionem conſcripſiſſe tradit *Cœlius*. (Acut. Morb. L. 3, c. 18.)

Signa. Eſt autem effrænata commiſcendi corporis libido; ſed venere nihil quicquam relevantur, neque multo aſſiduoque coitu minuitur arrectio. Adeſt nervorum omnium convulſio: tendines, inguina, & partes inter inguen ac femur diſtenduntur: pudendorum inflammatio eſt, ac dolor: in facie rubor ineſt, & humor quidam roſcidus; ſilentes obambulant, triſtes, ac demiſſi, utpote ob mali turpitudinem dejecti. At ſi hominis verecundiam morbi vis exſuperet, linguam non continent, quin obſcœna proloquantur, neque ſibi temperare poſſunt, quin palam rem habere tentent; ita mente turbantur, ut indecora omnia perpetrent, neque ullo modo ſeſe continere valeant. Siticuloſi ſunt: pituitam multam evomunt: labia eorum ſpumâ obteguntur, ſicut in hircis fit libidine æſtuantibus, ſimilem etiam his odorem exhalant. Urinam, poſt diuturnam ejus ſuppreſſionem, reddunt, ſed albam, craſſam, ſeminique ſimilem; alvus ſoluta eſt; laterum & alarum ſpontanei pruritus; convulſionibus vexantur; cibum faſtidiunt, vel cum voracitate & tumultu rapiunt.

Signa. exitioſa. Quòd ſi morbus ad exitium tendat, inflantur, & eorum venter in tumorem aſſurgit: tendines omnes atque muſculi intenduntur: corpus ægrè movetur: contrahuntur artus; pulſus parvus, debilis, inordinatus.

Morbi ſolutio. Hæc omnia interdum ſolvit alvus multis pituitoſis bilioſiſque dejectionibus perturbata; ſimiliter etiam vomitus. Periculo non vacat medela, quæ per ſomnum longum & profundum quæritur; ſiquidem multus ſomnus nervos refrigerat, & reſolvit, & ſtupefacit; torpor autem & frigus *Satyriaſi* medetur.

Quos, & quando occupet. Morbus vere, & æſtate, præcipuè naſcitur. Ex ætatibus, adoleſcentulos, atque juvenes invadit, & præſertim illos, quibus eſt natura in venerem proclivis. Affectus acutiſſimus, atque turpis, qui plerumque intra ſeptimum diem hominem conſumit. Quidam tradunt fœminas[r] etiam eodem implicari malo, iiſdemque libidinis agitari furiis, cæteraque omnia pari modo perpeti. Ego ſanè laſciviam quandam humidis ineſſe fœminis, ita ut multam humoris copiam effundant, perſuaſum habeo: verùm *Satyriaſin* id eſſe minimè conceſſerim. Neque enim ex naturâ in hoc malum propenſæ ſunt: ſiquidem frigida earum eſt temperies; præterea partibus, quas habet *Satyrus*, (unde nomen morbus traxit) ad arrectionem aptis deſtituuntur. Neque verò *Hyſterica Suffocatione* laborant viri, quoniam Uterum ii non habent.

---

r Ita tradit *Cœlius Aurelianus*, (Acut. Morb. L. 3, c. 18.) & *Soranus*, (Aët. Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 82.) cujus ſcripta *Cœlius*, ut ipſe ait, Latinizanda ſuſcepit.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE

CAUSIS, ET SIGNIS DIUTURNORUM MORBORUM,

Liber Primus.

De Diuturnis Affectibus.	Cap. I.
De Cephalæâ.	II.
De Scotomaticis.	III.
De Epilepſiâ.	IV.
De Melancholiâ.	V.
De Maniâ.	VI.
De Paralyſi.	VII.
De Phthiſi.	VIII.
De Empyicis.	IX.
De Pulmonis Abſceſſibus.	X.
De Aſthmate.	XI.
De Pneumode affectis.	XII.
De Jecoris affectibus.	XIII.
De Lienis affectibus.	XIV.
De Ictero.	XV.
De Cachexiâ.	XVI.

DE DIUTURNIS AFFECTIBUS.

PROOEMIUM.

Cap. I.

DIUTURNORUM Morborum dolor plurimus, tabeſcendi tempus longum, & incerta eſt curatio. Nam vel ex toto depelli nequeunt, vel propter levem errorem revertuntur. Laborantes enim in medelâ non ad ultimum perſeverare ſuſtinent, vel ſi in eâ perſiſtant, tamen in longâ victûs ratione delinquunt. Quòd ſi ad hæc dolore plena curatio acceſſerit, per famem, ſitim, & amarorum medicaminum aſſumtionem: & præterea adhibeantur cruciatus, vel inciſionis, vel uſtionis, quibus, in Affectibus Diuturnis, neceſſariò utimur, hæc ita refugere ſolent ægri, ut mortem potiùs ſubire deſiderent. Tum verò in ferendis ægroti moribus, & in variandâ medicinâ, & in gratis rebus ei citra noxam indulgendis, in eoque blandè alloquendo, Medentis ars perſpicitur. Oportet autem ut æger ipſe fortis ſit, & cum Medico adversùs morbum conſpiret. Is enim quando corpus tenaciter occupaverit, non modò celeriter conſumit illud exeditque, verùm etiam ſenſus ipſos pervertit, ipſamque animam in furorem agit per corporis impotentiam. Hujuſmodi *Inſaniam* & *Melancholiam* eſſe animadvertimus, de quibus poſtea dicetur; in præſentiâ de *Cephalæa* ſermonem faciemus.

DE CEPHALÆA, SIVE DOLORE CAPITIS.

Cap. II.

Cephalalgia, & Cephalæa.

SI caput leviter, temporariâ quâvis de causâ, doleat, licèt per plures ita dies continuet, *Cephalalgia* dicitur. Verùm ſi longo tempore maneat dolor, ac per diuturnos & frequentes circuitus redire jam aſſueſcat, & majora ſuperveniant mala, quæque magis difficulter ad ſanitatem perducuntur, id genus *Cephalæam* appellamus.

Species

Species ejus complures ſunt. Quibuſdam dolor eſt perpetuus, levis quidem ille, ſed nunquam intermittens. Nonnullis, tanquam febris quotidiana, per circuitum, ſingulis diebus revertitur. Alios ab occaſu ſolis uſque ad meridiem infeſtat, quo tempore ex toto deſinit; vel a meridie ad veſperam, vel etiam ante id tempus ad noctem uſque porrigitur: id genus non diu ſolet inhærere. Nonnullis caput totum dolet, idque nunc in dextrâ, nunc in ſiniſtrâ parte, aliàs in fronte, vel ſincipite: quæ omnia vago more fiunt in eâdem die. Cephalæ Species.

Quibuſdam dolet dextra tantùm, vel ſiniſtra ejus pars: & intra terminos, quibus alterum ex temporibus, & auris, & ſupercilium unum, & alter oculus continetur, uſque ad mediam capitis partem, quà naſus id in æquas portiones dividit, in dimidiâ, inquam, capitis parte remanet dolor, neque in alteram tranſit. Id malum *Heterocrania* vocatur; neque leve vitium eſt, licèt intermiſerit, aut exiguum eſſe videatur. Nam ſiquando acutè urgeat, hominem turpibus ac vehementibus malis afficit; facies convellitur, & diſtorquetur: oculi, vel intenti, cornuum inſtar, rigent, vel huc & illuc intrò vertuntur, cum convulſione, ac vertigine: in iiſque dolor ad eorum uſque membranas altè deſcendit: ſudor non coërcendus: repentinus tendinum dolor, perinde ac ſiquis ligno plagam his inflixerit: accedit nauſea, biliſque vomitus: homo deinde prolabitur, &, ſi malum adhuc vehementiùs increſcat, præcipitatur in exitium. At ſi id minùs grave ſit, neque periculum mortis inferat, inveteraſcit tamen, multamque ſecum corporis ſegnitiem trahit, & gravitatem capitis, & moleſtiam, & vitæ tædium. Lucem prorſus refugiunt, quia tenebris mitigatur dolor; nihil jucundi aut audire, aut videre ſuſtinent; olfaciendi vitioſum habent ſenſum, neque gratis odoribus delectantur, & graveolentia quoque horrent; vitam ſibi ipſis inviſam trahunt, mortemque exoptant. Heterocrania.

Horum cauſa eſt cum ſiccitate frigus. Quòd ſi diu moretur & invaleſcat morbus, dolores ſubſequitur affectus, quod *Scotoma*, (ſive *Vertigo*,) dicitur. Cauſæ.

DE

SCOTOMATICIS, SIVE VERTIGINOSIS.

CAP. III.

SI tenebræ offundantur oculis, caputque in turbinis modum circumagi videatur, & intra aures ſonitus fiat quaſi ruentium cum murmure fluviorum, aut tanquam venti inter vela perſtrepentis, vel audiatur fiſtularum ac tibiarum clangor, ſive tracti ſtridor plauſtri, *Scotoma*, (ſive

Vertiginem,) id vocamus. Malum ſatis grave, licèt dolentis tantùm capitis fuerit ſymptoma, ſive poſt *Cephalæam*, ſive per ſe, vetus eſſe jam affectus cœperit. Nam niſi hæc decedant, & perſtet etiam vertigo, vel ipſa ſuis comitata ſymptomatis, nullâ adhibitâ curatione, ad ſummum pervenerit, morbus, *Scotoma* dictus, oritur: qui ex humidâ frigidâque causâ procreatur. Porrò, ſi inſanabilis evadat, aliis morbis initium præbet, ut *Inſaniæ*, *Melancholiæ*, *Epilepſiæ*, ſuis cuique accedentibus ſymptomatis. In *Scotomate*, capitis ſubeſt gravitas: inter multas tenebras quorundam ante oculos ſplendorum emicatio: aſtantium ac ſuimet ignoratio. In incremento mali, membra hominis reſolvuntur, iſque humi reptat: nauſea fit, & vomitus aut pituitæ, aut flavæ, atræve bilis. Flavæ bili ſuccedit *Inſania*: atræ *Melancholia*: pituitæ *Epilepſia*; in omnibus enim morbis, ſimilis horum ſucceſſio eſt [a].

DE EPILEPSIA, SIVE MORBO COMITIALI.

Cap. IV.

VARIUM ac prodigioſum morbi genus eſt *Epilepſia*: in acceſſionibus effera, & peracuta, ac mortifera; ſiquidem una interdum acceſſio hominem rapit. Quòd ſi huic aſſueverit æger, vitam quidem trahit, eamque cum turpitudine, & ignominiâ, & dolore: morbum tamen ipſum vix depellit, qui optimis præcipuè ætatibus, perque vitæ tempus pulcherrimum, pueritiam ſcilicet atque adoleſcentiam, inhærere conſuevit.. Interdum ab ætate aliquâ grandiori tollitur, & cum ipſo vitæ flore terminatur; & tum quidem nonnullos e pueris, tanquam eorum pulchritudini invideret, deformitate vitians, hos, vel cum manûs impotentiâ, vel cum vultûs diſtortione, vel ſenſu aliquo deſtitutos relinquit. At ſi lateat, quoad altas radices egerit, neque medicinæ ope, neque ætatis mutationibus, expelli poteſt, ſed uſque ad mortis diem continuat. Ad hæc, malum dolore plenum eſt, cum convulſionibus, & membrorum atque luminum diſtortionibus; interdum quoque animum

---

[a] Aliqua de *Scotomaticis* habentur apud *Aëtium*, (L. 6, c. 7.) quæ ſe ex *Archigene*, & *Poſidonio* afferre teſtatur; quibus ex *Authoribus* quædam, iiſdem verbis expreſſa, mutuatus eſt *Galenus*. (De Loc. Affect. L. 3, c. 12.) Sed vix quicquam in *Aëtio* invenitur iis, quæ in hoc *Aretæi* Capite legimus, planè ſimile.

in

in *Furorem* agit. Triſtiſſimum acceſſionis eſt ſpectaculum : turpis etiam eſt deceſſio, quæ per urinas fit, & ſpontaneam ventris dejectionem.

Sed & ignominioſum quoque hoc eſt morbi genus ; homines quippe exiſtimant, hunc iis, qui in *Lunam* [b] deliquerint, immitti : quapropter *Sacer* etiam *Morbus* dicitur ; quod autem nomen aliis de cauſis indi potuit : vel ob mali magnitudinem, *Sacrum* enim idem, quod *Magnum*, ſignificat ; vel propterea quòd non humanâ, ſed divinâ tantùm ope, hunc curari poſſe creditum eſt ; vel quia (Δαίμων) *Deus* [c] aliquis in hominem ingreſſus eſſe putetur ; vel fortaſſe horum ſimul omnium causâ, *Morbus Sacer* appellatus eſt. Unde Morbus Sacer appelletur.

Cæterùm quæcunque in hoc, tanquam acuto affectu, eveniunt, ſuprà declaravimus. Quòd ſi inveteraverit, ne per intermiſſiones quidem ægri citra noxam degunt, ſed ſegnes, & languidi, & demiſſi ſunt, hominumque aſpectum atque conſuetudinem devitant, neque ætate procedente quicquam mitiores evadunt ; vigiliis premuntur : per quietem multis atque prodigioſis ſomniis exterrentur : cibum faſtidiunt, & ægrè concoquunt : coloris vitioſi ſunt, & quaſi plumbei : in diſcendo, propter mentis atque ſenſûs tarditatem, ſegnes : auditum habent gravem, in capite ſonitus quoſdam, ac tinnitus : lingua neque planè voces exprimit, neque ex ſententiâ loquitur : quod vel ex naturâ morbi fit, vel propter vulnera in acceſſionibus huic illata ; convulſionibus infeſtantur : in ore lingua variis modis contorquetur ; & interdum mentem ita perturbat hic affectus, ut homines fatui prorſus evadant. His etiam mali cauſa eſt cum humiditate frigus. Signa.

DE MELANCHOLIA, SIVE ATRA BILE.

CAP. V.

SI atra bilis in acutis morbis ſurſum prorumpat, valde mortifera eſt ; neque, infrà exiens, periculo vacat [d]. In longis, ſi per inferiora prodeat, in *Dyſenteriam*, & jocinoris dolorem deſinit ; fœminis autem vice menſtruorum purgatio eſt, ſi, quoad cæteras res, periculosè

---

[b] Inde opinio hæc invaluit, quòd certis *Lunæ* periodis, morbus hic in quibuſdam reverti ſolet. *Epilepticus* igitur, ab *Alexandro Tralliano*, (L. 1, c. 15.) Σεληνιακὸς, & a *Sto Matthæo*, (C. 17, v. 15.) Σεληνιαζόμενος vocatur ; ubi etiam, cùm a *Domino noſtro* curaretur ægrotus, Δαίμων [c] exiiſſe dicitur. Multa de vulgari illà opinione, circa *Dei* alicujus in homines affectu hoc laborantes ingreſſum, eleganter ſcribit *Hippocrates*. (L. de *Morbo Sacro*.) [d] Hippoc. Aph. 22, § 4.

non

Melancholia unde, & qualis.

non ſe habeant. At ſi ſurſum tendat, vel ad ſtomachum, vel ad ſeptum tranſverſum, *Melancholiam* parit. Inflationes enim facit, & ructus fœtidos, piſcium odorem exhalantes : flatus etiam infrà cum ſonitu tranſmittit ; & mentem quoque pervertit. Quamobrem ita laborantes, *Melancholicos* pariter, & *Inflatos*, Veteres appellârunt. Aliis neque flatus, neque atra bilis innaſcitur : ſed iracundia mera, & mœror, animique maxima dejectio. Hos etiam *Melancholicos* vocamus, eò quòd *bilis iram*, *nigra* verò *multam* atque *efferam* ſignificet ; cui rei teſtimonio eſt *Homerus*, ubi hæc inquit,

quos aſtitit inter
Heros *Atrides* ductorum dux *Agamemnon*
Corde dolens, *atra* cui pectora plena tumebant
Ira, fulgentique oculi velut igne micabant [c].

Tales fiunt *Melancholici*, cum ex malo jamjam perituri ſunt.

Melancholiæ & Inſaniæ differentia.

Eſt autem *Melancholia* animi mœror, propter certam quandam opinionem, febris expers. Et mihi quidem videtur illa *Inſaniæ* principium eſſe, & pars. Nam *Inſanorum* nonnullis ad iracundiam, aliis ad hilaritatem prona mens eſt ; *Melancholicis* autem in triſtitiæ tantùm & hilaritatis viciſſitudine perſiſtit. Porrò maximam vitæ partem *Inſani* tranſigunt, deſipientes, atque turpia & atrocia facinora perpetrantes ; *Melancholici* verò non unâ ac eâdem ſpecie ſinguli laborant ; ſed aut veneni ſuſpicionem habent : aut hominum conſuetudinem peroſi in deſerta fugiunt : aut ſuperſtitione capiuntur : aut vitam oderunt. At ſi ex mœrore aliquid interdum relaxationis habeant, hilaritas pleriſque ſupervenit, qui tum aguntur in *Furorem*.

Ubi inhæret Melancholia.

Jam modis quibus, & ex quibus locis, vitium contrahatur, ſubjiciam. Quòd ſi in præcordiis immoretur cauſa, circa ſeptum tranſverſum convolvitur, *Melancholiciſque* ſuprà, vel infrà, exit bilis. At ſi caput etiam per conſenſum afficiat, tunc immoderata iracundia per maximum vitæ ſpatium in hilaritatem ac riſum commutatur, iique inſaniunt, magis ex incremento morbi, quàm dolore affectûs.

Quos, & quando occupet.

In utroque ſiccitas cauſa eſt. Viri, aut etiam his minores, & *Melancholia* ſolent, & *Inſania* corripi ; viris autem mulieres violentiùs perfurunt. Ætas conſtans, quæque hâc paululùm minor eſt, his affectibus maximè patent. Eoſdem æſtas, & autumnus creat : ver judicat.

Adventantis Signa.

Porrò ſigna, ex quibus conjectare licet, haud obſcura ſunt ; etenim in initio *Melancholiæ*, vel quieti præter rationem, vel moroſi ſunt, & demiſſi, & tardi, ſine manifeſtâ quâvis causâ : ad hæc, iracundi fiunt, & dejecti : vigiliâ premuntur, & e ſomnis cum tumultu excitantur.

Incrementum.

Si increſcat malum, vehementi etiam terrore percelluntur, quo tempore veracia fiunt ſomnia, horrifica, & manifeſta : quodcunque enim futuri

[c] Iliad. A. v. 101. Ita *Virgilius*,
Hic verò *Alcidæ* furiis exarſerat *atro*
Felle dolor. Æneid. 8, v. 219.

futuri mali ſupra modum horrent, id eorum oculis repræſentat inſomnium; ad ſententiam permutandam prompti; turpes, parci, & avari: ac paulò pòſt ſimplices, profuſi, & munifici, idque non ex animi virtute, ſed affectûs varietate. Si vehementiùs adhuc urgeat, homines odio habent, & eorum vitant conſortia: inaniter querùli ſunt: vitæ maledicentes, mortiſque cupidi. Multis ita ſenſu deſtituitur, & ad fatuitatem tendit animus, ut omnium rerum ignari, ac ſuimet immemores, more brutorum vitam exigant. Corporis etiam oritur malus habitus: color eſt ex atro viridique permixtus, ſi non infrà prodeat bilis, ſed per univerſum corpus unà cum ſanguine diffundatur. Voraces, & nihilominus tenues ſunt; deeſt enim ſomnus, qui per cibi ac potionis digeſtionem membra illis confirmet: porrò hæc e corpore vigiliæ pellunt atque diſſipant; quapropter alvus ſicca eſt, neque quicquam reddit: aut id, quod excernit, aridum, & rotundum, & bilioſum eſt, humore quodam atro circumfuſum; urina pauca, acris, bile tincta. Inflationes habent in præcordiis, ructus graveolentes, viroſos, quaſi e ſalinâ exhalarent, & interdum acris quidam humor cum bile prorumpit; pulſus ferè parvus, ſegnis, imbecillis, creber, frigori ſimilis.

Famâ traditum eſt, quendam ita laborantium, cùm eſſet deſperatus, puellam deperîſſe, cùmque Medici nihil proficerent, ab amore fuiſſe ſanatum. Hunc equidem ab initio amore exarſiſſe ſuſpicor: & indè triſtem ac demiſſum eſſe factum, quòd ſpe puellæ decidiſſet, *Melancholicumque* popularibus ſuis viſum exiſtimo. Vir quidem iſte amorem ſuum fateri noluit; poſtquam autem virginem eodem deſiderio incenderat, animi receſſit languor: homo iracundiam ac mœrorem diſpulit, & per gaudium ex triſtitiâ evaſit liber; atque ita amore Medico ad ſanitatem rediit. Melancholici Hiſtoria.

DE MANIA, SIVE INSANIA.

CAP. VI.

INSANIÆ modi ſpecie complures ſunt, genere duntaxat unus. Eſt enim diuturna ex toto mentis alienatio, ſine febre. Nam ſiquando accedat etiam febris, ea, non ut *Inſaniæ* propria, ſed ex alio aliquo caſu incidit. Porrò, in ebrietate, vino mens incenſa deſipit; Inſaniæ definitio.

esculenta etiam aliqua furorem ordant, ut mandragora, & hyoscyamus; sed hi casus *Insaniæ* nomine neutiquam vocantur: etenim & subitò oriuntur, & celeriter conquiescunt; *Insania* verò stabilis est, ac permanens. Neque verò *Delirium*, quod in senectutem incidit, *Insaniæ* huic quicquam habet simile; illud enim sensuum torpor quidam, & mentis stupefactio est, ex frigore proveniens: *Insania* autem ex calidâ siccâque causâ oritur, & in agendo turbulenta est; præterea, *Delirium* a senectute incipiens neque intermittit, neque finitur ante mortem: *Insania* verò & intermittit, &, adhibitâ curatione, ex toto definit. At recessio imperfecta est, si non per idoneæ medicinæ opem, sed vel ex morbi consuetudine, vel ex tempestatis clementiâ, decedat. Quosdam enim integros visos, aut veris tempus, aut error in victûs ratione, aut fortuita iracundia in morbum rursus conjecit.

Quibus, & unde Melancholia & Insania contingat.

Huic vitio maximè patent, qui naturâ iracundi sunt, acres, actuosi, faciles, hilares, ludibundi; eodem quoque tentantur, qui contrariæ sunt naturæ, uti segnes, tristes, in discendo tardi, sed laboris patientes, cùmque aliquid demum edidicerint, ejusdem rursus oblivioni; cum eo tamen, ut posterioris hujus generis homines in *Melancholiam* magis proclives sint: prioris naturæ viri potiùs *insaniant*. Ex ætatibus, ii, quibus calor est & sanguis plurimus, pubescentes scilicet, atque juvenes, quibusque omnium rerum vigor suppetit, in *Insaniam* maximè aguntur; ii verò, quibus ex atrâ bile calor succenditur, corporisque habitus in siccum permutatur, *Melancholici* facilius evadunt. Idem malum infert victûs ratio, ut edacitas, & satietas immodica, & ebrietas, & libido, & veneris desiderium. Mulieres interdum furunt, eo quòd earum corpora purgationis indigent, quo tempore uteri viro jam maturi fuerint; aliæ non ita facilè, sed cùm eas occupaverit furor, vehementissimè insaniunt. Et hæ quidem causæ sunt; eædem quoque viros inflammant, si consueta sanguinis, aut bilis, aut sudoris, quâvis de causâ suppressa fuerit excretio.

Insaniæ Species.

Jam verò, quibuscunque cum hilaritate *Insania* est, noctes dieque rident, ludunt, saltant: in libidinem palam feruntur: &, tanquam ex certamine aliquo victoriam adepti, cum coronis incedunt; species hæc astantibus innoxia est. Alii verò, qui cum iracundiâ furunt, etiam vestes suas aliquando discindunt, & ministros obtruncant, & sibimet ipsis mortem conscisunt; & hæc quidem species non sine periculo est etiam eorum qui intersunt. Species autem sunt innumeræ. Qui ingenioси, & eruditi sunt, *Astronomiam* sine præceptore, *Philosophiam* per se ipsos callent, *Poeticæ*, tanquam ex afflatu *Musarum*, periti sunt; ita vel in morbis aliquid emolumenti habet liberalis institutio. Rudes autem & indocti homines, vel pondera circumferunt, aut lutum in fictilia efformant, aut fabrilem artem exercent, aut lapides dolant. Vanis etiam opinionibus addicti sunt; etenim homo fuit, qui ne ampullæ quædam decidirent, metuebat, *quoniam ex iis unam se esse arbitraretur:* & alius quidam, laterem esse se existimans, bibere prorsus noluit, ne humore diffluueret.

Hæc

Hæc etiam Hiſtoria famâ divulgata eſt : Faber erat quidam, qui cùm eſſet domi, prudens omnino fuit artifex, ligna peritè metiebatur, ſcindebat, complanabat, clavis connectebat, aptabatque, domum ſolerter exſtruebat : cum iis, qui opera locabant, colloqui, paciſci, juſtamque poterat laboris mercedem exigere. Is adeò intra locum, ubi artem exercebat ſuam, mente planè conſtabat ; at ſi vel ad forum, vel ad balneum, vel aliò, quâvis de causâ, eſſet egreſſurus, inſtrumenta deponens primò ingemiſcebat, deinde in ipſo exitu conſtringebat humeros, poſtquam autem e domeſticorum conſpectu, & ab opere ſuo, ejuſque limitibus proceſſiſſet, homo prorſus inſaniebat : & ſi reverteretur illico, redibat etiam ad ſe ; ita mens ejus & artis locus iisdem erant circumſcripta terminis. Inſani Hiſtoria.

Morbi hujuſce cauſa in capite ac præcordiis continetur, quæ modò ſimul laborare incipiunt, modò ſibi invicem labem communicant. Verùm in *Melancholia*, & *Inſania*, præcipua viſceribus ineſt mali ſedes ; quemadmodum in Phreniticis caput ſenſuſque præcipuè tentantur. Etenim hi vitiatum habent ſenſum, quæque non adſunt, tanquam præſentia, intuentur, quæque alii nemini apparent, iſtis ante oculos obverſantur ; *Inſani* autem videndi ſenſu rectè utuntur, de viſis tantùm, ſicuti oportet, non judicant. Ubi Inſania hæreat.

Quòd ſi malum vehemens ſit, ſenſus habent diſtinctos & acutos, ſuſpicioſi ſunt, iracundi ſine causâ ; præter rationem triſtes ii, quibus ad mœrorem tendit *Inſania :* ii verò, quibus ad hilaritatem ſpectat, alacres ; alii ultra modum vigilant ; utrorumque vultus immutatur [f] : adeſt capitis dolor, vel certè gravitas ; in audiendo acuti, ſed mente ſunt tardiſſimi ; in quibuſdam peculiariter fiunt ſonitus ac tinnitus aurium, ut etiam fiſtulas tubaſque audire videantur. Si malum adhuc invaleſcat, inflationes habent : nauſeant : in ſumendo cibo voraces atque avidi, quoniam vigiliis premuntur ; vigilia autem famem excitat [g] ; neque verò, ut ægri ſolent, extenuantur ; & ex his quoque *Melancholici* ferè habitiores ſunt ; pallore etiam ſuffunduntur ; at ſi viſcus ullum inflammetur, minuitur appetitus, & nutritio ; oculi cavi fiunt, neque connivent ; cœruleæ quædam vel nigræ imagines ante oculos obſervantur iis, qui in *Melancholiam* feruntur : magis autem rubicundæ & puniceæ iſtis, qui ad *Inſaniam* tendunt, ita ut quibuſdam quaſi fulgure perſtringantur lumina, ipſique, tanquam fulmine afflati, percellantur ; aliis oculi rubent, & cruore ſuffunduntur. Incrementum.

At in morbi ſtatu, ſemen effluit : effrænata veneris libido, neque ullus pudor, aut mora eſt, quin eâ palam utantur : monitis autem, vel objurgatione, ad iram incitati, vehementiſſimè furunt. Cæterùm alius Status.

---

[f] Græca ſunt, ἀλλοιοῦνται τὰς ὄψιας : quæ *Craſſus* vertit, *viſio depravata eſt.* Hæc autem in noſtrum ſenſum verti poſſunt, cùm ὄψις vultum pariter ac oculos ſignificet ; & ita debent, quia antea *Inſanos* videndi ſenſu rectè uti dictum eſt. [g] Verba *Hippocratis.* (Epidem. L. 6, § 4.)

jam

jam alio modo insanit; quidam effrænatè currunt, & ad eundem locum ignari revertuntur; quidam longo pòst tempore ad suos se recipiunt; alii vociferantur, de latrocinio, aut vi illatâ, conquerentes; alii ab hominum conspectu in deserta fugiunt, & cum semet ipsis tantummodo versantur.

Remissio. Quòd si morbus remittere jam incipiat, segnes, quieti, mœsti sunt; quia jam in notitiam mali venientes calamitate suâ affliguntur [h].

Alia Insaniæ Species. Quidam membra sibi conscindunt, Dîs suis, quos id a se exposcere credunt, ex religiosâ quâdam opinione gratificari se existimantes. Id genus *Furoris* in persuasione quâdam omnino consistit, cùm in aliis rebus sapiant. Excitantur autem, aut tibiæ cantu, aut hilaritate, aut temulentiâ, aut præsentium hortatu. *Furor* hic a Dis immittitur [i]. Postquam autem conquieverint, hilares, & curâ soluti sunt, Deorum sacris se initiatos esse censentes; decolores tamen, & extenuati, & infirmi ex vulnerum doloribus diu remanent.

DE PARALYSI, SIVE NERVORUM RESOLUTIONE.

Cap. VII.

Genera Resolutionis.

Apoplexia.

Paraplegia.

Paralysis.

Anæsthesia.

Apoplexia, Paraplegia, Paresis, Paralysis, ejusdem generis sunt omnia. Nam in his, vel motus, vel tactus, vel uterque deficit: interdum etiam mens, aut alius aliquis sensus. Sed *Apoplexia* quidem totius corporis, & sensûs, & mentis, & motûs resolutio est; quo fit, ut vehemens *Apoplexia* nullo modo, imbecillis difficulter, solvi possit [k]. *Paraplegia* verò tactûs motûsque resolutio est, sed in parte tantûm aliquâ, ut manu, vel crure. *Paralysis* autem, in genere, motûs tantùm & actionis est defectio. Quòd si fortè tactus per se defecerit, quod tamen rarissimè contingit, *Anæsthesia*, (sive *sensus privatio*,) potiùs quàm *Paresis*, appellatur. Et si *Hippocrates crus, quod*

---

[h] Multa iis, quæ in hoc Capite leguntur, similia habet *Aëtius*, (L. 6, c. 8.) ex *Archigene*, & *Posidonio*, deprompta. Illic etiam istorum Medicorum, in affectu hoc, curandi ratio legi potest, cui *Aretæi* Methodum conveniisse verisimile est: sed hujus de hâc re scripta perierunt. [i] *Aretæum* de *Gallis Cybeles* loqui, in Dni *Fabricii* Libro notatum est. *Furorem* hunc Ἐνθουσιασμὸν appellat *Galenus*. (Def. Med.) [k] Hippoc. Aph. 42, § 2.

in

in directum jacet, Apoplectum[1] dicit, per hanc vocem, id emortuum esse, & inutile, & insanabile significat; quod enim in toto corpore vehemens *Apoplexia* est, idem *Paraplegiam* esse in crure denotat. *Paresis* autem vesicæ propria est, cùm urina, contra voluntatem, vel supprimitur, vel effluit. At palpebrarum, & malarum, quique in maxillis sunt, musculorum, & menti in alterutram partem diductio, si per nervorum contractiones ista pervertantur, *Canina* dicitur *Convulsio*. Genuum verò resolutionem, sensûsque brevem stupefactionem, & exanimationem, & lapsum, *Lipothymiam*, (sive *Animæ defectionem*,) nominamus.

Paresis.

Canina Convulsio.

Lipothymia.

Resolvuntur itaque membra, modò sigillatim, ut supercilium per se, aut digitus: aut etiam his majora, sicut manus, vel crus; modò plura simul. Et aliàs dextra tantùm, aut sinistra, aut aliqua seorsim membra, aut ea simul omnia, idque ex integro, vel leviùs, idem patiuntur; quod non in iis solùm obtinet, quæ a se invicem distant, & eodem nomine vocantur, & comparia sunt, ut oculis, manibus, & cruribus: sed in illis etiam, quæ continua sunt, ut in dimidiâ parte nasi, itemque in linguâ, usque ad limites, qui hanc in æquas portiones dividunt, & in alterâ tonsillarum, & in dimidio faucium, ac gulæ. Ego sanè stomachum etiam, & intestina, & vesicam, & rectum intestinum, usque ad ejus principium, eodem modo interdum affici existimo; at hæ partes, quæ intra corpus resolvuntur, latent & conspectum effugiunt. Dimidiatæ quoque sunt istarum partium actiones; quam ob causam membra tantùm dimidia vitiari arbitror, & in duas portiones a morbo dividi. Hæc utique res argumento est, dextras partes a sinistris, facultate naturali, & morbi in eas Crisi, differre; æqualis enim est causa inhæresçens: communes etiam primæ morbi occasiones, sive frigus fuerit, sive cruditas; ambæ tamen partes vitio non sunt æquè opportunæ; natura autem ex æquo valens est, ubi subjecta, in quæ agit, æqualis sunt potentiæ: ubi verò inæqualia sunt, fieri non potest, ut idem hæc in utrisque efficiat. Cæterùm si infra caput principium aliquod afficiatur, uti medullæ spinalis membrana, partes, quæ eodem nomine vocantur, & etiam continuæ sunt, resolvuntur; dextræ, si nervi dextri læsi fuerint: si sinistri, lævæ. At si mali principium sit in capite, nervis affectis dextris, sinistræ resolvuntur partes: lævis itidem patientibus, dextræ. Hujus rei causa est, quòd nervorum situs juxta originem invertitur; etenim dextri non in directum ad dextras partes, usque ad finem, pertingunt: sed utrique, origini suæ inserti, continuò se invicem transeunt in figuram literæ Græcæ X, ad oppositam partem tendentes. Utque in summâ dicam, sive totum simul corpus, sive aliqua membra, vel ab alterutrâ, vel ab utrâque parte resolvuntur, nervi interdum, qui a capite oriuntur, laborant, qui, ut paucis dicam, sensu facilè privantur, sed, per se ipsos, motum haud ita facilè amittunt: iidem, si per consensum, ab his qui motui inserviunt,

Quomodo partes quæque resolvantur.

[1] Epidem. L. 3.

aliquid vitii contraxerint, motûs quoque paululum deperdunt : aliquid enim motûs, quanquam haud ita multum, naturaliter habent per ſe. Interdum verò læduntur nervi, qui ex aliis muſculis exeuntes in aliis terminantur : & hi ſunt, qui præcipuam motûs partem continent, eumque capitis nervis impertiunt ; ab iſtis enim plurimum motûs hi derivant, licèt per ſe habeant paululum ; iſti igitur motûs defectionem præcipuè patiuntur : rarò autem, aut, ut ego arbitror, nunquam, per ſe ſenſum amittunt. Et ſi fortè faſciculus quiſpiam nervorum, qui ex oſſe quovis proficiſcentes in alio finiuntur, vel exſolutus fuerit, vel diſruptus, impotentes fiunt & trahuntur partes, ſenſu tamen non privantur.

Paraplegiæ Species.

Porrò hæ ſunt *Paraplegiæ* ſpecies. Nonnunquam artus cum extentione reſolvuntur, neque flecti rurſus poſſunt : in quo caſu, membra prælonga apparent. Interdum cavi fiunt, neque in longitudinem extendi queunt : & ſiquis eos, ceu ligna adaptans & radens, violenter extendere conetur, breviora, quàm in naturali ſtatu, videntur. Has ambas ſpecies patitur *Oculi Pupilla :* nam & in magnam amplitudinem diffunditur, quem affectum Πλατυκορίαν, (ſive *Pupillæ amplificationem*,) & Μυδρίασιν etiam dicimus ; & in anguſtum contrahitur, quod vitium *Phthiſin* ego appello. Reſolvitur etiam *Veſica*, ut munia ſua nequeat exequi : idque vel cum extentione, ubi præ impotentiâ urinam effundit ; aut in ſeipſam convolvitur, neque, cùm plena eſt, urinæ quicquam poteſt excernere.

Pupillæ Paraplegia.

Veſicæ Paraplegia.

Pareſis Cauſæ, & quinam huic, & quando, obnoxii ſint.

Pareſis cauſæ primæ ſunt ſex ; vulnus, ictus, frigus, cruditas, venus, vinolentia : & præter hæc, vehementes animi perturbationes, ut conſternatio, timor, ac mentis dejectio, & in pueris etiam terror ; quibuſdam nervos reſolvit inopinatum atque ingens gaudium, & inexplebilis uſque ad mortem riſus. Sed hæ quidem cauſæ ſunt primæ : ultima verò & præcipua cauſa eſt, innati caloris refrigeratio, quando is aut ab humiditate, aut a ſiccitate læditur ; ab hâc verò causâ, minùs, quàm ab illis, ſanabile vitium eſt ; ex vulnere etiam, & nervi diſciſſione, mortiferum eſt. Quod ad ætates pertinet, ſenes morbo hoc facillimè tentantur, & vix ſaneſcunt ; pueri ad ſalutem facilè perducuntur. Ex tempeſtatibus, eundem hyems præcipuè, deinde ver, poſtea autumnus, æſtas minimè parit. Habitus huic opportuni ſunt, naturâ craſſi, humidi, deſides, & voluptatibus, brutorum more, dediti.

Signa.

Affectus itaque, cùm jam hominem occupaverint, evidentes ſunt, ex motûs privatione, & ex nullo frigoris, aut caloris, aut vellicationis, punctioniſve, aut alîus cujuſvis tractationis ſenſu. Rarò fit, ut extremæ partes homini doleant ; ſed ad ſanitatem reſtituendam doloris vacatio æquè commoda eſt. Repentè mala hæc invadunt ; at ſiquando longiora etiam habeant initia, gravitas fit, & motûs difficultas, & torpor : modò frigoris ſenſus, modò ingens calor : ſomnus parvus, inſomnia turbulentiora ; ubi illico reſolvuntur.

Caninæ Convulſionis Signa.

At, in *Canina Convulſione*, non frequenter admodum contrahuntur omnes vultûs partes, ſed dextræ ad ſiniſtras, & ſiniſtræ ad dextras tranſeunt :

ſeunt : in quo caſu, mentum huc vel illuc multùm diſtorquetur, tanquam de ſede ſuâ mota foret maxilla ; ſiquidem his interdum luxatus eſt articulus, cùm latè hiantes mentum in oppoſitam partem diſtraherent. Oculus læſæ malæ pervertitur, & cum palpebrâ inferiore palpitat : ſuperior etiam palpitat, modò cum oculo, modò ſine hoc. Diducuntur quoque labia a ſe invicem : & interdum ambo collabentia balbutiunt : & aliis arctè comprimuntur, ſimulque adducta ſolitum cum ſtrepitu ſputum expellunt. Convellitur etiam lingua, quippe quæ & ipſa ex muſculis nerviſque conſiſtat, & ad palatum ſecundùm latitudinem tota ejus continuitas repentè ſubſilit, ſonumque concuſſionis reddit. Convellitur etiam columella, & ſi os interiùs committatur, fit inopinatus fragor : at ſi id dehiſcat, columellam, nunc ſecundùm latitudinem palato adhæreſcentem, nunc cum vi, ac celeritate, ac ſonitu reſilientem, inſtar oſtrei, intueberis. Cæterùm *Caninis Convulſionibus* fraus ineſt quædam ; ſiquidem inſpicienti ſanæ partes videntur laborare : etenim ob tenſionem, & colorem, & oculi amplitudinem, quod ſanum eſt offenſam pati creditur. Sed error deprehenditur & ex riſu, & ex locutione, & ex commiſſione partium ; nam, quæ læſa ſunt, omnia cum ſonitu convelluntur : labium neque in ridendo, neque in loquendo, dimovetur : palpebra non volubilis eſt : oculus riget : in tactu omnis abeſt ſenſus ; integræ verò partes & loquuntur, & connivent, & ſentiunt, & rident [m].

DE PHTHISI.

CAP. VIII.

Phthiſis definitio.

SI ex *Abſceſſu* in *Pulmone*, vel ex diuturnâ *Tuſſi*, vel ex *Rejectione Sanguinis*, intus oriatur pus, idque per tuſſim homo exſcreet, *Pye*, & *Phthiſis*, morbus dicitur. At ſi pectus, aut coſta ſuppuret, & per pulmones exeat pus, *Empye* vocatur. Quòd ſi poſt hæc *Pulmo*, tranſitu puris eroſus, *Abſceſſum* habeat, non jam *Empye* appellatur, ſed *Phthoes* nomen ſibi adſciſcit.

Signa.

Adeſt autem in *Phthiſi* aſſidua febricula, interdiu quidem latens ob ſudorem refrigerationemque corporis, minimè tamen deſinens ; etenim *Phthoes* proprium & peculiare ſignum eſt, ut circa noctem reſuſcitetur

[m] Aliqua, de *Paralyſi*, ex *Archigene*, habentur apud *Aëtium* ; (L. 6, c. 28.) ſed pauca de ejus *Signis* : plura de *Curatione*. Cæterum Caput illud, in quo medendæ *Paralyſis* rationem expoſuit *Aretæus*, ad nos non pervenit.

atque

ätque emicet calor, rurſuſque per diem in viſceribus deliteſcat : illam autem detegit ægrotantium moleſtia, & imbecillitas, & colliquatio ; at ſi per diem febris e corpore decederet, quî fieri poſſet, quin æger & carnem tunc, & vires repararet ſuas, & quiete aliquâ levaretur? Etenim, in proceſſu morbi, omnia etiam augeſcunt mala ; pulſus parvus, obſcurus : vigilia : coloris languor : & alia quæcunque febricitantibus contingunt. Sputi ſpecies ſunt plurimæ ; id enim aut lividum eſt, aut atrum, aut coloris ſaturi, aut ex albo pallidoque, aut ex viridi alboque permixti : idem vel latum, vel rotundum eſt : durum ac glutinoſum, vel rarum atque diffluens : modò cum odore fœdo, modò ſine quovis ; omnia autem hæc ſunt puris ſpecies. Quicunque enim id vel aquâ, vel igne [n], explorant, mihi quidem *Phthoen* minimè videntur cognoſcere : ſiquidem non modò horum quæ exſpuuntur, verùm etiam ipſius ægrotantis aſpectus, certiores, quàm alius quivis ſenſus, morbi præbet notas ; nam ſi vel de plebe quiſpiam hominem videat, pallidum, imbecillem, extuſſientem, conſumtum, hunc verâ *Phthoe* laborare ſtatim pronuntiat. Porrò, qui in pulmonibus quidem *Vlcus* non habent, longis autem febribus contabeſcunt, & frequenter, atque duriter, & imperfectè tuſſiunt, neque quicquam exſcreant, hos etiam *Phthiſicos* appellare conſuêrunt : & id ſanè non abſque causâ. Adeſt autem pectoris gravitas, (etenim infirmus pulmo eſt,) anxietas, moleſtia, cibi faſtidium : veſpere, algor : versùs auroram, rurſus fervor ; ſudor ſuperiorum partium uſque ad pectus ipſo calore gravior : ſputa per tuſſim egeſta, ut ſuprà propoſui, varia.

Sputi Species.

Phthiſici deſcriptio. Vox rauca eſt : cervix paululùm tortuoſa, gracilis, huc & illuc ægrè verſata, quaſi intenta ; digiti tenues, ſed craſſi ſunt articuli, in iiſque oſſa tantùm videntur ſupereſſe, quia caro jam extabuit : digitorum ungues adunci ; venter rugoſus atque latus, quia, præ macie, non jam, ut antè, carnis quaſi faſciâ continetur, neque rotunditatem ſervat ſuam ; quâ de causâ ungues etiam incurvantur : ſiquidem caro iſta, quæ in eorum ſummitatibus abundabat, iiſque, ut fulcimentum quoddam, ſuberat, jam quaſi durum quid & ſolidum efficitur ; unde & ipſorum unguium dolor eſt. Naſus acutus, atque tenuis : malæ cum rubore exſtant : oculi concavi, lucidi, micantes : vultus tumidus, palliduſque, aut lividus : tenuis malarum pars dentibus ita adhæreſcit, ut ridentium ſimiles ſint ; omnino cadaveroſi ſunt. In eundem modum cætera ſeſe habent ; ubique tenues, & carnis expertes : brachiorum nuſquam apparent muſculi : mammarum ne veſtigium quidem ſupereſt, & papillæ tantùm in conſpectum ſeſe offerunt ; coſtas non modò perſpicuè dinumerare licet, verùm etiam, ubi deſinunt, intueri facile eſt : neque enim harum cum ſpinæ vertebris articulationes occuluntur, & earundem in os pectoris inſertiones patent ; coſtarum interſtitia cava ſunt in rhombi figu-

[n] Nam in aquâ poſitum, ſubſidet : in igne, graviter olebit. Prænot. Coac. & Cœl. Aurel. Morb. Chronic. L. 2, c. 14.

ram,

ram, ſecundùm oſſium circumferentiam : præcordia vacua, ſurſum reducta : abdomen, cum ilibus, ſpinæ cohæreſcit : articulos tibiæ, coxæque, & brachia conſpicuos & prominentes habent, & carne deſtituuntur : ſpina etiam, quæ in cavo erat antea, ſupra vertebras exſtat, muſculis jam utrinque conſumptis : totæ quoque ſcapulæ apparent, avis inſtar alarum, extenſæ. His alvus cita ſuperveniens mortifera eſt °; ſin ad ſanitatem ſpectent, ſigna pernicioſis contraria accedunt.

Phthiſi obnoxii.

Senes morbo huic aſſiduè obnoxii ſunt, & ex eo minimè evadunt ; juvenes autem, uſque ad ætatis florem, ex *Rejectione Sanguinis*, in *Phthiſim* decidunt, et poſſunt quidem, ſed non ſine difficultate, convaleſcere ; pueri, tuſſiculâ nonnunquam ad *Phthoen* uſque vexati, ad ſanitatem facilè revertuntur. Habitus in hoc vitium proclivis eſt iis, qui tenues ſunt, qui pectus, duarum more tabularum, compreſſum, qui ſcapulas, alarum inſtar, protentas, qui guttur habent prominens, qui coloris candidi, qui rari ſunt pectoris. Regiones frigidæ humidæque eidem opportunæ ſunt.

DE EMPYICIS, SIVE SUPPURATIS.

CAP. IX.

Empyi, & Apoſtématiæ.

QUIBUS hominibus, in cavis locis, vel e regione pectoris, vel infrà, ſub ſepto tranſverſo, *Abſceſſus* fiunt, ſi per os exit pus, *Empyi*, (ſive *Suppurati*,) vocantur ; at ſi per inferiora id dejicitur, *Apoſtematiæ* dicuntur. Ac intra pectus quidem, ex *Ulceribus*, vel in *Pulmone*, ſi *Phthiſim* excipit, vel in *Membrana coſtas ſuccingente*, vel in *Oſſe Pectoris*, vel infrà alibi, quà pulmo ſpinæ adhæreſcit, vel in aliâ quâvis *Pectoris* parte, ex his, inquam, omnibus, per pulmonem eſt puris excernendi via. Verùm ex *Ulceribus*, quæ in viſcere quovis, infra ſeptum tranſverſum, oriuntur, ut in *Jocinore*, *Liene*, ac *Renibus*, idem per veſicam fertur : in mulieribus etiam, per uterum. Cuidam ego *Abſceſſum* in inteſtino quoque *Colo*, ad dextram partem prope jecur, ſcalpello aperui ; multumque inde puris effuſum eſt, multum etiam, per renes & veſicam, ad plures dies profluxit, unde ad integritatem homo perductus eſt.

° Hippoc. Aph. 12, § 5.

Suppurationis Cauſæ. Cauſæ his omnibus communes ſunt, ictus, cruditas, frigus, & horum ſimilia. *Suppurationibus* autem in *Pectore* initium præbet longa *Tuſſis*, & *Pleuritis*, & *Peripneumonia*, & diuturna *Fluxio*, & ſæpe etiam acuti morbi materia, quæ in iſtorum viſcerum aliquod avertitur.

Species. At humor, modò iners & imbecillis, parti alicui incumbit: modò acer & mordax eſt, & mortiferam intus facit putredinem; ſiquidem puris diverſæ ſunt ſpecies, de quibus mox dicemus. Sed res profectò mira eſt, quòd ab exili tenuique *Membrana*, eâ ſcilicet, *quæ coſtas ſuccingit*, quæque nullam omnino craſſitudinem habet, tanta puris exeat vis; etenim in multis magnam ejus collectam eſſe copiam deprehendimus. Hujus rei cauſa eſt inflammatio, abundantiâ ſanguinis excitata, unde incraſſeſcit membrana; verùm ex multo ſanguine multum in medio pus contrahitur. Quòd ſi *Abſceſſus* intrò tendat, coſtarum oſſa ſuam propriam ſedem obtinent, ſed *Phthiſis* altera ſpecies, ſuperiùs a nobis memorata, ſecundùm naturam evenit. At ſi in exteriorem partem feratur, oſſa disjungit: ſiquidem inter aliquas ex mediis coſtis *Abſceſſus* vertex aſſurgit, & eas hinc atque illinc diſpellit.

Signa. Signa omnibus quædam ſunt communia: quædam ſingulis propria; gravitas, vel dolor, nota eſt communis; (nam pulmo doloris expers eſt;) febres etiam obſcuræ: horrores circa veſperam: ſudores in remiſſionibus: vigiliæ: tumores in extremis pedibus, manuumque digitis, qui aliter aliterque deſinunt, atque rurſus aſſurgunt [P]: moleſtia: cibi faſtidium: totius corporis macies. Si morbus jam in vetuſtatem incidat, habitus *Phthiſicus* efficitur; neque enim natura jam officio ſuo defungitur, non aſſueta reſtat jam concoctio, non corporis habitus: color tenebricoſus eſt. Spiritus cunctis quidem gravis, iis verò gravior, quibus in ſuperiore ventre malum eſt: accedit etiam tuſſis, quamdiu inflammatio urget, quo tempore dolores etiam, horroreſque increſcunt, & calor, & vigilia, & ſpirandi difficultas; pulſus parvus, tardus, imbecillis; mentis alienatio fit, pectoriſque diſtentio.

Puris Generatio, & exeundi Viæ. At ſi inflammatio jam in pus vertatur, vehementiſſimè urgent omnia; rejectio parva, licèt gravior ſit tuſſis; & ex intentione violentâ primò fertur pituita bile tincta, ſed ad nigritiem tendens, tanquam fuligine colorata; deinde cruenta quædam exeunt, & craſſa. At cùm *Abſceſſus* inſtat ruptio, profunda quædam & carnoſa educuntur. Cùmque jam diſrumpitur, ſuffocationis periculum eſt, ſi multum ſimul effundatur pus; at ſi paulatim effluat, res in tuto eſt. Quòd ſi per inferiora pus tranſire velit, ſuperiores partes, ubi *Suppuratio* eſt, acutus dolor occupat: alvus liquida fit, & primò aquoſa cum pituitoſis dejicit, deinde cruenta quædam circumfluentia, & poſtea, cùm jam facta eſt ruptio, carnoſa: hæc inſequitur pus, vel per alvum, vel per urinam redditum; omnium autem optima eſt ad renes ac veſicam materiæ tranſlatio.

[P] Hippoc. Prænot.

At ſive ſuprà, ſive infrà, fertur, puris colores varii ſunt; idque pallidum, aut album, aut cinereum, aut lividum, aut nigrum eſt: & cum fœdo odore, vel ſine quovis: vel craſſiſſimum, aut mediocriter ſe habens: aut læve & æquale, aut aſperum & inæquale; quæque innatant, carnoſa ſunt, & ea rotunda, aut lata: quæ facilè poſſunt ablui, vel glutinoſa. Utque de pure in ſummâ dicam, quodcunque album, maturum, ſine odore, læve, & rotundum eſt, & celeriter extuſſitur, aut per inferiora exit, ſalutem [q] promittit; quod autem perpallidum eſt, biliоſum, inæquale, periculum ſubeſſe teſtatur: his verò longè perniciоſius eſt id, quod lividum, aut atrum eſt, quia putredinem hæc, & erodentia *Ulcera* denotant. Puris Species.

Præter iſta, habitum etiam hominis, quæque morbum comitantur, oportet attendere; nam ſi, poſt puris excretionem, bene ſe habeat æger, ſi febre vacet, quod concoctionis, & boni coloris, & cibi capiendi initium eſt, ſi facilè extuſſiat, ſi pulſus rectus, & vires firmæ ſint, extra periculum collocatur; at ſi febris ſuperveniat, & omnia in deterius vergant, relicta nulla ſpes eſt [r]. Oportet etiam *Locos*, in quibus *Suppurationes* fiunt, attendere. Nam ſi eæ in *Oſſe Pectoris* excitentur, tardè fit *Abſceſſus*: quia partes hæ tenues, carnis expertes, & cartilaginoſæ ſunt, quales magnam inflammationem non ſuſcipiunt, & abſque *Suppuratione* diu remanent: cartilagines enim frigidæ ſunt naturæ, & earum inflammationes innoxiæ; (habitûs autem colliquatio mala eſt;) quia *Suppuratio* brevi tempore inhæret. *Lienis* autem, & *Jecur*, & *Pulmo*, & *Septum tranſverſum*, citiùs abſcedunt, ſed periculosè ac lethaliter [s]. Signa ſalutis, ac mortis.

DE PULMONIS ABSCESSIBUS.

CAP. X.

QUICUNQUE *Peripneumonia* laborant, & pituitam intus habent, quæ non multùm diffunditur, mortem evadunt: ſed poſtquam morbi impetu liberati ſunt, *Suppurati* fiunt. Futuri autem, aut perfecti jam *Abſceſſus* ſigna, in *Suppuratis*, expoſuimus.

---

q Hippoc. Prænot. r Ibid. s Aliqua his, quæ in hoc Capite leguntur, ſimilia habet, ex *Archigene*, *Aëtius*; (L. 8, c. 74.) unde horum *Curatio* peti poteſt: nam *Aretæi* de hâc re ſcripta deſunt.

Is poſtquam fuerit perfectus, haud tantâ vi ac labore, ut rumpatur atque rejiciatur, hic eſt opus, quantâ in ſolidis corporis partibus : ſed pus facilè expellitur, quia faciliùs in raritate vaſorum, quàm in corporis habitu, fit diſtentio ; etenim rarus eſt pulmo, & foraminibus, inſtar ſpongiæ, plenus, neque humore læditur, ſed eum in vias magis magiſque latas uſque propellit, quoad ad aſperam tandem arteriam perduxerit ; circuitus autem liquori non difficiles ſunt, ſiquidem flexile, atque lubricum, pus eſt ; ad hæc, in reſpiratione, a ſpiritu ſurſum efflatur. Homines plerumque convaleſcunt, niſi fortè quiſpiam confertâ puris adductione ſuffocetur, cùm, propter hujus abundantiam, aërem aſpera recipere non poſſit arteria. Quidam longo ſpatio, *Phthiſicorum*, & *Suppuratorum* more, conſumuntur. Pus autem album eſt, ſpumans, ſalivæ mixtum : aliàs cinereum, aut ſubnigreſcens. Interdum, cùm exulceratio multa eſt, & profunditatem habet *Abſceſſus*, aſperæ arteriæ ramulus exſpuitur, cumque eo feruntur viſceris ipſius fragmenta. Rauci ſunt : breviter ſpirant : vocem emittunt gravem : pectora ipſorum dilatantur, neque tamen videntur ſatis lata, quia multus intrò continetur humor : oculorum nigra pars fulget, alba videtur albiſſima, & pinguis : malæ rubent : venæ in vultu gibbæ fiunt. In his res profectò mira eſt, quanto vires corporis habitum, quanto autem ipſas vires animi vigor exſuperet.

DE ASTHMATE, SIVE ANHELITU.

CAP. XI.

Aſthmatis Nomina.

SI a curſu, & exercitatione, aut alio quovis opere, ſpiritus ægrè trahitur, vocatur Ἆσθμα. Morbus quoque, quæ Ὀρθόπνοια, (ſive *Reſpiratio recta*,) dicitur, Ἆσθμα itidem nominatur ; in acceſſionibus enim, iſto quoque vitio laborantes ἀσθμαίνουσι, (id eſt, anhelant ;) Ὀρθόπνοιαν autem ideo dixerunt, quòd, erecto tantùm corpore, ſpiritum facilè adducant : nàm in decubitu ſtrangulantur ; propter extentionem igitur, quæ in ſpirando fit, Ὀρθόπνοια appellatur : erectus enim homo

ad

ad reſpirandum intenditur, & ſi fortè decubuerit, periculum ſtrangulationis ſubit [t].

Afficitur autem pulmo, & conſentiunt partes, quæ ei in ſpirando opitulantur, ut ſeptum tranſverſum, & pectus; at ſi tentetur cor, homo non diu ſupereſt; etenim in hoc loco poſitum eſt reſpirandi vivendique principium. Sedes.

Affectûs cauſa eſt, *Spiritus* refrigeratio & humiditas; ejuſdem materia, humor craſſus & glutinoſus. Huic mulieres magis patent, quàm viri: quia humidæ frigidæque ſunt; pueri his faciliùs liberantur, quia, dum increſcunt, iis natura potenter calorem auget; viri, quanquam hoc non ita facilè implicentur, citiùs tamen intereunt. Iſtis autem retardatur exitium, quibus vel ex labore, aut lanarum obvolutione, incaleſcit pulmo, & ſuccenditur: ſicut his, qui in conficiendo calce operam inſumunt, & æraríis, ferrariiſque fabris, iiſque, qui in balneis ignem accendunt. Unde, & quibus contingat.

Adventantis morbi notæ ſunt, gravitas pectoris: ad aſſuetum opus, & ad quodvis etiam negotium, tarditas: anhelitus in curſu, aut in itinere acclivi; raucitate, ac tuſſiculâ infeſtantur: flatus in præcordiis, & præter rationem ructus: vigiliæ: noctu calor quidam tenuis, & obſcurus: nares acutæ, ad recipiendumque ſpiritum paratæ. Principium.

At ſi increſcat vitium, malæ rubent: oculi, velut in ſtrangulatis, prominent: inter vigilandum, ſed longè magis in ſomno, ſtridor: humida, & ſine ſono, vox: multi frigidique aëris deſiderium: ſub dio morari cupiunt, cùm in domo ſpiritus nequeat his ſufficere: recti ſtantes ſpirant, quaſi univerſum aërem trahere vellent atque aſſugere: propter gravitatem aëris, os etiam aperiunt, ut plus ita intrò adducant; vultus, præter malas, quæ rubent, pallidus: ſudor circa frontem, atque jugula: tuſſis aſſidua, violenta: rejectio pauca, tenuis, frigida, quaſi ſpumæ quædam effloreſcentia: ex inflatione *Spiritus*, collum intumeſcit: præcordia ſurſum reducta: pulſus parvus, creber, compreſſus: crura exilia. Et ſi hæc vehementiſſimè premant, interdum homo, *Epilepticorum* more, ſuffocatus interimitur. Incrementum.

Sin ad ſalutem morbus inclinet, tuſſis minor, rariorque eſt: ſputa plura purulenta, & humidiora rejiciuntur: alvus aquoſis multis dejectionibus perturbatur: urinæ copia profluit, licèt in eâ nondum quicquam ſubſidat: vox altior: ſomni ſatis: præcordiorum remiſſio; in morbi levatione, dolor interdum ad ſcapulas procedit; anhelitus rarus, lævis, cum aliquo tamen ſtridore. Ita mortem effugiunt; ſed in morbi remiſſionibus, licèt obambulare valeant, mali tamen notas præ ſe ferunt. Salutis Signa.

[t] Ex hoc Capite quædam deſumpſiſſe videtur *Aëtius*: (L. 8, c. 63.) nullius allato nomine; ex quo loco etiam *Archigenis*, in curando *Aſthmate*, ratio petenda eſt, quia *Aretæi*, de hâc re, ſcripta interciderunt.

DE PNEUMODE AFFECTIS.

Cap. XII.

Pneumodes Asthmati simile.

ASTHMATIS ſpecies malum id eſt, quod Πνευμώδες appellatur: & ex pulmone vitium, ſicut in *Aſthmate*, proficiſcitur. Communes etiam utriuſque notæ ſunt, paululum tamen ineſt inter hæc diſcriminis: ſed in utroque adeſt ſpirandi difficultas, & tuſſis, & calor, & vigilia, & cibi faſtidium, & totius corporis extenuatio. Porrò turpe vitium eſt, & in longinquum protrahitur, non tamen ultra unius anni ſpatium; nam ſi autumno inceperit, æger vere, aut æſtate decedit: ſi per hyemem, is autumno inſequente conſumitur. Senes morbo hoc aliquando facilè corripiuntur, eoque leviter admodum tentati inhorreſcunt, quibus, non niſi morte, relevari poteſt dolor. Omnibus ſpiritus pene ex toto intercluditur: pulſus parvus, creber, obſcurus: quæ in

Horum differentia.

Aſthmate pariter contingunt. Illud autem intereſt, quòd hi, tanquam aliquid extruſuri, tuſſiunt, ſed cum irrito labore, quia nihil emoliuntur; aut ſiquid fortè a pulmone per vim abrumpatur, id parvum, album, rotundum, grandinique ſimile eſt. Pectus his latius eſt, at ſine diſtortione, & Ulcere. Ac ſi pulmo non ſuppuret, humoribus tamen quaſi concretis inferciatur, acceſſionum intervalla longiora ſunt. Quidam ſubitò ſuffocantur, priuſquam vitium quodvis in univerſum corpus tranſierit. Aliis in *Hydropem circa ilia*, aut in iſtum, qui *Anaſarca* dicitur, affectus deſinit.

DE JECORIS AFFECTIBUS.

Cap. XIII.

Jecoris officium.

JECUR Lieni, quoad horum generationem, æquilibre eſt; dextram enim lævamque partem hæc viſcera occupant, numero naturaliter æqualia: ſed facultate, tam in ſalute, quàm in morbis, imparia; in ſanitate, quia *Jecur poteſtatem in alimentum habet*: id enim viſcus

quaſi

quaſi *Venarum radicatio* eſt ; quinetiam in morbis, ad inferendam mortem, cauſas multo valentiores continet. Quanto igitur magis ad ſanitatem prodeſt Jecur, tanto magis in morbis officit ; etenim citiùs, violentiùſque inflammatur : & frequentiùs, atque perniciosiùs *abſcedit :* & in *Scirrho*, magis celeriter, ac dolenter, quàm Lienis, interimit. Cæterùm de iſtius inflammatione, in Acutis Affectibus, ſuprà diximus.

Idem ſi in pus vertatur, acutus dolor ad jugulum uſque & extremum humerum procedit ; ſiquidem ſeptum tranſverſum, per quod ſuſpenditur, pondere ſuo deorſum trahit : Diaphragma verò membranam coſtas ſuccingentem, quoniam id huic adnectitur, degravat : membrana autem ad jugulum & ad ſummum uſque humerorum protenditur, & has partes ſecum ad inferiora convellit. Inter ſuppurandum, fervor adeſt acer, cum horroribus : tuſſis ſicca, non admodum crebra : coloris ſunt herbidi, ſed, ſi ſaturatè *Icterici* fuerint, ſpecie albidi ; ſomni viſorum non admodum expertes ; mente omnino conſtant, niſi ſi fortè ex temporariâ aliquâ causâ repentinum ingruat delirium, ubi ad ſe illico revertuntur. Tumor ſub mammis coſtiſve aſſurgit, quem in *Peritonæo* eſſe multi falsò opinantur. Verùm ſi ſubter coſtas *Nothas* tumor exſter, Jecur, dolore preſſum, intumeſcit, quia humore plenum eſt. At ſi non ſub oſſe hæc maneant, membranæ tumentis ſignum eſt ; & ejus quidem circumſcriptio ac termini patent : nam impreſsâ manu, poſtquam fibrarum, in quas Jecur dividitur, ambitum exceſſerit, ea in vacuum abdomen deſcendit ; *Peritonæi* autem interminata eſt durities, & extremitatis ejus proceſſus viſum effugit. Si *Abſceſſus* intrò feratur, Medico longè præſtat Natura, quæ pus, aut ad inteſtina, aut ad veſicam, derivat ; harum via iſta longè tutiſſima eſt, quæ per veſicam fit. At ſi extrà procedat, inciſione non uti periculoſum eſt : nam, hâc omiſsâ, Jecur a pure corroditur, morſque non longè abeſt. Et ſi incìdere velis, metus eſt, ne hominem profuſio ſanguinis ſtatim rapiat, quæ in Jecore coërceri nequit. Siquando igitur ad inciſionem venire neceſſe habeas, ferramentum igne candens uſque ad pus demittito ; id enim & inciſionis, & uſtionis, partes ſimul explet. Et, ſi æger evadit, pus effluet, album [u], maturum, æquale, inodorum, perquam craſſum ; his febres, & cætera minuuntur mala, ita ut ex toto facilè redeat integritas. At ſi in inteſtina pus effunditur, alvus aquoſa primò dejicit : poſtea humorem, quaſi in eo caro lota fuerit : deinde his ſimilia, quæ, in *Torminibus* cum inteſtinorum exulceratione, prodeunt ; interdum ſanguis concretus exit, cum grumis ; fertur etiam bilis flava, colore ſaturo, vel porracea, & poſtremò, prope mortem, atra.

Suppurati Signa.

Liberationis, & Mortis Signa.

Sed ſi *Ulcus* abſque *Suppuratione* permanſerit, venter quædam odoris mali, quaſi putrida, excernit : cibus, propter ventriculi atque inteſti-

Ulcus ſine Suppuratione.

[u] Hippoc. Aph. 44. § 7. & Prænot.

norum

hortum imbecillitatem, crudus tranſmittitur ; neque enim Jecur, cùm in malo ſtatu ſit, hunc rurſus concoquit. Hos fervor acris infeſtat, iiſque omnia in pejus vertuntur : carnis colliquatio eſt : pulſus exiguus : ſpirandi difficultas : neque ita multo pòſt e vitâ decedunt. Quibuſdam *Dyſenteria*, & *Ulcus* ſaneſcunt, morbus tamen in *Hydropem* tranſit. At ſi remittantur omnia, & pus ex alvo, candidum, læve, æquale, odoris expers, profluat, cibique concoquantur, de homine bona ſpes eſt. Atqui optimum eſt, ut per urinam morbus judicetur : & per hanc viam ſecuriſſimè, minimâque cum offensâ, exit pus.

Jecoris Scirrhus. Cæterùm ſi, ex *Inflammatione*, Jecur non ſuppuret, febris quidem non deſinit, tumorque durus ſubſidens in *Scirrhum* confirmatur ; ſub quo dolor adeſt, ſed is non continuus, cùmque adſit, iners quodammodo ſentitur : calor etiam tenuis : cibi faſtidium : in amaris deguſtandis voluptas, dulcium ſenſus injucundus : horroribus corripiuntur : ſubalbidi, virentes ſunt : lumbi illis, pedeſque intumeſcunt : facies rugoſa : alvus admodum ſicca, vel dejectiones creberrimæ ; ſumma quippe malorum omnium, *Hydrops* ſupervenit.

Hydrops. In *Hydrope*, ſi urina multa & craſſa prorumpat, multumque in eâ quaſi limi ſubſideat, morbum hoc modo effluxurum eſſe ſubeſt ſpes ; eadem ſi tenuis ſit, & pauca, neque in eâ quicquam deſederit, id cum *Hydrope* in exitium conſpirat. Quòd ſi natura ad antiquum habitum revertatur, & materia multa, craſſa, aquoſa, in ventrem confluat, ita quoque *Hydrops* ſanari poteſt [x]. Verùm id auxilii genus cum periculo tentatur ; nam poſt confertas evacuationes, ultimamque virium dejectionem, ægri præ imbecillitate, quemadmodum in profluvio ſanguinis uſu venit, aliquando interierunt. Affectum tutiùs ſolvit ſudor, ſi is copiosè effundatur ; nam in *Hydropicis* non ita multùm humeſcit cutis. Morborum Jocinoris hic eſto finis.

Unde, & quinam Jecore laborent. Si Jecur ſuppuret, * * * juvenes, aliique uſque ad conſtantem ætatem : minùs fœminæ. Cauſæ ſunt, imbecillitas, & valetudo longa, præſertim poſt *Dyſenteriam*, & Ξυντήξιας (id eſt, Tabes :) ſiquidem etiam iſtos Ξυντηκτικοὺς (id eſt, Tabefactos) appellârunt, qui poſt *Ulcera Jocinoris* extenuati interierint [y].

---

[x] Hippoc. Aph. 14, § 6. [y] Idem, & alia multa iis, quæ in hoc Capite continentur, ſimilia habet *Archigenes*, apud *Aëtium* (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4 & 5.

DE LIENIS AFFECTIBUS.

Cap. XIV.

LIENI familiaris longus eſt affectus, qui *Scirrhus* dicitur; ſed viſcus hoc non ita facilè *ſuppurat*. In *Scirrho*, ſubeſt dolor non aſper, tumor autem ingens; ipſius Lienis ſuperficie major: ſiquidem Lienis in dextrâ parte viſus eſt, ita intumeſcens, ut totum, uſque ad Jecur, intervallum occupaverit. Quæ res multos decepit, qui hunc non Lienis, ſed membranæ affectum eſſe crediderunt; etenim *Peritonæum* inflammari exiſtimabant. Cæterùm in *Scirrho*, Lienis hujuſmodi plerumque eſt: durus ac renitens, tanquam lapis; ſub quo ingens premit moleſtia. Scirrhus.

Quòd ſi *ſuppuret* etiam, mollior eſt, & in vertice, quà pus naſcitur, tactui cedit: ſed illìc, ubi puris expers eſt, reſiſtit. Nonnunquam Lienis totus in ventre ſuſpenditur, & huc illucve impulſus recedit, quamdiu parvus remanſerit, & fluctuandi ſpatium habuerit. Nauſea & anxietas tum maximè premunt, cùm inſtat ruptio. Suppuratio.

Incrementi notæ ſunt, febres, dolores, horroreſque: etenim hi plerumque comitantur; interdum tamen paululùm incaleſcunt, horribuſque ac doloribus vacant; quæ cauſa eſt, cur *Abſceſſus* in *Liene* notitiam aliquando effugiat: quia viſcus rarum eſt, &, etiam in ſanitate, ſenſûs expers. Tumidi ſunt: aquâ inter cutem referti: coloris ex atro viridique permixti; inquieti: ſpiritus ægrè trahitur, quaſi pondere quodam opprimeretur pectus; malum enim perquam noxium eſt. Venter uſque ad ſummum *Spiritu* repletur craſſo, nebuloſoque, & ad ſpeciem humido, cùm revera adhuc non ſit humidus; magna tuſſiendi cupiditas, ſed pauca tantùm & ſicca extundunt. Alvus ſiquid infrà reddit, id aquoſum eſt, & primò malis aliquid demit: poſtea, ſi largiùs profluxerit, hominem extenuat quidem, ſed nihilominus juvat. Incrementum.

Quòd ſi rumpatur jam *Abſceſſus*, pus utique purum, & concoctum non exit: ſed ſubalbidum, & cinereum, & quandoque fæculentum, aut livens. Et ſi *Vomica* profundior fuerit, niger quidam fertur humor, & aliquid unà ex conſumpti Lienis ſucco exprimitur; quibuſdam etiam integræ viſceris partes exeunt: ſiquidem Lienis eſt naturæ diſſolubilis. At ſi *Ulcus* non ſaneſcit, ſed in longinquum tempus extrahitur, cibum faſtidiunt: malo ſunt corporis habitu: tumidi: aſpectu fœdi: crebra Abſceſſûs Ruptio.

per universum corpus, ac præsertim in cruribus, oriuntur Ulcera, rotunda, livida, cava, sordida, sanatu difficilia ; atque ita consumpti intereunt.

Tumor durus. At in exiguo *Tumore* cum duritiâ & renixu, abest dolor : quo fit, ut hi vitam longiùs producant ; sed si ab affectu superentur, necessariò *Hydrops*, aut *Phthisis*, & corporis tabes supervenit : quo mortis modo e vitâ decedunt.

Unde, ubi, & quos hæc invadant. Pueri, & adolescentes, morbis his faciliùs implicantur, & faciliùs liberari possunt ; senes non ita sæpe corripiuntur, sed affecti nequaquam convalescunt ; seniores etiam nonnulli, sine mali notitiâ, *vitio Lienis* sunt absumti : nam ex parvo *Tumore*, hi feruntur in exitium. Hos affectus morbus infert longus, tabificus : & adolescentibus præsertim otium, cùm, post certamina, multasque exercitationes, corpus desidiæ tradiderint. Iisdem opportuna sunt loca palustria : aquæ crassæ, salsæ, virosæ. Ex tempestatibus, autumnus gravis.

DE ICTERO, SIVE MORBO REGIO.

Cap. XV.

SI bilis coloris flavi, ovi vitello similis, vel crocei, vel ex atro viridique permixti, per omne corpus, ex aliquo viscere, diffundatur, morbus vocatur *Ictterus*. Is, in Acutis Affectibus, cum periculo fit ; etenim non modò, cùm ante septimum diem [z] ortus fuerit, mortem solet inferre, sed etiam post hunc superveniens plurimos interemit : quod tamen rarò evenit, si febrem iste perfectè judicaverit ; verùm ipse non ita facilè discutitur.

Ictterus ex Jecore. Contrahitur autem non ex Jocinoris tantùm, ut quibusdam Medicis videtur, sed ex Ventriculi quoque, & Lienis, & Renum, Colique intestini vitio. Porrò, in *Jocinore*, ita fit ; si Jecur *Inflammatione*, aut *Scirrho* laboret, cibusque non rite in eo conficiatur, is in Jecore bilem creat, quæ per vesicam, in hoc viscere sitam, secernitur. At si viæ, quæ bilem in intestina deferunt, vel *inflammatione*, vel *Scirrho* obstru-

---

[z] Hippoc. Aph. 62, § 4.

antur,

antur, & iſta exundet veſica, bilis retrò fluit : itaque ſanguini commiſcetur, qui, per omne corpus dimanans, bilem quoque in omnia membra ſecum trahit ; inde corporis ſpecies bile tingitur : ſtercus autem album eſt, argillæque ſimile, neque bilis colore tinctum, quoniam humoris iſtius affluxu caret : unde alvus etiam ſicca eſt, quia bile neque madeſcit, neque ſtimulatur ; color eſt ex ſpecie albidâ.

Quòd ſi a *Liene* oriatur *Ictерus*, color eſt ex atro viridique permixtus ; nam iſtius viſceris alimentum nigrum eſt, quia ſanguinem atrum quaſi deterget, ejuſque ſordes Lienis, cùm afficitur, neque ſuſcipit, neque elaborat : eæ verò cum ſanguine ubique diducuntur ; quamobrem, in *Ictero* a *Liene*, color eſt, qualem eſſe ſuprà diximus : aſſueta quoque ſtercora magis nigreſcunt, quoniam id alimenti, quod abundat in Liene, tanquam recrementum, per has vias expellitur. Ex Liene.

Fit etiam ex *Colo*, & *Ventre Ictерus*, ſi in utroque vitiata ſit concoctio : nam & in Colo hæc efficitur, ab eoque ad Jecur deducitur alimentum ; itaque ſi aliunde cibum Jecur crudiorem ſuſceperit, proprium quidem opus conficit, alienum autem omittit : nam, in diffundendo ſanguine, eam partem, quæ a Colo inconfecta remanet, ubique diſtribuit ; at ea, quæ a Colo eſt, inconcoctio bilem facit. Ex Colo, & Ventre.

Ita ex alio quovis viſcere oriri poteſt *Ictерus* ; non ex iis tantùm, quæ alimentum ad Jecur mittunt : ſed ex illis etiam, quæ id a Jecore recipiunt. Neque enim alimentum, per canales tantùm ſenſibus expoſitos, ſed vel multo majorem ejus partem univerſo corpori, Natura per vapores ſubminiſtrat, qui ab omni in omnem partem facilè tranſeunt, a Naturâ, etiam per ſolida atque denſa, diducti ; itaque vapores hi bile inficiuntur, & cuicunque parti inſederint, eam colore ſuo tingunt. Cùm laborat *Colon*, excretio non eſt albida : quia Jecur neque in creandâ bile noxam patitur, eique in inteſtina patentem habet exitum. Ex aliis partibus.

Valentiſſimus etiam eſt, ad gignendum *Ictерum*, *totius corporis habitus* : quia jam in toto homine ſubeſt cauſa. Id autem hujuſmodi eſt ; ubique ineſt calor, concoctioni inſerviens : ubique humorum procreatio, ac ſecretio, aliorum quidem alia, ſed ſingulis quædam propria ; in carne, ſudoris : in oculis, lachrymarum : in articulis, naribuſque, muci : in auribus, ceruminis. Itaque ſi, in ſingulis his operibus, quaſi delaſſetur calor, ipſe in acre quoddam atque igneum immutatur, humoreſque omnes in bilem abeunt ; ignis enim id, in quod operatur, amarum reddit, ac bile tingit. Et ſi in ſanguine cruditas fuerit, is bilis ſpeciem refert, & in omne corpus, nutrimenti loco, diffunditur ; quapropter ubique bilis conſpicitur. Acerbum ſanè malum ; color ſpecie horridus, qui in iſtis apparet aureus ; neque enim, quod in lapide pulchrum eſt, id etiam hominem decuerit. Mihi verò nomen *Ictери* ſupervacaneum videtur exponere : excepto, quòd in animalibus terreſtribus & quadrupedibus, quæ Ἰκτῖδες (id eſt, Viverræ) appellantur, oculi hujuſmodi colore tincti ſint. Ex habitu Corporis. Ictери nomen.

Species

Ictheri ſpecies: & earum cauſæ.

Species autem mali ſunt duæ. Color enim aut in flavum, atque croceum, ejus generis, quod ex albo viridique conſtat: aut in lividum, atrumque convertitur. Ejus rei cauſa eſt bilis ſpecies diverſæ; altera flava, tenuis, perſpicua, tenuioris generis, quàm illa, quæ ad lividum atrumque ſpectat, & colore ſaturo, tanquam crocus, aut vitellus ovi, quæ ad eandem ſpeciem refertur; altera nigrior eſt, porri, aut iſatidis herbæ ſimilis, atra; inter hæc autem infinitæ ſunt colorum varietates, quæ a calore, & humoribus efficiuntur. Ejuſdem rei viſcera quoque cauſæ ſunt; ſi flavum ſit, ut Jecur: aut lividum, ut Lienis. Et ſi ex viſcere aliquo oriatur *Ictherus*, ut ex Jocinore, Jecoris apparent notæ: ſi ex Liene, ſigna Lieni propria: itemque in ſingulis aliis ſua prodeunt indicia; quæ niſi exſtent, morbus fit ex totius corporis habitu. Cutis etiam in albiſſimis oculorum partibus pellucida eſt, & in fronte, juxta tempora: in iiſque, qui naturâ albidi ſunt, ex levi *Ictero* magnus effloreſcit color.

Ictherus niger.

Cæterùm ii, quos *Ictherus* invaſit *niger*, colore inficiuntur ex atro viridique permixto: horroribus corripiuntur: imbecilles ſunt: ignaviæ cedunt: animo demiſſi: fœdos odores ſentiunt, & amarum habent guſtum: ſpiritum ægrè trahunt; venter his quaſi mordetur: dejectiones porraceæ, ſubnigræ, ſiccæ, vix expreſſæ: urina nigricante quodam colore ſaturata; cibum non concoquunt, & faſtidiunt: vigiliis premuntur: mente dejecti ſunt, & *Melancholici*.

Ictherus albus.

At in *Ictero albiori*, colore ſunt ex albo viridique mixto: animo hilariori: cibum ſumere piget, ſed, ubi ceperint, ſatis commodè eſitant, & meliùs, quàm priores, concoquunt: alba, ſicca, argillæ ſimilia, dejiciunt: urinam reddunt, flavam, pallidam, croci colore tinctam.

In utrâque ſpecie, totum corpus prurit: calor, in naribus, exiguus, ſed mordax; bilis enim partes vellicat. Amarorum guſtus non eſt amarus; quæ res profectò mira eſt, neque dulcis tamen: dulcium verò, amarus; etenim bilis, quæ, in ore, linguæ inſidet, guſtui priùs occurrens, quàm eſca, ſenſum iſtum decipit: eamque lingua imbibens, cibos non ſentit; porrò antea, per abſtinentiæ tempus, quieſcit bilis, neque lingua ſolitum guſtum ægrè fert: at ſi, cibis excitata, bilis effebuerit, iis hæc objecta linguam exſtimulare conſuevit; itaque ſi eſca ſit amara, amari etiam eſt ſenſus: ſi dulcis iſta, bilioſi fit guſtus, quia hanc bilis perceptio anticipat. Quare falluntur iſti, qui amara videri dulcia exiſtimant, cùm res ſecus ſe habeat; quoniam enim, cùm amarum quid in ore teneatur, amaritiem, propterea quòd huic, ex morbi naturâ, aſſueverint, non percipiunt, id dulceſcere arbitrantur: cùm, ex amaris dulcibuſque cibis, idem ſenſus excitetur; ciborum itaque fallentium velamentum quoddam eſt bilis.

Periculi differentia.

Affectus hic, ſi abſque viſceris cujuſvis inflammatione oriatur, plerumque ſine noxâ eſt, ſed diu inhæret; at ſi vetus etiam eſſe cœperit, & præterea viſcus aliquod inflammetur, in *Hydropem* ut plurimùm, &

Cache-

Cachexiam definit ; multi quoque ſine *Hydrope* conſumti intereunt.

Huic adoleſcentes, juveneſque opportuni ſunt, quibus minùs etiam officit ; eodem pueri neque infrequenter admodum, neque penitus ſecurè laborant. Ætates huic opportunæ.

DE CACHEXIA, SIVE MALO CORPORIS HABITU.

Cap. XVI.

OMNIBUS paritet affectibus originem præbet *Malus Corporis Habitus :* ſiquidem ex hoc morbi procreantur omnes. Sed & hic ipſe, quando corpus, ex malorum medicamentorum aſſumtione, magnâ materiæ quaſi lutulentæ copiâ vitiatur, citra quemvis alium affectum, protinus ab initio morbus fit per ſe. Et *Malus* quidem *Habitus*, ſaltem in levi gradu, omnibus affectibus communis eſt : & hunc ſymptomata multa comitantur, cui rei nomen ipſum ſigno eſt ; fitque extenuatio, aut pallor, aut tumor, aut aliud quid in corpore ad tempus permanens. *Cachexia* verò unius cujuſdam affectûs ingentis ſpecies eſt : idque ei nomen inditur. *Bonus* enim hominis ad omnia *Habitus*, & ad cibi concoctionem, ejuſque diſtributionem, (quod ſanguinem procreat,) & ad ſingula naturæ opera, reſpirationem reddit facilem, vires firmas, colorem vividum, & ſanitatem aſſuetam facit. At ſi natura imbecillis fuerit, utpote in vitioſos humores immutata, id mali genus *Cachexia* eſt. Cachexiæ definitio.

Morbus hic ſanationem ægrè recipit, & diutiſſimè inhæret ; ſiquidem longo quoque tempore procreatur, neque ex uno aliquo corporis vitio, neque in uno quovis viſcere generatur, ſed ex omnium rerum permutatione in deterius ; quocirca morbi, qui ab hoc enaſcuntnr, inſanabiles evadunt, ſive *Hydropes*, ſive *Phthiſes*, ſive *Tabes : Tabi* enim cum *Cachexiæ* cauſis quædam intercedit cognatio. Morbus iſte parva quædam eſt & continua *Dyſenteria* ; ſed quibuſdam affectus per intervalla revertitur : neque enim cibi cupiditas abeſt, ſed contrà multum aſſumunt : is autem crudus immutatuſque digeritur, quoniam alimenti confectio, ad Natura, & Cauſæ.

concoctionem neceſſaria, deſit. Cauſa morbi ſolet eſſe, vel *Hæmorrhoidum* profluvii ſuppreſſio, vel uſitatæ vomitionis deſuetudo, aut exercitationum omiſſio, aut ſudorum exſiccatio, aut ab ingentibus laboribus otium.

Signa. Quando enim horum ſingula, quæ aderant, non ampliùs revertuntur, tunc ſequitur corporis gravitas: pallor ſubinde rediens: alvus inflatur: oculi concavi: ſomni graves, torpidique. At hæc, ſi vago more invadant, morbi imbecillitatem ſignificant; ſin confirmata inhæreant, neque depelli poſſint, malum vehemens cenſendum eſt. Ægro ſtante, pedes illi tibiæque intumeſcunt: eodem decumbente, partes inclinatæ in tumorem aſſurgunt: & ſi decubitum immutaverit, tumor etiam in alium locum transfertur. Frigoris & humoris cum gravitate fit circuitus; nam ſi calor humorem evaporet, cùm ille non jam per corpus dimanet, hic rurſus influit. Multos utique cibos appetunt, & valde ſunt edaces; alimentum citiùs digeritur, quàm concoquitur, idque crudum & incoctum in corpus abit: nam ejus haud elaborata eſt confectio; neque verò idem, in univerſo corpore, a naturâ concoquitur: quia eadem eſt, in ventriculo, & in toto corpore, caloris imbecillitas; quapropter ſanguis, neque bonus, neque recti coloris, procreatur.

Status. Cùmque crudis corpus omne ſuccis jam refertum fuerit, & cibi cupiditas defierit, *Cachexia* ad ventriculum uſque eodem modo ſerpente, morbique conſiſtente jam incremento, tumidi, & imbecilles fiunt, & negotio cuivis averſiſſimi; alvus ſicca eſt, & ſtercora plerumque, ſine bile, albida, aſpera, & cruda dejicit. Corpus aridum eſt, ſudoris expers, pruriginoſum: ſomnus neutiquam firmus accedit, ſed ubi decubuerint, dormiturium: ſpiritum lentè trahunt: pulſus obſcurus, debilis, creber, &, poſt levem quamlibet actionem, creberrimus: ubi reſpiratio etiam cum anhelitu fit. Venæ in temporibus elatæ, eò quòd caro adjacens emarcuerit: illæ quoque, quæ in carpis ſunt, multo majores redditæ, in tumorem attolluntur; ſanguis atro colore cum viridi intinctus. His ſuperveniens *Phthiſis*, aut *Tabes*, *Hydropem*, ſive hunc, qui *Anaſarca*, ſive illum, qui *Aſcites* dicitur, inducit; quorum procreatio nullam omnino ſanationem recipit.

Ætates, & Tempora huic opportuna. *Cachexiam* infert, ex ætatibus, ſenecta, neque mortem hæc evadit; pueri facilè tentantur, & faciliùs etiam convaleſcunt; ætate conſiſtentes huic affectui non ita valde patent, ſed nec eo ita facilè liberantur. Idem neque unâ tempeſtate invadit, neque unâ deſinit; ſed, autumno, creatur: hyeme, alitur: vere, ad ſummum perducitur: æſtate, interimit [a].

---

[a] Quædam *Archigenis*, de *Cachexiâ*, leguntur apud *Aëtium*; (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 19.) quorum aliqua his ſimilia ſunt: alia, de Ætatibus huic malo opportunis, planè contraria. Ejuſdem, in morbo hoc, curandi ratio illic habetur: *Aretæi* verò, de eàdem re, præcepta, temporis injuriâ, deſunt. Principaliter ejus *Curationem*, utì narrat *Celius*, ante *Themiſonem* (*Methodica* Sectæ Authorem) nullus ordinavit. (Morb. Chronic. L. 3, c. 6.)

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CAUSIS, ET SIGNIS DIUTURNORUM MORBORUM,

Liber Secundus.

De Hydrope.	Cap. I.
De Diabete.	II.
De Renum affectibus.	III.
De Veſicæ affectibus.	IV.
De Gonorrhœa.	V.
De Stomachicis.	VI.
De Cœliaco affectu.	VII.
De Colicis.	VIII.
De Dyſenteriâ.	IX.
De Lienteriâ.	X.
De Uteri affectibus.	XI.
De Arthritide, & Iſchiade.	XII.
De Elephantiaſi.	XIII.

D E

p. 55-61.

DE HYDROPE.

Cap. I.

Hydropis natura.

HYDROPS malum non modò viſu injucundum eſt, ſed & perpeſſu grave ; nam ex eo pauciſſimi evadunt, idque felicitate quâdam, ac *Deorum* potiùs, quàm Artis, auxilio : majoribus enim ſoli *Di* medentur malis. Hîc enim, aut in nobili viſcere deliteſcens morbus totum corpus in malum permutavit habitum : aut ipſum corpus, velut peſtilentiâ quâdam universè priùs affectum, viſcera in pravos humores convertit ; ubi utraque viciſſim inter ſe in perniciem hominis conſpirant, neque ulla pars noxæ expers remanet, quæ vel mediocrem naturæ opem poſſit afferre. Eſt autem fluxio frigida, craſſa, quaſi nebula, quæ totum corpus humectat [a] : aut humidæ frigidæque cauſæ converſio, quæ hominem in hujuſmodi habitum permutat. Neque enim humorem, in inferiori ventre collectum, *Hydropem* appellamus ; ſiquidem in hoc loco vitium non eſt. Sed cùm morbum tumor ſequitur, & inflatio, & coloris fœditas, hic in aquam habitus colliqueſcens & eſt *Hydrops*, & ita dicitur. Nam tametſi aqua interdum ſponte prorumpat, vel inciſis præcordiis emittatur, morbus tamen *Hydropicis* confirmatus remanet. Præcipua hujus mali cauſa eſt *Malus Habitus*.

Species. Tympanias. Aſcites. Phlegmatias. Anaſarca.

Species autem variæ ſunt, quæ diverſa etiam habent nomina. Nam ſi humida quædam ſuffuſio circum ilia fluctuet, &, ex inflatione, Tympani ſonum quodammodo venter ictus referat, *Tympanias* vocatur. At ſi multum aquæ in *Peritonæo* continetur, humorique inteſtina innatant, *Aſcitem* dicimus. Verùm ſi in ilibus nihil horum fiat, ſed univerſum intumeſcat corpus, idque albâ, frigidâ, & craſsâ pituitâ repleatur, *Phlegmatiam* nominamus. Si verò in humorem grumoſum, aqueum, atque tenuem, colliqueſcat caro, *Hydrops* ἀνὰ σάρκα, (id eſt, inter cutem) dictus oritur. Periculoſa ſanè horum ſingulorum conſtitutio eſt, multo tamen pejor plurium inter ſe commixtio ; nam eorum, qui in ilibus fiunt, alter alteri ex his, qui totum corpus occupant, conſociari nonnunquam poteſt. Peſſimum autem eſt, ſi *Tympanias Anaſarcæ* jungatur ; nam ex his, qui in ilibus contrahuntur, *Tympanias* per ſe gravior eſt *Aſcite* : & ex iſtis, qui in toto corpore ſubſiſtunt, *Leucophlegmatias Anaſarca* levior. Itaque mitis videtur, ut in rebus ferè deſperatis, minor cum minore pariter altero mixtus. Gravius autem malum eſt, ſi unus ex mi-

Plurium mixtio.

[a] Simile quid habet *Hippocrates*, in Libro de *Flatibus*.

noribus

noribus majorum alteri jungatur. Id adhuc vehementius eſt, ſi majores duo perfectè coeant in unum.

Notæ verò adſunt maximæ, quæ viſui, tactui, & auditui facillimè patent. Nam in *Aſcite*, tumor in ilibus pedibuſque aſpicitur : vultus, & brachia, aliæque partes extenuantur : teſticuli cum præputio intumeſcunt, totuſque colis ex tumoris inæqualitate tortuoſus fit. Si partem aliquam ſecundùm ilia, impreſsâ manu, intrò pellas, humor in aliam partem transfluit : verùm etiam, ubi corpus hàc illàcve convertitur, ad inclinatum latus aqua tumorem ac fluctuationem facit, cujus etiam exaudiri poteſt ſonus ; porrò ſi digitum ullibi imprimas, locus cavus fit, & ita diu permanet. Hæc utique ſunt *Aſcitis* ſigna. Aſcitis Signa.

Tympanias autem, præterquam quòd in eo tumor videtur, auribus quoque ſonum reddit : nam ſi ventrem manu percuſſeris, abdomen reſonat ; neque, in converſione corporis, ſpiritus locum mutat : ſpiritûs enim natura eſt, ut quanquam locus ambiens ſurſum vel deorſum inclinet, ipſe maneat undique æqualis ; at ſi ſpiritus in nebulam quandam & aquam immutetur, (ſiquidem ex *Tympania* fieri poteſt *Aſcites*,) is etiam locum mutat, & ſi perfecta nondum fuerit converſio, ex dimidio tantùm fluit. Tympaniæ Signa.

Cæterùm, in *Anaſarca*, & *Leucophlegmatia*, vacua ſunt ilia : vultus & brachia intumeſcunt : quæque in aliis inania reperiuntur, in his humore opplentur. Nam in *Leucophlegmatia*, alba, craſſa, & frigida contrahitur pituita, quâ corpus totum impletur : facies, collum, atque brachia in tumorem attolluntur : unde abdomen etiam craſſeſcit : mammæ quoque aſſurgunt juvenibus, iiſque qui in ætatis flore conſiſtunt. Verùm in *Anaſarca*, caro in humorem carnis ſimilem colliqueſcit : & concreta quædam & cruenta ſanies, qualis ab inteſtinorum fertur ulceribus, qualiſve fit in membro ab incidenti onere contuſo, ſicubi ſuperficiem incideris, ex eâ plerumque effluit. Cæterùm, cùm duæ ſimul ſpecies commiſcentur, utriuſque ſubſunt notæ. Anaſarcæ, & Leucophlegmatiæ Signa.

In omnibus pariter contingit, pallor, ſpirandi difficultas, ac tuſſis ſubinde repetens : tardi ſunt, atque admodum pigri : cibum faſtidiunt, vel ſiquid aſſumant, quanquam exiguum, quodque inflare non aſſuevit, inflationibus replentur, & diſtentiones, tanquam ex nimiâ ſatietate, percipiunt : corpus madore vacat, quo fit, ut vel in balneis ſudor ex his nequeat elici : albidi, & effœminati ſunt. At hi, qui *Anaſarca* laborant, colorem habent ex atro viridique permixtum, venas quoque nigras, quæ, in *Aſcite*, ac *Tympania*, conſpicuæ ſunt, & in vultu, & in carpis, & in abdomine : omnia verò, in *Anaſarca*, & *Leucophlegmatia*, præ tumore penitus occultantur. Somni graves, torpidi, exigui : animi dejectio, & parſimonia, & vivendi deſiderium. Patientes ſunt, non ex alacritate, ac bonâ ſpe, velut ii qui proſperis rebus utuntur, ſed ex ipsâ morbi naturâ : cujus rei cauſa exponi non poteſt, ſed mirari tantùm id licet, quod ſanè magnum eſt ; namque in aliis haud omnino pernicioſis Signa omnium communia.

affectibus, ægri demissi sunt, & dejecti, & mortis cupidi : sed in his, bonæ spei, & amantes vitæ ; quas duas res contrarias ipsi efficiunt morbi.

Causæ. *Hydrops* nonnunquam repentè contrahitur e copioso frigidæ potu, cùm præ siti quis multam avidè aquam hauserit, quæ postea fuerit in *Peritonæum* delata ; unde fit, ut in utroque ventre refrigeretur innatus calor, ac deinde in ilia guttæ confluant, quæ antea per transpirationem evaporatæ digerebantur. Id itaque si inciderit, curationem faciliùs recipit, priusquam viscus aliquod, aut totus homo sit affectus. Cæterùm & cibus inflans, & cruditas, & *Bupreſtes Hydropes* aliquando procreant.

Ætates his obnoxiæ. Est autem malum omnibus commune, & viris, & fœminis, & ætatibus ; cum eo tamen, ut alii in aliam speciem magis proclives sint. Pueri *Anasarcæ*, & *Leucoplegmatiæ* patent. Juvenes, usque ad constantem ætatem, his, qui circa ilia fiunt, implentur. Senes omnibus opportuni sunt, quia calore vacant ; senectus enim frigida est, sed humoris copiæ contrahendæ inidonea : quamobrem his *Tympanias* frequentiùs incidere consuevit.

Periculi in his differentiæ. Cæterùm omnes species periculosæ sunt ; *Hydrops* quippe omnium morborum pernicioſissimus est. Ex his verò leviſſimus videtur *Leucophlegmatias* ; nam multæ variæque hujus prosperè finiendi offeruntur occasiones : &, soluto jam *Hydropico* habitu, aqua per sudorem; aut urinam, aut alvum prorumpit. Gravis autem *Tympanias*, eoque gravior adhuc *Anasarca* est ; nam in hoc affectu Medicus totum permutare debet hominem, quod ne a *Dis* quidem ipsis facilè potest effici [b].

Hydrops partis. Porrò in exiguâ nonnunquam parte, *Hydropem* homo patitur ; ut in *Capite*, qui affectus vocatur *Hydrocephalus* [c] : aut in *Pulmone* tantùm : aut in *Jocinore* : aut *in Liene*. In fœminis etiam eodem malo laborat *Uterus*, quod reliquis faciliùs quoque curatur ; nam si ejus osculum ex pristinâ constrictione relaxari cœperit, iste vel humorem intrò concluſum profundit : vel spiritum, si is illìc retentus fuerit, efflat ; at siquid ex *Anasarca* patiatur *Uterus*, tota plerumque mulier *Hydropica* est.

Hydropis Species singularis. Aliam quandam *Hydropis* speciem videmus, quæ hujusmodi est : Vesiculæ exiguæ, crebræ, humore plenæ, in loco, ubi fieri solet *Ascites*, continentur ; cæterùm, & humori multo innatant. Hoc hujusmodi affectûs indicium est : si, perforato abdomine, liquorem educas, postquam pauliſper fluxerit, Vesicula intus occludet exitum : at si instrumentum rursus immiseris, iterum aqua profluet. Id genus mali grave est ; quænam enim istis inveniri potest exeundi via? sunt quidem, qui tales Vesiculas per intestina prodiisse memorant ; quod equidem ipse nunquam vidi, ideoque in scriptis nihil affirmo. Neque sanè, quid de hâc re

---

[b] Curatio *Hydropis* in *Aretæo* deest. Quædam *Archigenis* superſunt apud *Aëtium* ; (Tetrabib. 3, Serm. 2.) Epithemata scilicet *Hydropicis* accommodata : (c. 22.) Malagmata ad humorem evacuandum : (c. 23.) potiones ad urinam ciendam, & per alvum humores educendos : (c. 26.) locorum tumentium pulsatio per vesicas inflatas, ab eodem & *Herodoto Pneumatico* præcepta : (c. 29.) *Hydropicorum* Chirurgia ex *Archigene*, & *Leonide* : (c. 30.) eorundem Diæta, ex *Archigene* : (c. 32.) [c] *Hydrocephali* Signa, & Curatio, ex *Leonide Pneumatico*, habentur apud *Aëtium*. (L. 6, c. 1.)

dicam,

dicam, invenio; nam si ex Colo, aut ventriculo, provenerint, quonam pacto coagmentari poterant? etenim exitus per sedem, ad omnium rerum excretionem, lubricus est, ac patens. Æquè etiam incredibile est, collectionem in ilibus fuisse factam, ac deinde per viscerum ruptionem apertum esse transitum; siquidem neque innoxium est, neque citra perniciem fieri potest intestini vulnus.

DE DIABETE.

Cap. II.

MIRUS quidam affectus est *Diabetes*, neque inter homines admodum frequens. Est autem carnis membrorumque in urinam colliquatio. Hujus, quemadmodum in *Hydrope*, causa est humida, ac frigida. Per assueras autem vias, renes scilicet, & vesicam, humor profluit. Neque enim cessant unquam mingere, sed, veluti cùm aperiuntur rivi, continua fit effusio. Morbus hic longo tempore naturaliter inhæret, longoque tempore procreatur. Sed ubi jam consummata sit ejus constitutio, homo non diu supersest: nam cita colliquatio est, & festina mors. Vita etiam fœda, ac præ dolore inquieta; sitis intolerabilis: potiones multæ, quarum tamen modum excedit urina multo abundantior: neque eos quisquam, vel a bibendo, vel a meiendo, inhibeat. Nam si vel temporis punctum a bibendo sibi temperent, os inarescit, corpus siccum est: viscera sua exuri videntur[d]: molestè atque anxiè agunt, neque ita multo pòst e vitâ decedunt: siti interim, velut igne succensâ, vexantur. Mictum verò ipsis quænam ratio suppresserit, aut quænam tanta verecundia est, ut dolore sit potentior? nam si paulisper urinam continuerint, intumescunt iis lumbi, testiculique, & coxæ; & si hanc reddant, confertim & copiosè mingunt, parteque tumidæ subsidunt, quoniam humoris exundatio in vesicam defertur.

Diabetis natura.

Quòd si malum jam consummatum fuerit, id evidenter apparet; sed ubi instat, oris adest siccitas: saliva alba fit, &, tanquam in siti, spumans,

Morbus adventans.

[d] Hæc ex *Aretæo* se desumere testatur *Aëtius*; cujus verba sunt: *Aretæus* etiam addit, Viscera ipsis uri videntur: anxii sunt, ac animo dubii, & non longè pòst moriuntur; igne ampliùs ardere se putant, acceditque sitis & mictio festina. Sed quamvis aliquando parumper urinam retineant, intumescunt lumbi, testes, & coxæ. Quòd si adhuc ampliùs mordens caliditas in viscera augeatur, superior venter corrugatur, & venæ in ipso elevantur; universum habitum gracilem habent, & tabes totius corporis gravis accedit. Porrò alii sunt, qui non mingant, neque ex eis aliàs potatum transpirat; quare ob potûs insatietatem, & humoris inundationem, & vesicæ circumtentionem, acervatim ventre rumpuntur. Hæc ex *Cor-*

mans, ſitis tamen nondum premit: præcordiorum gravitas. At ubi jam invaſit morbus, ſenſus quidam frigoris, aut caloris percipitur, a ventre ad veſicam pertingentis. Urinæ aliquanto plus, quàm ex conſuetudine, excernunt: ſitis fit, ſed nondum vehemens.

Incrementum. Ubi verò magis increverit, calor exiguus quidem, ſed mordax, viſceribus inhæret: abdomen rugoſum: venas exſtantes habent, totumque corpus tenue: jamque urinæ profluvium ac ſitis magis magiſque augeſcunt, & cùm extremum colem vitii conſenſus attigerit, urinam illico profundunt. Atque hinc equidem affectum *Diabetem* vocatum eſſe arbitror, perinde ac ſi Διαβήτην (id eſt, Siphonem) hunc dixeris; quia humor in corpore non remanet, ſed homine, tanquam canali quodam, ad effluendum utitur. Ad aliquod tempus durant, licèt haud admodum diu: quia cum dolore mingunt, & colliquatio cita eſt; neque enim ex potione quippiam memorabile in corpus abit, & carnium magna pars cum urinâ emittitur.

Diabetes unde dictus.

Cauſæ. Hujus mali cauſa acutus aliquis morbus eſſe poteſt, qui, per Criſim, maligni quoddam in corpore clam relinquens, in hoc vitium poſtea deſierit. Neque incredibile eſt, pernicioſum aliquod venenum ex his, quæ rènes & veſicam infeſtant, cauſam hujus morbi aliquando exiſtere. Quinetiam, ſiquem ſerpens momorderit, quæ *Dipſas* appellatur, idem affectus ulceri ſupervenit; *Dipſas* enim, animal reptile, in eo, quem morſu vulneraverit, ſitim accendit immodicam: iſque plurimum bibit, quod tamen ſiti non medetur, cùm interea, præ inexplebili potionis deſiderio, venter exundet. Ac ſicui fortè ex diſtentione doleat & gravetur alvus, ideoque a bibendo homo pauliſper abſtineat, rurſus tamen, ſiti coactus, affatim potat, atque ita hæc ſibi invicem ſuccedunt mala; nam & ſitis & potio in perniciem hominis inter ſe conſpirant. Quidam ex his urinam non reddunt, neque humor epotus per alia quævis corporis ſpiramenta excernitur; quo fit, ut ob inſatiabilem bibendi aviditatem, & inundationem humoris, ventriſque diſtentionem, repentè diſrumpantur [d].

Cornarii Verſione; (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 1.) ſiquidem ea pars *Aëtii*, in quâ hæc continentur, *Græcè* nunquam in lucem prodiit. Tamen vel hinc manifeſtum eſt, *Aëtium Aretæi* verba, non ſine ſententiarum quarundam omiſſione, exſcripſiſſe. Unde etiam factum eſt, ut ultima iſta verba ad hos, qui *Diabete* afficiuntur, referat; cùm *Aretæus* de hominibus a *Dipſade* morſis loquatur. Hæc enim ſigna ad eos pertinere, qui ab illo ſerpente ſauciati ſunt, ex ipſo *Aëtio* evincitur; qui a *Dipſade* morſorum notas his verbis deſcribit: Sequitur ab eâ morſos ſitis intolerabilis planè, adeò ut etiamſi multus eis potus exhibeatur, ſitis non ſedetur; & tamen neque per urinas, neque per vomitum, neque per ſudores quicquam excernitur. Duobus igitur pereunt modis; aut ob multam ſitim exuſti, ſi potum non ſumant: aut ob multam expletionem diſtentus rumpitur venter, vel infernè circa inguina, vel circa imum ventrem, quemadmodum in *Hydropicis* fieri conſuevit. (Tetrabib. 4, Serm. 1, c. 22.)

DE RENUM AFFECTIBUS.

Cap. III.

De Renibus.

RENES naturâ glanduloſi ſunt, ſed colore rubicundiores, jocinori potiùs ſimiles, quàm mammis, teſticuliſque: hi enim glandes ſunt, ſed albidiores; Renes autem teſticulorum figuram referunt, magis lati tamen, & incurvi. His ſinus inſunt exigui, collo anguſtiori, percolandæ urinæ inſervientes; ex quibus nervoſi duo exeunt, fiſtularum inſtar, canaliculi, qui Veſicæ humeris utrinque inſeruntur: & ab utroque Rene æqualis eſt ad Veſicam urinæ via.

Renum affectus.

Circa Renes, & Canales hoſce, multi variique oriuntur affectus; quorum alii ſanguinis profluvio, & febribus, & inflammationibus, acutè interimunt: (horum autem ſuprà mentionem fecimus:) alii longo temporis ſpatio hominem tabe abſumunt, & quanquam non ſtatim mortiferi ſint, curari tamen nequeunt, & uſque ad mortis diem comitantur. Itaque ex diuturnis malis ſunt, *Abſceſſus*, *Ulcera*, *Calculorum procreatio*, *Sanguinis profuſiones*. *Ulcera*, ex *Abſceſſu*, in homine omnia diutiſſimè inhærent, & ad ſanitatem ægrè perducuntur.

Calculus.

Calculorum procreatio longa eſt; & ex iis obſtructiones cum ingenti dolore fiunt, quia perdifficiliter tranſeunt: ad hæc, torquet urinæ ſuppreſſio. Quòd ſi plures & exigui fuerint, & viam, ſeſe invicem apprehendentes, intercludant, vel unus, propter ejus magnitudinem, locum obſtruat, ac idem in utroque Rene contingat, ex urinæ ſuppreſſione, partiumque diſtentionibus, mors intra paucos dies ſequitur. Sed Natura ſinus Renum oblongos & Ureteribus æquales fabricavit, exiguis item *Calculis* ampliores: eo conſilio ut, ſi in ſuperioribus partibus hi concreſcerent, expeditum in Veſicam iter invenirent. Hâc de causâ *Calculi* quoque ſunt oblongi, quippe qui in Ureteribus ut plurimùm coagmententur; & quotquot his in locis craſſitudine fuerint inæquali, in priori parte tenues ſunt, propterea quòd Ureteres anguſtiores ſint: a poſteriori, craſſiores, quia Renes deorſum vergunt. Oriuntur autem in Renibus tantùm, ſed in his qui igneo quodam calore efferveſcunt; neque verò in Ureteribus ſedem habent, ſed per hos arenulæ delabuntur, quæ hujuſce affectûs & materia ſunt, & indicium. Verùm ſiquis major *Calculus* in Renum ſinu perſtiterit, dolor a lumbis circa muſculos, *Pſoas* dictos,

ad medias uſque coſtas procedit : quæ res multos decepit, ita ut *Pleuritidem* hanc eſſe arbitrarentur ; coxarum gravitas : dorſum ægrè incurvatur, & in anteriorem partem difficulter adducitur ; torſiones cum dolore, & gravitate, & convolutione quâdam : quia ſinuoſum inteſtinum eſt. Quòd ſi urina etiam exundet, accedit diſtentio, & mingendi cupiditas, ſicut in partu fit mulieribus : inflationibus replentur, quas tranſmittere nequeunt : febres inhærent mordaces, atque aridæ : lingua ſicca : alvus aſtricta : extenuatum corpus ; cibum faſtidiunt, aut ſiquid aſſumant, id, nonniſi ægrè, concoquere poſſunt, & digerere. At ſi in Ureterem delabatur *Calculus*, corporis fit concuſſio, ſicut in horrore : & *Calculi* progredientis ſenſus, cum dolore violento. Ubi verò in Veſicam deciderit, uberrima urinæ aqueæ ſequitur profuſio : alvus redditur : flatus expelluntur : ſtomachus conſiſtit : ructus prodeunt : dolores conquieſcunt ; lacerato nonnunquam Uretere, cum urinâ exit ſanguis. At cùm per colem tranſit *Calculus*, nova jam contentio eſt ; nam ſi Urethrâ major exſtiterit, is diu inhæret, & redundat Veſica, & urina jam cum dolore vehementiori ſupprimitur : etenim unà cum hâc Ureteres etiam opplentur. Ægerrimè autem tortuoſi exeunt : nonnullos enim hamatos vidi, & in meatibus obortas calloſas quaſdam carunculas ; ut plurimùm autem, propter canalium rectitudinem, in figuram efformantur oblongam. Colore alii ſunt albo, argillaceo : cujuſmodi in pueris plerumque naſcuntur ; alii colore flavo, & croceo : qui in ſenibus magis reperiuntur ; quibus etiam, in Renibus, *Calculus* uſitatior eſt ; pueris autem, in Veſicâ. Concretionis horum cauſæ ſunt duæ ; in ſenibus, corpus frigidum, craſſuſque ſanguis : frigus enim craſſas materias citiùs cogit, cui rei indicio ſunt aquarum naturaliter calidarum fontes, qui frigore in calloſum quendam lapidem congelantur ; at in pueris, limoſa multa materies, a ſanguine elixata, generandis *Calculis* originem præbet, tanquam ignis [e]. Hi ſunt ex *Calculorum* procreatione affectus.

Calculi cauſæ.

Cæterùm quidam, per circuitus, ſanguinem mingunt [f] : quibus *Hæmorrhoidum* profluvio ſimilis eſt affectus, eademque corporis conſtitutio ; etenim pallidi ſunt, & ſegnes, & ignavi : cibum faſtidiunt, & ægrè concoquunt. Cùmque ſanguinem profuderint, membra ipſis languida & reſoluta fiunt, caput tamen levius & expeditius. At ſi in circuitu nihil effluat, caput dolet : oculi hebeſcunt, & caligant, & circumrotantur ; inde plurimos invadit *Epilepſia :* alii tumidi fiunt, obcæcatique, & *Hydropici :* alii in *Melancholiam*, aut *Paralyſin*, decidunt ; nam e ſanguinis, qui profluere conſuevit, retentione hi affectus enaſcuntur. Itaque ſi a Renibus feratur ſanguis, is plerumque purus, & urinæ impermixtus, exit e Veſicâ. Is nonnunquam ex Renum ruptione ubertim ac repentè effunditur, qui in grumos etiam concreſcit ; aliquando etiam in Veſicâ,

Sanguinis profluvium.

[e] Eadem omnino cum his, de *Calculo*, habet *Archigenes*. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 4.)
[f] His congruentia quoque ſcribit *Archigenes :* (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 3.) ubi etiam hujus affectûs Curatio eſt, quæ in *Aretæo* deeſt.

haud

haud ſecus ac extra corpus, congelatur, & vehementem urinæ ſuppreſſionem facit.

Ruptioni verò ſuccedunt *Ulcera* diuturna, quæque ſanationem ægrè recipiunt. Horum indicium eſt, ramentum, aut rubicunda membranula, aranearum telæ inſtar, excreta: aut pus albidum per urinam exiens, modò purum & ſincerum, modò urinæ mixtum. Si *Abſceſſus* ſuperveniant, his eos ſignis licet dignoſcere; ſub veſperam, febres, horroreſque: dolor & pruritus circa lumbos. Ac ſi rumpatur *Abſceſſus*, grumi purulenti carnoſique exeunt, cum albidæ ſaniei excretione. *Ulcera* verò mordacia ſunt, modò pura, modò ſordida, id quod e pure colligi poteſt: urina etiam nunc cum odore fœdo eſt, nunc ſine hoc. Ulcera, & Abſceſſus.

Ver *Sanguinis profluvia*, & *Abſceſſus* parit; hyems autem, cum autumno, *Calculos*. Porrò ſi *Calculis Ulcera* ſuperveniant, morbi inſanabiles evadunt, cita colliquatio eſt, & in propinquo mors. Quando hæc accidant.

DE VESICÆ AFFECTIBUS.

Cap. IV.

AFFECTUUM nullus in Veſicâ mitis eſt; acuti quippe inflammatione, & vulneribus, convulſione, & febribus acutis occîdunt; *Ulcus* autem, & *Abſceſſus*, & Veſicæ *reſolutio*, & grandis *Calculus*, tolli nequeunt. Neque enim aut potione, aut medicamento huic rei accommodato, conteri poteſt, aut ſine noxâ excîdi; tenues enim oportet Veſicæ partes incîdere: quæ res vel, intra unum diem, hominem rapit, vel, intra paucos, convulſionibus, febribuſque interimit. Et niſi excîdatur, urinam ſupprimit, & doloribus, febribuſque, & colliquationibus ægrum abſumit. At ſi non admodum grandis fuerit, urinæ ſuppreſſiones frequentiùs incidunt, quia in Veſicæ cervicem facilè delabitur, & ibidem viam intercludit; hi quanquam per inciſionem tutiùs, quàm majores, evelli poſſint, Veſicam tamen ſauciare neceſſe eſt. Porrò ſiquis ex hâc re periculum mortis evaſerit, in affectum tamen, qui Ποιὰς, (ſive *Urinæ profluvium*,) dicitur, homo decidit; qui quidem morbus periculo vacat: viri autem liberales ſuſtinere nequeunt, ut urina ſibi continenter deſtillet, ſive obambulent, ſive dormiant, quod, Veſicæ Calculus.

inter

inter ambulandum, etiam inhoneſtum eſt. Perexigui tamen *Calculi* ſine offensâ excîduntur. At ſi *Calculus* adhæſerit Veſicæ, is moleſtiis, ac doloribus, & pondere, ſeſe prodit, quanquam abſit urinæ difficultas, quæ interdum tamen accedit. Cæterùm omnes *Calculos* dignoſcere poſſis, ex arenularum in urinâ ſedimento [g]; pudenda etiam arriguntur: &, ubi micturientibus ſubeſt *Calculus*, dolor premit: colemque ſibi contrectant ac trahunt, quaſi *Calculum* unà cum Veſicâ evulſuri. Conſentit etiam anus prurigine vexata: *Rectum* quoque, ex intentionum violentiâ, propendet inteſtinum, & opinio fit perinde ac ſi jam excernatur *Calculus*; nam prope ſe invicem jacent Anus, & Veſica, quorum uno affecto, & alterum afficiatur neceſſe eſt; quamobrem, in *Recti* inflammatione, Veſica urinæ difficultate afficitur: &, in Veſicæ malis, ſedes nihil dejicit, quanquam haud ſit alvus ſicca. Hi utique dolores e *Calculo* proveniunt.

Sanguinis profluvium. At *Sanguinis profluvium*, licèt haud admodum acutè interimat, ſpatio tamen plurimos abſumit. At ſi ex eo *Grumi* oriantur, urinæ fit ſuppreſſio, & mors æquè, ac in *Calculo*, acuta. Quamvis enim ſanguis tenuis flavuſque fuerit, neque concreſcendo admodum opportunus, hunc tamen per longum tempus Veſica colligit, eumque calefaciens & elixans condenſat, & ita *Grumos* efficit. Inde fit urinæ ſuppreſſio, ad mortem inferendam valentiſſima; his autem ſupervenit acutus dolor: fervor acer: & linguæ ſiccitas; ex quibus cum delirio moriuntur.

Ulcus. Sin a vulnere dolor excitetur, id utique mortiferum eſt [h]. *Ulcus* autem, quanquam haud protinus ab initio interimat, tamen ex febrium & inflammationum acceſſione inſanabile evadit. Etenim Veſica craſſitudinis eſt admodum exiguæ, nervuſque naturâ exiſtit: quapropter neque carnem contrahit, neque ad cicatricem facilè perducitur; ad hæc, urina bilioſa & acris *Ulcus* erodit. Communis etiam Veſicæ conſuetudo impedimento eſt: quia in repletione diſtenditur, & cùm inanis eſt, conſidit; itaque idem, quod articulus, in extentione, & contractione, patitur: atqui in articulo omnia difficulter ſaneſcunt *Ulcera*.

Abſceſſus. Suppurat etiam ex *Abſceſſu* Veſica; & Veſicæ *abſcedentis* ſigna eadem, quæ aliarum partium, poſt inflammationem; nam & cum febribus ac horroribus fit *Abſceſſus*, & idem imminet diſcrimen. Pus autem hæc, ſed albidum, craſſum, fœdi odoris expers reddit: cujuſmodi *Ulcera* ſunt mitia. At ſi hæc ultrà ſerpant, fœculenta, mucoſa, & fœtida cum urinâ excernunt; his mors jam inſtat: etenim mordax eſt urina, & cum dolore emittitur, qui ad ſummum uſque colem pertingit. Hos omnia offendunt, etiam ſibi invicem contraria; & repletio, & exinanitio: & motus, & quies: balneorum & uſus, & omiſſio: & cibus, & abſtinentia: & dulcia, & acida; cùm alia alios juvent, alios lædant, & in unum convenire nequeant [i].

[g] Hippoc. Aph. 79, § 4. [h] Ibid. Aph. 18, § 6. [i] *Aretæi* medendi ratio in his Affectibus deeſt. Quædam de *Calculi* Veſicæ Curatione, ex *Archigene*, ſuperſunt apud Aetium; (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 5, 12, 13, & 15.) de mictui ſanguinis ſuccurendo; (c. 27.) de remediis *Ulcerum* in Veſicâ, (c. 29, & ex eodem, apud *Paulum*, L. 6, c. 45.) deque Diætâ iiſdem affectorum. (Aèt. ibid. c. 30.)

DE GONORRHOEA, SIVE SEMINIS PROFLUVIO.

CAP. V.

GONORRHOEA malum eſt non valde mortiferum : ingratum tamen, & vel auditu inſuave. Nam ſi impotentia & reſolutio humores pariter, & ipſas genitales partes occupet, ſemen, utpote ex refrigeratis locis, effluit, neque vel in ſomnis ſupprimi poteſt ; ſed, ſive homo dormiat, ſive vigilet, continens profluvium eſt, neque ullus ejus rei ſenſus. Morbo hoc tentantur etiam fœminæ : ſed eæ cum locorum pruritibus, & voluptate, cumque impudenti coitûs libidine, ſemen effundunt ; viri autem ne minimè quidem pruriunt. Id quod effluit, humidum eſt, tenue, frigidum, decolor, infœcundum ; quomodo enim fieri poſſit, ut genitale ſemen frigida emittat Natura ? Ac ſi juvenes vitio hoc laborent, oportet eos omnes habitu fieri ſenili, ſegnes, reſolutos, timidos, hebetes, ſilentes, imbecilles, rugoſos, inertes, pallidos, albidos, effœminatos, frigidos, cibo averſos, cum membrorum gravitate, & crurum torpore, impotentes, & ad omnia languidos. Morbus hic plurimis in *Paralyſin* via eſt ; neque enim fieri poteſt, ut nervorum facultas non debilitetur, cùm refrigerata fuerit, vitæ generationi inſerviens, Natura. Etenim ex vitali ſemine Viri efficimur, calidi, articulis firmi, hirſuti, ſonoræ vocis, animoſi, ad cogitandum agendumque habiles : cujus rei veritatem indicant, Viri. At qui vivido deſtituuntur ſemine, rugoſi ſunt, debiles, acutæ vocis, calvi, imberbes, effœminati ; indicio ſunt, *Eunuchi*. Quòd ſi in emittendo ſemine quiſpiam parcus fuerit, fortis & audax fit, feriſque robore æqualis ; huic rei teſtimonio ſunt ex *Athletis* illi, qui temperanter vivunt. Siquidem qui aliis naturâ fortiores ſunt, per intemperantiam imbecillioribus longè deteriores evadunt ; quique naturâ multo debiliores ſunt, per temperantiam fiunt fortioribus valentiores ; neque enim ex ullâ aliâ re, præterquam ex ſemine, animal robuſtum efficitur. Semen itaque vitale, & ad ſanitatem, & ad robur, & ad audaciam, & ad generationem plurimùm valet. A *Satyriaſi* homines in *Gonorrhœam* decidere conſuêrunt.

DE STOMACHICIS.

Cap. VI.

STOMACHUS voluptatis ac moleſtiæ dux eſt: &, eo quòd cordi ſit vicinus, ad robur, animique, ſive firmitatem, ſive demiſſionem, per conſenſum cum animâ, multùm valet: hæc Stomachi præcipua eſt facultas, ut in alio loco antea propoſui [k]. Ex voluptate naſcitur, bona concoctio, carnoſus corporis habitus, colorque vividus; ex moleſtiâ, his contraria, & interdum animi dejectio, ſtomacho alimenti indigente: *Melancholicos* urget etiam cibi faſtidium. Cùm laborat itaque Stomachus, eſcam odit & averſatur, non modò ſiquid homines aſſumpſerint, ſed etiamſi nullus omnino cibus in conſpectum venerit, eumque memoriâ repetunt, cum nauſeâ, vel moleſtiâ, aut humorum redundantiâ, aut oris ventriculi dolore: & ſalivæ fit effuſio, & quibuſdam vomitus. Quanquam autem his inediâ corpus ſit afflictum, alvuſque vacua permanſerit, dolorem tamen faciliùs, quàm cibi aſſumtionem ſuſtinent; & ſiquid fortè neceſſitate impulſi comederint, dolor jam, fame longè gravior, accedit: cibum in ore non ſine moleſtiâ conficiunt, eumque multo ægriùs deglutiunt. Porrò utilia alimenta averſantur, & aliena expetunt: in iiſque illa, quæ naturæ conveniunt, in contrarium permutantur: omnium rerum tædio laborant: cibos defugiunt, & odio habent. Inter ſcapulas inhæret dolor, qui poſt cibum, & in deglutitione, vehementiùs increſcit: faſtidium, & moleſtia: oculorum acies hebeſcit: tinniunt aures: caput grave eſt: membra torpent, & exſolvuntur: præcordiorum palpitatio: ſpinæ dorſalis versùs crura ſe moventis fit opinio: huc & illuc aliter aliterque videntur agitari, ſive ſtent, ſive recubent, quemadmodum arundines arboreſve a ventorum flatibus conquaſſantur. Pituitam frigidam, aquoſam exſpuunt; cùmque in bilioſis redundet bilis, oculi caligant; ſiti vacant, quanquam poſt cibi aſſumtionem hanc percipere videantur: inſomnes ſunt, pigri tamen, & ſomnolenti, neque verus accedit ſomnus, ſed gravi ſopore, ut in his fit qui *Comate* laborant, occupantur; extenuati, pallidi, debiles, reſoluti, imbecilles, exanimes, timidi, quieti: & repentè rurſus iracundi; admodum *Melancholici*, & in *Melancholiam* aliquando decidunt.

Morbi Sedes. Hæc utique cùm Animæ Stomachus impertiat, affectum exoriri neceſſe eſt; homines autem partium conſentientium ignari, ex quibus graviſſima

---

[k] De Cauſ. & Sign. Acut. Morb. L. 2, c. 3.

quæque

quæque eveniunt, Stomachum morbi cauſam eſſe arbitrantur. Multùm verò ad hæc, quæ aſſero, confirmanda efficit Cordis ipſius continuitas, ubi facultatum omnium ineſt principium ; id enim inter pulmones jacet, quorum medio Stomachus etiam annectitur, & hic unà cum illis ſpinæ adhæreſcit ; propter hanc itaque Cordis viciniam, oris ventriculi dolor fit, & reſolutio, & affectus *Melancholici*.

Morbi cauſæ aliæ ſunt innumeræ, ſed præcipua eſt, multi puris ex ventriculo per Stomachum effuſio. Uſitatus etiam his affectus eſt, qui, præ neceſſitate, tenui duriorique victûs genere ſint uſi ; & his etiam, qui eruditionis gratiâ diu patienterque laboraverint : qui divinæ ſcientiæ deſiderio ardent : qui cibi parſimoniâ, & vigiliis macerantur : quibus nulla, niſi dictorum factorumque ſapientium, cura eſt. Victum hi pleniorem atque varium aſpernantur : pro cibo, utuntur fame : aquæ potione ſitim relevant : inter dormiendi tempus, inſomnes agunt. His cubile humi, ſine ſtragulis, videtur molle : integumentum vile, ac tenue veſtimentum eſt : lectique tectum, communis aër. Divitiarum loco, divinæ ſcientiæ abundantia & uſus ; etenim omnia hæc, ex eruditionis amore, inter bona reputant. Et ſiquid fortè aſſumant, viles cibos, idque non ad ſatiandam gulam, ſed vitæ ſuſtinendæ gratiâ, comedunt ; non vino indulgent, mentem non exhilarant ; non locos mutant, non obambulant : membra non exercent, neque ſatis quidem veſtiunt ; nam ecqua res eſt, a quâ doctrinæ amor homines non avocet ? a patriâ, a parentibus, a fratribus, a ſeipſis, a vitâ. Horum itaque corpus intabeſcit : decolores fiunt, &, in juventute, quodammodo ſeniles : &, præ cogitatione, taciturni : riſu vacant, animoque ſunt immiti. Stomachus pravos cibos appetit : uſitato, tenuique, quod in promtu eſt, alimento citò ſatiantur, neque vario victui ſe aſſueſcunt : ad quidvis aſſumendum ſegnes : & ſi inſuetam aliquam eſcam ceperint, offenduntur, atque omnia cibi genera illico faſtidiunt. Iſte diuturnus Stomachi eſt affectus ; *Inflammationes* autem, *Fluxioneſque*, & *oris Ventriculi morſus*, & *Stomachi dolor*, morbi *Stomachici* nomen non habent.

Cauſæ, & huic obnoxii.

Æſtas hunc infert, quo tempore, & concoctionis, & appetitûs, & omnium facultatum impotentia eſt. Ex ætatibus, eidem ſenes patent, quibus, ob mortis propinquitatem, etiam ſine morbo, cibi cupiditas finitur.

Tempora, & Ætates.

DE COELIACO MORBO.

CAP. VII.

Unde morbus fiat.

VENTRICULUS, viſcus concoctioni inſerviens, in concoquendo laborat, cùm alvi profluvium hominem exercet. Eſt autem humidi crudique alimenti tranſmiſſio; quæ ſi non ex levi causâ fiat, & longiùs quàm unum aut alterum diem perduret, & homo inſuper, quia non alitur corpus, imbecillis reddatur, morbus fit, qui *Cœliacus* appellatur. Is ex caloris concoquentis debilitate, & Ventriculi refrigeratione naſcitur: quando in calorem diſſolvitur cibus, ſed a calore non concoquitur, neque in bonum ſuccum permutatur, & quia, ob caloris imbecillitatem, ad finem perduci nequeat, ex dimidiâ parte inconfectus relinquitur. Alimentum autem confectione deſtitutum commutatur in deterius, quoad colorem, & odorem, & conſiſtentiam; color enim albus eſt, & bilis expers: odor gravis, inſtar cœni: humidum verò illud, neque conſiſtens, quia non elaboratum eſt, ſed eam tantùm concoctionis habet vim, quæ ei in principio fuerit adhibita.

Signa.

Idcirco inflationes in alvo percipiunt, ructus emittunt continuos atque fœtidos: qui ſi per inferiora tranſeant, inteſtina rugiunt, flatuſque erumpunt aſperi, humidi, argillacei: & inter hæc videtur tanquam humidum quoddam effluere; dolor ventriculi gravis, aut punctiones ſubinde referens. Homo interim tenuis eſt, & macie confectus, pallidus, & imbecillis, neque ad uſitatarum rerum quidvis præſtandum valens: ſed, ſi inambulet, artubus labaſcit; venæ in temporibus elatæ, ſiquidem hæc, quia nutrimento vacant, concava redduntur: venæ item in toto corpore exſtant. Morbus enim iſte non modò alimentum non perfectè concoquit, ſed nec id, quod concoctionis principium habet, ad incrementum corporis diſtribuit; etenim mihi videtur non tantùm concoctionis, ſed etiam digeſtionis eſſe vitium.

Incrementum.

At ſi morbus increſcat, materiam ab univerſo corpore in ventriculum reducit, totuſque jam habitus intabeſcit; lingua hominis ſicca eſt, & corporis ſuperficies arida ac ſudoris expers. Ventriculus interdum, velut ardenti carbone, peruritur: aliàs, velut glacie, congelatur. Nonnunquam in extremis dejectionibus ſanguis effluit flavus, ſincerus, impermixtus, ita ut venæ alicujus adapertum videri poſſit oſculum; quoniam

acris

acris humor venas erodit [l]. Malum hoc longiſſimum eſt, ac ſanatu difficile; nam ſi abſque manifeſtâ causâ desiſſe videatur, redit iterum, quandocunque levis aliquis error huic ingruendi cauſam præbuerit: in circuitum igitur recurrit.

Ætates & Tempora huic obnoxia; & ejus Cauſæ.

Senibus familiaris morbus eſt, magiſque mulieribus, quàm viris. Pueris, ob quotidianam cibi intemperantiam, continuum fit alvi profluvium; id autem non ex ventriculi vitio incidit. Morbum *Cœliacum* aliis tempeſtatibus æſtas frequentiùs procreat: deinde, autumnus: & etiam hyems frigidiſſima, ſi ab eâ calor pene fuerit exſtinctus. Diuturno etiam morbo hic affectus, & *Dyſenteria*, & *Lienteria*, ſuperveniunt. Verùm avida quoque frigidæ potio id vitii aliquando genuit.

DE COLICIS.

CAP. VIII.

COLICI nonnunquam inteſtinorum volvulo & torſione acutè moriuntur. Morbi cauſæ ſunt quamplurimæ. Signa, gravitas inter cibi abſtinentiam, quæ, in eâ parte quæ afficitur, maximè urget: ingens pigritia; ægri ſegnes ſunt, cibum faſtidiunt, extenuati, inſomnes, facie tumidi. Quòd ſi prope *Lienem* ægrotet Colon, homo colore tingitur ex atro viridique permixto: at ſi prope *Jecur*, albus atque viridis eſt; quæ ob conſenſum propinqui viſceris contingunt. Quòd ſi cibum aſſumſerint, licèt is neque multus ſit, neque qui inflationes facere ſoleat, valde tamen inflantur, & ſpiritum tranſmittendi cupiditatem habent, cui verò exitus intercluditur: ructuſque ſurſum impelluntur, qui nec ipſi viam inveniunt; & ſicubi coacti prodeant, flatus ſuprà erumpentes viroſi ſunt & acidi. Renes etiam & veſica per conſenſum afficiuntur, harumque partium dolor ſit, & urinæ ſuppreſſio; in iis tamen non eſt vitium, ſed alia aliorum [m] loco eveniunt. Verùm hâc re longè magis mirum id eſt, quòd ad teſticulos, muſculoſque, *Cremaſteras* dictos, improviſus deſcendat dolor; Medicique non pauci conſenſum hunc ignorant: & eorum aliqui *Cremaſteras* excîderunt, quaſi hi propriam mali cauſam in ſe continuiſſent; verùm his quoque alia aliorum loco eveniunt.

---

[l] Multa iis, quæ in hoc Capite legimus, *Archigenes* habet ſimilia. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 37.)

[m] Vid. ἄλλα in Lexic.

Quinam morbi huic succedant, & unde hic oriatur.

Ex hoc affectu nascuntur *Abscessus*, malique moris *Ulcera*; *Hydropes* etiam, & *Phthises*, quæ sanationem non recipiunt. Siquidem ex frigore, & crassis humoribus, multâque glutinosâ pituitâ morbus contrahitur. Quinetiam & ætate, & tempore, & in regione frigidâ, & per duram hyemem exoritur [n].

DE DYSENTERIA, SIVE TORMINIBUS.

Cap. IX.

De Intestinis.

SUPERIORA intestina ad *Cæcum* usque pertingentia, tenuia, ac biliosa, *Cholades* vocantur. Ab his inferiora, quæ crassa, & carnosa sunt, ad principium usque *Recti* intestini porriguntur.

Ulcerum Species.

Omnibus his innascuntur *Ulcera*, (horumque species communi *Dysenteriæ* nomine vocantur;) ideoque varii sunt affectus. Etenim aliqua intestinorum superficiem tantùm radunt, & cùm excoriationem solummodo faciant, periculo carent: sed multo innocentiora, si in inferioribus intestinis consistant; at si paulo profundiora sint *Ulcera*, ne hæc quidem boni sunt moris. Alia profunditatem habent, neque consistunt: exedentia, & glandulosa, & serpentia, & *Sphacelum* inferentia, & mortifera; quinetiam, dum serpunt, circumroduntur venulæ, & in *Ulceribus* largiores sunt sanguinis destillationes. Aliud genus *Ulcerum* est, tumentium, asperorum, inæqualium, callosorum, instar nodi quem in lignis reperimus; hæc sanationem ægrè recipiunt: neque enim ad cicatricem facilè perducuntur, quia levi momento solvi possunt.

Causæ.

Dysenteriæ causæ sunt complures: præcipuæ verò, cruditas, frigora continua, acrium ciborum assumtio, ut *Myttoti*, (id est, pulmenti ex allio cæpâque intritis,) aut cæpæ, vel allii per se, aut carnium vetustarum atque acrium esca, quibus cruditas supervenit; idem facit humoris alicujus insueti potio, vel ejus, qui Κυκεὼν, vel istius, qui Βρυτίων appellatur, & alia pocula, quæ in singulis regionibus, vini loco, siti medentur; plaga item, & frigus, & aquæ gelidæ potio, intestina exulcerant.

[n] Curatio *Colicorum* deest. Apud *Aëtium*, (Tetrabib. 3, Serm. 1. c. 31.) invenimus quædam ad hos *Archigenis* Pharmaca; & Cataplasmata; (c. 34.)

Deje-

Dejectiones autem, & ſigna cætera, in aliis aliiſque *Ulceribus*, alia ſunt, & alia. Nam ſi iſta ſuperficiem tantùm attigerint, e *ſuperioribus* inteſtinis feruntur tenuia, bilioſa, odoris, præter eum qui ab inteſtinis provenit, expertia. A *Jejuno* autem inteſtino exeunt coloris quædam magis ſaturi, & crocei, & odoris fœdi. Et interdum hæc cum alimento, liquato quidem illo, ſed aſpero; & ſtercorum odor, modò gravis eſt, & *Ulcera* ipſa putrefacta: modò nullus eſt, niſi ab excremento ipſo. Verùm ab *inferiorum* inteſtinorum exulceratione aquoſa quædam, tenuia, ſine odore, profluunt; at ſi *Ulcera* profundiora fuerint, humor ſaniei ſimilis, ſubrubicundus, inſtar vini, aut aquæ in quâ caro lota ſit; & hæc modò per ſe, modò cum excrementis; eademque, modò humida, a liquore circumfuſo diſſoluta, ſine bile, & odore: modò compacta, & ſicca exeunt, ſed, ob humorem circumfluentem, lubrica. Quòd ſi majora ſint & læviora *Ulcera*, idque in *ſuperioribus* inteſtinis, bilioſa, tam eorum ratione, ex quibus, quàm horum, per quæ tranſeunt, emittuntur; ſedem quoque vellicant, quia bilis acris eſt, & eò magis, cùm ab *Ulcere* provenit; bilis autem pinguis eſt, tanquam adeps. Verùm a profundioribus *inferiorum Ulceribus*, ſanguis deſcendit concretus, atque craſſus, cum pituitâ: & carnoſa quædam, non admodum pinguia, inteſtinorum ramenta, eorumque partes etiam integræ, his admiſcentur. Interdum craſſa prodeunt, alba, mucoſa, adipis conciſæ ſimilia, cum humore circumfluo; hæc ab inteſtino *Recto* veniunt. Nonnunquam mucoſa tantùm, pruritum moventia, parva, rotunda, mordacia egeruntur, quæ hominem ad dejiciendum frequenter excitant, & deſidendi cupiditatem cum voluptate faciunt, ſed inter hæc pauciſſima tantùm exeunt; id mali *Teneſmus* dicitur. At ab inteſtino *Cæco* feruntur carnes rubicundæ, grandeſque, circumſcriptionem multo majorem habentes; *Ulcera* profunda ſunt: ſanguis craſſus, & fæculentus: & odor, quàm in aliis, gravior. Cæterùm ſi ſerpant exedantque *Ulcera*, & nullâ prorſus ratione coërceri poſſint, e *ſuperioribus*, non modò ſaturè bilioſa, ſed etiam crocea, ſpumantia, fæcum ſimilia, nigra, quæque herbam iſatidem, aut porrum referunt, ſuprà memoratis craſſiora, odoris tanquam putridi, dejiciuntur; alimentum quoque magis crudum, ita ut a dentibus cum voracitate paululùm duntaxat comminutum videatur. At ſi *inferiora* erodantur, nigræ concretiones, & craſſa quædam, carnoſa, rubicunda, grumoſa, ac nonnunquam nigra, omnibus modis variata, fœtida, intolerabilia exeunt, humorque ſine voluntate profluit. Nonnunquam oblongum quiddam, quoad plurima a ſano inteſtino non diſcernendum dejicitur, multiſque veritatem ignorantibus excreti ipſius inteſtini metum injecit. Verùm hæc ita ſe res habet: inteſtinorum, utì ventriculi, tunicæ ſunt duæ, quarum altera alteri obliquè ſuperincumbit; quando igitur harum connexio diſſolvitur, interior tunica, ſecundùm longitudinem abſiſtens, foras exit, & exterior tantùm intus remanet, carnemque contrahit, & ad cicatricem perducitur, homoque ſaneſcit, ac ſine offensâ vitam

Dejectiones quænam in quâque Specie.

vltam agit ; id inferius inteſtinum tantummodo patitur, quippe cujus tunicæ carnoſæ ſint. Quòd ſi ex vaſe aliquo ſanguis fluat, is flavus, aut niger, & ſincerus fertur, cibo impermixtus, & ſine ſtercore : & concretio quædam ei, latis aranearum telis ſimilis, innatat ; nam cùm refrixerit, in grumos abit, neque ſanguinem excretum hunc fuiſſe credideris ; at ob immurmurationem multam cum ſpiritu, major, quàm pro effectu, excretionis fit opinio. Excitatur etiam in *Colo* puris *Abſceſſus*, nihil quicquam aliis *Vlceribus* internis magis inuſitatum : etenim ſigna, & pus, & curatio *Vlcerum* eſt eadem ; ſed ſi carnium quarundam excretiones fiant, duræ, & contritæ, & aſperis corporibus ſimiles, *Abſceſſus* mali moris eſſe ſignificatur. Interdum e *Colo* magna vis aquæ, *Dyſenterico* more, profluit, quæ res multos *Hydrope* liberavit. Hujuſmodi, ut ſummatim loquar, *Vlcera* ſunt in inteſtinis ; hæc utique eorum forma ; & hæ ex illis excretiones, quas ſuprà propoſui.

Symptomata in quâque Specie.

Proximum eſt, ut, quæ in quibuſque laborantium Symptomata occurrant, ſive boni fuerint, ſive mali moris *Vlcera*, exponam. Itaque, ut generatim loquar, ſi excoriatio ſuperficiem tantùm occupaverit, vel in *ſuperioribus*, vel in *inferioribus* inteſtinis, homines febre, ac dolore vacant, & ſine decubitu, per tenuem victûs rationem, alius alio modo ſaneſcit. Sin *Vlcus* innaſcatur, torſiones in *ſuperioribus* fiunt mordaces, acres, tanquam a bile paucâ fervente : inteſtina aliis quidem atque aliis temporibus, ut plurimùm tamen ſuppurant : cibi concoctio eſt imperfecta, cupiditas tamen non deſit. At ſi *inferioribus* exulceratio inciderit, *ſuperioribus* longè minùs hæc offendunt ; quippe quæ illis multo carnoſiora ſint. Verùm ſi in *ſuperioribus Vlcera* innaſcantur cava & ſerpentia, febres oriuntur, acutæ, obſcuræ, in viſceribus latentes : totius corporis algor : cibi faſtidium : vigiliæ : ructus fœtidi : nauſea : bilis vomitus : vertigo. Quòd ſi multa, & ea bilioſiorum, ſuerit effuſio, torſiones continenter inhærent, & cæteri dolores increſcunt ; accedit virium languor, & reſolutio genuum : *Ardente* febri extorrentur : ſiticuloſi ſunt : nauſeant : nigra evomunt : lingua ſicca : pulſus exiguus, imbecillis ; hoſque omnia comitantur, quæ in pernicioſis *Vlceribus* mortifera eſſe propoſui ; uſque ad animæ defectionem, malo *Cardiaco* laborant, quidam ita, ut ad ſe revocari non poſſent, ſed hoc modo occubuerint. Eadem mala *inferiorum* inteſtinorum eroſionibus communia ſunt, ſi *Vlcera* ſerpant, neque profluvium coërceri poſſit : præterquam quòd tormina ac dolores ſub umbilico inferiùs, ubi etiam *Vlcera* ſunt, percipiantur ; excretionum verò ſpecies tales, quales eas eſſe ſuprà diximus. Quòd ſi in initio exigua ſint *Vlcera*, neque intra tempus aliquod ſerpere incipiant, alia aliis ſuperveniunt, quibuſdam ſubſidentibus, aliiſque in verticem aſſurgentibus : taliſque fit *Vlcerum* affluxus, qualis undarum in mari. Cæterùm ſi Natura valens exſtiterit, eique Medicus etiam ſubvenerit, a ſerpendo coërcentur *Vlcera*, neque mortis

ſubeſt

ſubeſt timor; dura tamen, & tumida manent inteſtina, ac, nbn niſi longo pòſt rempore, ad ſanitatem perducuntur.

At *profluvium Sanguinis* ab inteſtinis, ſi a magnâ venâ, vel arteriâ exeat, mortem infert quàm celerrimè; neque enim manum inſerere, partemque ipſam dolentem attrectare, aut *Ulceri* medicamentum admovere poſſumus. Porrò, etiamſi medicamento ſanguinem ſuppreſſeris, homo non propterea in tuto collocatur; quibuſdam enim ingens cruſta decidens venæ oſculum latius efficit: cùmque in grumos abierit ſanguis, iique intus remanſerint, morbus jam ſanationem non recipit. Oportet itaque incipientibus *Sanguinis profuſionibus* mederi. Hæ plerumque, cùm inſtant, quibuſdam ihdiciis, licèt haud prorſus evidentibus, ſignificantur; anxietas adeſt, & moleſtia: loci gravitas, in quo ruptio futura eſt; ſub ipſum ruptionis tempus, vultûs rubor. Et, ſi vena recenter fuerit diſrupta, poteſt plerumque ad integritatem perduci; at ſi ſpatium jam acceſſerit, ægriùs ſaneſcit, atque tardiùs. Hujuſmodi ſunt inteſtinorum *Ulcera*. Sanguinis profluvium.

Oriuntur autem præcipuè, æſtatis tempore: deinde, autumno: vere, rariùs: hyeme, minimè. Pueris, & adoleſcentulis, *Diarrhœæ* contingunt. *Dyſenteria* juvenibus, & ætate conſiſtentibus. Senectus ægrè convaleſcit, & ad cicatricem inducendam longum tempus requirit; at exedentia *Ulcera* in ſenibus vix reperiuntur; quinetiam ſenectæ ſanguinis profluvia proſunt °. Tempora, & Ætates his opportunæ.

DE LIENTERIA,

SIVE

INTESTINORUM LÆVITATE.

CAP. X.

SI a *Torminibus*, latiſque & admodum profundis ſuperiorum inteſtinorum *Ulceribus*, cicatrices fiant, crebræ, craſſæ, ſolidæque, cibi ex his in inferiora tranſmittuntur liquidi, & ab eâ horum parte, quæ nutrimento eſſe deberet, indiſcreti; inteſtinorum enim raritas, per quam ſurſum alimenta permeant, a cicatrice occluditur; homo itaque

° Curatio *Dyſenteriæ* deeſt; quæ ex *Archigene*, qui his, de Signis, non pauca habet ſimilia, (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 43.) peti poteſt. (Ibid. c. 45 & 49.)

nutrimento deſtituitur, decolorque fit, & imbecillis. Malum *Lienteriæ* dicitur, cùm id, inquam, ab inteſtinorum cicatrice oriatur : jam enim ex *Ulceribus* affectus provenit ; eſt autem, ubi cicatricem inteſtina non habent, ſed conſuetudo & uſus iſta profluvium pati edocent : nam ſi calor in his refrigeratus, neque cibum concoquat, neque in ſuperiores partes propellat, neque præ imbecillitate retinere poſſit, omni prorſus confectione alimentum vacat. Quòd ſi levis, neque ſtabilis, ſed vitioſa tantùm fuerit purgatio, affectum ſolvit ſimplex a cibo vomitus ; ſed ſi temporis ſpatio impingatur, atque fixa inhæreat horum cauſa, id auxilii nihil proficit.

Cauſæ. Affectum hunc diuturnus quoque morbus inducit : *malus* etiam *corporis habitus*, licèt ex eo quiſpiam non decubuerit. *Hydropes* quoque in eundem aliquando feliciter tranſeunt : ex malo quidem, in aliud malum, ſed poſterius tamen priori minùs grave eſt [p].

DE UTERI AFFECTIBUS.

Cap. XI.

Uteri affectus. UTERUS fœminis eſt ad purgationem atque partum utilis, multos autem graveſque morbos infert. Neque *Ulceribus* tantùm, & *Inflammationi*, & *Fluori* patet, verùm etiam, ſi repentè tota ſurſum feratur, celeriter occîdit. Atqui de Acutis ac mortiferis, qui huic incidunt, Affectibus, alibi conſcriptum eſt. Mala verò diuturna ſunt, *Fluor duplex : Duritia : Ulcera*, partim innocentia, partim maligna : totius, aut partis *Prolapſus*.

Fluoris Species. Fluor eſt aut *ruber*, aut *albus* ; horum uterque ex aſpectu patet. *Ruber* eſt, cùm exit ſanguis *flavus*, hujuſque ſpecies, ut *lividus*, aut *niger* : tenuis, aut craſſus & concretus, inſtar grumorum : vel albus inſtar aquæ, vel coloris ex pallido flavoque, tanquam bilis : craſſus item, aut ſubtenuis, tanquam ſanies tenuis atque fœtida [q]. In *Fluore albo*, humor exit puri ſimilis, verus autem ſerum refert ; quinetiam grumi aliquando cum pure effluunt. Mille aliæ ſpecies ſunt inter has, quæ ſe-

---

[p] Multa ex hoc Capite, nullâ *Aretæi* factâ mentione, deſumſit *Aëtius*. (Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 51.) [q] His ſimilia habet *Archigenes* apud *Aëtium*. (Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 65.)

cundùm

cundùm plus minuſve tantùm differunt. Fluxûs circuitus aliquando ſingulis menſibus, tanquam menſtrua purgatio, ſed non ad præſtitutum tempus, revertitur ; non multus quidem ſanguis, ſed is per multos dies deſtillat : neque plures dies, ſed tum ex toto, intermittit. Alia circuitûs ſpecies eſt, quæ fit ad certum diem : & in primâ purgatione, non magna ſanguinis copia effunditur, ſed bis vel ter per totum menſem purgantur. Alia ſpecies eſt, cùm ſingulis diebus exiguum indeſinenter fit profluvium, cujus ſumma tamen intra menſem non exigua eſt ; os enim Uteri non committitur, ſed apertum eſt, & *reſolutionem* quandam patitur, ita ut humor effluat. Sin multum, idque ſine intermiſſione, exeat, fœmina ſanguinis profuſione interit. Notæ ſunt, præter materiæ fluentis colorem, ipſius color mulieris ; vigiliis premuntur : cibum faſtidiunt : moleſtè agunt : imbecilles, in *rubro* præcipuè *Fluore*, & doloribus affligatæ ; humor ipſe in utroque genere graviter olet, ſed modò magis, modò minùs ; nam ſi magna putredo ſubſit, *albus* magis fœtet : ſi eroſio exaſperetur, fœdior eſt odor *rubri*. Utque ſummatim dicam, *ater* omnium peſſimus eſt, deinde *lividus* ; *pallidus* autem, & *albus*, & *purulentus*, diuturniores ſunt, minùs tamen periculoſi ; & ex his ipſis *pallidus* deterior eſt, ſed longè melior, ſi cum uſitato mixtus fuerit : uſitatus autem eſt *ruber*, ejuſque ſpecies. Quinetiam aſſueti minùs nocent ; ſed revera vetulas *rubri* plus offendunt, juniores ex *albis* minimè periclitantur. Alia eſt *Fluoris albi* ſpecies, ubi menſtrua purgatio albida eſt, & acris, & pruritum cum voluptate excitat : exinde humor albus, craſſus, ſeminique ſimilis elicitur ; id genus *Gonorrhœam muliebrem* appellavimus. Eſt autem Uteri refrigeratio, ideoque humores retinere non poteſt ; quinetiam ſanguinem in colorem albidum permutat, ſiquidem ignis vi caret, qui colorem rubrum impertit. Similem huic affectum Stomachus patitur, quando pituitam effundit : & Inteſtina quoque, cùm *Diarrhœa* laborant.

Gonorrhœa Muliebris.

In Utero oriuntur etiam *Ulcera*, quorum aliqua lata ſunt, prurigino ſa, tanquam ab inſperſo ſale : & in his fit ſuperficiei quædam excoriatio ; ex iiſque pus erumpit, craſſum, odoris expers, exiguum ; *Ulcera* hæc ſunt mitia. Alia iſtis profundiora, magiſque noxia, quæ dolorem aliquem movent : plus aliquanto puris effluit, & deteriùs olent ; ſed hæc tamen non ſunt mali moris. Sin altiùs adhuc deſcendant, *Ulcerumque* oræ duræ ſint, & aſperæ, ſanies quædam fœtida effunditur, & gravior, quàm in prioribus, dolor accedit ; Uterum quoque *Ulcus* exedit, & ſoluta quædam aliquando exit caruncula ; id ad cicatricem longo temporis ſpatio non perducitur, ſed maximè diuturnum ac lethale eſt ; id etiam *Phagedæna* dicitur. Porrò *Ulcera* ſunt mortifera, ſi in his dolor increſcat, & fœmina moleſtiis afficiatur ; ex *Ulcere* putridus quidam humor effluit, vel ipſis ægrotantibus intolerabilis ; idque tactu, & medicamentorum applicatione, exaſperatur, & quovis medelæ genere irritatur ; Uterique venæ in tumorem aſſurgunt cum partium proximarum diſtentionibus.

Ulcera mitia.

Phagedæna.

Cancri duæ Species.

bus. Id a peritis, tactu, neque alio quovis modo, deprehenditur; adeſt autem febris, totiuſque corporis anxietas, & partis affectæ duritia, utpote in efferatis *Vlceribus*; hæc mortifera ſunt, & *Cancri* nomen obtinent. Alia *Cancri* ſpecies eſt, ubi nullum *Vlcus* ſubeſt, tumor autem durus, ac renitens: totus etiam Uterus intenditur: dolores item premunt, cæteraque omnia, quemadmodum in *Vlcere*[r]. Ambo hæc ſunt ex *Cancrorum* genere, ambo diuturna, ac mortifera; *Vlcus* autem eſt illo, quod non exulceratur, & odore, & doloribus, & in vitâ, & in morte gravius.

Prolapſus Uteri. Sede ſuâ totus nonnunquam exit Uterus, & mulieris femoribus incumbit. Malum profectò incredibile; Uterus tamen ipſe conſpectui patet, neque hujus rei cauſa talis eſt, ut non ſubinde poſſit incidere. Relaxantur enim membranæ ilibus affixæ, quæ Uteri ligamenta ſunt nervoſa; harum illæ, quæ Uteri fundo inſeruntur juxta lumbos, tenues ſunt: alteræ, juxta cervicem ejus, hinc atque illinc ilibus adhæreſcentes, valde nervoſæ exiſtunt, latæque tanquam navigii vela; omnes itaque hæ membranæ relaxantur, quando foras exit Uterus. *Prolapſus* hic ut plurimùm occîdit; fit enim ex abortu, & magnis concuſſionibus, & violento partu; quòd ſi non illico moriantur, vitam diu trahunt, viſu fœda intuentes, Uterumque extra corpus, quaſi a caule germinantem, nutrientes.

Membranæ ſolutio. Apparet aliquando ex duabus Uterum ſuccingentibus membranis interior, & ab alterius continuitate divellitur; etenim duæ tantùm membranæ iſtius diviſuræ ſunt: quarum hæc ob humoris fluxionem abſcedit, ſicut etiam ex abortu, & partu violento: tum verò *Secundis* adhæreſcit, nam ſi illæ vi extrahuntur, ſimul prodit Uteri tunica; at ſi fœmina mortem evaſerit, in ſedem ſuam regreſſa, ei ad amuſſim connectitur, vel paululùm extra propendet, eamque mulier naturalibus ſuis contegit. Uteri aliquando oſculum, uſque ad cervicem duntaxat, prolabitur, ſed rurſus intrò ſe recipit, ſi Uterus ſuffimenta mali odoris olfaciat; ipſum quoque mulier attrahit, ſi odoramenta grata naribus admoveat; quinetiam Obſtetricis manibus ſenſim reponitur, ſi placidè comprimatur, medicamentis antea inunctus ad leniendum Uterum efficacibus.

Os Uteri prodiens.

---

[r] His ſimilia, de *Cancris*, habet *Archigenes* apud *Aëtium*; (Tetrabib. 4, Serm. 4, c. 94.) ubi etiam horum Curatio, ex *Archigene*, legi poteſt: ſiquidem Caput illud interiit, ubi horum Uteri affectuum medelam expoſuit *Aretæus*.

DE

DE ARTHRITIDE, ET ISCHIADE.

Cap. XII.

COMMUNIS omnium articulorum dolor eſt *Arthritis*; quem in pedibus, *Podagram* appellamus: in coxis, *Iſchiadem*: in manibus, *Chiragram*; ſi nempe levis fuerit dolor, e causâ aliquâ ad breve tempus durante ortus, aut longo tempore latenter inhæſerit, ac dolor tandem morbuſque ex parvâ occaſione emicuerit. At ſi malum jam auctum omnes artus invaſerit, eſt omnium generatim affectus nervorum. Initium fit a nervis, qui articulorum ligamenta ſunt: & ab iis etiam, quotquot ex oſſibus oriuntur, & in oſſa deſinunt. Id in his utique mirandum eſt, quòd ne minimùm quidem doleant, etiamſi ſecentur, aut collidantur; at ſi per ſe membra condoluerint, eo nihil poteſt eſſe vehementius, non ſi ferramento percutiantur, non ſi conſtringantur vinculis, non ſi gladio ſaucientur, non ſi igne exurantur; etenim hæc ipſi expoſcunt, ut gravioribus ſint doloribus remedio. Quòd ſiquis, dum membra dolent, ea incîdat, ſectionis dolor, utpote minor a majore, obſcuratur; vel ſi iſte prævaluerit, voluptate afficiuntur ex prioris oblivione. Malum hoc oſſa atque dentes patiuntur.

Cauſam quidem veram ſoli novere Dî: veriſimilem tamen ipſi quoque homines. Id autem, ut ſummatim loquar, hujuſmodi eſt; quod valde denſum eſt, id neque tactum, neque vulnus ſentit: quamobrem in tactu, atque vulnere, dolor abeſt; dolor enim in exaſperatione ſenſûs conſiſtit. Quod autem denſum eſt, id exaſperari nequit; quo fit, ut dolore etiam vacet. At rarum acuto ſenſu præditum eſt, & vulnere exaſperatur. Quoniam verò denſa etiam innato calore vivunt, per eundem quoque calorem ſentire poſſunt. At ſi cauſa efficiens ſubſtantialis fuerit, tanquam gladius, aut lapis, ſubſtantialis corporis patientis pars non dolet, quia naturaliter denſa eſt. Sed ſi calorem innatum mala temperies occupet, ſenſus pervertitur: at cùm horum ex ſe ipſo doleat calor, id ab interno ſenſûs impulſu excitatur, ex naturâ verò adauctâ nimiſque abundante dolores proveniunt. Cauſa.

Signa. *Arthritis* aliis aliàs articulis infigitur : in quibuſdam coxas occupat, eâque parte homo plerumque claudus remanet : & reliqua etiam paululùm tentat, jamque exiguos artus non invadit, uti manus ac pedes. Nam ſi majora membra occupet, quæ morbo capiendo ſufficiunt, is inſtrumenta iſta non prætergreditur. Quòd ſi ab exiguo membro initium ſumſerit, placida & inopinata fit acceſſio. In *Iſchiade*, a poſteriori parte femoris, aut a poplite, aut a tibiâ incipit : aliàs in coxæ acetabulo dolor excitatur, rurſuſque in clunem, aut lumbos impetum facit : & quidvis potiùs videtur eſſe, quàm *Iſchias*. Cæterùm in articulis hoc modo oritur *Arthritis :* magnum pedis digitum dolor occupat, rurſus calcis anteriorem partem cui inſiſtimus, ac deinde in ejuſdem partem concavam ſubit, & malleolus denique intumeſcit. Cauſam mali non juſtam laborantes afferunt ; quidam novi calcei attritionem, alii longam obambulationem incuſant : alii ab ictu, aut calcatione, ortum pronuntiant : nemo autem cauſam internam eſſe arbitratur ; neque verò, ſiquis veram commemoret, fidem ægrotantibus facit. Ideoque affectus inſanabilis evadit, quia morbi principiis, cùm is minimam habet firmitatem, Medicus non reſiſtit ; & ſi ſpatio vires acquiſierit, cura omnis ſupervacanea eſt. Quibuſdam itaque, pedum articulis uſque ad mortis diem inhæret ; quibuſdam ſerpit in univerſum corporis ambitum ; ut plurimùm verò a pedibus in manus procedit, idque non multo interpoſito tempore, ſiquidem manus pedeſque, ambo ſint ejuſdem naturæ, tenues nimirum, atque carnis expertes, externo frigori proximi, & ab interno calore remotiſſimi ; rurſus cubitus, genuque tentantur, deinde coxarum acetabula : convolvitur demum atque tranſit ad thoracis dorſique muſculos. Incredibile eſt, quàm latè vitium ſerpat ; dolor ad cervicis ſpinæque vertebras procedit, ſummoque Oſſi *Sacro* infigitur : hiſque omnibus & quidam eſt communis, & quidam ſingulis proprius dolor ; quinetiam tendines, cum glandibus, ac muſculis, dolent atque intenduntur : maxillarum item, temporumque muſculi [f] : renes poſtea, & veſica afficiuntur ; quodque maximè mirandum eſt, nares tandem hominis, aureſque, & labra tentantur ; nulla enim pars eſt, ad quam muſculi nervique non pertineant. Cuidam homini indoluerunt capitis futuræ, qui, quidnam id eſſet quod afficeretur, neſcius, futuras deſcribebat, obliquam, rectam, tranſverſam, & in priori, & in poſteriori parte capitis, de tenui dolore oſſibus infixo conqueſtus ; etenim omnes oſſium commiſſuras morbus invadit, perinde ut pedis manûsve articulum. Calloſi etiam fiunt articuli, qui primò tanquam *Abſceſſus* habent, poſtea magis magiſque condenſantur, & cùm humor penitus concreverit, duræ ſunt oſſium extremitates : tophi demum albi ſolidique conſiſtunt, & in toto membro tubercula partim exigua, *Varorum* inſtar, partim his majora aſſurgunt ; humor autem craſſus eſt, & albus, grandini ſimilis ; morbus enim, tanquam grando, frigidus univerſum corpus occupat.

[f] Quædam ex hoc loco ſatis evidenter excerpſit *Aëtius* ; (Tetrabib. 3, Serm. 4, c. 6.) & alia ex *Archigene* profert iis, quæ in hoc Capite leguntur, ſimilia. (c. 1.)

Qui-

Quibuſdam affectus hic videtur caloris & frigoris differentiam præ ſe ferre : ſiquidem modò ex calore, modò ex frigore voluptas percipitur ; ſed mihi placet unam cauſam ab innato frigore, unumque eſſe morbum. At ſi is celeriter increſcat, caloreque emicet, refrigeratione opus eſt, & hujuſmodi medelâ affectus mitigatur ; id genus calidum appellant. At ſi in nervis dolor intus moretur, & caloris expers collabatur articulus, neque in tumorem aſſurgat, frigidum hoc eſſe dixerint ; in quo fervida medicamenta ad ſuſcitandum calorem requiruntur ; plerumque etiam admodum acria neceſſariò uſurpantur, quia calor & collapſas partes in tumorem attollit, & internum calorem evocat, quo tempore frigida rurſus juvant. Huic rei fidem facit, quòd iiſdem eadem non conveniant ; quod enim modò profuit, id aliàs obeſſe deprehenditur ; atque, ut in ſummâ dicam, calor in principio prodeſt, refrigeratio in fine. *Podagra* vix quenquam continenter infeſtat, & interdum diu intermittit, quia tenuis eſt. Fuit etiam *Podagricus* quidam, qui, in *Olympicis* ludis, remittente morbo, curſûs certamine, victoriam reportavit.

His morbis quinam obnoxii.

Viri hoc affectu frequentiùs, quàm mulieres, ſed leviùs, tentantur ; mulieres verò rariùs, quàm viri, ſed dolentiùs : quoniam id quod extra conſuetudinem, neque familiare eſt, ubi ex urgente aliquâ causâ valentius evaſerit, violentiora quoque mala inducit [t]. Ætas huic maximè opportuna eſt, ab anno quinto & triceſimo ; citiùs tamen, ſeriùſve, ex cujuſque naturâ, ac victûs ratione contrahitur. Vehementes in his dolores excitantur, & Symptomata accedunt doloribus atrociora : vel ex tactu ſequitur animæ defectio : motûs impotentia eſt : cibi faſtidium : ſitis : vigiliæ. Quòd ſi a malo recreentur, vitam, quaſi a morte conſervati, remiſſam agunt, intemperantes, ſimplices, hilares, munifici, in victu delicati : porrò, tanquam mortem rurſus evaſuri, præſenti vitâ cum licentiâ perfruuntur. Multis *Podagra* in *Hydropem*, aliis in *Aſthma* tranſiit ; & ex his illi ſuccedentibus non evitanda mors eſt.

DE ELEPHANTIASI.

CAP. XIII.

ELEPHANTI morbo cum belluâ Elephante multa ſunt communia, quoad ſpeciem, & colorem, & magnitudinem, & vitæ rationem ; neque verò alii cuivis ſimilis eſt, vel affectus affectui, vel animali animal. Etenim Elephas ab aliis feris longè differt ; primò,

[t] Hippoc. Aph. 34, § 2.

max-

maximus craſſiſſimuſque eſt : tantâ quidem magnitudine, ut, ſi magnum quodvis animal alii in turris morem ſuperimponas, ea exæquet ; craſſitudine verò tantâ, quantam animalia plura craſſiſſima, lateribus inter ſe conjuncta, non exſuperent. Cæterùm neque ſpecie aliud quodvis magnopere refert ; etenim omnes, per univerſum corpus, coloris ſunt ſaturatè nigri ; cùm equorum alii candidiſſimi ſint, quales *Rheſi* equi *Thracii* [u] : alii pedes albos habent, ut *Menelai Podargus* [x] : alii flavi, ſicuti a *Neſtore* memoratæ equæ

centum & quinquaginta [y] :

alii cærulei, ut cùm *Homerus* inquit,

In ſpeciem mutatus equi, cui cærula in armis
Luxuriat juba [z].

Idem videmus in bobus, idem in canibus, idem in reptilibus cunctis, atque animalibus, quotquot in terrâ paſcuntur. Elephantes tantùm omnes nigri ſunt, colore tenebricoſo, & nocti, & letho ſimiles. Eorum verò ſpecies hujuſmodi eſt : caput habent aterrimum, cum vultu latente, formæque non evidentis, ſuper cervicem adeò brevem, ut caput humeris inſiſtere videatur, quamobrem id non in conſpectum venit. Aures enim magnæ, craſſæque, alarum inſtar, uſque ad jugula pectuſque prætenduntur, quibus cervix atque humeri, tanquam navigia velis, occuluntur. Cornua verò Elephas habet mirificè candida, colori admodum atro interniteutia : iſta nonnulli dentes vocant ; hæc in eo tantùm albiſſima ſunt, neque iſta candore exæquet quævis vel candidi animalis pars. Et hæc quidem ipſa non, ut in aliis cornigeris animalibus naturaliter fieri ſolet, fronti ac temporibus innaſcuntur, ſed in ore maxillâque ſuperiori poſita antrorſum ſpectant, non ex toto recta, ſed ſurſum versùs recurva paululùm, ut a recto cibum vorare poſſit, onuſque ſimis dentibus attollere. Porrò cornua hæc ingentia ſunt, quorum mediocria ulnam longitudine exæquant, alia multo grandiora, etiam ad duplicem uſque magnitudinem. At in maxillâ ſuperiori, prominentia quædam a labro enaſcitur, longa, ſine oſſe, tortuoſa, quaſi reptilis. In hujus extremo bina ſunt foramina, quæ Natura ad pulmones uſque pertinentia, duplicis inſtar tibiæ, terebravit. Hâc fiſtulâ, pro naribus, animal, ad reſpirationem, utitur ; hanc etiam loco manuum adhibet : poculum enim, ſiquando velit, hâc prominentiâ corripit, idque comprenſat, atque adeò tenaciter ſervat, ut id ab illo nullus quiſquam, niſi potentior alius Elephas,

---

u Εν δ' εφιν Ρῆσος βασιλευς, παις Ηϊονῆος·
Τῶ δη καλλιστους ἵππους ἴδον, ηδε μεγιστους,
Λευκοτέρους χιόνος. Homer. Iliad. K, v. 435.

x Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ατρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενής· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγε ὠκέας ἵππους,
Αἴθην ἠ Αγαμεμνονέην, ἠ ἑὸν τε Πόδαργον. Homer. Iliad. Ψ, v. 293.

y Ιπποις δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Ibid. Λ, v. 679.

z Iliad. Υ, v. 224.

vi extorquere valeat. Quin & eâdem herbam ad paſtum quæritat, neque ore parviſque dentibus carnem edendo alitur; longos enim pedes habet, qui animal longè ſuprà terram attollunt, item breve collum, uti ſuprà demonſtravimus: quo fit, ut humi ore pabulari nequeat; ad hæc, cornuum ante os proceſſus id ab herbâ diſtinet: itaque prominentiâ iſtâ pabuli copiam ſubvehit, & poſtea quæcunque venatur, hâc complexus, ventri futura alimentum in os detrudit; unde Veteres hanc *Proboſcidem* dixere, quia hæc ante animal προβόσκεται, id eſt, pabulum quæritat. Porrò, ob eandem cauſam, neque de lacu, neque de flumine, aquam ore haurire poteſt Elephas; ſed cùm ſitit, extremam quaſi narem *Proboſcidis* aquæ immergit: deinde, tanquam ſpiritum adducens, pro aëre, multum aquæ attrahit: & ubi narem, velut poculum, impleverit, humorem ex eâ in os, utì flumen quoddam, profundit: deinde, aquam rurſus aſſugit, rurſuſque ejectat, quoad ventrem, navis inſtar onerariæ, compleverit. Corium habent aſperum, craſſiſſimum, tumoribus rimoſis inæquale, longis quaſi ſulcis inciſum, in eoque fiſſuræ ſunt aliæ cavæ tranſverſæque, aliæ obliquæ atque admodum profundæ. Porrò alia animalia pilos habent, hiſque ſimiles jubas; Elephas ſolus lanugine tantùm veſtitur. Cæterùm huic cum aliis animalibus aliæ innumeræ ſunt diſcrepantiæ; etenim, inſtar hominis, genua retro flectit, mammaſque, ſicut fœminæ, prope axillas habet. Atqui ſupervacaneum videtur de animali hoc plura in præſentia ſcribere, quàm in quibus morbus *Elephas* & ægrotantis ſpecies naturam ejus referat. Affectum hunc aliqui *Leonem* appellant, ob ſupercilii ſimilitudinem, de quâ mox dicetur. Alii *Satyriaſim* vocant, ob malarum ruborem, & effrænem atque impudentem coitûs libidinem. Alii morbum *Herculeum* nominant, quoniam illo nullus major ſit aut valentior.

Elephantiaſis nomina.

Vis itaque mali magna eſt, aliiſque omnibus affectibus ad inferendam mortem longè efficacior; id etiam viſu fœdum eſt, &, ſicut Elephas bellua, prorſus terribile. Porrò ex eo certa imminet pernicies; etenim ex mortis causâ originem habet: eſt enim innati caloris refrigeratio, aut congelatio potiùs, quaſi magna quædam hyems, ubi aqua in nivem, aut grandinem, aut glaciem, aut gelu convertitur; hæc autem eſt mortis morbique hujus cauſa communis. Verùm ne inſignem quidem ullam in initio præbet ſui notam: neque inuſitatum quodvis malum hominem invadit: neque verò in ſuperficie corporis apparet, ut id quiſpiam continuò animadvertere poſſit, & incipienti occurrere; ſed in viſceribus, tanquam occultus ignis, deliteſcens ſuccenditur, jamque, internis partibus devictis, in ſuperficiem demum emicat, &, a facie incipiens, tanquam de ſpeculâ, longè latèque conſpicuus effulget; aliis primò apparet in extremo cubito, aut in genibus, aut in manuum, pedumve articulis. Ideoque de homine nulla ſpes eſt, quia contra principia morbi infirmiſſima Medicus arte non utitur, ob ægrotantium negligentiam, & calamitatis ſuæ ignorantiam. Etenim ſegnes ſunt, tanquam levi aliquâ

Cauſæ, & Signa.

de causâ, ſomnolenti, quieti, alvo ſicci : hæc ſunt etiam ſanis hominibus non ita multùm inuſitata. At in incremento mali, fœdos odores exſpirant, ob interni ſpiritûs exhalationem ; huic rei aërem, aut extrinſecum quid, cauſam præbere exiſtimant. Urina alba, craſſa, &, qualis jumenti, turbida. Cibi crudi & inconcocti in corpus digeruntur : ne hæc quidem percipiunt, curantve ; neque enim, an concoxerint, necne, ſatis ſciunt : in his cruditas & concoctio perinde eſt, ſiquidem, quod ipſis in bonum atque commodum vertat, haud frequenter concoquunt ; cibus verò facilè diſtribuitur, quippe quem, haud ſecus ac in ipſorum alimentum, morbus cum rapacitate attrahat : unde venter inferior ſiccus his efficitur. Tumores alii prope alios aſſurgunt, nondum continui, ſed craſſi, atque aſperi : & tumorum intervalla fiſſuris dividuntur, ſicut Elephanti corium. Venæ latæ, non ob ſanguinis abundantiam, ſed propter cutis craſſitudinem. Neque multo pòſt malum penitus inſediſſe declaratur, ex æquali totius corporis intumeſcentiâ. Crines in omni parte præmoriuntur, manibus, femoribus, tibiiſque : itemque rari ſunt in pube, mentoque, & capite ; quodque mirabilius eſt, præmatura canities, & calvities repentè ingruunt ; & intra tempus exiguum, pubes cum mento glabra eſt : aut ſi pauci remaneant capilli, aſpectu turpiores ſunt, quàm ſi defluxiſſent. Cutis in capite altè dehiſcit, rimæque ſqualidæ ſunt, frequentes, profundæ, aſperæ. Tumores in facie duri, acuti, in vertice nonnunquam albidi, juxta baſim viridiores. Pulſus exiguus, gravis, ſegnis, tanquam per cœnum, ægrè ſeſe promovens. Venæ in temporibus, & ſub linguâ, elatæ ; alvus bilioſa. Lingua *Varis* grandinoſis aſpera ; neque incredibile eſt, totum corpus hujuſmodi tuberculis ſcatere : ſiquidem, in victimis humores vitiatos habentibus, caro quaſi grandine repleta eſt. Sin ex intimis partibus morbus plurimùm erumpat, in extremiſque appareat, ſummos digitos occupat *Impetigo :* genua pruriunt, & ea homo cum voluptate ſcalpit : mentum nonnunquam *Impetigo* circulo complectitur : &, cum tumore non ita grandi, malæ rubent. Oculi caligant, & coloris ſunt ænei ; ſupercilia craſſa, glabra, deorſum gravata, prominent, &, contractis horum intervallis, intumeſcunt : color eorum lividus, aut niger : ipſa vehementer adducuntur, oculoſque contegunt, ut in iratis fit, aut Leonibus ; itaque morbus *Leoninus* dicitur : quamobrem æger non Elephanti tantùm, aut Leoni eſt, ſed etiam

Nocti oculos tetræ ſimilis [a].

Naſus tumoribus atris aſperiſque occupatur : labia craſſa, & prominentia, quorum inferius livet : nares prælongæ : dentes non candidi, verùm ſubatro colore infecti videntur : aures cum nigritie quâdam rubent,

[a] Homer. Iliad. M, v. 463.

occlu-

occluſæ, atque auribus Elephantorum ſimiles ſunt, & ſolito grandiores apparent; ulcera in aurium baſi, ſanie fluentia, pruritibus vexata. Totum corpus rugis aſperis exaratur: & fiſſuræ, tanquam nigri ſulci, in cutim altè deſcendunt; ideoque *Elephas* morbi nomen eſt; plantæ, calceſque uſque ad medios digitos hiant. Quòd ſi malum vehementiùs adhuc increſcat, tumores exulcerantur: & in malis, mento, digitis, genibuſque, fœtida & inſanabilia oriuntur ulcera, quorum alia ſuper alia inſurgunt, in aliiſque alia ſubſidunt. Interdum ante hominem membra ſua emoriuntur atque excidunt, naſus, digiti, pedes, pudenda, manuſque integræ; neque enim peſtis iſta ægrotantem turpi vitâ doloribuſque vehementiſſimis antè liberat, quàm hominem membratim diſcerpſerit; ſed inſtar Elephanti, longæva eſt. Quòd ſi membrorum repentinus fuerit dolor, multo acerbiùs affligit, modò has, modò illas partes, vago more invadens; cibi cupiditate non vacant, ſed nullum habent guſtum, neque in edendo aut bibendo voluptatem ullam capiunt; omnia averſantur & oderunt: corpus non alitur: Veneris libido rabioſa eſt. Adſunt laſſitudines ſpontaneæ; membra ſingula quaſi pondere quodam premi videntur; hominemque vel minimi artus gravant. Porrò corpus re quâque offenditur; non balneis delectatur, non horum abſtinentiâ: non cibo, non inediâ: non quiete, non motu; etenim omni parti morbus penitus inſedit. Somnus tenuis, propter ſomniorum viſa, vigiliis moleſtior: ingens ſpirandi difficultas: ſuffocatio, quaſi laqueo ſtrangularentur; atque hoc modo quidam e vitâ exceſſere, ad mortem perpetuo uſque oppreſſi ſomno [b].

Itaque cùm hujuſmodi ſint, quis non eos defugiat, aut quis non averſetur, licèt ipſorum vel pater ſit, vel filius, vel frater? ſiquidem metus etiam ſubeſt, ne vitium ex contagione communicetur. Propterea multi in montes ac deſerta viros amiciſſimos expoſuere; nonnullis ad aliquod tempus horum inediæ ſubvenientibus: aliis non item, cùm eos emori vellent. Memoriæ proditum eſt, quendam ex his, qui in deſertis com- Hiſtoria.
morarentur, viperam, quam e terrâ prorepentem conſpexerat, ſive fame coactum, ſive affectûs adeò pertæſum ut malum malo commutare vellet, vivam devorâſſe, neque vitâ priùs migrâſſe, quàm omnia ipſius membra computruiſſent, atque excidiſſent. Alium fama eſt vidiſſe viperam, quæ, Alia.
cùm in dolium muſti repſiſſet, & ex eo ad ſatietatem combibiſſet, id rurſus exſpuerit, multumque unà cum muſto veneni effuderit. Poſtquam autem vipera in muſto exſtincta eſt, homo ex eo avidè largèque hauſit, ad finem vitæ pariter & affectûs pervenire cupiens. Cúmque ſatiatus eſſet, inebriatuſque, humi primò jacebat, quaſi moribundus; poſtea, cùm e ſopore ac temulentiâ exſurrexiſſet, homini primò comæ defluebant: deinde, digiti, ungueſque: ac poſtremò, omnes undique contabeſcebant artus. Quoniam verò ſemini vis adhuc inerat, virum

[b] Ferè omnia, quæ ex *Archigene* ſe afferre teſtatur *Aëtius*, (Tetrabib. 4, Serm. 1, c. 120.) in hoc Capite, iiſdem quoque verbis expreſſa, invenimus.

Natura,

Natura, tanquam ex ortu, rurſus effinxit; alios ei crines, ungues novos, puramque carnem enutrivit; ipſe verò cutim antiquam, tanquam ſerpentis ſenectutem, exuit, ad aliud quaſi vitæ exordium, novi inſtar hominis, revocatus. Ita ſe fabula habet, neque planè veriſimilis, neque omnino tamen improbabilis; etenim malum malo pulſum fuiſſe haud incredibile eſt: Naturam verò ex remanente vitæ ſcintillâ hominem redintegrâſſe, non ita a ratione abhorret, ut id prodigio ſimile videri debeat.

A R E-

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE ACUTORUM MORBORUM,

Liber Primus.

Proœmium.

Curatio Phreniticorum. Cap. I. p. 1. Gr.

Curatio Lethargicorum. II.

Curatio Maraſmi. III.

Curatio Apoplexiæ. IV.

Curatio Epilepticorum Paroxyſmi. V.

Curatio Tetani. VI.

Curatio Anginæ. VII.

Curatio Columellæ affectuum. VIII.

Curatio peſtilentium in Faucibus affectuum. IX.

Curatio Pleuritidis. X.

PROOEMIUM.

ACUTORUM Morborum Curationem ſignorum deſcriptioni ſubjiciemus, quorum pleraque in ſuperioribus Libris comprehendimus. Quæcunque igitur in *Febrium* medicatione fieri debeant, ſecundùm earum differentiam, morborumque ſpeciem, & in ipſis varietatem, horum plurima in tractatu de *Febribus* explicabuntur. Quotquot autem acuti contingunt morbi cum febribus, uti *Phrenitis :* aut ſine febribus, ut *Apoplexia :* eorum duntaxat hoc in loco Curationes exequar ; idque, ne vel errores admittam, vel oratione ſupervacaneâ utar, ſi alia in aliis locis conſcripſero. Initium verò idem, quod in affectuum enarratione cepi, idemque eſto finis.

CURATIO PHRENITICORUM.

Cap. I.

CUBARE oportet ægrum in ædibus modicæ amplitudinis, aëriſque temperati ; hyeme quidem, in loco tepido : æſtate autem, in frigido ac humido : vere, & autumno, tempeſtati rem accommodare. Poſtea conquieſcere jubere & ipſum ægrotum, quique in domo verſantur, univerſos [a] ; nam acutiſſimè audiunt *Phrenitici*, ſtrepituque irritantur, & inſaniunt. Parietes læves ſint, æquales, non eminentes, neque ſtramentorum coloribus, neque picturis exornentur ; picturati enim parietes mentem jacentium perturbant ; ſiquidem ante oculos vanas quaſdam imagines accipiunt : quæque non extant, tanquam eminentia, contrectant : & inanis quælibet occaſio ipſorum manus e lecto provocat. Lecti longitudo, ac latitudo ſit mediocris, ut neque in ampliori corpus jactitent, neque ex anguſtiori decidant. Stragula ſint lævia, ut ne floccos legere in mentem iis veniat ; & etiam mollia : durum etenim cubile nervis inimicum eſt ; inter alios verò præcipuè *Phreniticis* nervi laborant, iiſque frequentiſſimè contrahuntur. Ingrediantur

[a] Hæc, a principio Capitis, *Aretæi* verbis, (immutatâ tantùm Dialecto,) ſed omiſſo ejus nomine, expreſſit *Aëtius.* (L. 6, c. 2.) Pauca proximè inſequentia præterit : pauca deinde rurſus exſcribit ; aliqua poſtea, vel de ſuo, vel aliunde petita, interſerit : & alia demum ex *Aretæo* paſſim excerpit.

viri

viri amiciſſimi, ſermonibuſque & alloquiis utantur haudquaquam injucundis; nam in omni re oblectari debent, iique maximè, qui cum dementiâ iracundi ſunt. Num verò in tenebris, vel in luce, jacere debeant, ex morbo conjicere oportet; nam ſi ad lucem exaſperentur, quæque nuſquam ſunt, videant, quæque non adſunt, imaginentur, vel pro aliis alia fingant, vel vanas imagines accipiant, & in ſummâ, lucem, quæque in luce ſunt, horreant, obſcuro loco eos continere præſtat: ſin minùs, lucido. Bonum verò ſignum eſt, ubi ad lucem redierit iis mens, & remiſerit inſania. Abſtinentia non diuturna; cibi humidiores ſunto, paucioreſque, & continui: nam cibi ad mentem demulcendam proſunt. Cibi exhibendi tempus eſto, cùm remiſerint ambo, & febris, & delirium. Quòd ſi per inediam furant, neque febris decreverit, cibos dare utile eſt, qui in febribus quàm minimè offendant. Expedit utique, ut febris ac furor, & in acceſſionibus, & in remiſſionibus, concordent.

Sanguinis miſſio.

Quòd ſi dandi cibi opportunitas adſit, imprimis conſiderandum eſt, an ſanguinem oporteat detrahere. Itaque ſi ab initio, primo, vel ſecundo die, delirium cum febre acceſſerit, vena cubiti media potiſſimùm incidatur; vel etiam, ſi tertio, aut quarto die, furor invaſerit, uſque ad primum dierum *Criticorum* circuitum [b] venam oportet incidere. At ſi poſt tempus ſanguini mittendo aptum, ſexto ſcilicet, vel ſeptimo die, incipiat, multo ante *Judicationes* in acutis morbis, evacuantibus, purgantibuſque remediis, aliiſque, quæ corpus irritant & affligunt, utendum eſt [c]. Verùm, in mittendo ſanguine, cave ne multum detrahas, etiamſi venam in principio ſeces; nam *Phrenitis* facilè tranſit in *Syncopen*. Sin æger valde plenus, ac juvenis, morbuſque ex plurimo, vel cibo, vel vino fuerit, non jam ex ratione *Phrenitidis*, ſed etiamſi illa non urgeat, multum ſanguinis mittendum eſt; multo autem minus, ſi iidem etiam *Phrenitide* laborent. Cæterùm in his venâ tutiùs ſecari poteſt, ſi morbus non a capite, ſed a præcordiis initium duxerit; præcordiis enim vitæ principium ineſt: caput autem ſenſuum, nervorumque originis locus eſt, ſanguinemque a corde potiùs attrahit, quàm aliis membris impertit. Si caput igitur affectum eſt, vena cubiti ſecari non debet; nam in hiſce affectibus ſine gravi noxâ vaſa exinaniri nequeunt. Quòd ſi vires detractionem ſanguinis ſatis copioſam ſuſtinere valeant, ſemel ſimulque mittatur, ne, inter primæ & ſecundæ detractionis ſpatium, alimenti offerendi pereat occaſio; ſiquidem *Phreniticis* febres continuæ inhærent, quæque non longas remiſſiones, ſed breves & obſcuras levationes recipiant. Sed ſi ante ſatis largam ſanguinis miſſionem defecerit æger, ſecunda detractio in proximam remiſſionem differenda eſt, niſi ea multo pòſt ventura ſit; quod ſi futurum eſt, vires odoramentis, ac faciei tractationibus, pedumque compreſſione, revocare oportet, & ſanguinem protinus detrahere. Quantum verò mitti debeat, vires oſtendent.

---

[b] Primus dierum *Criticorum* circuitus quarto die comprehendi exiſtimatur. Vid. Κρίσιμοι in Lexic. [c] Hippoc. Aph. 20, § 1.

Cibus

Cibus. Cibus quidem cunctis febricitantibus humidus eſt aptiſſimus [d]: præcipuè verò *Phreniticis*, quippe qui ſicciores ſint, quàm ſi febre ſolâ laborarent. Mulſum minimè præſtandum, niſi bilioſi ſint: nam id a bilioſis facilè concoquitur. Alicam elotam cum aquâ convenit exhibere, vel mulſo: vel etiam ex iſtis ſorbitiones ſimplices, quales cum ſatureiâ, vel apio, vel anetho incocto fieri ſolent; nam hæc & reſpirationem facilem efficiunt, & urinam movent: atqui *Phreniticis* prodeſt urinæ excretio. Olera omnia conveniunt, ac præſertim malvæ: nam earum lentor & ad lævandam linguam aſperamque arteriam, & ad ſtercorum depulſionem proficit; bona ſunt etiam beta, blitum, & ſilago, & matura cucurbita, & quicquid fuerit ſuo tempore optimum. Ptiſanæ cremor, primò quidem liquidiſſimus, ut minùs alat: ſed paulo craſſior, quo longiùs morbus proceſſerit. Verùm in *Judicationibus*, & paulo ante *Judicationes*, cibus ſubtrahendus eſt [e]. At ſi morbus in longinquum protrahatur, cibos non ſubducere, ſed alimentum ex frumento dare oportet, ut vires ægro non deficiant; quo tempore extremis etiam animalium partibus, & avium carnibus in humore liquefactis, plerumque opus eſt: hæc enim inter coquendum optimè diſſolvi debent. Ex piſcibus, ſaxatiles aliis præſtant; omnino tamen, qui in quâque regione optimi fuerint, deligantur: alias quippe regiones alia piſcium genera meliùs producere vulgò receptum eſt. A fructibus vinoſæ naturæ abſtinendum, quia caput & præcordia inflammant; ſin ea propter virium atque ſtomachi imbecillitatem neceſſariò dari debeant, ea quæ pomis ſimilia ſunt, in mulſo elixa, vel in adipe toſta, præbeantur: cætera cures aquâ calidâ temperare, ſi iſta confirmandi ſtomachi gratiâ tantummodo exhibeas; ſin ad reficiendas etiam vires, quod in iis vinoſum eſt non admodum dilui oportet. Hæc ſit utique, ut in ſummâ dicam, victûs ratio.

Perfuſio Capitis. Caput autem, ut refrigeretur, contritæ olivæ immaturæ oleo perfundendum; id enim in *Phreniticis* calefieri non amat. Quòd ſi ægrum vigilia premat, eique imagines obverſentur, olei iſtius & unguenti roſacei primò pares portiones miſceantur: deinde, plus roſacei, ad aſtrictionem refrigerationemque capitis, adjiciendum. At ſi mens etiam conturbetur, & alienetur vox, ſerpylli comam oleis incoquito, hederæque, aut herbæ ſanguinalis, ſuccum affundito. Quòd ſi delirium vehementiùs exardeſcat, peucedanum quoque, ac ſpondylium oleis incoquantur, & inſtilletur aliquid aceti: etenim vaporibus hæc calorique diffiandо, & humoribus craſſis diſſolvendis apta ſunt, quæ res delirio cauſam præbent. Inter hæc autem cavendum eſt, ne Perfuſio in cervicem atque tendines deſcendat: quia tendinibus nerviſque inimica eſt. Perfuſionis nunquam non occaſio eſt, præterquam in acceſſionis initio; parciùs tamen, in incremento, adhibeatur: ſed plurimùm, in vigore:

[d] Hippoc. Aph. 16, § 1. [e] Ibid. Aph. 19, § 1.

cúmque

cùmque prorſus inſaniant, tunc maximè perfundantur, idque aquâ frigidâ, aut etiam valde refrigeratâ, æſtatis tempore : hyeme verò, tepefactâ. Porrò ad furorem leniendum, poſcâ, aut conyzæ decocto, cum ſpongiâ, facies fovenda eſt : deinde, vultus, aureſque unà, & nares unguento œnanthino, aut crocino inungendæ.

Quomodo ſomnus arceſſi debeat.

Eadem ſomnum quoque inducunt ; nam ſi totâ nocte pervigilent, neque interdiu dormiant, oculique prorſus intenti, inſtar cornu, rigeant, ægri verò ſeſe jactitent, & e lecto conſurgant, ſomnum illis & quietem moliri oportet : primò, per capitis Perfuſiones ex roſaceo unguento merо, aut amaracino, cum hederæ aut ſerpylli ſucco, aut etiam meliloti decocto. Magis autem ſoporiferum eſt papaver, in oleo elixum, ad capitis Perfuſionem : aut ex aquâ, faciei, cum ſpongiâ, impoſitum. Ipſæ quoque papaveris herbæ integræ, modò recenter fuerint decerptæ, virides capiti debent ſubjici ; ſiquidem *Spiritum* tenuem ſiccumque madefaciunt & incraſſant, qui nebulam jam quandam ſenſibus offundit : nebula verò grave quiddam & torpidum eſt, & ſomni initium facit. Ac ſi valentioribus auxiliis æger indigeat, ipſa papaveris lachryma fronti cum aquâ illini poteſt, & naribus inungi, & auribus infundi. Pedes cum oleo molliter contrectentur : demulceatur caput : prodeſt etiam tempora præcipuè & aures ſcalpere, quod in feris quoque iram ac furorem comprimit. Porrò ſomnum faciunt uſitatæ cuique res ; nautæ, decubitus in cymbâ, & in mari circumvectatio, & littorum ſonus, & undarum murmur, & fremitus ventorum, & maris naviſque odor ; muſicæ ſtudioſo, tibiarum uſus cum ſilentio, aut citharæ, lyræve cantus, aut puerorum canentium exercitatio ; ludimagiſtro, cum puerulis colloquia ; aliis item alia ſomnum inducunt.

Perfuſiones ad præcordia.

Cæterùm præcordiis & ventriculo, ſi inflammatio cum duritiâ excitetur, Perfuſiones & Cataplaſmata adhibere convenit ; in inflammatione, olivæ oleum maturæ miniméque acerbæ injicere : id enim craſſum, & viſcidum eſt, & calefaciens ; ſed & ibidem anethum, aut conyzam, aut utrumque indere commodum eſt. Quòd ſi flatus etiam inſint, cymini & apii ſemina, & quæcunque urinam flatuſque eliciunt, & nitrum cribro tranſmiſſum inſpergito. At ſi Jecur compreſſione ac dolore vexetur, lanas ab ove ſuccidas accipito, oleum verò omphacinum, aut roſaceum, & ſapam *Græcam*, vel *Creticam* admiſceto, hiſque incocto meliloto, omnibuſque in unum ſuccum confuſis, Jecur perfundatur. Lieni verò applicetur oleum, cum aceto : vel, ſi major, quàm antea, videatur, poſca, & pro lanis, mollis ſpongia ; his enim Lienis mirificè delectatur, atque emollitur. Porrò ſi præcordia in interiorem partem ſurſum reducantur, & circa hæc intendatur cutis, olei loco, aut cum eo paribus portionibus mixtum, & in craſſitudinem redactum, optimè facit butyrum : incoquantur autem conyza, & ros marinus, neque verò anethum inidoneum eſt.

Cataplaſmata ad præcordia.

Quòd ſi tempus fuerit Cataplaſmatis admovendis aptum, olea iiſdem locis eadem adhibeantur: & materia ſit, ex lini ſemine, & fœno græco, & hordei tenui farinâ; commoda etiam ſunt fabæ, & ervum, ſi venter intumeſcat; milium quoque torrefactum, ſaccellis inditum, leve ac molle fomentum eſt: idque permolitum unà cum melle, & oleo, & lini ſemine, utile *Hydropicis* Cataplaſma eſt. Flores autem, & herbæ, & ſemina, quæ in Perfuſionibus præcepi, eadem in Cataplaſmatis ſunto. Mel verò & cum his convenit, ad medicamentorum ſiccorum coactionem, & aridorum commixtionem, & ad calorem diutiùs conſervandum; quin &, per ſe, bonum eſt, pro Cataplaſmate, ſemicoctum; & pro Perfuſione, ſi humore aliquo liquetur; emollit enim, & calefacit, & urinam flatuſque elicit, & inflammationes mitigat. Eadem enim, & his plura ac majora, mulſum epotum efficit, in aſperam arteriam, & pulmonem, & thoracem, & ventrem, ſubiens.

Alvi irritatio.

Alvus autem glandibus aut illitionibus continenter irritetur, (nam plerumque ſicca eſt,) tam ut a capite revellatur materia, & vapores in pectore difflentur, quàm ut e ventre ſtercora excernantur. Quòd ſi per multos dies aſtricta maneat alvus, eam oportet aquâ mulsâ, & oleo, nitroque ducere.

Cucurbitulæ.

Quòd ſi per hæc inflammationis vehementia non magnopere remiſerit, in eâ parte ubi inflammatio urget, majorque apparet, admoveatur Cucurbitula, cum cutis inciſione: applicetur autem una, aut altera, prout ex locis inflammatis, ac virium ratione, ſignificari videbitur; ex iiſdem quoque ſanguinis detrahendi menſuram conjicere oportet: nam ex nimiâ detracti copiâ ſequitur *Syncope*. Porrò, in unum alterumve diem, eadem eſto Perfuſio; tertio autem, ceratum, cum aliquo ex oleis in Perfuſione adhibitis, imponatur; poſtea, ſicubi inflammatio ſubſit, applicentur Epithemata ex hyſſopo, & fœno græco mulſæ incocto, & reſinâ terebinthinâ, cerâque: olea verò iiſdem locis eadem. Ac ſi per hæc nihil quicquam mitigetur delirium, caput tondere neceſſe eſt; ſi perquàm longi fuerint crines, primò ad dimidium: ſin breves, ad cutim. Poſtea, refectis interim viribus, vertici imprimatur Cucurbitula, & mittatur ſanguis; alia tamen, ſine ferro, dorſo priùs affigatur.

Pectoris medela.

Oportet autem, in acutis morbis omnibus, pectori etiam mederi; id enim, cum corde & pulmonibus, plurimùm afficitur: primò, ab urgente ſpiritu, modò calido, modò frigido: præterea, febre *Ardente*, ac tuſſi, & humorum depravatione, nervorumque communione, & ſtomachi noxâ, nec non membranæ coſtas ſuccingentis, ſeptique tranſverſi vitio offenditur; (cor enim, ſi majori quopiam malo affligatur, nullo modo ſaneſcit;) hæc igitur in *Phreniticis* omni ratione relevari debent. Etenim ex aliquo nonnunquam in pectore vitio oritur delirium, ſpirituſque calidus & ſiccus emittitur, ſitis acris, fervor intolerabilis, quoniam is undique in pectus confluit: vitium autem ex nativo calore perverſo provenit, graviorque & moleſtior eſt hujus ex omnibus membris tranſlatio

in

in pectus; nam extremæ partes, ut caput, manus, pedesque, frigore laborant: pectus interim velut igne inardescit. Huic itaque humectatione & refrigeratione succurratur. Perfusio fiat ex oleo, cum chamæmelâ nardove incocto: æstate, ex sapâ *Græca*. Ac si Epithematis uti convenit, palmulæ vino austero intinctæ, deinde lævigatæ, & in placentam, cum nardo, farinâ, & œnanthe, contritæ, Cataplasma facient pectori non ingratum. Refrigerant etiam mala cum mastiche & meliloto contusa, quæ omnia cerâ nardoque excipiantur. Sin Stomachus etiam torpore ac fastidio laboret, apsinthii succum, aut comam, unà cum his terito, eoque, postquam oleo inferbuerit, præcordia irrigato. Apsinthii quoque infusio, aut succus, ante cibum potui offeratur; infusionis, circiter duos cyathos: amari verò succi, unus, cum cyathis aquæ duobus. Quòd si stomachus ardoribus etiam conflictetur, neque id ex morbi ratione proveniat, sed ex se ipso, utpote qui acribus salsisque humoribus, aut bile mordeatur, sitique arescat, lac aquæ mixtum inter alimenta propinetur, lactis circiter dimidium heminæ cum aquæ cyatho uno: hujus quoque plurimum sorbere expedit, & nonnihil cum pane assumere.

Quid agendum, si Causus superveniat.

Verùm si & ipse homo *Febre Ardenti* peruratur, sitisque, & molestia accedat, cum furore, & aquæ gelidæ desiderio, frigida indulgeri potest, minore tamen copiâ, quàm in *Febre Ardenti* sine *Phrenitide*; nam in his timendum est de nervis; tantum itaque detur, quantum ad recreandum stomachum sufficerit: paululum autem satis est, quia *Phrenitici* parum bibunt [f].

Quid, si Syncope.

Cæterùm si in *Syncopen* quoque prolabantur, (etenim hoc incidere potest, viribus exsolutis, & homine sudoribus diffluente, omnibusque extrorsum humoribus prorumpentibus, & robore *Spirituque* resoluto,) non jam delirii habenda ratio est, sed impendenda cura, ne homo in vaporem humiditatemque colliquescat. Jam verò unicum a vino subsidium est; quod in substantiâ celeriter alit: & usque ad extrema ubique permeat: robori robur adjicit: spiritum torpentem excitat: frigus calore temperat: humorum redundantiam comprimit: extrorsum erumpentia atque diffluentia coërcet; ad hæc, odore suave ac jucundum est: ad confirmandas vires, vitamque restaurandam valens: & ad mentem in furore mitigandam efficacissimus; hæc utique simul omnia præstat vini potio. Animus namque delinitus conquiescit, ipsique sponte ad reficiendas vires cibum assumunt, seque ipsos ad robur atque voluptatem cohortantur.

Inveterascentis mali Curatio.

Quòd si morbus jam in vetustatem protrahatur, febrisque lenta inhæresca, delirium verò jam in fatuitatem transeat, præcordia autem non ita multùm, vel tumore, vel inflatione, vel duritiâ vexentur, sed in capite potissima sit mali causa, hominem oportet audacter lavare, eique caput frequenter perfundere. Ita enim corporis habitus ad sanitatem

[f] Hippoc. Prædict.

perveniet,

pervehiet, & in capite perſpiratio fiet, & in univerſo corpore exhalatio. Atque hoc modo ſiccitas retunditur, ſenſuſque nebulâ ei offusâ purgatur, menſque ſtabilis & confirmata permanet. Hæc ſunt morbi decedentis indicia [g].

CURATIO LETHARGICORUM.

Cap. II.

LETHARGICI in luce, & contra lumen, jaceant: morbus enim caligo quædam eſt; & in loco tepido potiùs contineantur, nam innatum frigus cauſa eſt affectûs. Lectus eſto mollis: ſtragula, & parietes picturentur: variegentur omnia, ut ea viſum irritent. Adhibeantur colloquia: pedes contrectentur, atque comprimantur: membra vellicentur, & ſcalpantur. Quòd ſi altus urgeat ſopor, vociferandum eſt: cum iracundiâ increpandus æger, & iis, quæ timere conſuevit, exterrendus: hominique annuncianda, quæcunque concupierit, vel expectaverit; omnia ad vigiliam faciendam, contra quàm in *Phreniticis*.

De Evacuatione. Porrò de *Lethargicorum* evacuatione hæc noviſſe convenit. Quòd ſi alteri morbo, ut *Phrenitidi*, ſuccedat *Lethargus*, nec ſecanda vena eſt,

Clyſter. neque ex ullo loco multus detrahendus ſanguis. Alvus autem lotionibus ſubducatur, non modò ad excernenda ſtercora, verùm etiam ut a ſuperioribus partibus aliquid revellatur, & a capite derivetur; ſalis igitur nitrique multum inſit: maximè quoque proderit caſtoreum inſpergere, quoniam in *Lethargicis* imum inteſtinum friget, &, quaſi emor-

Venæ ſectio. tuum, nihil excernit. Verùm ſi non ex alterius morbi ſucceſſione, ſed per ſe *Lethargus* cœperit, & æger ſanguine plenus eſſe videatur, vena

Purgatio. cubiti ſecetur. Sin aquosâ fuerit pituitâ, vel aliis humoribus repletus, hominem, inter initia, purgare oportet cneoro cum ptiſanâ, aut nigro veratro cum mulsâ, ſi id velis mediocriter efficere; at ſi copioſiùs, medicamenti, quæ vocatur *Hiera*, drachmas duas jejuno dato cum mulſæ cyathis tribus. Ac tantiſper expectans, quoad confecta fuerit purgatio,

g Signa *Phrenitidis*, ab *Aretæo* literis mandata, perierunt. Ea non aliunde aptiùs peti poſſunt, quàm ex *Cœlio Aureliano*, (Acut. Morb. L. 1.) qui *Sorani Methodici* ſcripta ſe Latinizanda ſuſcepiſſe profitetur. Quanquam enim ſermonem ſuum ſummâ loquendi barbarie inquinârit, *Aretæo* tamen, in morborum deſcriptionibus, longè ſimilior eſt, quàm *Græcorum* quiſpiam, quorum ſcripta ad nos pervenerunt; immo vix ullius affectûs enarratio eſt, ubi plurima apud utrumque non inveneris planè eadem.

cibos,

cibos, ſi opportunum videatur, exhibeto: ſin minùs, in poſterum diem alimentum differ. Veſperi interdum *Hieræ* drachma, in aquæ vel mulſæ ſoluta cyathis duobus, opportunè dari poteſt.

Inedia obeſt; obeſt etiam cibi copia. Itaque exiguo cibo, ſingulis diebus, oportet uti; longa verò abſtinentia fugienda eſt, quia ſtomachus refectione & calefactione ſingulis diebus indiget. Porrò cibus attenuans eſto, atque fluxilis; ex juſculis magis, quàm leguminibus, conſtans: iſta verò ex gallinâ fiant, aut tinnunculo, quibuſcum incoquatur herba mercurialis, & aceti quid affundatur. Succis autem injicito, ſi fortè ptiſanæ cremore uti convenit, quæ ſpiritum facilem reddunt, & urinæ movendæ ſunt apta, utì fœniculum, & apium, ſive ipſa olera, ſive horum ſemina; porrum quoque acrimoniâ ſuâ proficit, & braſſica cum oleo & garo. Optimè facit etiam, ad flatus & urinam eliciendam, cyminum dulce, cum braſſicâ; etenim in quolibet morbo ſollicitari debent alvus, & veſica. Cibus.

Perfuſiones capitis eædem adhibeantur, quæ in *Phreniticis*; nam utriſque ſenſus vaporibus replentur, quos, refrigerando aſtringendoque, oleo roſaceo atque hederæ ſucco, propulſare neceſſe eſt: aut per tranſpirationem extenuantibus exhalare, ut ſerpyllo, aut aceto, cum oleo roſaceo. At ſi nervi doleant, friguſque totum corpus, multo autem magis partes extremas, occupet, caput & cervicem caſtoreo, cum oleo anethino, inungito, perfunditoque; & eodem, cum oleo ſicyonio, aut gleucino, aut vetere, inungatur ſpina dorſi, & manus ab humeris, & pedes ab inguinibus. Iiſdem etiam irrigetur veſica, quæ &, tanquam nervus, afficitur, &, tanquam urinæ iter, laborat, & humorum inſuper acrimoniâ vexatur, ſiquidem urina bilioſa eſt. Quòd ſi increſcat tremor, & convulſionis periculum adſit, oleum ſicyonium quoque capiti neceſſariò ſuperfundendum eſt, cujus tamen uſus eſto brevis. Ac ſi in præcordiis excitetur etiam inflammatio, cum tumore, & flatibus, & cutis tenſione, vel iſta intrò reducantur & cava fiant, Perfuſiones & Cataplaſmata eadem applicentur, quæ in *Phreniticis* propoſuimus. Externæ applicationes.

Cucurbitulâ minimè uti, ſi æger e *Phrenitide* in hunc affectum deciderit: quæ ſecuriùs tamen adhiberi poteſt, ſi ab initio hic invaſerit. At ſi lingua nigreſcat, tumorque in præcordiis indicium præbuerit, hæc neceſſariò admoveri debet. Poſtquam autem, ſpatio temporis, evacuatione purgatis ſenſibus, morbum homo faciliùs tolerare incipiat, Cucurbitula vertici capitis applicetur; nam, hoc in loco, ſine ullâ virium offensâ, evacuare poſſumus. Cucurbitula.

Flatus quoque per ſuperiores inferioreſque partes educantur; *Lethargus* enim flatus, & in ventriculis, & in toto corpore contrahit, ex ignaviâ, & ſegnitie, & animi languore: hos autem diſcutit motus, ac vigilia. Itaque ruta viridis, cum melle & nitro contrita, illini poteſt; cum his verò flatus magis elicit adjecta reſinæ terebinthinæ pars una. Eoſdem provocat fomentum; aut cum lanis ſordidis & calentibus, aut Flatuum eductio.

cum aſperis panniculis veteribus : aut cum ſpongiâ ex aquâ, in quâ hyſſopum, aut origanum, aut pulegium, aut ruta ſit incocta. Eoſdem expellunt, quæcunque ante cibum, ad pituitam atque bilem e ſtomacho & inteſtinis educendam, bibi ſolent ; ut hyſſopum in mulsâ elixum, dictamnum *Creticum*, & origanum ; item acria ſunt, ſed flatus & urinam educunt & incîdunt, adiantum, & gramen.

Caſtorei uſus. Quòd ſi manuum atque capitis tremor urgeat, caſtorei ſemidrachma cum mulſæ cyathis tribus ad plures dies propinetur. Id ſi æger bibere non ſuſtineat, ad Perfuſionem utile eſt cum olei cyathis tribus, in quo ruta inferbuerit. Hujus autem pondus duplum imo inteſtino immittatur, idque per plures dies continuetur. Præter utilitatem, quæ ex hâc re provenit, (etenim flatus ſurſum ac deorſum expellit, & in quibuſdam urinam atque ſtercus elicit,) ſi caſtoreum quoque in potione ſumtum per omne corpus diſcurrat, nervos ſtabiles ac robuſtos efficit, habitus in calidum ſiccumque permutat, & morborum conſtitutionem invertit. Idem quoque maximè prodeſt, naribus inſpiratum : etenim flatus ſternutamentis hîc incîdit ; ac prout urinam veſica, ita nares mucum excernunt. Hos autem effectus miti calore illìc præſtat, aliiſque medicamentis ad excitanda ſternutamenta efficacibus, piperi, helleboro, ſtruthio, euphorbio excellit : nam iſta ad primum atque ultimum tactum immitia ſunt, & caput ſenſuſque perturbant ; caſtoreum verò calorem paulatim movet, & alioqui capiti idoneum eſt, quia nervi illinc undequaque oriuntur : porrò caſtoreum nervorum morbis medetur. Cæterùm id alicui ſuprà dictorum, aut aliquibus, admiſcere non injucundum eſt ; etenim, his admixtum, caput ne mediocriter quidem conturbaverit, & calorem diuturnum ſuccenderit, nareſque humoris proritatione madefecerit. Odoramenta applicentur, ad ſenſum acria, & facultate calida : quale ipſum caſtoreum eſt, aut ſatureia, aut pulegium, aut thymum, & iſta, aut viridia, aut arida aceto perfuſa.

Acrium medicamentorum applicatio. Pedes atque genua medicamentis acribus illinantur ; materia eſto, quæ ex incremento calefaciat ac mordeat : nam utriuſque hujus facultatis indigent *Lethargici*, ad calorem & vigiliam excitandam. Itaque primò urticis crura flagellentur ; etenim harum lanugo adhæreſcens non admodum diu permanet, & pruritum ac dolorem haud moleſtum infert, ſed mediocriter partes ſtimulat, eaſque in tumorem attollit, & calorem provocat. At ſi hæc vehementiùs efficere deſideres, limneſtidis, & euphorbii pares portiones, cum oleo gleucino, membris inungantur ; optimè prodeſt etiam ſcillæ crudæ tenuibus partibus ea perfricare : oportet autem artubus oleoſum omne detergere, quoniam acre quodvis minimè mordax eſt cum unguine, niſi id ex medicamentis huic rei idoneis conficiatur, quale eſt cyprinum, & gleucinum, & ſicyonium. Quòd ſi poſt hæc ſopor adhuc altus urgeat, ſylveſtrem oportet cucumerem cum aceto contritum, & ſinapis æquæ portioni in polentam redactæ mixtum, ſuperimponere : id autem acre Cataplaſma eſt, & celeriter ruborem excitat,

tat, celeriterque partes in tumorem attollit; at si timor subsit, ne pustulas ac vulnera inferat, Cataplasma frequenter attollendum est, nequid huic simile incidat. Hæc utique quolibet morbi tempore, præterquam in accessionum initiis, commodè fieri possunt, ad excitandam segnitiem, & quasi in homine mortuo, torporem.

Pituitæ per os eductio.

At si homo sensus jam receperit, gravitatem tamen quandam in capite, & sonitus, & tinnitus percipiat, pituita quoque per os educenda est; itaque mastichen primò manducandam exhibe, ut continenter exspuat, deinde, herbam pedicularem, ac postea, granum *Cnidium*, sed præ aliis, potissimùm sinapi, quoniam id usitatum est, cæterisque pituitam valentiùs elicit. Et siquis id libenter devoraverit, efficax est ad ea, quæ in stomacho sunt, dissolvenda: valens etiam ad humectandam alvum, & ad expellendos flatus; etenim hæc, quodam tempore, casu contigisse memini, cùm id homo consilio meo deglutîsset. Atqui optima magistra est *Experientia*; quemque igitur periculum facere oportet: cautionem enim nimiam comitatur imperitia [h].

Capitis medela.

Caput quoque, postquam fuerit ad cutim detonsum, nisi id magnopere profecerit, ad transpirationem promovendam, oportet radere. Quinetiam medicamentis utendum acribus; sicut eo, quod ex limnestide constat: aut thapsia, vel sinapi humidum ex aquâ, cum duplici panis portione, veteri panniculo illitum, capiti superdari potest; cùmque per horæ spatium illìc remanserit, spongiis calidis fovere opportunum est.

Balneum, & exercitatio.

Porrò ex usu erit lavatio, omnibus jam, aut saltem plurimis ac præcipuis, solutis morbi symptomatis, adhuc tamen immorante languore: ubi gestatio quoque proderit, & fricatio, corporisque lenis quælibet agitatio [i].

CURATIO MARASMI.

CAP. III.

HIS verò, si in *Marasmum* deciderint, citiùs succurrendum est, balneis, & corporis exercitatione. *Marasmo* quoque lac medetur: quippe quod alat, & calefaciat, & ventrem humectet, & vesicam leniat. Quinetiam eadem in hoc vitio, quæ in *Catocha*,

---

[h] Verba *Hippocratis*. (Lib. de Humor.) [i] *Lethargi* Signa in *Aretæo* desunt. Peti possunt ex *Cœlio Aureliano*; (Acut. Morb. L. 2, c. 1, & seq.) vel ex *Aëtio*, (L. 6, c. 3.) qui ea, quæ de *Lethargo* habet, se ex *Archigene*, & *Posidonio* desumere testatur. Et sanè non modò curandi ratio *Aretæi* Methodo planè convenit, sed & signa illìc hujus more delineata invenimus: iis etiam, quæ tradit *Cœlius*, perquam similia sunt.

prosunt;

proſunt; ſimilis enim atque eadem eſt utriuſque morbi ſpecies. Caſtoreum quoque his opportunius eſt ac lenius, & potui datum, & illitum, & inteſtino injectum. Atqui fœminis quicunque horum ſimiles ex Utero naſcuntur affectus, in Morbis Muliebribus explicabuntur.

CURATIO APOPLEXIÆ.

Cap. IV.

* * * *Apoplexia* ſit vehemens; nam prorſus emortui ſunt, ſi æger ſenex etiam fuerit, cui ætati malum familiare eſt; neque enim evadere poſſunt, tum propter morbi magnitudinem, tum propter ætatis calamitatem. Quemadmodum autem affectûs magnitudo æſtimari debeat, ſuprà declaravimus [k]. Quòd ſi juvenem vel debilis *Apoplexia* tentaverit, difficilis quidem, attamen tentanda eſt curatio. Porrò remedium æquale eſt, utpote magno affectui magnum auxilium, ſanguinis detractio, niſi ſiquis in quantitate peccet. Modum verò conjectare difficile eſt. Nam ſi nimis paululùm mittas, hominem jugulaveris; quia exiguus ſanguis eſt in his ad conſervandam vitam efficaciſſimus: cùm is corpori vitæ ſit atque alimenti fomes. Ac ſi minus, quàm pro causâ, detrahas, magno adhibito auxilio, non magnopere ſubveneris; etenim adhuc inhæret cauſa. Præſtat autem, debito minus mittendo, delinquere; nam ſi largiori detractione opus eſſe videatur, & bonæ aliquæ appareant notæ, vena poteſt iterum incîdi. Secetur autem hæc, quæ in cubiti cavo poſita eſt; etenim ex eâ in ſiniſtro brachio ſanguis ex facili fluit. Cæterùm in exiguâ *Apoplexia* ſimul æſtimandum eſt, an ſiniſtras dextraſve partes reſolutio occupaverit; quia, ut ſummatim loquar, a ſanis partibus ſanguis mitti debet: hàc enim facilè fluit, hàc etiam a læſis derivatur. Itaque ſi, abſque manifeſtâ causâ, *Apoplexia* inciderit, ita de miſſione ſanguinis ratiocinandum eſt. At ſi ab ictu fuerit, aut prolapſu, aut colliſione, minimè differenda eſt ſanguinis detractio; & quibuſdam id auxilii per ſe ad curationem vitamque ſuffecit.

Venæ ſectio.

Clyſter. Quòd ſi vena non ſecanda videatur, propterea quòd homo multo frigore, & torpore, & ſenſûs defectione occupetur, alvum ducere oportet, & ad ſtercorum copiam ex inteſtinis educendam, (nam plerumque ex

---

[k] Hæc de *Apoplexiæ* Signis perierunt. Apud *Aëtium* (L. 6, c. 26.) ſupereſt hujus affectûs Curatio, ex *Archigene*, quæ cum *Aretæi* ratione planè convenit. Signa apud *Cœlium* habentur, (Acut. Morb. L. 3, c. 5.) qui Curationem principaliter *Apoplexiæ* nullum nobilium priſcorum tradidiſſe memorat; ſiquidem *Paralyſi* generaliter hanc putent aſcribendam.

nimio

nimio cibo vinoque *Apoplexia* invadit,) & etiam ut humores caput ambientes revellantur. Acris autem esto lotio, quæque pituitam ac bilem subducat; itaque non modò nitrum habeat, sed etiam euphorbii circiter trium obolorum pondus, cum lotionis usitatâ copiâ, & colocynthidis interiorem partem, & centaurei comæ decoctum ex oleo aut aquâ. Optima quoque hujusmodi lotio est: mellis usitatæ portioni adjecta ruta, quæ in oleo inferbuerit, & resinæ terebinthinæ pars una, & sal, nitri loco, & hyssopi decoctum.

Et si per hæc homo paululùm excitetur, aut febre commotus, aut sensibus, post eorum defectionem, receptis, vel si pulsus bonus fiat, vel si facies meliora significet, spem habere oportet, ac fidentiùs ægro succurrere. Quare, confirmatis interim viribus, medicamenti purgantis, quod vocatur *Hiera*, integra, si fieri potest, jejuno propinetur potio: sin vires prohibeant, hujus dimidia pars cum mulsâ. Æger postea, in lecticâ supinus cubans, a viris hanc portantibus leniter gestetur, sed, quo lassitudo arceatur, frequenter conquiescat. Quòd si alvus facilè fluat, permittere; sin minùs, aquæ, aut mulsæ circiter duos cyathos potui offerre. Si verò inter purgandum nausea quoque supervenerit, hanc minimè prohibere; siquidem ad expergefaciendum hominem corporis contentio stimulum quendam adhibet, & pituitæ vomitus morbi causam expellit. Porrò medicamentum *Hiera* sensus, & caput, & nervos perpurgat. Hæc circa omnimodam in initio evacuationem sufficiant. Purgatio.

Totum verò hominem oportet, lanis involutum, oleo perfundere, aut sicyonio, aut gleucino vetere, vel singulis seorsim, vel inter se commixtis: prodest etiam ad incrassanda olea ceræ paululum colliquare: atque hoc nitri ac piperis injectione valentius reddendum est, postquam ea contrita fuerint, & cribro transmissa. Porrò miram ad *resolutos* vim habet castoreum, cum aliquo e suprà dictis oleo, illitum; sed multo magis valet, si cum mulsâ potui detur; ejus autem quantitas eadem esto, quæ in *Lethargicis*. Simul autem æstimare oportet & ætatem, & mentem ægrotantis, an id in plures dies bibere sit paratus. Inunctiones Perfusionibus præstant, quia faciliùs tolerantur, & magis proficiunt; neque enim stragula diffluendo inquinant: laborantibus autem incommodum est, ut stragula corpori adhæresçant; Unguenta verò a calore liquantur absorbenturque, quin & perpetim inhæresçendo juvant, cùm Perfusio diffluat. Unguentorum autem materia sit ex suprà dictis, quibus adjiciatur castoreum, & resina terebinthina, & euphorbii, limnestidis, pyrethri pares portiones, piperis, galbanique pars dimidia, cum nitri *Ægyptii* triplo, ceræ, quantum ad consistentiam liquidam faciendam sufficerit. Cæterùm medicamenta his magis varia ac plura seorsim a me suo loco tradita sunt [1]. Cataplasmata quoque duris distentisque partibus imponenda; quorum materia sit e lini semine, fœno græco, farinâ hordeaceâ, melle, & oleo in quo ruta vel anethum inferbuerit, cum althææ radice incisâ, & in mulsâ, usque ad ceræ crassitudinem, decoctâ; sint Externa applicatio.

1 In iis scilicet, quæ de Pharmaciâ se scripsisse sæpiùs testatur.

autem consistentiæ lenis, tactuique non ingratæ. Itaque si adhuc febre vacent, vel etiam leviter febricitent, hæc, neglecto isto calore, sunt servanda.

Febrium observatio. At si febres acutæ urgeant, & alter morbus his levior esse videatur, eæque periculum intentent, ad has oportet victum atque reliquam accommodare curationem. Igitur alimentis exquisitè tenuibus, & concoctu facilibus, utendum; & vescendi occasio jam diligentiùs observanda; & per totam curationem cibi in accessionibus subtrahendi [m]; & in febres prorsus animum oportet intendere.

Cucurbitula. Quòd si morbus in vetustatem incidat, caputque sit in causâ, Cucurbitulâ occipitio admotâ, cutim plurimùm incîdito; plus enim id, quàm venæ sectio, proficit, neque vires convellit. Priùs autem inter scapulas Cucurbitula sine ferro applicetur, ut in contrarium ejus, quæ in occipitio est, succos revellat.

Gulæ Resolutio. Gula quoque interdum *resolvitur*, in quâ solâ *Apoplecticis* salutis est præsidium: quippe cùm per hanc & cibus deglutiatur, & medicamenta transmittantur. Neque enim inediæ tantùm ac famis periculum est, sed etiam tussis, & spirandi molestiæ, & suffocationis. Nam siquis alimentum ori instillet humidum, id in asperam arteriam subterlabitur: cùm neque tonsillæ ad depellendos cibos concidant, neque Epiglottis, quam pro arteriæ operculo Natura constituit, in loco suo subsidat. Oportet itaque longum cochleare, supra arteriam sublatum, in gulam demittere, & per hanc cremorem aut mulsam infundere: id enim deglutitionem adjuvat. Verùm si ægrotus jamjam moriturus sit, cervix autem & ipse *Spiritus* quasi congelentur, cervicem ac mentum calefacientibus illinito, ac foveto. Operam verò perdunt, & imperiti sunt, quicunque, ad dilatandam gulam, Cucurbitulam mento affigunt; neque enim ejus dilatatione opus est, ut cibus immitti, sed compressione, ut devorari queat. Cucurbitula verò gulam diducit, eamque aperiens atque retrahens, deglutitionem voluntariam impedit; cùm stomachus contrà remitti debeat, ut ejus fieri possit constrictio. Ad hæc, Cucurbitula ipsam arteriam implet cum suffocationis periculo. Neque verò si duas huic atque illi parti gutturis admoveas, quicquam profeceris; nam musculi, nervique, & tendines, venæque stomacho prætenduntur.

Vesicæ, & Recti Resolutio. Vesica etiam, quodque huic vicinum est, laxum intestinum, modò ita *resolvuntur*, ut nihil excernere valeant: in quo casu semper plena sunt excrementis: vesica autem in magnum quoque tumorem attollitur. Modò *Resolutionem* patiuntur, adeò ut nihil retinere possint, & excrementa, tanquam e mortuis, exeant. Tum verò instrumentum, qui *Catheter* vocatur, in vesicam non satis tutò demittitur; nam periculum est, ne *Sphacelum* inferat vesicæ, & homo nervorum distentionibus occupetur. Satius est, haud magnâ cremoris copiâ alvum subducere; & ubi intestina stercore fuerint exonerata, castoreum injicere cum oleo. Unica verò omnium simul, & singularum per se *resolutarum* partium spes est, in oleo sessio; cujus ratio in Morbis Diuturnis exponetur [n].

---

[m] Hippoc. Aph. 11, Sect. 1. [n] Locus iste interiit.

CURA-

CURATIO EPILEPTICORUM PAROXYSMI.

Cap. V.

IN *Epilepſia*, lethalis primus eſt prolapſus, ſi acutè morbus invaſerit; nam interdum uno die hominem rapit. Periculoſæ quoque acceſſiones, quæ per circuitus revertuntur: quamobrem in Acutorum numero poſita eſt a nobis *Epilepſia*. Quòd ſi malo quiſpiam aſſuetus degat, morbus autem tenaciter inhæreat, non modò diuturnus, ſed in nonnullis perpetuus hic evadit; nam ſi vigorem ætatis exceſſerit, cum ægro conſeneſcit, & ad mortem uſque continuat.

Curatio, qualis Apoplexiæ.

Quæcunque igitur huic, ut Diuturno Morbo, remedia conveniunt, in Diuturnis proponentur. Horum verò plurima, quæ ad arcendam mortem ſubitam exequi oportet, ſicut *Venæ ſectionem*, *Alvi lotiones*, *Inunctiones*, *Cucurbitulam*, eadem ſunto, quæ in *Apoplecticis* præcepimus; etenim hæc ſunt ad excitandum hominem efficaciſſima. Quotquot autem peculiaria ſunt prolapſui remedia, in præſentia docebimus. Puerulis itaque, quibus, ex cibi corruptione, ac vehementi frigore, uſitatus eſt affectus, alimenti, aut pituitæ, aut alius cujuſvis humoris vomitus prodeſt. Pennæ quoque unguento irino delibutæ nauſeam provocant: quin & irino tonſillas illinere haud inutile eſt. Interea, puero in ventrem prono collocato, (quæ figura ad vomendum facillima eſt,) ilia ejus leniter comprimenda. Quòd ſi convellatur, aut pervertatur inferior maxilla, vel puer manus pedeſque disjiciat, totuſque ei vultus intendatur, manibus oleo perunctis emolliendæ dirigendæque ſunt partes oculorum diſtortæ °, leniter etiam continendæ, ne rectæ quoque partes diſtorqueantur. Frigidi artus lanis antiquis, ſordidiſque panniculis fovendi. Sedem præterea melle, cum oleo rutaceo, aut nitro, aut reſinâ liquidâ cum his inungito: & hæc quoque intra anum leniter immittito; etenim iſta flatus eliciunt: pueri autem, per flatuum expulſionem, hoc morbo liberantur. Cæterùm, ſi deglutire valeant, hoc medicamentum exhiberi poteſt: cardamomi pars, æris combuſti pars, quæ cum mulsâ propinentur; id enim aut per vomitum, unà cum humoribus ſtomachum infeſtantibus, reddetur, aut alvum ſubducet. Hoc quoque linctu ſumi poteſt: cardamomi, ſinapis, hyſſopi comæ pares portiones, iridis radicis pars una, cum nitri duplo, & piperis triplo, quæ omnia unà cum

Vomitus.

Alvi ſollicitatio.

° Eadem propè verba ex *Archigene* profert *Alexander*. (L. 1, c. 15.)

melle

melle mixta, diductâ maxillâ, ori infundantur etiam ultra tonſillas, ut ea devorent. Hæc utique pueris. Adoleſcentibus autem eadem proſunt; ſed medicamenta valentiora ad vomitum oportet deligere: ut, narciſſi bulbi, ſinapis, & hyſſopi partes æquales, æris, atque piperis dimidio minus, quàm iſtorum, cum melle permiſcens exhibe. Hæc, ad acceſſionem depellendam adhibeantur; cæterùm ad ſolvendum morbum idonea in Diuturnis enarrabimus.

CURATIO TETANI.

Cap. VI.

Curatio Tetani ſine Vulnere.

JAM verò lectus mollis, tactui gratus, lævis, commodus, caliduſque eſſe debet. Nervos enim morbus rigidos, duros, & intentos efficit; quinetiam cutis tota cum ſiccitate & aſpritudine circumquaque intenditur: palpebræ, naturâ ſuâ verſatiles, ægrè connivent: oculi defixi, atque introrſum convoluti: necnon artus quaſi deligantur, ob intentionem immobiles. Domus etiam, licèt æſtas fuerit, tepefiat, ſed citra ſudores, aut languorem; nam ad *Syncopen* morbus inclinat. Oportet etiam ad alia magna remedia properare; neque enim ullum moræ tempus relinquitur. Itaque ſive ex frigore, ſine manifeſtâ causâ, ſive ex vulnere, ſive ex abortu mulieris, *Tetanus* inciderit, vena cubiti ſecetur. Inter hæc adhibenda cura, ne ligatura brachium nimis conſtringat, ſed laxiùs ſeſe habeat: utque leniter & expeditè fiat inciſio; nam alioqui, iſta nervorum diſtentiones provocabunt. Sanguis unâ vice, & mediocri copiâ, detrahatur, citra animæ defectum, & totius corporis frigus.

Venæ ſectio.

Cibus. Ægер inediâ minimè vexetur; fames enim corpus ſiccat, & refrigerat. Mulſa igitur craſſa, & meracior, & ptiſanæ cremor cum melle potui detur; etenim hæc, dum a tonſillis protruduntur, minimum dolorem inferunt, gulæque devoratu lævia ſunt ac facillima, ad molliendam alvum maximè idonea, & ad vires inſtaurandas valentiſſima. Corpus omne lanis involvatur, oleo gleucino, vel crocino madefactis, in quo ros marinus, aut conyza, aut artemiſia inferbuerit; & omnia non modò facultate, ſed etiam tactu calida ſunto. Inungatur etiam æger unguento, quod ex limneſtide, & euphorbio, & nitro, & pyrethro conficitur, quibus adjiciatur multum caſtorei. Tendines item lanis probè contegantur; & inungantur loca juxta aures & mentum: etenim hæ partes graviſſimè laborant, atque intenduntur. Tendines etiam, & veſicam, levi-

Inunctio.

Fomenta.

levibus calefactoriis foveto; vel ſaccellis milium toſtum continentibus, vel boum veſicis oleo calido ſemiplenis, ita ut partibus fotis ſecundùm latitudinem applicentur. Interdum neceſſitas cogit, ut fomenta capiti adhibeantur; id utì ſenſibus non adeò tutum, ita nervis ſalutare eſt: ſenſibus enim, vaporum elevatione, caliginem quandam offundit, nervos autem replet. Itaque fovendi modo tutiſſimo, & materiâ minimè graveolenti, eâque unicâ, utendum: quæ vel ex oleo in veſicis conſtet inodoro, atque in duplici vaſe cocto, vel ex ſale tenui, in ſaccello; milium enim, & lini ſemen, quanquam tactui grata ſint, vapores tamen, cum gravi odore, exhalant. At fovendi ratio ſit hujuſmodi: tendinibus, reſupinato ægro, fomenta ſubjicere oportet uſque ad verticem, neque ulteriùs versùs ſinciput procedere; etenim hic locus omnium ſenſuum communis eſt, ab eoque omnia adjumenta, omneſque noxæ derivantur. Quòd ſi Cataplaſmata etiam tendinibus imponenda ſint, occipitium erectum eſto: nam ſi hæc magis versùs ſuperiora collocaveris, caput vaporibus lini & fœni græci ſeminum implebis. Poſt Cataplaſmata utilis fuerit Cucurbitula, occipitio, ab utroque ſpinæ latere, admota; ſed parum admodum flammæ adhibeatur: nam arcta Cucurbitulæ labrorum impreſſio dolores convulſioneſque excitat. Oportet ergo diu trahere, ac leniter potiùs, quàm brevi tempore feſtinanter id efficere; nam ita cutis in convexum tumorem ſine dolore ſe attollet, quæ tum poſtea incîdatur. Sanguinis autem detrahendi modus ex viribus æſtimetur. Hæc ſunt *Tetani* abſque *Ulceribus* remedia.

Cataplaſmata.

Cucurbitula.

Quòd ſi *Vulneri* ſuperveniat nervorum diſtentio, pernicioſa ac ferè deſperata res eſt [p]. Nihilominus ſuccurrere oportet, ſiquidem nonnulli, adhibitis remediis, ad ſanitatem redierunt. Itaque, præter cæteram curationem, *Ulceribus* medendum eſt, calefacientium Perfuſione, quæ ſuprà poſui, & Fomentis, & Cataplaſmatis, & medicamentis, quæcunque calorem facilè excitant, & pus abunde movent; nam in *Tetano Ulcera* ſunt arida. Accipiatur ergo thuris manna, & polii coma, & reſina, tam pinea, quàm terebinthina, & althææ radix, & rutæ, & conyzæ herba: hæc omnia in Cataplaſmatis commiſceantur, alia liquando, aliorum pulverem inſpergendo, alia cum oleo macerando, althæam verò inciſam priùs in mulsâ decoquendo. Inſpergatur etiam *Ulceri* caſtoreum: nam haud exiguus ex hoc in toto corpore calor excitabitur; ſiquidem horrores ex *Ulceribus* orti mali ſunt moris. Inungantur etiam nares caſtoreo, cum oleo crocino. Quinetiam id, ad trium obolorum pondus, aſſiduè propinetur; verùm ſi hoc ſtomachus faſtidierit, interponenda eſt laſerpitii radix ad idem pondus, vel myrrhæ dimidio minus, quàm laſerpitii; & omnia cum mulsâ potui offerantur. At ſi *Cyrenaici* laſerpitii lachrymæ copia tibi ſuppetat, hanc oportet melle cocto involutam, ad ervi magnitudinem, devorandam dare; nam ita factu optimum eſt, ut in tranſitu a palato non deguſtetur: ſiquidem acris eſt, &

Curatio Tetani ex Vulnere.

[p] Hippoc. Aph. 2, Sect. 5.

in ructu graviter ac fœdè olens; ſed ſi hanc ita deglutire nequeat, in mulsâ liquata propinetur: etenim omnibus medicamentis valentior eſt, quæ devorantur, & calefaciendo, humectandoque, & diſtentioni laxandæ, nerviſque remolliendis apta ſunt. Quòd ſi nihil deglutire valeant, caſtoreum infrà cum oleo injicito; eodem, cum unguine, aut melle, ſedem illinito; eodem, veſicam perfundito inungitoque, in craſſitudinem cum cerâ liquefacto. Quòd ſi flatus jam & ſtercoris educendi adſit occaſio, medicamenti purgantis, *Hieræ* dicti, drachmas duas, cum mulsâ & oleo, immitte; nam præterquam quòd iſta evocat, inteſtinum etiam & inferiorem ventrem fomento calefacit: varium namque, & calidum medicamentum eſt, *Hiera* [q].

CURATIO ANGINÆ.

Cap. VII.

Anginæ ſpecies ſunt duæ. Altera fit cum calore, & magnâ tonſillarum inflammatione, & tumore extrorſum procedente: quin & lingua, & columella, & omnes adjacentes loci intumeſcunt. Altera ſpecies eſt, earundem partium collapſio, & versùs interiora compreſſio, cum majori ſtrangulatu, ut inflammatio intus uſque ad cor inhærere videatur. Huic quàm celerrimè occurrendum eſt; nam & hâc ægroti celerrimè rapiuntur.

Cynanches Curatio. Clyſteres.

Itaque ſi ex crapulâ, vinoque, in *Anginam* deciderint, eodem die alvum ſubducere; idque duabus lotionibus, uſitatâ alterâ, ad ſtercus educendum: alterâ, quæ humoris aliquid a tonſillis & pectore revellat; itaque non ſit ſimplex [r], * * ſed ex hyſſopi & centaurei decoctis: ſiquidem hæc pituitam educunt. Ac licèt tenuis victûs ratio præceſſerit,

Venæ ſectio.

incîdatur vena cubiti; fiat autem latior inciſio, ut cum impetu & confertim exeat ſanguis: nam ita fluens erit & ad calorem quamcitiſſimè mitigandum, & ad ſtrangulationem ſolvendam, & ad reliqua omnia mala imminuenda efficax. Neque verò parum adjumenti præſtat, ſi, quoad anima deficere incipiat, non tamen omnino defecerit, continuetur ſanguinis detractio; quidam enim ex animæ defectione poſt ſectam ve-

---

q Eadem omnino *Tetani* Curatio ab *Archigene* uſurpatur. (Aët. L. 6, c. 39.) r Locus hic pro manco notatur a *Goupylo*; itaque ſuppleri poteſt ex *Aëtio*, (Tetrabib. 2, Serm. 4, c. 47.) qui nonnulla illic ex *Archigene* & *Aretæo* ſe deſumere teſtatur. De Clyſtere autem hæc habet: " infundendum eſt centaureæ, abſinthii, calaminthæ, & ariſtolochiæ decoctum, admixto melle, & plurimo nitro". His plura non videntur deficere. Porrò *Archigenis* ratio Curationis cum hoc *Aretæi* Capite planè convenit.

nam

nam e vitâ decesſere. Porrò ſupra talos atque genua ligaturæ aſtrictæ fiant, & præcipuè ſupra carpos versùs cubitum, & ſupra cubitum versùs humeros. Quòd ſi homo ex facili deglutire poſſit, elaterii, cum mulsâ & ſero lactis præbeatur, quantum ad hujus purgationem ſuffecerit: nam elaterium aliis medicamentis purgantibus in *Angina* præſtat; prodeſt etiam cneorum, & ſinapi, quæ ventrem utrumque perpurgant. Poſt hæc, niſi inflammatio ſe remiſerit, linguâ ad palatum reductâ, venæ in ipsâ incidantur: unde ſi ſanguis expeditè & copiosè fluxerit, aliis remediis auxilii magis afferet. Perfuſiones inflammatis locis adhibeantur, primò aſtringentes, ut materiam repercutiant; itaque conſtent ex lanis ſuccidis atque ſordidis, vino, & oleo, quod ex olivis immaturis efficitur, madefactis. Porrò Cataplaſmata Perfuſionibus ſimilia ſint, ex palmulis vino intinctis, quæ cum foliis roſarum lævigentur; utque Cataplaſma ſit viſcidum ac molle, adjungatur farina, & lini ſemen, & mel, & oleum, ad mixturam omnium. Quòd ſi affectus in *Suppurationem* vertitur, calida ſunt eadem, quæ in alterâ *Anginæ* ſpecie, admovenda; accipiatur itaque fœni græci pollen, & manna, & reſina, quæ liquentur, & polii coma, quæ inſpergatur. Fomenta quoque calida ex ſpongiis adhibeantur, in decocto lauri baccarum & hyſſopi madefactis. Pus autem valentiſſimè movet columbarum aut canum ſtercus, tenui cribro tranſmiſſum, & *Abſceſſui* inſperſum. Oris autem collutiones ex mulsâ fiant, cum lentis, aut hyſſopi, aut roſarum, aut palmularum, aut ſimul omnium decocto. Os item omne, uſque ad intimas fauces, illinatur: vel ſimplicibus, ut mororum, aut malorum punicorum in aquâ lævigatorum, ſucco, aut palmularum decocto; vel medicamentis compoſitis, ut eo, quod ex moris efficitur, & *Diamoron* appellatur, vel eo, quod *Diabeſaſa* dicitur, aut eo quod ex rhois ſucco conſtat, vel eo, quod ex hirundinibus, *Diachelidonon* dictum, conficitur. Sin *Ulcera* cruſtis obducantur, collutiones, & gargarizationes fiant, ex hyſſopi decocto in mulsâ, aut ficuum pinguium in aquâ, quibus adjungatur amylus cribro trajectus, ex mulsâ, aut ex ptiſanæ, aut ex tragi cremore.

Ligaturæ. Purgatio. Venarum in linguâ ſectio. Perfuſiones. Cataplaſmata. Fomenta. Illitiones. Gargariſmata.

At in alterâ *Anginæ* ſpecie, in quâ partes collabuntur, ab interioribus extrorſum evocandi ſunt & humores, & calor, & ipſa caro omnis, ita ut in tumorem cuncta foras attollantur. Perfuſiones itaque calidæ ſunto, cum rutâ, & anetho, nitroque inſperſo; & cum his Cataplaſmata ſuprà propoſita. Prodeſt etiam ad calorem movendum, ceratum cum nitro & ſinapi imponere: calor enim exterior his affectibus medetur; & præterea in cervice tumorem foras excitat: tumor autem extra aſſurgens *Angina* laborantes *Peripneumonia* liberat, ſed introrsùm vergens, perniciem intentat [f]. Quicunque verò ſtrangulatum ab *Angina* verentes, aſperam, quo liberiùs traheretur ſpiritus, incîdêre arteriam [t], rem mihi non vi-

Synanches Curatio.

[f] Hippoc. Progn. [t] *Celius* inquit, (Acut. Morb. L. 3, c. 4.) Eſt fabuloſa arteriæ ob reſpirationem diviſura, quam *Laryngotomiam* vocant, & quæ a nullo ſit Antiquorum tradita, ſed caduca, atque temerariâ *Aſclepiadis* inventione affirmata. Hæc *Celius*. *Laryngotomiam* tamen Recentiorum nonnulli feliciter ſe executos eſſe tradunt.

dentur

dentur experientiâ confirmâſſe. Inflammationis quippe fervor ex vulnere major efficitur, cumque ſtrangulatione & tuſſi in exitium hominis conſpirat. Quinetiam, ſi periculum hoc alio modo evaſerint, vulneris oræ coaleſcere nequeunt, quia utrinque cartilaginoſæ ſunt, neque ad glutinandum aptæ [u]. * * * * * *

* * * * * * * *

* * * * * * * *

CURATIO COLUMELLÆ AFFECTUUM.

Cap. VIII.

AFFECTUUM, qui circa Columellam oriuntur, quoſdam ſcalpello curare neceſſe eſt; ſed eorum *Chirurgia* non eſt hujus operis. Aliis, ut Acutis, mederi oportet; ſiquidem ſtrangulatum facilè inferunt, & ex iis nonnulli difficultate ſpirandi occîdunt. Talis eſt is morbus, quem Σταφυλὴν, (ſive *Uvam*,) dicimus: & is, qui Κίων, (ſive *Columella*,) appellatur; etenim ambo cum inflammatione, & craſſitudinis atque longitudinis incremento ſubſiſtunt, ita ut Columella in aſperam dependeat arteriam. In *Cione*, Columella æqualiter craſſa eſt, a baſi ad ſummum palatum. In *Staphyle* verò, hæc eſt inæqualis; ejus enim tenuis eſt a palato baſis, apex autem teres craſſuſque, cum rubore aut livore: unde *Uvæ* nomen affectus obtinuit. His itaque celerrimè occurrere debemus; etenim e ſtrangulatione celerrimè mors invadit.

Venæ ſectio. Proinde, ſi æger juvenis fuerit, vena cubiti ſecetur, perque magnam inciſionem confertim detrahatur ſanguis; ſiquidem iſtiuſmodi miſſio

Alvi ductio. hominem, tanquam a ſuffocatione ex laqueo, interdum liberat. Alvus

[u] Caput hoc mancum eſſe videtur, eò quòd nihil ferè de hâc *Anginæ* ſpecie curandâ præceptum ſit, quam periculoſiſſimam eſſe notavit *Aretæus*, & cui citiſſimè ſuccurri debeat. Mutilum verò eſſe probatur ex *Aëtio*, qui (L. 8, c. 50.) *Aretæi* verba de *Anginæ* Curatione profert, quæ nuſquam hic reperimus. *Aretæus* autem inquit, " Cucurbitula accipiatur, pri-
" múmque infra umbilicum adhibeatur; mox ad latera, dorſumque, & ſcapulas, ita ut
" aſſiduè a loco uno ad alterum transferatur, & ex ſupernis locis deorſum trahatur. Quòd
" ſi vehementer urgeat ſuffocatio, ſinapi aquâ tritum & vili panniculo exceptum pectori
" impone. Ad delingendum verò conveniunt eis, ſinapi, nitrum, hyſſopum, ſquilla aſſa,
" ſulphur vivum: omnia paribus portionibus cum mellis cochleari permixta delingenda ex-
" hibe ". Græca vide in Not. ad Var. Lect. ad hunc locum.

etiam

etiam lotione ſubducenda, primò mitiori, deinde acriori, iterum atque iterum, quoad aliquid a ſuperioribus partibus derivetur. Circumdentur etiam aſtricta vincula extremis cruribus ſupra talos atque genua, item ſupra carpos cubitoſque versùs humeros. Quòd ſi ſtrangulatus magis magiſque urgeat, Cucurbitula occipitio pectorique accommodetur: & ibidem in quibuſdam locis incîdatur cutis. Eadem quoque omnia adminiſtrentur, quæ in *Angina* præcepimus; eadem enim in utriſque mortis ratio eſt. Quin & eadem ori medicamenta applicentur, tam aſtringentia, quàm emollientia: idem extrà Fomentum, eadem Cataplaſmata, eædem oris illitiones. At in morbo qui *Cion*, eoque qui *Staphyle* dicitur, pro aſtringenti medicamento ſit, rhois ſuccus, acacia melle aut aquâ ſoluta, hypocyſtis, terra *Samia*, vel *Lemnia*, vel *Sinopica*, & omphacium. Quòd ſi exulceretur Columella, gummi cum amylo, roſarum, aut palmularum decocto intinctum, & ptiſanæ, tragique cremor adhibeatur. At in morbo *Cione*, aliquanto plus valentiorum medicaminum applicetur, quæ ex myrrhâ, coſto, & cypero conficiantur: etenim acria iſta facilè ſuſtinet. Quòd ſi locus iſte ſuppuret, quibuſdam etiam palati oſſa computreſcunt, iique longo tempore conſumti intereunt; ſed horum auxilia nobis alio loco præcipientur [x].

Ligaturæ. Cucurbitula. Eadem quæ in Anginâ. Aſtringentia.

CURATIO FAUCIUM PESTILENTIUM AFFECTUUM.

CAP. IX.

HORUM, cum aliis Tonſillarum affectibus, Curatio partim eſt communis, partim propria. *Alvi ductiones*, *Venæ ſectio*, *Perfuſiones*, *Cataplaſmata*, *Fomenta*, *Ligaturæ*, *Cucurbitula*, eadem, quæ in inflammatione ac ſtrangulatu, ſint omnia. Medicamenta autem valentiora illini debent, quia neque ſubſiſtunt *Ulcera*, neque in horum ſuperficie cruſtæ oriuntur; porrò ſi ab his ſanies introrſum deſtillet, celerrimè partes etiam integræ exulcerantur, celerrimèque hæc ad interiora ſerpunt, atque hominem occîdunt. Utile fuerit igitur partem affectam igne adurere, ſed factu temerarium, utpote in tam anguſto faucium loco; quamobrem medicamentis igni ſimilibus utendum eſt,

Curatio eadem, quæ in Anginâ.

x Etenim Libros de *Chirurgiâ* conſcripſit, ut ipſe inquit. (Cur. Diuturn. Morb. L. 1, c. 2.)

quorum ope *Ulcera* & a ſerpendo cohibeantur, & cruſtæ decidant. Ea ſunt, alumen cum melle, galla, balauſtium, arida cum mulsâ; eadem quoque per calamum inſpirentur, aut pennæ, caulive craſſo longoque ita imponantur, ut attingant *Ulcera*; prodeſt etiam chalcitis uſta, cum cadmiâ ex aceto tritâ: adhibeatur etiam radix rhei cum aliquo liquore, cujus quantitas dupla ſit cadmiæ. Præterea cavendum ne *Ulcera* comprimantur: nam ita humeſcent, & ſerpent latiùs. Oportet itaque ſicca medicamenta pennâ inſpergere: liquida verò liquidiſſima efficientem, ea Columellæ infundere. Quòd ſi cruſtæ jam reſolvantur, & rubeſcant *Ulcera*, tum *Convulſionis* maximè periculum ſubeſt; exſiccantur enim plerumque *Ulcera*, & cum his nervi contrahuntur. Igitur lacte cum amylo, & ptiſanæ, vel tragi cremore, vel lini, aut fœni græci ſemine remolliri humectarique debent. Quibuſdam etiam Columella exeſa eſt uſque ad os palati, & tonſillæ, uſque ad baſim & Epiglottidem; ac propter cicatricem nihil aut ſiccum aut humidum ægri deglutire valuerunt: ſed potus in nares recurrens homines fame abſumſit.

CURATIO PLEURITIDIS.

Cap. X.

NULLA in *Pleuriticis* interponenda eſt mora vel dilatio, quin his protinus valenti medelâ ſuccurramus; febris enim peracuta hominem in exitium præcipitat: dolorque membranæ coſtas ſuccingentis in deterius urget: necnon & tuſſis, pectus caputque conquaſſans, vires reſolvit. Itaque primo die potiſſimùm vena incidatur. Venæ ſectio. Sin morbus ex plurimo cibo vinoque fuerit, abſtinendum eſt uno die, ac dehinc e venâ in cavo cubiti, non ejus, qui inflammatis coſtis in directum jacet, mittendus ſanguis: præſtat enim a partibus longinquioribus detrahere. Hujus autem tanta non mittatur copia, quanta defectionem animæ inducat. Nam ſi, refrigerato corpore, anima hominem reliquerit, periculum eſt ne *Peripneumonia* ſuperveniat; humores enim, exteriori caliditate & tentione deſtituti, ad interiora confluunt: pulmo autem rarus, caliduſque eſt, & ad trahendum valentiſſimus, coſtis etiam vicinus, ideoque harum doloris facilè particeps; quin & ex hujuſmodi ſucceſſione vix ad ſanitatem pervenitur [y]: *Pleuritis* autem ex *Peripneumonia*

[y] Hippoc. Aph. 11, Sect. 7.

orta

orta ad ſalutem perduci poteſt, quia malum minùs grave eſt. Oportet itaque, poſt mediocrem ſanguinis fluxum, ad recreandum hominem interjecto ſpatio, iterum detrahere ; idque eodem die, ſi commodè ſe habeat, & febris longa ſit remiſſio : ſin minùs, proximo die [z]. At ſi febris non remiſerit, (nam plerumque per primum diem inhæret febris atque increſcit,) tertio die, in ſecundâ remiſſione, ſanguis mittatur. Eodem quoque die, homine priùs uberrimè peruncto, cibus offeratur ; coſtæque oleum molle infundatur, cum unguine calido, ex rutæ vel anethi decocto. Ipſum quoque latus admodum leniter perfundendum eſt. Nonnullis & dolor & inflammatio in exteriora prorupit, ita ut hæ partes affectæ viderentur : cùm id, in interioribus, mali tantummodo incrementum fuerit.

Jam de alimento, ſicut etiam de universâ Curatione, ut in nullâ re peccetur, ſermonem habeamus. Nam in cibo poſita eſt medela ; quin etiam cibo medicamenta admiſcebuntur [a]. Is itaque genere ſit calidus, & humidus, lævis, & æqualis, detergendi vim habens, diſſolubilis, quæque pituitam ſolvat atque extenuet. Proinde cibis omnibus Ptiſana præferatur : initio quidem, in cremorem percolata, ita ut ſolida pars ejus ſeparetur, & cum melle ſolo condita ; uſitata verò medicamenta, ad jucunditatem Ptiſanæ varietatemque comparandam, abſint : quia cremor jam per ſe ſufficit. Efficax quippe Ptiſana eſt ad humectandum, & calefaciendum : valens etiam ad diſſolvendam detergendamque pituitam : item quæcunque per ſputa evocari juvat, ſine dolore ſurſum effert : ventrem quoque leniter ſubducit ; porrò lævitas ejus grata eſt, & ad devorandum habilis ; quin & ejuſdem lentor calores temperat, membranas purgat, tuſſes concoquit, ſingulas partes emollit [b]. Hæ ſunt hordei virtutes. Alica ſecundum locum obtinet, quæ paucis Ptiſanæ virtutibus optimè prædita eſt ; lentor enim, & lævitas, & in devorando ſuavitas utriſque communia ſunt : in cæteris omnibus Alicam antecellit Ptiſana ; iſta quoque ſimpliciter cum melle ſolo condiatur. Boni ſunt etiam tragi. His deterior eſt oryza, quia ſiccat, & exaſperat, & coſtarum purgationem potiùs ſupprimit, quàm diluendo promovet. Optimè prodeſt etiam panis aridus, inciſus, cribro tranſmiſſus, tepidus, concoctu facilis, qui cum mulsâ ſatis alimenti præbet. Quòd ſi morbus jam proceſſerit, & homo cibum faſtidiat, Ptiſana ipſa ex hordeo detur, lævis, probè cocta ; condiatur autem anetho, & ſale, & oleo tenui, puro, minimè viſcido, vel aſpero ; præſtat autem parum olei cum Ptiſanâ coquere, quoniam ita ſorbitio pinguis efficitur, & oleum pravitatem ſuam exuit : id enim, longâ coctione a cremore abſorptum, non ampliùs jam apparet. Item porrus cum comâ ſuâ, & amygdala amara cremori incoquantur : nam ab his medicinalis efficitur, & reſpirationem facilem reddit ; porri quo-

Cibus.

[z] Hæc omnia de miſſione Sanguinis, iiſdem ferè verbis expreſſa, profert ex *Archigene Aëtius*. (L. 8, c. 76.) [a] Hippoc. L. de Aliment. [b] Hæc de Ptiſanâ *Hippocratis* verbis (de Vict. Acut.) ſcribit *Aretæus*. Quin & ejuſdem normâ Curationem totam exequitur.

que

que cum cremore comesti utilitatem pariter & delectationem summam afferunt. Jamque ovorum boni succi exhibendorum occasio est; at si humida & copiosa materia per os feratur, aliquid sulphuris ignem non experti, nitrique his inspergito; maximè verò prodest ova recentia, igne non cocta, offerre, quia calor ex matre hunidior est igne, & ægrotanti familiarior, utpote uni animali ex alio. At si pituita glutinosa sit ac viscida, oleum ovis affundito, resinamque pineam aridam, quo valentius sulphur efficiatur, inspergito, hisque resina terebinthina liquata adjungatur. Piper etiam, & in ovis, & in Ptisanâ, & in omni cibo, proficit, & quæcunque piperi similia sunt. Inter carnes, prosunt extremi animalium pedes in cremoribus eliquati, columbæ, gallinæque elixæ, suis cerebrum cum omento tostum, vel sine hoc nidoris expers. Si æger sine stridore spiritum emittit, dandi sunt etiam marini pisces, aut saxatiles, ex optimis qui in regione producuntur. Verùm ut neque cupiditate delinquat, neque victûs tenuitate consumatur, ex fructibus, indulgeri possunt poma, in aquâ vel mulsâ elixa, aut cum adipe tosta: quorum oportet coria, quæque intus aspera sunt, cum seminibus eximere; item ficus horariæ dentur, & alii fructus, quotcunque vel innoxii sunt, vel aliquid adjumenti præstant. Hæc utique de alimento.

Externæ applicationes.

Lateri verò superimponantur lanæ sulphure fumigatæ, & unguine imbutæ, in quo anethum aut ruta inferbuerit. His item latus jugiter perfundendum, Cataplasmatisque ante cibi assumtionem, præter solita, contegendum, ex meliloto cum mulsâ elixo, cui papaveris incocta caro misceatur, & inspergatur mannæ pollen. Quòd si sputum multum & humidius exscreetur, lolii, aut irionis farina commiscenda est, nitrumque inspergendum. At si morbus jam in vetustatem inciderit, dolorque inhæreat, & purgatio sit humida, hominem *Suppuratum* fore expectandum est. Itaque sinapi & cachry Cataplasmatis admisceantur; & si laborantes frigoris sensum in locis interioribus percipiant, acetum affundatur. Oportet autem Cataplasmata valentia efficere, ut eorum calor diu remaneat: id enim Cataplasmatum renovationi longè præstat. Itaque calefactiones adhibeantur, e saccellis in coni speciem figuratis, ubi milium insit, aut ex oleo calenti in vesicis [c]. Omnis autem Fomenti modus levis esto, ne pondere dolorem dolori adjiciat. Hæc etiam post cibum admoveri possunt, si dolor vehementer urgeat.

Cucurbitula.

Post hæc adhibendæ Cucurbitulæ [c] jam occasio est; ea post septimum diem maximè juvat: quamobrem hoc remedio non præpropere utendum est; neque enim mites sunt morbi, quicunque ante septimum diem Cucurbitulam requirunt. Esto autem magna, undequaque lata, & ad dolentem locum ambiendum capax; neque enim dolor interiùs descendit, sed in latitudinem diffunditur. Porrò multa sub Cucurbitulâ flamma succendatur, non modò ut carnem attrahat, verùm etiam ut ante ignis

[c c] Hæc etiam de externis applicationibus, & de Cucurbitulâ pleraque, iisdem verbis habet *Aëtius*. (Ibid.)

exstin-

exſtinctionem calefaciat. Exſtincto igne, ſcarificando tantum ſanguinis detrahito, quantum vires permiſerint : multo autem plus, quàm ſi aliâ quâvis de causâ a præcordiis detraheres ; etenim in *Pleuriticis* evidentiſſimum eſt Cucurbitulæ auxilium. Sal & nitrum, ſcarificationibus inſperſa, mordent quidem, & dolorem creant, ſed adjumentum præſtant. Verùm in hâc re vires moreſque hominis conſiderandi ſunt ; nam ſi animo forti ſit ac patienti, inſpergatur ſal, non ita ut ipſa ulcera contingat, ſed linteolo unguine madefacto injiciatur, quod tum poſtea ſuper locum inciſum extendito : ſiquidem humor, e ſalis liquatione manans, minùs, quàm ſal ipſe, mordax eſt ; plurimum autem unguinis affundendum, ut hujus lenitate hebeſcat dolor e ſalis mordacitate proveniens. Poſtero die, Cucurbitulam rurſus accommodare proderit, ut ex vulneribus tenuis quædam ſanies extrahatur ; hæc priori Cucurbitulâ tum magis adjumenti præbet, tum vires minùs convellit : neque enim ſanguis, qui corpus nutrit, ſed ſanies cruenta emanat ; hæc autem viribus exquiſitè æſtimatis adminiſtrentur. Die tertio, ceratum cum oleo cyprino, & rutaceo, imponatur. Quòd ſi adhuc ſputa purgationis indigeant, cum ceratis reſinam eliquato, aut ſulphur ignem non expertum his admiſceto ; locumque rurſus ſove. Quod ad Cucurbitulæ modum attinet, habendum eſt vas fictile, leve, lateri congruens, latum : vel æneum, pronumque in labra deſcendens, quod loca dolentia comprehendat. Flammam huic plurimam cum oleo ſubjicito, ut diu viva permanere poſſit ; neque carni arctè labra vaſis imprimantur, ſed aëri ſubinde permittatur introitus, quo minùs ſuffocata exſtinguatur : diutiùs enim hanc ſuccendi expedit, quia calor Cucurbitulæ incluſus & optimum Fomentum eſt, & optimè ſudores elicit.

Clyſter, & medicamenta per os ſumpta.

Neque verò remedia inferioribus partibus adhibenda negligere oportet ; ſed viris, in inteſtina, mulieribus, etiam in uterum, oleum rutaceum injici debet. Aliquid autem æger perpetuò bibat atque devoret : mulſam cum rutâ, & Ptiſanæ cremore, ſi continenter tuſſiat, ut cibo inſit medicamentum. Quòd ſi alimenti offerendi nondum fuerit occaſio, aliquod ex medicamentis compoſitis detur, ut butyrum ad conſiſtentiam cum melle decoctum : id in pilulas rotundas, fabæ magnitudine, coactum, ſub linguâ continendum, & huc atque illuc movendum exhibe, non ut devoretur, ſed ut in ore liquefiat. Medicamentum quoque, quod ex papavere, cum melle, ac meliloto, conficitur, gratum eſt, læve, ac ſoporiferum. Hæc utique & ante cibi aſſumtionem, & aſſumto cibo, & poſt ipſum ſomnum præbeantur. At jejuno medicamentoſa dentur, quale eſt id, quod urticæ, & lini ſeminis, & amyli, & nuclei pinei, lævigatis quibuſque, cyathum habet, & amygdala amara numero viginti quinque, & totidem grana piperis : quæ, toſta, ac trita, oportet in Eclegma permiſcere ; horum cochleare unum offeratur [d]. Verùm ſi

[d d] Hæc etiam medicamenta dari præcipit *Aëtius* ; (Ibid.) quorum prius ab *Archigene* uſurpatum eſt, utì conſtat ex capite 77.

humida & cruda rejiciat, myrrhæ drachmas duas, croci unam, piperis grana quindecim, cum mellis librâ ſubigito; hujus medicamenti, antè cibum, cochleare dimidium dato[d]; idem in diuturno lateris morbo prodeſt, ubi oxymel etiam concedatur, ſi ſpirandi difficultas urgeat.

Aquæ frigidæ noxa.

Frigidam verò aquam quicunque Medicorum *Pleuriticis* obtulerint, neque, quânam ratione adducti, id egerint, conjicere poſſum, neque rem experientiâ confirmare. Quippe ſiqui, per frigidam, periculum evitârint, hi mihi videntur non fuiſſe *Pleuritici*. Verùm apud antiquiores Medicos[e] *concurſus* quædam ſpecies *Pleuritis* vocabatur, in quâ nempe bilis excretio eſt, cum dolore lateris, & levi febriculâ, vel etiam abſque hâc; hujuſmodi affectus *Pleuritidis* quidem nomen obtinuit, ſed reipsâ non eſt *Pleuritis*. Quinetiam ſpiritus nonnunquam, in latere concluſus, ſitim, & dolorem moleſtum, cum tenui caliditate, excitat; idque homines imperiti *Pleuritidem* appellârunt. His aqua frigida, proſperâ bibentis fortunâ, remedio eſſe poſſit, ſi per hanc ſitis fuerit extincta, & bilis cum ſpiritu ſubducta, dolorque cum calore exhalatus. Verùm in *Lateris inflammatione*, & *Membranæ coſtas ſuccingentis tumore*, non modò aqua frigida, ſed etiam gelida reſpiratio nocet.

Inveteraſcentis mali obſervatio.

Quòd ſi, ope medicinæ ſuprà traditæ, ſuperſint *Pleuritici*, adhuc tamen brevi tuſſiculâ laborent, iiſque calor aliter aliterque accedat, hæc oportet quàm maturrimè diſcutere; alioqui, morbi relliquiæ recidivas facient[f], aut in *Suppurationem* convertentur.

---

[e] *Empiricos.* Quid ſit *concurſus*, ſive ξυνδρομὴ, in Lexico expoſitum eſt. [f] Hippoc. Aph. 12, Sect. 2.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE ACUTORUM MORBORUM,

Liber Secundus.

Curatio Peripneumoniæ.	Cap. I.
Curatio Sanguinis Rejectionis.	II.
Curatio Cardiacorum.	III.
Curatio Choleræ.	IV.
Curatio Ilei.	V.
Curatio acutorum Jecoris affectuum.	VI.
Curatio acuti circa Venam & Arteriam Spinalem affectûs.	VII.
Curatio acuti Renum affectûs.	VIII.
Curatio acutorum Veſicæ affectuum.	IX.
Curatio Suffocationis Hyſtericæ.	X.
Curatio Satyriaſis.	XI.

CURA-

CURATIO PERIPNEUMONIÆ.

Cap. I.

Venæ sectio.

PERACUTUM ac vehemens malum est, inflammatio ac tumor Pulmonis, unde strangulatio brevi insequitur. Itaque paria ac matura ferenda sunt auxilia. Venæ cubiti protinus incîdantur, ac duæ simul potiùs in brachio dextro lævoque, quàm major una, ut ab utrâque scilicet Pulmonis parte fiat humorum revulsio. Sanguis, ante animæ defectionem, supprimendus : etenim hæc cum strangulatu in exitium conspirat ; cúmque a malo paululùm respiraverint, fluxum sanguinis oportet sistere, eumque denuo detrahere. Nam si in sanguine morbi subsit causa, hanc ipsam venæ sectio tollit ; vel si pituita, aut spuma, aut alius quivis humor morbum fecerit, venarum evacuationes Pulmonis spatium, ad spiritûs transitum, amplius efficiunt.

Alvi ductio.

Oportet etiam humores & flatus per inferiora subducere : post venæ sectionem, nitro, melle, rutâ, resinâque terebinthinâ humidâ, sedem illinendo. At venæ sectionis loco, si majus quippiam impedimentum subsit, acri lotione subducatur alvus, ut sale cum nitro, aut resinâ terebinthinâ cum melle ; ruta quoque in oleo, & hyssopum in aquâ decoctum, & cucurbitæ sylvestris interior caro in aquâ elixa, optimè juvant.

Cucurbitulæ.

Prosunt etiam Cucurbitulæ sine ferro, tergo, dorso, & præcordiis ubique admotæ ; ac si fortè pectus carnosum fuerit, quæ Cucurbitulam impediat, quo minùs inhærescens carnem contra ossa atterat, huic eas accommodare. Nam si ex universo corpore & humores educantur, & protrahatur *Spiritus*, quibus opprimuntur Pulmones, aliquid a malo respirationis invenietur ; siquidem ex omni parte oppugnanda *Peripneumonia* est.

Medicamenta per os sumta.

Porrò neque ex his medicamentis, quæ per os sumta proficiunt, quodvis negligendum est ; etenim Pulmo, sive rectè se habeat, sive ægrotet, humorem attrahit. Quocirca hujusmodi medicamenta præbeantur, quæ humores extenuent, & ad transpirandum idoneos reddant, quæque eosdem lubricos fluxosque, ita ut per superiora educi possint, efficiant. Propinetur itaque, celeris adjumenti gratiâ, nitrum cum hyssopi decocto, vel muria cum aceto ac melle, vel sinapi humidum cum mulsâ : & singulis his proficiet iridis radicem & piper inspergere ; hæc etiam arida, cribro transmissa, cum melle dari possunt. At si diem insomnes agant, & totam quoque noctem pervigilent, periculum est ne homo in furorem

Hypnotica.

agatur ;

agatur; jamque variis medicamentis ſoporiferis opus eſt, niſi quid morbus remiſerit, ut hæc opportunè data mali acerbitatem leniant: etenim hæc plerumque ſomnum inducunt. At ſi in ipſo ſtrangulatûs impetu, & morte appropinquante, id genus medicamenti exhibeas, te necis authorem eſſe vulgus arbitrabitur.

Cibus.

Alimenta pariter ejuſmodi eſſe debent, acria, tenuia, craſſitudinem diſſolventia, detergendique facultate prædita. Ex oleribus, porrum, aut coronopus, aut urtica, aut braſſica aceto incocta. Ex frumento, Ptiſanæ cremor, aliquid origani, vel hyſſopi, & piperis, & nitri pluſculum pro ſale accipiens; item alica cum mulſo cocta; hæc omnia in elixatione flatibus priventur: flatus enim *Peripneumonicis* officiunt. Vinum, ſiquando febre vacent, quod haud ita multùm aſtringat, potui detur; corpus quippe denſat aſtrictio: his verò partes potiùs relaxandæ. Sputa quàm plurimùm educi debent. Ex toto autem potus exiguus eſto; etenim madefactio Pulmoni inimica eſt, quoniam is a ſtomacho & ventriculo humorem attrahit.

Epithemata.

Pectus autem lanis oleo, cum nitro, & ſale, imbutis contegatur; optimè etiam facit inunctio ex limneſtide, & aridum ſinapi cum cerato humido. Atque omnino humores, & calor, & ſpiritus educendi. Proſunt etiam acrium odores: illitiones: extremarum partium deligatio. Hæc ſi feceris, neque morbus tamen ceſſerit, de homine deſperatum eſt[a].

CURATIO
SANGUINIS REJECTIONIS.

Cap. II.

OMNES e *Rejectione Sanguinis* affectus mali ſunt moris: non modi tantùm ratione, ut ſi per venæ *ruptionem*, aut *eroſionem*, verùm etiam ſi per *rarefactionem* effundatur; neque ſolùm, ſi ex *Pectore*, aut *Pulmonibus*, aut *Stomacho*, aut *Jocinore* feratur, ex quibus maximum periculum imminet: ſed etiam ſi ex *Capite* defluat, unde noxæ minus infertur. Sanguinis enim effuſio eſt; ſanguis autem omnes partes alit, omnes calefacit, omnibus colorem impertit. Ac profectò terribile eſt ſanguinem, per os utcunque emanantem, intueri; periculoſum etiam, ſi ex nobili viſcere: eoque magis, ſi ob vaſis *ruptionem*, vel *eroſionem*, profundatur.

---

[a] Pleraque, quæ in hoc Capite continentur, in Libros ſuos traduxit *Aëtius*, (L. 8, c. 75.) pauciſſimis verbis immutatis, nullà tamen *Aretæi* factà mentione.

Generalis cura. Itaque Medicum oportet huic affectui festinanter occurrere; & primò quidem, aerem inspirationi frigidiorem deligere; cubiculum planum, in eoque lectum firmum, nequid ullam in partem conquassetur; strata verò solida sint, minimè cedentia, vel profunda, vel calida. Figura corporis erecta; æger interim neque sermones habeat, neque accipiat; animi quies, & hilaritas, quoniam hos ingens desperatio comitatur: ecquis enim, sanguinem vomens, mortem non perhorrescat?

Venæ sectio. Itaque si sanguine pleni sint, & venas exstantes habeant, in omni *Rejectionis* genere, secetur vena; nam sive ex *ruptione*, sive ex *erosione*, sanguis profluat, venæ sectio conducit: sive *rarefactio* in causâ est, ne venam ejus copia disrumpat, metuendum. Incidatur autem cava in cubito vena: etenim ex hâc & facilè sanguis effluit, & ipsa sectioni exposita est, utque per plures dies sanguis emitti possit, aperta sine periculo servatur; quinetiam, ut summatim loquar, ex omnibus præcipuis visceribus hæc est sanguinis via; hæc autem, quæque hâc superior vena est, unius venæ in brachio ambæ sunt propagines, quo fit, ut nihilo magis juvet superiorem, quàm hanc, incîdere; nam propaginum ignari sunt, quotquot superiorem Stomacho & Jocinori adnectunt. At si a *Liene* fiat profusio, sinistræ manûs venam illam, quæ inter minimum digitum atque annularem jacet, Medicorum nonnulli incîdere jubent, quoniam hanc ad Lienem usque pertinere arbitrantur; sed & ipsa etiam inferioris venæ cubiti propago est: cur itaque hanc prope digitos potiùs, & non in cubito, quis incîderit? etenim in cubito major est, & sanguinem faciliùs effluere permittit. Prorsus autem, citra animæ defectionem, supprimendus sanguis, atque haud ita multum hujus mittendum: nam & ipsa per os effusio vires hominis satis convellit; sed assiduè, postquam paululum detraxeris, iterum detrahito, & eodem die, & postridie, & die perendino. At si ægrotus tenuis, atque sanguinis inops fuerit, vena ne secetur. Hactenus de missione sanguinis.

Applicationes externæ. Succurrendum est etiam extremorum deligatione, utì pedum, supra talos & genua, & manuum, supra carpos atque brachia; ipsa fascia lata sit, quo validior fiat, neque dolorem moveat constrictio [b]. Locis autem, unde sanguis prorumpit, lanas ab ove succidas imponito, quæ humore perfundantur, utì vino austero, & oleo rosaceo, vel myrteo. Quòd si profluvium vehementer urgeat, pro lanis adhibendæ spongiæ, & acetum pro vino, locusque oleo myrteo inungatur: spongiis autem omnibus acaciæ, vel hypocystidis, vel etiam aloës ficcatæ succus inspergatur; optimè facit etiam omphacium aceto solutum. Quòd si molesta & toleratu difficilis fuerit Perfusio, Emplastris uti convenit: etenim hæc cutim circumtendunt, & quasi manu comprensant: & eorum facultates corpus potenter astringunt, atque exsiccant. Horum innumera, alia quidem aliis, experientiâ innotescunt; sed optima sunt hæc, quæ ex

[b] Ex iis, quæ sequuntur, multa, sine *Aretæi* mentione, transposita tamen, & paululùm immutata, scriptis suis immiscuit *Aëtius*. (L. 8, c. 70.)

aceto,

aceto, & ſalicis foliorum ſucco, & bitumine, & ærugine, & alumine, & thure, & myrrhâ, & ære combuſto, & hujus ſquamâ componuntur, & ex iis rebus, quæ in Emplaſtris ſimilem habent vim; vel lanæ ſuccidæ, vel ſpongiæ aceti paululo intinctæ. Sin Emplaſtrorum tentionem ferre nequeant, hujuſmodi Epithema fiat: palmulæ pingues, vino nigro auſtero madefactæ, in placentam conteruntur, dein his acacia cum malicoriis inſpergitur, ac poſtea omnia veteri panniculo illita pectori imponuntur. Huic etiam ſuperdari poteſt Epithema, quod ex farinâ vino aut aceto perfusâ, & lentis tenui polline cribrato conficitur, quæ cerato ex unguento roſaceo excipiantur, & his admiſceatur ſymphyti radix, cribro itidem tranſmiſſa. Aliud Epithema: brabylorum ſylveſtrium radices aceto incoquito, & in placentam contritis, rhois, myrtique, & gummi paululum admiſceto. Ex his utique alia aliis miſceri debent, prout medicamentorum vi, & lenitate, & odore opus fuerit; ſiquidem ægrotantibus gratificari convenit. Hæc ſunt remedia exteriùs admovenda.

Medicamenta per os ſumpta.

At his præſentior medicina in iis quæ bibuntur, iiſque quæ devorantur, conſiſtit, ut medicamina vulneratis partibus quàm maximè propinqua eſſe poſſint. Horum ſpecies eſt triplex; vel ut, vaſa cogendo comprimendoque, fluxionis ductus quaſi ligent: vel ut effluentem humorem incraſſent atque congelent, quo minùs effundatur, quanquam exitus pateat: vel ut vias exſiccent, ſanguinem intra ſedem antiquam retinendo, ne profluvio loci exinaniti maneant, & in eam partem exundent, ubi facta eſt effuſio. In venarum *rarefactione*, aſtrictio ſufficit: etenim nihil memorabile, ſed paululum, tanquam ex aquæ novo vaſe, profluit. Item in venarum *diviſione*, aſtrictio medetur, earum oras committendo; majoribus tamen atque valentioribus medicamentis utendum. Verùm enimvero ſi *eroſio* ſubſit, neque aſtringentibus *Vlceris* labia cogantur, ſed vulnus dehiſcat, & propter eliſionem conjungi nequeat, ſanguinis & caloris congelationem facere neceſſe eſt: ſiquidem horum immobilitate & concretione profluvium ſupprimitur. Itaque poſca *rarefactis* ad aſtrictionem ſufficit: neque enim id quod effluit ſanguis ſincerus, ſed hujus ſanies eſt, quæ per oſcula venarum exprimitur; neque verò ita multâ poſcæ copiâ opus eſt, neque hujus admodum frequenti aſſumtione. Quibuſdam etiam exterior medela, cum palmularum, vel ſiliquarum eſculentarum decocto, potui dato, per ſe ad curationem ſuffecit. Acetum autem ex vinorum aſtringentium genere ſit, ſi non medicamentis, at tempore ſaltem acre & aſtringens redditum. At in vulnerum *dilatationibus*, præter poſcam, medicamenta primò ſimplicia adhibeantur, ut plantaginis, aut herbæ ſanguinalis, aut ſeridis ſuccus, quorum ſingulorum æqualis pars adhibeatur cum poſcâ. Et ſi fluxio major evaſerit, hypocyſtidis, aut acaciæ aridæ drachmam unam tribus poſcæ cyathis inſpergito; optimè facit etiam uvæ acerbæ ſuccus. At ſi hujus medicamenti vim calamitas exſuperet, inſpergatur galla trita, & rubi radix arida,

arida, cum lapide marino, quod corallium dicitur, arido contuſoque; his etiam valentior eſt rhei radix ad refrigerandum, exſiccandum, aſtringendum, & omnia denique, quorum opus eſt, præſtanda: & hæc etiam cum poſcâ tantùm exhibeatur; ſin majora requirantur auxilia, radicis hujus obolos tres ſeridis ac plantaginis ſucco, ad trium quatuorve cyathorum menſuram, injicito. Verùm in *eroſionibus* aſtrictio prorſus facienda eſt, tam ad concretionem effluentis ſanguinis, quàm ad partium ſuſcipientium conſtrictionem, ut ex magno vulnere venæ conſerantur. Porrò quæ bibuntur, valida ſint, & ad concretionem faciendam efficacia; itaque coriandri ſuccus cum aceto, & leporis, aut hinnuli, aut hœdi coagulum propinetur: parcè tamen, quoniam horum aliquod interdum, nimiâ copiâ datum, homines interemit; ſed ex coriandri ſucco haud minus quàm dimidium cyathi cum poſcæ tribus exhibeatur, coaguli verò oboli tres, aut ad ſummum, quatuor. Ad hujuſmodi fluores optimè facit etiam terra *Samia*, & *Eretria*, & *Aſter* dictus, valdè candidus, & *Sinopica*, & ſigillata *Lemnia*; horum autem, ad minimum, una drachma, ad plurimum, drachmæ tres, cum decocto aliquo bibantur, ut palmularum, aut ſiliquarum edulium, aut rubi radicum. At ſi exaſperetur arteria, & ex eo tuſſis oriatur, ſapæ *Creticæ* inſpergantur iſta; optimè quoque ad arteriam lævandam prodeſt amylum cum his madens: nam præterquam quòd lævet, glutinandi quoque facultatem habet. Itaque ſi profluvium urget, ſemel in die, ante cibi aſſumtionem, dandum eſt: ſin minùs, bis, & etiam tertiâ vice ſub veſperam. Ex medicamentis quoque ſiccis catapotia fieri poſſunt cum melle ad conſiſtentiam decocto: qualis eſt galla trita: optimus etiam rhus eſt quo in opſoniis utimur, acini vinacei, oxylapathi ſemen, & per ſe ſingula, & ſimul omnia; hæc etiam ſub linguâ contineantur, ut perpetuò liquari poſſint; gummi quoque cum ipsâ plantâ, & tragacanthæ lachryma. Compoſitorum medicamentorum infinita eſt experientia: varius item uſus Paſtillorum ex *Ægyptia* ſpinâ, & ejus, qui ex electro, & ejus, qui ex croco dicitur, quorum præparatio eſt ſeorſim a me tradita [c].

Febrium obſervatio. Cæterùm, ſi abſit febris, omnia in medicamentorum exhibitione audenda ſunt, & multa, & frequenter danda. At ſi febris ſupervenerit, (& plerumque ex vulnerum inflammatione febres accedunt) neque ſtatim eruptio ſupprimenda eſt, neque in acceſſionibus medicamenta potui offerenda: multi enim celeriùs febre, quàm ſanguinis profluvio, opprimuntur.

Cibus. Alimenta varia, & ſpecie medicamentis ſimilia; quinetiam cibo medicamenta admiſceantur; neque enim in uno tantùm cibo omnia alimenti bona facilè invenire licet, neque ſi unus ad curationem per ſe ſuffecerit, uno propter ſatietatem uti in promtu eſt: itaque per varia eundum. Jam verò morbus diuturnus eſſe incipit; itaque alimenta

[c] In Libris, quos ſe de *Pharmaciâ* conſcripſiſſe dicit; ſed & ubinam earum compoſitiones inveniri poſſunt, vide in Lexico.

aſtrin-

aſtringentia ſint, & facultate refrigerantia, & vel tactu frigida: calor enim ſanguinem provocat. Alica elota: oryza in poſcâ, ſed ſi poſca tuſſim moveat, palmularum decoctum: panis toſtus, ſiccus, contuſus, & in farinæ ſpeciem cribro trajectus; ex his omnibus ſorbitio fiat cum oleo, cui inſpergi poteſt thymbra ſale condîta, cum rhoe. Quòd ſiquid ægrotanti gratificari velis, coriandrum, cuicunque id jucundum fuerit, delectationis causâ indulgeto, vel aliquod ex ſeminibus, quæ urinam movent, & reſpirationem facilem efficiunt, ut lentem, ſi profluvium urgeat, cum plantaginis ſucco: ſin minùs, a ſucco abſtineatur, quippe qui neque concoctu ſit facilis, neque guſtui jucundus: his verò minimè omnium danda ſunt, quæ ægrè concoquuntur. Sed ſi ex profuſione ſanguinis mors timeri poſſit, etiam injucunda, & concoctu difficilia præbe, & vel immitia, modò ſalutem afferant; itaque galla, arida, contrita, lenti ſiccæ frigidæque inſpergatur: & ova inter coquendum craſſa effecta, cum mali punici, vel gallæ cortice, exhibeto. Hoc utique neceſſariò cum medicamentis alimentum eſt. Potus omnino ſit exiguus, quia ſiccæ victûs rationi humor non convenit. His utere, ſi aſtringere, & refrigerare in animo habeas. At ſi incraſſare & ſanguinem & *Spiritum* velis, lac, & amylum proſunt, & alica, modò cum amylo, modò cum lacte; horum conſiſtentia ad craſſitudinem redigatur, ut ne ſorbitio ſit liquida. At ſi ulteriùs incraſſare & aſtringere cupias, alica cum palmulis coquatur, & ad conſiſtentiam optimè perducetur amylo, vel lacte, vel farre *Tyrrheno*, quod cum lacte craſſum, & viſcidum, & glutinoſum eſt; hœdi verò coagulum liquidis decoctis affundito, ut ea concreſcere poſſint, lactis more ad recentis caſei conſiſtentiam perducti; his craſſius eſt milium cum lacte, inſtar farris coctum, cui inſpergatur galla cum malicoriis. Verùm in exſiccantibus, & incraſſantibus, modum conjecturâ aſſequi oportet: ſiquidem hæc tuſſim movent, & quibuſdam, nimiâ exſiccandi vi, venas ruperunt. Quòd ſi curatio proſperè cedat, ſanguiſque ſupprimatur, ad contraria paulatim tranſeundum, ut nequid agatur nimis; etenim hæc vitia facilè reverti ſolent, malique ſunt moris. Jamque homini carnem inſtaurare oportet, & cicatricibus callum obducere, geſtationibus, aut mollibus frictionibus, ambulatione, animi oblectamentis, cibo vario uſitatoque.

Ulceris Suppurati alia cura.

Hæc utique fiant, ſi poſt ſanguinis effuſionem vulnus commiſſum fuerit, locuſque ad ſanitatem commodè perductus. Sin *Ulcus* relinquatur, idque *ſuppuret*, alterâ curatione opus eſt, ſiquidem alterius materiæ profuſio ſuccedit. Atqui de hâc re in Diuturnorum curatione agemus [d].

[d] In *Phthiſis* Curatione; (Cur. Diuturn. Morb. L. 1, c. 8.) Caput antem illud mancum eſt.

CURATIO CARDIACORUM.

Cap. III.

IN *Syncope*, Medico magnopere providendum eſt; nam ſi imminentem proſpexeris, & præſentia tecum maturè opem ferant, hanc, priuſquam invaſerit, poteris avertere. Præſentem verò laborantes vix evadunt; etenim Naturæ diſſolutionem *Syncopen* eſſe diximus[e]: diſſoluta verò reſtaurari non poteſt Natura. Præſertim igitur inſtantem arcere; quod ſi fieri nequit, incipienti occurrere. Eſt autem ex his, quæ de Morbis Acutis diſſeruimus, prænoſcenda: quo in loco, tum cauſam ejus, tum ſigna explicuimus. Ejus initium eſt *Febris Ardens*, quam *Febrem* ſigna peſſima conſequuntur, ut ſiccitas, vigilia, viſcerum calor, tanquam igne ſuccenſus, exteriores interim partes algent, & frigidiſſimæ manus pedeſque ſunt extremi: reſpiratio inter attrahendum longa, quia gelidum aërem deſiderant, eo quòd ignem exſpirent; pulſus exiguus, creberrimus, tremulus. Ex his itaque, & ex aliis, quæ in ſignorum enarratione comprehenſa ſunt, facienda conjectura, ac protinus ab initio ſuccurrendum eſt.

De Venæ ſectione. Ac niſi omnia impediant, habitus, ætas, anni tempus, hominis timiditas, ſecetur vena. Quòd ſi hoc multa prohibeant, unum tamen aliquod atque præcipuum poſtulet, ut lingua aſpera, ſicca, & nigra, (omnia enim interiora ſigna noſcuntur,) in ſingulis vires æſtimandæ, num ex morbo priùs, & doloribus, & inediâ, defecerint; neque enim ex defectu tantùm, ſed etiam ex ſtrangulatione morbus naſcitur. Si ex abundantiâ ſit orta *Syncope*, & inflammatio aliqua inſignis in præcordiis aut jocinore appareat, nulla interponatur mora, quin vena in cubito cava incidatur. Sanguis autem, per exiguam inciſionem, detrahatur, ne viribus multùm obſit: nam effuſa miſſio Naturam infirmat; multoque etiam minus, quàm aliis de cauſis, mittendum: nam ſi in *Syncope* vel minimus error admittatur, hominem facilè in exitium præcipitat. Protinus ergo ad reficiendas vires detur cibus; natura enim & veterum expulſione, & novorum adjectione lætatur.

Cucurbitula. At ſi miſſionem ſanguinis non patiantur vires, & inflammationes ſubſint, huc admovenda eſt Cucurbitula, ſed multo ante morbi *Judicationem*; nam in diebus *Criticis Syncope* incidere ſolet: quandoquidem in iiſdem circuitibus & Natura morbos judicat, morbique ægros interimunt[f].

---

[e] De Cauſ. & Sign. Acut. Morb. L. 2, c. 4. [f] Hippoc. Progn.

Quòd

Quòd ſi bibendi vini neceſſitas premat, id in inflammationibus potare non admodum ſecurum eſt; vinum enim in his, qui inflammationes habent, dolores auget: ſed in illis, qui earum expertes ſunt, naturam inſtaurat. Hujus potio neceſſaria eſt ante primæ vel ſecundæ Cucurbitulæ applicationem, & ad membra relaxanda, & ad fluxionem ſanguinis promovendam; & quibuſdam poſt ſecundam Cucurbitulæ affixionem profuit. Sed & hìc quoque ſanguis parcè detrahatur, ſiquidem ex immoderatâ hujus, vel per Cucurbitulam, effuſione idem imminet diſcrimen. Lotionibus tantùm opus eſt ad vetera educenda ſtercora: & viribus parcendum. Clyſter.

Capitis eædem Perfuſiones, quas in *Phreniticis* præcepi, mediocritatem tamen paululùm excedentes, adhibeantur. Purus ſit aër, ad inſpirandum frigidior factus. Viſus oblectetur plantarum, picturæ, aquarum aſpectu, ita ut æger nihil, niſi cum voluptate, intueatur. Præſentes lætis utantur alloquiis; quieſcat ipſe, animoque ſit hilari. Odoramenta naribus applicentur ſuavia, quæque capitis ſenſum non gravent: admoveantur etiam earum rerum odores, quæ nutriunt, ut polenta aquâ vel aceto tincta, vel panis calidus, recenter coctus. Os vino nec frequenter admodum colluatur, neque id prorſus denegetur. Perfuſio, &c.

Potum ſæpius his magiſque aſſiduè, quàm aliis, indulgeto. Eſca ſit per totum diem levis, concoctu facilis, plerumque ex frumento, & grata, licèt paulò deterior [g]; his enim magis, quàm aliis gratificandum eſt, ſiquidem haud parum ad ſtomachi reſolutionem morbus tendit. Ab inediâ, vel fame, omnino cavendum, quoniam affectus eſt ad omnia haurienda aptus. Quòd ſi circuitus jam ad *Judicationem* pervenerit, humorque roſcidus fronti ac jugulis inſideat, extremæ partes algeant, pulſus minimus, & creberrimus, veluti repens, & obſcurus, & debilis, paululum alimenti ex frumento aſſumere oportet, & vini deguſtare, quantum ad recreandum hominem ſuffecerit. Caput autem, cum veſicâ, Perfuſionibus præmuniendum eſt, cujuſmodi auxilia in *Phreniticorum* Curatione propoſuimus. Porrò vini neque plurimum, neque id avidè bibatur; quidam enim, alieno tempore ſaturati, inappetentiâ poſtea, & edendi bibendique impotentiâ, interierunt; multis etiam, quanquam cibi ſatis appetentibus, reſolutâ jam Naturâ, ad exitium devitandum nihil quicquam profuit alimentorum copia, cùm in ventrem delaberetur quidem cibus, ſed ex eo, ad recreandas vires, in corpus non aſcenderet. Itaque nutrimenta ſint varia, ex frumento plerumque, quo ſorberi potiùs, quàm mandi poſſint: vel ſi ſolida dentur, lubrica ſaltem fiant; ova exhibeantur non admodum concreta, neque integra aſſata, ſed ſolidæ partis expertia: panis fruſtula vino intincta duo vel tria, initio tepida, ſed poſtea omnia præbeantur frigida, niſi ſi inflammationes intus deliteſcant. Vinum odoratum ſit, haud ita multùm aſtringens, quam- Cibus.

[g] Hippoc. Aph. 38, Sect. 2.

minimè

minimè craſſum ; ex *Græcis*, *Chium*, aut *Lesbium*, & quotquot alia ſint ex *Inſulis* tenuia : ex *Italicis*, *Surrentinum*, aut *Fundanum*, aut *Falernum*, aut *Signinum*, niſi id valde aſtringat ; ſed ex his vitare oportet id, quod aut pervetuſtum fuerit, aut nimis recens ; cæterùm primò tepidum propinetur, & hujus non minus cyathis quatuor, ante *Judicationem*, neque plus heminâ, quanquam homo fuerit bibendi cupidus. Deinde oblato cibo, iterum, modò inflammatio ſubſederit, vini frigidi, quantum ſiti medeatur, porrigito : id autem neceſſariò non per ſe, ſed cum cibo ; interea providendum, ne id mentem incendat, & poſt hæc abſtinendum ; & ſi poſt aliquod temporis intervallum dormire cupiat, quies imperanda. At ſi ingens effundatur ſudor, & pulſus jam micare deſinat, vox acutior efficiatur, pectus calore vacet, vini, quantum bibere poſſit, offerendum : frigidis enim vinum unica vitæ ſpes eſt ; vinum itaque ſit uſitatum, idque ægrotus modò bibat, modò cibum cum hoc aſſumat, id autem ex intervallo, ad tollendam laſſitudinem, quæ tam a cibo, quàm a morbo provenit : ſiquidem, cùm exigua vis eſt, hi, vel in aſſumendo cibo, plurimùm laborant. Itaque æger ipſe ſit animo forti bonoque, eumque Medicus gratis orationibus in ſpem ſalutis erigat, ſimulque variis huic alimentis vinoque ſuccurrat.

Externæ applicationes.

Oportet etiam aliis medelis efficacibus uti, & ad ſudores coërcendos, & ad vires reſuſcitandas. Igitur pectori ad ſiniſtram mammam Epithema imponatur, ex palmulis in vino lævigatis, cum aloë, & maſtiche, quæ cerato ex nardo excipiantur. Ac ſi hoc moleſtum fuerit, aliud hujuſmodi Epithema fiat : mala, exemto ſemine, & quod in his durum eſt, pollini odorato contuſa admiſceto, deinde apſinthii & myrti comam, cum acaciâ mannâque cribro tranſmiſſis, adjicito, poſtea ſimul omnia ſubacta cerato excipe œnanthino. Si ne per hæc quidem ſudor ſupprimatur, uvæ immaturæ ſuccum, cum oleo ex olivâ maximè acerbâ confunde, & cum his acaciam, & gummi, rhoemque eſculentum, & alumen, & palmulas, & odoratum roſarum ſuccum permiſce : hæc omnia, nardo & oleo œnanthino excepta, pectori ſuperdentur ; etenim hoc Epithema ſiccat pariter, & aſtringit. Cubet autem in aëre frigido, ac ſi ſeptentrioni domus obvertatur, & gelida Boreæ afflet aura, reſuſcitabit

ægrè ſpirantia membra [h].

Cubile etiam prata ſpectet, & fontes, & murmurantes rivulos, ſiquidem horum grati halitus, & aſpectus delectabilis animam fovent, naturamque exſuſcitant, nec non & cibi potioniſque deſiderium faciunt. Cæterùm ſiquis harum rerum commoditatem non habuerit, auram frigidam imitari oportet jucundis bene olentium ramorum flabellis, & tempus vernum, foliis ac floribus, quicunque ſuppetant, humum inſternendo.

---

h Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, σκεδὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, σκεδὰ δ' πνοιὴ Βορεάω
Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Homer. Iliad. E, v. 696.

Operi-

Operimentum quoque leve ſit ac vetuſtum, ut aërem recipiat, & calorem pectoris exhalari permittat; ad hoc optimum eſt linteum vetus. Inſpergatur farina cervici, & jugulis, & pectori, quæ odoris ſuavitate nutriat, & ſiccitate ſudorem cohibeat; item polline raritas corporis contegatur; necnon & facies terrâ *Samia*, cribro tranſmiſsâ, ac deinde tenui linteolo inclusâ, reſpergatur, pulverem in frontem atque malas excutiendo; calx etiam exſtincta, & gypſum uſtum, exiguo cribro trajecta, madentibus locis imponantur. Sudores etiam aliquando comprimit ſpongia ex aquâ frigidâ faciei admota, humores diffluentes cogendo, & raras corporis partes condenſando. Porrò ſedes inungenda, ut flatus & ex frigidis humoribus, & ex alimento ortus eliciatur. Revocandus etiam extremorum calor, illitione ex oleo gleucino, aut ſicyonio, cum pipere, & caſtoreo, & nitro, & cachry, in quibus, ut inunctio membris adhæreſcat, ceræ paululum liquetur: & unguento, quod ex limneſtide, & euphorbio, & lauri baccis conficitur. Bulbi quoque crudi, hi nempe qui exigui & rubri ſunt, cum pipere, & aceti lævigatâ fæce, optimum pedibus Cataplaſma eſt: ſingulis tamen horis continuò attollendum, ne ulcera puſtulaſque excitet. Ex his ita ægrotantem evaſurum eſſe ſpes eſt.

Morbi ſaneſcentis Signa.

Ac ſi Medicus omnia rite præſtet, & omnia quoque proſperè cedant, cum *Syncope*, ſiquæ adſint inflammationes, diſcutiuntur: ſudor nuſquam: calor ubique, etiam in extremis pedibus naſoque reviviſcit: facies probè colorata: pulſus in magnitudinem aſſurgit, non jam tremulus, ſed validus: vox aſſueta redit, & canora fit; æger ipſe omnino vividus efficitur, laſſitudinem quandam non moleſtam percipit, & etiam dormiens deprehenditur; inter ſomnum verò cibos concoquit, ſenſus recipit, in eoque Natura, tanquam ex novo germine, revireſcit. Cùmque a ſomno expergiſcitur, bene ſpirat, expeditus eſt, robuſtus; morbum autem, ceu ſomnium quoddam, in memoriam revocat.

In Meraſmum decidentis Signa & Curatio.

At enim in quibuſdam febres obſcuræ remanent, & partis alicujus inflammationes exiguæ: lingua ſicca: ipſi aridi ſunt, horroribuſque tentantur, ſegnes, & reſoluti fiunt, ac poſtea in *Maraſmum* devolvuntur. Tum verò tempus non terendum eſt quiete victuque tenui, ſed movendus æger geſtatione, & frictionibus, & in balneum deducendus, ut vitæ fomes, tanquam a morte, reſuſcitetur atque nutriatur. Detur etiam lac, mulieris potiſſimùm a partu recentis, quæque puerum alit: etenim hi victu carent ei ſimili, quo utuntur infantes modò in lucem editi; id ſi non ſuppetat, aſinæ, quæ haud ita pridem peperit, exhibeto lac: hoc enim fluxile eſt, & in membra permeat. Poſt hæc æger refici, & ad conſuetudinem reverti debet.

CURATIO CHOLERÆ.

Cap. IV.

Vomitus provocandus.

IN *Cholera* prodeuntium ſuppreſſio mala eſt, quia cruda ſunt. Oportet itaque, ſi facilè ac libenter exeant, permittere; ſin minùs, ea incitare, aquam tepidam ſorbitioni dantes, aſſiduè quidem illam, ſed parcè, ne in ſtomacho fiant intentiones vacuæ, *Convulſioni* ſimiles.

Alvi Perfuſio.

At ſi inteſtina torqueantur, & pedes algeant, alvus oleo calido, in quo ruta & cyminum inferbuerit, perfundenda eſt, ad eliciendos flatus: & imponenda lana.

Pedum Unctio, & Fricatio.

Pedes autem, poſt perunctionem, leniter fricandi, contrectando potiùs illos, quàm premendo: idemque, ut revocetur calor, genibus tenus fiat; & quamdiu ſtercora infrà, ac bilioſa ſurſum prorumpunt, eadem facienda.

Frigidæ exhibitio.

At ſi infrà vetus omnis cibus profluxerit, jamque bilis exeat, bilioſus item vomitus ſit, & diſtentio, & faſtidium, & anxietas, & imbecillitas, aquæ frigidæ cyathos duos vel tres, ad aſtringendum ventrem, exhibeto, ut ea humorum refluxum ſiſtat, utque ſtomachum ardentem refrigeret: idque, cùm epotam aquam evomuerit, aſſiduè continuetur; facilè enim in ventre incaleſcit frigida, eamque ſtomachus per vomitum reddit calore ac frigore gravatus, frigidas autem potiones continenter expetit.

Vini uſus.

At ſi pulſus quoque tantùm non omnino conciderit, & aſſiduè & creberrimè ſeſe quaſi perſequatur, ſudor autem circa frontem, & jugula, & per univerſum corpus guttatim effluat, neque alvus conſtet, & ſtomachus adhuc vomat, cum intentione, & animi defectu, vini quoque paululum aquæ frigidæ inſtillato, bene olentis, aſtringentis, ut & odore hominis ſenſus revocet, eumque vi ſuâ corroboret, & nutriendi facultate corpus inſtauret. Vinum enim in ſuperiores partes celeriter aſcendit, ita ut humorum refluxum ſupprimat: item tenue eſt, ut facilè diffuſum Naturæ ad ſanitatem recuperandam opem ferat: validum etiam ad vires deficientes ſuſtinendas. Porrò ſubinde farina recens ac boni odoris inſpergatur. At ſi omnia vehementer urgeant, ut ſudor, & diſtentio, non modò ſtomachi, ſed etiam nervorum: ſingultus adſint inanes, pedeſque contrahantur, & alvus plurima dejiciat, homo autem caliget, pulſus jam micare deſinat, hujuſmodi ſtatum prævertere oportet: & ſi adſit, aquæ vinique multum dare, haudquaquam verò meracioris, ne id hominem inebriet, nervoſque offendat, ſed cum cibo, & panis fruſtulis huic intinctis. Aliam quoque eſcam exhibere, qualis a me in *Syncopes* curatione tradita

tradita eſt : fructus oporam dictos, qui aſtringant, ſorba, meſpila, mala cydonia, uvam.

Sed ſi ſtomachus omnia reddat, neque quicquam contineat, ad calidas potiones & eſcas revertendum : nam in quibuſdam hæc mutatio vomitionem ſuppreſſit ; calida verò ſint calidiſſima. At ſi nihil horum profecerit, Cucurbitulam inter ſcapulas, & infra umbilicum affige ; continenter autem has tranſmuta, quia, ſi diutiùs inhæreſcant, dolorem movent, & periculum eſt, ne puſtulas quoque excitent. Interdum in aurâ leni geſtatio profuit, ita ut ſpiritum reſuſcitaverit, & alimentum in ventriculo continuerit, & in homine reſpirationem facilem, bonumque pulſum effecerit. Calidorum uſus. Cucurbitula. Geſtatio.

Quòd ſi hæc vehementiùs increſcant, ventri pectorique Epithemata ſuperdentur, qualia in *Syncope :* palmulæ vino intinctæ, acacia, hypocyſtis, quæ cerato roſaceo excepta, linteoque illita, ventriculo imponantur ; at pectori maſtichen, aloen, apſinthii comam, cum cerato nardino vel œnanthino tritam, toti pectori inducito. Pedes autem, & muſculos, ſi intendantur, ſicyonio, gleucino, aut vetere oleo, cum exiguâ cerâ perunge, & caſtoreo reſperge ; ac ſi pedes frigeſcant, unguento etiam hos inunge, quod ex limneſtide & euphorbio conficitur, & lanis involve, & manibus contrectando dirige ; quinetiam dorſi ſpinam, & tendines, & maxillarum muſculos, iiſdem perungere expedit. Epithemata. Unctio.

Quòd ſi poſt hæc ſudor alvuſque ſupprimantur, ciboſque ſtomachus admittat, neque per vomitum reddat, pulſus autem magnus ſit ac validus, convulſio deſinat, calor omnia occupet, & ad extremas etiam partes pertingat, cuncta verò ſomnus concoquat, æger, ſecundo aut tertio die, lotus, ad conſuetudinem remittatur. Contrà, ſi omnia vomitu rejiciat, ſudor non cohibendus effluat, homo frigidus fiat ac lividus, pulſus jam pene ſit exſtinctus, & æger defecerit, in his rebus nihil Medico magis expedit, quàm ut honeſtam inveniat aufugiendi cauſam. Salutis, Mortiſque obſervatio.

CURATIO ILEI.

Cap. V.

IN *Ileo* dolor eſt, cum inflammatione inteſtinorum ægros interimens, & diſtentio, & inflatio. Ex eo mors celerrima & graviſſima inſequitur ; etenim alii ſine ſpe ſalutis ægrotantes mortem imminentem tantummodo reformidant : ſed *Ileo* laborantes, ob crucitatûs acerbitatem, mortem

Venæ sectio, in inflammatione.

mortem desiderant. Itaque nec remedium morbo minus, neque id tardiùs, a Medico adhibendum est; sed si *Inflammationem* in causâ esse repererit, venam in cubito magnâ incisione aperiat, quo sanguis inflammationem alens effusè prorumpat; isque vel ad animæ defectionem detrahatur, quæ res vel dolorem solvit, vel stuporem ac sensûs privationem infert: In *Ileo* autem vel exiguum tormenti intervallum, quanquam e sensûs defectu obtigerit, hominem a malo recreat. Siquidem hominibus ita dolore cruciatis vel mori beatum est: mortem tamen cuivis inferre, Medico nulli nobili fas est; fas autem aliquàndo, cùm præsentia mala evitari non posse manifestè prævideat, ægrum gravitate capitis torpidâ sopire.

Vomitus, & Alvi ductio, & externa remedia.

At si absque inflammatione, e cibi corruptione, aut ingenti frigore, oriatur *Ileus*, venæ sectione abstinere: omnia tamen reliqua simul præstare. Ab aquâ tepidâ frequenter vomere: oleum affatim bibere, deinde rursus vomitu ejicere; flatus irritamentis subducere. Alvum autem irritat cyclamini succus, nitrum, & sal: flatus eliciunt cyminum, & ruta; oportet itaque his omnibus cum resinâ terebinthinâ mixtis sedem illinere, & cum spongiis fovere; aut iisdem ventrem subducere cum oleo, & melle, & hyssopo, & decocto carnis ex cucurbitâ sylvestri tractæ. Ac si stercus excernatur, rursus oleum calidum cum rutâ immittere; id enim si intus maneat, gratum intestinis fomentum est. Perfundantur etiam dolentes loci oleo, in quo ruta & anethum abunde inferbuerint. Adhibeantur etiam Fomenta ex lentibus figulorum, aut fabrorum ærariorum, aut ex milio, ac tosto sale. Cataplasmata, præter assueta, fiant ex lolii farinâ, & cymino, & hyssopi, & origani comâ.

Cucurbitulæ.

Cucurbitulæ accommodentur, sine ferro quidem, at frequentes, aliæ juxta alias admotæ, abdomini, & ilibus, usque ad inguina, & a tergo, coxis, renibus, & spinæ dorsi: nam ex omni parte dolorem revellere

Anodyna.

juvet. Priùs verò bibatur cymini, aut rutæ decoctum, aut sinonis, vel unà cum his aliqua ex medicamentis, quæ *Anodyna* dicuntur: quorum alia aliis innumera sunt experimentis probata, & inter hæc bonum est id, quod ex *Viperis* conficitur, majore mensurâ, quàm ex consuetudine,

Purgatio.

potui datum. At si neque dolor mitigetur, neque flatus, aut stercus reddatur, medicamentum purgans *Hiera* necessariò dandum est: quod aut per os cum bile ac pituitâ rejicietur, aut per intestina transibit, flatus, stercora, pituitam, ac bilem, quæ malum intendunt, secum educens [i].

Victus.

Cibus offeratur alvum solvens, ut gallinarum, & concharum juscula: ptisanæ cremor cum oleo multo coctus, quod in elixationis initio affundatur, & hæc insuper habeat, cyminum, nitrum, porrum cum comâ; vel medela adhibeatur, cum aliquo jure alvum liquante, cochleæ quàm

---

i Hæc omnia de *Hierâ*, iisdem verbis expressa, *Archigenes* habet apud *Aëtium*. (Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 28.) Multa quoque ex *Aretæo*, nullâ ejus factâ mentione, satis evidenter desumsit *Aëtius*.

pluri-

plurimùm elixæ cum ipſarum, aut tellinæ ſucco. Aqua ſit pro potu, ſi febriat, cum aſaro, vel nardo, vel cachry excocta ; ſiquidem hæc flatus eliciunt, & urinam movent, & reſpirationem facilem reddunt. At ſi non febricitet, vinum etiam, & ad calefacienda viſcera, & ad recreandas vires proficit ; bibatur etiam fœniculi radicis decoctum, & adiantum, & cinnamomum.

At ſi inflammatio in pus convertitur, huic ſuccurrere præſtat medicamentis *Abſceſſui* convenientibus utentem ; hæc autem in Diuturnorum Libris conſcripta ſunt, ubi *Colici* [k] affectûs curationem expoſuimus. Suppuratio.

CURATIO JECORIS ACUTORUM AFFECTUUM.

CAP. VI.

IN *Jocinore ſanguinis creatio*, & ex hoc viſcere in univerſum corpus ejus emanatio eſt : ac totum *Jecur quædam ſanguinis concretio* eſt. De Jecore.

Acutiſſimæ igitur hîc excitantur inflammationes ; etenim huic loco alimentum ineſt. Quòd ſi alibi uſpiam exſtiterit inflammatio, non admodum acuta eſt : ſiquidem illuc aliunde ſanguis influit ; at in Jocinoris affectu, minimè opus eſt ut ab alio quovis loco adveniat. Nam ſiqua obſtructio exitus occludat, Jecur, effluxu deſtitutum, incenditur : cùm alimento adhuc in Jecur pateat introitus ; neque enim alia via eſt, per quam cibus in omne corpus, a ventriculo & inteſtinis, diducatur.

Quamobrem evacuare oportet abundanter, venas cubiti ſecando, & multum ſanguinis, ſed non confertim, detrahendo. Inedia primò impetranda : ac poſtea, cibi paucitas ; ne Jecur humores ingrediantur, utque id ita inane maneat. Oportet etiam medicamentis exteriùs impoſitis quæ in Jecore acervata ſunt diſcutere. Itaque Perfuſio ſit cum aloë, vel nitro ; admoveantur lanæ ſuccidæ. Refrigeratione quoque opus eſt, quia Jecur ſanguine incenditur : ſanguis enim calidus eſt. Ejuſmodi Cataplaſmata eſſe debent, ex lolii, aut irionis, aut hordei, linique ſeminis farinâ ; & liquida ſint, vinum acidum, malorum, capreolorum vitis, & œnanthes maturæ ſuccus, vel hujus oleum. Cum ſpongiis item Fomentum fiat, ex decocto baccarum lauri, lentiſci, pulegii, iridis. Venæ ſectio, & externa Medicina.

---

[k] Caput illud deeſt.

Cucurbitula, & Hirudines, & Malagmata.

Et cùm his Jecur lenieris, Cucurbitulam majorem admoveto, ut præcordiorum latus illud ex omni parte comprehendat: cutisque altiùs concidatur, ut multum sanguinis educas. Nonnullis Hirudines magis, quàm Scarificatio, prosunt: siquidem bestiolæ morsus interiùs descendit, & majores erosiones facit; unde sanguinis profluvium, ab his concitatum, ægriùs supprimitur. Postquam autem animal saturatum exciderit, Cucurbitulam affige, quæ ex intimis partibus sanguinem jam attrahet. Et si jam abunde evacuatum est, vulneribus adhibenda medicamenta sanguinem sistentia, sed quæ morsu vacent, ut aranearum telæ, mannâ, aloëque insperſæ: vel panis, cum rutâ, aut meliloto, aut althææ radicibus elixus, superimponatur; tertio autem die, ceratum convenit, cum myrobalano, & apsinthii comâ, & iride [l]. Quin etiam Malagmata ejusmodi esse debent, quæ extenuare, & rarefacere, & urinam movere valeant; inter quæ optimum est id quod ex seminibus constat, (Διασπερμάτων dictum) quorum virtus omnibus Medicis usu nota est; bonum quoque id est, in quo sampsuchus & melilotum ponitur.

Victus, & cætera ad Urinam movendam.

Cibus tenuis esto, fluxilis, quique urinam eliciat, & corpus facilè permeet: velut alica cum mulso, & sorbitio ex his, cum anetho, & sale; Ptisanæ cremor, qui detergendi quoque facultatem habeat, cui si dauci seminis aliquid immittatur, urinam meliùs ciebit: hanc enim per canales subducet, qui a Jocinore ad Renes pertingunt: hàc verò a Jecore fluentibus optima via est, eo quòd & vasa ampla sint, & iter rectum. Oportet etiam humores huc attrahere, Cucurbitulam Renum locis, secundùm os coxendicis, applicantes. Eædem partes oleo cum rutâ, vel odorato junco, vel calamo aromatico perfundendæ. Per hæc ægrotum mortem evasurum esse spes est.

Suppurationis observatio.

Sin ad *Suppurationem* affectus tendat, medicamentis pus moventibus utitor, quæ in *Colicorum* [m] curatione præcepi. Quòd si pus etiam oriatur, quibus modis incîdere, quibus etiam mederi oporteat, alio in loco scriptis exponetur [n]. Eadem pro *Liene* scripta sunto, siquando hunc acutæ inflammationis calamitas invaserit.

Eadem pro inflammato Liene.

---

[l] Hanc curandi rationem, Cucurbitulas nempe, Scarificationem, Hirudines, & Emplastra his similia, *Splenicis* adhiberi præcipit *Archigenes*; (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 11.) quos eodem modo, ac *Hepaticos* curari jubet *Aretæus*. [m] Caput illud deest. Sed *Archigenis* fragmenta de Curatione *Abscessuum*, *Ulcerum*, & *Tumorum* in *Jecore*, supersunt apud *Aëtium*; (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4, 5, & 6.) Id etiam adverti potest, quòd *Archigenes* eadem Malagmata ad emolliendum *Jecoris Scirrhum* præcipit, quæ se in *Colicis* usurpâsse tradit. Quædam verò *Archigenis* Cataplasmata ad *Colicos* inveniuntur apud *Aëtium*. (Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 34.) [n] Scilicet vel in Scriptis *Chirurgicis*, quæ se confecisse testatur *Aretæus*; vel in Curatione Jecoris, (Cur. Diuturn. Morb. L. 1, c. 13.) ubi pars Capitis interiit; quædam verò de *incisione*, & *ustione*, dicuntur in Cap. 13, Sign. Diuturn. Morb. L. 1. Porrò *Archigenis*, in *Abscessu*, & *Exulceratione Jecoris*, *incîdendi*, *urendi*, *medendique* ratio legi potest apud *Aëtium*. (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4, 5, & 6.)

CURATIO VENÆ ET ARTERIÆ DORSALIS ACUTI AFFECTUS.

Cap. VII.

Venæ Cavæ, & *Arteriæ Craſſæ*, quæ ſecundùm dorſi ſpinam extenduntur, *Inflammatio*, a Veteribus *Cauſi* ſpecies vocata eſt. Siquidem in hâc, affectus ſimiles iis, qui in *Cauſo*, oriuntur; fervor acer & acutus, faſtidium, ſitis, moleſtia, pulſus in præcordiis dorſoque palpitans, & quæcunque in ſignorum enarratione conſcripſimus. Porrò febris, ſicut in *Cauſis*, ad *Syncopen* tendit; etenim *Venæ radix eſt Jecur: Arteriæ* verò *principium Cor* °, Haud abs re igitur exiſtimes ſuperiores horum viſcerum partes præcipuè laborare: Cor enim *Arteriæ* calorem impertit, *Venæ* autem Jecur ſanguinem; & cùm utraque magna ſit, magnæ item ſunt, quæ innaſcuntur, inflammationes. De Venæ, & Arteriæ inflammatione.

Itaque venæ cubiti protinus incidantur; multuſque, non confertim tamen, detrahatur ſanguis, ſed bis, ac ter, idque alio die, ut vires interim confirmentur. Poſtea Cataplaſmatis utendum; & Cucurbitula præcordiis, quà *Arteria* protenditur, & inter ſcapulas, admovenda, nam & hic quoque pulſationes percipiuntur: cutis autem plurimùm concidatur, multuſque detrahatur ſanguis, ſiquidem ex harum partium evacuatione vix in animæ defectum homines labuntur. Alvus autem his multo magis, quàm ex conſuetudine, aſtricta eſt; quamobrem Lotionibus emollientibus utendum, ut lubrica fiant inteſtina: acribus autem minimè, quoniam ex ſalis nitrique liquatione febris intenditur; igitur ex lini ſeminis, & fœni græci ſucco, & radicum malvæ decocto, quod ſatis & provocat, & incîdit, conficiantur. Extremæ partes, manus ſcilicet pedeſque, oleo gleucino, aut ſicyonio, aut unguento ex limneſtide, caleſiant: ſiquidem hæc in iſtis admodum frigeſcunt. Ante cibi aſſumtionem, propinentur quæcunque urinam movent, ut meum, aſarum, apſinthium, quibus nitri aliquid inſpergatur: ſed ad hoc omnium valentiſſima eſt caſſia, & cinnamomum, ſiquis ejus copiam habeat. Venæ ſectio. Cucurbitula. Alvi ductio. Illitio. Urinæ citatio.

° Hippoc. L. de Aliment.

Lac

Victus. Lac his & pro cibo, & pro medicamento eſt; etenim refrigeratione indigent, cùm in eorum viſceribus velut ignis quidam convolvatur: & alimento etiam dulci, quodque in parvâ mole multùm nutriat; has autem in alendo virtutes habet lac; eſto autem mulieris a partu recentis, & duobus lactis cyathis admiſceatur aquæ unus: optimum etiam eſt lac bubulum, &, tertio loco, caprinum. Cibi dentur concoctu faciles, qui ex ſuccis plerumque conſtent, quibus injiciatur fœniculi radix, & apii ſemen, cum melle; eadem & aqua, quæ potatur, habeat.

Curatio eadem, quæ in Cauſo. Cæterùm & ſudores movere oportet, & perſpirationis vias ubique humidas fluxaſque efficere. Caput Perfuſione ſimili, atque in *Cauſo*, irrigetur. Epithema pectori ac ſiniſtræ mammæ, quale in *Syncope*, imponatur. Cubile, rectus decubitus, & omnia denique, ſicut in *Cauſis*, fiant. Geſtatio exigua ad eliciendos ſudores: necnon & balneum, ſi illum iſta incenderit; neque enim *Judicationibus* hæc vitia ſolvuntur, quanquam *Cauſi* ſpecies exiſtant.

CURATIO
RENUM
ACUTI AFFECTUS.

Cap. VIII.

De Calculo, & Inflammatione. *INFLAMMATIO* in Renibus peracuta eſt; ſimul etenim inflammantur venæ ad Renes a Jocinore pertinentes, & cum his ipſum Jecur: ſiquidem eæ non ita longæ ſint, ſed admodum latæ, adeo ut Renes prope Jecur ſuſpendi videantur. Quin & urinæ ſuppreſſio inflammationi ſupervenit, quæ hujus vehementiam intendit; nam Renum cavitas urinæ non profluentis exundatione impletur. Idem ex *Calculo* evenit, qui ſi Renibus inſit Ureterum latitudine amplior, tranſire nequit, ſed inhæreſcit & urinam intercludit. Cæterùm de *Calculorum* creatione in Diuturnis ſermonem faciemus, & quibus modis vel coaleſcere prohibeantur, vel atterantur, ſi concreſcant. De *Inflammatione* verò, & *Obſtructione*, quæ celeriter mortem inferunt, in præſentia conſcribemus.

Venæ ſectio. Si *Calculorum* inhæſio, vel *Inflammatio* ſubſit, vena cubiti ſecetur, niſi ſiqua ætas impediat; ſanguis autem expeditè & copiosè profluat: neque enim inflammationes tantùm evacuatione mitigantur, ſed & *Calculorum* conſtipatio vaſorum inanitione relaxatur, hique inter mingendum delabuntur:

buntur. Poſtea Perfuſionibus olei gleucini, vel cyprini, & Fomentis, & Cataplaſmatis, partes remittantur; Cataplaſmatis autem inſit artemiſiæ herba, & odoratus juncus, & calamus aromaticus. Deinde Cucurbitulam Renibus, juxta coxam, admove; namque ex hoc loco evacuatio maximè prodeſt. Alvus etiam Lotionibus lubricis, & viſcidis potiùs, quàm acribus, ſubducatur, ut malvæ, aut fœni græci ſuccis. Interdum, ante cibi aſſumtionem, medicamenta urinam moventia propinentur, qualia in Jocinoris Curatione propoſita ſunt. Cibi quoque ſimiles ſint, concoctu faciles, quia cruditas hos offendit; lac præcipuè convenit, præſertim aſinæ, deinde equæ, & ovillum quoque, & caprinum confert, quippe cùm ſit lac. Quòd ſi non febriant, præſtat eos in balneum deducere; at ſi inhæreat febris, in herbarum decocto hominem ſedentem collocare, vaſe uſque ad umbilicum repleto. At ſi affectus in pus vertitur, quibus Cataplaſmatis ac medicamentis utendum ſit, multis in locis antea ſatis ſuperque traditum eſt.

Externè applicanda.

Cucurbitula.

Clyſter.

Urinam moventia.

Victus.

Balneum.

Verùm ſi *Calculus* inhæſerit, eadem Fomenta & Cataplaſmata adhibere convenit; *Calculi* verò epotis medicamentis conterendi: ex ſimplicibus, ſii & prionitis herbis, cum oleo, aut aceto eſculento, decoctis, quarum ſuccus quoque potui detur; ex compoſitis, prodeſt *Antidotum*, quod *Beſtini* appellatur, idque quod ex *Viperis*, idque quod ex beſtiâ *Scincho* dictâ conficitur, & quotcunque uſus maximè valentia eſſe comprobaverit. Geſtationes his, & corporis concuſſiones fiant, ad movendos propellendoſque *Calculos*; ſiquidem eorum tranſitus in veſicam ingentes dolores concitat. Quòd ſi inde *Calculi* exciderint, homines doloris expertes ſunt, ne per ſomnia quidem antea eo vacare ſoliti: porrò, tanquam malis deſperatis liberarentur, per membra ſolutus evadit animus.

Calculi inhærentis Curatio.

CURATIO VESICÆ ACUTORUM AFFECTUUM.

CAP. IX.

De Veſicâ.

VESICÆ quoque, ſimiles Renum malis, affectus incidunt: *Inflammationes*, & *Ulcera*, & e *Grumis* obſtructiones, unde urinæ ſuppreſſio, & difficultas naſcitur. Sed hîc acutior ſubeſt dolor, & mors ingruit celerrima; Veſica enim latus quidam nervus eſt: Renes autem

autem quasi sanguinis concretio sunt, & Jecur specie referunt; verùm in Vesicâ omnia gravissima & maximè miserabilia existunt,

summos quâ parte dolores
Crudelis *Mavors* miseris mortalibus infert [P].

Venæ sectio. Protinus itaque vena cubiti incidatur; oleoque multo, cum rutâ & anetho, perfundatur Vesica. At si *Grumi* dolorem & Urinæ suppressionem fecerint, ad dissolvendos *Grumos* oxymel potui detur, aut calcis paululum cum mulsâ, quæque urinam movent, & herbæ, & semina. Sin a *Sanguinis effusione* periculum instet, huic præcipuè sine morâ subveniendum: neque enim ex eo leve discrimen imminet; succurratur itaque medicamentis sanguinem supprimentibus. Prodest etiam Vesicæ refrigeratio: Perfusio ex oleo rosaceo & vino: ejusdem involutio lanis succidis; pro Epithemate sint palmulæ vino intinctæ, cum malo punico, aut rhois succo. Verùm si Epithematum onus, & ingentem refrigerationem aversetur, his abstinendum; neque enim Vesicam vehementer refrigerare oportet, quippe quæ naturâ frigida sit, ac tenuis. Inungatur autem oleo gleucino, vel acaciâ, vel hypocystide, cum vino. Spongiis, nisi magnopere urgeat profluvium, haud utendum. Cibus ex frumento sit, concoctu facilis, boni succi, urinam movens, qualem in Renum curatione præcepi; lac: vinum dulce, *Theræum*, aut *Scybalite*. Medicamenta quoque epota urinam moveant, boni sint odoris, facilè fluant: & cæteræ res his similia præstent. Optima Vesicæ esca est, cicadæ, tempore suo, assæ, extra tempus autem, aridæ cum aquâ tritæ: radicis autem nardi paululum cum cicadis coquatur. In iisdem, balnei loco, ad relaxandam Vesicam, æger desideat.

Externè adhibita.

Victus.

Catheter in Calculo. Quòd si obstructio e *Calculis* urinam supprimat, instrumento, *Catheter* dicto, *Calculus* depellendus, & urina prolicienda est, nisi *Inflammatio* subsit; siquidem in *Inflammationibus*, neque meatus instrumentum admittit, & præterea *Cathetere* sauciantur. At si medela expediri nequit, & homo doloribus consumitur, locum sub testiculis, qui Πληχαὶς vocatur, & vesicæ cervicem incîdito, ut *Calculi* excidant, & urina effundatur. Dehinc, si fieri potest, medendum est, vulnus ad cicatricem perducendo; sin minùs, puris effluvium pro totâ hominis vitâ fieri satius est, quàm ut tormentis miserrimè interimatur.

Incisio.

P βάλε δ' εἰ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίγνετ' Αρης ἀλεγεινὸς ἰὼ ζυροῖσι βροτοῖσι. Homer. Iliad. M, v. 569.

CURA-

CURATIO
SUFFOCATIONIS HYSTERICÆ.

Cap. X.

UTERUS in mulieribus extentis hinc atque illinc ſecundùm ilia membranis continetur; &, perinde atque animal, affectus ex olfactu percipit: etenim bene olentia expetit, ut iis ſe oblectet, fœda verò & injucunda averſatur atque refugit. Siquid igitur hunc in ſuperiori parte corporis offendat, Uterus per naturalia foras prodit: & ſiquid ejuſmodi ori vulvæ apponatur, ſurſum recedit; nonnunquam etiam hàc aut illàc, Lienem versùs, aut Jecur, movetur; & membranæ extentioni & contractioni cedunt, velorum inſtar navis. De Utero

Eadem quoque ex *Inflammatione* patitur; etenim præ affectu ac tumore cervicis extra propendet; nam in Uteri fundo exorta inflammatio ſurſum procedit: ſin ad pedes tendat, extra prodit. Moleſta utique, & horrenda, & fœda res; ad hæc, mulier ægrè poteſt, vel in latus, aut ſupina, decumbere, etiamſi pedes inflammatione non tententur. At ſi Uterus ſurſum recurrerit, fœminam quàm citiſſimè ſtrangulat, & ſpiritum quaſi laqueo elidit; neque enim antea dolorem ſentit, ita ut exclamare poſſit, & ab aſtantibus opem depoſcere, cùm plurimis citiùs intercludatur ſpiritus, & aliis vox. Itaque par eſt, ut qui interſunt Medicum priùs accerſant, quàm mulier prorſus interierit. Uteri Inflammatio.

Porrò ſi ex caſu aliquo interveneris, & *Inflammationem* ſubeſſe cognôris, venam ſecato, & præcipuè hanc, quæ in talo eſt; unde ſi ſanguis haud probè fluxerit, eam, quæ in cubito eſt, incîdito: & a venâ tali detractionem repete. Item alia omnia exequere, quæcunque *Strangulatui* ſine *Inflammatione* ſubveniunt: qualia ſunt manuum pedumque ligaturæ, quæ uſque ad torporem inducendum conſtringantur; fœdè olentium olfactus, uti liquidæ picis: villorum lanæ combuſtorum: lucernæ, cujus flamma ſit exſtincta: caſtorei, quod, præterquam quòd odore gravi moveat, nervos etiam refrigeratos calefacit; vetus etiam urina ſenſus intermortuos potenter exſuſcitat, & Uterum ad inferiores partes abigit. Venæ ſectio. Graveolentium odor.

Porrò Uteri regioni medicamenta odorata imponantur: ut unguentum quodvis lene, quodque minimè ſenſum vellicet, nardus, aut bacchar *Ægyptium*, vel id quod ex malabathri, arboris *Indicæ*, foliis conficitur, vel cinnamomum cum oleo aliquo boni odoris contuſum: his autem muliebres inungantur loci; liquor item ex his confectus vulvæ immittatur. Sedes quoque medicamentis illinatur, quæ flatus eliciant; & alvus Lotionibus minimè acribus, ſed mollibus, atque viſcidis, quæque inteſtina lubrica Bene-olentium applicatio. Alvi ductio.

lubrica faciant, ſubducatur : idque tantùm ut educantur ſtercora, quo vacua fiat Uteri ſedes ; conſtent itaque ex althææ, vel fœni græci ſucco, vel ex meliloto aut ſampſucho cum oleo decoctis. Quòd ſi vi ac depulſione Uterus indigeat, validæ mulieris, aut viri lenioris manibus præcordia fœminæ comprimantur, aut faſciis aſtrictis ſuccingantur, quo locus in anguſtum redigi, neque ſurſum Uterus poſſit recurrere. Naribus apprehenſis, ſternutamenta excitentur : quibuſdam enim, ex contentione inter ſternuendum, Uterus in ſedem ſuam reductus eſt ; in nares itaque ſtruthii radix inſpiretur, aut piper, aut caſtoreum. Item Cucurbitulæ, ſine ferro, femoribus, ilibus, coxis, inguinibus, attrahendæ vulvæ gratiâ, accommodentur : & etiam ſpinæ dorſi, & inter ſcapulas, ut *Strangulatui* ſuccurratur. Quòd ſi ex *Inflammatione* oborta fuerit *Suffocatio*, vena ad pubem pertingens incidenda eſt : multumque ſanguinis mittendum. Facies fricetur, capilli vellicentur, comprimantur membra, ut mulier ad ſe redeat. Ac ſi paululùm recreetur, in aromatum decocto deſideat, & odoratis rebus ſuffumigetur. Bibat etiam ante cibos aliquid caſtorei, & cum caſtoreo *Hieræ* parum. Poſtquam refecta fuerit, lavetur, & tempeſtivè ad conſuetudinem redeat ; & inſuper danda opera eſt, ut mulieri *Menſtruæ purgationes* quàm facillimè profundantur.

Uteri depulſio.

Sternutatoria.

Cucurbitulæ.

Venæ in pube ſectio.

Aromatum uſus.

Caſtoreum, & Hiera.

Balneum, &c.

CURATIO SATYRIASIS.

CAP. XI.

NERVORUM in pudendis inflammatio penem arrigit, cum deſiderio Veneris, & dolore inter coëundum ; oriuntur autem intentiones convulſionibus ſimiles, quæ nullam mitigationem recipiunt : neque verò coitu malum ullo modo lenitur. Mentis etiam furor ſequitur, primò ut ſine pudore re Venereâ utantur : audaces enim illos inſatiabilis libido coitûs facit ; poſtquam verò morbus conquieverit, mente rurſus optimè conſtant.

His omnibus de cauſis, venæ in cubito taloque incidantur, & copiosè ac frequenter detrahatur ſanguis ; neque enim animæ defectionem inducere jam intempeſtivum eſt, ſimul ut mens torpida fiat, utque inflammatio mitigetur, utque pudendorum calor leniatur ; multus quippe ſanguis calorem & audaciam vehementer incendit, inflammationem alit, mentis perturbationi & confuſioni quaſi faces ſubdit. Univerſum porrò corpus medicamento *Hiera* perpurgetur ; neque enim purgatione tantùm egent,

Venæ ſectio.

Purgatio.

egent, ſed etiam leni medicatione : quod utrumque præſtare *Hiera* poteſt. Lanis item ab ove ſordidis obvolvantur pudenda, & ilia, & locus inter inguen ac femur, qui Πλησὶς dicitur, & teſticuli ; lanas autem oleo roſaceo vinoque intingere oportet : haſque partes multâ Perfuſione madefacere, tam ut a lanis nullus oriatur fervor, quàm ut ipſe innatus calor a frigidâ ſuccorum facultate temperetur. Ejuſmodi quoque Cataplaſmata ſuperdanda : quæ ex pane fiant, cum plantaginis herbæ ſucco, & ſolano, & ſeride, & papaveris foliis, & aliis, quæcunque torporem ac frigus inducunt. Item ſimilibus pudenda, & locus inter inguen ac femur, qui Πλησὶς dicitur, coxæque inungantur : ut cicutâ cum aquâ, aut vino, aut aceto, mandragorâ, acaciâ ; & ſpongiis vice lanarum utitor. Interim alvum ſubducito malvæ decocto, & oleo, & melle ; omnia verò acria vitentur [q]. Cucurbitulæ coxis aut abdomini affigantur. Hirudines autem optimè faciunt ad ſanguinem ex intimis locis educendum ; & Cataplaſma vulneribus imponendum, ex micis panis, cum althæâ. Poſtea homo in aquâ deſideat, ubi artemiſia, ſalvia, & conyza fuerint decoctæ. At ſi longiori tempore vitium extrahatur, neque pro ratione minuatur affectus, timor autem convulſionis ſubſit, (ſiquidem his nervorum diſtentio frequenter oboritur,) curandi ratio immutanda eſt, & ad calefacientia tranſeundum. Oleo itaque gleucino, aut ſicyonio, vice roſacei, opus eſt ; & lanis mundis, & Cataplaſmatis calefacientibus : etenim nervorum inflammationes hujuſmodi medela aliquando mitigat ; caſtoreum quoque cum mulsâ propinetur. Cibus detur parum alens, frigidus ; ex frumento rariùs : ex oleribus plerumque conſtans, malvâ, blito, lactucâ, cucurbitâ & cucumere elixis, pepone maturo. Vino, & carni, quoad homo plurimùm fuerit a morbo refectus, parcendum ; vinum enim nervos calefacit, animum remollit, voluptatem revocat, ſemen creat, & ad Venerem exſtimulat.

Externè adhibita.

Clyſter.

Cucurbitulæ, & Hirudines.

Seſſio in aquâ.

Calidorum uſus.

Victus.

Hæc a me remedia ſint ad Acutos Morbos conſcripta. Medicus etiam ipſe debet aliqua conquirere, neque in alienos commentarios animum penitus intendere. Hactenus de Acutis, ita ut ordine, ſcriptis, vel per ſe ſingulis, vel ſimul omnibus, uti queas.

---

q Multa ex hoc Capite in Libros ſuos tranſtulit, celato *Aretæi* nomine, *Aëtius*, (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 32.) Nam quæ ex *Galeno*, (De Loc. Affect. L. 6, c. 6.) illìc adducit, ad *Priapiſmi* deſcriptionem tantùm pertinent.

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE DIUTURNORUM MORBORUM,

Liber Primus.

p. 31. Gr.

Prœmium.		Cap. I.
Curatio Cephalææ.		II.
Curatio Scotomaticorum.		III.
Curatio Epilepſiæ.		IV.
Curatio Melancholiæ.		V.
Curatio Inſaniæ.	* * * * *	VI.
Curatio Paralyſis.	* * * * *	VII.
Curatio Phthiſis.	* *	VIII.
Curatio Empyicorum.	* * * *	IX.
Curatio Abſceſſuum in Pulmone.	* * * *	X.
Curatio Aſthmatis.	* * * * *	XI.
Curatio Pneumode affectorum.	* * * *	XII.
Curatio Jocinoris.	* *	XIII.
Curatio Lienis.	* *	XIV.
Curatio Icteri.	* * * * *	XV.
Curatio Cachexiæ.	* * * *	XVI.

PROOE-

PROOEMIUM.

Cap. I.

IN Diuturnis Morbis periculoſa eſt Medicinæ dilatio: nam ob cunctationem in affectus prolabuntur inſanabiles. In his ea inflatio eſt, ut non facilè decedant, ubi ſemel invaſerint; ac ſi diutiùs trahantur, temporis ſpatio vires acquirunt, & interdum uſque ad mortis diem inhæreſcunt. Porrò ex levibus morbis majores enaſcuntur; & quanquam prior periculo vacet, tamen hujus proles pernicioſa evadit. Ideo neque ſilere debet æger, vel quòd affectum deprehendi erubeſcat, vel quòd curationem metu defugiat: neque Medico cunctandum eſt; quoniam ad morbum inſanabilem præſtandum utraque res conſentit. Etenim laborantium nonnulli, præſentium pariter ac futurorum ignari, ad finem uſque vitæ unà cum morbo degunt: ſiquidem ut plurimùm neque pereunt, neque mortem reformidant; quapropter neque Medico ſe committunt. Huic rei teſtimonio eſt *Cephalæa*, de quâ proximè ſermonem inſtituam.

CURATIO CEPHALÆÆ.

Cap. II.

CAPUT, quanto maximè ad vitam neceſſaria pars eſt, tanto graviùs in valetudine laborat. Atqui morborum capitis acceſſio tolerabilis eſt, cum exiguo dolore, & gravitate, & aurium tinnitu; quæ ſi intendantur, pernicioſos habent exitus. Quare parvi dolores minimè contemnendi; nam in quibuſdam exiguis depulſi ſunt remediis. At ſi jam in vetuſtatem inciderint, quia majores cruciatus ſuperveniunt, vena cubiti ſecetur; ſed duobus antea diebus bibatur vinum. Venæ ſectio. Tantum verò ſanguinis detrahito, quantum vires tibi, has æſtimanti, paſſuræ videantur. Verùm optimum eſt, ut non ſemel ſimulque mittatur, tam uti vires copioſam detractionem ſuſtineant, quàm ut iiſdem aſſiduè repetitis auxiliis ſummoveatur morbus. Idem in omnibus Diuturnis Morbis præſtare convenit. Poſtea, per tres aut quatuor interjectos dies Purgatio. liberaliùs

liberaliùs nutritis, propinetur *Hiera* purgans cum mulsâ : ſiquidem hæc a capite morbi alimentum maximè abducit ; medicamenti menſura ſit, ad drachmas quatuor, vel quinque. Quòd ſi bene purgatus fuerit, lavetur homo, & vinum bibat, & vires inſtauret. Poſtea, rurſus vena frontis recta incidatur : ſiquidem hæc detractio præcipuè conducit ; quantitas autem heminam æquet, vel parum exſuperet. Atqui vires hominis non ulteriùs convellendæ ſunt ; neque enim vaſa exinanire convenit. Poſtea, crinibus novaculâ derafis, Cucurbitulam unam vertici admoveto, & alteram deinde, ſine ferro, inter ſcapulas affigito ; ſed cutim in vertice liberaliter ſcarifica, ut ſanguis & uberiùs attrahatur, & partes profundiores incidantur : nam *Cephalææ* medentur, quæ ad oſſa deſcendunt, remedia. Cùmque vulneribus cicatrix fuerit inducta, ſecentur arteriæ, quæ ponè aures geminæ ſunt, paululùm ab his ulteriùs ſitæ, quæque pulſibus ſe produnt ; in priori parte auris aliæ ſunt juxta eas, ſiquidem prope Antitragum feruntur : quin & iſtæ quoque pulſibus patent. Majores autem prope oſſa incidantur, quoniam harum ſectio juvat ; nam utriſque adjacent aliæ admodum tenues, quas incîdere prorſus eſt inutile. Modum verò incîdendi in Libro de Operationibus *Chirurgicis* expoſuimus. Hoc auxilium *Cephalææ*, & *Epilepſiæ*, & *Vertigini*, utque ſummatim loquar, omnibus Capitis morbis commune eſt.

Venæ in fronte ſectio.

Cucurbitula.

Arteriotomia.

In omnibus etiam, alvo priùs, vel per medicamentum aliquod purgans devoratum, vel per Lotionem, evacuatâ, pituita educenda eſt ; modò ex naribus, per hæc quæ ſternutamenta excitant : modò ex ore, per medicamenta huic rei apta. Species horum, quæ ſternutamenta movent, ſunt piper, ſtruthii radix, caſtoreum, quæ commiſceri quoque poſſunt ; hæc in tenuem pulverem redacta, & cribro tranſmiſſa, calamo, vel craſſo anſerinæ pennæ caule, inſpirentur. His pituitam copioſiùs ac valentiùs educit euphorbium, cum horum aliquo permixtum ; quinetiam cum oleis miſceri poteſt, gleucino, aut ſicyonio, aut cum unguento ex ſtyrace : at valde liquidum efficitur, ita ut fuſile ſit ; infunditur autem per naſi fiſtulam, quarum duæ ſunt, ambæ ab uno canale derivatæ, ita ut utrique ſimul unâ vice immitti poſſit ; neque enim tolerari poteſt alterutriuſque naris ſigillatim dilatatio : caput enim protinus incenditur, & acerbus dolor invadit. Iſta verò, quæ per os pituitam eliciunt, ſunt ſinapi, coccus *Cnidius*, piper, herba pedicularis ; hæc, ſibi invicem commixta, & per ſe, adhibentur. Quoniam autem iſta mandere, & continenter exſpuere licet, cum aquâ, vel mulsâ, vel poſcâ mixta, dentur ad eluendum os ; ad tonſillas etiam reflexione colli depellatur humor, eæque emiſſione ſpiritûs colluanrur. Et poſtquam pituitæ quantum libet eduxeris, caput aquâ plurimâ calidâ lavato perfunditoque, ut in eo perſpiratio fiat, ſiquidem validæ ſunt obſtructiones.

Pituitæ a capite eductio.

Cœna tenuis eſto, in quâ tamen, ad reſtituendum ſtomachum, vini aliquid aſſumatur, quoniam iſte plurimùm laborat. Deinde, viribus interim ægri confirmatis, Lotione conſuetâ utere, cui multum nitri inſperga-

Clyſter, & ſanguinis miſſio e naribus.

ſpergatur, vel in quâ reſinæ terebinthinæ drachmæ eliquentur duæ. Poſtero autem die, ſanguinem ex interioribus naſi partibus detrahito; quod fiat, immiſſo longo inſtrumento, quod *Cateiadion*, vel eo, quæ *Storyne* vocatur: vel ſiquis hæc non in promtu habeat, oportet anſerinæ pennæ, abſciſſo craſſo caule, nervoſam partem denticulatim, inſtar ſerræ, incîdere, idque intra nares immittere uſquè ad oſſa *Ethmoidea*, ac deinde utrâque manu agitare, ut a dentibus ſcarificetur locus; inde ſanguis facilè & copiosè effluet: tenues enim illìc venulæ deſinunt, & caro mollis eſt atque inciſioni opportuna. Alii multi ſunt apud vulgum ſcarificationis modi: utì herbis aſperis, & aridis lauri foliis, quæ naribus immittunt, digitiſque fortiter dimovent. Ubi verò, quantum ſatis fuerit, evacuâris, (quod erit heminæ dimidium,) nares ſpongiis ex poſcâ detergendæ ſunt, vel iis aliquid ex aridis medicamentis, quæ ſanguinem ſupprimunt, inſpirandum, ut galla, vel alumen ſciſſile, vel balauſtium.

Quòd ſi poſt hæc *Cephalæa* vel perſeveret, vel deſinat, ad curationis finem procedendum eſt; quia malum facilè reverti ſolet, & confirmatum plerumque deliteſcit. Oportet itaque, crinibus novaculâ deraſis, (ſiquidem & hoc capiti prodeſt,) ferramentis hoc candentibus inurere; ſi id in ſuperficie tentes, partes, ubi muſculi ſunt: ſin ad os pervenire cupias, procul a muſculis, quia muſculorum uſtio nervorum diſtentiones excitat. Ac ſi ſuperficiem inuſſeris, vinum odoratum, album, cum oleo roſaceo, infundere ſufficiet; linteum verò madefactum ſuper cruſtas extendere oportet uſque ad tertium diem. At ſi cruſtæ altiùs deſcendant, porri comam cum ſale tritam, linteoque illitam, imponito. Tertio die, cruſtis ſummam cutem occupantibus, ceratum ex oleo roſaceo, profundioribus autem, lentem ex melle ſuperdato. Cæterùm de medicamentis cicatrici inducendæ aptis alio loco conſcribemus. Nonnulli ſupra frontem, ſecundùm *Suturam Coronalem*, cutem uſque ad os incîderunt, eoque etiam ad *Diploen* ſcalpto, vel inciſo, vulneri carnem rurſus induxere; alii os perforârunt uſque ad cerebri membranam; hæc profectò audacia ſunt auxilia, iis tamen utendum, ſi, aliis omnibus tentatis, *Cephalæa* adhuc inhæreat, & æger bono ſit animo, & corporis firmum habeat robur.

Capitis uſtio, & terebratio.

Ad exercitationes, recto corpore, ſenſim progrediendum eſt, quibus pectus atque humeri moveantur: adhibeatur manuum geſticulatio: halterum jactus: ſaltus: atque inter hæc, peritè corpus intorqueatur: frictio, primò & poſtremò, crurum, medio tempore, capitis.

Exercitationes.

Capiti pix continenter illinatur; idque rubefiat, modò ſinapi cum duplo pane inungendo, ne calor intolerabilis excitetur: modò medicamenta illinendo, utì id, quod ex limneſtide, & euphorbio, & pyrethro conſtat; proficit etiam & ad dolorem pro tempore mitigandum, & ad mali radicem exſtirpandam, thapſiæ lachryma, & cum hâc medicamenta, quotquot cutem tumefaciunt, & tubercula *Varis* ſimilia excitant.

Phœnigmi.

Victûs ratio. Victûs ratio, in omni dóloris genere, tenuis esto : potus exiguus, & aquæ potio, præsertim ante auxilii cujusvis usum. Ex toto acribus abstineant, ut cepis, & alliis, & laserpitio : a sinapi verò non prorsus, siquidem hujus acrimonia, præterquam quòd stomacho prodest, capiti quoque non ingrata est, pituitam dissolvens atque difflans, vel per inferiora depellens. Leguminum faba pessima est, & ejus species, ut pisa, tam pallida, quàm longa ; secundo loco, lentes, quæ quibusdam sanè, ad concoctionem & excretionem promovendam, præditæ sunt virtutibus, caput autem replent, & dolorem movent, cum pipere tamen elixæ non repudiandæ sunt. Alica, & elota, suavis est cum vino, & melle, quantum ad dulcedinem sufficiet : & ex eâdem quoque sorbitio : & eadem cum jusculis simplicibus. Optimè verò faciunt in condimento, *Carycæa* dicto, caryi, coriandri, anisi, & apii semina : his autem præstat herba menthæ, & pulegii, quæ præterquam quòd bene oleant, vim etiam quandam habent, & urinam movendi, & expellendi flatus. Ex carnibus, vetustæ omnes malæ sunt : ex recenter interfectis, gallus utilis est ; & inter aves, palumbes, & columba, & quotquot non ita multùm pingues sint : suis extrema, lepus assatus ; caro autem bubula, & ovilla, succos incrassant, & caput implent : hœdina verò non prorsus mala est. Lac, & caseus, capitis dolorem movent. Ex piscibus, saxatiles deligendi, & quotquot in regione optimi habeantur. Ex oleribus, assumantur, quæcunque ventrem & urinam movent, ut malva, blitum, beta, asparagi : & inter acres, brassica : inter cruda, omnibus præstat lactuca. Radices autem, vel elixæ, pravæ sunt : radiculæ, & rapæ, & pastinacæ, urinam quidem cient, sed caput replent : sisarum inflationes facit, & stomachum in tumorem attollit. Vinum album, tenue, dulce ascribatur, quæ ita astringat, ut alvum tamen non supprimat. Omnia bellaria capitis dolorem faciunt, omni palmularum genere excepto ; ex fructu, oporâ dicto, ficus & uvæ prosunt, & quicquid suo tempore sit optimum. Omnium vel juvantium repletio nocet : magis autem cruditas ; defatigatio minùs, quàm cruditas, offendit, quæ & ipsa tamen noxam infert. Deambulatio matutina, exonerato priùs ventre, proficit, citra tamen spiritûs difficultatem, aut lassitudinem : post cœnam etiam optima est. Gestatio usurpetur longa, sine vento, ubi sol caput minimè feriat : id enim offendit sirius. Cum muliere coitus capiti nervisque officit, & *Convulsiones* provocat. Peregrinatio, in calidiores ex frigidis, & ex humidis in sicciores locos, convenit. Confert etiam navigare, & in æquore vitam agere ; & siquis in maritimis regionibus degat, bonum est aquâ salsâ frigidâ lavari, & in mari natare, & in arenis volutari, & juxta æquor habitare.

Exercitatio.

Heterocraniæ eadem Curatio. *Heterocraniæ* eadem sunt remedia ; nam quæ toti capiti prosunt, eadem singulis ejus partibus adhibere expedit. Quicunque per hæc morbum non evaserint, helleboro albo uti debent, ultimo valentissimoque omnium evacuantium auxilio [a].

Helleborus.

[a] Omnia notatu digna, quæ se ex *Archigene* depromere testatur *Aëtius*, (Lib. 6, c. 50.) in hoc Capite inveniuntur.

CURA-

CURATIO SCOTOMATICORUM.

Cap. III.

ET *Cephalææ* ſuccedit *Vertigo*, & ipſa per ſe quibuſdam de cauſis oritur; ut ex *Hæmorrhoidum* fluxu ſuppreſſo: vel ſi e naribus ſanguis non effluat, qui priùs effluere conſueverat: vel ſi corpus ſudore, aut exercitatione, non perſpiret, labori priùs aſſuetum. Itaque ſi ex *Cephalæa* ſubſiſtat, eâdem curandi ratione uti convenit, quæ in *Cephalæa* propoſita eſt; quænam autem violentiora atque ultima adhibenda ſint remedia, poſteriùs explicabimus. Sin ab aliquâ humorum ſuppreſſione morbus inciderit, uſitata excretio movenda eſt: nam ſalutaris eſt naturæ reverſio. At ſi hæc moretur, & increſcat malum, in aliis ſuppreſſionibus, ſive eorum quæ per nares, ſive eorum quæ per ſudorem ferri conſuèrant, vena cubiti ſecetur. Sin ex Jocinore, aut Liene, aut alio quovis in medio corpore poſitorum viſcerum, humoribus redundante vitium ſit ortum, Cucurbitula ſubveniet; oportet autem quantum ſanguinis per venam, tantum ex his Cucurbitulâ detrahere: is enim, ſicut etiam venter, cauſam alit. Poſtea capitis remedia uſurpanda; vena frontis recta, aut eæ, quæ in utrâque parte naſi, juxta oculorum angulos jacent, incîdendæ: admovenda vertici Cucurbitula: arteriæ ſecandæ: radendum, & rubefaciendum caput: pituita educenda, vel per nares, medicamentis ſternutamenta excitantibus, vel per os, ſicut antea præcepi; omnia denique, ordine in *Cephalæa* imperato, exequenda, niſi quòd inſuper cyclamini, vel anagallidis ſuccus, naribus infundi debeat.

Curatio eadem, quæ Cephalææ.

Verùm ubi omnia ad *Cephalæam* remedia præſtiteris, valentiora hæc contra *Vertiginem* adhibenda ſunt auxilia; vomitibus a cœnâ, & poſtea, ab eſu radicularum, uti oportet, ut per hæc etiam ad aſſumendum helleborum homo præparetur; nam, ante vehementia vomitoria, aſſuefaciendus eſt vomitioni ſtomachus: quinetiam pituita tenuior ita efficitur, quæque helleboro faciliùs diſſolvi queat. Hellebori autem exhibendi modi ſunt complures. Valentioribus dari poteſt, ad magnitudinem placentulæ, vel paulò liberaliùs, inciſus, cum alicâ elotâ, vel lente, & pondus ſit ad drachmas duas; imbecillioribus autem & tenuioribus præbeatur, cum melle decoctus, ad cochlearia duo vel tria; confectionis verò modum alio loco declarabimus [b]. Cæterùm, inter ſingula reme-

Vomitio ex helleboro.

[b] Libros enim de Pharmaciâ ſe confeciſſe ſæpiùs oſtendit. Plurima de hellebori exhibitione habet *Oribaſius*, (Med. Collect. L. 8, c. 1, 2, 3, 4, 7.) ex *Archigene* & *Herodoto Pneumaticis* deſumta.

dia,

dia, cibis refici debet æger, quo ea, quæ interim adhibentur, remedia ſuſtinere valeat.

Acceſſionis levatio. Porrò in acceſſionibus ita ſuccurrendum eſt; crura ſupra talos atque genua, manûſque carpi & brachia infra humeros deliganda juxta cubitos. Caput oleo roſaceo, cum aceto, perfundatur: oportet autem oleo ſerpyllum, aut ſpondylium, aut hederas, aut aliquid horum ſimile, incoquere. Extremorum uſurpetur, & faciei frictio. Acetum olfaciat, mentham, pulegium, ipſa quoque cum aceto. Dentes diducantur, ſiquidem aliquando maxillas collidunt; titillentur tonſillæ, ut provocetur vomitus: nam interdum, rejectâ pituitâ, a tenebris excitantur. Hactenus de acceſſionis levamento, & tenebrarum diſcuſſione [c].

Victûs ratio. De ſomno. At de universâ victûs ratione, tam inter curandum, quàm poſt curationem, ita judico. Multus ſomnus, & vigilia multa, pariter offendunt; multus quippe ſomnus capitis ſenſibus torporem inducit, vaporum exuberantiam, & ad quamvis actionem ſegnes facit: hæc autem gravitatis, & tinnitûs aurium, & ſplendorum ante oculos obverſantium cauſæ ſunt, quæ omnia morbi ſunt ſymptomata; vigilia verò cruditatem facit, corpus alimento privat, laſſitudinem corpori inducit, mentem contriſtat, & alienationi opportunam reddit: quapropter hi in *Furorem* & *Melancholiam* facilè incidunt; moderatus autem ſomnus ad rectam alimenti diſtributionem, & ad requiem ex diurnis laboribus, confert. Subſiſtendum, ut reddatur alvus: etenim hæc perſpirationis maxima cauſa eſt; dein crura aſperis linteolis fricentur uſque ad ruborem, & poſtea, dorſum ac latera, poſtremò, caput. Ab his ambulatio, in initio, ac fine, lenior: in medio, tantùm non cum curſu; quies rurſus, ac ſpiritûs receptio, poſt ambulationem. Vox exerceatur, graves potiùs ſonos emittendo; acuti namque caput diſtendunt, in temporibus palpitationes, in cerebro pulſationes faciunt, oculos inflant, in auribus tinnitus movent; vox tamen mediocriter acuta capiti prodeſt. Deinde geſtationis tempus erit, ad gravitatem omnem capitis difflandam; hæc autem multa ſit, ſed citra laſſitudinem: neque verò in tortuoſis tramitibus, & aſſiduis viæ flexibus, quia hæc vertigines creant. Ambulationes quoque rectæ, longæque, ac læves ſunto. Quòd ſi prandio aſſuêrint, panis ſolus offeratur, & quantum exercitationes non impediat: nam ante has concoquere oportet. Caput ac manus exercendæ, fricandæque; in his verò leniter agendum, ut revocetur calor, & inſtauretur caro, & reſtituantur vires; poſtea ſuum ipſius caput erectum fricato, diutiùs hunc laborem ſuſtinens. Quin & exercitationes ſcienter factæ, ita ut cervix tumeſiat, & manus circumquaque protrudantur, corporis contentionem faciunt. Porrò, altè ſublato capite, oculos exercere oportet, manuum geſticulatione, aut diſcorum jactu, aut cæſtibus decertando. Obeſt autem pila, & parva, & magna: etenim capitis & oculorum circumvolutio atque intentio vertigines inducunt. Optimè faciunt

Frictio.

Ambulatio.

Vocis exercitatio.

Geſtatio.

Capitis, manuum, & oculorum, & crurum exercitationes.

[c] Ab hâc Methodo non diſcrepat Curatio, quam ex *Archigene* & *Poſidonio* profert *Aëtius*. (L. 6, c. 7.)

ſaltus,

ſaltus, curſuſque ; quin & omnia acria crurum exercitia totum corpus roborant. Frigida lavatio potior eſt, quàm nulla : nulla, quàm calida ; frigida lavatio caput efficaciſſimè aſtringit, condenſat, ſiccat, quæ ſalutem reddunt : calida lavatio potenter humectat, diſſolvit, tenebras offundit, quæ res morbi capitis cauſæ exiſtunt : hujuſmodi ſunt Auſtri, qui & auditum gravem faciunt. Poſt exercitationes, quies, ut perturbatio ſedetur ; capitis compreſſio ad pruritûs in cute commotionem.

Ante cibum aqua, vel vinum aquoſum propinetur ; prandium tenue ſit, in quo olerum coma aſſumatur, quæ ventrem emolliunt, malvæ, betæ, bliti ; liquamen ſtomacho & palato conveniens, alvum leniens, quodque caput non gravet, ex thymo, & ſinapi, & thymbrâ confectum ; ova, hyeme calida, æſtate frigida, putamine exuta, non aſſata ; olivæ, palmulæ, ſalſamentum vetus ; alica elota cum aliquo ex dulcibus, quantum ad hanc condiendam aſſumere velint, & cum his ſal. Otium imperetur : quies & vocis, & auditûs ; ambulatio in aëre bono, & in loco, aut arboribus, aut herbis delectabili. Sub cœnæ tempus, omnino iterum frigidâ lavetur, corpore oleo parum inuncto : quod ſi fieri commodè nequeat, crura tantùm. Cœna conſtet ex frumento, utì itrio, vel alicæ ſorbitione, vel ex Ptiſanâ inter coquendum flatibus experti & concoctu facili factâ ; medicamenta verò, quæ Ptiſanam condiant, ſint piper, pulegium, mentha, cepæ, aut porri paululum, quantum non ſtomachum repleat ; porrò acetum acre non inutile eſt. Ex carnibus, aſſumantur pinguium animalium partes non pingues : ſuis caput, ac pedes : volatilia omnia ; ſed quantitatem conjicere oportet ; lepus, & venatio : gallina in promptu eſt, & convenit. Bellarium omne capitis dolorem movet, exceptis palmulis, & horariis ficubus, & uvâ, ſi homo inflationibus vacet : utiliter etiam aſſumi poſſunt ex ſecundis menſis, quæ facilè concoquuntur, nidorem non habent, & levia ſunt. Ab his ambulatio, mentis hilaritas, inter quietem ad ſomnos converſio. Cibus.

CURATIO
EPILEPSIÆ.

Cap. IV.

INTER medicamenta, quicquid maximum ac valentiſſimum eſt, adversùs *Epilepſiam* uti oportet, ut hominem non modò affectu liberemus doloribus pleno, in ſingulis item acceſſionibus periculoſo, ſed etiam ſpeciei fœditate, & calamitatis opprobrio. Et profectò exiſtimo,

ſtimo, ſi ſemet invicem in acceſſionibus intuerentur, & ea, quæ patiuntur ægroti, cernerent, vitam ultra ducere non ſuſtinerent; verùm a ſe ipſis fœda hæc atque atrocia cujuſque mala ſensûs privatio & ſublata videndi facultas occulit. Optimum eſt autem, ut medendi ratio Naturæ ductum ſequatur, ubi ætatis mutationibus hominem hæc multùm variat; nam ſi uſitatus malo victus, in quo morbus alitur, deſierit, id ulteriùs hominem non invadit, quia unà cum eo, quod illi antea gratum erat, decedit.

Curatio affecti Capitis eadem quæ Cephalææ.

Id itaque ſi *Caput* occupaverit, inhæret: quamobrem omnia facere neceſſe eſt, quæ in *Cephalæa* curatione præcepimus, quoad ſanguinis detractionem, & purgationem venarum, tam ejus, quæ in cubito, quàm hujus, quæ in fronte recta eſt: item quoad Cucurbitulas. Is autem non eſt uſque ad animæ defectionem mittendus; affectum enim iſta res arceſſit. Arteriæ omnes, & ante, & ponè aures, incîdendæ. Purgationes item inſtituendæ, quæ multo plus, quàm hæc omnia, valeant, *Hiera* ſcilicet purgante; & his quæ a capite pituitam eliciunt; quæ medicamenta ſui quæque generis fortiſſima eſſe debent; iſtorum enim habitus dolorum patiens eſt, eoſque alacritas ac bona ſpes tolerantes efficit.

Capitis uſtio, & terebratio.

Oportet etiam ignem admovere capiti: etenim valde proficit. Imprimis autem opus eſt, ut os uſque ad *Diploen* perforetur; deinde Ceratis, Cataplaſmatiſque utendum, quoad membrana ab oſſibus ſeceſſerit; oſſa nuda terebrâ circumcidenda, quanquam ea paululùm reſiſtant, uſque ad ſpontaneam horum ſeparationem, & quoad eorum atra & craſſa inventa fuerit membrana. Cúmque ad putrefactionem, & purgationem uſque, medelam audacter exſequente Medico, vulneri cicatrix inducta eſt, homo ex morbo liber evaſit. Maximè omnium *rubefactiones* capitis uſurpandæ: uſitatæ quidem, quaſcunque ſuperiùs propoſui; ſed his valentior eſt, quæ ex *Cantharidibus* conficitur: tribus autem antea diebus, quàm his utamur, ad veſicam tutandam bibatur lac, quia *Cantharides* magnopere veſicam lædunt. Hæc utique, ſi afficiatur *Caput*.

Phœnigmi.

Curatio, ſi Morbus medias corporis partes tentet.

At ſi *mediæ corporis partes* cauſam inducant, & ab his morbus oriatur: (id autem rariſſimè evenit, quia mediæ partes capiti, quod initium affectûs facit, utpote in magno malo, ſæpius conſentiunt;) utcunque verò res ſe habeat, etiam in his cubiti venam incîdito: ſiquidem hàc a viſceribus ſanguis effluet. Porrò hos etiam, idque magis quàm alios, purgato, & *Hiera*, & cneoro, & cocco *Cnidio*; etenim iſta pituitam educunt. Præſentiſſimum verò iſtis auxilium eſt a Cucurbitulâ. At Epithematum & Cataplaſmatum ſylva ſatis cognita eſt, & hæc ubique deſcribere ſupervacaneum videtur, niſi quatenus eorum vim nôſſe conveniat: quòd his ſcilicet extenuare, per halitus digerere, & corpora fluxa ac perſpirabilia reddere oporteat. Medicamenta item concoctionem promoventia, calida, ſicca, & urinam citantia, tam in alimento, quàm in medicatione, aſſumenda; inter quæ excellit caſtoreum ſæpius in menſe ex aquâ mulsâ potum: & medicamina etiam compoſita, quæcunque

Venæ ſectio. Purgatio.

Cucurbitula.

Externè adhibita.

Medicamenta per os ſumta.

que idem præſtant, ut *Antidotum ex Viperis*, *Theriaca* dicta, quod ex variis conficitur : & *Mithridaticum*, quod ex magis variis conſtat : nec non & hoc, quod *Antidotum Beſtini* dicitur. Etenim hæc concoctionem faciunt, bonos ſuccos creant, & urinam movent ; nam quæcunque medicamenta ſimplicia conſcribi poſſunt, horum *Antidotorum* facultatibus continentur : cinnamomum, caſſia, malabathri folia, piperis, atque ſefelis omnia genera ; & quodnam denique valentiſſimorum remediorum in his non repereris ? Fama eſt etiam, vulturis cerebrum, & crudæ fulicæ cor, & domeſticos feles comeſos affectum hunc diſcutere. Hæc ego ſanè non expertus ſum ; homines autem ipſe aſpexi, qui Viri recenter jugulati ſanguinem, ſubjectâ vulneri phialâ hauſtum, combibêre. O ingentem neceſſitatem ! quenquamne ſuſtinere poſſe, malo, quantumvis gravi, auxilio mederi tam horribili ! atqui ex hoc ad ſanitatem, necne, pervenerint, nemo unquam mihi certò affirmare potuit. Apud alium quendam Authorem, jecur hominis comedendum eſſe, invenio. Verùm hæc quidem in eorum gratiam ſcripta ſint, qui eò miſeriæ devenerunt, ut hujuſmodi auxilia experiri ſuſtineant.

Victûs ratio.

Ad hæc, victûs ratione ſuccurrendum, & ſingulis rebus, quæ vel ab aliis, vel ab ipſomet ægro, præſtari queunt. Jam verò nihil negligendum, nihil temere agendum eſt : ſed omnino adhiberi debent ſingula, quæ vel minimùm juvent, nihilque, quod offendat ; nam & ſpectacula multa viſui ingrata, & ſoni, & guſtus, & ſuffimenta plurima morbum accerſunt. Omnibus itaque rebus diligenter attendere. Somnus multus craſſitudinem corporis, & ignaviam facit, & nebulam quandam ſenſibus offundit : mediocris autem prodeſt. Alvi excretio a ſomno, præſertim ſi flatus cum pituitâ reddantur, plurimùm juvat.

De ſomno.

Ambulatio.

Ambulationes longæ conveniunt, gratæ, non tortuoſæ, ubi aër bonus adducatur ; ſub arboribus myrti, aut lauri : aut inter acres ac bene olentes herbas, calamintham, pulegium, thymum, mentham, præcipuè inter ſylveſtres ac ſponte naſcentes, quod ſi fieri nequit, illìc, ubi arte cultuque producuntur.

Geſtatio.

Ibidem quoque geſtationes fiant, ipſæ itidem rectæ. Itinera facere expedit : cavendo tamen, ne homo fluminis profluentem aquam, aut quidvis in circulo rotatum, aut circumvolutum turbinem inſpiciat ; etenim imbecillior eſt, quàm ut firmum conſervet *Spiritum* ; nam *Spiritus* cum orbe quovis convolvitur : circumvolutio autem *Vertiginem* & *Epilepſiam* provocat. A geſtatione, quieta ambulatio, quo ſedetur agitatio inter geſtandum orta.

Manuum, &c. exercitatio.

Manuum deinde exercitationes fiant, harum extremis linteolo e linis crudis confecto interim obvolutis. Inunctio non admodum pinguis. Frictio diuturna, ſed durior, ad denſandam cutem ; tumidi enim & craſſi ſunt ex his plerique ; in medio autem totius Frictionis caput erectum perfricetur. Exercitationes ad cervicem, atque humeros : manuum dimotio ; omnia fiant, quemadmodum in *Scotomaticis* præcepi, ubi de hâc re abunde actum eſt ; præterquam quòd acriores horum exercitationes eſſe debeant, ad ſudorem caloremque commovendum :

dum : hæc enim omnes partes extenuant. Cæterùm & in omni vitâ animum acrem facere oportet, citra iracundiam.

Cibus. Alimenta omnia ex craſſis leguminibus, mala ; ex frumento, panes ſicciores exhibendi : alica elota, & ſorbitiones ex hâc. Medicamenta, voluptatis causâ, eadem, quæ in ſuprà poſitis ; ſed acrium plura jam aſſumantur, piper, zinziber, liguſticum. Liquamina ex aceto, cum cymino, & delectant, & proſunt. Carnibus, præcipuè quidem, in totum : ſin minùs, in Curatione ſaltem abſtineant ; in refectione tamen, aſſumantur quæcunque vel naturâ leves fuerint, quales ſunt, volatilium, excepto anate : vel quæcunque concoctu faciles, ut lepus, ſuum pedes, & ſalſamentum ; poſt quæ ſitis bono eſt. Vini paululum bibatur, albi, tenuis, odorati, urinam moventis. Ex oleribus juvant, quotquot facultate acria ſunt, extenuant, urinam cient : utì braſſica, aſparagus, urtica ; crudorum, matura lactuca : cucumis autem & pepo viro forti ſupervacua ſunt, quæ a nonnullis tamen leviter deguſtari poſſunt : ſiquidem eorum copia nocet, cùm frigida ſint, & humida ; fici viridis, & uvæ maturæ uſus convenit. Ambulationes ; poſt has animi oblectatio, moleſtiâ vacans.

Veneris noxa. Ira obeſt ; obeſt etiam Venus : hæc enim ipſa res morbi Symptomata inducit [d]. Atqui de coitu Medici nonnulli falsò opinantur ; quoniam enim pueri in virum naturalis mutatio aliquid boni præſtat, horum Naturæ, intempeſtivo coitu, vim intulerunt, tanquam eos citiùs ita roboraturi. Iſti quidem a Naturâ ſponte præſtitutum tempus, in quo omnia fiunt remedia, ignorant ; hæc enim, ſingulis ætatibus propria, temporibus opportunis, gignit : in tempore, ſeminis, barbæ, canitiei, fit maturitas. Ecquis itaque Naturam Medicus variaverit, tum quoad ſeminis ex principio immutationem, tum quoad tempus ſingulis rebus præfinitum ? Quin & in morbi naturam impegerunt ; neque enim pueri aggrediendo jam coitui ampliùs opportuni ſunt, intempeſtivo rei experimento antea læſi.

Ubi degendum. Oportet autem in regionibus calidis ficciſque degere ; ſiquidem morbus frigidum quoddam atque humidum eſt.

CURATIO MELANCHOLIÆ.

Cap. V.

Venæ ſectio. IN *Melancholicis*, de ſanguinis detractione deliberandum eſt, ex quo morbus naſcitur, ſicut etiam ex malorum humorum copiâ non exiguâ. Itaque ſi juvenilem ætatem, idque verno tempore, affectus hic invaſerit, vena incidatur dextri cubiti media, ut a Jecore opportuna

[d] *Democritus*, (ut inquit *Galenus*,) coitum parvam *Epilepſiam* vocavit.

fiat

fiat effuſio ; etenim hoc viſcus & ſanguinis fons eſt, & bilem generat, quorum utrumque *Melancholiam* alit. Secetur autem, licèt homo tenuis, neque ſanguinis abundans fuerit ; parum tamen mittendum, ita ut ſectionem vires ſentiant, neque tamen eâ labefactentur : etenim quanquam craſſus, & bilioſus, & concretus fuerit ſanguis, &, quaſi amurca, niger, nihilominus iſte naturæ ſedes, atque alimentum eſt ; quare ſi debito plus detraxeris, alimento deſtituta loco ſuo dimovetur Natura. At ſi ſanguine abundet æger, is plerumque non admodum vitioſus eſt ; vena tamen incîdenda : verùm haud eodem die, ſed ex intervallo, quantum detrahi oportet ſanguinis mittendum eſt ; detractionis modum vires indicabunt. Medio autem tempore liberaliùs homo nutriatur, quo faciliùs alteram evacuationem ſuſtineat. Siquidem & ventriculo, ipſi quoque ægrotanti ac laboranti, ſuccurrere neceſſe eſt : cúmque huic incumbat atra bilis, ægro, per unum diem priùs tenuiter nutrito, hellebori nigri drachmæ duæ ex aquâ mulsâ propinentur, ſiquidem iſte atram bilem ſubducit ; quinetiam thymi *Attici* coma idem præſtat ; ſed commodiſſimum eſt parem ſimul utriuſque portionem, ita ut ex ambobus duarum drachmarum pondus fiat, exhibere. Cæterùm a purgatione lavetur, vinique paululum aſſumat, & quicquid in cibis gratiſſimum exiſtimet ; purgatio enim ſtomachi vires fatigat. Poſt hæc ad medias partes tranſeundum, cùmque has Cataplaſmate & Perfuſione relaxaveris, Cucurbitulam Jocinori, & Ventriculo, aut hujus ori admoveto : namque hæc detractio multo magis, quàm venæ ſectio, juvat ; dorſo item, inter ſcapulas, alteram affigito, quâ parte adhæreſcit illi ſtomachus. Poſtea reficiatur iterum æger, & ſi alimento vires inſtauraverit, capiti raſo Cucurbitula applicetur :. quia prima ac maxima morbi cauſa nervis ineſt ; neque verò ſenſus ipſi noxâ vacant, ſiquidem a capite horum origo atque initium eſt : igitur ipſi quoque pervertuntur, utpote ægritudinis participes ; quidam verò, propter horum alienationem, etiam vitiosè ſentiunt. Stomacho autem præcipuè ſuccurrendum eſt, cùm ipſe itidem ægrotet, eique bilis atra inhæreſcat : igitur apſinthii ſuccus, ab exiguâ quantitate initio facto, ad cyathi menſuram propinetur, is enim bilis generationem prohibet ; aloë item convenit, quæ bilem ad inferiora inteſtina deducit. Quòd ſi malum recens fuerit, neque multùm homo a naturali ſtatu deceſſerit, præter hæc aliâ medelâ opus non eſt : reliqua tamen victûs ratio neceſſaria eſt, & ad reſtaurandum corporis habitum, & ad affectum exquiſitè perpurgandum, & ad vires confirmandas, ne morbus denuo revertatur ; victum autem, qui in refectione uſurpari debet, poſteriùs exponam.

Purgatio.

Cucurbitula.

Stomachi cura.

At ſi, ab his paululùm repulſus, iterum affectus ingruere videatur, valentiora neceſſaria ſunt auxilia. Nulla itaque fiat mora ; verùm ſi ex retentis, in muliere, *Menſtruis purgationibus*, aut in viro, ex *Hæmorrhoidum* profluvii ſuppreſſione, morbus initium ceperit, irritentur loci, & aliquid excretionis ſolitæ provocetur. Verùm ſi ea cunctetur, neque

Evacuatio ſolita movenda.

Venæ ſectio.

deſcendat, in aliam aliquam partem prolapſo ſanguine, & affectus increſcat, evacuatio fiat, primò a talis : & niſi quantum ſuffecerit ab hâc parte profluat, ſecetur etiam vena cubiti. Interjectis autem, ad reficiendum hominem, tribus vel quatuor diebus, *Hiera* purgans potui detur. Poſtea mediis partibus applicetur Cucurbitula, & Jocinori affigatur ; omneſque hæ res maturandæ, & quàm celerrimè conficiendæ. Neque enim parvis auxiliis affectus cedit : & ſi valentibus etiam reſiſtat, firmiter inhæreſcit *Melancholia* ; ac ſi univerſo corpori inſederit, ſenſibus, menti, ſanguini, bilique, ac nervos etiam occupaverit, non modò ipſa inſanabilis evadit, ſed & alios in corpore morbos procreat, *Convulſionem*, *Inſaniam*, *Paralyſin* ; atqui ſi hæc e *Melancholia* naſcantur, ſanationem non recipiunt. Itaque ad mali curationem helleboro albo utendum ; ſed ante hujus uſum aſſuefaciendus vomitioni ſtomachus, & humores extenuandi, fluxumque corpus efficiendum eſt : iſta autem vomitus præſtant, modò jejuno ſtomacho, modò a radicularum eſu. Docebimus autem hujus rei & modum, & materiam ; docebimus etiam hellebori ſpecies, ejuſque aſſumendi rationem ; item, quo pacto ſingulas res ordinare priùs oporteat, & quibus modis in vomitione ſuccurrendum ſit, indicabimus. Incredibile eſt, niſi ab his morbus fuerit omnino depulſus, aut per multos ſaltem annos intermiſerit : plerumque enim poſtea rurſum *Melancholia* ſuboritur. At ſi tenaciter adhuc inhæreſcat, non ultrà morandum eſt, quin omnia, quæ ad helleborum pertinent, adminiſtrentur. Atqui ægroti omnes ad ſanitatem nullo modo perduci queunt : id enim ſi præſtare poſſet Medicus, *Deos* ipſos potentiâ antecelleret ; poteſt autem Medicus & dolores tollere, & malorum intermiſſiones facere, & morbos ipſos occultare. Vel itaque, his adhibitis, deſiſtendum, & ægroti detrectanda cura eſt, excuſatione factâ, eò quòd morbus ſanari nequeat : vel ad finem uſque, ut levetur ſaltem, artis tentanda ſunt præſidia. Detur autem ſubinde *Hiera* quæ ex aloë conſtat, quod medicamentum *Melancholiæ* præcipuum eſt, cùm ſtomacho & jocinori ſubveniat, bilemque expurget. Quinetiam, malvæ ſeminis drachmam ex aquâ propinare, utiliſſimum eſſe quidam experimento confirmavit. Porrò innumera ſunt medicamenta ſimplicia, quorum alia aliis prodeſſe poterint.

Purgatio.

Cucurbitula.

Helleborus albus.

Refectio.

Cæterùm ab his laboribus ad refectionem veniendum eſt : in quibuſdam enim, procedente curatione, morbus quidem de ſede ſuâ labefactatus eſt ; verùm ubi homo ad carnem vireſque jam inſtaurandas pervenit, mali omnia ſimul obliterata ſunt veſtigia ; ſiquidem Naturæ robur ſanitatem, imbecillitas autem morbos parit. Ad refectionem itaque ſe convertat æger, in naturalibus aquis calidis ſæpe commorans : etenim ea, quæ his inſunt, medicamenta juvant, ut bitumen, aut ſulphur, aut alumen, quæque in iis reperiuntur, aliæ plurimæ facultates ; ſiquidem humiditas, poſt morbi ariditatem & medelæ vexationem, convenit : raræ verò molleſque carnes ad morbi depulſionem maximè conducunt : verùm

Aquarum naturaliter calidarum uſus.

iſtæ

iſtæ in *Melancholicis* aridæ ſunt ac denſæ. Inunctio pinguis cum leni frictione adhibeatur, cum multo autem oleo contineat * * *
* * * * * panes loti, cum vino aliquo dulci, Victus ratio.
ut ſapâ *Cretica*, aut *Scybellite* ex *Pamphylia*, vel vino cum melle jampridem permixto. Ova & frigidiora, & calida, putaminibus nudata, conveniunt; ex carnibus aſſumantur, quæ non pingues ſunt, quæque detergendi facultatem habent: ſuis pedes, & capitis partes; avium alæ pinguedinis expertes; ex venatione, leporum, caprearum, damarum caro; ex fructu, oporâ dicto, quicquid optimum fuerit. At propter ſtomachi ſubverſionem, ante cibum proſpiciendum eſt, ne is acceptus vomitu rejiciatur. Quamobrem ſemper, ante alimenti aſſumtionem, exhibeatur mulſæ cyathus dimidius, &, ad ſtomachi purgationem, vomitu reddatur: nam ita cibus in ventriculo permanebit. Medicamina autem ad neceſſarias res purgatione educendas apta ſunt, pini, & urticæ fructus, coccali, & piperis ſemina, amygdala amara, quibus mel conſiſtentiam faciet. Quòd ſi exſiccare velis, optimè proficit myrrha, & iridis radix, & medicamentum ex *Viperis*, & *Beſtiæ*, & *Mithridatis Antidotum*, & alia innumera. Quod ad Epithemata pertinet, pro Cataplaſmatum materiâ ſit melilotum, & papaver, & terebinthi lachryma, & hyſſopum, & oleum roſaceum, vel œnanthinum, quæ omnia cerâ cogantur. Adhibeatur inunctio pinguis: geſtationes: ambulatio: & alia, quotquot carnem inſtaurant, ac vires reficiunt, Naturamque in habitum ſuum priſtinum reducunt.

Vomitio, & medicamina ante cibum.

Epithemata.

Exercitatio.

---

* * * * * * *

* * * * * *

* * * * *

CURATIO
PHTHISIS.

Cap. VIII.

* * * quemadmodum in navi, ac maris tranquillitate; nam ſi res ægroto proſperè cedant, in æquore geſtari poterit, atque illìc vitam agere: etenim aqua ſalſa ſiccitatem quandam *Ulceribus* communicat. A geſtatione quieſcens oleo pingui inungatur; & poſt frictiones * * perfuſus,

Geſtatio.

Cibus. perfusus, primò paululum, deinde huic paulatim adjiciendum, ad quinque aut sex heminas, aut multo etiam amplius : sin minùs, quantum quisque ferre poterit ; id enim sæpe pro omni alimento suffecit. Lac autem assumtu suave est, potu facillimum, nutritu solidum, & omni cibo a pueritiâ familiarius, visui etiam ob candorem delectabile ; ad hæc medicamentum est, quod arteriam aspritudine liberat, guttur expandit, pituitam educens spiritum reddit facilem, & ad inferiora lubricè transit ; præterea medicamen *Ulceribus* dulce est, & alio quovis mitius[e]. Itaque si multum hujus quispiam bibat, nullo alio alimento indiget : nam utile est ut in valetudine idem lac & pro cibo, & pro medicamento sit ; siquidem & gentes sunt, quæ lacte vescuntur, *Galactophagi*[f] dicti, neque frumentum unquam comedunt. Prosunt autem cum lacte puls, itria, alica elota, & quæcunque edulia ex lacte conficiuntur. Quòd si aliud alimentum desideret, ejusmodi sit, Ptisanæ cremor, concoctu facilis, tenuis : ita verò condiri debet, ut quàm facillimè sorbeatur ; & siquid ad gustûs voluptatem adjiciatur, hoc medicinale sit, ligustici coma, pulegium, mentha, salis paululum, acetum, aut mel ; quòd si stomachus malè concoquat, id utique offeratur : sin is nihil tale postulet, omnibus ipsa præstat Ptisana. Licet autem Ptisanam in alicam permutare : minùs enim inflat, neque ita ægrè concoquitur ; ipsa quoque, tanquam Ptisana, detergens facta, pinsatur. In humidioribus rejectionibus *Ulcera* purgant fabæ, sed inflationes faciunt : pisa item, & ochri, quo minùs inflant, eo minùs etiam *Ulcera* purgant ; ex symptomatis itaque conjecturam faciens, his utere ; eorum condimenta eadem sunto, quæ in Ptisanæ præparatione exposui. Ova assumantur, ex igne, aquea, calida : sed optima sunt, si ex animalibus dentur recens edita priusquam * * * * * * *

---

* * * * * * * *

* * * * * * *

* * * * * *

e Hæc ultima, quæ de Lactis virtutibus prædicantur, de Oxymelite iisdem verbis dicit *Hippocrates.* (De Vict. Acut.) An igitur ea ad Lac, per scripti hujus mutilationem, tradu&a sunt ? Certè quædam hìc enumeratæ facultates ad Lac vix referri posse videntur.

f *Homer.* & *Herodot.*

CURA-

CURATIO JOCINORIS.

Cap. XIII.

* * * Jocinori *Vlcus* pernicioſum inſit. Periculoſiſſimus autem eſt, qui in ventrem fit, puris confluxus, ſi ad ſuperiora tendens per ſtomachum iter ſibi faciat; alimentum enim vitæ cauſa eſt: ipſius alimenti dux eſt ſtomachus, & præterea medicamenta internis partibus diſtribuit; itaque ſi ad reliqua mala deglutiendi tarditas acceſſerit, ægrum morbo ac fame celeriùs conſumi neceſſe eſt. Cæterùm loci cujuſque indicia, quo ſe pus converſurum eſt, alia ſunt, & alia. Nam ſi per inteſtina tranſeat, torſiones fiunt: alvus liquida eſt: pituita ac bilis fertur, deinde ſanguinis grumi cum humore circumfluo, vel liquor ſimilis aquæ in quâ cruda fuerit caro elota. Quòd ſi ad veſicam tendat, gravitas in renibus lumbiſque percipitur: multa primò exeunt, & bile tincta: deinde, turbida, quæ neque ſubſidunt, neque conſiſtunt: ad extremum verò, ſedimentum album apparet. Sin ad ſtomachum ſurſum feratur, nauſea, cibi faſtidium, pituitæ, vel bilis vomitus, animæ defectio, vertigo, uſque dum ruptus ſit *Abſceſſus*.

Signa Puris per Inteſtina tranſeuntis.

Per Veſicam.

Per Stomachum.

Præſertim itaque pus in aliam partem avertatur: ſiquidem hæc mala eſt via. At ſi pus hàc violentiùs ferri repereris, omni ratione ſuccurrendum eſt, ſtomachoque ſubveniendum, & cibis, & medicamentis, & victûs ratione, & omnia leniter agenda. Medicamentis utendum, ut rumpatur *Abſceſſus* ſinus: quamobrem hyſſopi herbam cum mulsâ potui dato, & marrubii comam, cum mulsâ itidem, & apſinthii ſucco. Hæc utique ante cibos bibere oportet, ut humores tenues fiant, & viæ lubricæ efficiantur, & ſuppuratæ partes facilè rumpi poſſint. Detur etiam aſininum lac, læve, bilem non generans, bene nutriens, quod in caſeum non ſpiſſeſcit, quæ lactis virtus eſt. Ad hæc ægro gratificandum eſt in cibo ac potione, quæ, quanquam convenientibus paulo deteriora fuerint, nihilominus, ſi ea expetat, concedantur [g]; nam per ſtomachum tranſibit ingratum ac nauſeam movens pus: & nonnullos tranſitus hic offendit; porrò cavendum eſt, ne jejuni unquam maneant, & ſiquid aſſumant, id purum atque ſincerum eſto. Oportet etiam, in cæteris profuſionibus, curam ſtomacho diligentiſſimam adhibere, quandoquidem omnibus medicamentis iter iſte præbeat. Neque interim Jocinoris obliviſci debemus,

Per Stomachum fluentis auxilia.

[g] Hippoc. Aph. 38, Sect. 2.

Per Urinam puris eductio.

ubi *Ulcerum* radix eſt. At ſi ad veſicam feratur, urinam citantibus educendum eſt, ut aſari radice, & phu, & adianto, & meo, in potione ſumtis cum mulsâ; ex compoſitis, *Beſtini Antidotum*, & medicamentum quod ex veſicariâ conſtat, optimè faciunt, & quotquot præter hæc uſus comprobaverit. Verùm ſi per inteſtina pus educas, id lac præſtabit, aſinæ præſertim: quod ſi deſit, capræ, aut ovis; ſuccos item lubricos & abſtergentes exhibeto, ut Ptiſanæ cremorem pipere, zinzibere, & liguſtico condîtum. Utque ſummatim de universâ ratione victûs loquar, in quâlibet eruptione alimenta ſint boni ſuci, ſtomacho apta, concoctu facilia: vel cremores, aut ex lacte pultes, amylus, itria cum lacte [h] * * *

Per inteſtina eductio.

Victus.

CURATIO LIENIS.

Cap. XIV.

SCIRRHI in *Liene* ægerrimè diſcutiuntur; & ſi ex hoc alii morbi procreentur, ut *Hydrops*, aut *Cachexia*, malum ſanationem vix admittit. Hâc itaque in *Scirrho* curatione Medicus utatur. Orientes avertere, & recenter inchoatos diſcutere oportet; inflammationibus etiam reſiſtendum, ſi *Scirrhi* ſuccedentem illis *Suppurationem* difflare velle videantur; nam hæc ad inflammationem ſpectant. Porrò iis remediis utendum, quæ in acutis hujus viſceris affectibus propoſui [i]. Quòd ſi omnia præſtiteris, & inflammatus adhuc maneat *Scirrhus*, etiam igni ſimilibus [k] ad emolliendam duritiem utere; Perfuſionibus ex aceto, oleo, & melle; ſed, lanarum vice, pannos linteos complicatos adhibe: his myrobalanum cribro trajectam inſperge; Cataplaſmatiſque quàm molliſſimis * * * * * * *

* * * * * * *

* * * * * *

h *Archigenis* ſcripta quædam, de Curatione *Suppurati*, *Ulceratique Jecoris*, ejuſque *Scirrhi*, ſuperſunt apud *Aëtium*; (Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 4 & 5 & 6.) quæ, quia hæc ſunt manca, iis commodè adjici poſſunt. i In Curatione Jecoris acutorum affectuum; ubi Lieni ſimiliter medendum eſſe præcipit. (Cur. Acut. Morb. L. 2, c. 6.) k *Phœnigmis* item, in *Lienis Scirrho*, utitur *Archigenes*: & alia multa de ejus Curatione ſcribit. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 2, c. 11.)

ARETÆI CAPPADOCIS,

DE CURATIONE DIUTURNORUM MORBORUM,

Liber Secundus.

Curatio Hydropis. * * * * * Cap. I. p. 55.
Curatio Diabetis. II.
Curatio affectuum in Renibus. III.
Curatio affectuum in Vesicâ. * * * * IV.
Curatio Gonorrhœæ. V.
Curatio Stomachicorum. VI.
Curatio Cœliaci affectûs. VII.
Curatio Colicorum. * * * * * VIII.
Curatio Dysenteriæ. * * * * IX.
Curatio Lienteriæ. * * * * * X.
Curatio Uteri affectuum. * * * * XI.
Curatio Arthritidis, & Ischiadis. * XII.
Curatio Elephantiasis. XIII.

CURA-

* * * * * * * *
* * * * * * * *
* * * * * * * *

CURATIO DIABETIS.

Cap. II.

Diabetes Hydropi ſimilis.

MORBUS *Diabetes* dictus, ſi cauſam & affectum ſpectes, *Hydropis* ſpecies eſt: & parte tantùm, per quam humor exit, ab eo differens. Nam *Aſcitis* receptaculum eſt membrana *Peritonæum* dicta, neque humor exitum habet, ſed illìc remanens inundat; & in *Diabete*, humor ab ægrotantis corpore eodem modo fertur, idque ſimiliter contabeſcit: liquor autem in Renes ac Veſicam confluit, & per has partes exit. Hæc, in *Hydropicis*, aquæ via eſt, ſi morbus ad ſanitatem inclinet: ſub quo tamen cauſæ etiam ſolutio neceſſaria eſt, non oneris tantùm levatio. Verùm in *Diabete*, ſitis vehementiùs urget, ſiquidem humor effluens corpus exſiccat.

Sitis remedia.

Auxilia tabi medendæ eadem ſunto, quæ in *Hydropicis*. Ad ſitim verò exſtinguendam magnâ medelâ opus eſt, quoniam in hoc malo iſta dolores omnes longè exſuperat; & ſiquid bibant, id urinam citat, quæ & ipſa profluit, & multa in corpore liquefaciens ſecum educit. Remedia itaque neceſſaria ſunt, quæ ſitim temperent: ea enim adeſt cum inexplebili potionis deſiderio, cui nulla, quantacunque fuerit, mederi poteſt humoris copia. Prorſus autem ſtomacho, ubi ſitis origo ac fons eſt, ſuccurratur. Ventre itaque *Hiera* priùs purgato, Epithematis utere ex nardo, maſtiche, palmulis, & cydoniis malis crudis; quorum ſuccus, cum nardo, & oleo roſaceo, ad Perfuſionem optimè facit; caro autem, cum maſtiche, & palmulis, pro Cataplaſmate ſit: cerâ autem hæc, & unguento nardino, bene miſcentur; vel acaciæ, & hypocyſtidis ſucci & pro Perfuſionibus, & pro Cataplaſmatis, uſurpari poſſunt.

Purgatio, & Stomachi externa remedia.

Victus.

Aqua ſit pro potu, quæ cum fructibus, oporâ dictis, decoquatur; pro cibo lac, quæque unà cum hoc conficiuntur alimenta, amylus, alica, ſorbitiones. Vinum aſtringens, ad roborandum ſtomachum, præcipuè meracius, ad evaporandos diſſipandoſque cæteros humores: ſiquidem ſalſa ſitim movent; vinum verò aſtringens, ſimulque refrigerans, corpus immutat, ac temperatum efficit: vinum etiam dulce, tanquam ſanguis, vires inſtaurat, quia ſanguinem procreat. Medicamenta com-

compoſita ſint ejuſmodi, utì id, quod ex *Viperis* conſtat, quodque *Mithridaticum* vocatur, quodque ex oporâ conficitur, & cætera, quæ adversùs *Hydropem* valent. Porrò univerſa victûs ratio, ac vita eadem inſtituatur [a]. Medicamenta.

CURATIO CALCULI, ET EXULCERATIONIS RENUM.

Cap. III.

DE *Inflammatione*, & *Sanguinis profluvio*, & aliis Renum vitiis, quæ acutè interimunt, in Acutis Morbis conſcripſimus. Verùm de horum *Exulceratione*, & *Calculorum* in his procreatione, quæ ſenes plerumque uſque ad mortis diem comitantur, præcipuè jam tractamus; ut, ſi fieri poſſit, mala hæc ſanentur: ſin minùs, ut ægri dolores ſaltem leniantur.

Cæterùm habitum, ad *Calculos* procreandos aptum, huic rei inidoneum facere nullo modo poſſumus; Uterum enim ſterilem reddere facilius eſt, quàm Renes, *Calculis* creandis aptos, ab eorum generatione prohibere. Quapropter ad tranſitum *Calculis* expediendum opem ferre oportet. Itaque ſi tenaciter inhæreſcat *Calculus*, auxilia indicabimus; nam doloribus vehementer afflictantur, & interdum etiam torſionibus, Colique volvulo, & urinæ ſuppreſſione abſumuntur: Renes enim & Colon ſemet invicem contingunt. Itaque ſi *Calculi* inhæreant, neque urina reddi poſſit, & inteſtina torqueantur, venam tali, qui affecto Reni in Calculi Curatio. Venæ ſectio.

---

[a] Caput hoc mancum eſſe ex *Aëtio* patet, qui (Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 1.) hæc habet. " Optima verò, inquit *Aretæus*, eſt in dolio facta evaporatio ad exſudandum, eo modo ut " caput extra dolium promineat, frigidumque aërem attrahat, reliquum verò corpus omne " calefiat ". *Græca* his reſpondentia, quæ ex *Aëtii* MS. in Galliarum Regis Bibliothecâ petita ſunt, vid. in Not. ad Var. Lect. ad hunc locum. Ex eodem MS. prolata ſunt *Græca*, quæ *Aëtius* ſe ex *Aretæo* proferre teſtatur de Signis *Diabetis*, quæque in Not. ad Var. Lect. ad Caput illud videri poſſunt. Eadem iſta verba, de Curatione *Diabetis*, quæ *Aëtius* ex *Aretæo* adducit, ex *Ruſo* ſe deſumere inquit *Oribaſius*. (Synopſ. L. 9, c. 36.) Quin & ea, quæ verba hæc ſequuntur, in *Aëtio* & *Oribaſio* eadem ſunt, quæ tamen ad *Aretæum* pertinere haud ſatis liquet; iſta verò, quæ paulò pòſt de vino ſcribit *Aëtius*, ex *Aretæo* planè excerpſit. Quædam ex *Archigene*, ibidem, de *Diabetis* curatione, exſcribit *Aëtius*.

directum jacet, incîdito; etenim ſanguinis a Renibus effuſiones aſtrictionem, quæ ex *Calculis* oritur, relaxant: inflammatio enim omnes has partes occupat, & quaſi vinculo conſtringit; atqui vaſorum exinanitio inflammationem ſolvit. Lumbi quoque juxta Renum ſedem perfundantur; idque oleo, cui, ſive id recens, ſive vetus fuerit, injiciatur ruta: urinam quoque ciebit anethi coma, vel roſmarinus, aut ſampſychum; his, tanquam aquâ, perfundendum eſt: inunctiones enim parum proſunt. His etiam fovendum eſt, cum oleo chamæmelæ veſicis bubulis infuſo; eadem eſto Cataplaſmatum materia, cum farinâ. Interdum Cucurbitula, ſine ferro, *Calculorum* inhæſionem tollit; ſed optimè feceris, ſi in inflammatione ſcarificationem adhibueris. Quòd ſi his peractis fixi adhuc maneant *Calculi*, homo in oleum demittendus eſt; id enim ſimul omnia præſtat; tepor enim partes relaxat, & viſcidas quodammodo facit: acrimonia verò ad excretionem irritat; hæc utique *Calculis* exitum aperiunt, eoſque provocant. Inter medicamenta ſimplicia, potui dentur radices phu, mei, aſari: herbæ, prionitis, ſii, aut petroſelini; ex compoſitis, unguenta quotquot nardum habent, & caſſiam, & myrrham, & cinnamomum, [b] * * * * * *

Perfuſio.

Fomenta & Cataplaſmata.

Cucurbitulæ.

In Oleo ſeſſio.

Medicamenta.

Exulcerationis Curatio.

Cicatrici inducendæ prodeſt ſinapi, & ab igne cruſtæ, & Epithemata ſuprà propoſita. At victûs ratio, & inunctio, & navigatio, & in mari vitæ traductio, omnia Renum morbis ſubveniunt.

* * * * * * * *

* * * * * * *

CURATIO GONORRHOEÆ.

CAP. V.

ET propter affectûs turpitudinem, & propter tabis periculum, & ob liberorum procreationis uſum, *Gonorrhœa*, malorum omnium cauſa, quamcitiſſimè depellenda eſt. Hæc itaque primò, tanquam *Fluxio* communis, curetur; aſtringendo ſcilicet partes circa veſicam, & fluentes locos: & refrigerando lumbos, ilia, pudenda, ac teſticulos, ne ſemen ultrà profluat. Deinde rurſus omne corpus calefacien-

Refrigeratio, & aſtrictio.

Calefactio.

[b] Ex *Archigene* habemus Smegma ad Renum Calculos; (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 3, c. 5.) Malagma; (c. 7.) Antidota; (c. 13.)

dum

dum eſt, ad exſiccandas vias, aſtrictione ſcilicet, & perfuſione : ad quod faciet lana ab ove ſordida, & pro oleo, unguentum roſaceum, vel œnanthinum, cum vino albo, odorato ; calor autem ſenſim movendus oleo communi in quo melilotum inferbuerit, & ſampſychum, & roſmarinus, aut conyza : optima eſt etiam anethi coma, & multo etiam magis ruta. Iiſdem, in Cataplaſmatis, utere, cum hordei, aut ervi farinâ, & irionis ſemine, & nitro, quibus, ut hæc omnia conſpirent atque commiſceantur, mel adjici poteſt. Talia ſunt etiam Cataplaſmata, quæcunque cutem rubefaciunt, puſtulaſque excitant, & fluxionem derivant, & locos tepefaciunt : tale eſt *Emplaſtrum Viride*, quodque ex lauri baccis conficitur. Caſtoreum quoque frequenter bibendum, & radix halicacabi ad drachmam, & menthæ decoctum ; ex compoſitis autem, id quod ex gemino pipere conſtat : optimum etiam eſt *Symphonis*, & *Philonis Antidotum*, idque quod ex *Scincho* beſtiâ ad potionem paratur, & *Beſtini Antidotum*, & illud, quod ex *Viperis* reptilibus conficitur. Curatio autem prorſus a ratione victûs petenda eſt ; fidendumque exercitationibus, & ambulationi, & geſtationibus : hæc enim habitum calefaciunt, cujus rei affectus indiget. Quòd ſi æger a rebus Venereis temperet, & frigidâ lavetur, ſpes eſt fore ut homo virilem habitum quàm celerrimè acquirat.

Victûs ratio.

CURATIO STOMACHICORUM.

Cap. VI.

[c] IN aliis affectibus, poſt Curationem, victûs ratio ad vires & corporis robur confert : (bona concoctio prodeſt ;) iſta autem in *Stomachicis* ſolis offendit. Quemadmodum itaque bona concoctio comparetur, indicabo ; nam geſtatio, deambulationes, corporis, & vocis exercitatio, & alimenta concoctu facilia ad expugnandum ſtomachi faſtidium ſufficiunt, quæ tamen omnia longam concoquendi imbecillitatem tollere non poſſunt, neque corporis habitum ex macilento pinguem atque carnoſum efficere. His multo magis, quàm aliis ægrotantibus, gratificandum eſt, & omnia commodiſſimè præſtanda [d] : eorumque cupiditatibus obſequi debet Medicus, niſi quid magnopere noxium deſiderent ; nam ita factu optimum eſt, ſi non rerum valde juvantium appetitu moveantur. Medicamenta potui dentur, apſinthii ſuccus, unguentum nardinum, *Theriaca*, & petroſelini, & piperis, & zinziberis, & ſeſelis ſemina ;

Victus.

Medicamenta ad concoctionem.

[c] Videntur aliqua hîc deficere, quia nihil ferè, niſi de iis quæ ad victum pertinent, dictum eſt. [d] Hippocratis verba. (Epidem. L. 6, Sect. 4.)

Epithemata. mina; hæc utique ad concoctionem valent. Pectori etiam Epithema aſtringens imponatur, ex nardo, maſtiche, aloè, acaciâ, & malorum cydoniorum ſucco; quin & malorum caro cum palmulis contuſa Epithema fiet aſtringens; alia quoque adhibeantur, quæ, in *Diabetis* Curatione, ad ſitis exſtinctionem commemoravi: eadem enim in his ſitim movent, cùm Stomachi conſtitutio in *Stomachicis* plerumque ſiti vacet.

CURATIO COELIACORUM.

Cap. VII.

SI ventriculus cibos retinere nequeat, & alimentum inconcoctum, immutatum, & crudum effluat, nihilque in corporis molem feratur, *Cœliacos* hos vocamus; nimirum ob innatam caloris, qui concoctioni inſervit, refrigerationem, & ob facultatis imbecillitatem, quæ alimenta digerit.

Imprimis itaque ventriculum oportet quiete ac inediâ a laboribus re-

Vomitus. creare; nam ita revertentur vires. At ſi copia in ſtomacho ſubeſſe vi-

Epithemata. deatur, jejunis, ex aquâ vel mulsâ, vomendum eſt. Ventriculus ipſe, ut aſtringatur, obtegendus perfundenduſque lanis ab ove ſuccidis, quæ unguento roſaceo, aut œnanthino, aut melino inungantur, vel, quod optimum eſt, lentiſcino [e], cum hypocyſtide, & olivâ immaturâ; & cum his Cataplaſmata ſuperdentur, ad tactum calida, & facultate aſtringentia.

Cucurbitula. Et ſicubi in Jocinore, aut Ventriculi ore, diſtentiones inflammationeſve appareant, admotâ Cucurbitulâ concidatur cutis; ſunt enim, quibus hoc

Hirudines. auxilium per ſe ſuffecit. Cùmque Ceratis impoſitis vulnera fuerint ad cicatricem perducta, & ad duritiem devenerint, huc Hirudines admoveto.

Epithemata ad concoctionem. Deinde Epithemata ad concoctionem facientia ſuperimponantur, quale eſt id, quod ex ſeminibus conſtat [f], quodque, ſi chamæleontis radix adjiciatur, optimum eſt: & id, quod ex lauri baccis conficitur [f]: necnon & Malagma *Viride* dictum: meumque, ut id apello, *Myſterium*; hæc enim & emolliunt, & incîdunt, & colorem excitant, & viſcerum inflationes diſcutiunt, quæ omnia, ut aſtrictio fiat, præſtari debent; cæterùm & ſinapi, & limneſtis, & euphorbium, & quotquot ejuſmodi ſunt, omnia refrigerationem arcent, & calorem reſuſcitant. Ejuſmodi quoque medicamenta, aſtringendi gratiâ,

Medicamenta aſtringentia. bibere oportet; imprimis utilis eſt plantaginis ſuccus, cum aquâ myrtis

[e] His congrua habet *Archigenes*. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 37.) [f f] Malagmatis his etiam in affectu hoc utitur *Archigenes*. (Aët. Tetrabib. 3, Serm. 1. c. 37.)

aut

aut malis cydoniis aſtringente redditâ : optimus etiam eſt uvæ immaturæ acinus. Vina aſſumantur perquam aſtringentia. Deinde medicamenta potui dentur ventrem calefacientia, quotquot ex zinzibere, & pipere, & petroſelini ſemine conficiuntur, & *Theriaca* ſummopere coagmentata. Medicamenta calefacientia.

At ſi per hæc morbus aut nihil, aut parum, remiſerit, vomitionibus a radicularum eſu utere : & ſi in his hellebori albi radicem per noctem unam occulueris, purgationem valentiſſimam effeceris, quæ frigidos purgabit excernetque humores, & calorem ſuccendet [g]. Vomitus.

Quin & victûs & vitæ ratio cum ſummâ moderatione inſtituatur ; noctu dormiatur, interdiu obambuletur : exerceatur vox : geſtatio fiat inter lauros, aut in myrtetis, aut in thymo, ſiquidem perſpiratio ac ſpiritûs adductio medicamentum quoddam habent concoctionem adjuvans. Exercitationes adhibeantur : frictiones : manuum dimotio : halterum jactus ad exercendum pectus ac ventriculum. Propinationes fiant : nam ad confirmandum robur panis minimè valet. Ab his, rubificatio, deambulationes lentæ [g] * * * * * * Victûs ratio. Exercitatio.

* * * * * * *

---

* * * * * * *

* * * * * *

CURATIO ARTHRITIDIS, ET ISCHIADIS.

Cap. XII.

* * * [h] cibis, & radicularum eſu, frequenter : ac deinde ad helleborum album veniendum eſt. Poſt hæc victus communis eſto cum aliis affectibus ; & poſt victum, inunctio, frigida in mari lavatio, omnibus *Arthriticis* præcipua & communia ſunt auxilia. Nam *Podagricis* quoque helleborus, ſed in primis morbi acceſſionibus, mirificè ſuccurrit : qui ſi jam inveteraverit, & a Parentibus etiam hæreditariò deſcenderit, Vomitus. Victûs ratio.

[g g] Eadem habet *Archigenes* ; (Aèt. Tetrabib. 3, Serm. 1, c. 37.) a quo etiam reliqua hujuſce affectûs Curatio peti poteſt. [h] Curatio *Iſchiadis* deeſt ; quæ abunde ſuppleri poteſt ex *Archigene*. (Aèt. Tetrabib. 3, Serm. 4, c. 1, 2, 3, 4, & 5.)

Externa in Paroxysmo auxilia.

is usque ad mortis diem inhæret. At contra exacerbationes mali in articulis hoc pacto subveniendum est; lanæ adhibeantur ab ove succidæ; Perfusiones ex rosaceo & vino: & nonnullis spongia ex poscâ prodest. Postea Cataplasma fiat ex pane cum refrigerantibus cucurbitæ sylvestris & peponis partibus, cumque tenui cucurbitâ, & plantaginis herbâ, & rosarum foliis; necnon & sideritis dolorem mitigat, cum pane, & bryo, & symphyti radice, & quinquefolii herba, & marrubium quod foliis est tenuibus; hujus decoctum dolores etiam optimè lenit: & ipsa herba cum panis nucâ, & hordei farinâ, Cataplasma faciet. Malorum quoque citriorum pars cibo non apta cum polentâ magnopere succurrit; ficus item aridæ, & amygdala, cum aliquâ farinâ. Hæc utique refrigerantium materia est; & ex his sanè aliud alium juvit, & idem aliquando alium atque alium. Quibusdam verò calefacientia conveniunt; & inter hæc etiam idem alii aliàs prodest. Pervulgatum est autem, & hoc ad dolorem tollendum valde proficere: capram oportet herbâ iride ad satietatem pasci, quæ, interposito tempore quantum conficiendo in ventre pabulo suffecerit, mactetur; & intra hujus ventrem in ipso stercore occulendi pedes. Medicamenta sunt ad affectum hunc innumera: ægrotos namque ipsos medicamina sibi plurima comparare calamitas ista cogit; sed Medicorum pharmaca suo loco scriptis exponentur.

CURATIO ELEPHANTIS.

Cap. XIII.

MORBIS, ut ii exsolvi queant, remedia valentiora esse debent. *Elephantem* verò, tam ingens malum, quænam medela possit expugnare [i]? Neque enim parti tantùm uni, aut visceri unico inhæresit: neque intus solùm impingitur, aut extrà serpit: sed totum hominem intrà occupat, totumque foris complectitur. Triste profectò, visuque horribile spectaculum! belluæ namque species est. Porrò cum his homines versari atque vitam agere, non minùs quàm cum pestilentiâ, metuunt; contagio enim, per inspirati aëris infectionem, facilè communicatur. Ecquodnam igitur in Arte Medicâ satis validum quispiam repererit, quod huic affectui medeatur, auxilium? Verùm enimvero omnia simul & medicamenta adhiberi necesse est, & victûs rationem, & ferrum, & ignem. Quæ si incipienti morbo admoveas, salutis potest esse

[i] Propter hæc verba *Aretæum* laudat *Paulus*. (L. 4, c. 1.)

spes;

ſpes ; ſin is perfectè jam creatus fuerit, ac viſceribus tenaciter inſederit, & faciem inſuper occupârit, de homine deſperatum eſt.

Incîdantur itaque venæ cubiti ambæ : incîdantur etiam venæ in talis ; non eodem die : præſtat enim temporis interjectio, quo plus ſanguinis emitti, & recreari queant vires ; ſanguis etenim ſæpe & copiosè detrahendus eſt, quippe qui vitium nutriat, cujus autem ſana pars exigua eſt, quæ naturam alit. Quare conjicere oportet, ut ſanguis pravus & colliquatus detrahatur, & interim corpori idoneus ſervetur, quoad alimenti defectu morbus ceſſerit ; novus enim corpori commixtus cibus longo temporis ſpatio antiquum exſtinguit. Poſtea propinetur *Hiera*, neque ſemel tantùm : ſed omnia frequenter fiant, & poſt refectionem rurſus uſurpentur. Cibo item alia inſit ex medicamentis purgatio, qualem in *Iſchiadis* [k] curatione propoſuimus ; lac etiam indiſcretum, ſed largiter, ut alvum ſolvat, potui detur : adjiciatur autem aquæ quinta pars, ut id omne effluere poſſit. Ocyùs autem ad vomitum deducendi ; jejuni, primò : a cibo, poſtea : deinde, a radicularum eſu ; quæ frequenter omnia, & aſſiduè fiant : helleborum etiam album quolibet tempore præbendo, ſed præſertim vere, ac autumno, diem ex die, & proximo rurſus anno. Et ſi morbus invaluerit, medicamenta potui ſumta, quotquot noverit quiſpiam, propinentur : nam medicamenta copiosè adhibita proſunt. Ego ſanè, quæcunque a me cognita ſunt, literis mando : cedriæ cyathum unum, braſſicæ duos mixtos exhibe. Aliud : ſideritidis ſucci cyathus unus, trifolii unus, vini ac mellis duo. Aliud : Elephanti dentis ramentorum drachma, cum vini *Cretici* cyathis duobus. Porrò viperarum, animalium reptilium, caro in paſtillos redacta poteſtur ; oportet autem, amputato cujuſque capite caudâque ad quatuor digitos, reliquum elixare, donec ſpina a carne diſceſſerit : & hanc, in paſtillos confictam, in umbrâ refrigerare, qui, ſicut etiam ſcilla, potui exhibeantur. Ipſæ quoque viperæ in cœnâ pro opſonio dentur, quæ, piſcium inſtar, præparari debent. At ſi medicamenti ex *Viperis* compoſiti facultas ſuppetat, id omnium loco bibendum eſt ; id enim omnia ſimul præſtat. Ad hæc corpus detergendum eſt, & tumores complanandi ; hujuſmodi inter *Celtas*, qui nunc *Galli* dicuntur, medicamenta alia ſunt innumera : ſed ex nitro factis globis, quibus pannos abſtergunt, quoſque ſaponem vocant, corpus in balneo detergere optimum eſt. Optimè quoque portulaca, & ſempervivum cum aceto, & lapathi radicum decoctum, cum ſulphure ignem non experto, corpus detergebit. Illud item compoſitum prodeſt, ex alcyonio lævigato, & nitro, & aceti fæce combuſtâ, & alumine ſciſſili, & ſulphure ignem non experto, & coſto, & iride, & pipere ; forſan autem omnia pro ſingulorum viribus miſcenda ſunt : & aliud cum hoc æquis portionibus mixtum inſpergentes perfricare poſſumus. At faciei tumoribus ſarmentorum cinis illini poteſt, cum feræ alicujus adipe, leonis ſcilicet, aut pantheræ, aut urſi, aut, ſi

Venæ ſectio.

Purgatio.

Vomitio.

Medicamenta.

Viperarum eſus.

Tumores detergentia.

k Locus iſte deeſt.

his

his careas, chenalopecis ; ſimile enim in diſſimili, quemadmodum ſimia homini, maximè juvat ; & ammoniacum thymiama, cum aceto, aut plantaginis ſucco, aut herbæ ſanguinalis, & hypocyſtis, & lycium. Quòd ſi caro livida ſit, priùs incîdenda eſt, ut in eam derivetur ſuccus. At ſi ab acribus fluxionibus excoriatas partes lenire cupias, fœni græci decoctum, aut hordei cremor molliter abſtergebit : & ex oleis, roſaceum, aut lentiſcinum [l]. Balnea verò aſſiduè ad madefaciendum corpus, & ad humores noxios perſpirandos proficiunt.

Victûs ratio. Cibus eſto mundus, boni ſucci, concoctu facilis, ſimplex ; & victûs ratio ex omni parte exactè inſtituta, quoad ſomnos, & ambulationes, & degendi locos.

Exercitatio. Exercitationes adhibeantur ; curſus : corporis contorſiones : pilarum jactus ; quæ omnia fiant citra laſſitudinem, cum idoneâ tamen intentione ; opportuna etiam exercitatio eſt, ſpiritûs vociſque emiſſio. Veſtis munda ſit, non modò ut viſum non offendat, ſed etiam

Cibus. quia ſordes in cute pruritum excitant. Vinum apſinthii jejuni bibant ; pro prandio, panis ex hordeo, ſalſamentum vetus, & exiguum quid malvæ, aut braſſicæ, ſemicoctum, cum cymini liquamine ; pro cœnâ, paſtinacæ radix, & alica cum vino & melle antiquo mixtis. Et ex mari, quotquot ventrem ſolvunt, tellinarum juſcula, oſtrea, echini : & ex piſcibus, ſaxatiles ; ex animalibus terreſtribus, lepus, aut ſus : inter aves, perdices cujuſque generis, palumbes, columbæ, & quicquid in regione optimum reperiatur ; ex arboreis fructibus, ii qui horarii vocantur ;

Balnea. vina dulcia iis, quæ vinoſa ſunt, meliora. Balnea naturaliter calida, ſulphurea, proſunt : & vita in aquis diu acta, & mare, & navigatio.

Helleborus. Per helleborum purgationes uſurpentur ; albus ſuperiorem ventrem, niger inferiorem purgat ; quin & albus non modò vomitum provocat, ſed & omnium quoque medicamentorum purgantium valentiſſimum eſt : non excretorum varietate & copiâ, id enim *Cholera* morbus potentiùs facit ; neque verò intentionibus ac violentiâ inter vomendum, id enim nauſea in mari validiùs præſtat. Cæterùm neque vim, neque qualitatem malam habet ; quo fit, ut laborantibus ſalutem reddat, & per exiguam purgationem, & cum intentione parvâ. Porrò vetuſtorum omnium morborum, qui radices jam altas egerint, cùm reliqua auxilia nihil quicquam opis præſtiterint, id unicum remedium eſt ; ſiquidem igni facultate par eſt helleborus albus, & quicquid ignis uſtione facit, illo plus helleborus per interiora diſcurrens operatur : ſpirationem nempe facilem ex difficili, ex malo colore, bonum, & ex macie, habitum corporis pinguem efficit [m].

---

[l] Curandi ratio eadem omnino eſt in *Archigene* ; vix ullum remedium, vix ſimplicis cujuſvis medicamenti uſus in hoc Capite præcipitur, quod non ab illo itidem adhibetur. (Aët. Tetrabib. 4, Serm. 1, c. 121, 122, 123, 124, 125.) [m] Veterum (ut) inquit *Cœlius Aurelianus*, Morb. Chronic. L. 4, c. 1.) Medicorum nullus hujus Paſſionis Curationem conſcripſit, excepto *Themiſone*, atque ex Philoſophis *Democrito*, ſi verè ejus de *Elephantiacis* dicitur conſcriptus Liber.

INDEX.

Numeri, quos Comma ſequitur, Paginas denotant: cæteri, Lineas. Paginæ autem indicantur Verſionis Latinæ, unde ad Græca facile verti poteſt.

A

ABortus, cauſa Convulſionis 4, 31. Prolapſus Uteri 84, 10. Divulſionis Membranæ Uteri 84, 24. Abſceſſus 49, 23. eorum Signa 50, 18. Cauſæ 50, 1.

Abſceſſus Coli, *&c. v.* Colon, & partem cujus Abſceſſus quæritur.

Ægyptia Ulcera 10, 22; 28.

Ægyptiorum Victus Ratio 10, 23.

Æſtas, *v.* Anni Tempeſtates.

Æſtus, cauſa Anginæ 8, 13. Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17.

Ætas Puerilis, corpus habet rarum, multam perſpirationem, & humores fluxiles 13, 4. Inteſtina habet lubrica 25, 15. cruditate multum laborat 25, 14. Aſthmate, cæteris ætatibus facilius, liberatur 53, 9. Cachexia facile tentatur, & ex ea facile convaleſcit 62, 35. Cholera ſæpiſſime laborat, ſed ſine periculo 24, 18. Convulſionibus aſſidue obnoxia, non autem admodum periculose 5, 5. Diarrhœæ obnoxia, ſed abſque Ventriculi vitio 77, 7. Epilepſiæ obnoxia 38, 24. 107, 17. Hydropibus, Anaſarcæ, & Leucophlegmatiæ dictis, opportuna 66, 11. Ictero, non frequenter, ſed nec ſecure laborat 61, 4. Ileo ſæpe, ſed abſque diſcrimine, afficitur 25, 13. Lienis affectibus, facile tentatur ac liberatur 58, 7. Paralyſi non difficulter ſanatur 46, 31. Pleuritide, nec frequenter, nec mortifere, corripitur 13, 3. Tonſillarum Ulceribus valde obnoxia 10. 17. Tuſſi, uſque ad Phthiſim, vexata, facile interdum ſaneſcit 49, 11. Veſicæ ex Acutis Affectibus minime periclitatur 31, 39.

Ætas Juvenilis, multi ſanguinis eſt, & qui facile inflammatur 9, 17. Cholera ſæpe afficitur 24, 17. Columellæ affectui, qui Σταφυλὴ dicitur, obnoxia 9, 16. Convulſionibus, minus pueris, ægrotat, ſed periculoſius 5, 7. Dyſenteriæ opportuna 81, 19. Hydropibus, Aſcitæ, & Tympaniæ, dictis plurimum tentatur 66, 12. Ictero, ſæpe, ſed non cum periculo, ægrotat 61, 3. Inſaniæ obnoxia 40, 34. Lienis affectibus facile ægrotat & ſanatur 58, 7. Melancholiæ obnoxia 40, 34. Peripneumonia difficulter curatur 16, 25. Phthiſi, ex Rejectione Sanguinis, tentata vix convaleſcit 49, 9. Pleuritide, minus frequenter, ſed parum tuto, ægrotat 12, 41. Renum Acutis affectibus lethaliter tentatur 30, 22. Satyriaſi maxime obnoxia 34, 25. Venæ Cavæ Inflammatione mortifere afficitur 29, 3.

Ætas Conſtans (ſeu Virilis) Cachexia, raro, periculose tamen, ægrotat 62, 35. Cholera ſæpe laborat 24, 18. Convulſionibus minime obnoxia 5, 8. Dyſenteriæ opportuna, 81, 19. Jecoris etiam Inflammationi 27, 26. Inſaniæ item 40, 34. Melancholiæ quoque 40, 34. Renum etiam Acutis Affectibus 30, 21. Peripneumonia difficulter curatur 16, 25. Pleuritide minus frequenter, ſed cum diſcrimine, laborat 12, 41. Venæ Cavæ Inflammatione lethaliter ægrotat 29, 3.

Ætas Senilis, frigida & ſicca 5, 9. Abſceſſibus Pulmonis, & Phthiſi poſt Peripneumoniam raro ſanatur 16, 24. Cachexia lethaliter ægrotat 62, 34. Cholera minime tentatur 24, 18. Cœliaco Morbo ſæpe tentatur 77, 5. Columellæ Affectui, qui Κίων dicitur, obnoxia 9, 16. Convulſionibus, maxime, & periculoſiſſime, patet 5, 8. Dyſenteria vix ſanatur 81, 19. Hydropum omnibus generibus expoſita 66, 13. ſed præcipue Tympaniæ 66, 15. Ileo, non frequenter, ſed periculoſe, tentatur 25, 16. Lienis etiam Affectibus, raro, ſed cum diſcrimine 58, 8. Lienis parvo Tumore obeunt 58, 10. Paralyſi, ſæpiſſime, mortifereque, afficitur 46, 30. Phthiſi ſimiliter 49, 8. Pleuritide, frequentius, ſed minore cum periculo 12, 37. Stomachico Morbo obnoxia 75, 33. Veſicæ etiam Acutis Affectibus valde opportuna 31, 37.

Alicæ Virtutes 115, 27.

Allii eſus Dyſenteriæ cauſa 78, 28.

Aloë, bilem ſubducit 153, 33. ex ea Hiera Medicamentum Melancholiæ præcipuum, quodque Stomacho & Jecori ſubvenit, bilemque expurgat 154, 29.

INDEX.

Aluminoſa naturaliter Balnea Melancholia utilia 154, 40.

Ἀναγωγὴ Αἱματος, i. e. Rejectio ſanguinis, quid ſit, & ejus Species 16, 30. 17, 8. 18, 1. Signa 17, 10. Cauſæ 18, 20. 20, 18. Curatio 121, 25.

Ἀναδυσις, quid ſit 44, 28.

Anaſarca, quid ſit 64, 27. ejus Signa 65, 20.

Anaſarca Uteri 66, 30.

Anginæ ſpecies duæ, quarum altera Cynanche vocatur, altera Synanche 6, 26. Canes Angina frequenter invadit 6, 25. *v.* Cynanche, & Synanche.

Anginæ Cauſæ 8, 12. Signa 6, 30. Curatio 110, 22.

Animæ appetentis ſitus in Portis Jecoris, juxta *Platonicos* 26, 18.

Animi Paſſiones Paralyſis cauſa 46, 23.

Anni Tempeſtates.

Æſtas, Concoctionem & Appetitum minuit 75, 32. Choleram maxime creat 24, 16. Cœliacum etiam Morbum 77, 7. Hæmorrhagias item ex Inflammationibus valde periculoſas 20, 20. Ileum 24, 18. Inflammationes 20, 20. Inſaniam 40, 35. Melancholiam 40, 35. Paralyſin minime 46, 32. Stomachicum Morbum maxime 75, 32.

Autumnus maxime parit, Cœliacum Morbum 77, 8. Dyſenteriam 81, 17. Jecoris Inflammationem 27, 24. Ileum 24, 18. Inſaniam 40, 35. Lienis Morbos 58, 14. Melancholiam 40, 35. Phthiſes 20, 22. Renum Acutos Affectus 30, 21. & eorum Calculos 71, 12. Venæ Cavæ Inflammationes 29, 3.

Hyems præcipue creat Cœliacum Morbum, ſicubi valde frigida eſt 77, 9. Colicum etiam dolorem 78, 4. Convulſiones 4, 33. Renum Calculos 71, 12. Paralyſin 46, 32. Pleuritides 12, 35.

Ver affert ut plurimum Dyſenteriam 81, 17. Febres Ardentes 18, 21. Hæmorrhagias, ubi humidum & calidum eſt 20, 18. Inflammationes 18, 21. Inſaniam judicat 40, 35. Melancholiam item 40, 35. Paralyſin frequenter creat 46, 32. Pleuritides, ubi frigidum eſt 12, 36. Renum Abſceſſus & Hæmorrhagias 71, 12.

Anodynorum uſus in Ileo 132, 30.

Aortæ (quæ ab *Aretæo Arteria Craſſa* dicta) Hæmorrhagia mortifera 18, 4. ejus Inflammationis Curatio 135, 6.

Aphthæ 9, 31.

Apoplectum Crus quid apud *Hippocratem* ſignificet 44, 30.

Apoplexia, quid ſit 44, 24. ejus Curatio 104, 8.

Apoſtematiæ quinam dicantur 49, 24.

Apſinthii ſuccus potus, atræ bilis generationem in Stomacho impedit 153, 31.

Aquæ *Nili* potus, cauſa Tonſillarum Ulcerum 10, 25.

Aquæ, craſſæ, ſalſæ, viroſæ, Lienis Morborum Cauſa 58, 13.

Aqua Frigida pota, cauſa Anginæ 8, 14. Cœliaci Morbi 77, 11. Dyſenteriæ 78, 32. Hydropis 66, 3. Ilei 25, 10. Tonſillarum Ulcerum 10, 20. Cauſo Phrenitidi juncto prodeſt 99, 19. Cauſo in omni tuto, tutius autem & liberalius in eo propinatur, qui ex Vena Cava oritur 29, 17. Pleuriticis nuxia 118, 11.

Arenis involutari Cephalææ utile 146, 39.

Arteria Aſpera, *v.* Aſpera Arteria.

Arteria *Craſſa*, *v.* Aorta.

Arteriotomia, prodeſt in Cephalæa, Vertigine, Epilepſia, & omnibus Morbis Capitis 144, 19. 147, 20.

Arteriarum juxta Aures ſectio 144, 12. ante & pone Aures 150, 14.

Arthritis, quid ſit 85, 6. ejus Cauſa 85, 22. Acceſſio 86, 1. Curatio 165, 22.

Articulorum omnium Ulcera ſanatu difficilia 72, 30.

Aſcites quid ſit 64, 23. fit interdum ex Tympania 65, 17. ejus Signa 65, 4.

Aſininum Lac, utile in Jecoris Abſceſſu 157, 26. 158, 5. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 34. Renum Acutis Affectibus 137, 10.

Aſpera ex Arteria Hæmorrhagiæ Signa 19, 36. ejus ramuli in Pulmonis Abſceſſibus exſpuuntur 52, 15. ejus inciſio in Angina periculoſa 111, 40.

Aſter, Terra 124, 15.

Aſthma dicitur quævis difficilis reſpiratio 52, 27. ſed peculiariter Morbus eſt ita dictus 52, 29. ejus Signa 53, 16. ſedes 53, 3. ejus Species, Morbus Πνευμώδης dictus 54, 5. ex Podagra Aſthma inſanabile eſt 87, 28.

Athenienſi in Peſte cur *Peloponneſii* venena in puteos conjeciſſe cenſerentur 7, 18.

Athletæ, cur adeo robuſti 73, 26.

Aurium motus in Convulſione 5, 24. in Arthritide eæ afficiuntur 86, 31.

Auſtri flantes gravem reddunt auditum 149, 5.

Autumnus, *v.* Anni Tempeſtates.

B.

BAlnea proſunt in Elephantiaſi 168, 7. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 33. Renum Acutis Affectibus 137, 11. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 13. Veſicæ Acutis Affectibus 138, 24.

Balnea naturaliter ſulphurea, bituminoſa, Melancholicis utilia 154, 40.

Calidi Balnei facultates 149, 4. calida naturaliter & ſulphurea Elephantiacis proſunt 168, 23.

Frigidi Balnei facultates 149, 2. ejus uſus in Gonorrhæa 163, 18. item in Scotomate 149, 23, 16. Frigidæ lavationis in Mari uſus Arthriticis prodeſt 165, 24. item in Cephalæa 146, 28.

Bellaria Capitis dolorem movent 146, 27. 149, 25.

Beſtini Antidotum 137, 20. 163, 14. concoctionem juvat 151, 3. urinam movet 155, 17. 158, 3.

Bilis *iram* ſignificat apud *Homerum* 40, 7.

Bilis *Flava*, a Scotomaticis per Vomitum ejici ſueta, Maniam ſecuturam pronuntiat: *atra*, Melancholiam 38, 11.

INDEX.

Bilis *Atra* in Acutis Morbis ſurſum erumpens, mortifera: infra exiens, periculoſa 39, 30. in longis prodiens, in Dyſenteriam & Jecoris dolorem definit 39, 31. ad Diaphragma vel Stomachum tendens, Melancholiam parit 40, 1. fœminis infra exiens vice Menſtruæ purgationis eſt 39, 33.

Atram Bilem purgantia 115, 13; 33. eam expurgat Hiera ex Aloë 154, 29. ejus generationem in Stomacho impedit Aplinthii ſuccus potus 153, 31.

Bilis excerni ſolitæ ſuppreſſio Inſaniam creat 42, 28.

Bilioſa Diarrhœa, *v.* Diarrhœa bilioſa.

Βυτίων potus *Ægyptiis* uſitatus 10, 26. Dyſenteriæ cauſa 78, 30. Tonſillarum Ulcerum cauſa 10, 26.

Bubones Peſtilentes Jecori proprii 21, 15.

Bupreſtes epoti, cauſa Hydropis 66, 8. Veſicæ Inflammationis lethiferæ 31, 27.

C.

CAchexia, omnibus affectibus originem præbet 61, 11. Morbus eſt quidam per ſe ita dictus 61, 19.

Cachexiæ Signa 62, 5. Cauſæ 61, 27.

Cachexia fit ex Ictero 60, 44. Hydropis præcipua cauſa 64, 20. Lienteriæ cauſa 82, 11. e Scirrho Lienis orta, vix ſanabilis 158, 15.

Cæci Inteſtini ex Ulceribus dejectiones quales 79, 26.

Cæparum eſus Dyſenteriæ cauſa 78, 28.

Calculus Renum 69, 20. ſenibus uſitatior 70, 23. ejus in Ureterem lapſi Signa 70, 9. in Veſicam lapſi 70, 11. per Colem tranſeuntis 70, 14. quomodo dignoſcantur Calculi 72, 4. Renum, cum Urinæ ſuppreſſione, Calculus 29, 32. Curatio Renum Calculi 161, 11. urinam ſupprimentis 136, 31.

Calculus Veſicæ, Pueris frequentior 70, 23. inſanabilis 71, 21. exiguus tuto excidi-tur 72, 1. Calculi in Veſica Signa 72, 25. Urinæ ſuppreſſio ex Calculo in Veſicæ cervicem delapſo 31, 19. ſuppreſſionis hujus Curatio 138, 26.

Calculi Cauſæ 70, 24.

Cancri Uteri 83, 40.

Canes, Anginæ valde obnoxii 6, 35. rabidi Canes in furorem agunt homines inſpiratione ſola 7, 12.

Canina Convulſio 45, 5. ejus Signa 46, 43.

Cantharides, Veſicam magnopere lædunt 150, 29. eam lethaliter inflammant 31, 27. earum noxæ in hoc caſu medetur Lac 150, 29.

Cantharides in Phœnigmis, Epilepticis valde utiles 150, 27.

Capitis dolor 36, 27. ejus Species & Signa 37, 21. Curatio 143, 20. cauſa Morbi, Vertiginis dicti 37, 28. *v.* Cephalæa.

Capitis Hæmorrhagiæ Signa 17, 30.

Capitis Hydrops 66, 24.

Caput, Maniæ interdum ſedes 43, 13.

Caput purgat Hiera 105, 21. ejus Morbis omnibus prodeſt Arteriotomia 144, 19. ejus Inciſio in cute, & Oſſe uſque ad Diploën, Cephalææ remedium 145, 27. Terebratio 145, 30. Uſtio in Cephalæa 145, 7.

Capiti, ſinapis eſus utilis 146, 3. ei, in Cephalæa obeſt Coitus 146, 35. ei obeſt Caſei eſus 146, 20.

Capiti morbus proprius, Epilepſia 21, 17.

Caprinum Lac, prodeſt in Renum Acutis Affectibus 137, 10. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 6.

Cardiaci Morbi ſigna 21, 4. Cauſæ 126, 11; 23. Curatio 126, 4. *v.* Syncope.

Καρδιογμὸς (Oris Ventriculi Morſus) non vocatur Στομαχικὸν Πάθος 75, 30.

Carycæa 146, 12.

Caſeus Capitis dolorem movet 146, 20.

Caſtoreum, Nervorum morbis omnibus medetur 102, 23. membrorum Reſolutioni in Apoplexia mirificè utile 105, 27. in mulsa potum Concoctionem valde juvat 150, 43. in Maraſmo ex Lethargo prodeſt 104, 1. ejus potus frequens in Gonorrhœa prodeſt 163, 11. in Clyſtere Lethargicis utile 100, 23. item aliis modis adhibitum 102, 7. in Veſicæ Reſolutione, cum oleo ſedi injectum proficit 106, 41. ejus uſus in Tetano 109, 34. Medicamentorum ſternutamenta excitantium optimum 102, 18.

Cataplaſmata in Angina 111, 12. Apoplexia 105, 41. Arthritide 160, 4. Cholera 131, 12. Cœliaco Morbo 164, 20. Gonorrhœa 163, 6. Hydrope 98, 5. Jecoris Inflammatione 133, 29. Ileo 132, 24. Lethargo 101, 30. 102, 41. Phrenitide 98, 1. 99, 4. Pleuritide 116, 22. Tetano 109, 14. Tonſillarum Ulceribus 113, 25.

Καθετήριον, Inſtrumentum ad mittendum ſanguinem e Naribus 145, 3.

Catheteris uſus, in Urinæ ſuppreſſione ex Veſicæ Calculo 138, 26. periculoſus in Veſicæ Reſolutione 106, 38.

Cava Vena, *v.* Vena Cava.

Cauſi Signa 22, 18. Syncopes initium eſt Cauſus 22, 12. 126, 11. Cauſi Species eſt, Venæ Cavæ & Aortæ Inflammatio 29, 1. & ita hæc ab Antiquis dicta eſt 135, 6. Cauſo in omni Aqua Frigida tuto bibitur 29, 17.

Cauterium, *v.* Uſtio.

Κίδμαλα in Vena Cava 28, 21.

Celtæ, Aretæi tempore, *Galli* dicti 167, 33.

Cephalæa 36, 28. ejus Species & Signa 37, 1. Curatio 143, 20.

Cephalæa Vertiginem, ſive, Scotoma Morbum, producit 37, 28.

Cephalalgia 36, 28. *v.* Capitis dolor.

Cervicis ictus, Convulſionis cauſa 4, 32.

Charonæi Specus homines unico Spiritus hauſtu occidunt 7, 10.

Chenalopex 168, 1.

Chironomia 145, 3. 148, 40. 151, 42. 165, 13.

Chiragra, quid ſit 85, 7.

Χολάδες vocantur Inteſtina ſuperiora uſque ad Cæcum 78, 11.

INDEX.

Choleræ Signa 23, 25. Curatio 130, 4.
Chorda, nomen Inteſtinorum 25, 4.
Chordapſus, quid ſit 25, 2.
Cibus nimius, cauſa Anginæ 8, 14. Apoplexiæ frequentiſſime 105, 1. Inſaniæ 42, 24.
Cibus inflans, Hydropis cauſa 66, 8.
Ciborum corruptio, cauſa Epilepſiæ in Pueris 107, 18.
Ciborum acrium eſus, cauſa Dyſenteriæ 78, 27.
Ciborum variorum & inuſitatorum corruptio, cauſa Ilei 25, 7. Jecoris Inflammationis 26, 28.
Cibus magna eſt medela 115, 14.
Cibus humidus, febrientibus aptiſſimus 96, 1.
Cibus in Criſibus, & paulo ante has, ſubtrahendus 96, 13.
Cicadæ comeſtæ, utiles Veſicæ 138, 22.
Κίων, morbus Columellæ. Ejus Signa 8, 25. 9, 13. Curatio 112, 10.
Clyſteris uſus in Angina 110, 22. Apoplexiâ 104, 31. Cephalæa 144, 21. 144, 43. Columellæ Morbis 112, 25. Epilepticorum Paroxyſmo 107, 14. Hyſterica Suffocatione 139, 37. Ileo 132, 15. Lethargo 100, 20. Peripneumonia 120, 15. Phrenitide 98, 15. Pleuritide 117, 27. Renum Acutis Affectibus 137, 5. Satyriaſi 141, 12. Syncope 127, 8. Tonſillarum Ulceribus 113, 25. Venæ Cavæ Inflammatione 135, 23. Veſicæ Reſolutione 106, 41.
Cœliaci Morbi Signa 76, 20. Cauſæ 77, 5. Curatio 164, 10.
Cœloſyria Tonſillarum Ulceribus obnoxia 10, 27.
Coitus, obeſt in Gonorrhœa 163, 18. Capiti, & Nervis, in Cephalæa, & Convulſionem minatur 146, 35. Epilepticis adoleſcentibus nocet 152, 19. ſimilia Epilepſiæ Symptomata inducit 152, 18. nimius ejus uſus cauſa Paralyſis 46, 22. ejus efrænate appetentes Maniaci 43, 38. & Elephantiaci 91, 16. & Satyriaſi affecti 34, 6. ejus nimia libido cauſa Inſaniæ 42, 25. ejus libido a Vini potu exſuſcitatur 141, 28.
Colon, Inteſtinum craſſum & carnoſum 25, 36. grande, & per totum Ventrem ſeſe convolvens 26, 1. Concoctioni inſervit 59, 15.
Coli Abſceſſus 25, 35. 80, 7. ſectus & ad ſanitatem perductus 49, 31. oritur ex dolore Colico 78, 1.
Coli Ulcera ex dolore Colico oriuntur 78, 1.
Colici Morbi Signa 77, 16.
Coli Affectus quomodo a Tenuium Inteſtinorum Morbis diſcernantur 25, 36.
Coli vitio fit Icterus 58, 28. quomodo 59, 14.
Columellæ Affectuum Signa 9, 9. Cauſæ 9, 2. Curatio 112, 10.
Columellæ Affectus, dictus Ιμάντιον 8, 24. Κίων 8, 29. Κρέατιον 9, 3. Σταφυλὴ 8, 27.
Columella bifida facta 9, 5.
Columella tuto in his Affectibus abſcinditur 9, 18.
Columella uſque ad palatum quandoque exeſa eſt 114, 13.
Coma in Pleuritide 12, 5.
Concoctio bona quomodo comparanda 163, 25. ejus commoda 74, 4. eam juvantia Medicamenta 150, 41. Epithemata 164, 26.
Convulſionis, Species tres 4, 18. Signa 5, 12. Cauſæ 4, 28. Curatio 108, 11.
Convulſio, ex Abortu mortifera eſt 4, 31. & ex Vulnere 4, 30. ex Melancholia inſanabilis 154, 10. in Tonſillarum Ulceribus quando timenda 114, 9. metuenda ex Coitu in Cephalæa 146, 35. excitatur ex nimis arcta Cucurbitulæ adhæſione 109, 18.
Convulſio Linguæ 47, 8.
Convulſio Canina 45, 5. ejus Signa 46, 43.
Cor, reſpirationis vitæque principium 15, 11. attrahit aërem per Pulmones 15, 14. affectum, mortem ſtatim infert 15, 14.
Cordi Morbus Syncope proprius 21, 17.
Cor qui affectum habent, ſenſu acutiori præditi 21, 36. futura vaticinantur 22, 1. 23, 8.
Coronali in Suturâ, Oſſis inciſio uſque ad Diploën, Cephalææ remedium 145, 27.
Κορυκοβολίαι, Exercitatio Elephantiacis utilis 168, 12.
Cranii Terebratio in Epilepſiâ 150, 19.
Κρέατιον, morbus Columellæ 9, 3.
Cremaſteres Muſculi, in Affectibus Coli, dolent 26, 3. ideoque ab ignaris Medicis ſine fructu ſæpe exſecti 77, 28.
Κρίθιον potus *Ægyptiis* uſitatus, & cauſa Tonſillarum Ulcerum 10, 26.
Criſes ante multo, in Acutis Morbis, Evacuantibus uti oportet 95, 21. in his, & paulo ante has, cibus ſubtrahendus 96, 13.
Criticorum dierum uſque ad primum circuitum ſanguis mitti poteſt in Phrenitide 95, 18. Criticis diebus Syncope incidere ſolet 26, 35.
Cruditas, cauſa Abſceſſuum 50, 1. Dyſenteriæ 78, 26. Hydropis 66, 8. Ilei 25, 8.
Cruſta, Ulceris genus in Tonſillis 9, 32.
Cucurbitulæ uſus, cum Scarificatione, in Angina 8, 7. Apoplexia 106, 9. Cephalæa 144, 8. Cœliaco morbo 164, 22. Columellæ Morbis 113, 14. Epileptico Paroxyſmo 107, 14. Hyſterica Suffocatione 140, 9. Jecoris Inflammatione 134, 1. Lethargo 101, 32. Melancholia 153, 21. 154, 5. Peripneumonia 120, 22. Phrenitide 98, 15. Pleuritide 117, 3. Renum Calculo Urinam ſupprimente, cum Inflammatione 136, 31. Satyriaſi 141, 13. Scotomate 147, 14; 20. Syncope 126, 33. Tetano 109, 16. Tonſillarum Ulceribus 113, 26. Venæ Cavæ Inflammatione 135, 19.
Cucurbitulæ, ſine ferro, uſus in Apoplexia 106, 12. Cholera 131, 5. Ileo 132, 26. Phrenitide 98, 33. Renum Calculi inhæſione 162, 9.
Cucurbitulæ nimis arcta adhæſio in Tetano dolores convulſioneſque excitat 109, 18.
Cucurbitula incluſus calor, Pleuriticis Fomentum optimum, & optime ſudores elicit 117, 25.

Curſus,

INDEX.

Curſus, uſurpandi pro Exercitatione 145, 36.
Curſus certamine, Podagricus quidam, in Olympicis Ludis, Victor 87, 15.
Κυκεῶνες potus, Dyſenteriæ cauſa 78, 30.
Cynanche, quid ſit 6, 30. cur ita dicta 6, 34. ejus Signa 7, 23. Cauſæ 8, 12. Curatio 110, 22.
Κυνικὸς Σπασμὸς, quid ſit 45, 5. ejus Signa 46, 43.
Cyrenaicum Laſerpitium Nervis Medicamentum optimum 109, 40.

D.

Δαίμων (Deus) aliquis in homines Epilepſia laborantes ingreſſus eſſe putatur, unde Ἱερὰ νόσος fortaſſe dicta eſt 39, 8.
Delirium Senile, quomodo ab Inſania differat 42, 4.
Dentes in Arthritide afficiuntur 86, 31.
Diabeſaſa, & cætera Medicamenta compoſita, a præpoſitione διὰ incipientia, *v.* in Lexico, quo in loco indicatur ubi eorum Compoſitiones inveniri poſſunt.
Diabetes, unde ſic dictus 68, 9. Hydropis Species eſt 160, 4. ejus Signa 67, 29. Cauſæ 68, 16. Curatio 160, 4.
Diaphragma, tarde ſuppurat 51, 23. in Aſthmate laborat 53, 4.
Diarrhœa, in Phthiſi mortifera 49, 6. biliosâ, ſolvit Jecoris Inflammationem 27, 18. Peripneumoniam 16, 13. Pleuritidem 12, 24. Satyriaſim 34, 20.
Diploë, Capitis 145, 29. 150, 20. Uteri 84, 21.
Dipſas, Serpens, morſu Symptomata Diabetis ſignis ſimilia inducit 68, 20.
Diſcorum jactus 148, 40.
Dyſenteria, cauſa Jecoris Affectuum 56, 31. Lienteriæ 81, 28. Atræ Bili per ſedes in Longis Morbis exeunti ſuccedit 39, 31.
Dyſenteriæ Signa 80, 15. Cauſæ 78, 26.

E.

Elephantis, Beſtiæ, deſcriptio & Natura 87, 35.
Elephantiaſis, Morbus ita dictus ab ejus ſimilitudine cum Elephante 87, 32. cur Satyriaſis etiam dicatur 89, 24. cur Leo etiam vocetur 89, 23. 90, 33. cur etiam Morbus Herculeus appelletur 89, 26.
Elephantiaſis Signa 89, 28. Curatio 166, 24.
Elephantiaci, Veneris effrænate appetentes 91, 16.
Elephantiacorum Hiſtoriæ 91, 25.
Emproſthotonus, quid ſit 4, 25. ejus Signa 5, 37. Curatio *v.* Curationem Tetani.
Emptyſis, quid ſit 17, 1.
Empye, quid ſit 47, 28.
Empyemata, *v.* Abſceſſus.
Empyi } quinam ſint 49, 24.
Empyici }
Epilepſia, Morbus Capiti proprius 21, 17. primis ætatibus maxime familiaris 38, 23. accedente adoleſcentia quandoque tollitur 38, 25. inveterata, uſque ad mortem continuat 38, 29. ubi finitur, ſæpe partem aliquam corporis vitiatam relinquit 38, 26. aliquando Furorem procreat 39, 1. ſuccedit pituitæ per Vomitum a Scotomaticis ejici ſuetæ 48, 12. fit ex Renum Hæmorrhagiæ ſuppreſſione 70, 34. cur Ἱερὰ νόσος dicatur 39, 3.
Epilepſiæ Signa 38, 19. Curatio 149, 33.
Epileptici Paroxyſmi Signa 2, 1. Cauſæ 107, 18. Curatio 107, 5.
Epileptici dolorum in Curatione tolerantes 150, 17.
Epilepticorum more, Aſthmatici pereunt 53, 31. mulieres etiam in Hyſterica Suffocatione, ſed abſque Convulſione 32, 14.
Epithemata, in Cholera 131, 12. Cœliaco Morbo 164, 26. Diabete 160, 21. Melancholia 155, 18. Phrenitide 99, 4. Sanguinis Rejectione 123, 4. Stomachico Morbo 164, 1. Syncope 128, 21. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 11. Veſicæ Hæmorrhagia 138, 13.
Ἐπιχορδίδες, Veteres Meſenterium vocarunt 25, 4.
Equinum Lac, in Renum Acutis Affectibus utile 137, 10.
Eretria Terræ uſus 124, 15.
Eryſipelas Pectoris, in Angina ſignum ſalutare 8, 7.
Ἕλκος, Ulceris genus in Tonſillis 9, 32.
Eunuchi, qualis Naturæ, & cur ejuſmodi ſint 73, 24.
Exercitationes, in Cephalæa 145, 34. 146, 31. Cœliaco Morbo 165, 13. Epilepſia 151, 26; 37. Elephantiaſi 158, 11. Gonorrhœa 163, 16. Melancholia 155, 21. Scotomate 148, 24.
Exercitatio Manuum 148, 34. 145, 34. 165, 13. *v.* Chironomia.
Exercitatio Vocis 148, 26. 165, 10. 168; 11.
Experientia, optima Magiſtra 103, 14.

F.

Fabarum eſus Ulcera Pulmonis purgat 156, 21.
Febris Ardens, *v.* Cauſus.
Felium comeſtio a quibuſdam Epilepſiæ remedium putata 151, 9.
Flatus Peripneumonicis officiunt 121. 11.
Flatulenti (φυσώδεις) iidem ac Melancholici 40, 4.
Flatulentus Cibus, Hydropis cauſa 66, 8.
Fluor Uteri Albus 82, 30. Ruber 82, 27. eorum Species 83, 1.
Fluxio diuturna, cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2. Columellæ affectuum 9, 3.
Fomenta, in Angina 111, 18. Jecoris Inflammatione 133, 32. Ileo 132, 23. Lethargo 101, 44. Pleuritide 116, 31. Renum Inflammatione 137, 1. Renum Calculo 137, 1. 162, 8. Tetano 108, 36.
Frictionis uſus, in Cephalæa 145, 37. Cœliaco Morbo 165, 13. Epilepſia 151, 39. Lethargo 103, 25. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 33. Sanguinis Rejectione 125, 33. Scotomate 148, 7.

INDEX

Fricatio cum linteis aſperis 148, 23.
Frigida Aqua, *v.* Aqua Frigida, & Balneum frigidum.
Frigus, cauſa Abſceſſuum 50, 1. Anginæ 8, 12. Convulſionis 4, 33. Dyſenteriæ 78, 26. Epilepſiæ in Pueris 107, 18. Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17. Jecoris Inflammationis 26, 29. Ilei 25, 10. Paralyſis 46, 22.
Fructuum horariorum eſus, cauſa Jecoris Inflammationis 27, 24.
Fulicæ Cor, a quibuſdam Epilepſiæ remedium putatum 151, 8.
Furor, ab eſu Mandragoræ & Hyoſcyami ortus 42, 1.
Furoris Signa, & Curatio *v.* Mania.

G.

GAgatis odor, Epileptici Paroxyſmi cauſa 2, 14.
Galactophagi 156, 11.
Galli dicti, *Aretæi* tempore, qui antea *Celtæ* vocabantur 167, 33. ex nitro factis globis, quos Saponem vocabant, ad lintea detergenda, utebantur etiam in Balneo 167, 33.
Gangræna Veſicæ 31, 34.
Gargariſmata in Angina 111, 21.
Gaudium inopinatum atque ingens, Paralyſis cauſa 46, 25.
Geſtatio, in Cephalæa 146, 33. Cholera 131, 8. Epilepſia 151, 30. Gonorrhœa 163, 17. Lethargo 103, 25. Melancholia 155, 21. Maraſmi periculo ex Syncope 129, 33. Renum Calculo 137, 22. Sanguinis Rejectione 125, 33. Scotomate 148, 29. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 13.
Gonorrhœa, fit ex Satyriaſi 73, 34. cauſa Paralyſis 73, 19. ejus Signa 73, 6. Curatio 162, 24.
Gonorrhœa Muliebris 73, 11. 83, 22.
Grumi Sanguinis Urinam ſupprimunt, in Renibus 29, 34. in Veſica 31, 5. quomodo diſſolvi debent 138, 6.

H.

HAbitus Corporis univerſus Icterum gignit 59, 29.
Hæmorrhagiæ modi, ſpecies, & Signa, ex qua parte, aut Viſcere feratur ſanguis 16, 30. Cauſæ 18, 20. 20, 18. Curatio 122, 1.
Hæmorrhagia, Inteſtinorum 81, 3. in Vena Cava 28, 22. maxima eſt in Jecore 26, 19. & ſupprimi nequit 55, 30. Renum 70, 30. Veſicæ 72, 14. Uteri cito occidit 33, 27.
Hæmorrhagia, e Naribus, Peripneumoniam ſolvit 16, 11. & Pleuritidem 12, 17. quæ per febres fit ex nare Jecori aut Lieni oppoſita 18, 15. e naribus fieri ſolitæ ſuppreſſio per palatum erumpit 17, 20. Scotoma facit 147, 5.
Hæmorrhagia, loco Menſtruorum fit 18, 34. ſolvit Jecoris Inflammationem 27, 18.
Hæmorrhagiæ ſolitæ ſuppreſſio Inſaniam facit 42, 28.
Hæmorrhoidum profluvii ſuppreſſio, cauſa Cachexiæ 62, 1. Melancholiæ 153, 42. Scotomatis 147, 5.
Halterum jactus 145, 35. 165, 13.
Helleborus *albus*, Evacuantium omnium optimum ac valentiſſimum 146, 42. Purgantium & Vomitoriorum medicamentorum valentiſſimum 168, 25. ejus facultates 168, 26. ejus exhibendi modi 147, 32. ante ejus uſum aſſuefaciendus Vomitioni Stomachus, & quomodo 154, 12. ejus uſus, in Arthritide 165, 22. Elephantiaſi 167, 17. Melancholia 154, 12. Podagræ primis acceſſionibus, mirificus 165, 25. Scotomate 147, 31.
Helleborus *niger* atram bilem ſubducit 153, 15, ejus uſus in Elephantiaſi 168, 25. Melancholia 153, 12.
Herculeus Morbus idem ac Elephantiaſis 89, 26.
Heterocrania 37, 13. ejus Curatio 146, 40.
Ἱερὴ νόσος, cur ita dicta 39, 3.
ἱερὸν, idem quod μέγα 39, 6.
Hiera purgans, univerſum corpus perpurgat, & lene Medicamentum eſt 140, 35. Stomacho & Jecori ſubvenit, & bilem expurgat 154, 29. varium & calidum Medicamentum eſt 110, 10. Senſus, & Caput, & Nervos purgat 105, 21.
Hieræ uſus, in Apoplexia 105, 12. Cephalæa 144, 1. Diabete 160, 21. Elephantiaſi 167, 10. Epilepſia 150, 14; 35. Hyſterica Suffocatione 140, 17. Ileo 132, 33. Lethargo 100, 29. Melancholia 154, 4; 29. Satyriaſi 140, 35.
Ἱμάσιον, Columellæ morbus 8, 31.
Hippocrates, quid per σιάλου Ἀπόπλυσιν ſignificet 44, 30.
Hirudinum uſus, in Cœliaco Morbo 164, 24. Jecoris Inflammatione 134, 3. Satyriaſi 141, 14.
Homerus, teſtimonio eſt, bilem idem ac iram ſignificare, nigrum vero idem ac multum ac efferum 40, 7. Veſicæ vulnus valde dolorificum eſſe inquit 138, 3.
Horarii fructus Jecoris Inflammationem faciunt 27, 24.
Hydrocephalus 66, 24.
Hydropici parum ſudant 56, 27. 65, 35. iis utile Cataplaſma 98, 5. iis multæ prodeſt Urinæ effuſio 160, 10.
Hydropis Species & Signa 64, 16.
Hydrops fit in parte Corporis, ut Capite, Pulmone, Jecore, Liene, Utero 66, 24.
Hydropis ſingularis quædam Species 66, 31.
Hydropis Species quædam eſt, Diabetes 160, 4.
Hydrops præcipue oritur ex Cachexia 64, 20. & ex ea inſanabilis 61, 29. fit ex dolore Colico 78, 1. ex Ictero 60, 44. Jecoris Scirrho, & Ulcere 56, 5; 10. e Lienis Tumore 58, 5. e Lienis Scirrho vix ſanabilis 158, 15. ut etiam ex Podagra 87, 28. item ex Jecoris Inflammatione 27, 1. ſuccedit morbo qui Πνευμόδης (Aſthmatis Species) dicitur 54, 23. liberatur aquæ copioſa fluxione e Colo 80, 11. in Liente-

INDEX.

Lienteriam aliquando feliciter tranſit 82, 12. Sudoribus tutiſſime ſolvitur 56, 26.
Hyems, *v.* Anni Tempeſtates.
Hyoſcyami eſus, Furoris cauſa 42, 1.
Hyſtericæ Suffocationis, Signa 32, 31. Curatio 139, 4. ei Morbus alius ſimilis, qui non ab Utero eſt 32, 21.

I.

Icterus, in Acutis Morbis periculoſus 58, 22. fit ex Inflammatione Jecoris 27, 15.
Icterus fit, non modo ex Jecore, ſed ex aliis etiam Viſceribus 58, 27. nomen ἀπὸ τῶν Ἰκτίδων, quorum oculi aureo colore ſunt, obtinuit 59, 41.
Icteri Signa 58, 20.
Icterus *albus* 60, 23. *niger* 60, 16.
Ictus, cauſa Abſceſſuum 50, 1. Anginæ 8, 13. Apoplexiæ 104, 28. Dyſenteriæ 78, 32. Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17. Jecoris Inflammationis 26, 27. Ilei 25, 10. Paralyſis 46, 22. Vaſorum ruptionis 18, 20.
Jecoris Officium & Natura 26, 13. 54, 29. 133, 14. 153, 1. Jecoris Portæ, ſedes Animæ apud Philoſophos quoſdam 26, 18.
Jecoris maximæ ſunt Hæmorrhagiæ 26, 19. quæ ſupprimi nequeunt 55, 30. per Os eductæ minime frequenter 18, 11. in Febribus fiunt ex Nare ei oppoſita 18, 15.
Jecoris Uſtio in ejus Abſceſſu 55, 31.
Jecoris Inflammati, Signa 26, 26. Cauſæ 27, 24. Curatio 133, 23.
Jecoris Abſceſſus, Signa 55, 8. 27, 20. Curatio 157, 4.
Jecur tarde ſuppurat 51, 23.
Jecoris Hydrops 27, 21. 56, 18. 66, 26. Scirrhus 56, 10. Ulcus ſine Suppuratione 55, 41.
Jecoris Dolor Atræ Bili per ſedes in longis Morbis exeunti ſuccedit 39, 31.
Jecori proprii ſunt Bubones Peſtilentes 21, 15.
Jecori prodeſt Hiera purgans ex Aloë 154, 30.
Jecur Hominis, quidam Epilepſiæ remedium eſſe ſcripſit 151, 15.
Jejuni Inteſtini ex Ulceribus dejectiones quales 79, 4.
Ileus, unde ſic dictus 24, 28.
Ilei, Signa 25, 22. Cauſæ 25, 7. 132, 12. Curatio 131, 33.
Impetigo occupat digitos in Elephantiaſi 90, 28. & mentum circulo complectitur 90, 30.
Inflammatio, *v.* partem, cujus quæritur Inflammatio.
Inflammationes vere oriuntur, ſed æſtate maximæ 20, 21.
Inſania, *v.* Mania.
Inteſtina, χορδὴ dicta 25, 4. eorum lapſus in Scrotum cauſa Ilei 25, 11.
Inteſtinorum Abſceſſus 25, 21. Hæmorrhagia 81, 2. Ulcera 78, 14.
Inteſtina *Tenuia* cum afficiantur, quomodo a Coli Affectu dignoſcatur 25, 36.
Inteſtini Tunicæ per ſedem excreta 79, 37.
Ira Epilepticis nocet 152, 18. cauſa ruptionis Vaſorum, & Hæmorrhagiæ 18, 22.
Iſchias, quid ſit 85, 7. ejus Signa 86, 6. Curatio 165, 22.
Juvenes, *v.* Ætas Juvenilis.

L.

Lactis virtutes 103, 32. 156, 3. 157, 26. in alendo virtus 136, 1.
Lac, Veſicam a Cantharidibus tuetur 150, 29. pus per Inteſtina optime educit in Abſceſſu Jecoris 158, 5. Capitis dolorem facit 146, 19.
Lactis uſus, in Elephantiaſi 167, 13. Maraſmo 103, 31. qui fit ex Syncope 129, 34. Phthiſi 156, 3. Renum Acutis Affectibus 137, 9. Venæ Cavæ Inflammatione 136, 1.
Lac Pulmonum Ulceribus Medicamentum optimum 156, 8.
Lacte ſolo Homines, *Galactophagi* dicti, veſcebantur 156, 11.
Lac Aſininum, *&c. v.* Animal, cujus quæritur Lac.
Lanæ combuſtæ odor utilis Hyſtericis 136, 28.
Lapſus cauſa Apoplexiæ 104, 28.
Laryngotomiæ in Angina pericula 111, 40.
Laſerpitium *Cyrenaicum* Nervis Medicamentorum optimum 109, 40.
Lateris Hæmorrhagia 20, 15.
Lateris Inflammatio, *v.* Pleuritis.
Lateris Ulcus 16, 20.
Lavatio, *v.* Balneum.
Λειχῆνες, *v.* Impetigo.
Lemnia Terræ Sigillatæ uſus 124, 16.
Λέοντα, aliqui Elephantiaſim appellarunt 89, 23. & Λεόντιον 90, 35. cur 90, 34.
Lethargicorum Curatio 100, 18.
Lencophlegmatias, quid ſit 64, 25. ejus Signa 65, 20.
Lien, viſcus rarum, & ſenſus expers 57, 22. naturæ diſſolubilis 57, 34. ejus officium 59, 9. ſæpe Scirrhum patitur, at raro ſuppurat 57, 5. tardeque, ſed periculoſe 51, 23. ejus partes integræ in ejus Abſceſſu aliquando prodeunt 57, 34. per Os ſanguinem raro effundit 18, 11. in Febribus ex Nare ei oppoſita ſanguis aliquando prorumpit 18, 15.
Lienis Abſceſſus, Signa 57, 14. Curatio 158, 14.
Lienis Hydrops 66, 26.
Lienis Inflammati Curatio 158, 14.
Lienis Scirrhi, Signa 57, 6. Curatio 158, 14.
Lienis Tumor 58, 3.
Lienis vitio fit Icterus 58, 27. hujus Icteri Signa 59, 7.
Lienis Morbi, in locis Paluſtribus frequentes 58, 13. eorum Cauſæ 58, 10.
Lieni utilis, Perfuſio 97, 36.
Lienteria quid ſit 81, 29. 82, 1. fit ex Dyſenteria 81, 28. Hydropem aliquando feliciter ſolvit 82, 12. levis, Vomitione a Cibo tollitur: gravis non item 82, 7. ejus Signa 81, 28. Cauſæ 82, 11.
Linguæ Convulſio 47, 8.

INDEX.

Lipothymia, quid ſit 45, 8.
Lucernæ extinctæ odor Hyſtericis utilis 139, 28.
Lunam qui offenderint, Epilepſia corripi putantur 39, 3.

M.

MAlvæ ſeminis decoctum Melancholicis utile 154, 31.
Mandragoræ eſus, Furoris cauſa 42, 1.
Mania, fit ex Melancholia 40, 25. quæ inſanabilis eſt 154, 11. fit ex Epilepſia 39, 1. ſuccedit flavæ bili per Vomitum a Scotomaticis ejici ſuetæ 38, 11. quid ſit 41, 34. ejus Species 28, 30.
Maniæ Signa 43, 21. Cauſæ 42, 23.
Maniæ ſingularis (Entheæ) Species 44, 8.
Mania laborantes, Veneris effrenate appetentes 43, 38.
Mania affecti Hiſtoria 43, 1.
Maraſmi ex Lethargo Curatio 103, 30. ex Syncope 129, 29.
Marina Aqua, inter navigandum, ſiccitatem Pulmonum Ulceribus communicat 155, 29.
Melancholia, quid ſit 40, 15. fit ex ſuppreſſione Menſtruæ Purgationis 153, 42. & ex ſuppreſſione Renum Hæmorrhagiæ 70, 34. ex Hæmorrhoidum profluvii ſuppreſſione 153, 42. ex Morbo Stomachico 74, 34. ſuccedit atræ bili per Vomitum a Scotomaticis ejici ſuetæ 38, 12.
Melancholiæ Signa 40, 40. Cauſæ 40, 32. 42, 23. Curatio 152, 33.
Melancholicis, aridæ denſæque carnes ſunt 154, 44.
Melancholici, dicti etiam Φυσάδεις ab Antiquis 40, 4. cujus naturæ ſint 41, 2.
Menſtruorum ſuppreſſio Hæmorrhagiam facit 18, 34. & Melancholiam 153, 42. eorum vicem gerit Atra Bilis per ſedes prodiens 39, 33.
Menſtrua ſollicitanda, in Hyſterica Suffocatione 140, 18. Melancholia 153, 42.
Meſenterium, Επιχορδίδα Veteres appellarunt 25, 4.
Mithridatis Antidotum 155, 17. 161, 2. concoctionem juvat, & urinam movet 151, 2.
Mulieres, frigidæ temperiei ſunt 34, 33. humidiores & frigidiores quam Viri 5, 4. Arthritide, Viris rarius, ſed dolentius, tentantur 87, 18. Aſthmate, Viris frequentius, laborant 53, 8. & Morbo Cœliaco 77, 5. & Convulſionibus, ſed minus periculoſe 5, 3. Viris gravius furunt 40, 33. 40, 2. in Hyſterica Suffocatione (cui Juniores tantum obnoxiæ ſunt 33, 19.) Epilepticorum more, ſed abſque Convulſionibus, moriuntur 32, 14. alium Morbum Hyſterico ſimilem patiuntur, qui ab Utero tamen non provenit 32, 21. Satyriaſi tentari nequeunt 34, 28. humidiores uſque ad Morbum aliquando laſcivæ 34, 30. cum iis Coitus in Cephalæa Capiti nerviſque officit, & Convulſionis periculum intentat 146, 35.
Mulieris Lac prodeſt in Maraſmi periculo ex Syncope 129, 34. & Venæ Cavæ Inflammatione 136, 4.
Mulieris ſuffocatio Hyſterica 32, 4. ejus in Affectu iſto Curatio 139, 4.
Mulierum Morbi ex Utero 82, 19.
Muliebris Gonorrhœa 73, 11. 83, 22.
Mulſi virtutes 98, 12.
Μυδρίασις Oculi 46, 17.
Μυκήρων *Aretai* (Malagma) Concoctionem juvat 164, 29.
Μυτίλοις eſus Dyſenteriam creat 78, 27.

N.

NAres in Arthritide afficiuntur 86, 31. ex iis miſſio ſanguinis 145, 1.
Natatio in mari Cephalæa affectis prodeſt 146, 39.
Navigatio, utilis in Cephalæa 146, 37. Elephantiaſi 168, 24. Phthiſi 155, 27. Renum Affectibus diuturnis 162, 20.
Nervos ſomnus multus refrigerat, reſolvit, & ſtupefacit 34, 22. iis remolliendis medicamentorum optimum *Cyrenaicum* Laſerpitium 110, 2. eorum Morbis medetur Caſtoreum 102, 23. iis durum cubile officit 94, 27. eos purgat Hiera 105, 21. calefacit Vinum 141, 27. iis in Tetano prodeſt Fomentatio 109, 4.
Nervorum diſtentio, poſt Vulnus, mortifera 109, 24. item ex Melancholia 154, 10. ea excitatur ex Muſculorum in Capite Uſtione 145, 20.
Nervis proprius morbus eſt, Tetanus 21, 16.
Nervis, in Cephalæa, obeſt Coitus 146, 35.
Nervorum omnium affectus eſt Arthritis 85, 10.
Nervi in Gonorrhœa debilitantur 73, 21. in Epilepticis dolent 3, 38.
Nervorum in pudendis Inflammatio Satyriaſim facit 140, 23.
Nervis ineſt præcipua Melancholiæ cauſa 153, 26.
Nervi, quomodo in Paralyſi afficiantur 45, 30. in Phreniticis laborant & ſæpe contrahuntur 94, 28.
Nervi ſciſſio, cui Paralyſis ſuccedit, mortifera eſt 46, 29.
Nigrum, apud *Homerum*, idem quod multum atque efferum ſignificat 40, 8.
Nili aquæ potus Morborum cauſa apud *Ægyptios* 10, 25.

O.

OCuli Μυδρίασις, Παλλυκοεία 46, 17. Φθίσις 46, 18. ejus Papillæ Paraplegia 46, 15.
Oedema magnum in Pectore, ſignum in Angina ſalutare 8, 6.
Oleo inſeſſio ad movendos Renum Calculos 162, 11.
Olympicis in Iudis, Podagricus quidam, Curſus certamine, victor 87, 15.
Opiſthotonus quid ſit 4, 23. ejus Signa 5, 30. Curatio *v.* Curationem Tetani.

INDEX.

Oryzæ facultates 115, 31.
Ὀρθόπνοια, idem ac Aſthma 52, 28. unde ſic dicta 52, 31.
Ovillum Lac, utile in Renum Acutis Affectibus 137, 10.

P.

PAluſtria loca Morbis Lienis obnoxia 58, 13.
Palmulæ, bellariorum ſolæ, Capitis dolorem non movent 146, 27.
Paralyſis, quid ſit 44, 27. fit ex Hæmorrhagiæ Renum ſuppreſſione 70, 34. & ex Gonorrhœa 73, 19. ex Melancholia inſanabilis 154, 11. item ex Vulnere, aut Nervi ſciſſione, mortifera 46, 29.
Paralyſis Modi 45, 10. Cauſæ 46, 22. Signa 46, 35.
Paralyſis Gulæ, in Apoplexia 106, 14.
Paralyſis Recti Inteſtini 106, 34.
Paralyſis Veſicæ 106, 34.
Paraplegia, quid ſit 44, 26. ejus Species 46, 11.
Paraplegia in Oculi Pupilla 46, 15.
Pareſis, Veſicæ proprius affectus 45, 3.
Pareſis Cauſæ 46, 22.
Partus violentus, cauſa Prolapſus Uteri 84, 10. & Membranarum Uteri divulſionis 84, 24.
Pectus, tarde ſuppurat 51, 18. in Aſthmate afficitur 53, 4.
Pectoris Abſceſſuum Cauſæ 50, 2. qui, per Pulmonem & os, pus effundunt 49, 27.
Pectoris Hæmorrhagiæ Signa 20, 9.
Pectoris Membranæ cum inflammantur in Peripneumonia, dolor percipitur, qui alias abeſt 15, 27.
Perfuſio, utilis in Angina 111, 9. Apoplexia 105, 23. Arthritide 166, 1. Cholera 130, 8. Gonorrhœa 163, 1. Jecoris Inflammatione 133, 27. Lethargo 101, 16. Phrenitide 97, 27. 99, 3. Renum Calculo 162, 4. Sanguinis Rejectione 122, 30. Scotomate 148, 5. Syncope 127, 11. Tonſillarum Ulceribus 113, 25.
Peregrinatio, utilis in Cephalæa 146, 36. Epilepſia 151, 31.
Peripneumonia, Pulmonis Inflammatio eſt 15, 20. cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2. ſuperveniens Pleuritidi, mortifera 114, 29. ſolvitur Hæmorrhagia 16, 11. & Diarrhœa bilioſa 16, 3. & Urinæ effuſione 16, 15. ab ea ſervantur, quibus in Angina Tumor magnus extra ſurgit 111, 38.
Peripneumoniæ, Signa 15, 18. Curatio 120, 4.
Peritonæi Tumor falſo ſuſpectus 55, 18.
Peſte in *Athenienſi*, cur *Peloponneſii* venena in puteos conjeciſſe cenſerentur 7, 18.
Peſtilentes Bubones, Jecori proprii 21, 15.
Peſtilentes Morbi magnam cum Venenis affinitatem habent 7, 21.
Phagedæna Uteri 83, 35.
Philonis Antidotum 163, 13.
Phlebotomia, uſurpanda ex Vena Cubiti, eaque vel media (ut 95, 17. & 152, 35.) vel cava (ut plerumque) quæ vocatur etiam illa quæ in cavo Cubiti eſt 104, 13. in Angina 110, 26. Apoplexia 104, 13. Cephalæa 143, 25. Columellæ Affectibus 112, 23. Epilepſia 150, 11; 34. Epilepticorum Paroxyſmo 107, 14. Hæmorrhagia 122, 8. Hyſterica Suffocatione, cum Inflammatione Uteri 139, 24. Jecoris Inflammatione 133, 23. Ileo cum Inflammatione 132, 2. Lethargo 100, 25. Melancholia 152, 36. 154, 3. Pleuritide 114, 24. Renum Calculo Urinam ſupprimente, & eorum Inflammatione 136, 31. Satyriaſi 140, 30. Syncope 126, 26. Tetano 108, 20. Tonſillarum Ulceribus 113, 25. Veſicæ Acutis Affectibus 138, 5.
—— ex Vena Cubiti utriuſque, in Elephantiaſi 167, 3. Jecoris Inflammatione 133, 23. Peripneumonia 120, 6. Venæ Cavæ Inflammatione 135, 17.
—— ex Vena Frontis, in Cephalæa 144, 4. & Epilepſia 150, 11.
—— ex Vena Frontis Recta, & Venis quæ prope Oculorum Angulos jacent, in Scotomate 147, 19.
—— ex Venis Linguæ, in Angina 111, 6.
—— ex Venis Naſi interioribus, in Hæmorrhagia Capitis 17, 37. & Cephalæa 145, 1.
—— ex Vena Pubis, in Hyſterica Suffocatione 140, 12.
—— ex Vena in Talo, in Hyſterica Suffocatione 139, 23; 24. Renum Calculo 161, 24. & Satyriaſi 140, 30.
—— ex Vena utriuſque Tali, in Elephantiaſi 167, 3. & Melancholia 154, 2.
—— ex Arteriis, *v.* Arteriotomia.
—— Quantitas miſſi Sanguinis in Phlebotomia 144, 5. 145, 12.
—— Sanguinis nimia detractio Syncopen in Phrenitide accerſit 98, 24.
—— ante Animæ defectionem, in Venæ Sectione, Sanguis ſupprimendus, in Peripneumonia 120, 8. & etiam Angina 110, 30.
—— Magnæ inciſionis uſus in Phlebotomia 110, 27.
Phlegmatias, idem quod Leucophlegmatias 64, 25.
Phœnigmi, adhibendi in Cephalæa 145, 38. & Cœliaco Morbo 165, 15. & Scotomate 147, 21. valde proficui in Epilepſia, præcipue qui ex Cantharidibus conſtant 150, 26.
Φωνασκία, *v.* Vocis Exercitatio.
Phrenitici, acute audiunt 94, 19. parum bibunt 99, 23. facile in Syncopen delabuntur 95, 24. iis Caput Senſuſque maxime afficiuntur 43, 16. iis Nervi laborant, & ſæpe contrahuntur 94, 28.
Phreniticorum Curatio 94, 15.
Phthiſis, quid ſit 47, 25. ex Cachexia inſanabilis 61, 29. & ex dolore Colico 78, 1. &, ex Peripneumonia, Senibus mortifera 16, 24. fit ex Hæmorrhagia Pulmonis, Coſtæ, aut Aſperæ Arteriæ 18, 6. & ex Lienis Tumore 58, 5. & ex Ulceribus Pulmonis poſt Peripneumoniam 16, 23.
Phthiſeos Signa 47, 31.

Phthiſeos Species, ſine Ulcere Pulmonis 48, 17.
Phthiſis in Oculi Pupilla 46, 18.
Phthoë quid ſit 47, 28. ejus Signum peculiare 47, 32.
Φυσήματα apud Veteres iidem ac Melancholici 40, 4.
Picis illitio (Περιπλοκαὶ) in Capite ad Cephalæam 143, 38.
Picis liquidæ odor utilis Hyſtericis 136, 28.
Pilæ, magna, & parva, obſunt in Scotomate 148, 41.
Pilarum jactus (Κορυνοβολίαι) Exercitatio Elephantiacis utilis 168, 12.
Piſorum comeſtio Ulcera Pulmonis purgat 156, 22.
Pituitæ per Vomitum ejici ſolitæ a Scotomaticis ſuccedit Epilepſia 38, 12.
Pituitam educentia Medicamenta, per Nares 144, 24. per Os 144, 34.
Πλατυκορία, quid ſit 46, 17.
Pleuræ Abſceſſus, mirum quantam Puris copiam emittat 50, 7. per Pulmonem & Os Pus effundit 49, 26.
Pleuritis, quid ſit 11, 17. ex Peripneumonia ſanabilis 114, 34. ſolvitur Hæmorrhagia e naribus 12, 17. & Diarrhœa bilioſa 12, 24. cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2.
Pleuritidis, Signa 11, 28. Curatio 114, 20.
Pleuritis Dorſalis 11, 28.
Pleuritidis quædam Species ita falſo dicta 117, 8.
Pleuritidis falſa opinio, in Coli affectu 25, 39. & in Renum Calculo 70, 1.
Pleuriticorum more intereunt, quibus Hæmorrhagia eſt ex Latere 20, 15.
Πνευμώδης, Morbus Aſthmati ſimilis 54, 5. ejus differentia ab Aſthmate 54, 16. in Hydropem aliquando deſinit 54, 23.
Podagra, quid ſit 85, 7. inveterata & hæreditaria ſanari nequit 165, 26. item Hydrope, aut Aſthmate comitata 87, 28.
Podagrici, qualis naturæ ſint 87, 25. ſibi ipſis Medicamenta componere affatim ſolent 166, 18. iis, in primis Morbi acceſſionibus, mirifice prodeſt Vomitio ex helleboro 165, 25.
Podagricus quidam, Olympicis in Ludis, Curſus certamine Victor 87, 15.
Portarum Jecoris (*i. e.* Venæ Portæ) Inflammatio cito occidit 26, 14. in iis Animæ appetentis ſedes juxta quoſdam Philoſophos 26, 18.
Proboſcis Elephantis, cur ita dicta 89, 7.
Ptiſanæ virtutes 115, 17.
Πτύσις, quid ſit 17, 5.
Puellæ, uſque ad Menſtruas Purgationes, Tonſillarum Ulceribus obnoxiæ 10, 21. iis Menſtruorum loco, & in iiſdem periodis, fit Hæmorrhagia 18, 34.
Pulmo, doloris expers 15, 22. cur, & ejus Natura 15, 23. cito ſuppurat, ſed periculoſe 51, 23. Puris via eſt, in Abſceſſibus Pleuræ, & cæterarum Pectoris partium 49, 25. afficitur in Aſthmate 53, 3. & in Morbo qui Πνευμώδης dicitur 54, 6. & in Pleuritide 12, 10. pure implebitur ex Peripneumonia 16, 17.
Pulmonis Abſceſſus, ex Peripneumonia, Signa 51, 29. qui cauſa Phthiſeos eſt 47, 25. & ſenibus mortifer 16, 24. ex Hæmorrhagia Pulmonis 18, 6. in eo fragmenta Pulmonis exſpuuntur 52, 15.
Pulmonis Hæmorrhagia 18, 6. periculoſiſſima, at ſine dolore 20, 30. ejus Signa 20, 1.
Pulmo Hydropem patitur 66, 25.
Pulmonis Inflammatio, *v.* Peripneumonia.
Pulmonis Ulcera ex Peripneumonia Phthiſim creant 16, 23. iis ſiccitatem Aqua Marina inter navigandum communicat 155, 29. ea purgat fabarum eſus 156, 31. & piſorum 156, 22. iis utiliſſimum Medicamentum Lac 156, 8.
Purgatio, adhibenda in Angina 111, 3. Apoplexia 105, 9. Cephalæa 143, 31. 144, 21. Elephantiaſi 167, 10. Epilepſia 150, 14, 35. Ileo 132, 33. Lethargo 100, 27. Melancholia 153, 12. Satyriaſi 145, 35.
Pus, per Alvum aut Veſicam effuſum, Peripneumoniam ſolvit 16, 18. & Abſceſſum Coſtarum ex Pleuritide 12, 33.
Puris, in Abſceſſu, Species 51, 1. quod ſalutem promittit 51, 6. quod periculum intentat 51, 8.
Puris, in Phthiſi, Species 48, 7.
Puris per Stomachum tranſitus, cauſa Morbi Stomachici 75, 7.
Πύη, quid ſit 47, 26.

R.

Rectum Inteſtinum, quare afficiatur in Veſicæ affectibus 72, 10. propendet aliquando ex intentionibus in Veſicæ Calculo 72, 8.
Recti in Ulcere, dejectiones quales 79, 21. hujus Affectus eſt, Teneſmus 79, 26.
Recti Paralyſis 106, 34.
Renum Natura 69, 5. in Arthritide hi afficiuntur aliquando 86, 30. & in dolore Colico 77, 26. eorum vitio ſit interdum Icterus 58, 28.
Renum Calculus, *v.* Calculus Renum.
Renum Abſceſſus 71, 6.
Renum ex Inflammatione, Calculo, aut Grumis Sanguinis, in iis Urinæ Suppreſſionis Signa 29, 32. Curatio 136, 31.
Renum Hæmorrhagia 30, 22. Periodica 70, 30. quæ ſuppreſſa, Epilepſiam, Melancholiam, Paralyſim creare conſuevit 70, 34.
Renum Ulcera, per Veſicam pus effundunt 49, 30. eorum Signa 71, 3. Curatio 161, 11.
Repletio, etiam quæ ex rebus utilibus fit, noxia 146, 29.
Ῥεῦμα diuturnum, cauſa Abſceſſuum in Pectore 50, 2.
Ῥεῦμα in Stomacho, non vocatur Στομαχικὸν πάθος 75, 30.
Riſus inexplebilis, cauſa Paralyſis 46, 25.
Ῥοὰς, (Urinæ profluvium) ſæpe uſque ad mortem

mortem continuat, ex Veſicæ ſectione Calculi extrahendi cauſa 71, 31.

S.

Sacrum, idem quod, Magnum, ſignificat 39, 6.
Sacer Morbus cur Epilepſia vocetur 39, 4.
Sacri Oſſis dolor, in Affectu Colico 26, 2. in Arthritide 86, 27.
Salivam moventia Medicamenta 103, 8.
Saltus, cauſa ruptionis Vaſorum & Hæmorrhagiæ 18, 21.
Saltus, uſurpandi pro Exercitatione 145, 36.
Samia Terræ uſus 124, 15.
Sanguis humanus ab Epileptico quodam epotus, *Aretæo* vidente 151, 10.
Sanguinis miſſio, *v.* Phlebotomia.
Sanguinis Sputum, *v.* Ἀναγωγὴ Αἱματος.
Sanguinis Profluvium, *v.* Hæmorrhagia.
Saponis *Gallici* uſus in Elephantiaſi 167, 34.
Satyri, quomodo in Picturis atque Statuis exprimantur 33, 32. cur Morbo, Satyriaſi dicto, nomen dederint 33, 35. 34, 34.
Satyriaſis, Signa 34, 1. Curatio 140, 23.
Satyriaſi ſuccedit Gonorrhœa 72, 24.
Satyriaſim, aliqui Elephantiaſim vocant, & cur 89, 24.
Scincho ex Animali Antidotum 137, 20. 163, 14.
Scirrhus Jecoris 56, 10.
Scirrhus, Lieni frequens affectus 57, 5. ægerrime diſcutitur 158, 14. ejus Signa 57, 5. Curatio 158, 16.
Scotoma (Vertigo Morbus) quid ſit 37, 35. fit ex Cephalæa 37, 28. 147, 3. cauſa eſt Inſaniæ, Melancholiæ, Epilepſiæ 38, 6.
Scotomatis, Signa 38, 8. Cauſæ 147, 5. Curatio 147, 3.
Seminis debita retentio, cauſa roboris 73, 27. ſanitatis & fortitudinis 73, 32. ejus inopia Eunuchi ita effœminati & imbelles 73, 26.
Semen inter ſomnum Maniacis effluit 43, 38.
Seminis copiam auget Vinum 141, 27.
Seminis Profluvium, *v.* Gonorrhœa.
Senes, *v.* Ætas ſenilis.
Senſuum communis locus, ſinciput 109, 12. ii in Phrenitide præcipue patiuntur 43, 16. eos purgat Hiera 105, 21.
Sepiarum atramenti eſus, ilei cauſa 25, 9.
Sigillatæ Terræ *Lemniæ* uſus 124, 16.
Sinapi, optime omnium Medicamentorum, manducatum ſalivam movet 103, 10. in Lethargo, devoratum, quantum profit 103, 11. utile Stomacho & Capiti 146, 3.
Sinapiſmus, Crurum, in Lethargo 102, 41. Capitis, in eodem Morbo 103, 19.
Sinopica Terræ uſus 124, 16.
Sitis origo, Stomachus 160, 20.
Somni, utilitates, & noxæ 148, 13. 151, 22. nimius ſomnus Nervos refrigerat, reſolvit, & ſtupefacit 34, 22.
Somnifera Remedia, in Phrenitide 97, 6. adhibenda in Peripneumonia, ſed cum cautela 120, 37. in Satyriaſi, ancipitia 34, 21.
Σπασμὸς Κυνικὸς, quid ſit 45, 5. ejus Signa 46, 43.
Sphacelus Inteſtinorum ex Dyſenteria 78, 19.
Sphacelus Veſicæ metuendus a Catheteris uſu, in ejus partis reſolutione 106, 38.
Σταφυλὴ (Uva) nomen eſt Affectus Columellæ 8, 21. unde ſic dicta 112, 18.
Staphyles, Morbi, Signa 8, 26. Curatio 112, 10.
Sternutamenta, quænam excitent Medicamenta 102, 18. 140, 6. 144, 24. horum Medicamentorum optimum eſt Caſtoreum 102, 18.
Stomachi facultates 74, 4. is origo eſt ſitis 160, 20. ei utile eſt Sinapi 146, 3. & Hiera purgans ex Aloe 154, 30. Vomitioni is aſſuefaciendus ante vehementium Vomitoriorum uſum 147, 29. ante Hellebori albi aſſumtionem 154, 13.
Stomacho quinam Affectus proprii ſint 21, 34.
Stomachi morbus, Uteri fluori ſimilis 83, 27.
Stomachici Morbi, Signa 74, 4. Cauſæ 75, 7. Curatio 163, 23.
Stomachi Hæmorrhagiæ Signa 19, 11.
Στρεπτὴρ, Inſtrumentum ad mittendum Sanguinem e Naribus 144, 3.
Studioſi Literarum Morbo Stomachico obnoxii 75, 8.
Sudorum ſolitorum ſuppreſſio, parit Cachexiam 62, 1. & Maniam 42, 28. & Scotoma 147, 6.
Sudor Hydropem tutiſſime ſolvit 56, 26.
Sudores movendi in Venæ Cavæ Inflammatione 136, 9.
Sulphurea naturaliter Balnea proſunt Elephantiacis 168, 23. & Melancholicis 154, 41.
Suppurantia Medicamenta quænam, in Angina, optima 111, 19.
Suppurationes, *v.* Abſceſſus.
Suturæ Capitis in Arthritide affectæ 86, 32.
Sutura in Coronali, cutis inciſio uſque ad Os, & Oſſis ſcalptura aut inciſio uſque ad Diploën, Cephalææ Remedium 145, 27.
Symphonos Antidotus 163, 13.
Synanche, (Angina) cur ita dicta 7, 6.
Synanches Signa 7, 3. Cauſæ 8, 12. Curatio 111, 32.
Syncope, quid ſit 21, 10. Cordis Vitæque Morbus eſt 21, 17. ejus Natura 21, 4. ejus initium, Cauſus 126, 11. oritur non modo ex nimia imbecillitate, ſed etiam ex repletione nimia 126, 23. in Diebus Criticis incidere ſolet 126, 35. ſequitur nimiam detractionem Sanguinis in Phrenitide 98, 24. fit in Dyſenteria 80, 33. & Pleuritide 12, 7. facile oritur in Phrenitide 95, 24. & Tetano 108, 17. ea laborantes vaticinantur 21, 37. 23, 8.
Syncopes, Signa 22, 4. 23, 1. Cauſæ 126, 11; 23. Curatio 126, 4.

INDEX.

Syphon Morbo Diabeti nomen indidit 68, 10.
Syria Ulcera 10, 28.

T.

TAbes (ἔνσηξις) ex Cachexia insanabilis 61, 29. causa Jecoris Affectuum 56, 31. *v.* Phthisis.
Tabefacti (ἐνσηκτικοὶ) vocantur ii, qui post Ulcera Jecoris extenuati intereunt 56, 32.
Tenesmi Signa 79, 22.
Terebratio Cranii in Cephalæa 145, 30. & Epilepsia 150, 19.
Testiculi in dolore Colico afficiuntur 77, 29.
Tetanus, Morbus est Nervis proprius 21, 16. quid sit 4, 20. post Vulnus, mortifer 109, 24. Syncopen facile accersit 108, 17.
Tetani Signa 5, 27. Causæ 4, 28. Curatio 108, 11.
Theriaca ex Viperis 155, 17. 161, 1. 165, 4. 167, 30. Concoctioni promovendæ utilis, & urinæ citandæ 151, 1. 163, 35.
Tonsillarum Ulcerum, Signa 9, 26. Causæ 10, 11. Curatio 113, 24.
Tumor magnus Pectoris, in Angina Signum salutare 8, 6. Tumor extra surgens, in Angina, ægros Peripneumonia liberat: intro vergens, lethalis 111, 38.
Tussis, causa Phthiseos 47, 25. & Abscessuum in Pectore 50, 2.
Tympanias, quid sit 64, 21. ejus Signa 65, 12.

V.

VAris grandini similibus Lingua in Elephantiacis oppletur 90, 24.
Varis similia Tubercula excitantur a Medicamentis 145, 43.
Vaticinantur Syncope laborantes 21, 36. 23, 8.
Venæ Sectio, *v.* Phlebotomia.
Venæ Cavæ descriptio 27, 31. ejus Inflammatæ Signa 28, 28. Curatio 135, 6.
Venæ Cavæ Κίδμασα 28, 21.
Venæ Portæ Inflammatio 26, 29.
Venena, cum Pestilentibus Morbis magnam affinitatem habent 7, 21. epota, Vesicam lethaliter inflammant 31, 27. ea, quæ Vesicam & Renes infestant, Diabetis causa verisimilis 68, 18.
Veneri quibus Natura dedita est, Satyriasi obnoxii 34, 25. *v.* Coitus.
Ventriculus in Cœliaco Morbo afficitur, *v.* Cœliacus Morbus.
Ventriculi vitio fit Icterus 58, 28. quomodo 59, 14.
Ventriculi Hæmorrhagiæ, periculum exiguum 18, 9. Signa 19, 28.
Vertigo, *v.* Scotoma.
Vesica, Nervus est albus ac frigidus 31, 1. puris est via in Ulceribus Jecoris, Lienis, & Renum 69, 29. in Arthritide afficitur 86, 30. & in dolore Colico 77, 26. inflammatur epotis Venenis, Cantharidibus, & Buprestе 31, 27. a Cantharidibus, in Phœnigmo mixtis, magnopere læditur, cui noxæ occurrit Lac 150, 29.
Vesicæ Abscessus 72, 31.
Vesicæ Calculus, *v.* Calculus Vesicæ.
Vesicæ Hæmorrhagia 31, 31. ejus Signa 72, 14.
Vesicæ Gangrænæ & Mortificatio 31, 34.
Vesicæ Resolutio Paresis proprie vocatur 45, 3. 46, 19. istius Affectus Curatio 138, 26.
Vesicæ Sphacelus, metuendus ex Catheteris usu in istius partis Resolutione 106, 38.
Vesicæ Ulcera 72, 22.
Vesica Urinæ suppressionem patitur ex Inflammatione, & Grumis Sanguinis 31, 5. & ex Calculo in ejus Cervicem delapso 31, 19. Suppressionis hujus Signa 31, 20. Curatio 138, 26.
Vini facultates 99, 19. 130, 27. 141, 27. ejus usus in Cholera 130, 21. & in Syncope ex Phrenitide 99, 29. in Syncopes extremo gradu, id unicum remedium 12, 811. ejus potus in Inflammationibus periculosus 127, 1.
Vini nimius potus, causa Anginæ 8, 14. Apoplexiæ frequentissima 105, 1. causa Hæmorrhagiæ e Capite 17, 17. Jecoris Inflammationis 26, 28. Insaniæ 42, 24. Paralysis 46, 22.
Viperarum comestio & præparatio in Elephantiasi 167, 25.
Viperis ex Antidotum, *v.* Theriaca.
Viri, mulieribus, Asthmate rarius, sed periculosius, tentantur 43, 10. Arthritide frequentius, sed levius 87, 17. *v.* Ætas Virilis.
Viride Emplastrum 163, 10.
Viride Malagma concoctionem juvat 164, 28.
Ulcera in Articulis omnia difficulter sanescunt 72, 30.
Ulcera *Ægyptia*, *Syria* 10, 28. *v.* partem cujus Ulcus quæritur.
Vocis Exercitatio 148, 26. in Cœliaco Morbo 165, 10. Elephantiasi 168, 13.
Vomitionis usitatæ desuetudo Cachexiæ Causa 62, 1.
Vomitioni assuefaciendus Stomachus ante vehementium Vomitoriorum usum 147, 29. & ante hellebori albi assumtionem 154, 13.
Vomitus, Satyriasim aliquando solvit 34, 21. a Cibo, in levi Lienteria, affectum tollit 82, 7. alimenti, pituitæ, aut alius cujusvis humoris, Pueros ex Epileptico Paroxysmo suscitat 107, 19.
Vomitus provocatio, inungendo Puerorum Tonsillas pennis irino unguento delibutis, ad Epilepticum Paroxysmum solvendum 107, 17.
—— ex aqua tepida, in Cholera 130, 4.
—— ex eadem, & oleo, in Ileo 132, 14.
—— jejuno Stomacho, in Elephantiasi 167, 15. & Melancholia 154, 12. jejuno Stomacho, per aquam, vel mulsam, in Cœliaco Morbo 164, 16.

—— a radi-

INDEX.

——a radicularum eſu, in Cœliaco Morbo 164, 16. & Elephantiaſi 167, 15. & Melancholia 154, 12. & Scotomate 147, 27.

——a cibo, in Elephantiaſi 167, 16. a cœna, poſt radicularum eſum, in Scotomate 147, 27.

——ex helleboro, *v.* Helleborus albus.

Vomitus, Medicamentis quibuſdam, linctus forma, provocandus in Pueris Epilepticis 107, 35. ex valentioribus, in Adoleſcentibus eodem affectu laborantibus 108, 2.

Urinæ Suppreſſio, *v.* Renum & Veſicæ Affectus.

Urinæ Profluvium, *(Pœdis)* ex Lithotomia 71, 31.

Urinæ effuſio, ſolvit Jecoris Inflammationem 27, 19. & ejus Ulcus tutiſſime 56, 7. & Peripneumoniam 16, 15. qualis, in Hydrope, ex Jecoris Ulcere prodeſt, & qualis obeſt 56, 18. Hydropicis ſalutaris 160, 10. & Phreniticis 96, 7.

Uſtio Capitis, in Cephalæa 145, 17. in Epilepſia valde prodeſt 150, 19.

Uſtio Jecoris in ejus Abſceſſu 55, 31.

Uteri Sedes & Natura 32, 4. 33. 14.

Uteri Cancri 83, 40.

Uteri, Fluor Albus 82, 30. 83, 11. Fluor Ruber 82, 27. 83, 11. eorum Species 83, 1.

Uteri Hæmorrhagia & Inflammatio 33, 25. ejus Inflammati Curatio 139, 4.

Uteri Hydrops 66, 26.

Uteri Membranarum divulſio 84, 21.

Uteri Phagedæna 83, 35.

Uteri Prolapſus 84, 10.

Uteri Oris Prolapſus 84, 27.

Uteri Ulcera 83, 30.

Vulnus, cauſa Convulſionis 4, 28. mortifera 109, 24. Paralyſis 46, 22. lethifera 46, 29.

Vulturis Cerebrum (juxta quoſdam) Epilepſiæ medetur 151, 8.

FINIS.

